

قرآن مجید

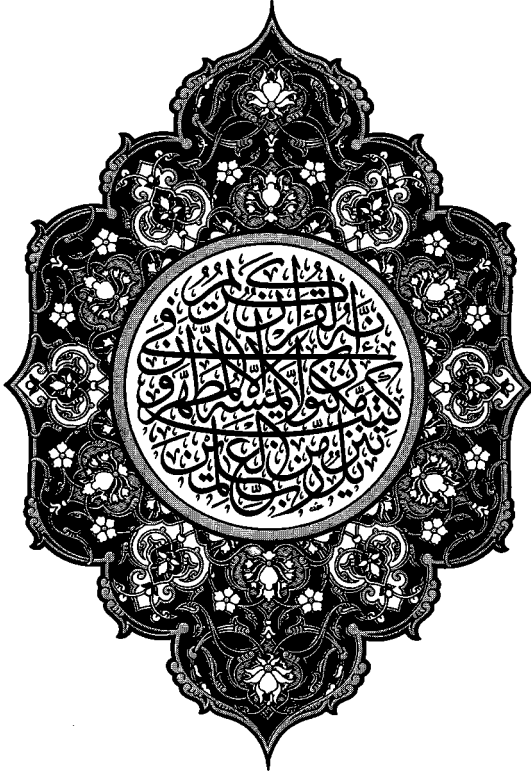
سنڌي ترجمي
سان

القرآن الكريم

وترجمة معانية إلى

اللغة السندية

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

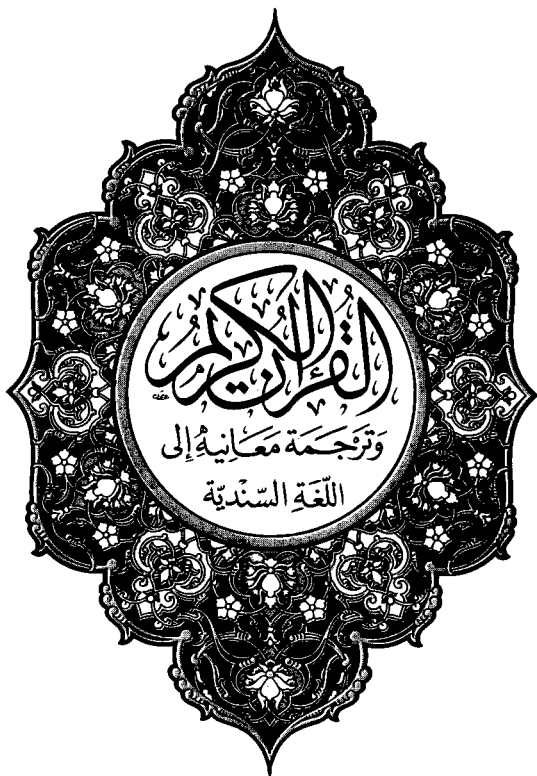

هن قرآن شريف ۽ سندس ترجمي جي ڇپائي جي
حڪمر جي سعادت سعودي عرب جي بادشاهه خادمر الحرمين الشريفين
شاهه فهد بن عبدالعزيز آل سعود حاصل ڪئي.

تصريف بالانجليزيا ۽ هن المصنف الشريف و ترجمه معانيه
حاضر المصنف الشريفين الملائكة العزيبه السعوديه
ملك المملكه العربيه السعوديه

هَذَا الْمُصْحَفُ الشَّرِيفُ وَتَرْجُمَةُ مَعَانِيهِ
هَدِيَّةٌ مِنْ خَادِمِ الْحَرَمَيْنِ الشَّرِيفَيْنِ الْمَلِكِ فَهْدِ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ آلِ سَعُودٍ

شَوْرَعٌ مَجَانًا

مَجْمَعُ الْمَلِكِ فَهْدِ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ آلِ سَعُودِ الشَّرِيفِ

هيءُ قرآن شريف ۽ سندس سنڌي ترجمو خادمر الحرمين الشريفين
شاه فهد بن عبدالعزيز آل سعود پاران هديو آهي .

مفت ورهائڻ لاءِ

شاه فهد قرآن شريف پرنٽنگ ڪمپليڪس

مقدمة

بقلم معالي الشيخ : صالح بن عبد العزيز بن محمد آل الشيخ
وزير الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد
المشرف العام على المجمع

الحمد لله رب العالمين ، القائل في كتابه الكريم :

﴿ ... قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ ﴾ .

والصلاة والسلام على أشرف الأنبياء والمرسلين، نبينا محمد، القائل :
((خيركم من تعلم القرآن وعلمه)) .

أما بعد :

فإنفاذاً لتوجيهات خادم الحرمين الشريفين، الملك فهد بن عبد العزيز آل سعود،
حفظه الله، بالعناية بكتاب الله، والعمل على تيسير نشره، وتوزيعه بين المسلمين، في
مشارك الأرض ومغارها، وتفسيره، وترجمة معانيه إلى مختلف لغات العالم .

وإيماناً من وزارة الشؤون الإسلامية والأوقاف والدعوة والإرشاد بالمملكة
العربية السعودية، بأهمية ترجمة معاني القرآن الكريم، إلى جميع لغات العالم المهمة،
تسهلاً لفهمه على المسلمين الناطقين بغير العربية، وتحقيقاً للبلوغ المأمور به في قوله صلى
الله عليه وسلم : ((بَلِّغُوا عني ولو آية)) .

وخدمة لإخواننا الناطقين باللغة السندية، يطيب لمجمع الملك فهد لطباعة المصحف
الشريف بالمدينة المنورة، أن يقدم للقارئ الكريم هذه الترجمة باللغة السندية، التي أعدها
الشيخ تاج محمود الأمروسي رحمه الله، وراجعها من قبل المجمع فضيلة الدكتور عبد القيوم
ابن عبد الغفور السندي .

ونحمد الله سبحانه وتعالى أن وفق لإنجاز هذا العمل العظيم، الذي نرجو أن يكون
خالصاً لوجهه الكريم، وأن ينفع به الناس .

إننا لنندرك أن ترجمة معاني القرآن الكريم - مهما بلغت دقتها - ستكون قاصرة
عن أداء المعاني العظيمة التي يدل عليها النص القرآني المعجز، وأن المعاني التي
تؤديها الترجمة إنما هي حصيلة ما بلغه علم المترجم في فهم كتاب الله الكريم، وأنه
يعتريها ما يعتري عمل البشر كله من خطأ ونقص .

ومن ثم نرجو من كل قارئ لهذه الترجمة أن يوافي مجمع الملك فهد لطباعة
المصحف الشريف بالمدينة النبوية، بما قد يجده فيها من خطأ أو نقص أو زيادة، للإفادة
من الاستدراكات في الطباعات القادمة إن شاء الله .

والله الموفق ، وهو الهادي إلى سواء السبيل ، اللهم تقبل منا إنك أنت السميع العليم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مهاڳ

بقلم معالي الشيخ: صالح بن عبدالعزيز بن محمد آل الشيخ

وزير اسلامي امور ۽ اوقاف ۽ دعوت و ارشاد

نگران اعليٰ قرآن شريف پرنٽنگ ڪمپليڪس

سڀ ساراهه جهانن جي پالڻهار الله کي جڳائي جنهن پنهنجي سڳوري ڪتاب ۾ فرمايو آهي ته: ”بيشڪ اوهان وٽ الله طرفان نور ۽ پڌرو ڪتاب (قرآن) آيو آهي، ۽ رحمت ۽ سلامتي نين ۽ رسولن جي اڳواڻ اسان جي پيغمبر محمد ﷺ تي هجي جنهن فرمايو ته: ”توهان مان ڀلي ۾ ڀلو ماڻهو اهو آهي جنهن قرآن پڙهيو ۽ پاڙهيو.“

اما بعد: قرآن شريف جي خدمت ۽ ان جي نشر و اشاعت کي آسان بنائڻ ۽ پوري دنيا جي مسلمانن ۾ ان کي عام ڪرڻ ۽ دنيا جي مختلف ٻولين ۾ ان جي تفسير ۽ ترجمي ڪرڻ بابت خادم حرمين شريفين شاهه فهد بن عبدالعزيز آل سعود جي احڪامن کي بجا آڻيندي، ۽ سعودي عرب جي وزارت اسلامي امور ۽ اوقاف ۽ دعوت و ارشاد جي مقصدن پٽاندر پوري دنيا جي اهم ٻولين ۾ قرآن شريف جي ترجمي جي ان اهميت جي پيش نظر ته جيئن غير عرب مسلمانن لاءِ ان کي سمجهڻ آسان ٿئي، ۽ پاڻ سڳورن ﷺ جي تبليغ بابت فرمان ته: ”منهنجي ڳالهه ٻين تائين پهچايو جيتوڻيڪ هڪ ئي آيت هجي“ تي عمل ڪندي، ۽ سنڌي ٻولي ڳالهائيندڙ پنهنجي مسلمان ڀائرن جي خدمت جي پيش نظر، شاهه فهد قرآن شريف پرنٽنگ ڪمپليڪس مدينه منوره کي قرآن شريف جو هي سنڌي

ترجمو سندس پڙهندڙن آڏو پيش ڪندي خوشي محسوس ٿي رهي آهي جيڪو مجاهد اسلام حضرت علامه تاج محمود امروٽي (رحمة الله عليه) جو تيار ڪيل آهي، جنهن تي قرآن ڪمپليڪس پاران جناب ڊاڪٽر عبدالقيوم بن عبدالغفور السندي (اسسٽنٽ پروفيسر قرآنت ڊپارٽمينٽ، دعوة فيڪلٽي، امر القري يونيورسٽي مڪرم) نظر ثاني ڪئي آهي.

اسين الله تعاليٰ جي بارگاه ۾ شڪر گذار آهيون جنهن هن عظيم ڪم کي سرانجام ڏيڻ جي توفيق بخشي. کانس اميد آهي ته کيس پنهنجي ذات پاڪ لاءِ خالص بڻائي ۽ ماڻهن لاءِ پڻ مفيد بڻائي.

اسين چڱيءَ طرح ڄاڻون ٿا ته قرآن شريف جو ترجمو ڪيترو به باريڪ بيبيءَ سان ٿيل هجي تڏهن به انهن عظيم معنائن جي ادانگيءَ کان قاصر رهندو جن تي اعجازي قرآن شريف جا اکر پاڻ دلالت ڪري رهيا آهن، ۽ جيڪا معنيٰ ترجمو ادا ڪري رهيو آهي سا رڳو ترجمي ڪندڙ جي ڄاڻ ۽ سندس قرآن فهمي جي انتها جو نچوڙ آهي، ۽ يقيناً بشري تقاضائن مطابق منجهس ڪو نڪو عيب ضرور رهيو وڃي. تنهن ڪري هن ترجمي جي هر پڙهندڙن کان گذارش ٿي ڪجي ته هو هن ترجمي ۾ ڪابه گهٽ وڌائي يا لغزش ڏسن ته ان جو اطلاع شاه فهد قرآن شريف پرنٽنگ ڪمپليڪس مدينه منوره جي مرڪزي اداري کي ضرور ڪن ته جيئن اهڙيءَ درستگيءَ کان انشاءَ الله ايندڙ اشاعتن ۾ استفادو ڪيو وڃي.

الله ٿي توفيق بخشيندڙ آهي، ۽

اهو ئي سٺين واٽ ڏيکاريندڙ آهي.

الله! اسان جو هي عمل قبول فرمائ، يقيناً تون ئي ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهين.

قرآن مجید

سنڌي ترجمي سان

مترجم

حضرت مولانا تاج محمود امروٽي
”رحمه الله“

شاه فهد قرآن شريف پرنٽنگ ڪمپليڪس
مدينه منوره - سعودي عرب

سُورَةُ الْفَاتِحَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ۝ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝ مَلِكِ يَوْمِ الدِّينِ ۝

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ۝ اهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝

صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ ۚ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ۚ

سورة فاتحه مڪي ۾ لئي ۽ ھي
ست آيتون آھي

اللہ باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع) (۱) .

- سڀ ساراه (خاص) جھانن جي پالڻھار اللھ کي جڳائي (۲) .
 (جو) باجھارو مھربان (۳) . قيامت جي ڏينھن جو مالڪ
 (آھي) (۴) . تنھنجي ئي عبادت ڪريون ٿا ۽ تو کان ئي مدد
 گھرون ٿا (۵) . اسان کي سڌي واٽ ڏيکار (۶) . جا انھن
 جي واٽ آھي جن تي فضل ڪيو اٿيئي نہ انھن جي
 (واٽ) جن تي (تنھنجو) ڏمر ٿيل آھي ۽ نہ گمراھن جي
 (واٽ) (۷) .

سُورَةُ الْبَقَرَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ

سورة بقره مدينې ۾ لئي ۽ هيءَ به سؤ
جھاسي آيتون ۽ جاليھ رکوع آھي

اللہ باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

الم (١). هيءُ ڪتاب، جنهن ۾ ڪو شڪ ڪونهي،
انهن خدا ترسن کي ستو رستو ڏيکاريندڙ آهي (٢). جيڪي
اڻ ڏني تي ايمان آڻيندا آهن ۽ نماز (ساري) پڙهندا آهن ۽
کين جيڪي رزق ڏنوسين تنهن مان (الله جي راه ۾)
خرج ڪندا آهن (٣). ۽ آهي (اي پيغمبر) جيڪو (قران)
توڏانهن لاٿو ويو ۽ جيڪي توکان اڳ (بين پيغمبرن تي)
لاٿو ويو تنهن کي مڃيندا آهن ۽ آهي آخرت تي يقين رکندا
آهن (٤).

أُولَئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِّن رَّبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥﴾

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا سَوَاءٌ عَلَيْهِمْ أُنذِرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ

لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٦﴾ خَتَمَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَعَلَىٰ سَمْعِهِمْ وَعَلَىٰ

أَبْصَارِهِمْ غِشَاوَةٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٧﴾ وَمِنَ النَّاسِ

مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٨﴾

يُخَدِّعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ

وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا

وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٠﴾ وَإِذَا قِيلَ

لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ ﴿١١﴾

إِلَّا أَنَّهُمْ هُمُ الْمُفْسِدُونَ وَلَكِنْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٢﴾ وَإِذَا

قِيلَ لَهُمْ آمِنُوا كَمَا آمَنَ النَّاسُ قَالُوا أَنُؤْمِنُ كَمَا آمَنَ

السُّفَهَاءُ ۗ أَلَا أَنَّهُمْ هُمُ السُّفَهَاءُ وَلَكِنْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

وَإِذَا قَالُوا الَّذِينَ آمَنُوا قَالُوا آمَنَّا ۗ وَإِذَا خَلَوْا إِلَىٰ

شَيْطَانِهِمْ قَالُوا إِنَّمَا مَعَكُمْ إِنَّمَا نَحْنُ مُسْتَهْزِءُونَ ﴿١٤﴾

اللَّهُ يَسْتَهْزِئُ بِهِمْ وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١٥﴾

اهي ئي (انهيءَ) سڌي واٽ تي آهن جا سندن پالڻهار کان (ڏسيل) آهي ۽ اهي ئي چوڻڪاري وارا آهن (٥). بيشڪ جن انڪار ڪيو تن تي (اي پيغمبر!) تنهنجو ڪين ڊيچارڻ يا نه ڊيچارڻ هڪ جهڙو آهي ايمان نه آڻيندا (٦). الله سندن دلين تي ۽ سندن ڪنن تي مهر هڻي آهي ۽ سندن اکين تي پردو (چڙهيل) آهي ۽ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي (٧). ۽ ماڻهن مان ڪي (اهڙا) آهن جي چوندا آهن ته الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيوسين ۽ حقيقت ۾ اهي مؤمن نه آهن (٨). (انهيءَ چوڻ ڪري پنهنجي ڀائڻن ۾) الله ۽ مؤمنن کي دلبو ڏيندا آهن ۽ حقيقت ۾ پاڻ کانسواءِ (ٻئي ڪنهن کي) دلبو نه ڏيندا آهن ۽ نه سمجهندا آهن (٩). سندن دلين ۾ (منافقيءَ جي) بيماري آهي پوءِ الله سندن بيماري وڌائي ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي انهيءَ ڪري جو (هو) ڪوڙ ڳالهائيندا آهن (١٠). ۽ جڏهن ڪين چئبو آهي ته ملڪ ۾ فساد نه وجهو (تڏهن) چوندا آهن ته اسين سڌاريندڙ ئي آهيون (١١). خبردار! اهي پاڻ فسادي آهن پر نه سمجهندا آهن (١٢). ۽ جڏهن ڪين چئبو آهي ته جهڙي طرح ٻين ماڻهن ايمان آندو آهي (تهڙيءَ طرح اوهين به) ايمان آڻيو (تڏهن) چوندا آهن ته جيئن بي سمجهن ايمان آندو آهي تيئن ايمان آڻيون ڇا؟ خبردار! اهي ئي بي سمجه آهن پر نه ڄاڻندا آهن (١٣). ۽ جڏهن مؤمنن سان ملندا آهن (تڏهن) چوندا آهن ته اسان ايمان آندو آهي ۽ جڏهن پنهنجن شيطانن (سردارن) سان اڪيلو ملندا آهن (تڏهن) چوندا آهن ته اسين (پر ۾) اوهان سان آهيون اسين (مؤمنن) سان) رڳو چتر ڪندڙ آهيون (١٤). الله انهن سان چتر ڪندو آهي ۽ انهن کي، جو پنهنجيءَ گمراهيءَ ۾ حيران آهن، ڏيگه ڏيندو آهي (١٥).

أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَّةَ بِالْهُدَىٰ فَمَا رَبِحَت تِّجَارَتُهُمْ
 وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿١٧﴾ مَثَلُهُمْ كَمَثَلِ الَّذِي اسْتَوْقَدَ نَارًا رَأَىٰ
 فَلَمَّا أَضَاءَتْ مَا حَوْلَهُ ذَهَبَ اللَّهُ بِنُورِهِمْ وَتَرَكَهُمْ فِي
 ظُلُمَاتٍ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٨﴾ صُمُّ بَكْرٌ عُمَىٰ فَهَمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿١٩﴾ أَوْ
 كَصَيْبٍ مِّنَ السَّمَاءِ فِيهِ ظُلُمَاتٌ وَرَعْدٌ وَبَرْقٌ يَّجْعَلُونَ
 أَصَابِعَهُمْ فِي آذَانِهِمْ مِنَ الصَّوَاعِقِ حَذَرَ الْمَوْتِ وَاللَّهُ مُخِيطٌ
 بِالْكَافِرِينَ ﴿٢٠﴾ يَكَادُ الْبَرْقُ يَخْطِفُ أَبْصَارَهُمْ كُلَّمَا أَضَاءَ لَهُمْ
 مَشَوْا فِيهِ وَإِذَا أَظْلَمَ عَلَيْهِمْ قَامُوا وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَذَهَبَ
 بِسَمْعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢١﴾ يَا أَيُّهَا
 النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِن قَبْلِكُمْ
 لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٢٢﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ فِرَاشًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً
 وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَّكُمْ
 فَلَا تَجْعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٣﴾ وَإِن كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ
 مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّمَّنْ مِثْلِهِ ۖ وَادْعُوا
 شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ ۖ إِنَّ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٤﴾

اهي آهي جن هدايت جي بدران گمراهي خريد ڪئي پوءِ سندن واپار ڪين فائدو نه ڏنو ۽ نڪي آهي هدايت وارا ٿيا (۱۶). سندن مثال انهيءَ جي مثال جهڙو آهي جنهن باهه ٻاري پوءِ جنهن مهل باهه پنهنجي آسپاس کي روشن ڪيو (تنهن مهل) الله سندن سوجهرو اُجهايو ۽ کين اونداهين ۾ ڇڏي ڏنائين جو نه ڏسن (۱۷). (اهي) ٻوڙا، گونگا، انڌا آهن پوءِ آهي نه موتندا (۱۸). يا (سندن مثال انهيءَ) آسماني برسات (وارن) جهڙو آهي جنهن ۾ اونداهيون ۽ گاج ۽ وچ هجي. آهي پنهنجيون آڱريون پنهنجن ڪنن ۾ ڪڙڪن کان موت جي پوکي وجهن ۽ الله ڪافرن کي گهرو ڪندڙ آهي (۱۹). وچ سندين اکين (جي سوجهري) کي اُمالڪ ڪسڻ تي هجي، جڏهن به انهن لاءِ چمڪي (تڏهن) منجهس هلن ۽ جڏهن مٿن اونداهي ڪري تڏهن بيهي رهن. ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته سندن بدن ۽ سندن ڏسڻ ضرور وڃائي ڇڏي ها، ڇو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۲۰). اي انسانو! پنهنجي انهيءَ پالڻهار جي عبادت ڪريو جنهن اوهان کي ۽ جي اوهان کان اڳ هئا تن کي پيدا ڪيو ته من اوهان ڊڄو (۲۱). جنهن اوهان لاءِ زمين کي وڇاڻو بڻايو ۽ آسمان کي ڇت ۽ مينهن جو) پاڻي آسمان کان وسايائين پوءِ ان سان (هر جنس جي) ميون منجهان اوهان لاءِ روزي پيدا ڪيائين پوءِ اوهين ڄاڻ هوندي الله سان ڪنهن کي شريڪ نه ڪريو (۲۲) ۽ پنهنجي ٻانهي (محمد ﷺ) تي جيڪو (قرآن) لائو سون تنهن کان جيڪڏهن اوهين شڪ ۾ آهيو ته ان جهڙي ڪاڻي سورت بڻائي آيو ۽ الله کان سواءِ پنهنجا مددگار (به) سڏيو جيڪڏهن اوهين سچا آهيو (۲۳).

قَانَ لَمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا
 النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ ۗ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلَّمَا
 رُزِقُوا مِنْهَا مِنْ ثَمَرَةٍ رِزْقًا قَالُوا هَذَا الَّذِي رُزِقْنَا مِنْ قَبْلُ
 وَأُتُوا بِهِ مُتَشَابِهًا وَلَهُمْ فِيهَا أَزْوَاجٌ مُطَهَّرَةٌ وَهُمْ فِيهَا
 خَالِدُونَ ﴿٣٨﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَجِيبُ أَنْ يُضْرَبَ مِثْلًا لِمَا بَعُوضَةٌ فَمَا
 فَوَقَّهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَنَّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مِثْلًا مِثْلًا يَضِلُّ
 بِهِ كَثِيرٌ أَوْ يَهْدَىٰ بِهِ كَثِيرٌ أَوْ مَا يَضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ ﴿٣٩﴾
 الَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ
 مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ ۗ أُولَٰئِكَ
 هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٤٠﴾ كَيْفَ تَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَكُنْتُمْ أَمْوَانًا
 فَأَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمَيِّتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٤١﴾
 هُوَ الَّذِي خَلَقَ لَكُمْ مِمَّا فِي الْأَرْضِ جِجِيَعًا ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَىٰ
 السَّمَاءِ فَسَوَّاهُنَّ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ ۗ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٤٢﴾

پوءِ جيڪڏهن (ائين) نه ڪندؤ ۽ ڪري به ڪڏهن نه سگهندؤ ته انهيءَ باه کان ڊڄو جنهن جو پل ماڻهو ۽ پھڻ آهن۔ اها نه مڃيندڙن لاءِ تيار ڪئي وئي آهي (٢٤)۔ ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي (هيءَ) خوشخبري ڏني ته انهن لاءِ بهشت آهن جن جي هيٺان نهرون پيون وهن۔ جڏهن ڪڏهن ان مان ڪوبه ميوو ڪاڄ لاءِ ڏنو پيو ويندو (تنهن مهل) پيا چوندا ته هيءُ (ميوو) اهو آهي جو اڳ اسان کي ڏنو ويو هو ۽ اهو (شڪل ۾) هڪ جهڙو (پيو) ڏين ۽ انهن لاءِ منجهس پاڪ زالون آهن ۽ اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (٢٥)۔ الله مڃر ۽ ان کان وڌيڪ (هيٺيءَ) جي مثال ڏيڻ کان حياءَ نه ڪندو آهي پوءِ جن ايمان آندو آهي سي (پڪ) ڄاڻندا آهن ته اهو سندن پالڻهار وٽان (ايل) سچ آهي ۽ جن انڪار ڪيو سي چوندا آهن ته هن مثال ڏيڻ مان الله جو ڇا مطلب آهي؟ (الله) ان سببان گهڻن کي پلائيندو آهي ۽ ان سببان گهڻن کي سڌو رستو ڏيکاريندو آهي ۽ ان سان اهڙن بي دينن کان سواءِ (بني ڪنهن کي) نه پلائيندو آهي (٢٦)۔ جيڪي الله جو انجام ان جي پڪي ڪرڻ کان پوءِ پيچندا آهن ۽ الله جن (ڪمن) جي ڳنڍڻ جو حڪم ڪيو آهي تن کي چيندا آهن ۽ ملڪ ۾ فساد وجهندا آهن اهي ئي گهاتي وارا آهن (٢٧)۔ اوھين هن هوندي به الله کي ڪهڙيءَ طرح نه ٿا مڃيو، جو بي ساهو هيو پوءِ اوھان کي جيئرو ڪيائين، وري اوھان کي ماريندو وري اوھان کي جياريندو وري ڏانهس موٽايا ويندؤ (٢٨)۔ اهو (الله) آهي جنهن توهان (جي فائدي) لاءِ جيڪي (شيون) زمين ۾ آهن سي مڙشي پيدا ڪيون، وري آسمان ڏانهن متوجھ ٿيو پوءِ انهن کي ست آسمان ڪري برابر بهاريائين، ۽ اهو (الله) سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (٢٩)۔

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً قَالُوا
 أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَآءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ
 بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٠﴾ وَعَلَّمَ
 آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي
 بِأَسْمَاءِ هٰٓؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صٰٓدِقِينَ ﴿٣١﴾ قَالُوا سُبْحٰنَكَ لَا عِلْمَ لَنَا
 إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَا أَدَمُ أَنْبِئْهُمْ
 بِأَسْمَاءِ هٰٓؤُلَاءِ فَلَمَّا أَنْبَأَهُمْ بِأَسْمَائِهِمْ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ
 غَيْبَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَأَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٣﴾
 وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُْوا لِلْآدَمِ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْرٰٓئِيلَ أَبٰى وَ
 اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكٰفِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَقُلْنَا يَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ
 وَزَوْجُكَ الْجَنَّةَ وَكُلَا مِنْهَا رَغَدًا حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا
 هٰذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا مِنَ الظَّٰلِمِينَ ﴿٣٥﴾ فَأَزَلَّهُمَا الشَّيْطٰنُ
 عَنْهَا فَأَخْرَجَهُمَا مِمَّا كَانَا فِيهِ وَقُلْنَا اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ
 لِبَعْضٍ عَدَآءٌ وَلَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٦﴾ فَتَلَقَّى
 آدَمُ مِنْ رَّبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ إِنَّهُ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿٣٧﴾

۽ (اي پيغمبر!) جڏهن تنهنجي پالڻهار ملائڪن کي چيو ته آءُ زمين ۾ هڪ نائب مقرر ڪرڻ وارو آهيان. (تڏهن) چيائون ته (تون) منجهس اهڙي کي چوڻو پيدا ڪرين؟ جو منجهس فساد ڪندو ۽ (ناحق) رت هاريندو، ۽ اسين تنهنجي ساراھ سان (سنڌيءَ) پاڪائي واکاڻيون ٿا ۽ توکي پاڪ ڪري مڃيون ٿا، فرمايائين ته جيڪي توهان نه ڄاڻندا آهيو سو آءُ ڄاڻندو آهيان (۳۰). ۽ (الله) آدم کي سڀني نالا سيکاريا وري آهي (پڇا لاءِ) ملائڪن جي آڏو ڪيائين پوءِ فرمايائين ته جيڪڏهن سچا آهيو ته هنن جا نالا ڏسيو (۳۱). چيائون ته تون پاڪ آهين جيڪي اسان کي ڄاڻايو اٿئي تنهن کان سواءِ اسان کي (ٻي) ڪا خبر نه آهي چو ته تون ئي ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهين (۳۲). (الله) چيو ته اي آدم! انهن جا نالا کين ڏس پوءِ جڏهن کين انهن جا نالا ڏسيائين (تڏهن الله) چيو ته اوهان کي نه چيو هوم ڇا؟ ته آءُ ئي آسمانن ۽ زمين جو گجھ ڄاڻندو آهيان ۽ جيڪي ظاهر ڪريو ٿا ۽ جيڪي لڪايو ٿا سو به ڄاڻندو آهيان (۳۳). ۽ (اي پيغمبر!) جڏهن ملائڪن کي چيوسون ته آدم کي سجدو ڪريو تڏهن شيطان ڌاران (ٻين) سجدو ڪيو. هن انڪار ڪيو ۽ هٿ ڪيائين ۽ ڪافرن مان ٿيو (۳۴). ۽ چيو سون ته اي آدم! تون ۽ تنهنجي زال بهشت ۾ رهو ۽ جتان وٺيو تتان مزي سان کائو ۽ هن وٺ کي ويجهو نه ويجهو نه ته ظالمن مان (شمار) ٿيندو (۳۵). پوءِ شيطان اُتاهون انهن کي ٿيڙيو پوءِ جنهن (مزي) ۾ هئا تنهن مان کين (ٻاهر) ڪڍيائين ۽ چيوسون ته (بهشت مان) نڪري هيٺ ٿيو اوهين هڪ ٻئي جا ويري آهيو ۽ اوهان لاءِ ڪنهن وقت تائين زمين ۾ رهڻ جو هنڌ ۽ (گذارڻ جو) سامان (نهرائيل) آهي (۳۶). پوءِ آدم پنهنجي پالڻهار وٽان ڪي لفظ سکيا پوءِ (الله) مٿس ٻاجھ ڪئي چو ته اهوئي معافي ڏيندڙ مهربان آهي (۳۷).

قُلْنَا اهْبِطُوا مِنْهَا جَمِيعًا فَإِنَّمَا يَأْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى فَمَنْ تَبِعَ
 هُدَايَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَ
 كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٩﴾
 يٰبَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا
 بِعَهْدِي أَوْفٍ بِعَهْدِكُمْ ۖ وَآيَاتِي فَارْهَبُونِ ﴿٣٠﴾ وَامْنُوا بِمَا
 أَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُونُوا أَوَّلَ كَافِرِيهِ ۖ وَلَا تَشْتَرُوا
 بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا ۖ وَإِيَّايَ فَاتَّقُونِ ﴿٣١﴾ وَلَا تَلْسُوا الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ
 وَتَكْتُمُوا الْحَقَّ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٣٢﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ
 وَارْكَعُوا مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٣٣﴾ أَتَأْمُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ
 أَنْفُسَكُمْ وَأَنْتُمْ تَتْلُونَ الْكِتَابَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٤﴾ وَاسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ
 وَالصَّلَاةِ ۚ إِنَّهَا الْكَبِيرَةُ الْعَلَى الْحَشِيعِينَ ﴿٣٥﴾ الَّذِينَ يَظُنُّونَ
 أَنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُمْ وَأَنَّهُمْ إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿٣٦﴾ يٰبَنِي إِسْرَائِيلَ
 اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٣٧﴾
 وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا يُجْزَى نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا ۖ وَلَا يُقْبَلُ
 مِنْهَا شَفَاعَةٌ ۖ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ ۖ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٨﴾

چيوسون ته منجهانئس سڀ لهي هيٺ ٿيو. پوءِ جڏهن مون وتان اوهان وٽ ڪا هدايت اچي تڏهن جيڪي منهنجيءَ هدايت تي هلندا تن کي ڪو پئو ڪونهي ۽ نڪي اهي غمگين ٿيندا (۳۸). ۽ جن نه مڃيو ۽ اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڄاتو سي دوزخي آهن. اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۳۹). اي اسرائيل جو اولاد! اهي منهنجا ڳڻ ياد ڪريو جيڪي مون توهان تي ڪيا ۽ منهنجو انجام پاڙيو ته آءُ (به) اوهان جو انجام پاڙيان ۽ رڳو مون کان ڊپ رکو (۴۰). ۽ (اي بني اسرائيلو!) جيڪي اوهان وٽ آهي (يعني توريت) تنهن کي سڄو ڪندڙ جيڪو (قرآن محمد ﷺ تي) لائيم تنهن کي مڃيو ۽ ان جا پهريان منڪر نه ٿيو ۽ منهنجين آيتن کي (دنيا جي) ٿوري مله سان نه وڪڙو ۽ رڳو مون کان ڊڄو (۴۱). ۽ سچ کي ڪوڙ سان نه ملايو ۽ نڪي اوهين ڄاڻ هوندي به سچ لکايو (۴۲). ۽ نماز پڙهو ۽ زڪوٰه ڏيو ۽ رکوع ڪندڙن سان گڏجي رکوع ڪريو (۴۳). ماڻهن کي چڱائيءَ جو حڪم ڪريو ٿا؟ ۽ پاڻ کي وساريو ٿا هن هوندي به جو توهين ڪتاب پڙهو ٿا پوءِ ڇو نه ٿا سمجهو؟ (۴۴). ۽ صبر ۽ نماز سان سهارو وٺو ۽ اها آهن عاجزي ڪندڙن کان سواءِ ٻين کي ضرور ڏکي (لڳندي) آهي (۴۵). جيڪي پڪ پائيندا آهن ته اهي پنهنجي پالڻهار کي ملڻ وارا آهن ۽ اهي ڏانهن موٽڻ وارا آهن (۴۶). اي بني اسرائيلو! اهي منهنجا ڳڻ ياد ڪريو جيڪي مون اوهان تي ڪيا ۽ مون اوهان کي جهان (وارن) تي سڳورو ڪيو (۴۷). ۽ انهيءَ ڏينهن کان ڊڄو جنهن ۾ ڪو (به) ڪنهن کان ڪجهه به تاري نه سگهندو ۽ نڪي ڪانئس ڪا پارت قبول ڪبي ۽ نڪي ڪانئس ڪو عيوض وٺبو ۽ نڪي کين مدد ڏبي (۴۸).

وَإِذْ نَجَّيْنَكُمْ مِنَ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ السُّوءِ الْعَذَابِ
 يُدَايِعُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ
 رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٩٩﴾ وَإِذْ فَرَقْنَا بِكُمُ الْبَحْرَ فَأَنْجَيْنَكُمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ
 فِرْعَوْنَ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٠٠﴾ وَإِذْ وَعَدْنَا مُوسَىٰ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً
 ثُمَّ اتَّخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِن بَعْدِهَا وَأَنْتُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٠١﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا
 عَنْكُمْ مِّن بَعْدِ ذَلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٠٢﴾ وَإِذْ اتَّيْنَا مُوسَىٰ
 الْكُتُبَ وَالْفُرْقَانَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ
 يَقَوْمِ إِنِّي كُنتُمْ ظَالِمِينَ فَمَا تَكْفُرُونَ ﴿١٠٤﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ
 إِنِّي أَنَا رَسُولُ رَبِّكُمْ فَأَخَذْتُم مِّن دُونِ بُرْهَانِ رَبِّي إِذْ أَنَا
 إِلَيْكُمْ بَارِكٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الرَّحِيمُ ﴿١٠٥﴾ وَإِذْ
 قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ بِكَ حَتَّىٰ تَأْتِنَا بِالْحَقِّ فَأَخَذْتُم مِّن
 الصُّعْفَةِ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٠٦﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِن بَعْدِ مُوسَىٰ
 لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٠٧﴾ وَظَلَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْغَمَامَ وَأَنزَلْنَا
 عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ كُلًّا مِّن تَحْتِهَا مَاءٌ زَقِيقٌ
 وَمَا ظَلَمُونَا وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾

۽ (هي ڳڻ به ياد ڪريو ته) جڏهن اوهان کي فرعون جي ماڻهن کان ڇڏايوسون۔ جي اوهان کي ڏاڍو ايذاءُ چڪائيندا هئا جو اوهان جا پٽ ڪهندا هئا ۽ اوهان جون ڌيئرون جيئريون ڇڏيندا هئا ۽ ان ۾ اوهان جي پالڻهار کان اوهان لاءِ وڏي پرڪ هئي (۱۴۹) . ۽ (ياد ڪريو ته) جڏهن اوهان لاءِ سمنڊ کي چيريسون پوءِ اوهان کي (ٻڌڻ کان) بچايوسون ۽ فرعون جي ماڻهن کي ٻوڙيوسون ۽ اوهين ڏسندا رهيو (۵۰) . ۽ (ياد ڪريو) جڏهن موسيٰ کي چاليهن راتين جو انجام ڏنوسون وري ان (جي ويڃڻ) کان پوءِ گابي کي (خدا ڪري) ورتو ۽ اوهين ظلم ڪندڙ هيو (۵۱) . وري ان کان پوءِ اوهان کي معاف ڪيوسون ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (۵۲) . ۽ (ياد ڪريو ته) جڏهن موسيٰ کي ڪتاب ۽ (سچ ۽ ڪوڙ جي وچ ۾) سنڌو وجهندڙ ڏنوسين ته مان اوهين هدايت وارا ٿيو (۵۳) . ۽ (ياد ڪريو ته) جڏهن موسيٰ پنهنجيءَ قوم کي چيو ته اي منهنجي قوم! اوهان گابي کي خدا ڪري وٺڻ سببان پاڻ تي ظلم ڪيو آهي تنهن ڪري پنهنجي پيدا ڪندڙ ڏانهن موٽو ۽ پاڻ کي ڪهو اهو اوهان لاءِ توهان جي پيدا ڪندڙ وٽ چڱو آهي۔ پوءِ اوهان تي ٻاجه ڪيائين ڇو ته اهوئي معافي ڏيندڙ مهربان آهي (۵۴) . ۽ (ياد ڪريو ته) جڏهن اوهان چيو ته اي موسيٰ! جيستائين الله چئو (نه) ڏسنداسون تيستائين توکي ڪڏهن به نه مڃينداسون پوءِ اوهان تي وڃ اچي ڪڙڪي ۽ اوهين ڏسندا رهيو (۵۵) . وري اوهان جي مرڻ کان پوءِ اوهان کي جيئرو ڪيوسون ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (۵۶) . ۽ اوهان تي ڪڪر جي چانو ڪئي سون ۽ اوهان تي شڪر ۽ ٻٽيرا لائاسون ته جيڪي اوهان کي سٺين شين مان رزق ڏنوسون سو کائو ۽ اسان تي (ڪو به) ظلم نه ڪيائون پر پاڻ تي ظلم ڪندا هئا (۵۷) .

وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ
 رَغَدًا أَوْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا أَوْ تَقُولُوا حِطَّةٌ تُغْفِرْ لَكُمْ
 حَطِّكُمْ وَسَيَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٨﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا
 غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا
 مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٥٩﴾ وَإِذْ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ
 فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ
 عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ
 اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٦٠﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ
 لَنْ نُّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا
 تُنْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِهَا وَ
 بَصِلَهَا قَالَ أَسْتَبْدُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ
 خَيْرٌ إِيَّاكُمْ وَإِصْرًا فَإِن لَّكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ
 الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
 كَانُوا يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّينَ
 بَعِيرٍ الْحَقُّ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٦١﴾

۽ جڏهن چيو سون ته هن ڳوٺ ۾ گهڙو پوءِ منجهائس جتان وٿيو تتان مزي سان کائو ۽ دروازي کان (سجدي وانگر) نورتي لنگهو ۽ چئو ته اسان جا ڏوه بخش! ته اوهان جون مدايون اوهان کي بخشيون ۽ چڱائي ڪندڙن کي سگهو وڌائينداسون (٥٨). پوءِ (انهن) ظالمن جيڪي کين چيو ويو هو تنهن کي مٿائي ٻيو چوڻ چيو پوءِ (انهن) ظالمن تي سندن بچڙي هجڻ سببان آسمان کان عذاب لائوسون (٥٩). ۽ (ياد ڪريو ته) جڏهن موسيٰ پنهنجي قوم لاءِ پاڻي گهريو تڏهن چيوسون ته پنهنجي لٺ پهڻ کي هڻ پوءِ منجهائس ٻارهن چشما ڦاٽي نڪتا سڀ ڪنهن ماڻهو بي شڪ پنهنجو تڙ سڃاتو (چيوسون ته) الله جي رزق مان کائو ۽ پيو ۽ زمين ۾ فسادي ٿي بگيڙ نه وجهو (٦٠). ۽ جڏهن چيو ته اي موسيٰ! هڪ طعام تي ڪڏهن نه صبر ڪنداسون تنهن ڪري پنهنجي پالڻهار کان اسان لاءِ (دعا) گهر ته زمين جيڪو پنهنجي سبزي ۽ پنهنجيون ونگيون ۽ پنهنجي ٿور ۽ پنهنجي مَهْرِي (دال) ۽ پنهنجا بصر ڄمائيندي آهي سي اسان لاءِ پيدا ڪري- چيائين ته جيڪي (شيون) چڱيون آهن سي سادين سان چو ٿا مٽايو؟ (جي نه ٿا رهو ته) ڪنهن شهر ۾ لهي وڃو پوءِ جيڪي گهرو ٿا سو سڀ اوهان لاءِ (آتي موجود) آهي- ۽ خوارِي ۽ محتاجي مٿن هنڻي ويئي ۽ الله جي ڏمر هيٺ وريا- اهو هن ڪري آهي جو انهن الله جي حڪمن کي نه ٿي مڃيو ۽ پيغمبرن کي ناحق ٿي ڪٽائون، اهو ڪم بي فرمانيءَ سببان ٿي ڪيائون ۽ حد کان لنگهندڙ هئا (٦١).

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّٰمِرِيُّ وَالصُّبْيَانِ
 مِنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
 عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا
 مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ طُحْدُ وَمَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَ
 أَذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٧٣﴾ ثُمَّ تَوَلَّيْتُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
 فَلَوْلَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَكُنْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٧٤﴾
 وَلَقَدْ عَلِمْتُمُ الَّذِينَ اعْتَدُوا مِنْكُمْ فِي السَّبْتِ فَقُلْنَا لَهُمْ
 كُونُوا قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿٧٥﴾ فَجَعَلْنَاهَا نَكَالًا لِلْبَآئِنِينَ يَدِيهَا
 وَمَا خَلْفَهَا وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ﴿٧٦﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ
 إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْبَحُوا بَقْرَةً قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُوًا
 قَالَ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا ادْعُ لَنَا
 رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا
 فَرِضٌ وَلَا يَكْرُهُ عَوَانٌ بَيْنَ ذَلِكَ فَافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٧٨﴾
 قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا لَوْهَا قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ
 إِنَّهَا بَقْرَةٌ صَفْرَاءٌ فَاقِعٌ لَوْنُهَا تَسُرُّ النَّاظِرِينَ ﴿٧٩﴾

بيشڪ مؤمنن ۽ يهودين ۽ نصارن ۽ صابئين (بي دينن) منجهان جن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ سندن پالڻهار وٽ سندن اجر آهي ۽ کين نڪو پڙ آهي ۽ نڪي آهي غمگين ٿيندا (۶۲). ۽ جڏهن اوهان کان انعام ورتو سون ۽ اوهان جي مٿان (جبل) طور کي کڙو ڪيوسون (تڏهن چيو سون ته) جيڪو (توريت) اوهان کي ڏنو سون سو سوگهو ڪري وٺو ۽ جيڪي منجهس آهي سو ياد ڪريو مان اوهين ڊجو (۶۳). وري ان کان پوءِ اوهين ڦريو پوءِ جيڪڏهن اوهان تي الله جو فضل ۽ سندس باجهه نه ٿي ها ته اوهين ضرور نقصان وارن مان ٿيو ها (۶۴). ۽ انهن کي بيشڪ ڄاتو اٿو، جي اوهان مان چنڇر بابت حد کان لنگهيا پوءِ کين چيوسون ته خسيس ڀولڙا ٿي پڻو (۶۵). پوءِ ان (قصي) کي ان ڳوٺ جي آسپاس وارن ۽ انهن جي پوين لاءِ عبرت ۽ خدا ترسن لاءِ نصيحت ڪئي سون (۶۶). ۽ جڏهن موسيٰ پنهنجيءَ قوم کي چيو ته الله اوهان کي ڳئون ڪهڻ جو حڪم ڪري ٿو (تڏهن) چيائون ته تون اسان سان توڪ ڪرڻ لڳين ٿو ڇا؟ (موسيٰ) چيو ته اءُ الله کان جاهلن مان هجڻ جي پناه گهران ٿو (۶۷). چيائون ته اسان لاءِ پنهنجي پالڻهار کان دعا گهر ته اسان لاءِ چٽائي ڪري ته اها (ڳئون) ڪهڙي (قسم جي) آهي؟ (موسيٰ) چيو ته الله چوي ٿو ته اها ڳئون نه ڪراڙي ۽ نه (ننڍي) گابي آهي انهيءَ وچ ۾ وچٿري آهي پوءِ جيڪي اوهان کي حڪم ڏنو ويو سو ڪريو (۶۸). چيائون ته پنهنجي پالڻهار کان اسان لاءِ دعا گهر ته اسان لاءِ چٽائي ڪري ته ان جو رنگ ڪهڙو آهي؟ (موسيٰ) چيو ته الله چوي ٿو ته اها ڳئون هيدي ڪڪڙي آهي، سندس رنگ ڳوڙهو هيديو آهي، ڏسندڙن کي پڻي وٺندي آهي (۶۹).

قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ لِإِنَّ الْبَقَرَ تَشْبَهُ عَلَيْنَا
 وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقَرَةٌ لَا
 ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلَّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا
 قَالُوا لئن جِئْتَ بِالْحَقِّ فَنَذِبُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَ
 إِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَرَأْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مِمَّا كُنْتُمْ
 تَكْتُمُونَ ﴿٤٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ بَعْضَهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى
 وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ قَسَتْ قُلُوبُكُمْ مِنْ
 بَعْدِ ذَلِكَ فَهِيَ كَالْحِجَارَةِ أَوْ أَشَدُّ قَسْوَةً وَإِنَّ مِنَ الْحِجَارَةِ
 لَمَا يَتَفَجَّرُ مِنْهُ الْأَنْهَارُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَشَّقَّقُ فَيَخْرُجُ مِنْهُ
 الْمَاءُ وَإِنَّ مِنْهَا لَمَا يَهْبِطُ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ
 عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٤٤﴾ أَفَتَطَّعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا بِالْكُمْ وَقَدْ كَانَ
 فَرِيقٌ مِنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ يُحَرِّفُونَهُ مِنْ بَعْدِ
 مَا عَقَلُوهُ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَإِذْ الْقَوَالِدِينَ آمَنُوا قَالُوا
 آمَنَّا وَإِذَا خَلَا بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ قَالُوا اتَّخَذَ ثَوْنَهُمْ بِهَا
 فَتَمَّ اللَّهُ عَلَيْكُمْ لِيَحَاجُّوكُمْ بِهِ عِنْدَ رَبِّكُمْ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٤٦﴾

چيائون ته پنهنجي پالڻهار کان اسان لاءِ دعا گهر ته اسان لاءِ وضاحت ڪري ته اها (گئون) ڪهڙي (پارين) آهي؟ ڇو ته گئون اسان وٽ (پاڻ جهڙين ۾) وڇڙيل آهي ۽ جيڪڏهن الله گهريو ته اسين ضرور لهنداسون (٧٠) (موسيٰ) چيو ته الله چوي ٿو ته اها اهڙي گئون آهي، (جو) نڪي وهو آهي جو زمين کيڙي، ۽ نڪي پوک پياري، بي عيب آهي، منجهس ڪو دٻڪ ڪونهي. چيائون ته هاڻي تو پورو پار آندو. پوءِ ان کي ڪنائون ۽ (انهيءَ ڪم) ڪرڻ تي نه هئا (٧١). ۽ جڏهن هڪ شخص کي ڪنو، تڏهن ان (جي ماريندڙ) بابت تڪرار ڪيو ۽ جيڪي لڪائيندا آهيو سو الله پڌرو ڪندڙ آهي (٧٢). پوءِ چيوسون ته سندس (گوشت جو) ڪجهه ياڱو ان (مثل) کي هڻو. اهڙي طرح الله مثلن کي جياريندو آهي ۽ اوهان کي پنهنجيون نشانين ڏيکاريندو آهي ته مان اوهين سمجهو (٧٣). وري هن کان پوءِ اوهان جون دليون سخت ٿيون پوءِ پٿر وانگر بلڪ وڌيڪ سخت ٿيون ۽ پٿرن مان ڪي اهڙا (به) آهن جو منجهانئن واهيون ڦاٽي نڪرنديون آهن ۽ منجهانئن ڪو ڦاٽندو آهي پوءِ منجهانئس پاڻي نڪرندو آهي ۽ انهن مان ڪو الله جي پڻ کان ڪري پوندو آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن کان الله بي خبر نه آهي (٧٤). (اي مسلمانو! اوهين يهودين ۾) پاڻ لاءِ فرمانبردار هجڻ جو هن هوندي به اڃا آسرو رکو ٿاڇا؟ جو بيشڪ منجهانئن هڪ ٽولو اهڙو آهي جو الله جو ڪلام ٻڌندا آهن وري ان جي سمجهڻ کان پوءِ آهي ڄاڻ هوندي به ان کي متايندا آهن (٧٥). ۽ جڏهن مؤمنن کي ملندا آهن تڏهن چوندا آهن ته ايمان آندووسون ۽ جڏهن هڪ ٻئي سان اڪيلو ملندا آهن (تڏهن پاڻ ۾) چوندا آهن ته جيڪي الله اوهان تي کوليو آهي تنهن جي ڳالهه ساڻن ڇو ڪندا آهيو؟ ته ان سببان اوهان جي پالڻهار وٽ اوهان تي حجت وٺندا رهن اوهين ڇو نه سمجهندا آهيو؟ (٧٦).

أَوْ لَا يَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٤٧﴾ وَ
 مِنْهُمْ أُمِّيُونَ لَا يَعْلَمُونَ الْكِتَابَ إِلَّا أَمَانِيَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا
 يَظُنُّونَ ﴿٤٨﴾ قَوْلٍ لِلَّذِينَ يَكْتُبُونَ الْكِتَابَ بِأَيْدِيهِمْ ثُمَّ
 يَقُولُونَ هَذَا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ لِيَشْتَرُوا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا قَوْلٍ
 لَهُمْ مِمَّا كَتَبَتْ أَيْدِيهِمْ وَوَيْلٌ لَهُمْ مِمَّا يَكْسِبُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا
 لَنْ نَمَسَّنَا النَّارَ إِلَّا أَيَّامًا مَعْدُودَةً قُلْ أَتَّخَذُكُمْ عِنْدَ
 اللَّهِ عَهْدًا أَفَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ أَمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا
 لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥٠﴾ بَلَى مَنْ كَسَبَ سَيِّئَةً وَأَحَاطَتْ بِهِ خَاطِبَةُ
 فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥١﴾ وَالَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 لَا تَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ تَتَوَيَّأُونَ لِلدِّينِ إِحْسَانًا وَذِي
 الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَقُولُوا لِلنَّاسِ
 حُسْنًا وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ ثُمَّ
 تَوَلَّيْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْكُمْ وَأَنْتُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٥٣﴾

نه ڄاڻندا آهن ڇا؟ ته جيڪي لڪائيندا آهن ۽ جيڪي ظاهر ڪندا آهن سو الله ڄاڻندو آهي (٧٧). ۽ منجهانئن ڪي ان پڙهيا آهن جي ڪوڙن خيالن کان سواءِ ڪتاب کي ڪجهه نه ڄاڻندا آهن ۽ اهي رڳو گمان ڪندا آهن (٧٨). پوءِ انهن لاءِ ويل آهي جيڪي پنهنجو هٿرادو ڪتاب لکندا آهن. وري (ماڻهن کي) چوندا آهن ته هيءُ الله وٽان (آيو) آهي ته جيئن ان سان (دنيا جو) ٿورو مله وٺن. پوءِ جيڪي سندن هٿن لکيو تنهن سببان انهن لاءِ ويل آهي ۽ جيڪي ڪمائيندا آهن تنهن سببان (پڻ) انهن لاءِ ويل آهي (٧٩). ۽ چون ٿا ته باهه چند ڏينهن کان سواءِ اسان کي ڪڏهن نه ڇهندي (اي پيغمبر کين) ڇو ته الله وٽان اهڙو انجام ورتو اٿو ڇا؟ ته الله پنهنجي انجام کي ڪڏهن نه ڦيريندو يا الله تي ان ڄاتو (ڪوڙ) ڳالهائي رهيا آهيو (٨٠). هاڻو، جن برائي ڪمائي ۽ سندن بچڙائي کين ويڙهي ويئي سي دوزخي آهن. اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (٨١). ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي بهشتي آهن اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (٨٢). ۽ جڏهن بني اسرائيلن کان انجام ورتو سون ته الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن جي عبادت نه ڪريو ۽ ماءُ پيءُ ۽ مٿن ۽ ڇورن (ٻارن) ۽ مسڪينن سان چڱائي ڪريو ۽ ماڻهن سان مٿو ڳالهايو ۽ نماز پڙهو ۽ زڪوٰه ڏيو. وري اوهان منجهان ٿورن کان سواءِ (سڀ) ڦري ويو ۽ اوهين منهن موڙيندڙ هيو (٨٣).

وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ لَاسْفِكُونَ دِمَاءَكُمْ وَلَا تَخْرُجُونَ
 أَنْفُسَكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ ثُمَّ أَقْرَرْتُمْ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٨٢﴾
 ثُمَّ أَنْتُمْ هَؤُلَاءِ تَقْتُلُونَ أَنْفُسَكُمْ وَتُخْرَجُونَ فَرِيقًا مِنْكُمْ
 مِنْ دِيَارِهِمْ تَظْهَرُونَ عَلَيْهِمْ بِالْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَإِنْ
 يَأْتُوكُمْ أَسْرَى تُقَدُّ لَهُمْ وَهُمْ وَهُوَ مُحْرَمٌ عَلَيْكُمْ إِخْرَاجُهُمْ
 أَفْتَوْمُنُونَ بَعْضُ الْكُتُبِ وَتَكْفُرُونَ بِبَعْضٍ فَمَا جَزَاءُ
 مَنْ يَفْعَلُ ذَلِكَ مِنْكُمْ الْإِخْرَاجُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ
 الْقِيَامَةِ يُرَدُّونَ إِلَى أَسَدِّ الْعَذَابِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
 تَعْمَلُونَ ﴿٨٣﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرَوُا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ
 فَلَا يَخَفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يَنْصَرُونَ ﴿٨٤﴾ وَ
 لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ
 وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ
 أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ
 فَفَرِيقًا كَذَّبْتُمْ وَفَرِيقًا تَقْتُلُونَ ﴿٨٥﴾ وَقَالُوا قُلُوبُنَا غُلْفٌ
 بَلْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَقَلِيلًا مَّا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

۽ جڏهن اوهان کان انجاء ورتوسون ته پنهنجا خون نه ڪندؤ ۽ نڪي پنهنجيءَ قوم کي پنهنجن ديسن مان لڏائيندؤ پوءِ اقرار ڪيو ۽ (انجا) اوهين گواهه آهيو (۸۴). (تنهن کان) پوءِ اوهين اهڙا ٿيا آهيو جو پنهنجيءَ قوم کي ڪهو ٿا ۽ پنهنجن مان هڪ ٽوليءَ تي ايڏا ۽ ڏاڍ ڪرڻ لاءِ (پاڻ ۾) هڪ ٻئي کي مدد ڏيئي کين سندن ديس مان لڏايو ٿا ۽ جيڪڏهن (ڪي) قيدي ٿي اوهان وٽ ايندا آهن ته سندن چٽي پري کين ڇڏائيندا آهيو حالانڪه اهو سندن لودڻ اوهان تي حرام ٿيل آهي پوءِ ڇا لاءِ ڪي (حڪم) ڪتاب (توريت) جا مڃيندا آهيو ۽ ڪي نه مڃيندا آهيو پوءِ اوهان مان جيڪو اهڙو ڪم ڪري تنهن جي سزا دنيا جي حياتيءَ ۾ خواريءَ کان سواءِ ڪانه آهي ۽ قيامت جي ڏينهن سخت عذاب ڏانهن ورايا ويندا ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن کان الله بي خبر نه آهي (۸۵). اهي آهي آهن جن آخرت جي بدران دنيا جي حياتي خريد ڪئي پوءِ کائڻ عذاب هلڪو نه ڪيو ويندو ۽ نڪي کين مدد ڏبي (۸۶). ۽ بي شڪ موسيٰ کي ڪتاب (توريت) ڏنوسون ۽ کائڻ پوءِ (بيا) پيغمبر هڪ ٻئي پٺيان موڪلياسون ۽ عيسيٰ پٽ مريم جي کي چٽا معجزا ڏناسون ۽ کيس پاڪ روح سان مدد ڏني سون. پوءِ جڏهن به ڪنهن پيغمبر اوهان وٽ آهي حڪم آندا ٿي، جن کي اوهان جي دلين نه ٿي گهريو تڏهن اوهان (ان جي مڃڻ کان چو) وڌائي ڪئي؟ پوءِ (پيغمبرن جي) هڪ ٽوليءَ کي ڪوڙو ڇاتو ۽ ٻيءَ کي ڪنو (۸۷). ۽ چون ٿا ته اسان جون دليون ڍڪيل آهن (نه)، بلڪ الله سندن ڪفر سببان مٿن لعنت ڪئي آهي پوءِ ٿورڙا ايمان آڻيندا (۸۸).

وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ ۗ

وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا ۗ فَلَمَّا

جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ ۗ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٨٥﴾

بِسْمِهَا اشْتَرَوْا بِهِ أَنْفُسَهُمْ أَنْ يَكْفُرُوا بِهَا ۗ إِنَّا نَزَّلَ اللَّهُ بَعِيًّا

أَنْ يُنَزَّلَ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ

فَبَاءُوا وَبِعْضِبٍ عَلَى غَضِبٍ ۗ وَاللَّكْفِيرِينَ عَذَابٌ

مُّهِينٌ ﴿٨٦﴾ ۗ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ امْنُوا بِمَا نَزَّلَ اللَّهُ قَالُوا

نُؤْمِنُ بِمَا نُنزَّلَ عَلَيْنَا ۗ وَيَكْفُرُونَ بِهَا وَرَاءَ آدَانِهِمْ ۗ وَهُوَ

الْحَقُّ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَهُمْ ۗ قُلْ فَلِمَ تَقْتُلُونَ أَنْبِيَاءَ

اللَّهِ مِنْ قَبْلُ ۗ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٧﴾ ۗ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ

مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ أَخَذْتُمُ الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِهِ ۗ وَأَنْتُمْ

ظَالِمُونَ ﴿٨٨﴾ ۗ وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ

الطُّورَ ۗ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ ۗ وَاسْمِعُوا ۗ قَالُوا سَمِعْنَا

وَعَصَيْنَا ۗ وَأَشْرَبُوا فِي قُلُوبِهِمُ الْعِجْلَ بِكُفْرِهِمْ ۗ

قُلْ بِسْمِهَا يَأْمُرُكُمْ بِهِ إِلَهُانَا ۗ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٨٩﴾

۽ جڏهن الله وٽان ڪتاب (قرآن) انهيءَ (توريت) جو سچو ڪندڙ آين، جيڪو وٽن آهي ۽ (حقيقت ڪري قرآن جي لهڻ کان) اڳ ڪافرن تي سوپ (ٿيڻ جون دعائون) گهرندا هئا. پوءِ جڏهن وٽن اهو آيو جنهن کي سڃاتائون ٿي تڏهن ان جو انڪار ڪيائون پوءِ ڪافرن تي الله جي لعنت آهي (۸۹). اهو بچڙو (سودو) آهي جنهن ۾ پاڻ ڏيئي، جيڪي الله (محمد ﷺ تي) لائو آهي تنهن جو نه مڃڻ، هن (گالهه) جي ساڙ ڪري ورتائون ته الله پنهنجن ٻانهن مان جنهن تي گهرندو آهي تنهن تي پنهنجيءَ باجهه سان (ڪتاب چو) لاهيندو آهي. پوءِ (الله جي) ڏمر تي ڏمر هيٺ وريا ۽ ڪافرن لاءِ خوار ڪندڙ عذاب آهي (۹۰). ۽ جڏهن کين چئبو آهي ته جيڪو (قرآن) الله لائو تنهن کي مڃيو تڏهن چون ٿا ته جيڪو (توريت) اسان تي لٿل آهي تنهن کي مڃيندا آهيون ۽ جيڪي ان کان سواءِ آهي تنهن کي نه مڃيندا آهن ۽ (حقيقت ڪري) اهو (قرآن) سچو آهي، جيڪو (توريت) وٽن آهي تنهن جو سچو ڪندڙ (ب) آهي، (اي پيغمبر! کين) چؤ ته جيڪڏهن (توريت جا) مڃيندڙ آهيو ته الله جي پيغمبرن کي اڳ چو ڪنو؟ (۹۱). ۽ بيشڪ موسيٰ اوهان وٽ چٽا معجزا اندا وري کائڻس پوءِ گابي کي (خدا ڪري) ورتو ۽ (ائين ڪرڻ سان) اوهين (پاڻ تي) ظلم ڪندڙ آهيو (۹۲). ۽ جڏهن اوهان کان انجاءِ ورتوسون ۽ اوهان جي مٿان طور (جبل) کڙو ڪيوسون (چيوسون ته) جيڪو اوهان کي (توريت) ڏنوسين، سو سو گهو وٺو ۽ ٻٽو، تڏهن چيائون ته ٻٽوسون ۽ نه مڃيوسون ۽ انهن جي دلين ۾ سندن ڪفر سببان گابي جي پريت وڌي ويئي. (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اوهان جو ايمان اوهان کي جنهن شيءِ جو حڪم ڪندو آهي سا بچڙي آهي، جيڪڏهن اوهين (توريت جا) مڃيندڙ آهيو (۹۳).

قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِّنْ
 دُونِ النَّاسِ فَتَمَتُّوا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٩٠﴾ وَ
 لَنْ يَتَمَنَّوهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ آيِدِيهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
 بِالظَّالِمِينَ ﴿٩١﴾ وَلَتَجِدَنَّهِنَّ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاتِهِنَّ
 مِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوْمَئِذٍ أَحَدُهُمْ لَوْ يُعَمَّرُ أَلْفَ سَنَةٍ
 مَا هُوَ بِمَزْحُوجٍ مِّنَ الْعَذَابِ إِنْ يُعَمَّرُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِمَا
 يَعْمَلُونَ ﴿٩٢﴾ قُلْ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِجِبْرِيلَ فَإِنَّهُ نَزَّلَهُ
 عَلَى قَلْبِكَ بِإِذْنِ اللَّهِ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ وَهُدًى
 وَبُشْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٩٣﴾ مَنْ كَانَ عَدُوًّا لِلَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ
 وَرُسُلِهِ وَجِبْرِيلَ وَمِيكَلَ فَإِنَّ اللَّهَ عَدُوٌّ لِلْكَافِرِينَ ﴿٩٤﴾
 وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بَيِّنَاتٍ وَمَا يَكْفُرُ بِهَا إِلَّا
 الْفَاسِقُونَ ﴿٩٥﴾ أَوْ كَلِمَاتٍ عَهْدٍ وَعَهْدًا ابْتَدَأَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ
 بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٩٦﴾ وَلَمَّا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْ عِنْدِ
 اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ بَدَّ فَرِيقٌ مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا
 الْكِتَابَ لِكِتَابِ اللَّهِ وَرَأَوْا ظُهُورَهُمْ كَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

(اي پيغمبر! کين) چؤ ته جيڪڏهن آخرت جو ملك الله وت بين ماڻهن کان سواءِ خاص اوهان لاءِ آهي ته جيڪڏهن (پنهنجي چوڻ ۾) سچا آهيو ته موت گهرو (٩٤). ۽ جيڪي ڪرتوت سندن هٿن اڳي موڪليا آهن تن سببان ان (موت) کي ڪڏهن به نه گهرندا ۽ الله ظالمن کي (چڱيءَ طرح) ڄاڻندڙ آهي (٩٥). ۽ (اي پيغمبر!) انهن (يهودين) کي جيئڻ تي (سڀني) ماڻهن ۽ مشرڪن کان وڌيڪ حرص وارو ضرور لهندين، منجهانئن هر هڪ گهرندو آهي ته جيڪر هزار وره جياريو وڃي ها، ۽ اهو (ايڏو جيئڻ) کيس عذاب کان پري ڪرڻ وارو نه آهي. ۽ جيڪي ڪندا آهن تنهنڪي الله ڏسندڙ آهي (٩٦). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته جيڪو جبرائيل جو ويري ٿيندو (سو الله جو ويري آهي) چو ته جبرائيل قرآن کي الله جي حڪم سان تنهنجيءَ دل تي لاڻو آهي، جيڪي کانئس اڳي آهي تنهنڪي سچو ڪندڙ آهي ۽ مؤمنن لاءِ هدايت ۽ خوشخبري آهي (٩٧). جيڪو الله ۽ سندس ملائڪن ۽ سندس پيغمبرن ۽ جبرائيل ۽ ميڪائيل جو ويري بڻندو ته بيشڪ الله (به اهڙن) ڪافرن جو ويري آهي (٩٨). ۽ (اي پيغمبر!) بيشڪ توڏانهن صاف آيتون موڪليون سون، ۽ بي دينن کان سواءِ ڪوبه ان جو منڪر نه ٿيندو (٩٩). جڏهن به ڪو انجام ٻڌائون ٿي ته ان کي چو منجهانئن هڪ ٽوليءَ ڀڳو ٿي؟ بلڪ منجهانئن گهڻا ايمان نه آڻيندا آهن (١٠٠). ۽ جڏهن پيغمبر (محمد ﷺ) انهيءَ (يعني توريت) جو سچو ڪندڙ جيڪو وتن آهي، الله وتان اين (تڏهن) جن کي ڪتاب (توريت) ڏنو ويو تن مان هڪ ٽوليءَ الله جي ڪتاب کي پنهنجين پٺين پويان اڇليو ڇڻڪ آهي ڄاڻندا ئي نه آهن (١٠١).

وَاتَّبِعُوا مَا نَزَّلْنَا عَلَى مَلِكِنَا سُلَيْمَانَ ۗ وَمَا
 كَفَرَ سُلَيْمَانُ وَلَكِنَّ الشَّيْطَانَ كَفَرُوا وَيَعْلَمُونَ النَّاسَ
 السِّحْرَ وَمَا أَنزَلْنَا عَلَى الْمَلِكِينَ بِبَابِلَ هَارُوتَ وَمَارُوتَ
 وَمَا يَعْزُبُ عَنْهُ مِنَ الْقَوْلِ كَثِيرٌ فَلَا تُغْنِي عَنْهُمْ
 كُفْرُهُمْ فَيَتَعَلَّمُونَ مِنْهُمَا مَا يُفَرِّقُونَ بِهِ بَيْنَ الْمَرْءِ وَ
 زَوْجِهِ ۗ وَمَا هُم بِضَارِّينَ بِهِ مِنْ أَحَدٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ
 وَيَتَعَلَّمُونَ مَا يَضُرُّهُمْ وَلَا يَنْفَعُهُمْ ۗ وَلَقَدْ عَلِمُوا
 لَمَنِ اشْتَرَاهُ مَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلْقٍ ۚ وَلَبِئْسَ
 مَا شَرَوْا بِهِ أَنفُسَهُمْ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ
 آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَمَثُوبَةٌ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ خَيْرٌ لَّو كَانُوا
 يَعْلَمُونَ ﴿٢١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَ
 قُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا ۗ وَلِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾
 مَا يُوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَا الْمُشْرِكِينَ
 أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِّنْ خَيْرٍ مِّن رَّبِّكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَخْتَصُّ
 بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٢٣﴾

۽ اهي (يهودي توريت جي پيروي ڇڏي) اهڙن (باطل علمن) جي پٺيان لڳا جيڪي سليمان جي ملڪ ۾ شيطان پڙهندا هئا، ۽ سليمان (جادوءَ ڪرڻ جو) ڪفر نه ڪيو پر شيطانن ڪفر ڪيو جو ماڻهن کي جادو سيکاريوندا هئا ۽ پڻ (ان جي پٺيان پيا) جيڪي (اسماءُ الهيءَ جا اسرار) ٻن ملائڪن هاروت ۽ ماروت تي بابل (شهر) ۾ نازل ٿيا هئا، ۽ اهي ٻئي (انهن علمن مان) ڪجهه به ايسين ڪنهن هڪڙي کي نه سيکاريوندا هئا جيسين (هيءُ نه) چوندا هئا ته اسين رڳو آزمائش آهيون تنهن ڪري (ان کي بيجا ڪم ۾ آڻي) ڪافر نه بڻج. پوءِ کائڻ اهو سکندا هئا جنهن سان مڙس ۽ سندس زال جي وچ ۾ ڦٽو وجهندا هئا ۽ اهي ان سان ڪنهن هڪڙي کي الله جي حڪم کان سواءِ نقصان پهچائيندڙ نه هئا ۽ جيڪا کين نقصان ڏيندي ۽ کين فائدو نه ڏيندي سا سکندا هئا ۽ بيشڪ ڄاڻائون ٿي ته جنهن اها ورتي تنهن کي آخرت ۾ ڪو نصيب نه آهي ۽ جنهن سان پاڻ کي وڪيائون سا ضرور بچڙي آهي. جيڪر ڄاڻن ها (ته پاڻ پلين ها!) (١٠٢). ۽ جيڪڏهن اهي (يهودي) ايمان آڻين ها ۽ پرهيزگار بڻجن ها ته الله وٽان ضرور چڱو بدو (ملين ها) جيڪڏهن ڄاڻن ها (١٠٣). اي ايمان وارو! (پيغمبر کي عرض ڪرڻ مهل) راعنا (جو لفظ) نه چئو ۽ انظرنا (جو لفظ) چئو* ۽ (اهو حڪم غور سان) بدو ۽ ڪافرن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (١٠٤). نڪي ڪو اهل ڪتاب جي ڪافرن مان ۽ نڪي ڪو مشرڪن مان اوهان جي پالڻهار وٽان اوهان تي ڪنهن چڱائي جو لهڻ چاهيندو آهي ۽ الله پنهنجي پاڇه سان جنهن کي وٺيس تنهن کي چونديندو آهي. ۽ الله وڏي فضل وارو آهي (١٠٥).

* يهودي نبي ﷺ جي مجلس ۾ ڪا ڳالهه ٻڌي وري ان کي دهرائڻ لاءِ ”راعنا“ جو لفظ چوندا هئا، يعني: اسان جي رعايت ڪر، پر اهي بد نيتي سان زبان ڦيرائي ”راعينا“ يعني: اسان جو ڌنار يا بي سمجه، چوندا هئا، تنهن ڪري مسلمانن کي اهڙي اکر استعمال ڪرڻ جي بدلي ”انظرنا“ يعني اسان تي نظر فرمائ، چوڻ جو حڪم ڪيو ويو. (فتح الرحمان)

مَا نَسَخْ مِنْ آيَةٍ أَوْ نَسَهَا نَاتِ بِخَيْرٍ مِّنْهَا أَوْ مِثْلَهَا أَلَمْ
 تَعْلَمْ أَنَّ اللّٰهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٦﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللّٰهَ لَهُ
 مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللّٰهِ مِنْ
 وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٧٧﴾ أَمْ تَرِيدُونَ أَنْ تَسْأَلُوا رَسُولَكُمْ كَمَا
 سَأَلَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ وَمَنْ يَتَّبِعِ الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ
 فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ﴿٧٨﴾ وَكَثِيرٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
 لَوِيرُدُّوْنَكُمْ مِّنْ بَعْدِ إِيْمَانِكُمْ كُفْرًا أَتِحْسَدًا مِّنْ عِنْدِ
 أَنْفُسِهِمْ مِّنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ فَاعْفُوا
 وَاصْفَحُوا حَتَّىٰ يَأْتِيَ اللّٰهُ بِأَمْرٍ ؕ إِنَّ اللّٰهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ﴿٧٩﴾ وَأَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَآتُوا الزَّكٰوةَ وَمَا تَقَدَّرَ مَوْا
 لِ أَنْفُسِكُمْ مِّنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللّٰهِ إِنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُونَ
 بَصِيرٌ ﴿٨٠﴾ وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا
 أَوْ نَصْرِيًّا تِلْكَ أَمَانِيَّهُمْ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
 صٰدِقِينَ ﴿٨١﴾ بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ
 أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٨٢﴾

(اي پيغمبر) جي ڪا آيت منسوخ ڪندا آهيون يا (تنهنجيءَ دل تان) اها وسارائيندا آهيون ته انهيءَ کان چڱي يا ان جهڙي آئيندا آهيون۔ نه ڄاڻندو آهين ڇا؟ ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۱۰۶)۔ (اي پيغمبر) نه ڄاڻندو آهين ڇا؟ ته آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي الله جي آهي ۽ الله کان سواءِ اوهان جو نڪو سنڀاليندڙ ۽ نڪو مددگار آهي (۱۰۷)۔ (اي مسلمانو!) اوهين پنهنجي پيغمبر کان ائين سوال ڪرڻ ڇو ٿا گهرو؟ جيئن اڳ (يهودين) موسيٰ کان پڇيو هو۔ ۽ جيڪو ايمان کي ڪفر سان مٽائيندو سو بيشڪ سڌيءَ واٽ کان پلو (۱۰۸)۔ اهل ڪتاب مان گهڻا گهرندا آهن ته جيڪر اوهان جي ايمان اٿڻ کان پوءِ به اوهان کي حسد سببان جو سندن دلين ۾ آهي، مٿن جو حق پڌرو ٿي چڪو آهي، ان کان پوءِ به موتائي ڪافر ڪن پوءِ ايسين معاف ڪريو ۽ مڙي وڃو جيسين الله پنهنجو حڪم موڪلي، ڇو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۱۰۹)۔ ۽ (اي مسلمانو!) نماز پڙهو ۽ زڪوٰه ڏيو ۽ جيڪا چڱائي پاڻ لاءِ اڳي موڪليندو سا الله وٽ لهندو۔ بيشڪ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن کي الله ڏسنڌڙ آهي (۱۱۰)۔ ۽ (يهودي ۽ نصاري) چون ٿا ته يهودين ۽ نصارن کان سواءِ بهشت ۾ ڪوئي نه گهرندو۔ اهي سندن سڌون آهن (اي پيغمبر! کين) ڇو ته جيڪڏهن سچا آهيو ته پنهنجو ڪو دليل آڻيو (۱۱۱)۔ هاڻو، جنهن پنهنجو منهن الله لاءِ نورايو ۽ اهو پلارو هوندو تنهن لاءِ سندس پالڻهار وٽ سندس اجر آهي ۽ نڪو کين پڻ آهي ۽ نڪي اهي غمگين ٿيندا (۱۱۲)۔

وَقَالَتِ الْيَهُودُ لَيْسَتِ النَّصْرَى عَلَى شَيْءٍ وَقَالَتِ النَّصْرَى
 لَيْسَتِ الْيَهُودُ عَلَى شَيْءٍ وَهُمْ يَتَّبِعُونَ الْكِتَابَ كَذَلِكَ قَالَ
 الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ مِثْلَ قَوْلِهِمْ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٣﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ
 مَنَعَ مَسْجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَى فِي خَرَابِهِ
 أُولَئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي
 الدُّنْيَا خِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٤﴾ وَاللَّهُ الْمَشْرِقُ
 وَالْمَغْرِبُ فَأَيُّمَا تَوَلَّوْا فَوَجَّهَ اللَّهُ طَائِفَةَ الَّذِينَ
 عَلِمُوا ﴿١٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ بَلْ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ
 وَالْأَرْضِ كُلٌّ لَّهُ قَنُوتٌ ﴿١٦﴾ بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ
 إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿١٧﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 لَا يَعْلَمُونَ لَوْلَا يُكَلِّمُنَا اللَّهُ أَوْ تَأْتِينَا آيَةٌ كَذَلِكَ
 قَالَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِثْلَ قَوْلِهِمْ تَشَابَهَتْ قُلُوبُهُمْ
 قَدْ بَيَّنَّا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ
 بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَا تُسْئَلُ عَنْ أَصْحَابِ الْجَحِيمِ ﴿١٩﴾

۽ يهودي چون ٿا ته نصاريٰ ڪنهن دين تي نه آهن ۽ نصاريٰ چون ٿا ته يهودي ڪنهن دين تي نه آهن ۽ (حقيقت ڪري) آهي ڪتاب (توريت ۽ انجيل) پڙهندا آهن۔ اهڙيءَ طرح جيڪي نه ڄاڻندا آهن سي (بر) سندن چوڻ وانگر چوندا آهن۔ پوءِ الله قيامت جي ڏينهن سندن وچ ۾ جنهن (ڳالهه) بابت جهڳڙو ڪندا هئا تنهن جو فيصلو ڪندو (۱۱۳)۔ ۽ ڪير ان کان وڌيڪ ظالم آهي؟ جنهن الله جي مسجدين ۾ سندس نالي ياد ڪرڻ کان جهليو ۽ انهن (مسجدين) جي ڦٽائڻ ۾ ڪوشش ڪيائين، اهڙن کي انهن (مسجدين) ۾ ڊڄندڙ ٿي گهڙڻ ڌاران (پيءَ طرح گهڙڻ) نه جهڳائيندو آهي انهن لاءِ دنيا ۾ خوري آهي ۽ انهن لاءِ آخرت ۾ وڏو عذاب آهي (۱۱۴)۔ ۽ اوڀر ۽ اولهه الله جو آهي پوءِ جيڏانهن پنهنجي منهن کي ڦيرايو تيڏانهن الله جي ذات آهي، بيشڪ الله (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو ڄاڻندڙ آهي (۱۱۵)۔ ۽ (ڪافر) چون ٿا ته الله (پنهنجي لاءِ) اولاد ورتو آهي (نه)، اهو ته پاڪ آهي بلڪ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو سندس (ملڪ) آهي مڙئي سندس فرمانبردار آهن (۱۱۶)۔ آسمانن ۽ زمين جو ٺاهيندڙ آهي ۽ جڏهن ڪوئي ڪم ڪندو آهي تڏهن ان کي رڳو چونڊو آهي ته ٿي، ته ٿي پوندو آهي (۱۱۷)۔ ۽ جيڪي نه ڄاڻندا آهن سي چوندا آهن ته الله اسان سان ڇو نه ڳالهائيندو آهي يا ڪا نشاني اسان وٽ ڇو نه ايندي آهي؟ اهڙي طرح جيڪي ڪائناتن اڳ هئا تن سندن چوڻ وانگر چيو۔ سندن دلون هڪ جهڙيون آهن۔ بيشڪ اسان انهيءَ قوم لاءِ نشانيون بيان ڪيون آهن جيڪي يقين رکندا آهن (۱۱۸)۔ (اي پيغمبر!) بيشڪ اسان توکي سچ سان خوش خبري ڏيندڙ ۽ ڊيڄاريندڙ ڪري موڪليو ۽ (تون) دوزخين بابت نه پڇين (۱۱۹)۔

وَلَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى حَتَّى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ
 قُلْ إِنَّ هُدَى اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَلَئِنَّ آتِيتَهُمْ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ
 الَّذِي جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٣٠﴾
 الَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَتْلُونَهُ حَقَّ تِلَاوَتِهِ أُولَٰئِكَ يُؤْمِنُونَ
 بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿١٣١﴾ يَبْنِي إِسْرَائِيلَ
 أَذْكَرٌ وَأَنْعَمَتِي الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٣٢﴾
 وَاتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِي نَفْسٌ عَنْ نَفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا
 عَدْلٌ وَلَا تَنْفَعُهَا شَفَاعَةٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿١٣٣﴾ وَإِذِ ابْتَلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ قَالَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ إِمَامًا
 قَالَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي قَالَ لَا يَنْتَالُ عَهْدِي الظَّالِمِينَ ﴿١٣٤﴾ وَإِذْ جَعَلْنَا
 الْبَيْتَ مَثَابَةً لِّلنَّاسِ وَأَمْنًا وَاتَّخِذُوا مِن مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَعَهِدْنَا
 إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ أَنَّ طَهِّرَا بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَالرُّكَّعِ
 السُّجُودِ ﴿١٣٥﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا وَارْزُقْ
 أَهْلَهُ مِنَ الثَّمَرَاتِ مَنْ آمَنَ مِنْهُمْ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ قَالَ وَمَنْ
 كَفَرَ فَأُمَتِّعُهُ قَلِيلًا ثُمَّ أَضْطَرُّهُ إِلَىٰ عَذَابِ النَّارِ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿١٣٦﴾

۽ (اي پيغمبر!) يهودي ايسين توکان ڪڏهن راضي نه ٿيندا ۽ نڪي نصاري، جيسين تون سندن دين جي تابعداري ڪرين (ڪين) چؤ ته الله جي هدايت اها (اسلام جي) هدايت آهي، ۽ (اي پيغمبر!) توت جو علم ايو آهي تنهن کان پوءِ به جيڪڏهن (تون) سندن سڌن جي تابعداري ڪندين ته تولا ۽ الله وٽان نڪو سنڀاليندڙ ۽ نڪو مددگار ٿيندو (۱۲۰). جن کي ڪتاب ڏنوسون سي ان کي اهڙيءَ طرح پڙهندا آهن جهڙو سندس پڙهڻ جو حق آهي. اهي ان کي مڃيندا آهن. ۽ جيڪي ان کي نه مڃيندا سي ئي گهاتي وارا آهن (۱۲۱). اي بني اسرائيلو! اهي منهنجا ڳڻڻ ياد ڪريو جيڪي مون اوهان تي ڪيا ۽ مون جهان (وارن) تي اوهان کي سڳورو ڪيو (۱۲۲). ۽ انهيءَ ڏينهن کان ڊڄو جنهن ۾ ڪو جيءُ ڪنهن جيءُ کان ڪجهه به تاري نه سگهندو ۽ نڪي ڪاٺس ڪو بدلو قبول ڪبو ۽ نڪي کيس ڪا ڀارت نفعو ڏيندي ۽ نڪي کين مدد ڏيبي (۱۲۳). ۽ جڏهن ابراهيم کي سندس پالڻهار ڪن ڳالهين سان پرڪيو پوءِ اهي پوريون ڪيائين. (۽ الله) فرمايو ته آءُ توکي ماڻهن لاءِ امام مقرر ڪرڻ وارو آهيان (تڏهن ابراهيم) چيو ته منهنجي اولاد مان به (امام ڪر. الله) فرمايو ته ظالمن کي (اهو) منهنجو انجام نه پهچندو (۱۲۴). ۽ جڏهن بيت الله کي ماڻهن جي موٽڻ جو ماڳ ۽ امن جو هنڌ مقرر ڪيوسون ۽ (هن امت کي حڪم ڪيوسون ته) مقام ابراهيم کي (به) نماز پڙهڻ جي جاءِ ڪري وٺو ۽ ابراهيم ۽ اسماعيل کي وصيت ڪئي سون ته منهنجي گهر کي طواف ڪندڙن ۽ اعتڪاف وارن ۽ رکوع (۽) سجدي ڪندڙن لاءِ پاڪ رکو (۱۲۵). ۽ جڏهن ابراهيم چيو ته اي منهنجا پالڻهار! هن (مڪي) کي امن جو شهر ڪر ۽ سندس رهندڙن مان انهن کي ميون جي روزي ڏي جيڪي منجهانئن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃين. (تڏهن الله) فرمايو ته جنهن نه مڃيو (تنهن کي به) پوءِ ان کي (حياتيءَ جا) ٿورڙا ڏينهن اسودو ڪندس وري کيس باه جي عذاب ڏانهن بي وس ڪندس. ۽ اها بچڙي جاءِ آهي (۱۲۶).

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا
 إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٢٥﴾ رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمَيْنِ لَكَ وَ
 مِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ وَأَرِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا
 إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٦﴾ رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا
 مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَ
 يُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٧﴾ وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ
 إِبْرَاهِيمَ الْأَبِي سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدْ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا
 وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٨﴾ إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْ
 قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّي الْعَلِيمِ ﴿١٢٩﴾ وَوَضَىٰ بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ
 وَيَعْقُوبَ يٰبَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا
 وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٠﴾ أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ
 الْمَوْتُ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ بَعْدِي قَالُوا نَعْبُدُ
 إِلَهَكَ وَإِلَهَ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًُّا وَاحِدًا
 وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣١﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ
 وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تَسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٢﴾

۽ جڏهن ابراهيم ۽ اسماعيل بيت (الله) جا بنياد اوساريندا هئا (تڏهن چوندا هئا ته) اي اسان جا پالڻهار (هيءُ پورهيو) اسان کان قبول ڪر۔ چو ته تون ئي ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهين (١٢٧). ۽ اي اسان جا پالڻهار اسان کي پنهنجو فرمانبردار ڪر ۽ اسان جي اولاد مان (بر) هڪ ٽوليءَ کي پنهنجو فرمانبردار ڪر ۽ اسان کي اسان جي حج جا ارڪان سيڪار ۽ اسان جون (خطائون) معاف ڪر، بيشڪ تون ئي وڏو معافي ڪندڙ مهربان آهين (١٢٨). ۽ اي اسان جا پالڻهار! منجهانئن هڪ پيغمبر منجهن موڪل جو تنهنجون آيتون مٿن پڙهي ۽ کين ڪتاب ۽ حڪمت سيڪاري ۽ کين سڌاري۔ بيشڪ تون ئي غالب حڪمت وارو آهين (١٢٩). ۽ جنهن پاڻ کي بي سمجه ڪيو تنهن کان سواءِ (ٻيو) ڪير ابراهيم جي دين کان منهن موڙيندو؟ ۽ بي شڪ کيس دنيا ۾ چونڊيوسون، ۽ اهو آخرت ۾ ضرور پلارن مان آهي (١٣٠). جڏهن کيس سندس پالڻهار چيو ته منهنجا حڪم مع! (تڏهن) چيائين ته جهانن جي پالڻهار جا (سڀ) حڪم مڃيم (١٣١). ۽ ابراهيم ۽ يعقوب پنهنجن پٽن کي ان (ڳالهه) جي وصيت ڪئي ته اي منهنجي اولاد! الله (هن) دين کي اوهان لاءِ چونڊيو آهي پوءِ اوهين مسلمان هجڻ کان سواءِ نه مرجو (١٣٢). (اي ڪتاب وارو) اوهين (تڏهن) حاضر هيؤ ڇا؟ جڏهن يعقوب کي موت ويجهو ٿيو جڏهن پنهنجن پٽن کي چيائين ته مون کان پوءِ ڪنهن جي عبادت ڪندؤ؟ (تڏهن) چيائون ته تنهنجي خدا ۽ تنهنجي پيءُ ڏاڏي ابراهيم ۽ اسماعيل ۽ اسحاق جي خدا جي، جو اڪيلو خدا آهي، عبادت ڪنداسون۔ ۽ اسين سندس حڪم مڃيندڙ آهيون (١٣٣). اها ٽولي بيشڪ گذري ويئي آهي، جيڪي انهن ڪمايو سو انهن لاءِ آهي ۽ جيڪي اوهان ڪمايو سو اوهان لاءِ آهي۔ ۽ جيڪي (آهي) ڪندا هئا تنهن بابت اوهين نه پڇيو (١٣٤).

وَقَالُوا كُونُوا هُودًا أَوْ نَصَارَى تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ
 حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٣١﴾ قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ
 إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَ
 الْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ
 رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِّنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿١٣٢﴾ فَإِنْ
 آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا
 هُمْ فِي شِقَاقٍ فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١٣٣﴾
 صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ
 عِبْدُونَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ أَتَحِبُّونَنَا فِي اللَّهِ وَهُوَ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ وَكُنَّا
 أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُخْلِصُونَ ﴿١٣٥﴾ أَمْ تَقُولُونَ
 إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا
 هُودًا أَوْ نَصَارَى قُلْ ءَأَنْتُمْ أَعْلَمُ أَمِ اللَّهُ وَمَنْ أَظْلَمُ
 مِمَّنْ كَتَمَ شَهَادَةً عِنْدَهُ مِنَ اللَّهِ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ
 عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿١٣٦﴾ تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ
 مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تَسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٧﴾

۽ (ڪتاب وارا مسلمانن کي) چون ٿا ته يهودي يا نصاري ٿيو ته هدايت وارا ٿيندو (اي پيغمبر! کين) چو ته اسين ابراهيم حنيف (هڪ طرفي) جي دين جا تابعدار آهيون ۽ اهو مشرڪن مان نه هو (۱۳۵). (کين) چئو ته اسين الله کي مڃيون ٿا، ۽ (پڻ) جيڪو (قرآن) اسان ڏانهن لائو ويو آهي، ۽ جيڪي (صحيفا) ابراهيم ۽ اسماعيل ۽ اسحاق ۽ يعقوب ۽ يعقوب جي اولاد ڏانهن لائو ويا آهن، ۽ جيڪي موسيٰ ۽ عيسيٰ کي ڏنو ويو ۽ جيڪي بين پيغمبرن کي سندن پالڻهار کان ڏنو ويو، تنهن (سڀ) کي (مڃيون ٿا) منجهانئن ڪنهن هڪ جي وچ ۾ فرق نه ٿا ڀانيون ۽ اسين ان (هڪ الله) کي مڃيندڙ آهيون (۱۳۶). پوءِ جيڪڏهن الله کي اوهان جي مڃڻ جهڙو مڃين ته بيشڪ هدايت وارا ٿيندا، ۽ جيڪڏهن ڦرندا ته اهي جهڳڙي ۾ ئي پوندا، پوءِ سگهو الله توکي انهن (جي شر) کان ڪافي ٿيندو، ۽ اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۳۷). الله (پنهنجي دين جي رنگ سان اسان کي) رڳيو آهي ۽ رڳڻ ۾ الله کان وڌيڪ چڱو ڪير آهي؟ ۽ اسين سندس عبادت ڪندڙ آهيون (۱۳۸). (اي پيغمبر کين) چو ته الله (جي دين) بابت اسان سان تڪرار ڪريو ٿا ڇا؟ ۽ (حقيقت ڪري) اهو اسان جو پالڻهار ۽ اوهان جو (به) پالڻهار آهي، ۽ اسان لاءِ اسان جا عمل ۽ اوهان لاءِ اوهان جا ڪرتوت آهن، ۽ اسين سندس مخلص ٻانها آهيون (۱۳۹). يا چئو ٿا ته ابراهيم ۽ اسماعيل ۽ اسحاق ۽ يعقوب ۽ يعقوب جو اولاد يهودي يا نصاري هئا. (اي پيغمبر کين) چو ته اوهين وڌيڪ ڄاڻندڙ آهيو يا الله (وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي)؟ ۽ جيڪو اهڙي شاهدي لڪائي جا الله طرفان وتس هجي تنهن کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن کان الله بي خبر نه آهي (۱۴۰). اها ٽولي بي شڪ گذري ويئي، جيڪي ڪمايائون سو انهن لاءِ آهي ۽ جيڪي اوهان ڪمايو سو اوهان لاءِ آهي ۽ جيڪي (اهي) ڪندا هئا تنهن بابت (اوهين) نه پڇيا ويندو (۱۴۱).

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَّهُمْ عَن قِبَلِهِمُ
الَّتِي كَانُوا عَلَيْهَا قُلْ لِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٧٦﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ
عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي
كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعِ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلَى عَقْبَيْهِ
وَإِن كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ
لِيُضَيِعَ آيَاتِنَا إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَكَرِيمٌ ﴿١٧٧﴾ قَدْ نَرَى تَقَلُّبَ
وَجْهِكَ فِي السَّمَاءِ فَلَنُوَلِّيَنَّكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ
السُّجْدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنَّ الَّذِينَ
أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
يَعْمَلُونَ ﴿١٧٨﴾ وَلَئِن آتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ آيَةٍ مَا تَتَّبِعُوا
قِبَلَتَكَ وَمَا أَنْتَ بِتَابِعٍ قِبَلَتَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِتَابِعٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ
وَلَئِن اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّكَ
إِذَآ لَئِنَ الظَّالِمِينَ ﴿١٧٩﴾ الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ
أَبْنَاءَهُمْ وَإِن فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٨٠﴾

ماڻهن منجهان ڪي بي سمجه سگهو چوندا ته انهن (مسلمانن) کي سندن
 ان قبلي جنهن ڏي (نماز پڙهندا) هئا تنهن کان ڪهڙيءَ ڳالهه ڦيرايو؟ (اي
 پيغمبر! ڪين) چؤ ته اوڀر ۽ اولهه الله جو آهي جنهن کي گهرندو آهي تنهن
 کي سڌي وات ڏيکاريندو آهي (۱۴۲). ۽ (جهڙي طرح اوهان جو قبلي ڀلو
 ڪيوسين) اهڙيءَ طرح اوهان کي ڀلي امت ڪيو سون ته ماڻهن تي شاهد
 هجو ۽ پيغمبر (محمد ﷺ) اوهان تي شاهد هجي، ۽ (اي پيغمبر) جنهن
 (طرف) تي (اڳي) هئين تنهن کي قبلي مقرر نه ڪيو هيوسون مگر هن لاءِ ته
 جيڪو پيغمبر جي پٺيان لڳي تنهن کي انهيءَ کان نڪيڙيون جيڪو
 پنهنجين ڪڙين (پر پوءِ) تي ڦري ۽ بيشڪ (اهو) جن کي الله هدايت ڪئي
 تن کان سواءِ (ٻين تي) ضرور ڏکيو آهي ۽ الله جو شان اهو نه آهي جو
 اوهان جي ايمان کي وڃائي، ڇو ته الله ماڻهن سان يقيناً شفقت ڪندڙ
 مهربان آهي (۱۴۳). (اي پيغمبر!) آسمان ڏانهن تنهنجو (هر هر) منهن
 ڦيرائڻ بيشڪ ڏسون ٿا، پوءِ جنهن قبلي کي پسند ڪرين ٿو (اوڏاهين)
 توکي ضرور ڦيرائينداسون پوءِ (اي پيغمبر) پنهنجي منهن کي تعظيم واريءَ
 مسجد (حرام) ڏانهن ڦيراءِ. ۽ (اي مسلمانو!) اوهين جتي هجو اتي پنهنجا
 منهن اوڏانهن ڦيرايو. ۽ جن کي ڪتاب ڏنو ويو آهي سي ضرور ڄاڻن ٿا ته
 اهو (ڦيرائڻ) سندن پالڻهار وٽان بلڪل حق آهي. ۽ جيڪي ڪندا آهن
 تنهن کان الله بي خبر نه آهي (۱۴۴). ۽ (قسم آهي) ته جن کي ڪتاب
 ڏنو ويو آهي تن وٽ جيڪڏهن (تون) سڀ دليل آئين ته (به) تنهنجي قبلي
 جي تابعداري نه ڪندا، ۽ نڪي تون سندن قبلي جي تابعداري ڪندڙ آهين،
 ۽ نڪي انهن مان ڪي ڪن جي قبلي جي تابعداري ڪندڙ آهن. ۽ (قسم
 آهي) ته ان کان پوءِ جو تو وٽ علم آيو جيڪڏهن سندن سڌن جي
 تابعداري ڪندين ته تون ان مهل ظالمن مان ٿيندين (۱۴۵). جن کي
 ڪتاب (توريت) ڏنوسون سي ان کي ائين سڃاڻندا آهن جيئن پنهنجن
 پٽن کي سڃاڻندا آهن. ۽ منجهانئن هڪ ٽولي ڄاڻ هوندي (به) بيشڪ
 حق کي لڪائيندي آهي (۱۴۶).

الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١٤٦﴾ وَلِكُلِّ وِجْهَةٍ هُوَ
 مُوَلِّيهَا فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ أَيَاتِ بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا
 إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٤٧﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ
 شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَاللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا
 تَعْمَلُونَ ﴿١٤٨﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ
 وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوْا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ
 حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنِي ۚ وَلِأْتِمَّ
 نِعْمَتِي عَلَيْكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٤٩﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ
 يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا
 لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿١٥٠﴾ فَأذْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ وَاشْكُرُوا لِي وَلَا تَكْفُرُوا ۚ
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٥١﴾
 وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمُوتٌ بَلْ أحيَاءٌ وَلَكِن لَّا
 تَشْعُرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَلَنَبِّئْكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ
 الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالشَّرَاتِ وَيُبَشِّرُ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٣﴾ الَّذِينَ إِذَا
 أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٤﴾

اهو تنهنجي پالڻهار وٽان سچ آهي تنهن ڪري تون شڪ وارن مان ٻنہ نہ ٿي ۽ (۱۴۷). ۽ سڀ ڪنهن لاءِ (ڪو) هڪ قبلو آهي جنهن ڏانهن اهو منهن ڪندو آهي پوءِ چڱاين ڏانهن اڳرائي ڪريو، جتي هوندو (اتان) الله اوهان کي گڏ ڪري آڻيندو، ڇو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۱۴۸). ۽ (اي پيغمبر!) جتان (بر) نڪرين ته پنهنجو منهن مسجد حرام ڏانهن ڦيراءِ، ۽ بيشڪ اهو (ڦيرائڻ) تنهنجي پالڻهار وٽان بلڪل حق آهي. ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن کان الله بي خبر نه آهي (۱۴۹). ۽ جتان (بر) نڪرين ته پنهنجو منهن مسجد حرام ڏانهن ڦيراءِ. ۽ جتي هجو (تتي) پنهنجا منهن ان ڏانهن ڦيرايو (هن لاءِ) ته منجهانئن جن ظلم ڪيو تن کان سواءِ ٻين ماڻهن کي اوهان تي ڪا حجت نه رهي، پوءِ ڪانئن نه ڊڄو ۽ مون کان ڊڄو ۽ (هن لاءِ) ته (آءُ) پنهنجي نعمت اوهان تي پوري ڪريان ۽ مان اوهين هدايت وارا ٿيو (۱۵۰). جهڙيءَ طرح (اوهان تي نعمت پوري ڪئي سون تهڙي طرح) اوهان منجهان پيغمبر اوهان ۾ موڪليو سون جو اسان جون آيتون اوهان تي پڙهندو آهي ۽ اوهان کي پاڪ ڪندو آهي ۽ اوهان کي ڪتاب ۽ حڪمت سيکاري ٿو آهي ۽ جيڪي نه ڄاڻندا هيؤ سو (پڻ) اوهان کي سيکاري ٿو آهي (۱۵۱). تنهنڪري مون کي ياد ڪريو ته آءُ اوهان کي ياد ڪريان ۽ منهنجو شڪر ڪريو ۽ منهنجي بي شڪري نه ڪريو (۱۵۲). اي مؤمنو! صبر ۽ نماز سان سهارو وٺو يقيناً الله صابرن ساڻ آهي (۱۵۳). ۽ جيڪي الله جي واٽ ۾ ڪسن تن کي مثل نه ڄڻو، بلڪ (اهي) جيئرا آهن پر اوهين نٿا سمجهو (۱۵۴). ۽ اوهان کي ڊپ ۽ بڪ ۽ مالن جي ۽ جانين جي ۽ ميون جي گهٽتائيءَ مان ڪنهن شيءِ سان ضرور پرکيندا سون. ۽ (اي پيغمبر!) انهن صابرن کي خوشخبري ڏي (۱۵۵). جن کي جڏهن ڪا تڪليف پهچي ٿي (تڏهن) چون ٿا ته اسين الله جا (بانه) آهيون ۽ اسين ان ڏانهن موٽندڙ آهيون (۱۵۶).

أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٠﴾
 إِنَّ الصَّافِيَ وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ فَمَنْ حَجَّ الْبَيْتَ أَوَاعْتَمَرَ
 فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِ أَنْ يَطَّوَّفَ بِهِمَا وَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَإِنَّ اللَّهَ
 شَاكِرٌ عَلِيمٌ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلْنَا مِنَ الْبَيْتِ وَالْمُهْدَى
 مِنْ بَعْدِ مَا بَيَّنَّاهُ لِلنَّاسِ فِي الْكِتَابِ أُولَئِكَ يَلْعَنُهُمُ اللَّهُ وَ
 يَلْعَنُهُمُ الْعَالَمُونَ ﴿١٥٢﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَبَيَّنَّاهُ
 فَأُولَئِكَ أَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَأَنَا التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَأَمَاتُوا وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ
 وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٥٤﴾ خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ
 وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿١٥٥﴾ وَالْهَكْمُ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ
 الرَّحِيمُ ﴿١٥٦﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ
 وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ
 اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
 وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيْحِ وَالسَّحَابِ
 الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٥٧﴾

انهن تي سندن پالڻهار وٽان مهربانيون ۽ ٻاجھ آهي، ۽ اهي ئي سڌيءَ وٽ وارا آهن (۱۵۷). صفا ۽ مروھ (جبل) الله (جي عبادت) جي نشانين مان آهن، پوءِ جيڪو بيت الله جو حج ڪري يا عمرو تنهن کي پنهي جي طواف ڪرڻ ۾ ڪو گناه نہ آهي۔ ۽ جيڪو وڌيڪ چڱائي ڪندو (تنهن جي الله قبول ڪندو) چو ته الله قبول ڪندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۵۸). جيڪي پٿريون ڳالهيون ۽ هدايتون لائون ائين تن کي جيڪي (ماڻهو) ان کان پوءِ جو انهن کي ماڻهن لاءِ ڪتاب (توريت) ۾ بيان ڪيون سون، لکائيندا آهن تن تي الله لعنت ڪندو آهي ۽ لعنت ڪندڙ (ب) انهن تي لعنت ڪندا آهن (۱۵۹). پر جن توبه ڪئي ۽ (پاڻ) سڌاريائون ۽ (حق) بيان ڪيائون تن جي توبه قبول ڪندس، ۽ اءُ ئي توبه قبول ڪندڙ مهربان آهيان (۱۶۰). جن ڪفر ڪيو ۽ اهي ڪافر ٿي مئا۔ تن تي الله ۽ ملائڪن ۽ مڙني ماڻهن جي لعنت آهي (۱۶۱). ان (لعنت) ۾ سڌائين رهڻ وارا آهن، کائڻ عذاب هلڪو نہ ڪبو ۽ نڪي کين مهلت ڏيبي (۱۶۲). ۽ اوهان جو خدا اڪيلو خدا آهي، ان کان سواءِ ڪوئي عبادت جي لائق نہ آهي (اهو) ٻاجهارو مهربان آهي (۱۶۳). آسمانن ۽ زمين جي بڻائڻ (۾) ۽ رات ۽ ڏينهن جي ڦير گهير (۾) ۽ پيڙين (۾) جي انهيءَ (سامان) سان، جو ماڻهن کي نفعو ڏيندو آهي درياءَ ۾ ترنديون آهن ۽ جيڪي آسمان کان (مينهن جو) پاڻي الله وسايو پوءِ ان سان زمين کي ان جي غير آباد ٿيڻ کان پوءِ آباد ڪيائين ۽ ان (زمين) ۾ سڀ جنس جا جانور پکيڙيائين، ۽ هوائن جي گهلڻ (۾) ۽ آسمانن ۽ زمين جي وچ ۾ نوابل ڪڪرن (۾) سمجھ واريءَ قوم لاءِ ضرور نشانين آهن (۱۶۴).

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَتَّخِذُ مِن دُونِ اللَّهِ إِندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ
 اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ
 يَرُونَ الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعَذَابِ ﴿١٦٥﴾
 إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوُا الْعَذَابَ وَ
 تَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ ﴿١٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَن لَنَا كَرَّةٌ
 فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ
 حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِمُخْرِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿١٦٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ كُلُوا
 مِمَّا فِي الْأَرْضِ حَلَالًا طَيِّبًا وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوتَ الشَّيْطَانِ ط
 إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿١٦٨﴾ إِنَّمَا يَأْمُرُكُم بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَن
 تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٦٩﴾ وَإِذْ أَقِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَنْبِعُ مَا الْفِينَا عَلَيْهِ أَبَاء نَا أُولُو كَانَ
 أَبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧٠﴾ وَمَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 كَمَثَلِ الَّذِي يَنْعِقُ بِمَا لَا يَسْمَعُ إِلَّا دُعَاءً وَنِدَاءً صُمُّ بَكُمْ
 عُمْيٌ فَهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٧١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ
 مَا رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا لِلَّهِ إِن كُنتُمْ رِيبَاءَ تَعْبُدُونَ ﴿١٧٢﴾

۽ ماڻهن مان ڪي (اهڙا) آهن جي الله کان سواءِ (ٻين کي) الله جهڙو ڪري وٺندا آهن الله جي پيار وانگر پيارو رکندا اٿن. ۽ جن ايمان آندو سي الله جي دوستيءَ ۾ ڏاڍا زور آهن. ۽ جن ظلم ڪيو سي جيڪڏهن (هن ڳالهه کي هاڻي) سمجهن ته جنهن مهل (قيامت جي ڏينهن) عذاب ڏسندا (۽ سمجهندا) ته سموري سگهه الله کي آهي ۽ الله سخت عذاب ڪرڻ وارو آهي (ته جيڪر ڏاڍا پشيمان ٿين!) (۱۶۵). جنهن مهل اڳواڻ پوئلڳن کان بيزار ٿيندا ۽ عذاب کي ڏسندا ۽ سندن (سڀ) لاڳاپا ڇڏندا (۱۶۶). ۽ تنهن مهل پوئلڳ چوندا ته جيڪر اسان کي (وري دنيا ۾) موٽڻو هجي ها ته ڪانئن ائين بيزار ٿيون ها جيئن اسان کان بيزار ٿيا آهن! اهڙيءَ طرح الله سندن ڪرتوتن کي مٿن حسرتون بڻائي ڏيکاريندو. ۽ اهي باه مان نڪرڻ وارا نه آهن (۱۶۷). اي انسانو! جيڪي شيون زمين ۾ آهن تن مان پاڪ حلال کائو ۽ شيطان جي وڪن تي نه هلو ڇو ته اهو اوهان جو پٿرو ويري آهي (۱۶۸). (شيطان) رڳو اوهان کي بچرائيءَ ۽ بي حياتيءَ جو حڪم ڪري ٿو ۽ هيءُ ته جيڪي ڳالهيون نه ڄاڻندا آهيو سي الله جي نسبت ۾ چڻو (۱۶۹). ۽ جڏهن کين چئجي ٿو ته جيڪي الله (قرآن) لائڻو تنهن جي تابعداري ڪريو (تڏهن) چون ٿا ته (نه) بلڪ جنهن تي پنهنجن ابن ڏاڏن کي ڏٺوسون تنهن جي پٺيان لڳندا سون. جيتوڻيڪ سندن ابا ڏاڏا ڪجهه به نه ڄاڻندا هئا ۽ نڪي سڌيءَ وات تي هئا (۱۷۰). ۽ ڪافرن (کي سڏيندڙ) جو مثال اُن ماڻهوءَ جي مثال وانگر آهي جو اهڙيءَ شيءِ کي واکو ڪري ٻڌائي جا رڙ ۽ ڪوڪ کان سواءِ (ڪجهه) نه ٻڌي (ڪافر) پوڙا، گونگا، انڌا آهن تنهنڪري اهي (ڪجهه به) نه ٿا سمجهن (۱۷۱). اي مؤمنو! جيڪا اوهان کي روزي ڏني سون تنهن مان سنيون شيون کائو ۽ جيڪڏهن اوهين خاص الله جي عبادت ڪندڙ آهيو ته سندس شڪرانو ڪريو (۱۷۲).

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهِلَّ بِهِ
 لِغَيْرِ اللَّهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٧٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْتُمُونَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ الْكِتَابِ وَ
 يَشْتُرُونَ بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا أُولَٰئِكَ مَا يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ إِلَّا
 النَّارَ وَلَا يَكَلِمُهُمُ اللَّهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ﴿١٨٠﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَاةَ بِالْهُدَىٰ وَالْعَذَابُ
 بِالْمَغْفِرَةِ فَمَا أَصْبَرَهُمْ عَلَى النَّارِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ نَزَّلَ
 الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِي الْكِتَابِ لَفِي شِقَاقٍ
 بَعِيدٍ ﴿١٨٢﴾ لَيْسَ الْبِرَّ أَنْ تُولُوا وُجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَ
 الْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ
 وَالْكِتَابِ وَالنَّبِيِّينَ وَآتَى الْمَالَ عَلَى حُبِّهِ ذَوِي الْقُرْبَىٰ
 وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَالسَّائِلِينَ وَفِي
 الرِّقَابِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَالْمُوفُونَ بِعَهْدِهِمْ
 إِذَا عَاهَدُوا وَأَوَّصُوا بِالصِّدْقِ فِي الْبِئْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ
 الْبَأْسِ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿١٨٣﴾

اوهان تي رڳو مردار ۽ رت ۽ سوئر جو گوشت ۽ جنهن شيءِ تي الله کان سواءِ ٻئي جو نالو پڪارجي سا حرام ڪيائين، پوءِ جيڪو لاچار ٿئي (۽ ڪاٺي) نه بي فرماني ڪندڙ هجي ۽ نڪي حد کان لنگهندڙ تنهن تي گناهه نه آهي ڇو ته الله بخشهار مهربان آهي (۱۷۳). الله ڪتاب مان جيڪي لاٿو سو، جيڪي ماڻهو لڪائيندا آهن ۽ ان جي بدلي ٿورو ملهه وٺندا آهن اهي پنهنجن پيٽن ۾ رڳي باهه کائيندا آهن. ۽ الله ساڻن قيامت جي ڏينهن نه ڳالهائيندو ۽ نڪي ڪين پاڪ ڪندو، ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۷۴). اهي (اهي) آهن جن هدايت جي بدران گمراهي ۽ بخشش جي بدران عذاب ورتو، پوءِ عجب آهي ته ڪين (دورخ جي) باهه تي ڪهڙيءَ (ڳالهه) صبر ڪرايو؟ (۱۷۵). اهو هن ڪري (اهي) جو الله سچ سان ڪتاب (توريت) لاٿو. ۽ جن ڪتاب بابت اختلاف ڪيو سي ضرور وڏي ڦيٽي ۾ آهن (۱۷۶). اوڀر ۽ اولهه ڏانهن اوهان جو پنهنجن منهن کي ڦيرائڻ ڪا نيڪي نه آهي پر (اصل) نيڪي (ان لاءِ) آهي جنهن الله ۽ قيامت جي ڏينهن ۽ ملائڪن ۽ ڪتابن ۽ پيغمبرن کي مڃيو، ۽ جنهن (ماڻهوءَ پنهنجو) مال ان سان محبت هوندي (به) ماڻهن ۽ چورن (ٻارن) ۽ مسڪينن ۽ مسافرن ۽ سوال ڪندڙن کي ۽ ٻانهن جي گردنن (آزاد ڪرڻ) ۾ ڏنو، ۽ نماز پڙهائين ۽ زڪوات ڏنائين ۽ (اهي ماڻهو جي) جڏهن انجام ڪندا آهن ته پنهنجو انجام پاڙيندا آهن، ۽ سڃاڻي ۽ ڏکيائي ۾ ۽ جنگ مهل صبر ڪرڻ وارا آهن. اهي سچا آهن. ۽ اهي ئي پرهيزگار آهن. (۱۷۷).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِصَاصُ فِي الْقَتْلِ ط الْحُرُّ
بِالْحُرِّ وَالْعَبْدُ بِالْعَبْدِ وَالْأُنْثَىٰ بِالْأُنْثَىٰ ط مَن عَفِيَ لَهُ مِنْ أَخِيهِ
شَيْءٌ فَاتَّبَاعُ بِالْمَعْرُوفِ وَأَدَاءٌ إِلَيْهِ بِإِحْسَانٍ ط ذَلِكَ تَخْفِيفٌ مِّنْ
رَّبِّكُمْ وَرَحْمَةٌ ط مَن اُعْتَدَىٰ بَعْدَ ذَلِكَ فَهُوَ عَذَابُ الْيَوْمِ ١٤٥
لَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَوةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ١٤٦
كُتِبَ عَلَيْكُمُ إِذَا حَضَرَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ إِن تَرَكَ خَيْرًا لِّوَصِيَّةٍ
لِّوَالِدَيْهِ وَالْأَقْرَبِينَ بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَى الْمُتَّقِينَ ١٤٧ ط مَن
بَدَّلَهُ بَعْدَ مَا سَمِعَهُ فَإِنَّمَا أَثْمُهٗ عَلَى الَّذِينَ يُبَدِّلُونَهُ ط
إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ١٤٨ ط مَن خَافَ مِنْ مُّوَسٍ جَنَاقًا أَوْ نَهًا
فَأَصْلَحَ بَيْنَهُمْ فَلَا آثَمَ عَلَيْهِ ط إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ١٤٩ ط يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ
مِن قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ١٥٠ ط أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ ط مَن كَانَ
مِنكُمْ مَّرِيضًا أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ط وَعَلَى
الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ طَعَامُ مَسْكِينٍ ط مَن تَطَوَّعَ خَيْرًا
فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ ط وَأَن تَصُومُوا خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ١٥١

اي مؤمنو! خون ٿيلن بابت اوهان تي (بدلي وٺڻ ۾) برابري لازم ڪئي ويئي (جيئن ته) آزاد جي عيوض آزاد ٻانهي جي عيوض ٻانهو ۽ عورت جي عيوض عورت آهي پوءِ جنهن کي سندس پيءُ جي طرفان ڪجهه ڇڏيو وڃي ته پوءِ (خون جي بها وٺڻ ۾) چڱيءَ ريت سان (ان جي) پويان پوڻ گهرجي ۽ ان (وارث) ڏانهن (خون جي بها) چڱيءَ ريت سان پهچائڻ گهرجي. اهو (حڪم) اوهان جي پالڻهار وٽان هلاڪائي ۽ ٻاجه آهي پوءِ جيڪو هن (حڪم) کانپوءِ زيادتي ڪندو تنهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۷۸). ۽ اي عقل وارو! اوهان لاءِ قصاص (وٺڻ) ۾ حياتي آهي ته مان اوهين پرهيزگار ٿيو (۱۷۹). جڏهن اوهان مان (ڪنهن) هڪ کي موت ويجهو ٿي (اهو) جيڪڏهن (ڪجهه) مال ڇڏي ته تڏهن اوهان تي ماءُ پيءُ ۽ مائٽن لاءِ دستور موجب وصيت ڪرڻ لازم ڪئي ويئي، اهو پرهيزگارن تي حق آهي (۱۸۰). پوءِ جيڪو ان (وصيت) کي ان جي بدڻ کان پوءِ ڦيرائيندو ته ان (ڦيرائڻ) جو گناهه ان جي ڦيرائيندڙن کان سواءِ ٻين تي نه آهي. ڇو ته الله بدندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۸۱). پوءِ جيڪو وصيت ڪندڙ جي طرفداري يا گناهه ڄاڻي سو انهن (وارثن) جي وچ ۾ پرچاءُ ڪري ته مٿس گناهه نه آهي ڇو ته الله بخششهار مهربان آهي (۱۸۲). اي مؤمنو! جيئن اوهان کان اڳين تي (روزا) فرض ڪيا ويا هئا تيئن اوهان تي (بر) روزا فرض ڪيا ويا آهن ته مان اوهين پرهيزگار ٿيو (۱۸۳). (روزا) ڳڻيل ڏينهن آهن، پوءِ اوهان مان جيڪو بيمار (هجي) يا مسافريءَ تي هجي (تنهن تي) ٻين ڏينهن مان (اوترا روزا) ڳڻي رکڻ (لازم) آهي ۽ جن کي (مسڪين جي کاڌي ڏيڻ جي) سگهه آهي تن تي هڪ مسڪين جو کاڌو فدي (يعني فطراڻو ڏيڻ) لازم آهي پوءِ جيڪو چڱائي وڌيڪ ڪندو تنهن لاءِ اها پلي آهي ۽ جيڪڏهن علم وارا آهيو (ته اوهين سمجهي چڪا هوندؤ) ته اوهان جو روزو رکڻ اوهان لاءِ ڀلو آهي (۱۸۴).

شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَ
 بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ
 فَلْيُصِمْهُ وَمَن كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِّنْ أَيَّامٍ أُخَرَ
 يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ
 وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٥﴾ وَإِذَا
 سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا
 دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ ﴿١٨٦﴾
 أُحِلَّ لَكُمْ لَيْلَةَ الصِّيَامِ الرَّفَثُ إِلَى نِسَائِكُمْ هُنَّ
 لِبَاسٌ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لِبَاسٌ لَّهُنَّ عَلِمَ اللَّهُ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ
 تَخْتَلِفُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالآنَ
 بَاشِرُوا هُنَّ وَأَبْتَعُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى
 يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ
 ثُمَّ أَتُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ وَلَا تُبَاشِرُوا هُنَّ وَأَنْتُمْ
 عَاكِفُونَ فِي الْمَسْجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا
 كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لِّلنَّاسِ آيَاتِهِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾

رمضان جو مهينو اهڙو (پلو) آهي جنهن ۾ قرآن لائو ويو جو ماڻهن لاءِ
 سڌو رستو ڏيکاريندڙ آهي ۽ (ان ۾) هدايت ڪرڻ ۽ (سچ ۽ ڪوڙ جي وچ
 ۾) سنڌي وجهڻ جون چٽيون ڳالهيون آهن، پوءِ اوهان مان جيڪو انهيءَ
 مهيني ۾ (گهر ۾) حاضر هجي تنهنڪي ان ۾ روزو رکڻ گهرجي ۽ جيڪو
 بيمار هجي يا سفر تي (هجي) تنهن کي ٻين ڏينهن مان (اوترو) ڳائائو
 (لازم) آهي. الله اوهان تي اساني ڪرڻ گهرندو آهي ۽ اوهان تي (ڪا)
 ڏکيائي ڪرڻ نه گهرندو آهي ۽ (گهرندو آهي) ته اوهين ڳڻپ پوري ڪريو
 ۽ جيڪا اوهان کي هدايت ڪيائين تنهن تي الله جي وڏائي بيان
 ڪندا رهو ۽ مان اوهين شڪرانو ڪريو (۱۸۵). ۽ (اي پيغمبر!) جڏهن
 منهنجا ٻانها توکان منهنجي پڇا ڪن (تڏهن چؤ) ته آءٌ ويجهو آهيان
 جڏهن (ڪو) مون کي سنڌي ٿو تڏهن سڏيندڙ جو سڏ ورنايان ٿو تنهن
 ڪري منهنجو حڪم قبول ڪرڻ گهرجين ۽ مون تي ايمان آڻڻ گهرجين ته
 مان اُهي سڌرن (۱۸۶). روزي جي رات ۾ اوهان لاءِ پنهنجين زالن سان
 صحبت ڪرڻ حلال ڪئي ويئي. (جو) اُهي اوهان جو ڍڪ آهن ۽ اوهين
 انهن جو ڍڪ آهيو. الله ڄاتو ته اوهين پاڻ سان خيانت ڪندا هيؤ پوءِ
 اوهان تي (ٻاجھ سان) موتيئو ۽ اوهان کي معاف ڪيائين، پوءِ هاڻي ساڻن
 صحبت ڪريو ۽ الله اوهان لاءِ جيڪي (اولاد) لکيو آهي تنهن جي طلب
 ڪريو ۽ (ايسٽائين) کائو ۽ پيئو جيستائين ڪاري ڏاڳي کان باڪ جو اچو
 ڏاڳو اوهان لاءِ پڌرو ٿئي پوءِ روزو رات توڻي پورو ڪريو، ۽ جنهن حالت
 ۾ اوهين مسجدن ۾ اعتڪاف وارا هجو ته انهن (زالن) سان صحبت نه
 ڪريو. اهي الله جون حدون آهن پوءِ انهن کي ويجهو نه وڃو. اهڙيءَ
 طرح الله ماڻهن لاءِ پنهنجا حڪم پڌرا ڪندو آهي ته مان اُهي پرهيزگار
 ٿين (۱۸۷).

وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا
 إِلَى الْحُكَّامِ لِيَأْكُلُوا فَرِيقًا مِنْ أَمْوَالِ النَّاسِ
 بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ يُسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ
 قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ
 تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنِ اتَّقَى
 وَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
 تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ
 يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ
 الْمُعْتَدِينَ ﴿١٩٠﴾ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ
 مِنْ حَيْثُ أَخْرَجُوكُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا
 تُقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلُوكُمْ
 فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَمَا كُنْتُمْ جَرَءُ
 الْكُفْرَيْنِ ﴿١٩١﴾ فَإِنْ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٢﴾
 وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ
 لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٩٣﴾

۽ اوهين پنهنجا مال پاڻ ۾ ناحق سان نه کائو ۽ ان (مال) کي حاڪمن
 ڏانهن هن لاءِ (رشوت طور) نه پهچايو ته ماڻهن جي مال مان ڪجهه
 (پاڳو) ظلم سان کائو هن هوندي به جو اوهين ڄاڻندا آهيو (۱۸۸).
 (اي پيغمبر!) توکان چنڊن (يعني مهينن) بابت پڇن ٿا، چؤ ته اهي ماڻهن ۽
 حج لاءِ وقت مقرر ٿيل آهن ۽ نيڪي (هن ۾) نه آهي ته (احرام جي
 حالت ۾) گهرن ۾ سندن پٺين پاسن کان اچو، پر (اصل) نيڪي (انهيءَ
 لاءِ) آهي جيڪو (الله کان) ڊڄي، ۽ گهرن ۾ سندن درن کان اچو ۽ الله
 کان ڊڄو ته مان اوهين چئو (۱۸۹). جيڪي اوهان سان وڙهن تن سان الله
 جي واٽ ۾ وڙهو ۽ حد کان نه لنگهو چو ته الله حد کان لنگهندڙن کي
 پسند نه ڪندو آهي (۱۹۰). ۽ جتي لهون اتي ڪهون ۽ جتان اوهان کي
 لودياتون اُتان لوديون ۽ فتنو (يعني شرڪ) ويڙه کان ڏاڍو (بچڙو) آهي ۽
 اوهين مسجد حرام وٽ (ايسين) نه وڙهون جيسين منجهس اوهان سان
 (نه) وڙهن، پوءِ جيڪڏهن اوهان سان وڙهن ته انهن کي ماريو- ڪافرن
 جي سزا ائين آهي (۱۹۱). ۽ جيڪڏهن بس ڪن (ته اوهين به بس ڪريو)
 چو ته الله بخشهار مهربان آهي (۱۹۲). ۽ ايسٽائين انهن سان وڙهو
 جيستائين فتنو (يعني شرڪ) نه رهي ۽ خاص الله جو دين ٿي- پوءِ
 جيڪڏهن بس ڪن ته ظالمن کان سواءِ ڪنهن تي وڌيڪ زيادتي ڪرڻ
 نه جڳائي (۱۹۳).

الشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَالْحُرُمَاتِ قِصَاصٌ فَمَنْ
 اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ
 وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩٦﴾ وَأَنْفِقُوا فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ
 اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٩٧﴾ وَأَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلَّهِ فَإِنْ
 أُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ وَلَا تَخْلُقُوا زُرًّا وَسَكْمًا حَتَّى
 يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحَلَّهُ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَرِيضًا أَوْ بِهِ آذَى مِنْ
 رَأْسِهِ فَفِدْيَةٌ مِنْ صِيَامٍ أَوْ صَدَقَةٍ أَوْ نُسُكٍ فَإِذَا أَمِنْتُمْ
 فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ فَمَنْ
 لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ فِي الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ إِذَا رَجَعْتُمْ تِلْكَ
 عَشْرَةٌ كَامِلَةٌ ذَلِكَ لِمَنْ لَمْ يَكُنْ أَهْلَهُ حَاضِرِي الْمَسْجِدِ
 الْحَرَامِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٨﴾ الْحَجُّ
 أَشْهُرٌ مَعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفْثَ وَلَا فُسُوقَ
 وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ لَعَلَّمَهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا
 فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى وَاتَّقُونِ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٩٩﴾

تعظيم وارو مهينو تعظيم واري مهيني جي بدلي آهي ۽ تعظيمون (هڪ ٻئي جون) آڙياڙ آهن۔ پوءِ جيڪو اوهان تي زيادتي ڪري تنهن تي اوتري زيادتي ڪريو جيتري اوهان تي زيادتي ڪيائين ۽ الله کان ڊڄو ۽ ڄاڻو ته الله پرهيزگارن سان آهي (۱۹۴)۔ ۽ الله جي وات ۾ خرچيو ۽ (پاڻ) کي پنهنجن هٿن سان هلاڪت ۾ نه وجهيو، ۽ چڱائي ڪريو۔ ڇو ته الله چڱائي ڪندڙ کي دوست رکندو آهي (۱۹۵)۔ ۽ حج ۽ عمرو الله (جي راضي) لاءِ پورو ڪريو۔ پوءِ جيڪڏهن روڪيا وڃو ته جا قرباني آسانيءَ سان لڀي (سا لازم آهي)۔ ۽ پنهنجا مٿا تيسين نه ڪوڙايو جيسين قرباني پنهنجيءَ جاءِ تي (نه) پهچي۔ پوءِ اوهان مان جيڪو بيمار هجي يا سندس مٿي ۾ تڪليف هجي (۽ وقت کان اڳيئي ڪوڙايائين) ته روزا يا خيرات يا قرباني عوض ڏيڻ (لازم) آهي، پوءِ جڏهن بي پوا ٿيو تڏهن جيڪو فائدو وٺي (يعني) عمري کي حج سان (گڏي) سو جا قرباني آسانيءَ سان لهي (سا ڪري)، پوءِ جيڪو (قرباني) نه لهي (تنهن تي) حج (جي ڏينهن) ۾ تي ڏينهن روزا (لازم آهن) ۽ ست تڏهن جڏهن (سفر کان) موٽو۔ اهي پورا ڏهه (روزا) آهن۔ اهو (حڪم) انهيءَ لاءِ آهي جنهن جو ڪٽنب مسجد حرام جي ويجهو رهندڙ نه هجي۔ ۽ الله کان ڊڄو ۽ ڄاڻو ته الله سخت عذاب ڪندڙ آهي (۱۹۶)۔ حج (جو وقت) ڄاڻل مهينا آهن، پوءِ جنهن (احرام ٻڌڻ سان پاڻ تي) حج فرض ڪيو ته حج ۾ نه جماع جائز آهي ۽ نه گار ۽ نه جهيڙو۔ ۽ جيڪا چڱائي ڪريو ٿا تنهن کي الله ڄاڻندڙ آهي۔ ۽ سمر کڻو ڇو ته ڀلو سمر پرهيزگاري آهي ۽ اي عقل وارو! مون کان ڊڄو (۱۹۷)۔

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ ۗ
 فَإِذَا أَفَضْتُمْ مِّنْ عَرَفَاتٍ فَاذْكُرُوا اللَّهَ عِندَ
 الشَّعْرِ الْحَرَامِ ۖ وَادْكُرُوا كَمَا هَدَيْتُمْ ۗ وَإِنْ
 كُنْتُمْ مِّنْ قَبْلِهِ لَيِّنَ الصَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَفِيضُوا مِنْ
 حَيْثُ أَفَاضَ النَّاسُ وَاسْتَغْفِرُوا اللَّهَ ۗ إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مَنَاسِكَكُمْ
 فَاذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ أَشَدَّ ذِكْرًا ۗ فَمِنَ
 النَّاسِ مَن يَقُولُ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا وَمَا
 لَهُ فِي الْآخِرَةِ مِنْ خَلَقٍ ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُمْ مَّن يَقُولُ
 رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً
 وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا
 وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾ وَادْكُرُوا اللَّهَ فِي
 أَيَّامٍ مَّعْدُودَاتٍ ۗ فَمَن تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ
 عَلَيْهِ ۗ وَمَن تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ ۗ لِمَنِ
 اتَّقَىٰ وَاتَّقَى اللَّهَ وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢٠٣﴾

(حج ۾) پنهنجي پالڻهار کان روزيءَ گهرڻ ۾ اوهان تي ڪو گناه ڪونهي. پوءِ جڏهن عرفات کان موٽو تڏهن مشعرالحرام (يعني مزدلفه) وٽ الله کي ياد ڪريو ۽ جيئن اوهان کي سڌو رستو ڏيکارين تيئن اوهين به کيس ياد ڪيو. ۽ بيشڪ ان کان اڳ (اوهين) اڻڄاڻن مان هيءُ (۱۹۸). پوءِ (اوهين) اتان (عرفات کان) موٽو جتان عام ماڻهو موٽن ٿا ۽ الله کان بخشش گهرو ڇو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۹۹). پوءِ جڏهن پنهنجي حج جا آرڪان پورا ڪريو تڏهن (مني ۾) اوهين پنهنجي ابن ڏاڏن جي ياد ڪرڻ وانگر بلڪ (ان کان به وڌيڪ) گهڻي قدر الله کي ياد ڪريو. پوءِ ماڻهن مان ڪي (اهڙا) آهن جي چوندا آهن ته اي اسان جا پالڻهار! اسان کي دنيا ۾ (ئي چڱائي) ڏي تن کي آخرت ۾ (ڪا) چڱائي نصيب نه آهي (۲۰۰). ۽ منجهانئن ڪي (اهڙا) آهن جي چوندا آهن ته اي اسان جا پالڻهار! اسان کي دنيا ۾ (به) چڱائي ۽ آخرت ۾ (به) چڱائي ڏي ۽ اسان کي باهه جي عذاب کان بچاءِ! (۲۰۱). انهن لاءِ جيڪي ڪمايائون تنهن مان نصيب آهي. ۽ الله سگهو حساب ڪندڙ آهي (۲۰۲). ۽ (مني وارن) ڳڻيلن ڏينهن ۾ الله کي ياد ڪريو. پوءِ جيڪو ٻن ڏينهن ۾ تڪڙو نڪري تنهن تي گناه ڪونهي، ۽ جيڪو دير ڪري تنهن تي (به) گناهه نه آهي (اهو حڪم) ان لاءِ آهي جيڪو پرهيزگاري ڪري. ۽ الله کان ڊڄو ۽ ڄاڻو ته اوهين ڏانهن گڏ ڪيا ويندؤ (۲۰۳).

وَمِنَ النَّاسِ مَن يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ
 اللَّهُ عَلَى مَا فِي قَلْبِهِ ۖ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ ﴿٢٦﴾ وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى
 فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ ۗ وَاللَّهُ
 لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ ﴿٢٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ
 الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ ۖ وَلَبِئْسَ الْبِهَادُ ﴿٢٨﴾ وَمِنَ
 النَّاسِ مَن يُشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ
 رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٢٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 ادْخُلُوا فِي السَّلَامِ كَآفَّةً ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوبِ
 الشَّيْطَانِ ۗ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٣٠﴾ فَإِن زَلَلْتُمْ مِّنْ
 بَعْدِ مَا جَاءَتْكُمُ الْبَيِّنَاتُ فَاَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ
 حَكِيمٌ ﴿٣١﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَن يَأْتِيَهُمُ اللَّهُ فِي
 ظُلُمٍ مِّنَ الْغَمَامِ وَالسَّيْحَةِ ۗ وَقَضَى الْأَمْرَ
 وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٣٢﴾ سَلْ بَنِي إِسْرَائِيلَ كَمْ
 آتَيْنَاهُم مِّنْ آيَةٍ بَيِّنَةٍ ۖ وَمَن يُبَدِّلْ نِعْمَةَ اللَّهِ
 مِن بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٣٣﴾

۽ ماڻهن مان ڪو (اهڙو) آهي جو سندس ڳالهائڻ دنيا جي حياتي ۾ توکي عجب ۾ وجهندو آهي ۽ جيڪي سندس دل ۾ آهي تنهن تي الله کي شاهد ڪندو آهي هن هوندي به جو اهو وڏو جهڳٽالو آهي (۲۰۴). ۽ جڏهن توکان موٽندو آهي تڏهن ملڪ ۾ هن لاءِ ڪوشش ڪندو آهي ته منجهس فساد وجهي ۽ پوک ۽ نسل ناس ڪري، ۽ الله فساد کي پسند نه ڪندو آهي (۲۰۵). ۽ جڏهن ان کي چئبو آهي ته الله کان ڊڄ تڏهن وڏائي کيس گناه تي آڪرائيندي آهي پوءِ کيس (سزا) دوزخ ڪافي آهي. ۽ اهو يقيناً بچڻو هوندو آهي (۲۰۶). ماڻهن مان ڪو اهڙو آهي جو الله جي راضي حاصل ڪرڻ لاءِ پاڻ کي وڪڻندو آهي. ۽ الله پاڻهن تي مهربان آهي (۲۰۷). اي ايمان وارو! پورا اسلام ۾ داخل ٿيو ۽ شيطان جي وڪڻ تي نه هلو ڇو ته اهو اوهان جو پٽو ويري آهي (۲۰۸). پوءِ جيڪڏهن اوهين ان کان پوءِ جو اوهان وٽ چٽا دليل آيا (اسلام کان) ٽڙندڙ ته ڄاڻو ته الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۰۹). (ڪافر) هن کان سواءِ انتظار نه ڪندا آهن ته الله (جو عذاب) جهڙي پاڇن ۾ وٽن اچي ۽ ملائڪ (ب) ۽ ڪم پورو ڪيو وڃي. ۽ الله ڏانهن سڀ ڪم موٽايا ويندا آهن (۲۱۰). (اي پيغمبر!) بني اسرائيل کان پڇا ڪر ته کين ڪيتريون چٽيون نشانين ڏنيون سون! ۽ جيڪو الله جي نعمت کي پاڻ وٽ اچڻ کان پوءِ مٽائيندو ته بيشڪ الله سخت عذاب ڪندڙ آهي (۲۱۱).

زَيْنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَيَسْخَرُونَ مِنَ الَّذِينَ
 آمَنُوا وَالَّذِينَ اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ
 مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢١٢﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً قَدْ
 فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنْزَلَ مَعَهُمُ
 الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ فِي مَا اخْتَلَفُوا
 فِيهِ وَمَا اخْتَلَفَ فِيهِ إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ مَا
 جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَاتُ بَغْيًا بَيْنَهُمْ فَهَدَى اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
 لِمَا اخْتَلَفُوا فِيهِ مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ
 إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَ
 لَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ
 الْبَاسَاءُ وَالضَّرَّاءُ وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ
 وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ الْإِنَّا نَصُرُ اللَّهُ
 قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ قُلْ مَا أَنْفَقْتُ مِنْ
 خَيْرٍ فَلِلَّهِ الدِّينُ وَالْآقْرَبِينَ وَالْيَتَامَى وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ
 السَّبِيلِ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ فَأَنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٢١٥﴾

ڪافرن لاءِ دنيا جي حياتي سينگاري ويئي ۽ مومن سان ننڍيون ڪندا آهن ۽ جيڪي پرهيزگار آهن سي قيامت جي ڏينهن انهن (ڪافرن) جي مٿان هوندا. ۽ الله جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي اٺ ڳڻي روزي ڏيندو آهي (۲۱۲). سڀ ماڻهو هڪ ٽولي هئا پوءِ (قري اختلاف ۾ پيا تنهن ڪري) الله پيغمبرن کي خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ ڪري موڪليو ۽ ساڻن سچ سان ڪتاب هن لاءِ لاتائين ته (اهو ڪتاب) ماڻهن جي وچ ۾ جنهن (ڳالهه) بابت جهڳڙو ڪندا آهن (تنهن بابت) نبيرو ڪري. ۽ انهيءَ بابت (بڻي ڪنهن به) تڪرار نه ڪيو پر جن کي اهو (ڪتاب) ڏنو ويو تن پٿرن حڪمن اچڻ کان پوءِ پاڻ ۾ ساڙ پيل سببان (تڪرار ڪيو) پوءِ الله اها سچي ڳالهه جنهن بابت جهڳڙو ڪيائون تنهن ڏانهن پنهنجي حڪم سان مومن کي سڌو رستو ڏيکاريو. ۽ الله جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي سڌو رستو ڏيکاريندو آهي (۲۱۳). (اي مسلمانو! اوهين) هن هوندي به بهشت ۾ گهڙڻ جو گمان ڪندا آهيو ڇا؟ جو اڃا اوهان تي انهن واري حالت نه آئي آهي جيڪي اوهان کان اڳ گذريا. جن کي سڃاڻي ۽ ڏک پهتو ۽ ايسٽائين لوڏيا ويا جيستائين پيغمبر ۽ جي مومن ساڻس هئا (تن دعا گهري) چيو ته الله جي مدد ڪڏهن پهچندي (چيو وين ته) هوشيار رهو! الله جي مدد ويجهي آهي (۲۱۴). (اي پيغمبر) توکان پڇن ٿا ته (اهي) ڇا خرچين؟ (کين) چؤ ته جيڪو مال خرچيو، سو ماءُ پيءُ ۽ مائٽن ۽ ڇورن (ٻارن) ۽ مسڪينن ۽ مسافرن کي (ڏيڻ جڳائي). ۽ جيڪا چڱائي ڪندؤ (سا لهندؤ) چو ته الله انکي ڄاڻندڙ آهي (۲۱۵).

كَتَبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا
 وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَعَسَى أَنْ تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَكُمْ وَاللَّهُ
 يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢١٧﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ
 قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَ
 كُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ
 اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ
 حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا وَمَنْ يَرْتَدِدْ
 مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَيَمُتْ وَهُوَ كَافِرٌ فَأُولَئِكَ حَبِطَتْ
 أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
 هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا
 وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ يَرْجُونَ رَحْمَتَ اللَّهِ
 وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢١٩﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ
 قُلْ فِيهِمَا إِثْمٌ كَبِيرٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَإِنَّهُمَا لَأَكْبَرُ
 مِنْ نَفْعِهِمَا وَيَسْأَلُونَكَ مَاذَا يُنْفِقُونَ هُ قُلِ الْعَفْوَ
 كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٢٠﴾

(اي مؤمنو) اوهان تي (ڪافرن سان) ويڙه ڪرڻ فرض ڪئي ويئي آهي ۽ اها اوهان کي ناپسند لڳندي آهي ۽ شايد (اوهين) ڪنهن شيءِ کي ناپسند ڀانيو ۽ (حقيقت ڪري) اها اوهان لاءِ پلي هجي. ۽ شايد ڪنهن شيءِ کي پيارو رکو ۽ اها اوهان لاءِ بچڙي هجي. ۽ الله ڄاڻندو آهي ۽ اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۲۱۶). (اي پيغمبر!) تو کان عزت وارن مهينن ۾ جنگ بابت پڇن ٿا. ڇو ته منجهن ويڙه ڪرڻ وڏو گناه آهي ۽ الله جي وات کان جهلڻ ۽ الله کي نه مڃڻ ۽ مسجد حرام کان روڪڻ ۽ سندس رهڻ وارن کي منجهائڻس لودڻ الله وٽ (ان کان) تمام وڏو گناه آهي، ۽ فتنو (يعني شرڪ) خون ڪرڻ کان بلڪل وڏو ڏوه آهي. ۽ (ڪافر) جيڪڏهن پڇي سگهندا ته اوهان سان ايستائين سدائين پيا وڙهندا جيستائين اوهان کي اوهان جي دين (اسلام) کان ڦيرائين. ۽ اوهان مان جيڪي پنهنجي دين کان ڦرندا پوءِ آهي ڪافر ٿي مرندا تن جي ڪئي ڪمائي دنيا ۽ آخرت ۾ ڇت ٿي ويئي ۽ اهي دوزخي آهن، اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۲۱۷). جن ايمان آندو ۽ جن الله جي وات ۾ وطن ڇڏيو ۽ جهاد ڪيو سي الله جي پاڇه جا اميدوار آهن. ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۱۸). (اي پيغمبر) تو کان شراب ۽ جؤا بابت پڇن ٿا، ڇو ته انهن ۾ وڏو گناه ۽ ماڻهن لاءِ (ڪجهه) فائدا آهن* ۽ سندن فائدي کان انهن جو گناه تمام وڏو آهي. ۽ (پڻ) توکان پڇن ٿا ته (اهي خيرات ۾) ڇا خرچ ڪن؟ ڇو ته (گهرج کان) وڌيڪ (بچت خرچيو). اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ آيتون بيان ڪندو آهي ته مان اوهين سوچو (۲۱۹).

* يعني دنوي فائدا، جو ڪجهه مال هٿ اچيو وڃي، سو اهڙي فائدي جو خيال ٿي نه ڪجي، ڇو ته سندس گناه به وڏو آهي ۽ نقصان به گهڻا، جو الله جي ياد ۽ نماز روزي کان روڪين، دشمني ڪينو وڌائين، مال برباد ڪن... هيءَ تهديد آهي اڳتي هلي ڪين صراحت حرام قرار ڏيڻ لاءِ. (ڏسو تفسير فتح الرحمان، تفسير الميسر).

فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الِیْتِمَى ط قُلْ إِصْلَاحٌ
 لَهُمْ خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالِطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ
 مِنَ الْمَصْلِحِ ط وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَاعْتَمَدْتُمْ إِنْ اللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٢٠﴾
 وَلَا تَتَّبِعُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا ط وَآمَةٌ مُؤْمِنَةٌ خَيْرٌ مِّنْ
 مُّشْرِكَةٍ وَلَوْ أَعْجَبَتْكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى يُؤْمِنُوا ط
 وَلِعَبْدٌ مُّؤْمِنٌ خَيْرٌ مِّنْ مُّشْرِكٍ وَلَوْ أَعْجَبَكُمْ أُولَئِكَ
 يَدْعُونَ إِلَى التَّارِخِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ
 بِإِذْنِهِ وَيُبَيِّنُ الْآيَاتِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٢١﴾ وَ
 يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ ط قُلْ هُوَ أَدْنَىٰ فَاَعْتَزِلُوا الرِّسَاءَ فِي
 الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَطْهُرْنَ فَاذًا تَطْهُرْنَ فَاتُوهُنَّ
 مِنْ حَيْثُ أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ
 الْمُتَطَهِّرِينَ ﴿٢٢٢﴾ نِسَاءٌ كُمْ حَرَتْ لَكُمْ فَاتُوا حَرَثَكُمْ أَنْ شِئْتُمْ
 وَقَدْ مَوَّالِ أَنْفُسِكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُّلْقَوَةٌ وَ
 بَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٢٣﴾ وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ
 تَبَرُّوا وَتَتَّقُوا وَتُصَلِّحُوا بَيْنَ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٢٤﴾

دنيا ۽ آخرت (جي ڪمن) ۾ . ۽ (اي پيغمبر!) توکان يتيمن بابت پڇڻ
 ٿا۔ چؤ ته انهن لاءِ سڌار پلي آهي ۽ جيڪڏهن ڪين (کاڌي پيئي ۾ پاڻ
 سان) گڏيو ته اوهان جا پائر آهن۔ ۽ الله بگاڙيندڙ کي سڌاريندڙ کان ڄاڻندو
 آهي۔ ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته اوهان کي سختيءَ ۾ وجهي ها۔ چو ته
 الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۲۰) . ۽ (اي مسلمانو! ايستائين)
 مشرڪيائين کي نه پرڻجو جيستائين ايمان آڻين۔ ۽ بيشڪ مومنياڻي بانهي
 مشرڪيائيءَ کان پلي آهي جيتوڻيڪ اوهان کي (مشرڪيائي) زياده وڻي،
 ۽ اوهين (ايسين) مشرڪن کي نه پرڻايو جيسين ايمان آڻين، ۽ بيشڪ مؤمن
 بانهو (آزاد) مشرڪ کان پلو آهي جيتوڻيڪ اوهان کي (مشرڪ) زياده
 وڻي۔ اهي (مشرڪ) باه ڏانهن سڏيندا آهن ۽ الله پنهنجي ارادي موجب
 بهشت ۽ بخشش ڏانهن سڏيندو آهي ۽ پنهنجون آيتون ماڻهن لاءِ بيان ڪندو
 آهي ته مان اهي نصيحت وٺن (۲۲۱) . ۽ (اي پيغمبر!) توکان حيض (جي
 حڪم) بابت پڇڻ ٿا۔ چؤ ته اها پليتي آهي تنهن ڪري زالن کان حيض
 ۾ پري ٿيو ۽ ايستائين ڪين ويجهان نه وڃو جيستائين پاڪ ٿين، پوءِ جڏهن
 بلڪل پاڪ ٿين تڏهن جنهن وات کان الله اوهان کي موڪل ڏني آهي
 (انهيءَ کان) انهن ڏانهن اچو۔ بيشڪ الله توبه ڪندڙن کي دوست رکندو
 آهي ۽ (پڻ) پاڪائي ڪندڙن کي دوست رکندو آهي (۲۲۲) . اوهان جون
 زالون اوهان لاءِ پوک آهن، پوءِ پنهنجي پوک ڏانهن جيئن وڻيو تيئن اچو،
 ۽ پاڻ لاءِ (چڱا ڪم) اڳي موڪليو، ۽ الله کان ڊڄو ۽ ڄاڻو ته اوهين
 ساڻس ملندڙ آهيو ۽ مؤمنن کي خوشخبري ڏي (۲۲۳) . ۽ اوهين پنهنجن
 قسمن لاءِ چڱائيءَ ڪرڻ ۽ پرهيزگاري ڪرڻ ۽ ماڻهن جي وچ ۾ صلح
 ڪرائڻ کان (پاسو ڪرڻ واسطي) الله جو اسم پيش نه ڪريو۔ ۽ الله
 بدندڙ ڄاڻندڙ آهي (۲۲۴) .

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ
بِمَا كَسَبَتْ قُلُوبُكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٣٦﴾ لِلَّذِينَ يُؤُولُونَ
مِنْ نِسَائِهِمْ تَرَبُّصُ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ فَإِنْ فَاءُوا فَإِنَّ اللَّهَ
غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٧﴾ وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ فَإِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ
عَلِيمٌ ﴿٣٨﴾ وَالْمُطَلَّقاتُ يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ ثَلَاثَةَ قُرُوءٍ وَلَا
يَحِلُّ لَهُنَّ أَنْ يَكْتُمْنَ مَا خَلَقَ اللَّهُ فِي أَرْحَامِهِنَّ إِنْ كُنَّ
يُؤْمِنَنَّ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَبُعُولَتُهُنَّ أَحَقُّ بِرَدِّهِنَّ فِي
ذَلِكَ إِنْ أَرَادُوا إِصْلاحًا وَلَهُنَّ مِثْلُ الَّذِي عَلَيْهِنَّ
بِالْمَعْرُوفِ وَاللِّرِّجَالُ عَلَيْهِنَّ دَرَجَةٌ وَاللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿٣٩﴾ الطَّلَاقُ مَرَّتَيْنِ فَمَا سَأَلْتُمْ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
تَسْرِيحٍ بِإِحْسَانٍ وَلَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَأْخُذُوا مِمَّا
اتَّيَمُّوهُنَّ شَيْئًا إِلَّا أَنْ يَخَافَا أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ
فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا
فِيمَا افْتَدَتْ بِهِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَعْتَدُوهَا
وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٠﴾

الله اوهان کي اوهان جي اجاين قسمن کڻڻ ۾ نه وٺ ڪندو آهي پر اوهان جي دلين جيڪا نيت ڪئي آهي تنهن تي پڪڙيندو آهي۔ ۽ الله بخشڻهار بربدار آهي (۲۲۵)۔ جيڪي پنهنجين زالن (جي صحبت) کان قسم کڻن تن کي چار مهينا ترسڻو آهي۔ پوءِ جيڪڏهن (انهن ڏانهن ان وقت ۾) موتيا ته (پلي موٽن) چو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۲۶)۔ ۽ جيڪڏهن طلاق جو پڪو ارادو ڪيائون (تہ پلي ڪن) چو ته الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۲۲۷)۔ ۽ طلاق ڏنل زالون پاڻ کي (ٻئي نڪاح ڪرڻ کان) تي حياءُ جهلين۔ ۽ جيڪڏهن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃينديون آهن ته الله سندين ڳهڻين ۾ جيڪي (ٻار يا حياءُ) پيدا ڪيو آهي سو کين لکائڻ روا نه آهي ۽ ان (مدت) ۾ سندن مڙس جيڪڏهن سڌارو گهرن ته سندن موتائڻ جا وڌيڪ حقدار آهن۔ ۽ جهڙا (مڙسن جا حق) انهن (زالن) تي آهن تهڙا انهن (زالن) جا (حق مڙسن تي) چڱيءَ ريت سان آهن، ۽ مڙسن کي مٿن وڏو مان (يعني حڪومت) آهي۔ ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۲۸)۔ طلاق (رجعي پورا) بہ پيرا آهي پوءِ چڱيءَ طرح سان جهلڻ يا احسان سان ڇڏڻ (لازم) آهي۔ ۽ جيڪي کين ڏنو اٿو تنهن مان ڪجهه (ورائي) وٺڻ اوهان کي هن (حالت) کان سواءِ حلال نه آهي جو ٻئي الله جي حدن کي نه پوري ڪرڻ کان ڊڄن۔ پوءِ جيڪڏهن (اي مسلمانو) اوهين ڊڄو ته ٻئي الله جي حدن کي پورو ڪري نه سگهندا ته (زال) جيڪا شيءِ عيوض ۾ ڏني تنهن (جي ڏيڻ وٺڻ) ۾ ٻنهي تي گناه نه آهي۔ اهي الله جون حدون آهن انهن کان لنگهي نه وڃو، ۽ جيڪي الله جي حدن کان لنگهي ويندا سي ظالم آهن (۲۲۹)۔

فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا تَحِلُّ لَهُ مِنْ بَعْدُ حَتَّى تَنْكِحَ
زَوْجًا غَيْرَهُ ۖ فَإِنْ طَلَّقَهَا فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ
يَتَرَاجَعَا إِنْ ظَنَّا أَنْ يُقِيمَا حُدُودَ اللَّهِ ۗ وَتِلْكَ
حُدُودُ اللَّهِ يُبَيِّنُهَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ
النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ
أَوْ سَرِّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ ۖ وَلَا تَمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا
لِتَعْتَدُوا ۗ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ ۗ
وَلَا تَتَّخِذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُوًا ۗ وَادْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ
يُعِظُكُمْ بِهِ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
عَلِيمٌ ﴿٣٤﴾ وَإِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَبَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ
فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَاضُوا
بَيْنَهُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ
مِنْكُمْ يَوْمًا مِنْ يَوْمِ اللَّهِ ۗ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ ذَلِكُمْ أَزْكَى
لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾

پوءِ جيڪڏهن ان کي (تين) طلاق (به) ڏنائين ته ان کان پوءِ (اها زال) ان کي (ايسٽائين) حلال نه ٿيندي جيستائين (اها) ٻيو مڙس پرڻي- پوءِ جيڪڏهن (ان به) کيس طلاق ڏني، ته جيڪڏهن ٻئي (جڻا) الله جي حدن کي قائم رکي سگهڻ (جي پڪ) يائين ٿا ته (تڏهن پاڻ ۾ نڪاح ڪري) موٽن ته ٻنهي تي گناهه نه آهي- ۽ اهي الله جون حدون آهن انهن کي ان قوم لاءِ بيان ڪندو آهي جي ڄاڻندا آهن (۲۳۰). ۽ جڏهن زالن کي (به پيرا) طلاق ڏيو، پوءِ اهي پنهنجي (عدت جي) مدي کي (اچي) پهچڻ لڳن ته (تڏهن يا) انهن کي چڱيءَ ريت سان رکو يا انهن کي چڱي ريت سان چڏيو ۽ ڏکوئڻ لاءِ کين نه جهليو ته زيادتي ڪيو، ۽ جيڪو ائين ڪندو تنهن بيشڪ پاڻ تي ظلم ڪيو- ۽ الله جي حڪمن کي نٿوليون ڪري نه وٺو- ۽ پاڻ تي الله جي نعمت ياد ڪريو ۽ جيڪي اوهان تي ڪتاب ۽ دانائين مان لائين جنهن سان اوهان کي نصيحت ڏيندو آهي (اهو احسان به ياد ڪريو)- ۽ الله کان ڊڄو ۽ ڄاڻو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۲۳۱). ۽ جڏهن زالن کي طلاق ڏيو، پوءِ پنهنجي (عدت جي) مدت کي پهچڻ ته کين پنهنجن مڙسن سان پرڻجڻ کان نه جهليو جڏهن ته پاڻ ۾ چڱي ريت سان راضي ٿين- اهو (حڪم) آهي جيڪو اوهان مان الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃي تنهن کي ان سان نصيحت ڏجي ٿي- اهو (حڪم) اوهان کي ڏاڍو صاف ڪندڙ ۽ بلڪل پاڪ ڪندڙ آهي- ۽ الله ڄاڻندو آهي ۽ اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۲۳۲).

وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ
 يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ وَعَلَى الْمَوْلُودِ لَهُ رِزْقُهُنَّ وَكِسْوَتُهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ
 لَا تُكَلِّفُ نَفْسٌ إِلَّا أَوْسَعَهَا لَوْلَا إِذْ بَوْلَدَها وَلَا مَوْلُودٌ
 لَهُ يَوْلَدُهَا وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ فَإِنْ أَرَادَ إِفْصَالًا عَنْ
 تَرَاضٍ مِنْهُمَا وَتَشَاوُرٍ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْهِمَا وَإِنْ أَرَدْتُمْ أَنْ
 تَسْتَرْضِعُوا أَوْلَادَكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا اسْتَمْتُمْ تَاتَيْتُمْ
 بِالْمَعْرُوفِ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣﴾
 وَالَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْكُمْ وَيَدْرُونَ أَرْوَاجَ مَا يَتَرَبَّصْنَ بِأَنْفُسِهِنَّ
 أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا فَإِذَا ابْلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
 فِيمَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٤﴾
 وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِيمَا عَرَضْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْنَنْتُمْ
 فِي أَنْفُسِكُمْ عِلْمَ اللَّهِ أَنْتُمْ سَتَدُّوهُنَّ وَلَكِنْ لَا تَأْوِئْنَ عَنْ
 سِرِّ الْأَنْفُسِ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْرُضُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ
 حَتَّى يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي
 أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿٢٥﴾

۽ مائرون پنهنجن ٻارن کي پورا به وره تڃ پيارين (اهو حڪم) انهيءَ لاءِ اهي جيڪو تڃ پيارڻ جي مدت پوري ڪرڻ گهري ۽ انهن (مائرن) جي خوراڪ ۽ انهن جي پوشاڪ هليءَ چليءَ وانگر پيءُ تي آهي۔ ڪنهن کي سندس وس کان وڌيڪ تڪليف نه ٿي ڏجي۔ ماءُ کي ٻار سببان تڪليف نه ٿي ڏجي ۽ نڪي پيءُ کي ٻار سببان (تڪليف ڏجي) ۽ وارث تي (به) اهڙوئي (حق) آهي، پوءِ جيڪڏهن ٻئي پنهنجي رضامندي ۽ صلاح سان (ٻار جي تڃ) ڇڏائڻ گهرن ته مٿن گناه نه آهي۔ ۽ جيڪڏهن پنهنجي اولاد کي (ٻئي کان) تڃ پيارڻ گهرو ته جڏهن اوهان رواج موجب (پياريندڙ کي) جيڪي ڏيڻو ڪيو سو پهچايو تڏهن اوهان تي ڪو گناه نه آهي۔ ۽ الله کان ڊڄو ۽ ڄاڻو ته جيڪي اوهين ڪندا آهيو سو الله ڏسندي آهي (۲۳۳)۔ ۽ اوهان مان جيڪي مرڻ ۽ زالون ڇڏين ته اهي (زالون) پاڻ کي چار مهينا ۽ ڏه ڏينهن ترسائين۔ پوءِ جڏهن پنهنجيءَ (عدت جي) مدت کي پهچن تڏهن جيڪي رواج موجب (يعني شرعي نڪاح) پنهنجي حق ۾ ڪن تنهن ۾ اوهان تي ڪو گناه ڪونهي۔ ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۲۳۴)۔ ۽ زالن جي سڱ چڪائڻ بابت (عدت ۾) جيڪي آڇ ڪريو يا دلين ۾ لڪايو تنهن ۾ اوهان تي گناه نه آهي، الله ڄاڻو آهي ته اوهين انهن (زالن) کي سگهوئي ياد ڪندؤ پر رواجيءَ طرح چئي چوڻ کانسواءِ کين گجهو انجام نه ڏيو۔ ۽ نڪي ايستائين نڪاح جي پڪي نيت ڪريو جيستائين عدت پنهنجيءَ مدت کي پهچي۔ ۽ ڄاڻو ته جيڪي اوهان جي دلين ۾ آهي سو الله ڄاڻندو آهي تنهنڪري کانئس ڊڄو، ۽ ڄاڻو ته الله بخششهار بردبار آهي (۲۳۵)۔

لاجنّاح عليكم ان طلقتم النساء ما لم تمسوهن او
 تفراضاهن فريضة وومتعوهن على الموسع قدره و
 على البقتير قدره متاعا بالمعروف حقا على المحسنين ﴿٢٤﴾
 وان طلقتموهن من قبل ان تمسوهن وقد فرضتم
 لهن فريضة فنصف ما فرضتم الا ان يعفون او يعفوا
 الذي بيده عقدة النكاح وان تعفوا اقرب للتقوى و
 لاتسوا الفضل بينكم ان الله بهاتعملون بصير ﴿٢٥﴾
 حافظوا على الصلوات والصلوة الوسطى وقوموا بالله
 فنتين ﴿٢٦﴾ فان خفتهم رجالا او ركبا فاذا امنتم فادكروا
 الله كما علمكم ما لم تكونوا تعلمون ﴿٢٧﴾ والذين يتوفون
 منكم ويذرون ازواجا وصيبة لازواجهم متاعا الى
 الحول غير اخراج فان خرجن فلاجنّاح عليكم في ما
 فعلن في انفسهن من معروف والله عزيز حكيم ﴿٢٨﴾
 وللمطلقات متاع بالمعروف حقا على المتقين ﴿٢٩﴾
 كذلك يبين الله لكم آياته لعلكم تعقلون ﴿٣٠﴾

جيڪڏهن زالن کي (انهيءَ وقت) طلاق ڏيو جڏهن اڃا کين هٿ نه لائون
 اٿو يا انهن لاءِ ڪا بهين مقرر نه ڪيو اٿو ته اوهان تي گناه ڪونهي ۽ کين
 نفعي وٺڻ لاءِ هليءَ چليءَ وانگر (گهٽ ۾ گهٽ) جوڙو ڏيو، آسودي تي
 پنهنجي وس آهر ۽ غريب تي پنهنجي وس آهر آهي، (اهو ڪم) پيارن تي
 لازم آهي (۲۳۶). ۽ جيڪڏهن کين هٿ لائڻ کان اڳ هن حالت ۾ انهن
 کي طلاق ڏيو جو ڪا بهين مقرر ڪيو اٿو ته جيڪي مقرر ڪيو اٿو تنهن
 جو اڌ (ڏيڻ لازم آهي) پر جي (زالون) بخشين يا جنهن جي هٿ ۾ نڪاح
 جي ڳنڍ آهي (يعني مڙس) سو بخشي (يعني پورو ڏي). ۽ اوهان جو بخشڻ
 پرهيزگاريءَ کي ڏاڍو ويجهو آهي. ۽ اوهين پاڻ ۾ نيڪيءَ کي نه وساريو.
 چو ته جيڪي ڪندا آهيو سو الله ڏسندڙ آهي (۲۳۷). سڀني نمازن تي ۽
 (خصوصاً) وچينءَ نماز تي نگهباني ڪريو ۽ الله لاءِ فرمان بردار ٿي
 بيهو (۲۳۸). پوءِ جيڪڏهن دشمنن کان ڊڄو ته پيادا ٿي يا سوار ٿي
 (اشارن سان نماز پڙهو) پوءِ جڏهن بي پوا ٿيو تڏهن جيئن اوهان کي (نماز
 جا ارڪان) جي نه ڄاڻندا هيئو سيڪاريائين ٿيئن (سڀني رڪنن جي بجا
 آوريءَ سان) الله کي ياد ڪريو (۲۳۹). ۽ اوهان مان جيڪي مرڻ ۽ زالون
 ڇڏين تن کي هڪ وره تائين پنهنجين زالن لاءِ (کين) فائدي ڏيڻ (۽) نه
 لوڏڻ جي وصيت ڪرڻ لازم آهي، پوءِ جيڪڏهن (اهي) نڪرن ته جيڪي
 پنهنجي حق ۾ (شريعت جي) دستور موجب ڪن تنهن ۾ اوهان تي گناه
 نه آهي. ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۴۰). ۽ طلاق ڏنلن لاءِ هليءَ
 چليءَ وانگر پرهيزگارن تي خرچ لازم آهي (۲۴۱). اهڙيءَ طرح الله پنهنجا
 حڪم اوهان لاءِ پڌرا ڪري ٿو ته مان اوهين سمجهو (۲۴۲).

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ
 فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى
 النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٢٠٠﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠١﴾ مَنْ ذَا الَّذِي يقرضُ اللَّهَ
 قَرْضًا حَسَنًا فَيُضِعُّهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً وَاللَّهُ يَقْبِضُ وَيَبْضُطُ
 إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٠٢﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَإِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ
 مُوسَى إِذْ قَالُوا لِلنَّبِيِّ لَهُمْ ابْعَثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا
 قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ
 دِيَارِنَا وَأَبْنَائِنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا
 مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٠٣﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ
 قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَتَى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ
 عَلَيْنَا وَمَنْ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِنَ الْمَالِ
 قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَ
 الْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكَةً مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٤﴾

(اي ڏسندڙ!) انهن ڏانهن نه ڏنو اٿيئي ڇا؟ جيڪي پنهنجن ديسن مان موت جي پڻ کان نڪتا ۽ اهي هزارين هئا پوءِ الله انهن کي فرمايو ته مرو (ت مري ويا) وري کين جياربائين۔ بيشڪ الله ماڻهن تي وڏي فضل ڪرڻ وارو آهي پر گهڻا ماڻهو شڪر نه ڪندا آهن (۲۴۳) . ۽ (اي مسلمانو) الله جي وات ۾ (ڪافرن سان) ويڙهه ڪريو ۽ ڄاڻو ته الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۲۴۴) . اهو ڪير آهي جو الله کي چڱو قرض اڏارو ڏئي؟ ته (الله) ان لاءِ گهڻي قدر وڌائي۔ ۽ الله (رزق) تنگ ڪري ٿو ۽ (الله) ڪشادو ڪري ٿو ۽ ڏانهن موتايا ويندو (۲۴۵) . موسيٰ کان پوءِ بني اسرائيلن جي ٽوليءَ ڏانهن نه ڏنو اٿيئي ڇا؟ جڏهن پنهنجي پيغمبر کي چيائون ته اسان لاءِ ڪو بادشاهه مقرر ڪر ته الله جي وات ۾ ويڙهه ڪريون۔ (تڏهن پيغمبر چيو ته جيڪڏهن اوهان تي ويڙهه لازم ٿي ته اوهين وڙهڻ کي ويجهو نه ويندو۔ چيائون ته اسان کي ڇا (ٿيو) آهي جو الله جي وات ۾ انهيءَ هوندي به نه وڙهنداسون جو (اسين) پنهنجن ديسن ۽ پنهنجن اولادن مان لوڏيا ويا آهيون پوءِ جڏهن مٿن ويڙهه لازم ڪئي ويئي تڏهن منجهانئن ٿورڙن کان سواءِ (سڀ) ڦري ويا ۽ الله ظالمن کي ڄاڻندڙ آهي (۲۴۶) . ۽ سندن پيغمبر کين چيو ته الله طالوت کي اوهان لاءِ بادشاهه مقرر ڪيو آهي۔ چيائون ته ان جي بادشاهي اسان تي ڪيئن ٿيندي هن حالت ۾ جو اسين کانئس بادشاهيءَ جا وڌيڪ حقدار آهيون ۽ مال مان ڪشادگي نه ڏني ويئي اٿس۔ (پيغمبر کين) چيو ته الله ان کي اوهان تي پسند ڪيو آهي ۽ کيس علم ۽ جسم ۾ گهڻو وڌايو اٿس۔ ۽ الله جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي پنهنجو ملڪ ڏيندو آهي۔ ۽ الله (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو ڄاڻندڙ آهي (۲۴۷) .

وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ
 سَكِينَةٌ مِّنْ رَبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ
 تَحْمِلُهَا السَّالِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُم مِّنْكُمْ مُّؤْمِنِينَ ٢٣٤
 فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهَرٍ
 فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَّمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ
 اعْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُ
 هُوَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِطَالُوتَ وَجُنُودِهِ
 قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُّلتَمُوا اللَّهَ كَمِ مِّنْ فَتْنَةٍ قَلِيلَةٌ
 غَلَبَتْ فَتْنَةً كَثِيرَةً لِّبَآذِنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ٢٣٥ وَكَمَا
 بَرَزُوا لِبَطْشِ طَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا آفِرْغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ
 أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ٢٣٦ فَهَزَمُوهُمْ بِآذِنِ اللَّهِ
 وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَاتَّشَهُ اللَّهُ الْمَلِكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا
 يَشَاءُ ٢٣٧ وَكَوَلَا دَفَعُ اللَّهُ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِّفَسَادِ
 الْأَرْضِ وَلَكِنَّ اللَّهَ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ٢٣٨ تِلْكَ
 آيَاتُ اللَّهِ تَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ ٢٣٩ وَإِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ٢٤٠

۽ کين سندن پيغمبر چيو ته ان جي بادشاهيءَ جي نشاني اوهان وٽ صندوق جو اچڻ آهي جنهن ۾ اوهان جي پالڻهار کان دل جو سڪون ۽ جيڪي موسيٰ جي خاندان ۽ هارون جي خاندان (تبرڪ) چڏيو تنهن جي بچت آهي ان کي ملائڪ ڪڍي ايندا چيو ته ان ۾ اوهان لاءِ بيشڪ (وڏي) نشاني آهي جيڪڏهن اوهين مڃيندڙ آهيو (۲۴۸). پوءِ جڏهن طالوت لشڪر سوڌو نڪتو (تڏهن لشڪر کي) چيائين ته الله نديءَ جي پاڻيءَ سان توهان کي پرکيندڙ آهي پوءِ جيڪو منجهانئس پيئندو سو منهنجو نه آهي، ۽ جيڪو منجهانئس نه چڪندو سواءِ هن جي جو پنهنجي هٿ سان هڪ لپ پري (پيئي) سو بيشڪ منهنجو آهي، پوءِ منجهانئس ٿورڙن کان سواءِ (سڀني) ان مان پيتو. پوءِ جنهن مهل اهو (طالوت) ۽ سندس سنگتي مؤمن ان (نديءَ) کان لنگهيا (تنهن مهل پيئندڙن) چيو ته اڄ اسان کي جالوت ۽ سندس لشڪر سان (وڙهڻ جي) سگهه نه آهي. (۽ تنهن مهل) جيڪي پڪو ڀروسو رکندا هئا ته اهي الله کي ملندا تن چيو ته ڪيتريون ٿوريون ٿوليون گهڻن ٿولين تي الله جي حڪم سان غالب ٿي ويون آهن. ۽ الله صابرن ساڻ آهي (۲۴۹). ۽ جنهن مهل (اهي طالوتي) جالوت ۽ سندس لشڪر (جي وڙهڻ) لاءِ نڪتا (تنهن مهل) چيائون ته اي اسان جا پالڻهار! اسان تي صبر پلٽ ۽ اسان جا پير ثابت رک ۽ ڪافر ٿوليءَ تي اسان کي سوڀ ڏي (۲۵۰). پوءِ الله جي حڪم سان کين ڀڄايائون ۽ داؤد جالوت کي ڪٺو ۽ الله ان (داؤد) کي بادشاهي ۽ حڪمت ڏني ۽ جيڪي ان لاءِ گهريائين سو سيڪاريائينس. ۽ جيڪڏهن الله جو تارڻ هڪڙن ماڻهن سان ٻين کي نه هجي ها ته زمين ضرور خراب ٿئي ها پر الله جهان (وارن) تي ڀلائي ڪرڻ وارو آهي (۲۵۱). اهي الله جا حڪم آهن اهي توتي سچ سان پڙهون ٿا. ۽ تون ضرور پيغمبرن مان آهين. (۲۵۲).

تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ مِنْهُمْ
مَنْ كَلَّمَ اللَّهُ وَرَفَعَ بَعْضَهُمْ دَرَجَاتٍ وَاتَّخَذْنَا ابْنَ
مَرْيَمَ ابْنَتٍ وَآتَيْنَاهُ بَرُوحَ الْقُدُسِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتُلَ
الَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَلَكِنْ اخْتَلَفُوا
فِيهِمْ مَنْ آمَنَ وَمِنْهُمْ مَنْ كَفَرَ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا اقْتُلُوا
وَلَكِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٥٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا
مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلاَةَ وَلَا
شَفَاعَةَ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١٥٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ
الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ
أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا
شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ
الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿١٥٨﴾ لَا أَكْرَاهُ فِي الدِّينِ قَد تَّبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ
الْغَىِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ
بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٥٩﴾

اهي پيغمبر آهن، انهن مان هڪڙن کي ٻين کان ڀلو ڪيوسون۔ منجهائن ڪن سان الله ڳالهايو ۽ ڪن کي درجن ۾ بلند ڪيائين۔ ۽ عيسيٰ پٽ مريم جي کي چٽا معجزا ڏناسون ۽ کيس پاڪ روح سان مدد ڏني سون۔ ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته جيڪي (ماڻهو) انهن (پيغمبرن) کان پوءِ هئا سي پاڻ وٽ چئن معجزن اچڻ کان بعد (پاڻ ۾) نه وڙهن ها پر اختلاف ۾ پيا پوءِ منجهائن ڪن ايمان آندو ۽ منجهائن ڪن ڪفر ڪيو۔ ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته (پاڻ ۾) نه وڙهن ها، پر الله جيڪي گهرندو آهي سو ڪندو آهي (۲۵۳)۔ اي مؤمنو! جيڪي اوهان کي رزق ڏنو سون تنهن مان ان ڏينهن جي اچڻ کان اڳ خرچ ڪريو جنهن ۾ نڪو واپار ۽ نڪا يارائي آهي ۽ نڪا ڀارت هلندي۔ ۽ ڪافر ئي ظالم آهن (۲۵۴)۔ الله (اهو آهي جو) ان کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي، (اهو سدائين) جيئرو، (جهانن کي) بيهڪ ڏيندڙ آهي، کيس نڪي پنڪي ۽ نڪي نند وٺندي آهي۔ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) سندس (ملڪيت) آهي۔ ڪير آهي جو سندس موڪل ڌاران وٽس ڀارت ڪري سگهي؟ جيڪي انهن (مخلوقن) جي اڳيان آهي ۽ جيڪي سندن پوئتان آهي سو (سڀ) ڄاڻندو آهي، ۽ جيڪي گهري تنهن کان سواءِ سندس علم مان ڪنهن ذري کي (اهي) گهيرو ڪري نه سگهندا آهن سندس (بادشاهيءَ جي) ڪرسيءَ آسمانن ۽ زمين کي لپيٽيو آهي، ۽ انهن جي سنڀال کيس نه ٿڪائيندي آهي، ۽ اهو (سڀ کان) مٿانهون وڏي وڏائيءَ وارو آهي (۲۵۵)۔ دين مڃائڻ ۾ ڪا زبردستي نه آهي (چو ته) بيشڪ گمراهيءَ کان هدايت (جدا ٿي) پڌري ٿي آهي، تنهنڪري جيڪو طاغوت (يعني خدا کان سواءِ ٻين معبودن) کي نه مڃي ۽ الله کي مڃي تنهن بيشڪ اهڙي مضبوط ڪڙيءَ کي ورتو جنهن کي ڇڄڻ نه آهي۔ ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۲۵۶)۔

اللَّهُ وَلِىُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
 وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ النُّورِ
 إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٥٨﴾
 أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِي حَاجَّ إِبْرَاهِيمَ فِي رَبِّهِ أَنْ آتَاهُ اللَّهُ
 الْمُلْكَ إِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّىَ الَّذِى يُحِى وَيُمِيتُ قَالَ أَنَا
 أُحِى وَأُمِيتُ قَالَ إِبْرَاهِيمُ فَإِنَّ اللَّهَ يَأْتِى بِالشَّمْسِ مِنَ
 الْمَشْرِقِ فَأْتِ بِهَا مِنَ الْمَغْرِبِ فَبُهِتَ الَّذِى كَفَرَ وَاللَّهُ
 لَا يَهْدِى الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥٩﴾ أَوْ كَالَّذِى مَرَّ عَلَى قَرْبَةٍ وَ
 هِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّى يُحِى هَذِهِ اللَّهُ بَعْدَ
 مَوْتِهَا قَامَتْهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ
 قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالَ بَلْ لَبِثْتَ مِائَةً
 عَامٍ فَانظُرْ إِلَى طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ كَمْ يَتَسَنَّهٗ وَانظُرْ
 إِلَى حِمَارِكَ وَلِنَجْعَلَكَ آيَةً لِلنَّاسِ وَانظُرْ إِلَى
 الْعِظَامِ كَيْفَ نُنشِزُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا الْحَمَاءَ فَلَمَّا تَبَيَّنَ
 لَهُ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦٠﴾

الله مؤمنن جو سنڀاليندڙ آهي ڪين اونداھين مان سوجھري ڏانھن ڪيندو آھي۔ ۽ جيڪي ڪافر آھن تن جا مددگار (خدا کان سواءِ جن جي عبادت ڪن ٿا سي) بت آھن ڪين سوجھري مان اونداھين ڏانھن ڪيندا آھن۔ اھي دوزخي آھن، اھي منجھس سدائين رھڻ وارا آھن (۲۵۷)۔ (اي پيغمبر) تو ان ڏانھن نہ ڏٺو ڇا؟ جنھن پنھنجي پالڻھار بابت ابراهيم سان (انھي مغروريءَ سبب) تڪرار ڪيو جو الله ڪيس بادشاھي ڏني ھئي۔ جڏھن ابراهيم چيو تہ منھنجو پالڻھار اھو آھي جو جياريندو آھي ۽ ماريندو آھي (ڪافر) چيو تہ آءُ (ب) جياريان ٿو ۽ ماريان ٿو۔ ابراهيم چيو تہ الله سج ڪي اوڀر کان ڀاريندو آھي تنھن ڪري (تون) ان ڪي اولھ کان ڀار پوءِ ڪافر ھڪو ٻڪو (واٽڙو) ٿي ويو۔ ۽ الله ظالم ٿوليءَ ڪي سڌو رستو نہ ڏيکاريندو آھي (۲۵۸)۔ يا انھيءَ طرح انھيءَ (پيغمبر) ڪي (ڏٺي ڇا؟) جو ھڪ ٻڳوٺ وٽان ھن حالت ۾ لنگھيو جو اھو پنھنجين ڇتين سُوڌو ڊنل ھو، (ڏسي ڪري) چيائين تہ ھن ڪي الله ڪھڙي طرح سندس ڦٽڻ کان پوءِ وسائيندو؟ پوءِ الله ڪيس سُو ورھ ماريو وري ڪيس (جيارِي) اٿاريائين۔ الله چيو ڪيترو رھئين؟ چيائين تہ ھڪ ڏينھن يا ڪجھ پھر رھيو آھيان۔ (الله) چيو تہ بلڪ سُو ورھ دير ڪئي اٿيئي پوءِ پنھنجي طعام ۽ پنھنجي پاڻي ڏانھن نھار جو اھو نہ سينواريو آھي، ۽ پنھنجي (مئل) گڏھ ڏانھن نھار (تہ جيارِي توکي ڏيڪاريون) ۽ (اھو ھن لاءِ ڪيوسين) تہ توکي ماڻھن لاءِ نشاني ڪريون ۽ (ھاڻي گڏھ جي) ھڏن ڏانھن ڏس تہ ڪين ڪيئن چوريون ٿا وري انھن (ھڏن) ڪي گوشت پھريون ٿا، پوءِ جنھن مھل ان تي (اھو حال) پڌرو ٿيو (تڏھن) چيائين تہ ڄاڻان ٿو تہ الله سڀ ڪنھن شيءِ تي وس وارو آھي (۲۵۹)۔

وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ
 تُؤْمِنُ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَطِّبِينَ قَلْبِي قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً
 مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ اجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ
 جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ
 حَكِيمٌ ﴿٣٦﴾ مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 كَمَثَلِ حَبَّةٍ أَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِّائَةٌ حَبَّةٌ
 وَاللَّهُ يُضَعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٧﴾ الَّذِينَ
 يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ لَا يُتَّبِعُونَ مَا أَنْفَقُوا
 مَنًّا وَلَا أَذَىٰ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ
 وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٣٨﴾ قَوْلٌ مَّعْرُوفٌ وَمَغْفِرَةٌ خَيْرٌ مِّنْ صَدَقَةٍ
 يَتَّبِعُهَا أَذَىٰ وَاللَّهُ عَنِّي حَلِيمٌ ﴿٣٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا
 تَبْطُلُوا صَدَقَاتِكُمْ بِالْمَنِّ وَالْأَذَىٰ كَالَّذِي يُنْفِقُ مَالَهُ
 رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ
 صَفْوَانٍ عَلَيْهِ تُرَابٌ فَأَصَابَهُ وَابٌ فَتَرَكَهُ صَلْدًا إِلَّا بِقِدْرُونَ
 عَلَىٰ شَيْءٍ مِّمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٠﴾

۽ (ياد ڪر) جڏهن ابراهيم چيو ته اي منهنجا ڀالڻهار! مون کي ڏيکار ته
 ڪهڙي طرح مٿن کي جياريندو آهين۔ (الله) چيو ته نه تو مجين چا؟
 (ابراهيم) چيو ته هاڻو (مچيان ٿو) پر هن لاءِ ته منهنجيءَ دل کي تسلي
 ٿئي۔ (الله) چيو ته چار پکي وٺ پوءِ کين پاڻ وٽ ٽڪرا ٽڪرا ڪر پوءِ
 منجهانئن ڪو پاڳو هر هڪ جبل تي رک وري کين سڏ ته تو ڏانهن
 ڊوڙندا ايندا۔ ۽ ڄاڻ ته الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۶۰)۔ جيڪي
 (ماڻهو) پنهنجا مال الله جي وات ۾ خرچيندا آهن تن جو مثال انهيءَ دائي
 جي مثال وانگر آهي جو ست سنگ ڄمائي هر هڪ سنگ ۾ سؤ دائو
 هجي۔ ۽ الله جنهن کي گهرندو آهي (تنهن کي) ڀيڻو ڏيندو آهي ۽ الله
 (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو، ڄاڻندڙ آهي (۲۶۱)۔ جيڪي (ماڻهو)
 پنهنجو مال الله جي وات ۾ خرچيندا آهن وري پنهنجي ڏيڻ پٺيان نڪي
 ٿورو رکندا آهن ۽ نڪي ايڏائيندا آهن، تن لاءِ سندن ڀالڻهار وٽ سندن
 ثواب آهي ۽ نڪي کين ڪو پئو آهي ۽ نڪي اهي غمگين ٿيندا (۲۶۲)۔
 منو ڳالهائڻ ۽ معاف ڪرڻ انهيءَ خيرات کان ڀلو آهي جنهن جي پٺيان
 ايڏاءِ هجي۔ ۽ الله بي پرواه بردبار آهي (۲۶۳)۔ اي مؤمنو! پنهنجين خيراتن
 کي احسان رکڻ ۽ ايڏائڻ سان انهيءَ ماڻهو وانگر نه وڃايو جيڪو پنهنجو مال
 ماڻهن جي ڏيکاري لاءِ خرچي ۽ الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي نه مڃي۔ پوءِ
 سندس مثال (انهيءَ) لسي پٿر وانگر آهي جنهن تي ٿوري مٽي (پيل) هجي
 ۽ مٿس وڌڻو مينهن وسي پوءِ چنڊي ڇڏيس۔ (ته رياءَ وارن) جيڪي
 ڪمايو تنهن مان ڪنهن ذري تي (اهي) وس وارا نه ٿيندا۔ ۽ الله ڪافر
 ٽوليءَ کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۲۶۴)۔

وَمَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَ
 تَشْبِيهًا مِمَّنْ أَنْفُسِهِمْ كَمَثَلِ جَنَّةٍ بِرَبْوَةٍ أَصَابَهَا وَابِلٌ
 فَاتَتْ أَكْطَافَهَا ضَعْفَيْنِ فَإِن لَّمْ يُصِبْهَا وَابِلٌ فَطَلَّ وَاللَّهُ
 بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٧﴾ أَيُودُ أَحَدَكُمُ أَن تَكُونَ لَهُ جَنَّةٌ مِّمَّنْ
 جَنَّائِلٍ وَأَعْنَابٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُ فِيهَا مِنْ كُلِّ
 الثَّمَرَاتِ وَأَصَابَهُ الْكِبَرُ وَلَهُ ذُرِّيَةٌ ضَعْفَاءٌ فَأَصَابَهَا
 إِعْصَارٌ فِيهِ نَارٌ فَاحْتَرَقَتْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَتَفَكَّرُونَ ﴿٣٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا انْفِقُوا مِنْ
 طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ وَمِمَّا أَخْرَجْنَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَلَا
 تَيَمَّمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ وَلَسْتُمْ بِأَخِيذِيهِ إِلَّا
 أَنْ تُغِضُوا فِيهِ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ عَنِي حَمِيدٌ ﴿٣٩﴾
 الشَّيْطَانُ يَعِدُكُمُ الْفَقْرَ وَيَأْمُرُكُمْ بِالْفَحْشَاءِ وَاللَّهُ
 يَعِدُكُم مَّغْفِرَةً مِّنْهُ وَفَضْلًا وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٠﴾
 يُؤْتِي الْحِكْمَةَ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُؤْتَ الْحِكْمَةَ فَقَدْ
 أُوتِيَ خَيْرًا كَثِيرًا وَمَا يَذَّكَّرُ إِلَّا أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٤١﴾

۽ جيڪي پنهنجن مالن کي الله جي رضامندي حاصل ڪرڻ ۽ پنهنجين دلين ۾ پڪي يقين پيدا ڪرڻ لاءِ خرچيندا آهن تن جو مثال هڪ باغ وانگر آهي جو ڌرتي تي هجي ان تي وڏو ڦڙو مينهن وسي ۽ پنهنجو ڦر بيٺو ڪري پر جيڪڏهن مٿس وڏو ڦڙو مينهن نه وسي ته ماڪ بس هجيس۔ ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو سو الله ڏسندڙ آهي (۲۶۵). اوهان مان ڪو هڪ (دل سان) گهرندو آهي ڇا؟ ته ان کي ڪجين ۽ انگورن جو هڪ باغ هجي جنهن جي هيٺان واهيون وهنديون هجن ان لاءِ منجهس سڀ ڪنهن (جنس جا) ميوا هجن ۽ کيس پوڙهائي اچي وٺي ۽ ان کي ڪمزور اولاد هجي پوءِ ان (باغ) کي (اهڙو) واپڙو لڳي جنهن ۾ باه هجي تنهنڪري (سندس باغ) سڙي وڃي۔ اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ (چڻيون) نشانيون بيان ڪندو آهي ته مان اوهين سوچيو (۲۶۶). اي مؤمنو! جيڪي ڪمياو تنهن مان (۽ پڻ) جيڪي اوهان لاءِ زمين مان پيدا ڪيوسون تنهن مان ڪي سنيون شيون (خدا ڪارڻ) خرچ ڪريو ۽ ان مان خراب شيءِ خرچ ڪرڻ جي نيت هن هوندي نه ڪريو جو (پاڻ) ان ۾ پنهنجين اکين ٻوٽڻ کان سواءِ کيس وٺڻ وارا نه آهيو۔ ۽ ڄاڻو ته الله بي پرواه ساراهيل آهي (۲۶۷). (اي مسلمانو!) شيطان اوهان کي سڃاڻيءَ جو پوڏيندو آهي ۽ اوهان کي بي حياتيءَ (جي ڪمن) جو حڪم ڪندو آهي، ۽ الله اوهان کي پنهنجي پاران بخشش ۽ ڀلائي جو وعدو ڏيندو آهي۔ ۽ الله (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو ڄاڻندڙ آهي (۲۶۸). جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي دانائي ڏيندو آهي ۽ جنهن کي دانائي ڏني ويئي تنهن کي بيشڪ گهڻي چڱائي ڏني ويئي۔ ۽ عقل وارن کان سواءِ ٻيو ڪو نصيحت نه پرائيندو آهي (۲۶۹).

وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ نَفَقَةٍ أَوْ نَذَرْتُمْ مِنْ نَذْرٍ
 فَإِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُهَا وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٦٠﴾
 إِنْ تُبَدُوا وَالصَّدَقَاتِ فَبِعَمَّا هِيَ وَإِنْ تَخَفُوهَا وَ
 تَوْتُوهَا الْفُقَرَاءَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ وَيُكَفِّرُ عَنْكُمْ
 مِنْ سَيِّئَاتِكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٦١﴾ لَيْسَ
 عَلَيْكَ هُدَاهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يُشَاءُ وَمَا
 تُنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ فَلَا نُنْفِسُكُمْ وَمَا تَنْفِقُونَ إِلَّا
 ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ يُؤْتِ إِلَيْكُمْ
 وَأَنْتُمْ لَا تَظْلَمُونَ ﴿٦٢﴾ لِلْفُقَرَاءِ الَّذِينَ أُحْصِرُوا فِي
 سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَطِيعُونَ ضَرْبًا فِي الْأَرْضِ يَحْسَبُهُمُ
 الْجَاهِلُ أَغْنِيَاءَ مِنَ التَّعَفُّفِ تَعْرِفُهُمْ بِسِيمَاهُمْ
 لَا يَسْأَلُونَ النَّاسَ إِلْحَاقًا وَمَا تَنْفِقُوا مِنْ خَيْرٍ
 فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ
 بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ
 عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٤﴾

۽ (اي مسلمانو!) جيڪي اوهان خيرات ڪريو يا باس باسيو ٿا تنهن کي الله ڄاڻندو آهي ۽ ظالمن جو ڪو مددگار نه آهي (۲۷۰). جيڪڏهن خيرتون ظاهر ڪري ڏيندو ته آهي (ڪهڙيون نه) چڱيون آهن! ۽ جيڪڏهن انهن کي لڪائيندو ۽ آهي محتاجن کي ڏيندو ته اهو اوهان لاءِ (ويتر) ڀلو آهي. ۽ الله اوهان جا ڪي گناه اوهان کان مڻيندو. ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۲۷۱). (اي پيغمبر!) تو تي انهن (ڪافرن) کي هدايت (يعني دل ۾ اثر پيدا) ڪرڻ لازم نه آهي پر الله جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي هدايت ڪندو آهي. ۽ جيڪي ڪجهه مال خرچيندا آهيو سو اوهان (جي ڀلي) لاءِ آهي ۽ الله جي رضامندي طلبڻ کان سواءِ (اوهين) خرچ نه ڪريو. ۽ جيڪي ڪجهه مال خرچيو (ان جو ثواب) اوهان کي پورو ڏيو ۽ اوهان تي ظلم نه ڪيو (۲۷۲). اهڙن فقيرن کي (خيرات ڏيڻ لازم آهي) جيڪي الله جي واٽ ۾ روڪيل آهن (واپار لاءِ) ملڪ ۾ سفر ڪري نه سگهندا آهن ناواقف (سندن) بي طمعيءَ سببان کين مالدار ڀائڻيندا آهن، سندن پيشانين مان کين سڃاڻندو آهين، جنهن کي ماڻهن کان نه پنندا آهن. ۽ جيڪي ڪجهه مال خرچيندا آهيو سو الله ڄاڻندڙ آهي (۲۷۳). جيڪي پنهنجا مال رات جو ۽ ڏينهن جو گجهو ۽ ڀڏرو خرچيندا آهن تن لاءِ سندن پائڻهار وٽ سندن اجر آهي، ۽ نڪي کين ڪو ڀڙو آهي ۽ نڪي اهي غمگين ٿيندا (۲۷۴).

الَّذِينَ يَأْكُلُونَ الرِّبَا أَلَّا يَقُومُوا إِلَّا كَمَا يَقُومُ الَّذِينَ
 يَتَخَبَّطُهُ الشَّيْطَانُ مِنَ الْمَسِّ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا إِنَّمَا الْبَيْعُ
 مِثْلُ الرِّبَا وَأَحَلَّ اللَّهُ الْبَيْعَ وَحَرَّمَ الرِّبَا فَمَنْ جَاءَهُ
 مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّهِ فَانْتَهَى فَلَهُ مَا سَلَفَ وَأَمْرُهُ إِلَى اللَّهِ
 وَمَنْ عَادَ فَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٤﴾
 يَدْحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيُرِي الصَّدَاقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ
 كَفَّارٍ آثِيمٍ ﴿٢٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَأَقَامُوا
 الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ لَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا
 خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا
 اللَّهَ وَذُرُّوا مَا بَقِيَ مِنَ الرِّبَا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٧﴾ فَإِنْ
 لَمْ تَفْعَلُوا فَأْذَنُوا بِحَرْبٍ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِنْ تُبْتُمْ
 فَلَكُمْ رُءُوسُ أَمْوَالِكُمْ لَا تَظْلِمُونَ وَلَا تُظْلَمُونَ ﴿٢٨﴾ وَإِنْ
 كَانَ ذُو عُسْرَةٍ فَنَظِرَةٌ إِلَى مَيْسَرَةٍ وَأَنْ تَصَدَّقُوا خَيْرٌ
 لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ وَاتَّقُوا يَوْمًا تُرْجَعُونَ فِيهِ
 إِلَى اللَّهِ ثُمَّ تُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٣٠﴾

جيڪي وياج ڪائيندا آهن سي (قبرن مان) رڳو انهيءَ (ماڻهو) جي آڻڻ وانگر اُتندا جنهن کي جن اثر سببان چريو ڪيو هجي. اهو هن ڪري آهي جو آهي (وياج خور) چون ٿا ته واپار وياج جهڙو ئي آهي. حالانڪه الله واپار کي حلال ڪيو آهي ۽ وياج کي حرام ڪيو آهي پوءِ جنهن کي پنهنجي پالڻهار وٽان نصيحت آئي ۽ (وياج) ڇڏيائين تنهن لاءِ جيڪي اڳي ڪيائين سو (هينئر معاف) آهي. ۽ (آخرت ۾) سندس مامرو الله ڏانهن (سونپيل) آهي ۽ جن وري (وياج ڪاڌو) سي دوزخي آهن، اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۲۷۵). الله وياج (جو ڪٿيو) ناس ڪري ڇڏيندو آهي ۽ خيراتن کي وڌائيندو آهي الله ڪنهن به بي شڪر گنهگار کي دوست نه رکندو آهي (۲۷۶). جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ۽ نماز پڙهيائون ۽ زڪوة ڏنائون تن لاءِ سندن پالڻهار وٽ سندن اجر آهي. ۽ نڪي کين ڪو پيو آهي ۽ نڪي آهي غمگين ٿيندا (۲۷۷). اي ايمان وارو! الله کان ڊڄو ۽ جيڪڏهن اوهين (الله ۽ رسول کي) مڃيندڙ آهيو ته جيڪي وياج مان رهيل آهي سو ڇڏيو (۲۷۸). پوءِ جيڪڏهن (ائين) نه ڪندؤ ته الله ۽ سندس رسول جي پاران اوهان کي جنگ جو اعلان هجي، ۽ جيڪڏهن توبه ڪيو ته اوهان لاءِ اوهان جي مالن جي موڙي آهي، نڪي وڌيڪ ونو ۽ نڪي اوهان کي گهٽ ڏبو (۲۷۹). ۽ جيڪڏهن (قرضي) سڃو هجي ته سگهه تائين مهلت ڏيڻ لازم آهي. ۽ جيڪڏهن اوهين ڄاڻندا آهيو ته اوهان جو (قرض) بخشڻ اوهان لاءِ بهتر آهي (۲۸۰). ۽ انهيءَ ڏينهن کان ڊڄو جنهن ۾ الله ڏانهن موتايا ويندو، پوءِ سڀ ڪنهن ماڻهو کي جيڪي ڪمپائين تنهن جو پورو بدلو ڏبو ۽ انهن تي ظلم نه ڪبو (۲۸۱).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ آجَلٍ مَّسْمُومٍ
فَاكْتُبُوا وَلِيكُمُ بَيْنَكُمْ كَاتِبٌ بِالْعَدْلِ وَلَا يَأْبَ كَاتِبٌ أَنْ
يَكْتُبَ كَمَا عَلَّمَهُ اللَّهُ فَلْيَكْتُبْ وَلْيُمْلِلِ الَّذِي عَلَيْهِ الْحَقُّ
وَلْيَتَّقِ اللَّهَ رَبَّهُ وَلَا يَبْخُسْ مِنْهُ شَيْئًا فَإِن كَانَ الَّذِي عَلَيْهِ
الْحَقُّ سَفِيهًا أَوْ ضَعِيفًا أَوْ لَا يَسْتَطِيعُ أَنْ يُبَيِّنَ لَهُ فليُمْلِلْ
وَلِيُؤْتِ بِالْعَدْلِ وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِنْ رِجَالِكُمْ فَإِن
لَّمْ يَكُنَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ
الشُّهَدَاءِ أَنْ تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ وَ
لَا يَأْبَ الشُّهَدَاءُ إِذَا مَا دُعُوا وَلَا تَسْمَعُوا أَنْ تَكْتُبُوا
صَغِيرًا أَوْ كَبِيرًا إِلَىٰ آجَلِهِ ذَلِكُمْ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ وَأَقْوَمُ
لِلشَّهَادَةِ وَأَدْنَىٰ أَلَّا تَرْتَابُوا إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً حَاضِرَةً
تُدِيرُونَهَا بَيْنَكُمْ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَلَّا
تَكْتُبُوهَا وَأَشْهِدُوا إِذَا تَبَايَعْتُمْ وَلَا يُضَارَّ كَاتِبٌ
وَلَا شَهِيدٌ وَإِنْ تَفَعَّلُوا فَإِنَّهُ فَسُوقٌ بِكُمْ وَ
اتَّقُوا اللَّهَ وَيُعَلِّمُكُمُ اللَّهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٧﴾

اي مؤمنو! جڏهن ڪنهن مقرر مدت تائين قرض جو معاملو ڪريو تڏهن ان کي لکو۔ ۽ اوهان جي وچ ۾ لڪندڙ کي انصاف سان لکڻ گهرجي ۽ جيئن کيس الله سيڪاريو آهي تيئن لڪندڙ لکڻ کان انڪار نه ڪري پوءِ لکڻ گهرجيس، ۽ جنهن تي قرض آهي سو (مطلب) بيان ڪري ۽ پنهنجي پالڻهار الله کان ڊڄڻ گهرجيس ۽ منجهانئس ڪجهه نه گهٽائي۔ پوءِ جنهن تي قرض آهي سو جيڪڏهن ابوجه يا هيڻو هجي يا بيان ڪري نه سگهي ته سندس سنڀاليندڙ کي انصاف سان بيان ڪرڻ گهرجي۔ ۽ پنهنجن (مسلمانن) مردن مان به گواه شاهد ڪريو، پوءِ جيڪڏهن به مرد نه هجن ته هڪ مرد ۽ ٻه زانفون (انهن) شاهدن مان جيڪي اوهان کي وٺڻ (شاهد ڪريو هن لاءِ) ته جي انهن (بنيهي) مان هڪڙي وساريندي ته انهن مان ٻي کيس ياد ڏياريندي۔ ۽ جڏهن شاهد (شاهديءَ لاءِ) سڏيا وڃن ته انڪار نه ڪن۔ ۽ ان جي مدت تائين ٿوري يا گهڻي (قرض) جي لکي ڏيڻ کان نه ٽڪجو۔ اهو (لکڻ) الله وٽ انصاف کي تمام ويجهو ۽ شاهديءَ لاءِ بلڪل سٺو آهي ۽ اوهان جي شڪ ۾ نه پوڻ کي (به) ڏاڍو ويجهو آهي، پر جيڪڏهن اوهان جو واپار روبرو هجي جو اوهين هٿون هٿ پاڻ ۾ پيا ڪريو ته ان جي نه لکڻ ۾ اوهان تي ڪو گناهه نه آهي۔ ۽ جڏهن ڏيو وٺو ته شاهد ڪريو ۽ لڪندڙ ۽ شاهد کي نه ڏکوئجي۔ ۽ جيڪڏهن (اهڙو ڪم) ڪندؤ ته اهو اوهان کي گناهه آهي۔ ۽ الله کان ڊڄو۔ ۽ الله اوهان کي سيڪاري ٿو۔ ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۲۸۲)۔

وَإِنْ كُنْتُمْ عَلَى سَفَرٍ وَلَمْ تَجِدُوا كَاتِبًا فَرِهْنَ مَقْبُوضَةٌ فَإِنْ
 أَمِنَ بَعْضُكُم بَعْضًا فَلْيُؤَدِّ الَّذِي أُؤْتِيَ مِنْ أَمَانَتِهِ وَلِيَتَّقِ اللَّهَ
 رَبَّهُ وَلَا تَكْتُمُوا الشَّهَادَةَ وَمَنْ يَكْتُمْهَا فَإِنَّهُ أِثْمٌ قَلْبُهُ وَاللَّهُ
 بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٨٦﴾ اللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
 وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفَوُهَا يُحَاسِبْكُمْ بِهِ
 اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٨٧﴾ أَمِنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَ
 الْمُؤْمِنُونَ كُلُّ أَمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ
 لَا نَقْرُقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا
 غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٨٨﴾ لَا يَكْفُرُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا
 وَسَعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا
 تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا
 إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحِثْ عَلَيْنَا
 مَا أَلْطَقْنَا لَنَا بِهِ بَعْدَ عَنَّا وَعُقْبَنَا وَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا
 وَأَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٨٩﴾

۽ جيڪڏهن اوهين مسافريءَ ۾ هجو ۽ لڪندڙ نه لهو ته (ڪا شيءِ) گروي قبضي ڪرڻ لازم آهي پوءِ جيڪڏهن اوهان مان هڪڙا ٻين تي اعتبار رکن ته جنهن تي اعتبار رکيو ويو تنهن کي پنهنجي امانت (يعني قرض) ادا ڪرڻ گهرجي ۽ پنهنجي پالڻهار الله کان ڊڄڻ گهرجي ۽ شاهدي نه لکايو. ۽ جيڪو ان کي لڪائيندو ته بيشڪ سندس دل ڏوهارڻ آهي. ۽ جيڪي اوهان ڪندا آهيو سو الله ڄاڻندڙ آهي (۲۸۳). جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله جي ئي (ملڪيت) آهي. ۽ جيڪي اوهان جي دلين ۾ آهي سو جيڪڏهن پڌرو ڪريو توهي اهو لکايو (ته به) الله اوهان سان ان جو حساب ڪندو پوءِ جنهن لاءِ گهرندو تنهن کي بخشيندو. ۽ جنهن لاءِ گهرندو تنهن کي عذاب ڪندو. ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسوارو آهي (۲۸۴). پيغمبر (محمد ﷺ) ڏانهن جيڪي سندس پالڻهار کان لائو ويو سو ان مڃيو آهي ۽ مؤمنن (به) سڀ ڪنهن الله ۽ سندس ملائڪن ۽ سندس ڪتابن ۽ سندس رسولن کي مڃيو آهي (چون ٿا ته) سندس پيغمبرن مان ڪنهن هڪ (جي مڃڻ) ۾ فرق نه ڪندا آهيون، ۽ چيائون ته ٻڌو سون ۽ (سندس حڪم) مڃيوسون. اي اسان جا پالڻهار! تنهنجي بخشش گهرون ٿا ۽ توڏانهن موٽڻو آهي (۲۸۵). الله ڪنهن کي سندس وس ڌاران تڪليف نه ڏيندو آهي. جيڪي (چڱو) ڪمپائين سو سندس (فائدي) لاءِ آهي ۽ جيڪي (پڇڙو) ڪمپائين سو مٿس آهي. اي اسان جا پالڻهار! جيڪڏهن وساريون يا چڱڪ ڪريون ته اسان کي نه پڪڙو، ۽ اي اسان جا پالڻهار! اسان تي اهڙو بار نه رک جهڙو اسان کان اڳين تي رکيو هئڻ، ۽ اي اسان جا پالڻهار! جنهن (بار) جي ڪٽڻ جي اسان کي سگهه ڪانهي سو اسان تي نه رک! ۽ اسان کي معاف ڪر! ۽ اسان کي بخش ۽ اسان تي مهر ڪر! تون اسان جو سائين آهين تنهن ڪري اسان کي ڪافر ٿوليءَ تي سوڀ ڏي! (۲۸۶).

سُورَةُ الْاٰنۡعَامِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ۝

الْحَمْدُ لِلّٰهِ لَا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّوْمُ ۝ نَزَّلَ عَلَیْكَ الْكِتٰبَ

بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَیْنَ يَدَیْهِ وَاَنْزَلَ التَّوْرَةَ وَالْاِنْجِیْلَ ۝

مِنْ قَبْلُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَاَنْزَلَ الْفُرْقَانَ اِنَّ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا

بَاٰیٰتِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِیْدٌ وَّاللّٰهُ عَزِیْزٌ ذُو نِقْمٍ ۝

اِنَّ اللّٰهَ لَا یَخْفٰی عَلَیْهِ شَیْءٌ فِی الْاَرْضِ وَلَا فِی السَّمٰوٰتِ ۝

هُوَ الَّذِیْ یُصَوِّرُكُمْ فِی الْاَرْحَامِ كَیْفَ یَشَآءُ ۝ لَا اِلٰهَ اِلَّا

هُوَ الْعَزِیْزُ الْحَكِیْمُ ۝ هُوَ الَّذِیْ اَنْزَلَ عَلَیْكَ الْكِتٰبَ مِنْهُ

اٰیٰتٌ مُّحْكَمٰتٌ هُنَّ اُمُّ الْكِتٰبِ وَاُخْرٰى مُتَشٰبِهٰتٌ فَاَمَّا الَّذِیْنَ

فِی قُلُوْبِهِمْ زَیْغٌ فِیَتَّبِعُوْنَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَآءَ

الْفِتْنَةِ وَاَبْتِغَآءَ تَاْوِیْلٍ وَّمَا یَعْلَمُ تَاْوِیْلَهُ اِلَّا اللّٰهُ ۝ وَ

الرُّسُوْدُ فِی الْعِلْمِ یَقُوْلُوْنَ اٰمَنَّا بِهٖ كُلُّ مَنْ عِنْدَ رَبِّنَا

وَمَا یَدَّكُرُ اِلَّا اُولُو الْاَلْبَابِ ۝ رَبَّنَا لَا تَزِغْ قُلُوْبَنَا بَعْدَ اِذْ

هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً اِنَّكَ اَنْتَ الْوَهَّابُ ۝

سورة آل عمران مدني آهي ۽ هيءَ به سو
آيتون ۽ ويه ركوع آهي.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

الم (۱). الله (أهو آهي جو) أن کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي (جو سدائين) جيئرو (جڳب جي) بيهڪ ڏيڻ وارو آهي (۲). توتي (أهو) ڪتاب سچ سان لائين (جو) جيڪي (ڪتاب) کائس اڳي آهن تن جي تصديق ڪندڙ آهي ۽ توريت ۽ انجيل کي لائين (۳). اڳي ئي ماڻهن جي هدايت لاءِ، ۽ (سچ ۽ ڪوڙ کي) سنڌو وجهندڙ لائين. بيشڪ جن الله جي آيتن جو انڪار ڪيو تن لاءِ سخت عذاب آهي. ۽ الله غالب بدلي وٺڻ وارو آهي (۴). الله تي ڪا ئي شيءِ نڪي زمين ۾ ۽ نڪي آسمان ۾ گجهي رهندي آهي (۵). أهو (الله) اهو آهي جيڪو (مائن) جي گهڻن ۾ جيئن گهرندو آهي (تئين) اوهان جي شڪل ناهيندو آهي. أن کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي (أهوئي) غالب حڪمت وارو آهي (۶). أهو (الله) اهي جنهن تو تي ڪتاب لائو جنهن مان ڪي آيتون محڪم (يعني چٽي معنيٰ واريون) آهن اهي ڪتاب جو اصل آهن ۽ ٻيون متشابھ (يعني گهڻن معنائن واريون) آهن، پوءِ جن جي دلين ۾ ڏنگائي آهي سي منجهانئس جيڪي متشابھ آهن تن جي پٺيان فتني پکيڙڻ ۽ سندن (مطلبي) مراد ڳولڻ لاءِ لڳندا آهن، ۽ الله کان سواءِ أن جي مراد ڪوئي نه ڄاڻندو آهي. ۽ (جيڪي) علم ۾ پختا (آهن سي) چوندا آهن ته انهن کي مڃيوسون اهي مڙئي اسان جي پالڻهار وٽان آهن، ۽ عقل وارن کان سواءِ (ٻيو) نصيحت نه وٺندو آهي (۷). اي اسان جا پالڻهار! جڏهن تو اسان کي هدايت ڪئي تنهن کان پوءِ اسان جي دلين کي ڏنگائي نه ڏي ۽ پاڻ وٽان اسان کي باجھ عطا ڪر، چو ته تون ئي بخشڻهار آهين (۸).

رَبَّنَا إِنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ أَرَى فِيهِ أَنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ
الْبِعَادَ ٤ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا
أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ ٥ كَذَابُ
الْفِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَآخَذَهُمُ
اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ٦ قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا
سَتْغَلِبُونَ وَمُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْيَهَادُ ٧ قَدْ كَانَ
لَكُمْ آيَةٌ فِي فِئَتَيْنِ الْتَقَتَا فِئَةٌ تُقَاتِلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ
كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَيْهِمْ رَأَى الْعَيْنُ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصَرِهِ
مَنْ يَشَاءُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ٨ زَيْنَ
لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ
الْمُقْتَطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ
وَالْحَرْثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ
الْمَبَآئِ ٩ قُلْ أَوْفُوا بِعَهْدِكُمْ بِخَيْرٍ مِّنْ ذَلِكَ لِّلَّذِينَ اتَّقَوْا عِنْدَ
رَبِّهِمْ جَدَّتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَأَزْوَاجٌ
مُّطَهَّرَةٌ وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِالْعِبَادِ ١٥

اي اسان جا پالڻهار! تون ان ڏينهن ۾ ماڻهن کي گڏ ڪندڙ آهين جنهن ۾ ڪو شڪ نه آهي بيشڪ الله (پنهنجي) انجام کي نه ڦيرائيندو آهي (۹). بيشڪ جن ڪفر ڪيو تن کان ڪڏهن به سندن مال ۽ سندن اولاد الله (جي عذاب) مان ڪجهه به نه ٿاريندو. ۽ اهي دوزخ جو بل آهن (۱۰). (انهن جو حال) فرعونين جي ۽ انهن جي حال جهڙو آهي جي کائڻن اڳ هئا (انهن) اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڀانيو، پوءِ الله سندن گناهن سببان کين پڪڙيو. ۽ الله سخت سزا ڏيندڙ آهي (۱۱). (اي پيغمبر!) ڪافرن کي چؤ ته سگهو هيٺاهان ٿيندؤ ۽ دوزخ ڏانهن گڏ ڪيا ويندؤ. ۽ (اهو) بچڙو هند آهي (۱۲). انهن ٻن ٽولين جي (پاڻ ۾) ويڙهه ڪرڻ ۾ اوهان لاءِ بي شڪ نشاني آهي. هڪڙي ٽولي الله جي وات ۾ وڙهي ۽ ٻي ڪافرن (جي) هٿي (مسلمانن) کين پاڻ کان پيڻو اکين جي ڏيٺ سان ڏٺو ٿي. ۽ الله جنهن کي وڻيس (تنهن کي) پنهنجي مدد سان سگهه ڏيندو آهي. چو ته ان ۾ (سمجهه جي) اکين وارن لاءِ ضرور عبرت آهي (۱۳). ماڻهن لاءِ زالن ۽ پٽن ۽ سون ۽ چانديءَ جي (وڏن وڏن) سٿيلن ڏيرن ۽ نشان ڪيلن گهوڙن ۽ ڍورن ۽ پوک جي خواهشن جي محبت سينگاري وئي آهي. اهو دنيا جي حياتيءَ جو سامان آهي، ۽ الله وٽ چڱو موٽڻ جو هند آهي (۱۴). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اءُ ان کان پليءَ (شيءَ) جي خبر ڏيان؟ جن (شرڪ کان) پاڻ بچايو تن لاءِ سندن پالڻهار وٽ بهشت آهن جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهن سدائين رهڻ وارا آهن. ۽ پاڪ زالون ۽ (پٽ) الله جي پاران راضيو آهي. ۽ الله ٻانهن کي ڏسندي آهي (۱۵).

الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا إِنَّا أَمْنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَقِنَا
 عَذَابَ النَّارِ ١٧ الصَّابِرِينَ وَالصَّادِقِينَ وَالْقَانِتِينَ
 وَالْمُنْفِقِينَ وَالْمُسْتَغْفِرِينَ بِالْأَسْحَارِ ١٨ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ
 لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
 لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ١٩ إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ
 الْإِسْلَامُ وَمَا اخْتَلَفَ الَّذِينَ أوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ بَعْدِ
 مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعْيًا بَيْنَهُمْ وَمَنْ يَكْفُرْ بِآيَاتِ اللَّهِ
 فَإِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ٢٠ فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسَلَمْتُ
 وَجْهِي لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ ٢١ وَقُلْ لِلَّذِينَ أوتُوا الْكِتَابَ
 وَالْأُمِّيِّينَ أَسَلَمْتُ فَإِنْ أَسَلَمُوا فَقَدِ اهْتَدَوْا وَإِنْ
 تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ٢٢ إِنَّ
 الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيَّ بِغَيْرِ
 حَقٍّ أُوَيِّقْتُلُونَ الَّذِينَ يَأْمُرُونَ بِالْقِسْطِ مِنَ النَّاسِ
 فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ٢٣ أُولَئِكَ الَّذِينَ حَبِطَتْ
 أَعْمَالُهُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ٢٤

جيڪي چوندا آهن ته اي اسان جا پالڻهار! اسان توکي مڃيو آهي تنهن ڪري اسان جا ڏوه اسان کي بخش ۽ باه جي عذاب کان اسان کي بچاءِ! (۱۶). اهي صابر ۽ سچا ۽ تابعداري ڪندڙ ۽ سخي ۽ اسر مهل جو بخشش گهرندڙ آهن (۱۷). الله (هيءَ) گواهي ڏني آهي ته الله کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي ۽ ملائڪ ۽ علم وارا (به) انصاف تي قائم رهندي (ها شاهدي ڏيندا آهن). ان کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي اهو غالب حڪمت وارو آهي (۱۸). بيشڪ (وڻندڙ) دين الله وٽ اسلام آهي، ۽ جن کي ڪتاب (توريت ۽ انجيل) ڏنو ويو تن (اڳ) تڪرار نه ڪيو پر وٽن علم آيو تنهن کان پوءِ پاڻ ۾ ضد سببان (تڪرار ڪيائون). ۽ جيڪو الله جي حڪمن کي نه مڃيندو ته بيشڪ الله (به) سگهو حساب وٺندڙ آهي (۱۹). پوءِ جيڪڏهن توسان جهيڙين ته ڇو ته مون ۽ جنهن منهنجي تابعداري ڪئي تنهن پنهنجو منهن (يعني سر) الله لاءِ نوايو آهي. ۽ (اي پيغمبر!) جن کي ڪتاب (توريت ۽ انجيل) ڏنو ويو تن کي ۽ ان پڙهيلن کي ڇو ته اسلام آندو اٿو؟ (يا نه). پوءِ جيڪڏهن اسلام آڻين ته بيشڪ سڌيءَ وات وارا ٿيا، ۽ جيڪڏهن ڦري وڃن ته تو تي رڳو پيغام پهچائڻ آهي. ۽ الله بانهن کي ڏسندڙ آهي (۲۰). بيشڪ جيڪي الله جي آيتن کي نتا مڃين ۽ پيغمبرن کي ناحق ٿا ڪهن ۽ ماڻهن مان جيڪي (کين) انصاف جو حڪم ڪن ٿا تن کي ٿا ڪهن پوءِ کين ڏکوئيندڙ عذاب جي سڌ ڏي (۲۱). اهي (اهي) آهن جن جي ڪمائي دنيا آخرت ۾ ناس ٿي ويئي ۽ انهن جو ڪو مدگار ڪونهي (۲۲).

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أَوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُدْعَوْنَ إِلَى كِتَابِ
 اللَّهِ لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِّنْهُمْ وَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٣﴾
 ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَن تَمَسَّنَا النَّارُ إِلَّا أَيَّامًا مَّعْدُودَاتٍ وَغَرَّبَهُمْ
 فِي دِينِهِمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٤﴾ فَكَيْفَ إِذَا جُمِعْتَهُمْ لِيَوْمٍ لَا
 رَيْبَ فِيهِ تَوُودِيَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَّا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٥﴾
 قُلِ اللَّهُمَّ مَلِكُ الْمَلِكِ تُوِّتِي الْمَلِكَ مَن تَشَاءُ وَتَنْزِعُ الْمَلِكَ
 مِمَّن تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ
 إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٦﴾ تُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَتُولِجُ النَّهَارَ
 فِي اللَّيْلِ وَتُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ
 وَتَرزُقُ مَن تَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٢٧﴾ لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ
 الْكُفْرَانَ أَوْلِيَاءَ مَن دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَن يَفْعَلْ
 ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَن تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتَهُ
 وَيُحَدِّثْكُمْ اللَّهُ نَفْسَهُ طَوَّالِيَ اللَّهُ الْمَصِيرُ ﴿٢٨﴾ قُلْ إِن
 تُحِبُّوا مَا فِي صُدُورِكُمْ أَوْ تُبْذَرُوهَا يَعْلَمُهَا اللَّهُ وَيَعْلَمُ مَا
 فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ط وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٩﴾

(اي پيغمبر!) جن کي ڪتاب مان ڪو پاڳو ڏنو ويو تن کي نه ڏنو اٿيئي ڇا؟ (جو) الله جي ڪتاب ڏانهن (هن لاءِ) سدئا وڃن ٿا ته سندن وچ ۾ فيصلو ڪري پوءِ منجهائن هڪ ٽولي ڦري ويندي آهي ۽ اهي منهن موريندر (بر) آهن (۲۳). اهو هن ڪري آهي جو اهي چون ٿا ته باه ڪن ڳاڻون ڏينهن کان سواءِ اسان کي ڪڏهن نه ڇهندي ۽ جيڪو ناه ناهيندا رهيا تنهن کين سندن دين ۾ ٺڳيو آهي (۲۴). پوءِ ڪهڙو (حال ٿيندن)؟ جڏهن کين اهو ڏينهن جنهن ۾ ڪوشڪ نه آهي تنهن ۾ گڏ ڪنداسين ۽ سڀ ڪنهن ماڻهوءَ جيڪي ڪمايو تنهن جو کيس پورو بدلو ڏبو ۽ انهن سان ظلم نه ڪبو (۲۵). (اي پيغمبر!) چؤ ته اي الله! ملڪ جا مالڪ! جنهن کي گهرين تنهن کي بادشاهي ڏين ۽ جنهن کان وٺيئي تنهن کان بادشاهي ڪسين ۽ جنهن کي گهرين تنهن کي مانوارو ڪرين ۽ جنهن کي وٺيئي تنهن کي ذليل ڪرين- تنهنجي هٿ ۾ چڱائي آهي. بيشڪ تون سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهين (۲۶). رات کي (گهڻائي) ڏينهن ۾ آئين ٿو ۽ ڏينهن کي (گهڻائي) رات ۾ آئين ٿو ۽ مٿي مان جيئري کي ڪڍين ٿو ۽ جيئري مان مٿي کي ڪڍين ٿو ۽ جنهن کي گهرين تنهن کي ان ڳڻي روزي ڏيندو آهين (۲۷). (گهرجي ته) مؤمن مؤمنن کانسواءِ ڪافرن کي دوست نه بڻائين، ۽ جيڪو ائين ڪندو تنهن جو الله (جي دين) سان (ڪو) واسطو نه آهي، هن کان سواءِ ته انهن (ڪافرن) کان، پاڻ بچائڻ لاءِ بچاءُ ڪريو ۽ الله پاڻ کان اوهان کي ڊيڄاريندو آهي- ۽ الله ڏانهن موٽڻو آهي (۲۸). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته جيڪي اوهان جي دلين ۾ آهي سو جي لڪائيندو يا اهو پٿرو ڪندو ته (بر) ان کي الله ڄاڻندو آهي- ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۲۹).

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحَضَّرًا لَهَا وَمَا عَمِلَتْ مِنْ
سُوءٍ تَتَوَدَّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا ۗ وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ
نَفْسَهُ ۗ وَاللَّهُ رَءُوفٌ بِالْعِبَادِ ﴿٣١﴾ قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي
يُحِبِّبْكُمْ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٢﴾ قُلْ
أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ ۚ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكٰفِرِينَ ﴿٣٣﴾
إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ آدَمَ وَنُوحًا وَآلَ إِبْرٰهِيمَ وَآلَ عِمْرٰنَ عَلَى
الْعٰلَمِينَ ﴿٣٤﴾ ذُرِّيَّةٌ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ ۗ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾
إِذْ قَالَتِ امْرَأَتُ عِمْرٰنَ رَبِّ إِنِّي نَذَرْتُ لَكَ مَا فِي بَطْنِي
مُحَرَّرًا ۖ فَتَقَبَّلْ مِنِّي ۖ إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٦﴾ فَلَمَّا وَضَعَتْهَا
قَالَتْ رَبِّ إِنِّي وَضَعْتُهَا أُنْثَىٰ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا وَضَعْتَ ۗ وَ
لَيْسَ الذَّكَرُ كَالْأُنْثَىٰ ۗ وَإِنِّي سَمَّيْتُهَا مَرْيَمَ ۗ وَإِنِّي أُعِيذُهَا
بِكَ ۖ وَذُرِّيَّتَهَا مِنَ الشَّيْطٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٧﴾ فَتَقَبَّلَهَا رَبُّهَا بِقَبُولٍ
حَسَنٍ ۖ وَأَبْنٰتَهَا نَبَاتًا حَسَنًا ۖ وَكَلَّمَهَا زَكَرِيَّا ۖ كُلَّمَا دَخَلَ عَلَيْهَا
زَكَرِيَّا الْمِحْرَابَ وَجَدَ عِنْدَ هَارِنَ قَائِمًا ۖ قَالَ لِمَ يَرِيءُ أَنِّي لَكَ هٰذَا
قَالَتْ هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾

انهيءَ ڏينهن سڀ ڪو (ماڻهو) جيڪو چڱو ڪم ڪيائين ۽ جيڪو
 بچڙو ڪم ڪيائين تنهن کي آڏو لهندو، (بچڙي ڪم کي ڏسي) گهرندو
 ته جيڪر سندس ۽ ان جي وچ ۾ گهڻي ڊيگهه هجي ها۔ ۽ الله پاڻ کان
 اوهان کي ڊيچاريندو آهي ۽ الله ٻانهن تي گهڻو مهربان آهي (۳۰). (اي
 پيغمبر!) چؤ ته جي اوهين الله کي دوست رکندا آهيو ته منهنجي تابعداري
 ڪريو ته الله اوهان کي دوست رکندو ۽ اوهان جا گناهه اوهان کي
 بخشيندو۔ ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۳۱). (اي پيغمبر! چؤ) ته الله ۽
 پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو، پوءِ جيڪڏهن ڦري ويا ته بيشڪ الله (ب)
 ڪافرن کي دوست نه رکندو آهي (۳۲). الله آدم ۽ نوح ۽ ابراهيم جي اولاد
 ۽ عمران جي اولاد کي جهانن (وارن) تي سڳورو ڪيو آهي (۳۳). جو پاڻ
 ۾ هڪ ٻئي جو نسل آهن۔ ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۳۴). جڏهن عمران
 جي زال چيو ته اي منهنجا ڀالڻهار! جيڪي منهنجي پيٽ ۾ آهي سو تو لاءِ
 آزاد ڪيل نذر ڪيم تنهن ڪري مون کان قبول ڪر۔ بيشڪ تون ئي
 ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهين (۳۵). پوءِ جڏهن ان کي ڄڻيائين تڏهن چيائين ته اي
 منهنجا ڀالڻهار! مون ڌيءَ ڄڻي۔ ۽ جيڪي ان ڄڻيو تنهن کي الله بهتر ڄاڻندڙ
 آهي۔ ۽ پٽ ڌيءَ جهڙو نه آهي، ۽ مون سندس نالو مريم رکيو ۽ آءُ ان کي
 ۽ سندس نسل کي تڙيل شيطان (جي شر) کان تنهنجيءَ پناهه ۾ سونپيان
 ٿي (۳۶). پوءِ ان کي سندس ڀالڻهار چڱي قبولڻ سان قبوليو ۽ ان کي چڱي
 ڀالڻ طرح پاليائين۔ ۽ سندس سنياليندڙ زڪريا کي ڪيائين۔ جڏهن به
 زڪريا مٿس حجري ۾ لنگهندو هو ته وٽس طعام (رڪيل) لهندو هو۔
 (هڪ وقت) چيائين ته اي مريم! هيءُ ڪٿان تولا ۽ (ايو) آهي؟ چيائين ته
 اهو الله وٽان (ايو) آهي۔ چو ته الله جنهن کي وٿيس (تنهن کي) اڻ ٻڻي
 روزي ڏيندو آهي (۳۷).

هَذَا لِكَ دَعَا زَكْرِيَّا رَبَّهُ قَالَ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ ذُرِّيَّةً
طَيِّبَةً إِنَّكَ سَمِيعُ الدُّعَاءِ ﴿٣٨﴾ فَنَادَتْهُ الْمَلِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ
يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ
مِّنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَأَحْسَبُ أَنَّ النَّبِيَّ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ رَبِّ
أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَقَدْ بَلَغَنِي الْكِبَرُ وَامْرَأَتِي عَاقِرٌ قَالَ
كَذَلِكَ اللَّهُ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿٤٠﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ
إِنَّكَ مِنَ الْآتِكِلِمِ النَّاسِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْرًا وَاذْكُرْ رَبَّكَ
كَثِيرًا أَوْ سِيحُ بِالْعِشِيِّ وَالْإِبْرَارِ ﴿٤١﴾ وَاذْ قَالَتِ الْمَلِكَةُ
لِمَرْيَمِ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاكِ وَطَهَّرَكِ وَاصْطَفَاكِ عَلَى
نِسَاءِ الْعَالَمِينَ ﴿٤٢﴾ يَمْرِيْمُ اقْنِئِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي
مَعَ الرَّاكِعِينَ ﴿٤٣﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ وَمَا
كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَقُولُونَ أَقْلَامُهُمْ أَيُّهُمْ يَكْفُلُ مَرْيَمَ وَمَا
كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٤﴾ إِذْ قَالَتِ الْمَلِكَةُ لِمَرْيَمُ
إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بَكَلِمَةٍ مِّنْهُ فَاسْمِعِي الْبَشِيرَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
وَجِيهًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمِنَ الْمُفْرَبِينَ ﴿٤٥﴾

آتي زڪريا پنهنجي ڀالڻهار کي سڏيو، چيائين اي منهنجا ڀالڻهار! پاڻ وٽان مون کي ڀلو اولاد بخش، ڇو ته تون دعا جو ٻڌندڙ آهين (۳۸). پوءِ ملائڪن سڏيس ۽ ان حجري ۾ بيٺي نماز پڙهي ٿي (ملائڪن چيس ته) الله توکي يحيٰ (جي ڄمڻ) جي خوشخبري ڏئي ٿو جو الله جي حڪم (سان پيدا ٿيل عيسيٰ) جو سڄو ڪندڙ ۽ سردار ۽ ستو جتو ۽ صالحن مان پيغمبر آهي (۳۹). چيائين ته اي منهنجا ڀالڻهار! مون کي پٽ ڪيئن ٿيندو جو بيشڪ مون کي پوڙهائي اچي رسي آهي ۽ منهنجي زال سنڍ آهي (ملائڪ) چيو ته الله جيڪي گهرندو آهي سو اهڙيءَ طرح ڪندو آهي (۴۰). چيائين ته اي منهنجا ڀالڻهار! مون لاءِ ڪا نشاني مقرر ڪر. (الله) فرمايو ته تنهنجي نشاني (هيءَ) آهي ته ٽي ڏينهن اشاري کان سواءِ ماڻهن سان ڳالهائي نه سگهندين ۽ پنهنجي ڀالڻهار کي گهڻو ياد ڪر ۽ صبح جو ۽ سانجهيءَ جو ساراه (۴۱). ۽ (ياد ڪر) جڏهن ملائڪن چيو ته اي مريم! الله توکي سڳورو ڪيو ۽ توکي پاڪ ڪيائين ۽ توکي جهانن جي زائفن تي سڳورو ڪيائين (۴۲). اي مريم! پنهنجي ڀالڻهار جي فرمانبرداري ڪر ۽ سجدو ڪر ۽ رکوع ڪندڙن سان گڏجي رکوع ڪر. (۴۳). اها ڳجهين خبرن مان آهي ان کي توڏانهن وحي ڪيوسون. ۽ (تون) تڏهن وٽن نه هئين جڏهن پنهنجا قلم (پڪن لاءِ نهر ۾) وڌائون ٿي ته انهن مان ڪير مريم کي سنڀاليندو ۽ تڏهن به وٽن نه هئين جڏهن تڪرار ڪندا رهيا (۴۴). جڏهن ملائڪن مريم کي چيو ته اي مريم! الله پاڻ وٽان توکي هڪ (خاص) حڪم (سان پيدا ڪيل پٽ) جي خوشخبري ڏئي ٿو سندس نالو مسيح عيسيٰ پٽ مريم جو دنيا ۽ آخرت ۾ مرتبي وارو ۽ ويجهن ٻانهن مان ٿيندو (۴۵).

وَيَكْلِمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٣٧﴾ قَالَتْ
 رَبِّ أَنَّى يَكُونُ لِي وَلَدٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ قَالَ كَذَلِكَ اللَّهُ
 يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٣٨﴾
 وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ ﴿٣٩﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ
 بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلَقُ
 لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ
 اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَ
 أَنْبِئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمِمَّا تَخْرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِن فِي ذَلِكَ
 لَآيَةٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٠﴾ وَمَصَدَّقًا لِّبَابِيْنَ يَدَيَّ مِّنَ
 التَّوْرَةِ وَلِإِحْلَآءِ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ
 بِآيَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عَمْرًا ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ
 فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٤٢﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عَيْسَىٰ مِنْهُمْ
 الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ
 أَنْصَارُ اللَّهِ أُمَّتًا بِاللَّهِ وَاشْهَدْ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٤٣﴾ رَبَّنَا آمَنَّا
 بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾

۽ ماڻهن سان ڳالهائيندو ڀينگهي ۾ (ننڍي هوندي) ۽ جوانيءَ ۾ (بر) ۽ صالحن مان هوندو (۴۶). چيائين ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي ڪيئن ٻار ٿيندو؟ جو مون کي (ڪنهن) ماڻهوءَ هٿ ئي نه لائو آهي. (ملائڪ) چيو ته الله جيڪي گهرندو آهي سو اهڙي طرح پيدا ڪندو آهي. جڏهن ڪو ڪم ڪندو آهي ته ان لاءِ رڳو چونڊو آهي: ٿيءُ، ته ٿي پوندو آهي (۴۷). ۽ ڪيس ڪتاب ۽ دانائي ۽ توريت ۽ انجيل سيڪاريندو (۴۸). ۽ (ان کي) بني اسرائيلن ڏانهن پيغمبر ڪري موڪليندو (عيسيٰ چيو ته) مون اوهان جي پالڻهار وٽان نشاني آندي آهي ته آءُ اوهان لاءِ مٽيءَ مان پڪيءَ جي شڪل جهڙو (بوتو) بڻائيندس پوءِ منجهس ڦوڪيندس ته الله جي حڪم سان پڪي ٿيندو، ۽ (مادر زاد) انڌي ۽ ڪوڙهي کي چٽائيندس ۽ الله جي حڪم سان مٽي کي جياريندس، ۽ جيڪي کائيندا آهيو ۽ جيڪي پنهنجن گهرن ۾ سانيندا آهيو سو اوهان کي ڏسيندس. جيڪڏهن اوهين مڃيندڙ آهيو ته اوهان لاءِ ان ۾ هڪ نشاني آهي (۴۹). ۽ جيڪو مون کان اڳ توريت (جو ڪتاب) آيل آهي تنهن جو سڄو ڪندڙ آهيان ۽ جيڪي (شيون) اوهان تي حرام ڪيل آهن تن مان ڪي اوهان لاءِ حلال ڪندس ۽ اوهانجي پالڻهار وٽان اوهان لاءِ نشاني آندي اٿم پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجي تابعداري ڪريو (۵۰). بيشڪ الله منهنجو پالڻهار ۽ اوهان جو پالڻهار آهي تنهن ڪري سندس عبادت ڪريو. اها سنئين واٽ آهي (۵۱). پوءِ جنهن مهل عيسيٰ کائن ڪفر (جا ڪم) اڪين سان ڏنا (تنهن مهل) چيائين ته الله (جي دين) ڏانهن منهنجا مددگار ڪير آهن؟ حواري چيو ته اسين الله (جي دين) جا مددگار آهيون، الله کي مڃيسون، ۽ شاهدي ڏج ته اسين پڪ مسلمان آهيون (۵۲). (چيائون ته) اي اسان جا پالڻهار! جيڪي تو لائو سو مڃيسون ۽ (هن) پيغمبر جي تابعداري ڪئي سون تنهنڪري اسان کي شاهدن مان لڪ (۵۳).

وَمَكَرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكِرِينَ ﴿٥٦﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ
 يُعِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ بَرَأْنِي وَمَتَّوْفِيكَ وَرَافِعَكَ إِلَىٰ وَمُطَهَّرَكَ مِنَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَأَجَاعِلُ الَّذِينَ اتَّبَعُوكَ فَوْقَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ
 يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأَحْكُمُ بَيْنَكُمْ فِيمَا كُنْتُمْ
 فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٥٧﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا
 شَدِيدًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٥٨﴾ وَأَمَّا
 الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ
 لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾ ذَلِكَ نَتْلُوهُ عَلَيْكَ مِنَ الْآيَاتِ وَ
 الذِّكْرِ الْحَكِيمِ ﴿٦٠﴾ إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ
 مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٦١﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا
 تَكُنْ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿٦٢﴾ فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ
 مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَ
 نِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلُ لَعْنَتَ اللَّهِ
 عَلَى الْكَاذِبِينَ ﴿٦٣﴾ إِنَّ هَذَا هُوَ الْقَصْصُ الْحَقُّ وَمَا مِنْ
 إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٤﴾

۽ (يهودين) رت رتي ۽ الله به (گجھي) رت رتي ۽ الله بهتر (گجھي) رت رتیندر آهي (۵۴). (ياد ڪر) جڏهن الله چيو ته اي عيسيٰ آءُ توکي ماريندڙ ۽ توکي پاڻ ڏانهن مٿي ڪنندڙ آهيان ۽ جن ڪفر ڪيو تن (جي بهتانن) کان توکي پاڪ ڪندڙ آهيان ۽ جن تنهنجي تابعداري ڪئي تن کي قيامت تائين ڪافرن تي مٿاهون (غالب) ڪندڙ آهيان، وري مون ڏانهن اوهان جو موٽڻ آهي پوءِ اوهان جي وچ ۾ جنهن ڳالهه بابت اوهين تڪرار ڪندا آهيو (تنهن بابت) نيرو ڪندس (۵۵). پوءِ (انهن مان) جن ڪفر ڪيو تن کي دنيا ۽ آخرت ۾ بلڪل سخت سزا ڏيندس ۽ انهن جو ڪو مددگار نه آهي (۵۶). ۽ (انهن مان) جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي (الله) سندن اجورا پورا ڏيندو. ۽ الله ظالمن کي دوست نه رکندو آهي (۵۷). اهو (قصو) جو توتي پڙهون ٿا سو نشانين ۽ حڪمت واري ڪتاب مان آهي (۵۸). الله وٽ عيسيٰ (جي پيدا ڪرڻ) جو مثال آدم جي مثال جهڙو ئي آهي ان (آدم) کي مٽيءَ مان بڻايائين وري ان لاءِ چيائين ٿيءُ، ته ٿي پيو (۵۹). (اها ڳالهه) تنهنجي پالڻهار وٽان سڄي آهي تنهنڪري شڪ ڪندڙن مان نه هج (۶۰). پوءِ ان کان بعد جو تو وٽ علم آيو جيڪو تو سان ان بابت جهڳڙو ڪري ته چؤ ته اچو ته (اسين) پنهنجن پٽن ۽ اوهان جي پٽن ۽ پنهنجين زالن ۽ اوهان جي زالن ۽ پاڻ کي ۽ اوهان کي سڏيون پوءِ (گڏجي پاراتي جي) زاريءَ سان دعا گهرون پوءِ الله جي لعنت ڪوڙن تي ڪريون (۶۱). اهو قصو ضرور سڄو آهي، ۽ الله کانسواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي. ۽ الله ئي يقيناً غالب حڪمت وارو آهي (۶۲).

قَانَ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٣٣﴾ قُلْ يَا أَهْلَ
 الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا
 اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا
 مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٣٤﴾
 يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَحَاجُّونَ فِي إِبْرَاهِيمَ وَمَا أُنزِلَتِ التَّوْرَةُ
 وَالْإِنْجِيلُ إِلَّا مِنْ بَعْدِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٣٥﴾ هَآأَنْتُمْ
 هَؤُلَاءِ حَآجَجْتُمْ فِيمَا لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ فَلِمَ
 تُحَآجُّونَ فِيمَا لَيْسَ لَكُمْ بِهِ عِلْمٌ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ
 لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَ
 لَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣٧﴾
 إِنَّ أَوْلَى النَّاسِ بِإِبْرَاهِيمَ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوهُ وَهَذَا
 السَّبِيُّ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾
 وَذَاتِ طَآئِفَةٍ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوِ يُضِلُّوكُمْ
 وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنْفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿٣٩﴾ يَا أَهْلَ
 الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأَنْتُمْ تَشْهَدُونَ ﴿٤٠﴾

پوءِ جيڪڏهن ڦرن ته بيشڪ الله (بر) فسادين کي ڄاڻندڙ آهي (۶۳). (اي پيغمبر!) ڇو ته اي ڪتاب وارو! هڪ ڳالهه ڏانهن اچو جا اسان ۽ اوهان جي وچ ۾ هڪ جهڙي آهي (اها هيءَ آهي) ته الله کان سواءِ ڪنهن جي عبادت نه ڪريون ۽ نڪي ساڻس ڪنهن شيءِ کي شريڪ ڪريون ۽ نڪي اسان مان ڪو ڪنهن کي (بر) الله کانسواءِ پالڻهار ڪري مڃي. پوءِ جيڪڏهن ڦرن ته ڇڻو ته شاهد هجو ته اسين پڪ مسلمان آهيون (۶۴). اي ڪتاب وارو! ابراهيم بابت ڇالاءِ جهڳڙو ڪريو ٿا؟ ۽ حالانڪ توريث ۽ انجيل نه لائڻا ويا پر کائڻس پوءِ. پوءِ اوهين نه سمجهندا آهيو ڇا؟ (۶۵). (اي يهوديو!) اوهين آهي آهيو جو جنهن جي اوهان کي علم آهي تنهن بابت جهڳڙو ڪندا آهيو پر جنهن جي اوهان کي ڪا علم آهي ئي نه تنهن بابت ڇو جهڳڙو ڪندا آهيو؟ ۽ الله ڄاڻندو آهي ۽ اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۶۶). ابراهيم نڪي يهودي هو ۽ نڪي نصراني (هو) پر حنيف (هڪ طرفو) مسلمان هو. ۽ مشرڪن مان نه هو (۶۷). ابراهيم کي آهي ماڻهو ويجهو آهن جن سندس تابعداري ڪئي ۽ (پڻ) هيءُ پيغمبر ۽ جن (مٿس) ايمان آندو. ۽ الله مؤمنن جو سنڀاليندڙ آهي (۶۸). ڪتابن وارن مان ڪا ٽولي گهرندي آهي ته جيڪر اوهان کي ڀلائين. ۽ آهي پاڻ کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن کي نه ڀلائيندا آهن ۽ نه سمجهندا آهن (۶۹). اي ڪتاب وارو! الله جي آيتن کي ڇا لاءِ نٿا مڃيو؟ ۽ (حقيقت ڪري) اوهين شاهدي ڏيو ٿا (۷۰).

يَا هَلْ الْكِتَابَ لِمَ تَلْبَسُونَ الْحَقَّ بِالْبَاطِلِ وَتَكْتُمُونَ الْحَقَّ
وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ وَقَالَتْ طَآئِفَةٌ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنُوا بِالَّذِي
أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَجَهَ النَّهَارِ وَكَفَرُوا بِالْآخِرَةِ لَعَلَّهُمْ
يَرْجِعُونَ ﴿٤٢﴾ وَلَا تَتُومِنُوا إِلَّا لِمَنْ تَبِعَ دِينَكُمْ قُلْ إِنْ الْهُدَى
هُدَى اللَّهِ أَنْ يُؤْتَى أَحَدٌ مِّثْلَ مَا أُوتِيتُمْ أَوْ يُحَاجُّوكُمْ
عِنْدَ رَبِّكُمْ قُلْ إِنْ الْفَضْلُ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ
وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٤٣﴾ يَخْتَصُّ بِرَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ
ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤٤﴾ وَمِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ
يَقْتَارِ يُؤَدُّ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأْمَنَهُ بَدَّ يُنَارِلَا
يُؤَدُّ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا
لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكِبْرَ وَ
هُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٥﴾ بَلَى مَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ وَاتَّقَى فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ
الْمُتَّقِينَ ﴿٤٦﴾ إِنْ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا
قَلِيلًا أُولَئِكَ لَخَلِاقَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ وَلَا يَكْلِمُهُمُ اللَّهُ وَلَا
يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٧﴾

اي ڪتاب وارو! ڇا لاءِ سچ کي ڪوڙ سان ملائيندا آهيو ۽ سچ کي لڪائيندا آهيو؟ هن هوندي (ب) جو اوهين ڄاڻندا آهيو (۷۱). ۽ اهل ڪتاب مان ڪا تولي (پاڻ ۾) چوي ٿي ته جيڪي مؤمنن تي لاثو ويو آهي تنهن کي (مؤمنن وٽ) ڏينهن جي اڳياريءَ ۾ مڃيو ۽ ان جي پوياريءَ ۾ انڪار ڪريو ته مان آهي (شڪ ۾ پئجي دين کان) ڦري وڃن (۷۲). ۽ جيڪو اوهان جي دين جي تابعداري ڪري تنهن کان سواءِ (بئي) ڪنهن کي نه مڃيو (اي پيغمبر کين) ڇو ته هدايت الله واري هدايت آهي (۽ چون ٿا ته متان مڃيو) ته جهڙو (دين) اوهان کي ڏنو ويو آهي تهڙو ڪنهن (بئي) کي ڏنو ويندو يا اوهان جي پالڻهار وٽ اوهان تي حجت قائم ڪندا. (اي پيغمبر! کين) ڇو ته پلائي الله جي هٿ ۾ آهي، جنهن کي وٽيس تنهن کي اها ڏيندو آهي. ۽ الله (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو ڄاڻندڙ آهي (۷۳). جنهن کي وٽيس تنهن کي پنهنجيءَ باجه سان خاص ڪندو آهي. ۽ الله وڏي فضل وارو آهي (۷۴). ۽ اهل ڪتاب مان ڪي اهڙا آهن جو جيڪڏهن وٽن تمام گهڻو مال امانت رکين ته اهو (سمورو) توکي ورائي ڏيندا، ۽ منجهانئن ڪي اهڙا آهن جو جيڪڏهن وٽن هڪ دينار (اشرفي) امانت رکين ته مٿن سدائين بيهي (مطالبي ڪرڻ) کان سواءِ توکي ورائي نه ڏيندا. اهو (نه ڏيڻ) هن سببان آهي جو چون ٿا ته ان پڙهيلن (جي مال کسڻ) ۾ اسان کي ڪا پڪڙ پڇاڙ نه آهي ۽ الله تي اهي ڄاڻ هوندي به ڪوڙ چوندا آهن (۷۵). هاڻو! جنهن پنهنجو انجام پارو ۽ ڏنو ته بيشڪ الله ڊڄندڙن کي دوست رکندو آهي (۷۶). جيڪي الله سان ڪيلن انجامن ۽ پنهنجن قسمن جي عوض ٿورو مله وٺندا آهن اهي (اهي) آهن جن کي آخرت ۾ ڪو بهرو نه آهي ۽ نڪي قيامت جي ڏينهن الله ساڻن ڳالهائيندو ۽ نڪي انهن ڏانهن نهاريندو ۽ نڪي کين (گناهن کان) پاڪ ڪندو ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۷۷).

وَإِنَّ مِنْهُمْ لَفَرِيقًا يَلُونِ السِّنْتَهِمْ بِالْكِتَابِ لِتَحْسَبُوهُ
 مِنَ الْكِتَابِ وَمَا هُوَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَقُولُونَ هُوَ مِنْ عِنْدِ
 اللَّهِ وَمَا هُوَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَ
 هُمْ يَعْلَمُونَ ﴿٤٨﴾ مَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُؤْتِيَهُ اللَّهُ الْكِتَابَ
 وَالْحُكْمَ وَالنَّبُوءَةَ ثُمَّ يَقُولَ لِلنَّاسِ كُونُوا عِبَادًا لِي مِنْ
 دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ كُونُوا رَبَّيْنَ بِمَا كُنْتُمْ تُعَلِّمُونَ الْكِتَابَ
 وَبِمَا كُنْتُمْ تَدْرُسُونَ ﴿٤٩﴾ وَلَا يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَتَّخِذُوا
 الْمَلَائِكَةَ وَالنَّبِيِّينَ أَرْبَابًا أَيَأْمُرُكُمْ بِالْكَفْرِ بَعْدَ إِذْ
 أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٥٠﴾ وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا
 آتَيْنَاكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ
 لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ
 عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَإِنَّا مَعَكُمْ
 مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥١﴾ فَمَنْ تَوَلَّىٰ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ
 الْفَاسِقُونَ ﴿٥٢﴾ أَفَغَيْرِ دِينِ اللَّهِ يَبْغُونَ وَلَآءَ أَسْلَمَ مَنْ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَإِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٥٣﴾

۽ منجهائن هڪ ٽولي آهي جا ڪتاب (پڙهڻ) ۾ پنهنجين زبانن کي هن لاءِ وچڙائيندي آهي ته ان کي اوهين ڪتاب مان پانيو ۽ (حقيقت ڪري) اهو ڪتاب مان نه آهي، ۽ (پڻ) چوندا آهن ته اهو الله وٽان آهي ۽ (حقيقت ڪري) اهو الله وٽان نه آهي، ۽ اهي ڄاڻ هوندي الله تي ڪوڙ چوندا آهن (۷۸). ڪنهن به ماڻهوءَ کي نه جڳائيندو آهي جو الله کيس ڪتاب ۽ دانائي ۽ پيغمبري ڏئي اهو وري ماڻهن کي چوي ته الله کان سواءِ منهنجا ٻانها ٿيو (اهو ائين ڪڏهن نه چوندو) پر (چوندو ته) رب جا (سچا ٻانهان) ٿيو انهيءَ ڪري جو ڪتاب سيڪاريو ٿا ۽ (پڻ) انهيءَ ڪري جو پڙهو ٿا (۷۹). ۽ ملائڪن ۽ پيغمبرن کي رب ڪري مڃڻ جو اوهان کي حڪم نه ڪندو. جڏهن اوهين مسلمان (يعني حڪم مڃڻ لاءِ تيار) ٿيا هجو ته پوءِ اوهان کي ڇو ڪفر جو حڪم ڪندو؟ (۸۰). ۽ (ياد ڪر) جڏهن الله (سڀني) پيغمبرن کان انجام ورتو ته جيڪي ڪتاب ۽ حڪمت اوهان کي ڏيان تنهن کان پوءِ (ٻيو) هڪ پيغمبر جيڪو (علم) اوهان وٽ آهي تنهن جو سڄو ڪندڙ اوهان وٽ اچي ته کيس ضرور مڃجو ۽ کيس ضرور مدد ڏجو. (الله) چيو ته اوهين اقرار ڪري چڪو؟ ۽ ان تي منهنجي (حڪم جو) بار کنيو؟ چيائون ته اقرار ڪيو سون. (الله) چيو ته اوهين (هڪ ٻئي تي) شاهد هجو ۽ آءٌ (به) اوهان سان گڏ شاهد آهيان (۸۱). پوءِ جيڪي هن کان بعد ڦرندا سي ئي بي دين آهن (۸۲). الله جي دين کان سواءِ ڇو ٻيو (دين) طلبيندا آهن؟ ۽ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهن تن راضي توڙي رنج ٿي کيس (ٿي) مڃيو آهي ۽ ڏانهن (ٿي) موٽايا ويندا (۸۳).

قُلْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ عَلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَ
 إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَ
 عِيسَىٰ وَالنَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ
 لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٨٦﴾ وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ
 وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٨٧﴾ كَيْفَ يَهْدِي اللَّهُ قَوْمًا
 كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ
 الْبَيِّنَاتُ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٨﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاؤُهُمْ
 أَنَّ عَلَيْهِمْ لَعْنَةَ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿٨٩﴾
 خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَخَفُونَ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٩٠﴾
 إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ اللَّهَ
 غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ ثُمَّ
 أَزْدَدُوا كُفْرًا لَنْ نُقْبَلَ تَوْبَتَهُمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الضَّالُّونَ ﴿٩٢﴾
 إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَمَاتُوا وَهُمْ كُفْرًا فَلَنْ يُقْبَلَ
 مِنْ أَحَدِهِمْ مِلُّ الْأَرْضِ ذَهَبًا وَلَوْ افْتَدَىٰ بِهِ ﴿٩٣﴾
 أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٩٤﴾

(اي پيغمبر!) چو ته اسان الله کي ۽ جيڪي اسان تي لائو ويو آهي تنهن کي ۽ جيڪي ابراهيم ۽ اسماعيل ۽ اسحاق ۽ يعقوب ۽ يعقوب جي اولاد تي لائو ويو ۽ جيڪي موسيٰ ۽ عيسيٰ ۽ (بن) پيغمبرن کي سندن پالڻهار کان ڏنو ويو تنهن (سڀ) کي مڃيون ٿا انهن (پيغمبرن) مان ڪنهن هڪ جي (مڃڻ) ۾ فرق نٿا ڀانيون. ۽ اسان ان (الله) کي مڃيندڙ آهيون (۸۴). ۽ جيڪو اسلام ڌاران ٻيو دين طلبيندو تنهن کان اهو ڪڏهن نه قبول ڪبو، ۽ اهو آخرت ۾ گهاتي وارن مان آهي (۸۵). الله ان قوم کي ڪيئن هدايت ڪندو جي پنهنجي ايمان آڻڻ کان پوءِ ڪافر ٿيا ۽ (پهريائين) اقرار ڪيائون ته پيغمبر سچو آهي ۽ وٽن معجزا (به) آيا. ۽ الله ظالم ٿوليءَ کي هدايت نه ڪندو آهي (۸۶). اهي آهي آهن جن تي سزا (هيءَ) آهي ته مٿن الله ۽ ملائڪن ۽ مڙني ماڻهن جي لعنت آهي (۸۷). ان ۾ سدائين رهڻ وارا آهن، ڪانئن عذاب هلڪو نه ڪبو ۽ نه انهن کي مهلت ڏيبي (۸۸). پر جن ان کان پوءِ توبه ڪئي ۽ (پاڻ) سدائين توبه ڪيو الله (به) بخشڻهار مهربان آهي (۸۹). جن پنهنجي ايمان آڻڻ کان پوءِ ڪفر ڪيو وري ڪفر ۾ وڌيا تن جي توبه ڪڏهن به قبول نه ڪبي. ۽ اهي ئي گمراه آهن (۹۰). پڪ جن ڪفر ڪيو ۽ اهي ڪافر ٿي مٿا تن مان ڪو هڪڙو اگرچہ سچيءَ زمين جيترو سون (پنهنجن گناهن جي) عيوض ڏئي ته به اهو ان کان قبول نه ڪبو. اهي (اهي) آهن جن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي ۽ انهن جو ڪو مددگار ڪونهي (۹۱).

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ ۗ وَمَا تُنْفِقُوا
مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَلِيمٌ ﴿٤٧﴾ كُلُّ الطَّعَامِ كَانَ حِلالًا لِّبَنِي
إِسْرَائِيلَ إِلَّا مَا حَرَّمَ إِسْرَائِيلُ عَلَى نَفْسِهِ مِنْ قَبْلِ أَنْ
تُنزَلَ التَّوْرَةُ ۗ قُلْ فَأْتُوا بِالتَّوْرَةِ فَاتْلُوهَا إِنْ كُنْتُمْ
صَادِقِينَ ﴿٤٨﴾ فَمَنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ قُلْ صَدَقَ اللَّهُ فَاتَّبِعُوا مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ
حَنِيفًا ۗ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ
لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبْرَكًا وَهُدًى لِلْعَالَمِينَ ﴿٥١﴾ فِيهِ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ مِّمَّا
إِبْرَاهِيمُ ۗ وَمَنْ دَخَلَهُ كَانَ آمِنًا ۗ وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجَابُ الْبَيْتِ
مَنْ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا ۗ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ عَنِ
الْعَالَمِينَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَكْفُرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ
شَهِيدٌ عَلَى مَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لِمَ تَصُدُّونَ عَنِ
سَبِيلِ اللَّهِ مَنْ آمَنَ تَبِعُونَهَا ۗ أَوْجِبُوا أَنْتُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَمَا لِلَّهِ
بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَطِيعُوا فَرِيقًا
مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ ﴿٥٥﴾

چڱائيءَ کي ايسين ڪڏهن نه پهچندو جيسين جن شين کي دوست رکندا آهيو تن مان (الله جي واٽ ۾ نه) خرچ ڪريو ۽ جيڪا شيءِ (الله لڳ) خرچ ڪريو (سا پلي هٿ گهرجي) چو ته الله ان کي ڄاڻندڙ آهي (۹۲). هر (ڪنهن قسم جو) طعام بني اسرائيلن لاءِ حلال هو ان کانسواءِ جيڪو يعقوب پاڻ تي توريت جي لهڻ کان اڳ حرام ڪيو هو (اي پيغمبر!) چو ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته توريت آڻيو پوءِ اهو پڙهو (۹۳). پوءِ جيڪي هن کان پوءِ الله تي ڪوڙ ٺاهيندا سي ئي ظالم آهن (۹۴). (اي پيغمبر!) چو ته الله سچ چيو آهي پوءِ ابراهيم حنيف (هڪ طرفي) جي دين جي تابعداري ڪريو ۽ (ابراهيم) مشرڪن مان نه هو (۹۵). (عبادت جو) پهريون گهر جو ماڻهن لاءِ بڻايو ويو، سو اهوئي آهي جو مڪي ۾ برڪت وارو ۽ جڳ لاءِ هدايت آهي (۹۶). جنهن ۾ پٽريون نشانيون آهن (هڪڙي) مقام ابراهيم آهي (جو ان ۾ ابراهيم جي پيرن جو نشان آهي). ۽ جيڪو اُتي داخل ٿيو سو امن وارو آهي. ۽ الله لاءِ خاني ڪعبي جو حج انهن ماڻهن تي لازم آهي جن کي ڏانهنس واٽ وڃڻ جي سگهه آهي. ۽ جنهن انڪار ڪيو (ته الله کي پرواهه نه آهي) چو ته الله جهانن کان بي پرواهه آهي (۹۷). (اي پيغمبر! ڪين) چو ته اي ڪتاب وارو! الله جي آيتن کي چو نه ٿا مڃيو؟ ۽ (حقيقت ڪري) جيڪي ڪندا آهيو تنهن تي الله شاهد آهي (۹۸). (اي پيغمبر!) چو ته اي ڪتاب وارو! جيڪو ايمان آڻي تنهن کي الله جي واٽ کان چو ٿا جهليو؟ ان (واٽ) جي ڏنگائي ٿا گهرو؟ هن هوندي جو اوهين ڄاڻندڙ آهيو، ۽ جيڪي (اوهين) ڪندا آهيو تنهن کان الله بي خبر نه آهي (۹۹). اي ايمان وارو جيڪڏهن ڪتاب وارن مان ڪنهن به ٽوليءَ جي فرمانبرداري ڪندو ته اوهان جي ايمان اٿڻ کان پوءِ اوهان کي ڦيرائي ڪافر ڪندا (۱۰۰).

وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنْتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ
 وَمَنْ يَعْتَصِمْ بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٠١﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ وَلَا تَتَّبِعُوا إِلَّا مَا أَنْتُمْ
 مُسْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا
 نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ
 بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ
 مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠٣﴾ وَلَتَكُنَّ
 مِنْكُمْ أُمَّةٌ يُدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ
 عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٤﴾ وَلَا تَتَّخِذُوا كَالَّذِينَ
 تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ
 عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٥﴾ يَوْمَ تَبْيَضُّ وُجُوهٌ وَتَسْوَدُّ وُجُوهٌ فَأَمَّا
 الَّذِينَ اسْوَدَّتْ وُجُوهُهُمْ أَكْفَرْتُمْ بَعْدَ آيَاتِنَا كُفْرًا وَقُوا
 الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿١٠٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ ابْيَضَّتْ وُجُوهُهُمْ
 فَفِي رَحْمَةِ اللَّهِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٠٧﴾ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ
 نَتْلُوهَا عَلَيْكَ بِالْحَقِّ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظَلَمًا لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٨﴾

۽ (اوهين) هن هوندي ڪيئن ڪافر ٿا ٿيو؟ جو الله جون آيتون اوهان تي پڙهجن ٿيون ۽ سندس پيغمبر اوهان ۾ آهي۔ ۽ جيڪو الله (جي دين) کي چئبڙي وٺندو تنهن کي بيشڪ سڌيءَ واٽ ڏانهن رستو ڏيکاريو ويندو (۱۰۱)۔ اي مؤمنو! الله کان (ائين) ڊڄو جيئن ڪانئس ڊڄڻ جو حق آهي ۽ اوهين مسلمان هجڻ کان سواءِ نه مرجو (۱۰۲)۔ ۽ الله جي رسپيءَ (يعني قرآن) کي سڀئي چئبڙي وٺو ۽ ڌار ڌار نه ٿيو ۽ پاڻ تي الله جي نعمت کي ياد ڪريو جو جڏهن پاڻ ۾ ويري هيؤ پوءِ اوهان جي دلين ۾ ميلاپ وڌائين پوءِ سندس فضل سان هڪ ٻئي جا قري پيائڻ ٿيو، ۽ اوهين دوزخ جي کڏ جي ڀر تي هيؤ پوءِ اوهان کي ڪانئس بچايائين اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ پنهنجيون نشانيون بيان ڪندو آهي ته مان اوهين هدايت وارا ٿيو (۱۰۳)۔ ۽ اوهان ۾ هڪ اهڙي جماعت هئڻ گهرجي جي چڱائيءَ ڏانهن سڏين ۽ چڱن ڪمن جو حڪم ڪن ۽ برن ڪمن کان جهلين ۽ اهي ئي ڪامياب آهن (۱۰۴)۔ ۽ اوهين انهن جهڙا نه ٿيو جي فرقو فرقو ٿي ويا ۽ وٽن معجزا آيا ان کان پوءِ به تڪرار ڪيائون۔ ۽ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي (۱۰۵)۔ انهيءَ ڏينهن جو ڪي منهن گورا ٿيندا ۽ ڪي منهن ڪارا ٿيندا، پوءِ جن جا منهن ڪارا ٿيندا (چيو ويندو ته) اوهين پنهنجي ايمان (اٿڻ) کان پوءِ ڇو ڪافر ٿيو؟ پوءِ انهيءَ ڪري جو اوهين ڪافر ٿيا هيؤ عذاب (جو مزو) چڪو (۱۰۶)۔ ۽ جن جا منهن گورا هوندا سي الله جي رحمت هيٺ رهندا۔ اهي منجهس سدائين رهڻ وارا هوندا (۱۰۷)۔ (اي پيغمبر!) اهي الله جون آيتون آهن جي (اسين) تو تي سچيءَ طرح پڙهون ٿا۔ ۽ الله جهانن لاءِ ظلم ڪرڻ نه گهرندو آهي (۱۰۸)۔

وَ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ وَاِلٰى اللّٰهِ تُرْجَعُ
 الْاُمُورُ ﴿١٠٩﴾ كُنْتُمْ خَيْرَ اُمَّةٍ اُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ
 بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَلَوْ
 اَمَّنْ اَهْلُ الْكِتٰبِ لَكَانَ خَيْرًا لَّهُمْ مِنْهُمْ الْمُؤْمِنُونَ وَاَكْثَرُهُمْ
 الْفٰسِقُونَ ﴿١١٠﴾ لَنْ يَضُرَّكُمْ اِلَّا اَذًى وَاِنْ يُقَاتِلُوْكُمْ يُؤَلُّوْكُمْ
 الْاَدْبَابَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ ﴿١١١﴾ ضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الذَّلٰةَ اَيْنَ مَا
 تُقِفُوْا اِلَّا بِالْحَبْلِ مِنَ اللّٰهِ وَحَبْلٍ مِّنَ النَّاسِ وَبَا وُّبَغْضٍ
 مِّنَ اللّٰهِ وَضَرَبْتَ عَلَيْهِمُ الْمَسْكَنَةَ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ كَانُوْا
 يَكْفُرُوْنَ بِآيٰتِ اللّٰهِ وَيَقْتُلُوْنَ الْاَنْبِيَا وَّ بِغَيْرِ حَقٍّ ذٰلِكَ
 بِمَا عَصَوْا وَّ كَانُوْا يَعْتَدُوْنَ ﴿١١٢﴾ لَيْسُوْا سَوَآءٌ مِّنْ اَهْلِ
 الْكِتٰبِ اُمَّةٌ قٰئِمَةٌ يَّتَّبِعُوْنَ آيٰتِ اللّٰهِ اِنَّاءَ الْبَيْلِ وَ
 هُمْ يَسْجُدُوْنَ ﴿١١٣﴾ يُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَ الْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَ
 يَأْمُرُوْنَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُسَارِعُوْنَ
 فِي الْخَيْرٰتِ وَاُولٰٓئِكَ مِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿١١٤﴾ وَمَا يَفْعَلُوْا
 مِنْ خَيْرٍ فَلَنْ يُكْفَرُوْهُ وَاَللّٰهُ عَلِيْمٌ بِالْمُتَّقِيْنَ ﴿١١٥﴾

۽ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي (سو خاص) الله جو آهي۔
 ۽ (سپ) ڪم الله ڏانهن موٽايا ويندا (۱۰۹). اوهين اهڙي ڀلي امت ماڻهن
 لاءِ پيدا ٿيل آهيو جو چڱن ڪمن جو حڪم ڪندا آهيو ۽ برن ڪمن
 کان جهليندا آهيو ۽ الله کي مڃيندا آهيو۔ ۽ جيڪڏهن اهل ڪتاب ايمان
 آڻين ها ته يقيناً تن لاءِ ڀلو هجي ها! منجهانن ڪي مؤمن آهن ۽ منجهانن
 گهڻا بي دين آهن (۱۱۰). (اهي زباني) ايڏا ڪان سواءِ اوهان کي ڪڏهن
 ڏکوئي نه سگهندا۔ ۽ جيڪڏهن اوهان سان وڙهندا ته اوهان کي ڀني ڏيئي
 ڀڄندا، وري مدد نه ڏين (۱۱۱). الله جي ذمي ۽ ماڻهن جي پناه ڪان سواءِ
 جتي لڏا ويندا آتي مٿن خوارِي هنڻي ويڻي آهي ۽ الله جي ڏمر هيٺ وريا ۽
 مٿن محتاجي هنڻي ويڻي آهي۔ اها (سزا) هن ڪري آهي جو الله جي
 آيتن کي نه ٿي مڃيائون ۽ پيغمبرن کي ناحق ٿي ڪنائون۔ آهي (عادتون)
 انهيءَ ڪري آهن جو بي فرماني ڪيائون ۽ حد کان لنگهندڙ هوا (۱۱۲)۔
 آهي (سپ) هڪ جهڙا نه آهن۔ ڪتاب وارن مان هڪڙي اهڙي سڌي ٽولي
 آهي جو الله جون آيتون رات جي وقتن ۾ پڙهندا آهن ۽ آهي نماز (به) پڙهندا
 آهن (۱۱۳)۔ الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيندا آهن ۽ چڱن ڪمن جو
 حڪم ڪندا آهن ۽ برن ڪمن کان جهليندا آهن ۽ نيڪين (يعني دين
 مڃڻ) ۾ اڳرائي ڪندا آهن۔ ۽ اهي ڀلارن مان آهن (۱۱۴)۔ ۽ جيڪا به
 چڱائي ڪندا آهن تنهن جي بي قدرِي هرگز نه ڪبي۔ ۽ الله پرهيزگارن کي
 ڄاڻندڙ آهي (۱۱۵)۔

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَنْ تُغْنِي عَنْهُمْ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ
 مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿١٧١﴾
 مَثَلُ مَا يُنْفِقُونَ فِي هَذِهِ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَثَلِ رِيحٍ فِيهَا
 صِرٌّ أَصَابَتْ حَرْثَ قَوْمٍ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَأَهْلَكَتْهُ وَمَا
 ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ أَنفُسُهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٧٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 لَا تَتَّخِذُوا بِلطَانَةِ مَن دُونِكُمْ لَا يَأْتِيكُمُ خَبْرًا دُوْدٌ وَمَا
 عَنِتُّمْ قَد بَدَأَ الْبَغْضَاءَ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ
 أَكْبَرُ قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٧٣﴾ هَآنَتُمْ أَوْلَاءُ
 تُحِبُّونَهُمْ وَلَا يُحِبُّونَكُمْ وَتُؤْمِنُونَ بِالْكِتَابِ كُلِّهِ وَإِذِ الْقَوْمُ
 قَالُوا آمَنَّا وَإِذَا خَلَوْا عَصَوْا عَٰلِمِكُمْ إِلَّا نَمَلٌ مِنَ الْغِيظِ
 قُلْ مَوْتُوا بَغِيظِكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿١٧٤﴾ إِنْ
 تَسَسَّكُمُ حَسَنَةٌ تَسُوهُمْ وَإِنْ تَصِبْكُمُ سَيِّئَةٌ يَفْرَحُوا
 بِهَا وَإِنْ تَصِيرُوا وَتَتَّقُوا الْإِضْرَ كَمَا كَيْدُهُمْ شَيْئًا إِنَّ
 اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطٌ ﴿١٧٥﴾ وَإِذْ غَدَوْتَ مِنْ أَهْلِكَ
 تُبَوِّئُ الْمُؤْمِنِينَ مَقَاعِدَ لِلْقِتَالِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٧٦﴾

جن کفر ڪيو تن کان نڪي سندن مال ۽ نڪي سندن اولاد الله جو ڪجهه (عذاب) تاري سگهندا ۽ اُهي دوزخي آهن، اُهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۱۱۶). هن دنيا جي حياتيءَ ۾ جيڪي (رياءَ لاءِ) خرچ ڪندا آهن تنهن جو مثال اُنهيءَ واءُ جي مثال وانگر اُهي جنهن ۾ پارو هجي جو اُن ٽوليءَ جي پوک کي لڳي جن پاڻ تي ظلم ڪيو پوءِ اُن (پوک) کي ناس ڪري. ۽ الله ساڻن ظلم نه ڪيو آهي پر اُهي پاڻ تي ظلم ڪن ٿا (۱۱۷). اي ايمان وارو! پنهنجن (مسلمانن) کان سواءِ ٻين (قومن) کي ڳجهو دوست ڪري نه وٺو (جو) اوهان جي نقصان ڪرڻ ۾ ڪا گهٽتائي نه ڪندا آهن. اوهان جي تڪليف پسند ڪيائون، بيشڪ سندن واٽن مان دشمني پڌري ٿي آهي ۽ جيڪو (ساڙ) سندن سينن لڪايو آهي سو تمام وڏو آهي. بيشڪ اسان اوهان لاءِ نشانيون بيان ڪيون آهن جيڪڏهن سمجهندا آهيو (۱۱۸). اوهين اُهي آهيو جو انهن کي دوست رکندا آهيو ۽ اُهي اوهان کي دوست نه رکندا آهن ۽ اوهين الله جي سڄي ڪتاب کي مڃيندا آهيو، ۽ جڏهن اوهان سان ملن ٿا (تڏهن) چون ٿا ته مڃيوسين، ۽ جڏهن اڪيلا ٿين ٿا (تڏهن) اوهان تي ڪاوڙ کان آڱرين کي ڇپين ٿا. (اي پيغمبر! کين) چؤ ته (اوهين) پنهنجي ڪاوڙ سببان مرو. چو ته الله سينن وارو (راز) ڄاڻندو آهي (۱۱۹). (اي مؤمنو!) جيڪڏهن اوهان کي ڪا چڱائي پنهنجي آهي ته کين ڏکوئيندي آهي ۽ جيڪڏهن اوهان کي ڪو ڏک پهچندو آهي ته اُن سببان خوش ٿيندا آهن. ۽ جيڪڏهن اوهين صبر ڪريو ۽ پرهيزگاري ڪريو ته سندن مڪر اوهان کي ڪوبه نقصان نه رسائيندو چو ته جيڪي ڪندا آهن تنهن کي الله گهڻو ڪندڙ آهي (۱۲۰). (اي پيغمبر! ياد ڪر) جنهن مهل (تون) پنهنجي گهر مان سويرو نڪتين جو مؤمنن کي جنگ لاءِ مورچن تي وهاري ٿي. ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۲۱).

اذْهَبَتْ طَائِفَتِنِ مِنْكُمْ اَنْ تَفْشَلَا وَاللّٰهُ وَرَبُّهُمَا وَعَلَى
 اللّٰهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٢٧﴾ وَقَدْ نَصَرَكُمُ اللّٰهُ بِدَرِّ وَاَنْتُمْ
 اَذَلَّةٌ فَاَتَقُوا اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٢٨﴾ اِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِيْنَ
 اَلَنْ يَكْفِيَكُمْ اَنْ يُمَدِّدَ كُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ اَلْفٍ مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ
 مُنْزَلِيْنَ ﴿١٢٩﴾ بَلٰٓى اِنْ تَصٰدِرُوْا وَتَتَّقُوا وَيَاْتُوْكُمْ مِّنْ فَوْرِهِمْ
 هٰذَا يُمِدُّكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ اَلْفٍ مِّنَ الْمَلٰٓئِكَةِ مُسَوِّمِيْنَ ﴿١٣٠﴾
 وَمَا جَعَلَهُ اللّٰهُ اِلَّا بُشْرٰى لَكُمْ وَلِتَطْمَِٔنَّ قُلُوْبُكُمْ بِهِؕ وَمَا
 النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ الْعَزِيْزِ الْحَكِيْمِ ﴿١٣١﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ
 الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اَوْ يَكْتُمُهُمْ فَيَنْقَلِبُوْا خٰٓسِيْنَ ﴿١٣٢﴾ لَيْسَ لَكَ
 مِنَ اَلْمَرْشٰى اَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ اَوْ يُعٰدِبَهُمْ فَاَنْتُمْ ظٰلِمُوْنَ ﴿١٣٣﴾
 وَبِاللّٰهِ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ يُغْفِرُ لِمَنْ يَّشَآءُ وَ
 يُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ﴿١٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِيْنَ
 اٰمَنُوا لَا تَاْكُلُوْا الرِّبٰوِاْ اَضْعَافًا مُّضْعَفَةً وَاَتَّقُوا
 اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُوْنَ ﴿١٣٥﴾ وَاَتَّقُوا النَّارَ الَّتِيْ اُعدَّتْ
 لِلْكَافِرِيْنَ ﴿١٣٦﴾ وَاَطِيعُوا اللّٰهَ وَالرَّسُوْلَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُوْنَ ﴿١٣٧﴾

(ياد ڪر!) جنهن مهل اوهان مان ٻن ٽولين بي همت ٿيڻ جو ارادو ڪيو ۽ الله سندن مددگار هو، ۽ مؤمنن کي جڳائي ته الله تي ڀروسو ڪن (۱۲۲).
 ۽ بيشڪ الله اوهان کي انهيءَ حالت ۾ جو اوهين ڪمزور هيؤ بدر ۾ سوڀ ڏني. پوءِ الله کان ڊڄو مان اوهين شڪر ڪريو (۱۲۳). (اي پيغمبر! انهيءَ مهل کي ياد ڪر) جنهن مهل تو مؤمنن کي چيو ٿي ته اوهان کي اوهان جي پالڻهار جي ٽن هزارن (آسمان کان) لائڻ ملائڪن سان مدد ڪرڻ ڪافي نه آهي ڇا؟ (۱۲۴). هاڻو! جيڪڏهن اوهين صبر ڪريو ۽ پرهيزگار بڻجو ۽ هڪدم اهي (ڪافر) اوهان تي اچي ڪڙڪن ته اوهان جو پالڻهار پنجن هزارن نشان ڪيلن ملائڪن سان اوهان کي مدد ڏيندو (۱۲۵). ۽ الله اُن (مدد) کي رڳو اوهان جي خوشخبريءَ لاءِ ڪيو آهي، ۽ هن لاءِ ته اوهان جون دليون اُن سان (پلي تي) اطمينان وٺن. ۽ الله غالب حڪمت واري جي پار کان سواءِ ڪا مدد (مٿي) نه آهي (۱۲۶). (۽) هن لاءِ ته هڪ پاسو (يعني پاڻو) ڪافرن جو چڻي چڏي يا کين هيڻو ڪري چڏي ته بي نصيب ٿي ڦرن (۱۲۷). (اي پيغمبر!) اُن ڪم ۾ تنهنجو ڪو واسطو نه آهي (الله) يا مٿن ٻاجه سان موٽندو يا کين عذاب ڪندو ڇو ته اهي ظالم آهن (۱۲۸). ۽ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي (سو خاص) الله جو آهي. جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي بخشيندو آهي ۽ جنهن کي گهرندو تنهن کي عذاب ڪندو آهي. ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۲۹). اي ايمان وارو! (اوهين) وياح پيڻو چوڻو نه کائو ۽ الله کان ڊڄو مان اوهين ڪامياب ٿيو (۱۳۰). ۽ اُن باه کان ڊڄو جا ڪافرن لاءِ تيار ڪئي ويئي آهي (۱۳۱). ۽ الله ۽ رسول جي فرمانبرداري ڪريو ته مان اوهان تي ٻاجه ڪئي وڃي (۱۳۲).

وَسَارِعُوا إِلَىٰ مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا السَّمَاوَاتُ
 وَالْأَرْضُ أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ ﴿١٣١﴾ الَّذِينَ يَنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ
 وَالضَّرَّاءِ وَالْكُظُمِينَ الْغَيْظِ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ
 يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٢﴾ وَالَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً أَوْ ظَلَمُوا
 أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا اللَّهَ فَاسْتَغْفَرُوا لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرِ
 اللَّهُ فَمَا لَهُ بَدَأ لِّلْإِنسَانِ ﴿١٣٣﴾ وَلَمْ يُصِرُّوْا عَلَىٰ مَا فَعَلُوا وَهُمْ
 يَعْلَمُونَ ﴿١٣٤﴾ أُولَٰئِكَ جَزَاءُ مَا كَفَرُوا بِهِمْ وَمَن يَكْفُرْ
 بَعْدَ مَا نَحْنُ مُبْتَلٍ لَّآ نَسْفِثْ لَهُمْ جَنَّةً تَجْرِي مِن تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَنِعْمَ أَجْرُ
 الْعَافِينَ ﴿١٣٥﴾ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِكُمْ سُنَنٌ فَسِيرُوا فِي
 الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكْفِرِينَ ﴿١٣٦﴾ هَذَا
 بَيَانٌ لِّلنَّاسِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ لِّلْمُتَّقِينَ ﴿١٣٧﴾ وَلَا تَهْنَأُوا
 وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣٨﴾ إِنْ
 يَسْسِسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِّثْلُهُ وَتِلْكَ
 الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
 وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣٩﴾

۽ (اوھين) پنھنجي پالڻھار جي بخشش ۽ انھيءَ بھشت ڏانھن اڳرائي ڪريو جنھن جي ويڪر آسمانن ۽ زمين جيتري آھي انھن پرھيزگارن لاءِ تيار ڪيو ويو (۱۳۳). جيڪي سک ۽ ڏک ۾ (الله ڪارڻ) خرچ ڪندا آھن ۽ ڪاوڙ ڪائيندڙ ۽ ماڻھن (جا قصورا) معاف ڪندڙ آھن۔ ۽ الله پلارن کي دوست رکندو آھي (۱۳۴). ۽ اھي جڏھن ڪو بيحيائيءَ جو ڪم ڪندا آھن، يا پاڻ تي ظلم ڪندا آھن (تڏھن) الله کي ياد ڪندا آھن، ۽ پنھنجن گناھن جي بخشش گھرندا آھن ۽ الله کان سواءِ ڪير گناه بخشيندو؟ ۽ جيڪي ڪيائون تنھن تي ڄاڻي بجھي هميشگي نہ ڪندا آھن (۱۳۵). انھن جو اجر سندن پالڻھار وٽان بخشش ۽ بھشت آھن جن جي ھيٺان نہرون وھنديون آھن منجھن سدائين رھڻ وارا آھن ۽ ڪمائيندڙن جو اجر چڱو آھي (۱۳۶). بيشڪ اوھان کان اڳ ڪيترا واقعا گذريا آھن پوءِ (اوھين) ملڪ ۾ گھمو ڦرو پوءِ نہاريو تہ نہ مڃيندڙن جي پڇاڙي ڪيئن ھئي؟ (۱۳۷). ھيءُ ماڻھن لاءِ بيان آھي ۽ پرھيزگارن لاءِ ھدايت ۽ نصيحت آھي (۱۳۸). ۽ نہ سست ٿيو ۽ نڪي غمگين ٿيو ۽ جيڪڏھن مؤمن آھيو تہ اوھان (ئي) غالب (ٿيڻ وارا) آھيو (۱۳۹). جيڪڏھن اوھان کي (أحد ۾) ڪو گھاءُ پھتو آھي تہ بيشڪ اُن جھڙو گھاءُ ڪافرن کي (بدر ۾) پھتو ھو۔ ۽ ھي اھڙا ڏينھن آھن جو (اسين) انھن کي ماڻھن جي وچ ۾ ڦيريندا آھيون (تہ نصيحت وٺن)، ۽ ھن لاءِ تہ الله مؤمنن کي نڪيڙي ۽ اوھان مان ڪن کي شھيد ڪري۔ ۽ الله ظالمن کي دوست نہ رکندو آھي (۱۴۰).

وَلِيَمِخَّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِينَ ﴿١٣١﴾ أَمْ
 حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا
 مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصّٰبِرِينَ ﴿١٣٢﴾ وَلَقَدْ كُنْتُمْ تَمَوِّنَ الْمَوْتِ مِنْ
 قَبْلِ أَنْ تَلْقَوْهُ فَقَدْ رَأَيْتُمُوهُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ ﴿١٣٣﴾ وَمَا
 مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَأَبْرَأُ
 مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ
 عَقْبَيْهِ فَلَنَ يَصَرَ اللَّهُ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشّٰكِرِينَ ﴿١٣٤﴾
 وَمَا كَانَ لِنَفْسٍ أَنْ تَمُوتَ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ كَتَبْنَا مُوَجَّلَاتُوهَا
 مَنْ يُرِدْ ثَوَابَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَنْ يُرِدْ ثَوَابَ
 الْآخِرَةِ نُؤْتِهِ مِنْهَا وَسَنَجْزِي الشّٰكِرِينَ ﴿١٣٥﴾ وَكَأَيِّنْ
 مِنْ نَبِيِّ قَتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا
 لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا
 وَاللَّهُ يُحِبُّ الصّٰبِرِينَ ﴿١٣٦﴾ وَمَا كَانَ قَوْلَهُمْ إِلَّا أَنْ
 قَالُوا رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا
 وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكٰفِرِينَ ﴿١٣٧﴾

۽ هن لاءِ ته الله مؤمنن کي ڪرو ڪري ۽ ڪافرن کي ناس ڪري (۱۴۱). اوهان بهشت ۾ گهٽڙ جو گمان ڪيو آهي ڇا؟ هن هوندي جو الله اڃا اوهان مان مجاهدن کي نه نڪيڙيو آهي ۽ نڪي صابرن کي نڪيڙيو آهي (۱۴۲). ۽ بيشڪ اوهين موت کي ان جي ملڻ کان اڳ گهرندا هيؤ پوءِ بيشڪ ان کي ڏٺو ۽ اوهين نهاريندا رهيؤ (۱۴۳). ۽ محمد (ﷺ) الله جو پيغمبر ئي آهي، بيشڪ ان کان اڳ ڪيترا پيغمبر گذري ويا. پوءِ جيڪڏهن (اهو) مري وڃي يا قتل ٿئي ته (اوهين) پنهنجين ڪڙين (پَر پوئتي) ڦرندؤ ڇا؟ ۽ جيڪو پنهنجين ڪڙين (پَر پوئتي) تي ڦرندو سو الله کي ڪجهه به نقصان ڪڏهن نه پهچائيندو، ۽ الله شاڪرن (احسان مڃيندڙن) کي ست ٿواب ڏيندو (۱۴۴). ۽ الله جي مقرر وقت لکيل حڪم کان سواءِ ڪنهن کي مرڻو نه آهي. ۽ جيڪو دنيا جو ٿواب گهرندو تنهن کي ان مان ڏينداسون، ۽ جيڪو آخرت جو ٿواب گهرندو تنهن کي ان مان ڏينداسون. ۽ شاڪرن کي (چڱو) ٿواب ست ڏينداسون (۱۴۵). ۽ پيغمبرن مان گهڻا (ڪافرن سان) وڙهيا ساڻن گهڻا الله وارا هئا، پوءِ جيڪي الله جي واٽ ۾ کين پهتو تنهن سببان نڪي سست ٿيا ۽ نڪي هيٺا ٿيا ۽ نڪي عاجزي ڪيائون. ۽ الله صابرن کي دوست رکندو آهي (۱۴۶). ۽ سندن چوڻ (هن) قول کان سواءِ نه هو ته اي اسان جا پالڻهار! اسان کي اسان جا گناه (بخش) ۽ اسان جي ڪم ۾ اسان جي زيادتي بخش ۽ اسان جا پير ثابت رک ۽ اسان کي ڪافرن جي ٽوليءَ تي فتح ڏي! (۱۴۷).

قَاتَهُمُ اللَّهُ ثَوَابَ الدُّنْيَا وَحُسْنَ ثَوَابِ الْآخِرَةِ ۗ
 وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن
 تُطِيعُوا الَّذِينَ كَفَرُوا وَيُرَدُّوكُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا
 خَاسِرِينَ ﴿١٣٥﴾ بَلِ اللَّهُ مَوْلَاكُمْ ۖ وَهُوَ خَيْرُ النَّاصِرِينَ ﴿١٣٦﴾
 سَنَلِقِيَ فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالرُّعْبَ بِمَا أَشْرَكُوا
 يَا اللَّهُ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَنًا ۚ وَمَا لَهُمُ النَّارُ وَ
 بِئْسَ مَثْوَى الظَّالِمِينَ ﴿١٣٧﴾ وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ
 إِذْ تَحْسَبُونَهُمْ بِأَذْنِهِ كَثِيًّا إِذْ أَفْشَلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ
 فِي الْأُمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِّنْ بَعْدِ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ
 مِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۗ
 ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ ۚ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَ
 اللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٨﴾ إِذْ تَصْعَدُونَ وَلَا
 تَلُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ ۚ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَاكُمْ
 فَأَنَابَكُمْ غَنًّا بُغْمًا لِّكَيْلَا تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ
 وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾

پوءِ الله کين دنيا جو ثواب ۽ آخرت جو ڀلو ثواب ڏنو۔ ۽ الله ڀلارن کي دوست رکندو آهي (۱۴۸)۔ اي ايمان وارو! جيڪڏهن اوهين ڪافرن جو چيو مڃيندؤ ته اوهان کي اوهان جي ڪڙين (ڀر پوئتي) ڦيرائيندا پوءِ اوهين ڦري نقصان وارا ٿيندؤ (۱۴۹)۔ بلڪ الله اوهان جو سائين آهي، ۽ اهو بهتر مدد ڏيندڙ آهي (۱۵۰)۔ ڪافرن جي دلين ۾ هن سببان سگهو دهشت وجهنداسون جو الله سان اهڙيءَ شيءِ کي شريڪ ڪيائون جنهن لاءِ الله ڪا سندن نه لائي آهي، ۽ سندن جاءِ باهه آهي۔ ۽ (اهو) ظالمن جو بچڙو هند آهي (۱۵۱)۔ ۽ بيشڪ الله اوهان سان پنهنجو وعدو سچو ڪيو آهي جڏهن ته انهن (ڪافرن) کي سندس حڪم سان پئي ڪنو، حتاڪه بي همت ٿيو ۽ ڪم (پوري ڪرڻ) ۾ تڪرار ڪيو ۽ جيڪي پسند ڪندا هيؤ سو اوهان کي ڏيکاريائين تنهن کان پوءِ به بي فرماني ڪيو، اوهان مان ڪو (اهڙو) آهي جو دنيا گهرندو آهي ۽ اوهان مان ڪو (اهڙو) آهي جو آخرت گهرندو آهي، وري اوهان کي انهن کان هن لاءِ ڦيرايائين ته اوهان کي پرکي، ۽ بيشڪ اوهان کي معافي ڏنائين۔ ۽ الله مؤمنن تي فضل ڪرڻ وارو آهي (۱۵۲)۔ جڏهن اوهين پري ٿي پڳؤ ۽ ڪنهن هڪ تي (ڪنڌ ڦيري) نه ٿي واجهايو، ۽ پيغمبر اوهان کي اوهان جي پٺيان سڏيندو رهيو پوءِ (الله) اوهان کي ڏک تي ڏک جو بدلو ڏنو (اهو) هن لاءِ ته جيڪي اوهان کان ٿي ويو نڪي تنهن تي ۽ جيڪي اوهان کي پهتو نڪي تنهن تي غمگين ٿيو۔ ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۵۳)۔

ثُمَّ أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ بَعْدِ الْغَمِّ أَمَنَةً نُّعَاسًا يَغْشَى طَآئِفَةً
 مِنْكُمْ وَطَآئِفَةٌ قَدْ أَهَمَّتْهُمْ أَنفُسُهُمْ يَظُنُّونَ بِاللَّهِ غَيْرَ الْحَقِّ
 ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ يَقُولُونَ هَلْ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ مِنْ شَيْءٍ قُلْ إِنَّ
 الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ يُخْفُونَ فِي أَنفُسِهِمْ مَا لَا يُبْدُونَ لَكَ يَقُولُونَ
 لَوْ كَانَ لَنَا مِنَ الْأَمْرِ شَيْءٌ لَقَاتَلْنَا هَهُنَا قُلْ لَوْ كُنْتُمْ فِي بُيُوتِكُمْ
 لَبَرَزَ الَّذِينَ كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقَتْلُ إِلَى مَضَاجِعِهِمْ وَلِيَبْتَلِيَ
 اللَّهُ مَا فِي صُدُورِكُمْ وَلِيُبَحِّصَ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ
 بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَوَلَّوْا مِنْكُمْ يَوْمَ الْتَقَى الْجَمْعَيْنِ
 إِنَّمَا اسْتَزَلَّهُمُ الشَّيْطَانُ بِبَعْضِ مَا كَسَبُوا وَلَقَدْ عَفَا اللَّهُ
 عَنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا
 كَالَّذِينَ كَفَرُوا وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ
 أَوْ كَانُوا غَزَى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا لِيَجْعَلَ
 اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَ
 اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٥٩﴾ وَلَئِنْ قَتَلْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 أَوْ مِتُّمْ لَغُفْرَةً مِّنَ اللَّهِ وَرَحْمَةً خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٦٠﴾

وري ذڪ کان پوءِ اوهان تي آرام، (جي) پنڪي لاثائين جو اوهان مان هڪ ٽوليءَ تي غلبو ڪندي رهي ۽ ٻي ٽولي هئي جهنن کي سندن نفسن غمگين ڪيو هو ناحق جاهليت جو گمان الله تي پانائون ٿي۔ چيائون ٿي ته اسان لاءِ انهي ڪم مان ڇا ڪجهه (ٿيڻو) آهي؟ (اي پيغمبر!) ڇو ته سڀ اختيار الله جو ئي آهي۔ جيڪي توتي پڌرو نه ڪندا آهن سو پنهنجين دلين ۾ لڪائيندا آهن۔ چوندا آهن ته جيڪڏهن اسان جي وس ۾ ڪجهه به ڪم هجي ها ته اسين هت نه ڪسون ها۔ (اي پيغمبر! ڪين) ڇو ته جيڪڏهن اوهين پنهنجن گهرن ۾ هجو ها ته جن تي ڪسڻ لکيل هو سي ضرور پنهنجي ڪوس جي جاين ڏانهن نڪرن ها، ۽ (هن لاءِ) ته جيڪي اوهان جي سينن ۾ آهي سو الله پرکي ۽ جيڪي اوهان جي دلين ۾ آهي سو ڪرو ڪري۔ ۽ الله سينن وارو (پيد) ڄاڻندڙ آهي (۱۵۴)۔ اوهان مان جن انهيءَ ڏينهن منهن موڙيو جو به ٽوليون (هڪ ٻئي جي) سامهون ٿيون ته انهن کي شيطان سندن ڪجهه ڪئي جي شامت جي سبب ٿيڙيو، ۽ بيشڪ الله انهن کي معافي ڏني ڇو ته الله بخشهار بردبار آهي (۱۵۵)۔ اي ايمان وارو! انهن ڪافرن وانگر نه ٿيو جي پنهنجن ڀائرن لاءِ جڏهن آهي ملڪ ۾ مسافري ڪن يا لڙائي ڪندڙ هجن (تڏهن) چون ٿا ته جيڪڏهن اسان وٽ هجن ها ته نه مرڻ ها ۽ نڪي ڪسجن ها! ته جيئن الله ان کي سندين دلين ۾ حسرت ڪري۔ ۽ الله ئي جياريندو آهي ۽ ماريندو آهي۔ ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو سو الله ڏسنڌڙ آهي (۱۵۶)۔ ۽ جيڪڏهن اوهين الله جي واٽ ۾ قتل ٿي پيو يا مري پيو ته جيڪي گڏ ڪندا آهن تنهن کان الله جي بخشش ۽ باجھ (بلڪل) پلي آهي (۱۵۷)۔

وَلَيْنُ مِّنْكُمْ أَوْ قَاتِلْتُمْ لِإِلَى اللَّهِ تَحْشُرُونَ ﴿١٥٥﴾ فَبِمَا رَحْمَةٍ مِّنَ
اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ ؕ وَلَوْ كُنْتَ فَظًا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَأَنَّفَصُوا مِن
حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ
فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ ﴿١٥٦﴾
إِن يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلاَ غَالِبَ لَكُمْ ؕ وَإِن يَخْذُكُمُ فَفِي ذَٰلِكُمْ
يَنْصُرْكُم مِّن بَعْدِهِ ؕ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١٥٧﴾ وَمَا
كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يَغْلُظَ وَمَنْ يَغْلُظْ يَأْتِ بِمَا عَمَلُ يَوْمِ الْقِيَامَةِ
تَمَّ تَوْفِي كُلِّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٥٨﴾ أَفَمِنَ النَّبِيِّ
رِضْوَانِ اللَّهِ كَمَنْ أَبَاءَ يَسْحَطِ مِنَ اللَّهِ وَمَا وَبُهُ جَهَنَّمَ ؕ وَ
بِئْسَ الْبَصِيرُ ﴿١٥٩﴾ هُمْ دَرَجَاتٌ عِنْدَ اللَّهِ ؕ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا
يَعْمَلُونَ ﴿١٦٠﴾ لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا
مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿١٦١﴾ أَوَلَمْ
أَصَابَتْكُم مُّصِيبَةٌ قَدْ أَصَبْتُمْ مِثْلِهَا قُلْتُمْ أِنَّا هَٰذَا قُلُ
هُومِن عِنْدِ أَنفُسِكُمْ ؕ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦٢﴾

۽ جيڪڏهن (اوهين) مري وڃو يا ڪسي پٿو ته ضرور الله ڏانهن گڏ ڪيا ويندو (۱۵۸). پوءِ (اي پيغمبر!) الله جي باجهه سببان انهن لاءِ نرم ٿيو آهين، ۽ جيڪڏهن ڪاوڙيل سخت دل هجين ها ته ضرور تنهنجي آسپاس کان پڇي اٿن ها پوءِ کين معافي ڏي ۽ انهن لاءِ بخشش گهر ۽ ساڻن ڪم ۾ صلاح ڪر، پوءِ جڏهن تون پڪو ارادو ڪرين تڏهن الله تي ڀروسو ڪر. چو ته الله ڀروسو ڪندڙن کي دوست رکندو آهي (۱۵۹). جيڪڏهن الله اوهان کي مدد ڏيندو ته اوهان تي ڪو غالب (ٿيڻو) نه آهي، ۽ جيڪڏهن اوهان کي مدد نه ڏيندو ته ان کان پوءِ ڪير اوهان کي مدد ڏيندو؟ ۽ مؤمنن کي جڳائي ته الله تي ڀروسو ڪن (۱۶۰). ۽ ڪنهن به پيغمبر کي (غنيمت جي مال ۾) خيانت ڪرڻ نه جڳائي. ۽ جيڪو خيانت ڪندو سو جيڪا شيءِ خيانت ڪيائين تنهن سميت قيامت جي ڏينهن ايندو، پوءِ سڀ ڪنهن ماڻهو جيڪي ڪمايو تنهن جو پورو بدلو کيس ڏنو ويندو ۽ انهن تي ظلم نه ڪيو (۱۶۱). جيڪو الله جي رضامنديءَ جي پٺيان لڳو سو ان جهڙو آهي ڇا؟ جيڪو الله جي ڪاوڙ هيٺ ڦري آيو ۽ سندس جاءِ دوزخ آهي. ۽ (اهو) موٽڻ جو بچڙو هٿ آهي (۱۶۲). آهي الله وٽ (وڏن) درجن وارا آهن. ۽ جيڪي ڪندا آهن سو الله ڏسندڙ آهي (۱۶۳). بيشڪ الله مؤمنن تي وڏو احسان ڪيو آهي جڏهن ته انهن ۾ سندن قوم مان پيغمبر موڪليائين جو کين سندس آيتون پڙهي ٻڌائيندو آهي ۽ کين پاڪ ڪندو آهي ۽ کين ڪتاب ۽ دانائي سيکاري ٿو آهي، ۽ بيشڪ هن کان اڳ پڌريءَ گمراهيءَ ۾ (پيل) هئا (۱۶۴). ۽ جڏهن اوهان کي (جنگ احد ۾) ڏک پهتو توهيڪ (پنهجن دشمنن کي) ان جو پيڻو (ڏک بدر ۾) پهچايو هيو ته به چيو ٿي ته هيءَ (مصيبت) ڪٿان (پهتي) آهي؟ (اي پيغمبر!) چؤ ته اها اوهان کي پاڻ وٽان (پهتي) آهي. بيشڪ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۱۶۵).

وَمَا أَصَابَكُمْ يَوْمَ التَّتَى الْجَمْعِينَ فَبِإِذْنِ اللَّهِ وَلِيَعْلَمَ
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٦﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْادُ فَعُوا قَالُوا لَوْ نَعْلَمُ قِتَالًا لَاتَّبَعْنَاكُمْ ه
 هُمُ لِلْكَفْرِ يَوْمِيذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَاهِهِمْ
 تَالَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿٣٧﴾ الَّذِينَ قَالُوا
 إِخْوَانِهِمْ وَقَعَدُوا لَوْ أَطَاعُونَا مَا قَاتَلُوا قُلُوبًا فَادْرَأْوا عَنْ
 أَنْفُسِكُمُ الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قَاتَلُوا
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ ﴿٣٩﴾
 فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَيَسْتَبْشِرُونَ بِالَّذِينَ لَمْ
 يَلْحَقُوا بِهِمْ مِنْ خَلْفِهِمْ أَلَّاخَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٤٠﴾
 يَسْتَبْشِرُونَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا
 أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٤٢﴾
 الَّذِينَ قَالُوا لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ
 فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿٤٣﴾

۽ انهيءَ ڏينهن، جو ٻه تولىون پاڻ ۾ سامهون ٿيون (تنهن ڏينهن) جيڪي اوهان کي پهتو سو الله جي حڪم سان هو ۽ هن لاءِ هو ته مؤمنن کي نڪيڙي (۱۶۶). ۽ منافقن کي به نڪيڙي، ۽ کين چيو ويو ته اچو الله جي واٽ ۾ وڙهو يا (ڪافرن کان) دفاع ڪريو۔ چيائون ته جيڪڏهن اسان جنگ ڪرڻ چاڻئون ها ته ضرور اوهان سان هجون ها۔ اهي ان ڏينهن پاڻ ايمان کان ڪفر ڏي بلڪل ويجهو هئا، پنهنجن واٽن سان اهي (ڳالهيون) چوندا آهن جيڪي سندن دلين ۾ نه آهن ۽ جيڪي لڪائيندا آهن سو الله بلڪل ڄاڻندڙ آهي (۱۶۷). (تہ اهي) اهي (اهي) آهن جن پنهنجن پاڻن کي چيو ۽ ويٺا رهيا ته جيڪڏهن (اهي) اسان جو چيو مڃين ها ته نه ڪسجن ها (اي پيغمبر! کين چؤ) ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته پاڻ کان موت کي تاريو (۱۶۸). ۽ جيڪي الله جي واٽ ۾ ڪنا ويا تن کي مثل هرگز نه پانءِ! بلڪ (اهي) جيئرا آهن (۽) پنهنجي پالڻهار وٽ روزي ڏنل آهي (۱۶۹). جيڪي الله انهن کي پنهنجي فضل سان ڏنو آهي تنهن (حال) سان خوش ٿيندڙ آهن۔ ۽ جيڪي سندن پٺيان آهن تن مان جيڪي ساڻن نه گڏيا آهن انهن لاءِ هن ڪري خوش ٿيندا آهن ته کين ڪو پڙ نه آهي ۽ نڪي آهي غمگين رهندا (۱۷۰). الله نعمت ۽ فضل سان خوش ٿيندا آهن ۽ الله مؤمنن جو اجر نه وڃائيندو آهي (۱۷۱). جن پاڻ کي زخم پهچڻ کان پوءِ به الله ۽ رسول جو حڪم قبول ڪيو۔ انهن مان جن چڱائي ڪئي ۽ ڊنا تن لاءِ وڏو اجر آهي (۱۷۲). جن کي ماڻهن چيو ته ماڻهن (ڪافرن) اوهان لاءِ لشڪر گڏ ڪيو آهي تنهن ڪري کانئن ڊڄو، پوءِ (ان چوڻ) هٿيون انهن جو ايمان وڌايو ۽ چيائون ته اسان کي الله ڪافي آهي ۽ (اهو) چڱو وڪيل (پرجهلو) آهي (۱۷۳).

فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللَّهِ وَفَضِيلٍ لَّمْ يَمَسَّسْهُمُ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا
رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿٤٧﴾ إِنَّمَا ذَلِكُمُ الشَّيْطَانُ
يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٤٨﴾
وَلَا يَخْزِنَاكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَن يَصُرُوا اللَّهَ شَيْئًا
يُرِيدُ اللَّهُ أَلَّا يَجْعَلَ لَهُمْ حِطًّا فِي الْأَخِرَةِ وَالَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾
إِنَّ الَّذِينَ اشْتَرُوا الْكُفْرَ بِالْإِيمَانِ لَن يَصُرُوا اللَّهَ شَيْئًا وَالَهُمْ
عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّمَا نُمَلِّئُهُمْ خَيْرًا
لِّأَنفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمَلِّئُهُمْ لِيُزِدُوا دُورًا وَأَنَّمَا نُمَلِّئُهُمْ خَيْرًا
مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَى مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَمِيزَ
الْخَبِيثَاتِ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُطْلِعَكُمْ عَلَى الْغَيْبِ وَ
لَكِنَّ اللَّهَ يَجْتَبِي مِنْ رُسُلِهِ مَنْ يَشَاءُ فَأَمَتُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ
وَإِنْ تَوَمَّنُوا أَوْ تَتَّقُوا فَلَكُمْ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٥١﴾ وَلَا يَحْسَبَنَّ
الَّذِينَ يَبْخَلُونَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ هُوَ خَيْرًا
لَّهُمْ بَلْ هُوَ شَرٌّ لَهُمْ سَيُطَوَّقُونَ مَا بَخَلُوا بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ
لِلَّهِ مِيرَاثُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٥٢﴾

پوءِ (اهي مسلمان) الله جي نعمت ۽ فضل سان موتيا کين ڪا سختي نه پهتي ۽ الله جي راضي جي پٺيان لڳا۔ ۽ الله وڏي فضل وارو آهي (۱۷۴)۔
 (اهو اوهان کي جنگ کان جهليندڙ) شيطان کان سواءِ ٻيو نه آهي جو پنهنجن دوستن کي ڊيڄاريندو آهي جيڪڏهن (اوهين) مؤمن آهيو ته انهن (ڪافرن) کان نه ڊڄو ۽ مون کان ڊڄو (۱۷۵)۔ ۽ (اي پيغمبر!) جيڪي ڪفر (جي سوپ) ۾ اڳرائي ڪندا آهن سي توکي غمگين نه ڪن، ڇو ته اهي الله کي ڪجهه به نقصان نه لائيندا، الله گهرندو آهي ته انهن کي آخرت ۾ ڪجهه بهرو نه ڏئي، ۽ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي (۱۷۶)۔ جن ايمان جي بدران ڪفر خريد ڪيو سي الله کي ڪجهه به نقصان نه لائيندا، ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۷۷)۔ ۽ ڪافر (هيءُ) نه پائڻ ته کين اسان جي مهلت ڏيڻ انهن لاءِ پلي آهي۔ انهن کي هن کان سواءِ ڍر نه ڏني سون ته گناهه ۾ وڌن، ۽ انهن لاءِ خوار ڪندڙ عذاب آهي (۱۷۸)۔
 (اي منافقو!) الله کي نه جڳائيندو آهي ته جنهن تي اوهين آهيو تنهن تي مؤمنن کي (به) چڏي ڏي تان جو پليت کي پاڪ کان ڌار ڪري۔ ۽ الله کي نه جڳائيندو آهي جو اوهان کي ڳجهه تي واقف ڪري پر الله پنهنجن پيغمبرن مان جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي چونڊيندو آهي پوءِ الله ۽ سندس پيغمبرن کي مڃيو، ۽ جيڪڏهن (اوهين) مڃيندو ۽ ڊڄندو ته اوهان لاءِ وڏو اجر آهي (۱۷۹)۔ ۽ جيڪي الله پنهنجي فضل سان کين ڏنو آهي تنهن ۾ جيڪي بخل ڪن سي (ائين) بالڪل نه پائڻ ته اهو (بخل) کين ڪو چڱو آهي۔ بلڪ اهو انهن لاءِ بچڙو آهي۔ جنهن شيءِ جو بخل ڪيائون سا قيامت جي ڏينهن ڳٽ ڪري وجهين۔ ۽ آسمانن ۽ زمين جي ميراث الله جي آهي۔ ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۸۰)۔

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ
أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقٍّ ۖ
وَتَقُولُ دُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿١٨١﴾ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتُمْ
أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٨٢﴾ الَّذِينَ قَالُوا
إِنَّ اللَّهَ عَاهَدَ إِلَيْنَا الْأَلَا نُؤْمِنُ لِرَسُولٍ حَتَّىٰ يَأْتِينَا
بِقُرْبَانٍ تَأْكُلُهُ النَّارُ قُلْ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِّن قَبْلِي بِالْبَيِّنَاتِ
وَبِالذِّمَىٰ قُلْتُمْ فَلِمَ قَتَلْتُمُوهُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٨٣﴾
فَإِنْ كَذَّبُوكُمْ فَقَدْ كَذَّبَ رَسُولٌ مِّن قَبْلِكَ جَاءُوكُمْ
بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ ﴿١٨٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ
الْمَوْتِ وَإِنَّمَا تُوَفَّقُونَ أُجُورَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَمَن
زُحْزِحَ عَنِ النَّارِ وَأُدْخِلَ الْجَنَّةَ فَقَدْ فَازَ وَمَا
الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَمْتَعَةٌ الْغُرُورِ ﴿١٨٥﴾ لَتُبْلَوُنَّ فِي
أَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ وَلَتَسْمَعُنَّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا
الْكِتَابَ مِن قَبْلِكُمْ وَمِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا أَذَىٰ كَثِيرًا
وَإِنْ تَصْبِرُوا وَاتَّقُوا فَإِنَّ ذَلِكَ مِّن عَزْمِ الْأُمُورِ ﴿١٨٦﴾

بیشڪ الله انهن جو چوڻ ٻڌو جن چيو ته الله سڄو آهي ۽ اسين شاهوڪار آهيون۔ جيڪي چيائون سو لکنداسون ۽ انهن جو پيغمبرن کي ناحق ڪهڻ به ۽ (آخرت ۾) چونداسون ته ساڙيندڙ عذاب (جو مزو) چڪو (۱۸۱) . اها (سزا) انهيءَ سببان آهي جو اوهان جي هٿن اڳ موڪليو آهي ۽ (هن سببان) ته الله ٻانهن تي ظلم ڪندڙ نه آهي (۱۸۲) . جيڪي چون ٿا ته الله اسان سان انجام ڪيو آهي ته ڪنهن پيغمبر تي ايستائين ايمان نه آڻيون جيستائين (هو اهڙي) قرباني اسان وٽ (نه) آڻي جو ان (قربانيءَ) کي باه کائي۔ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته بیشڪ مون کان اڳ ڪيترن پيغمبرن معجزا ۽ (ٻيو) جيڪي چيو سو اوهان وٽ آندو پوءِ جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته انهن (پيغمبرن) کي ڇا لاءِ ڪنو؟ (۱۸۳) . پوءِ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن توکي ڪوڙو پانڀائون ته بیشڪ تو کان اڳ ڪيترا پيغمبر ڪوڙا پانيا ويا هئا (جن) ڪيتريون حجتن ۽ ڪيترا صحيفا ۽ نوراني ڪتاب (وٽن) آندا (۱۸۴) . سڀ ڪو نفس موت (جو مزو) چڪندڙ آهي۔ ۽ بیشڪ اوهان کي قيامت جي ڏينهن پورو اجر ڏبو۔ پوءِ جنهن کي باه کان پري ڪيو ويو ۽ بهشت ۾ داخل ڪيو ويو سو بیشڪ مراد کي پهتو، ۽ دنيا جي حياتي ٺڳيءَ جي سامان کان سواءِ ڪجهه نه آهي (۱۸۵) . (اوهين) پنهنجن مالن ۽ پنهنجين جانين ۾ ضرور پرڪڙو۔ ۽ جن کي اوهان کان اڳ ڪتاب ڏنو ويو آهي تن کان ۽ مشرڪن کان گهڻيون گاريون ضرور ٻڌندؤ ۽ جيڪڏهن صبر ڪندؤ ۽ (الله کان) ڊڄندؤ ته لها (عادت) همت جي ڪمن مان آهي (۱۸۶) .

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَتُبَيِّنُنَّهُ
 لِلنَّاسِ وَلَا تَكْتُمُونَهُ فَنَبَذُوهُ وَرَاءَ ظُهُورِهِمْ وَ
 اشْتَرَوْا بِهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَبُئِسَ مَا يَشْتَرُونَ ﴿١٨٥﴾ لَا تَحْسَبَنَّ
 الَّذِينَ يَفْرَحُونَ بِمَا آتَوْا وَيُحِبُّونَ أَنْ يُحْمَدُوا بِهَا لَمْ
 يَفْعَلُوا فَلَا تَحْسَبنَّهُمْ بِمَفَازَةٍ مِنَ الْعَذَابِ وَلَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٨٦﴾ وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ
 عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٨٧﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لَآيَاتٍ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿١٨٨﴾
 الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَمًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ
 وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا
 خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿١٨٩﴾
 رَبَّنَا إِنَّكَ مَنْ تَدْخِلِ النَّارَ فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ
 مِنْ أَنْصَارٍ ﴿١٩٠﴾ رَبَّنَا إِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي
 لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا
 ذُنُوبَنَا وَكْفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَقَّنَا مَعَ الْآبِرَارِ ﴿١٩١﴾

۽ (ياد ڪر) جڏهن الله ڪتاب وارن کان هن لاءِ (پڪو) انجام ورتو ته ان (ڪتاب) کي ماڻهن لاءِ بيان ڪجو ۽ ان کي نه لڪائجو، پوءِ ان (انجام) کي پنهنجين پٺين پوڻان اڇلايائون ۽ ان جي عوض ٿورڙو مله ورتائون۔ پوءِ جيڪي وٺندا آهن سو بچڙو آهي! (۱۸۷). (اي پيغمبر! تون) انهن کي چڱو نه ڀانءِ جيڪي پنهنجي ڪئي تي خوش ٿيندا آهن ۽ جيڪي نه ڪيائون تنهن تي پنهنجي ساراهڻ کي پسند ڪندا آهن پوءِ تون انهن کي عذاب کان چٽل نه ڀانءِ، ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۸۸). ۽ آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي الله جي آهي۔ ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۱۸۹). آسمانن ۽ زمين جي بڻاوت (۾) ۽ رات ڏينهن جي ڦير گهير ۾ انهن سمجه وارن لاءِ ضرور نشانيون آهن (۱۹۰). جيڪي بيٺي ۽ ويٺي ۽ پنهنجن پاسن ڀر الله کي ياد ڪندا آهن ۽ آسمانن ۽ زمين جي بڻاوت ۾ فڪر ڪندا آهن، (۽ چوندا آهن ته) اي اسان جا پالڻهار! هنن کي بي رتو نه بڻايو اٿيئي، توکي پاڪ ڄاڻون ٿا سو اسان کي باهه جي عذاب کان بچاءِ! (۱۹۱). اي اسان جا پالڻهار! جنهن کي تو باهه ۾ وڌو تنهن کي بيشڪ خوار ڪيئي۔ ۽ طالمن جو ڪو مددگار نه آهي (۱۹۲). اي اسان جا پالڻهار! اسان سڏيندڙ جي سڏ کي ٻڌو جو ايمان ڏانهن سڏيندو آهي ته پنهنجي پالڻهار تي ايمان آڻيو پوءِ مڃيوسون۔ اي اسان جا پالڻهار! اسان کي اسان جا گناهه بخش ۽ اسان کان اسانجون مڊايون مٽ ۽ اسان کي ڀلارن سان گڏ موت (نصيب) ڪر (۱۹۳).

رَبَّنَا وَإِنَّا مَا وَعَدْتَنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا نَحْزَنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ
إِنَّكَ لَآتِخِلُفُ الْمُبْعَادِ ﴿٩٣﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ
عَمَلَ عَامِلٍ مِّنْكُمْ مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ ۖ بَعْضُكُمْ مِّنْ بَعْضٍ ۗ
فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي
وَقَتَلُوا وَقُتِلُوا أَلْكَفَرَانِ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَا دُخْلَ لَهُمْ
جَدَّتِ تجرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۗ ثَوَابًا مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ ۗ وَ
اللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿٩٤﴾ لَا يَغْرَنَكَ الَّذِينَ
كَفَرُوا فِي الْبِلَادِ ۗ مَتَاعٌ قَلِيلٌ ۗ ثُمَّ مَا لَهُمْ جَهَنَّمَ ۗ وَ
يُسَّ الْبِهَادُ ﴿٩٥﴾ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ لَهُمْ جَدَّتِ تجرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نُزِّلَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ ۗ وَمَا
عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِّلْأَبْرَارِ ﴿٩٦﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَمَنْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ خَشِعِينَ
لِلَّهِ لَا يَشْتَرُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا ۗ أُولَٰئِكَ لَمْ أَجْرُهُمْ
عِنْدَ رَبِّهِمْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٩٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
اصْبِرُوا وَصَابِرُوا وَرَابِطُوا ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ۗ

اي اسان جا پالٿهار! اسان کي پنهنجن پيغمبرن (جي زبان) سان جيڪو انجام ڏنو ائين سو پاڙ ۽ قيامت جي ڏينهن اسان کي خوار نه ڪج-
 بيشڪ تون وعدي خلافي نه ڪندو آهين (۱۹۴). پوءِ سندن پالٿهار انهن جي دعا قبول ڪئي ته آءُ اوهان مان عمل ڪندڙ مرد يا عورت جو عمل نه وڃائيندس، اوهان هڪٻئي مان (پيدا ٿيل) آهيو (يعني سڀ هڪ جنس آهيو) پوءِ جن وطن ڇڏيو ۽ پنهنجن گهرن مان ڪڍيا ويا ۽ منهنجيءَ وات ۾ ڏکڻو ويا ۽ وڙهيا ۽ ڪنا ويا، تن کان سندن مدايون ضرور مڙيندس، ۽ انهن کي (بهشت جي آهڙن) باغن ۾ ضرور داخل ڪندس جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن، (اهو) بدلو الله وٽان آهي- ۽ الله وٽ چڱو بدلو آهي (۱۹۵). (اي پيغمبر!) ملڪن ۾ ڪافرن جو ڦرڻ گهرڻ توکي نه ٿيڻي (۱۹۶). اهو ٿورڙو فائدو آهي، وري سندن جاءِ دوزخ آهي- ۽ (اهو) بچڙو هنڌ آهي (۱۹۷). پر جيڪي پنهنجي پالٿهار کان ڊٺا تن لاءِ باغ آهن جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن ان ۾ سدائين رهڻ وارا آهن- اها مهماني الله وٽان آهي ۽ جيڪي الله وٽ آهي سو پلارن لاءِ چڱو آهي (۱۹۸). ۽ ڪتاب وارن مان ڪي آهي آهن جيڪي الله کي ۽ جيڪي توڏانهن (قرآن) لائو ويو تنهن کي ۽ جيڪي (توريت) انهن ڏانهن لائو ويو تنهن کي الله جي عاجزي ڪندڙ ٿي مڃيندا آهن الله جي آيتن کي ٿوري مله سان نه وڪڻندا آهن- اهي (اهي) آهن جن لاءِ سندن پالٿهار وٽ سندن اجر آهي، بيشڪ الله سگهو حساب وٺندڙ آهي (۱۹۹). اي ايمان وارو صبر ڪريو ۽ (جهاد لاءِ) مضبوط ٿيو ۽ جڙيا رهو، ۽ الله کان ڊڄو ته مان اوهين ڪامياب ٿيو (۲۰۰).

سُورَةُ النَّبَاِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ٥

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ

وَاحِدَةٍ وَخَلَقَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَبَثَّ مِنْهُمَا رِجَالًا كَثِيرًا

وَنِسَاءً ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي تَسَاءَلُونَ بِهِ وَالْأَرْحَامَ ۗ

إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَيْكُمْ رَقِيبًا ٦ ۝ وَاتُوا الْيَتَامَىٰ أَمْوَالَهُمْ

وَلَا تَتَّبِعُوا لَهَا الْخَبِيثَ بِالطَّيِّبِ ۖ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَهُمْ

إِلَىٰ أَمْوَالِكُمْ إِنَّهُ كَانَ حُوبًا كَبِيرًا ٧ ۝ وَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا

تُقْسِطُوا فِي الْيَتَامَىٰ فَانكِحُوا مَا طَابَ لَكُمْ مِنْ

النِّسَاءِ مَثْنَىٰ وَثُلَاثَ وَرُبْعَ ۚ فَإِنْ خِفْتُمْ أَلَّا تَعْدِلُوا

فَوَاحِدَةً أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ ۚ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَلَّا تَعْدِلُوا ٨ ۝

وَاتُوا النِّسَاءَ صَدُقَاتِهِنَّ نِحْلَةً ۚ فَإِنْ طِبْنَ لَكُمْ

عَنْ شَيْءٍ مِنْهُ نَفْسًا فَكُلُوهُ هَنِيئًا مَرِيئًا ٩ ۝ وَلَا تَتَّبِعُوا

السُّفَهَاءَ أَمْوَالَكُمُ الَّتِي جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ قِيَمًا وَارْزُقُوهُمْ

فِيهَا وَاكْسُوهُمْ وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ١٠ ۝

سورة نساء مھنبي آھي ۽ ھيءَ ھڪ سو
چاھتر آيتون ۽ چوويھ رکوع آھي

اللہ باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

اي انسانو! اوهين انهيءَ پنهنجي پالڻهار کان ڊڄو جنهن اوهان کي هڪ چڻي (آدم) مان پيدا ڪيو ۽ منجهانئس سندس زال پيدا ڪيائين ۽ انهن مان گهڻا مرد ۽ عورتون پکيڙيائين، ۽ انهيءَ الله کان ڊڄو جنهن (جي نالي) سان (پاڻ ۾) هڪ ٻئي کان گهرندا آهيو ۽ مائٽيءَ (چنڻ) کان (به ڊڄو)۔
چو ته الله اوهان تي نگهبان آهي (۱) . ۽ يتيمن کي سندن مال ڏيو ۽ سنيءَ شيءِ کي بچڙيءَ شيءِ سان نه مٽايو ۽ انهن (يتيمن) جو مال پنهنجن مالن سان (گڏي) نه کائو۔ چو ته اهو وڏو ڏوه آهي (۲) . جيڪڏهن ڊڄو ته يتيم چوڪرين (جي نڪاح ڪرڻ) ۾ عدل نه ڪندؤ ته (بين) زالن مان جيڪي اوهان کي وڻن سي به به ۽ ٽي ٽي ۽ چار چار پرڻجو، پوءِ جيڪڏهن ڊڄو ته اوهان کان انصاف ٿي نه سگهندو ته هڪ (پرڻجو) يا اوهان جا هٿ جن (ٻانهين) جا مالڪ ٿيا آهن (سي رکو)۔ اهو هن کي ويجهو آهي ته ڏاڍائي نه ڪريو (۳) . ۽ زالن کي سندن ڪابين خوشيءَ سان ڏيو۔ پوءِ جيڪڏهن اوهان کي پاڻ خوشيءَ سان انهيءَ مان ڪجهه چڻين ته اهو سڻائيندڙ وڻندڙ ڪري کائو (۴) . ۽ بي سمجهن کي پنهنجا آهي مال نه ڏيو جن کي الله اوهان لاءِ گذران جو سبب بڻايو آهي ۽ منجهانئس کين ڪارايو ۽ کين پهرايو ۽ کين چڱي ڳالهه چئو (۵) .

وَابْتَلُوا الْيَتَامَىٰ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغُوا النِّكَاحَ فَإِنْ آنَسْتُمْ
 مِنْهُمْ رُشْدًا فَادْفَعُوا إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ وَلَا تَأْكُلُوهَا
 إِسْرَافًا وَبِدَارًا أَنْ يَكْبُرُوا وَمَنْ كَانَ غَنِيًّا
 فَلْيَسْتَعْفِفْ ۖ وَمَنْ كَانَ فَقِيرًا فَلْيَأْكُلْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ
 فَإِذَا دَفَعْتُمْ إِلَيْهِمْ أَمْوَالَهُمْ فَأَشْهَدُوا عَلَيْهِمْ ۗ
 وَكَفَىٰ بِاللهِ حَسِيبًا ۝٤٠ لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ
 الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبُونَ ۚ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا
 تَرَكَ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبُونَ مِمَّا قَلَّ مِنْهُ أَوْ كَثُرَ ۗ
 نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ۝٤١ وَإِذَا حَضَرَ الْقِسْمَةَ أُولُو
 الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالسُّكِينُ فَارْزُقُوهُمْ مِنْهُ
 وَقُولُوا لَهُمْ قَوْلًا مَعْرُوفًا ۝٤٢ وَلْيَخْشَ الَّذِينَ
 لَوْ تَرَكَوْا مِنْ خَلْفِهِمْ ذُرِّيَّةً ضِعْفًا خَافُوا
 عَلَيْهِمْ فَلْيَتَّقُوا اللهَ وَلْيَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ۝٤٣
 إِنَّ الَّذِينَ يَأْكُلُونَ أَمْوَالَ الْيَتَامَىٰ ظُلْمًا إِنَّمَا
 يَأْكُلُونَ فِي بُطُونِهِمْ نَارًا ۖ وَسَيَصْلَوْنَ سَعِيرًا ۝٤٤

۽ ايسٽائين يتيمن کي پرکيو جيستائين پرڻي (جي عمر) کي پهچن، پوءِ جيڪڏهن انهن ۾ ڪا سياڻپ لھو تہ سندن مال کين ورائي ڏيو، ۽ اھي (مال) اجايو ۽ (سندن) وڏي ٿيڻ جي پڻ کان تڪڙ ڪري نہ کائو ۽ جيڪو (سنياليندڙ) آسودو هجي تنهن کي گهرجي تہ (يتيم جي مال کائڻ کان) پاسي رهي، ۽ جيڪو مسڪين هجي سو مناسب (خدمت) آهر کائيندو رهي۔ پوءِ جڏهن سندن مال کين ورائي ڏيو تڏهن مٿن شاهد ڪريو۔ ۽ الله حساب ڪندڙ بس آهي (٦). جيڪو (مال) ماءُ پيءُ ۽ مٿن ڇڏيو تنهن مان مردن لاءِ حصو آهي ۽ جيڪو (مال) ماءُ پيءُ ۽ مٿن ڇڏيو تنهن مان زائفن لاءِ (٦) حصو آهي اهو (ڇڏيل مال) ٿورو هجي يا گهڻو، حصا (الله جا) مقرر ڪيل آهن (٧). ۽ جڏهن ورهاڱي مهل مائٽيءَ وارا ۽ يتيم ۽ مسڪين حاضر ٿين تڏهن ان (مال) مان انهن ماڻهن کي (ڪجهه) ڏيو ۽ انهن کي مٺي ڳالهه چئو (٨). ۽ انهن کي (الله کان) ڊڄڻ گهرجي جيڪي جيڪڏهن پنهنجي پٺيان هيڻو اولاد ڇڏين تہ مٿن ڊڄن (تہ ڪهڙو حال ٿيندن) پوءِ گهرجي تہ الله کان ڊڄن ۽ گهرجي تہ سڌي ڳالهه چون (٩). جيڪي يتيمن جو مال ڏاڍي سان کائيندا آهن سي پنهنجن پيٽن ۾ رڳو باه کائيندا آهن ۽ دوزخ ۾ سگهو گهرندا (١٠).

يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِي أَوْلَادِكُمْ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ فَإِن كُنَّ
نِسَاءً فَوْقَ اثْنَتَيْنِ فَلَهُنَّ ثُلُثَا مَا تَرَكَ وَإِن كَانَتْ وَاحِدَةً فَلَهَا
النِّصْفُ وَلَا بُوَيْهَ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ مِمَّا تَرَكَ إِن
كَانَ لَهُ وَلَدٌ فَإِن لَّمْ يَكُنْ لَهُ وَلَدٌ وَوَرِثَهُ أَبُوهُ فَلِلْمِثْلِثِ
فَإِن كَانَ لَهُ إِخْوَةٌ فَلِلْمِثْلِثِ السُّدُسُ مِمَّا بَعْدَ وَصِيَّةِ يُوْصَى
بِهَا أَوْ دِيْنٍ ۖ أَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ لَا تَدْرُونَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ لَكُمْ
نَفْعًا فَرِيضَةٌ مِّنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ اللَّهُ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝١١ وَلَكُمْ
نِصْفُ مَا تَرَكَ أَزْوَاجُكُمْ إِن لَّمْ يَكُن لَّهُنَّ وَلَدٌ فَإِن كَانَ
لَهُنَّ وَلَدٌ فَلِكُمُ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَنَّ مِمَّا بَعْدَ وَصِيَّةِ يُوْصَيْنَ بِهَا
أَوْ دِيْنٍ ۖ وَلَهُنَّ الرُّبْعُ مِمَّا تَرَكَتُمُ إِن لَّمْ يَكُنْ لَكُمْ وَلَدٌ فَإِن
كَانَ لَكُمْ وَلَدٌ فَلَهُنَّ الثُّمْنُ مِمَّا تَرَكَتُمُ مِّنْ بَعْدِ وَصِيَّةِ
تُوصُونَ بِهَا أَوْ دِيْنٍ ۖ وَإِن كَانَ رَجُلٌ يُورِثُ كَلَّةً أَوْ امْرَأَةً
وَلَهُ أَخٌ أَوْ أُخْتٌ فَلِكُلِّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا السُّدُسُ فَإِن كَانُوا أَكْثَرَ
مِنَ ذَلِكَ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي الثُّلُثِ مِمَّا بَعْدَ وَصِيَّةِ يُوْصَى بِهَا
أَوْ دِيْنٍ غَيْرِ مَضَارٍ وَصِيَّةٌ مِّنَ اللَّهِ ۖ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَلِيمٌ ۝١٢

الله اوهان جي اولاد بابت اوهان کي وصيت ٿو ڪري ته پٽ لاءِ (حصو) ٻن ڌيئرن جي ڀاڱي جيترو آهي، ۽ جيڪڏهن (فقط) ڌيئرون ٻن کان وڌيڪ هجن ته (مٿل) جيڪي ڇڏيو تنهن جون ٻه تهايون انهن لاءِ آهن، ۽ جيڪڏهن (فقط) هڪ آهي ته ان لاءِ اڌ آهي. ۽ مٿل جيڪي ڇڏيو تنهن مان ان جي ماءُ پيءُ هر هڪ لاءِ ڇهون ڀاڱو آهي (سو تڏهن) جڏهن ان (مٿل) کي اولاد هجي، ۽ جيڪڏهن ان کي اولاد نه هجي ۽ ان جا وارث ماءُ پيءُ هجن ته مائٽس لاءِ ٽيون ڀاڱو (۽ باقي پئس لاءِ) آهي، ۽ جيڪڏهن ان (مٿل) کي ڀائر هجن ته مائٽس لاءِ ڇهون حصو آهي (اهو ورهاڱو) وصيت (جي ادائگي کان پوءِ) جنهن لاءِ اها وصيت ڪيائين يا قرض جي ادائگي کان پوءِ (ڪرڻو) آهي. اوهان جا پيٽر ۽ اوهان جا پٽ (اوهين) نه ڄاڻندا آهيو ته انهن مان ڪهڙو اوهان لاءِ فائدي جي ڪري وڌيڪ ويجهو آهي؟ (اهو ورهاڱو) الله جي (پار کان) فرض ڪيل آهي. چو ته الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۱). ۽ جيڪي (مال) اوهان جي زالن ڇڏيو تنهن جو اڌ اوهان لاءِ آهي جيڪڏهن انهن کي ڪو ٻار ڪونه هجي، پر جيڪڏهن انهن کي ٻار هجي ته جيڪي ڇڏيائون تنهن مان چوٿون ڀاڱو وصيت (جي ادائگي کان پوءِ) جنهن لاءِ اها وصيت ڪيائون يا قرض جي ادائگي کان پوءِ اوهان لاءِ آهي. ۽ جيڪي (مال) اوهان ڇڏيو تنهن مان جيڪڏهن اوهان کي ٻار ڪونهي ته انهن (زالن) لاءِ چوٿون ڀاڱو آهي، ۽ جيڪڏهن اوهان کي ٻار آهي ته جيڪي (مال) اوهان ڇڏيو تنهن مان وصيت (جي ادائگي) جنهن لاءِ اها وصيت ڪئي اٿو يا قرض جي ادائگي کان پوءِ انهن (زالن) لاءِ انون ڀاڱو آهي. ۽ جيڪڏهن ڪو (مٿل) مرد يا عورت ورثو ڇڏي (۽ اهو) ڪلاله هجي (يعني جنهن کي ماءُ پيءُ ۽ ڪو ٻار نه هجي) ۽ ان کي (مائيتو) هڪ ڀاءُ يا هڪ ڀيڻ هجي ته انهن منجهان هر هڪ لاءِ ڇهون حصو آهي، ۽ جيڪڏهن انهن کان وڌيڪ هجن ته اهي (سڀ) جا وصيت نقصان واري نه ڪئي ويئي هجي تنهن يا قرض جي ادائگيءَ کان پوءِ تهاڻيءَ ۾ ڀائيوار آهن. (اهو) الله جو حڪم آهي ۽ الله ڄاڻندڙ بردبار آهي (۱۲).

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ
الْعَظِيمُ ﴿١٣﴾ وَمَنْ يُعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ
يُدْخِلْهُ نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿١٤﴾ وَالَّتِي
يَأْتِينَ الْفَاحِشَةَ مِنْ نِسَائِكُمْ فَأَسْتَشْهِدُوا
عَلَيْهِنَّ أَرْبَعَةً مِّنْكُمْ فَإِنْ شَهِدُوا فَأَمْسَكُوهُنَّ فِي
الْبُيُوتِ حَتَّى يَتَوَقَّعَنَّ الْمَوْتَ أَوْ يُجْعَلَ اللَّهُ لَهُنَّ
سَبِيلًا ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ يَأْتِيْنَهَا مِنْكُمْ فَاذْوَهْمَا فَإِنْ تَابَا
وَأَصْلَحَا فَاغْرُضُوا عَنْهُمَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ﴿١٦﴾
إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ
ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ
عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٧﴾ وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ
لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ
الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الشَّنَّ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ
وَهُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾

اهي الله جون حدون آهن۔ ۽ جيڪو الله ۽ سندس رسول جي فرمانبرداري ڪندو تنهن کي (الله اهڙن) باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن ان ۾ سدائين رهڻ وارا آهن۔ ۽ اها وڏي مراد مائٽن آهي (۱۳)۔ ۽ جيڪو الله ۽ سندس رسول جي بي فرماني ڪندو ۽ سندس حدن کان ٻاهر نڪرندو تنهن کي باه ۾ داخل ڪندو ان ۾ سدائين رهڻ وارو آهي ۽ ان لاءِ خوار ڪندڙ عذاب آهي (۱۴)۔ ۽ اوهان جي زانفن مان جيڪي بي حياتيءَ جو ڪم ڪن تن تي پاڻ مان چار (مرد) شاهد ڪريو، پوءِ جيڪڏهن (شاهد) شاهدي ڏين ته انهن کي ايستائين گهرن ۾ جهليو جيستائين کين موت ماري يا الله انهن لاءِ ڪو رستو ڪڍي (۱۵)۔ ۽ اوهان مان جيڪي ٻه مرد اهو ڪم ڪن تن کي مار ڏيو، پوءِ جيڪڏهن توبه ڪن ۽ پاڻ سڌارين ته انهن (کي مار ڏيڻ) کان مڙو۔ ڇو ته الله توبه قبول ڪندڙ مهربان آهي (۱۶)۔ الله کي رڳو انهن جي توبه (قبول) ڪرڻ جڳائيندي آهي جيڪي بي سمجهائيءَ سان گناه ڪندا آهن وري جهٽ پٽ توبه ڪندا آهن انهن تي الله (ٻاجه سان) موٽندو آهي۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۷)۔ ۽ انهن جي توبه قبول ٿيڻي نه آهي جيڪي بچڙايون ڪندا (رهندا) آهن (۽ نه ڊڄندا آهن) تان جو جنهن مهل انهن مان ڪنهن کي موت پهچي تنهن مهل (ڊڄي) چوي ته هاڻي آءُ توبه ڪريان ٿو ۽ نڪي انهن جي (توبه قبول آهي) جيڪي ڪافر ٿي مرندا آهن۔ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب تيار ڪيو اٿئون (۱۸)۔

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَحِلُّ لَكُمْ أَنْ تَرْتُوا النِّسَاءَ كَرْهًا وَلَا
تَعْضُلُوهُنَّ لِيَتَذَّبُوا بِبَعْضِ مَا تَيْبَتُوهُنَّ إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ
بِفَاحِشَةٍ مُبِينَةٍ وَعَاشِرُوهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ فَإِنْ كَرِهْتُمُوهُنَّ
فَعَسَى أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَيَجْعَلَ اللَّهُ فِيهِ خَيْرًا كَثِيرًا ۝١٨ وَإِنْ
أَرَدْتُمْ اسْتِبْدَالَ زَوْجٍ مِمَّنْ زَوْجُوا تَيَّمْتُمْ أَحَدَهُنَّ قِنطَارًا
فَلَا تَأْخُذْ وَآمِنُهُ شَيْئًا تَأْخُذُ وَنَهَ بَهْتَانًا وَانْتِهَا مِيبِنًا ۝١٩ وَ
كَيْفَ تَأْخُذُ وَنَهَ وَقَدْ أَضَى بَعْضُكُمْ إِلَى بَعْضٍ وَأَخَذَنَّ مِنْكُمْ
مِيبِنًا قَاعِلِيظًا ۝٢٠ وَلَا تَنْكِحُوا مَا نَكَحَ آبَاؤُكُمْ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا قَدْ
سَلَفَ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَمَقْتًا وَسَاءَ سَبِيلًا ۝٢١ حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ
أُمَّهَاتُكُمْ وَبَنَاتُكُمْ وَأَخَوَاتُكُمْ وَعَوْنَتُكُمْ وَخَالَاتُكُمْ وَبَنَاتُ الْأَخِ وَبَنَاتُ
الْأَخْتِ وَأُمَّهَاتُكُمُ اللَّاتِي أَرْضَعْنَكُمْ وَأَخَوَاتُكُمُ مِنَ الرَّضَاعَةِ وَ
أُمَّهَاتُ نِسَائِكُمْ وَرَبَائِبُكُمُ اللَّاتِي فِي جُورِكُمْ مِنْ نِسَائِكُمُ اللَّاتِي
دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَإِنْ لَمْ تَكُونُوا دَخَلْتُمْ بِهِنَّ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ
وَحَلَائِلُ أَبْنَائِكُمُ الَّذِينَ مِنْ أَصْلَابِكُمْ وَأَنْ تَجْمَعُوا بَيْنَ
الْأَخْتَيْنِ إِلَّا مَا قَدْ سَلَفَ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ۝٢٢

اي ايمان وارو! اوهان کي عورتن جو (سندن) بي مرضيءَ وارث ٿيڻ روا نه آهي. ۽ نڪي سندن پٽري گناه ڪرڻ کان سواءِ کين هن لاءِ جهليو ته جيڪي کين ڏٺو هجيو تنهن مان ڪجهه موتائي وٺو، ۽ ساڻن چڱي هليءَ چليءَ وانگر گذاريو، پوءِ جيڪڏهن آهي اوهان کي نه وٺڻ ته (صبر ڪريو چو ته) جا شيءِ اوهان کي نه وٺندي هجي تنهن ۾ ممڪن آهي ته الله گهڻي چڱائي ڪري (١٩). ۽ جيڪڏهن (هڪ) زال جي بجاءِ ٻيءَ زال پرڻڻ جو ارادو ڪريو ۽ انهن مان هڪڙي کي گهڻو مال (ڪابن ۾) ڏنو هجيو ته منجهانئس ڪجهه موتائي نه وٺو. (اوهين) بهتان ۽ پٽري گناه ڪندي آهيو (مال) ڪسيندا آهيو ڇا؟ (٢٠). اهو (مال) ڪهڙيءَ طرح ڪسيندا آهيو؟ حالانڪ اوهان هڪ ٻئي کان نفعو وٺي چڪو ۽ (زالن به) اوهان کان (مهر ڏيڻ جو) پڪو انجام ورتو آهي (٢١). ۽ جيڪي زالون اوهان جي پيڻن پرڻيون سي اوهين نه پرڻجو پر جيڪي اڳي گذريو (سو گذريو) چو ته اها بي حياتي ۽ گناه آهي ۽ اها بچڙي وات آهي (٢٢). (اي مسلمانو!) اوهان تي اوهان جون مائڻ ۽ اوهان جون ڏيڻ ۽ اوهان جون پيڻ ۽ اوهان جون پڙيون ۽ اوهان جون ماسيون ۽ پائڻيون ۽ پائڻيون ۽ اهي اوهان جون مائڻ جن اوهان کي ٿڃ پياري ۽ اوهان جون رضاعي (ٿڃ گڏ پيٽل) پيڻ ۽ اوهان جي زالن جون مائڻ (يعني سسون) ۽ اهي اوهان جون اڳ چايون جيڪي اوهان جي هنجن ۾ پليون (۽) اوهان جي انهن زالن مان هجن جن کي اوهين ويجهو ويا آهيو پر جيڪڏهن اوهين انهن (سندن مائڻن) کي ويجهو نه ويا آهيو ته اوهان تي گناه نه آهي. ۽ اوهان جي انهن پٽن جون زالون جيڪي (پٽ) اوهان جي پٽن مان (پيدا ٿيل) آهن، ۽ ٻن پيڻن جو گڏ پرڻجڻ حرام ڪيو ويو آهي پر جيڪي اڳ گذريو (سو گذريو) چو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (٢٣).

وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ النِّسَاءِ إِلَّا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ كَتَبَ
 اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَأُحِلَّ لَكُمْ مَا وَرَاءَ ذَلِكَ أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ
 مُحْصِنِينَ غَيْرَ مُسْفِحِينَ فَمَا اسْتَعْتَمَرْتُمْ بِهِ مِنْهُنَّ فَآتُوهُنَّ
 أُجُورَهُنَّ فَرِيضَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ فِي مَا تَرَضَيْتُمْ بِهِ مِنْ بَعْدِ
 الْفَرِيضَةِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا^{٢٦} وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ
 طَوْلًا أَنْ يَنْكِحَ الْمُحْصَنَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ فَمَنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ مِنْ
 فِتْيَانِكُمُ الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِأَيْمَانِكُمْ بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ
 فَانكِحُوهُنَّ بِأَذْنِ أَهْلِهِنَّ وَآتُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ بِالْمَعْرُوفِ الْمُحْصَنَاتِ
 غَيْرَ مُسْفِحَاتٍ وَلَا مَتَّخِذَاتِ أَخْدَانٍ فَإِذَا أُحْصِنَ فَإِنَّهُنَّ
 بِفَاحِشَةٍ فَعَلَيْهِنَّ نِصْفُ مَا عَلَى الْمُحْصَنَاتِ مِنَ الْعَذَابِ ذَلِكَ
 لِمَنْ خَشِيَ الْعَنَتَ مِنْكُمْ وَأَنْ تَصْبِرُوا خَيْرٌ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ
 رَحِيمٌ^{٢٧} يُرِيدُ اللَّهُ لِيُبينَ لَكُمْ وَيَهْدِيَكُمْ سُنَنَ الَّذِينَ مِنْ
 قَبْلِكُمْ وَيَتُوبَ عَلَيْكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ^{٢٨} وَاللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يَتُوبَ
 عَلَيْكُمْ وَيُرِيدَ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الشَّهْوَاتِ أَنْ تَبِيلُوا مِثْلًا كَثِيرًا^{٢٩}
 يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخَلَقَ الْإِنْسَانَ ضَعِيفًا^{٣٠}

۽ پريٽيل عورتون (به حرام آهن) پر اوهان جا هٿ جن (بانهنين) جا مالڪ ٿيا آهن (سي حرام نه آهن)، اهو حڪم الله اوهان تي لکيو آهي، ۽ انهن (حرام ڪيلن) کان سواءِ (ٻيون سڀ عورتون) اوهان لاءِ حلال آهن جڏهن پنهنجن مالن سان (ڪين) پريٽيندڙ، نه زنا جو ارادو ڪندڙ هجو۔ پوءِ اهو (مال) جنهن جي عيوض انهن (زالن) کان (پريٽجڻ جو) فائدو ورتو تن کي سندن ڪابن مقرر ڪيل ڏيو۔ ۽ ڪابن مقرر ڪيل کان پوءِ جيتري (ڪابن) ۾ اوهين پاڻ ۾ راضي ٿيو ته اوهان تي گناه نه آهي۔ ڇو ته الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۲۴)۔ ۽ اوهان مان جيڪو آزاد مؤمنياڻين جي پريٽجڻ جي سگه نه رکندو هجي سو انهن جو مومنياڻين بانهنين مان جن جا مالڪ اوهان (مؤمنن) مان آهن (ڪا پريٽي ته عار نه آهي)۔ ۽ الله اوهان جي ايمان کي بلڪل ڄاڻندڙ آهي۔ اوهان جا هڪڙا ٻين مان (پيدا ٿيل) آهن (يعني پاڻ ۾ هڪ جنس آهيو)، پوءِ ڪين سندن مالڪن جي موڪل سان پريٽجو ۽ سندن ڪابن عام هليءَ چليءَ وانگر ڪين ڏيو (آهي) نڪاح بدلون نه زنا ڪندڙيون ۽ نڪي ڳجهن يارن وٺڻ واريون هجن، پوءِ جڏهن نڪاح ۾ آيون (تنهن کان) پوءِ جيڪڏهن (آهي) ڪو بي حياتيءَ جو ڪم ڪن ته جيڪا سزا آزاد عورتن تي آهي تنهن جو اڌ مٿن آهي۔ (اها بانهيءَ پريٽجڻ جي اجازت) اوهان مان انهيءَ لاءِ آهي جيڪو زنا (جتي گناه ۾ پوڻ) کان ڊڄي۔ ۽ اوهان جو صبر ڪرڻ اوهان لاءِ ڀلو آهي۔ ۽ الله بخششهار مهربان آهي (۲۵)۔ الله گهرندو آهي ته اوهان لاءِ ڪولي بيان ڪري ۽ جيڪي اوهان کان اڳ (گذريا) آهن تن جو رستو اوهان کي ڏيکاري ۽ اوهان تي ٻاجه سان موتي۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۲۶)۔ ۽ الله اوهان تي ٻاجه سان موتڻ گهرندو آهي، ۽ جيڪي پنهنجين سندن جي پٺيان لڳندا آهن سي اوهان جو (سڌيءَ وات کان) تمام پري ٿري وڃڻ گهرندا آهن (۲۷)۔ الله اوهان تان (بار) هلاڪو ڪرڻ گهرندو آهي، ۽ انسان (اصل) هيٺو پيدا ڪيو ويو آهي (۲۸)۔

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُم بَيْنَكُم بِالْبَاطِلِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ ۗ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ۙ ۝١٩ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا
فَسَوْفَ نُصَلِّيْهِ نَارًا وَّكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ۙ ۝٢٠ إِنْ
تَجَدَّبُوا بِكِبَارِمَاتِهِمْ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَنُدْخِلْكُمْ
فِي دَخَلٍ أَكْرَمٍ ۙ ۝٢١ وَلَا تَتَّبِعُوا مَا فَضَّلَ اللَّهُ بِهِ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ
لِّلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبُوا وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا كَسَبْنَ ۗ
وَسَأَلُوا اللَّهَ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ۙ ۝٢٢ وَلِكُلِّ
جَعَلْنَا مَوَالِي مِمَّا تَرَكَ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبُونَ ۗ وَالَّذِينَ عَقَدَتْ
أَيْمَانُكُمْ فَاتَوْهُم نَصِيْبَهُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا ۙ ۝٢٣
الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَى
بَعْضٍ وَبِمَا آتَفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ حَافِظَاتٌ
لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ ۗ وَالَّتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ فَعِظُوهُنَّ
وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِنْ أَطَعْنَكُمْ
فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلًا ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا كَبِيرًا ۙ ۝٢٤

اي ايمان وارو! اوھين پاڻ ۾ ھڪ ٻئي جو مال ناحق نہ کائو پر پاڻ ۾ رضامندي سان واپار جي ڏيتي لپتي ھجي تہ (پلي کائو)، ۽ اوھان پاڻ کي ھلاڪ نہ ڪريو۔ بيشڪ الله اوھان تي مھربان آھي (٢٩). ۽ جيڪو حد کان ٻاھر نڪرڻ ۽ ظلم سان ائين ڪندو تنھن کي باھ ۾ سگھو وجھنداسين۔ ۽ اھو (ڪم) الله تي سھنجو آھي (٣٠). جيڪڏھن وڏن گناھن کان جن کان اوھان کي جھليو ويو پاسو ڪندا رھندؤ تہ اوھان جون (ھلڪيون) مدايون اوھان کان مٿينداسين ۽ اوھان کي عزت واريءَ جاءِ ۾ داخل ڪنداسين (٣١). ۽ جن شين سان الله اوھان مان ھڪڙن کي ٻين کان فضيلت ڏني آھي تن جي ريس نہ ڪريو۔ مردن لاءِ جيترو (پاڻ) ڪمايائون تنھن مان حصو آھي ۽ زائفن لاءِ جيترو پاڻ ڪمايائون تنھن مان حصو آھي ۽ الله کان سندس فضل گھرو چو تہ الله سڀ ڪنھن شيءِ کي ڄاڻندڙ آھي (٣٢). ۽ ماءُ پيءُ ۽ ماڻھن جيڪي (مال) ڇڏيو تنھن (سڀ) لاءِ وارث مقرر ڪياسون۔ ۽ جن کي (ماڻھيءَ جھڙي ناتي ۾) اوھان جي قسمن ڀتو آھي تن کي سندن حصو ڏيو۔ بيشڪ الله سڀ ڪنھن شيءِ تي واقف آھي (٣٣). مرد زائفن تي انھيءَ سببان حڪمران آھن جو الله انھن مان ھڪڙن کي ٻين کان پلو ڪيو آھي ۽ (ٻيو) ھن سببان جو پنھنجن مالن مان خرچ ڪندا آھن۔ پوءِ ڀلاريون فرمانبرداريون، پريٽ نگاه رکڻ واريون انھيءَ ڪري جو الله (کين) ڍڪيو آھي (ڀلاريون آھن)۔ ۽ جن (زالن) جي بي فرماني معلوم ڪريو تن کي (زباني) نصيحت ڪريو ۽ بسترن ۾ کين ڌار ڪريو ۽ مار ڏيون، پوءِ جيڪڏھن اوھان جي فرمانبرداري ڪن تہ مٿن ڪا (اڏاءُ جي) واٽ نہ ڳوليو۔ بيشڪ الله مٿاھون وڏي وڏائي وارو آھي (٣٤).

وَإِنْ خِفْتُمْ شِقَاقَ بَيْنِهِمَا فَابْعَثُوا حَكَمًا مِّنْ أَهْلِهِ
 وَحَكَمًا مِّنْ أَهْلِهَا إِنْ يُرِيدَا إِصْلَاحًا يُوَفِّقُ اللَّهُ بَيْنَهُمَا
 إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا خَبِيرًا ٣٥) وَعَبُدُوا اللَّهَ وَلَا تَشْرِكُوا
 بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَ
 الْمَسْكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ
 بِالْجُنُبِ وَأَبْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا
 يُحِبُّ مَن كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا ٣٦) الَّذِينَ يَبْخُلُونَ بِأَمْوَالِهِمْ
 النَّاسَ بِالْبُخْلِ وَيَكْتُمُونَ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ
 وَعَدَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُّهِينًا ٣٧) وَالَّذِينَ يَنْفِقُونَ
 أَمْوَالَهُمْ رِئَاءَ النَّاسِ وَلَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ
 وَمَنْ يَكُنِ الشَّيْطَانُ لَهُ قَرِينًا فَسَاءَ قَرِينًا ٣٨) وَمَا ذَا
 عَلَيْهِمْ لَوْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَانْفَقُوا مِمَّا رَزَقَهُمُ اللَّهُ
 وَكَانَ اللَّهُ بِهِمْ عَلِيمًا ٣٩) إِنَّ اللَّهَ لَا يُطِيعُ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ وَإِنْ تَكَ
 حَسَنَةً يُّضَعِفْهَا وَيُؤْتِ مِنْ لَدُنْهُ أَجْرًا عَظِيمًا ٤٠) فَكَيْفَ
 إِذَا جِئْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ بِشَهِيدٍ وَجِئْنَا بِكَ عَلَىٰ هَؤُلَاءِ شَهِيدًا ٤١)

۽ جيڪڏهن سندن وچ ۾ ڦيٽي جو ڍپ (محسوس) ڪريو ته هن جي گهراڻي مان هڪ امين ۽ هن جي گهراڻي مان (ٻه) هڪ امين مقرر ڪريو، جيڪڏهن ٻئي (امين) صلح ڪرائڻ گهرندا ته الله سندن وچ ۾ ميلاب ڏيندو. چو ته الله ڄاڻندڙ خبر رکندڙ آهي (٣٥). ۽ (خاص) الله جي عبادت ڪريو ۽ ساڻس ڪنهن شيءِ کي شريڪ نه ڪريو. ۽ ماءُ پيءُ سان ۽ مٽيءَ وارن سان ۽ چورن (ٻارن) ۽ مسڪينن ۽ مٽيءَ واري پارڇي ۽ ڌاري پارڇي ۽ ويجهي سنگتي ۽ مسافر ۽ پنهنجن ٻانهن سان چڱائي ڪريو. چو ته جيڪو هنيو وڌائي ڪندڙ هجي تنهن کي الله دوست نه رکندو آهي (٣٦). (۽ نڪي انهن کي) جيڪي (پاڻ) ڪنجوسي ڪندا آهن ۽ ماڻهن کي (ٻه) ڪنجوسي ڪرڻ جو حڪم ڪندا آهن ۽ الله پنهنجي فضل سان کين جيڪي ڏنو آهي سو لڪائيندا آهن. ۽ (اهڙن) نه مڃيندڙن لاءِ خواريءَ وارو عذاب تيار ڪيو اٿئون (٣٧). ۽ (انهن لاءِ به) جيڪي پنهنجن مالن کي ماڻهن جي ڏيکاري لاءِ خرچ ڪندا آهن. ۽ نڪي الله ۽ نڪي قيامت جي ڏينهن کي مڃيندا آهن، ۽ جنهن جو سنگتي شيطان ٿيو ته اهو سنگتي بچڙو آهي (٣٨). ۽ مٿن ڪهڙي (ذڪيائي) هئي؟ جيڪڏهن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃين ها ۽ الله جيڪي کين ڏنو آهي ان مان خرچين ها. ۽ الله انهن (جي حال) کي (چڱو) ڄاڻندڙ آهي (٣٩). پڪ الله ذري جيترو به ظلم نه ڪندو آهي، ۽ جيڪڏهن (ڪا) نيڪي هوندي ته ان کي ٻيڻو ڪندو آهي ۽ پاڻ وٽان وڏو اجر ڏيندو آهي (٤٠). پوءِ (تڏهن) ڪيئن (ڪندا) جڏهن سڀ ڪنهن ٽوليءَ مان (هڪ) شاهد آڻينداسون ۽ (اي) پيغمبر! توکي (ٻه) هن ٽوليءَ تي شاهد ڪري آڻينداسون (٤١).

يَوْمَئِذٍ يَوْمَئِذٍ الَّذِينَ كَفَرُوا وَعَصُوا الرَّسُولَ كَوَسْوَى
بِهِمُ الْأَرْضُ وَلَا يَكْتُمُونَ اللَّهَ حَدِيثًا ﴿٣٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا
مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا
وَإِنْ كُنْتُمْ مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ
الْغَائِطِ أَوْ لَبَسْتُمْ النِّسَاءَ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا
صَعِيدًا طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
عَفُورًا غَفُورًا ﴿٣٧﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوْتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكُتُبِ
يَشْتُرُونَ الضَّلَلَةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ ﴿٣٨﴾ وَاللَّهُ
أَعْلَمُ بِأَعْدَائِكُمْ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ وَلِيًّا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ نَصِيرًا ﴿٣٩﴾
مَنْ الَّذِينَ هَادُوا يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ وَ
يَقُولُونَ سَمِعْنَا وَعَصَيْنَا وَأَسْمَعُ غَيْرَ مَسْمُوعٍ وَرَاعِنَا
لِيَّا بِالسِّنِّيهِمْ وَطَعْنَانِي الدَّيْنِ ط وَكُفُّوا أَلْسِنَهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا
وَاطَعْنَا وَأَسْمَعُ وَأَنْظُرْنَا لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَقْوَمَ وَ
لَكِنْ لَعَنَهُمُ اللَّهُ بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٤٠﴾

انهيءَ ڏينهن ڪافر ۽ جن پيغمبر جو چيو نه مڃيو، سي گهرندا ته جيڪر مٿن زمين سنئين ڪئي وڃي. ۽ الله کان ڪائي ڳالهه لڪائي نه سگهندا (٤٢). اي ايمان وارو! اوهان نشي جي حالت ۾ ايستائين نماز کي ويجهو نه وڃو جيستائين جيڪي ڳالهايو ٿا سو سمجهو ۽ نڪي مسافرن کان سواءِ، (مقيم) تڙ وارو (نماز پڙهي) جيسين تڙ ڪريو. ۽ جيڪڏهن اوهين بيمار هجو يا مسافريءَ تي هجو يا اوهان مان ڪوئي پاڻي کان اڇي يا زالن کي ويجهو ويا هجو ۽ پاڻي نه لهُو ته پاڪ مٽيءَ سان تيمم ڪريو پوءِ پنهنجن منهن ۽ پنهنجن هٿن کي مک ڪريو بيشڪ الله معافي ڏيندڙ بخشهار آهي (٤٣). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏٺو اٿيئي ڇا؟ جن کي ڪتاب مان حصو ڏنو ويو آهي اهي گمراهي ڳنهندا آهن ۽ اوهان جو واٽ کان پلٽڻ (به) گهرندا آهن (٤٤). ۽ الله اوهان جي ويرين کي وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي ۽ الله (سڀني ڪمن جو) ڪارساز بس آهي ۽ الله مددگار بس آهي (٤٥). يهودين مان ڪي (توريت ۾) لفظن کي سندين جاين کان ڦيرائيندا آهن ۽ چوندا آهن ته ٻڌوسون ۽ نه مڃيوسون، ٻڌ شال نه ٻڌايل هجين، ۽ پنهنجيون زبانون وڇڙائي* ۽ دين ۾ طعني هڻڻ لاءِ راعنا چوندا آهن. ۽ جيڪڏهن (سمعنا وعصينا جي بجاءِ) سمعنا واطعنا (يعني ٻڌوسون ۽ فرمانبرداري ڪئي سون) ۽ (اسمع غير مسمع جي هنڌ) اسمع (يعني ٻڌ) ۽ (راعنا لفظ جي بجاءِ لفظ) انظرنا (يعني اسان جو خيال رک) چون ها ته انهن لاءِ ڀلو ۽ ڏاڍو درست هجي ها پر الله سندن ڪفر سببان مٿن لعنت ڪئي آهي پوءِ ٿورڙن کان سواءِ (بيا) ايمان نٿا آڻين (٤٦).

* زبان وڇڙائڻ کان مراد هيءَ آهي ته پنهنجي ڳالهائڻ ۾ گارگند ائين رلائي ملائي ڇڏين ٿا جو ڪو به ماڻهو سمجهي نه سگهي، ”اسمع غير مسمع“ جون ٻه معنائون آهن: ١- اهڙيءَ حالت ۾ ٻڌڻ جون تون عزت ۽ عظمت وارن مان آهين، ڪو به ماڻهو تنهنجي مرضيءَ جي ابتڙ ڪجهه به چئي نه سگهندو. ٢- اهڙيءَ حالت ۾ ٻڌڻ جو تون حقير ۽ ڪمزور آهين ۽ تو سان ڪو به ڳالهه بوله نه ٿو ڪري سگهي. اهڙيءَ ريت لفظ ”راعنا“ جون ٻه به معنائون آهن: ١- اسان جي رعايت ڪر. ٢- احمق ۽ بيوقوف. اهڙن ٻنن اکرن ڳالهائڻ مان سندن مقصد گارگند اچارڻ هو والله اعلم (دسو تفسير فتح الرحمان).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا الْكَيْتِبَ امْنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مَصْدِقًا لِمَا
مَعَكُمْ مِّن قَبْلُ أُن تَطِيسُ وَجُوهًا فَرُدُّهَا عَلَىٰ أَدْبَارَهَا
أَوْ نَلْعَنَهُمْ كَمَا لَعَنَّا أَصْحَابَ السَّبْتِ ٥٦ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا ٥٧
إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ
يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدِ افْتَرَىٰ إِثْمًا عَظِيمًا ٥٨
الَّذِينَ يَزُكُّونَ أَنفُسَهُمْ بِلِ اللَّهِ يُزَكِّي مَنْ
يَشَاءُ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ٥٩ أَنْظُرْ كَيْفَ يَفْتَرُونَ عَلَىٰ
اللَّهِ الْكَيْتِبَ وَكَفَىٰ بِهِ إِثْمًا مُّبِينًا ٦٠ الَّذِي تَرَىٰ إِلَىٰ الَّذِينَ
أَوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكَيْتِبِ يُؤْمِنُونَ بِالْحَبْتِ وَالطَّاغُوتِ
وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ
آمَنُوا سَبِيلًا ٦١ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَنْ يَلْعَنِ
اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ٦٢ أَمْ لَهُمْ نَصِيبٌ مِّنَ الْمُلْكِ
فَإِذَا لُؤُتُونَ النَّاسَ نَقِيرًا ٦٣ أَمْ يَحْسُدُونَ النَّاسَ
عَلَىٰ مَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ فَقَدْ آتَيْنَا آلَ
إِبْرَاهِيمَ الْكَيْتِبَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَهُم مَّلَكًا عَظِيمًا ٦٤

اي كتاب وارو! جيڪو (قرآن) لائوسون جيڪي اوهان وٽ آهي تنهن جو (اهو) سچو ڪندڙ (به) آهي تنهن کي انهيءَ کان اڳ مڃيو جو (ماڻهن جي) منهن (جي شڪل) مٿيون پوءِ انهن کي سندين پٺين پوئتان ڪريون يا مٿن اهڙي لعنت ڪريون جهڙي چنچر وارن تي لعنت ڪئي سون ۽ الله جو (جيڪو) حڪم (جاري ٿيندو آهي) سو ٿي چڪندو آهي (٤٧).

بيشڪ الله هيءَ (ڏوه) نه بخشيندو جو (ڪنهن کي به) ساڻس شريڪ ڪيو وڃي ۽ ان کان سواءِ (ٻيا ڏوه) جنهن کي وٺيس تنهن کي بخشيندو، ۽ جيڪو الله سان (ڪنهن کي) شريڪ بڻائيندو تنهن بيشڪ وڏي گناه سان بهتان ٻڌو (٤٨). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏنو اٿيئي ڇا؟ جيڪي پاڻ کي پاڻ پاڪ چوندا آهن۔ (نه!) بلڪ الله جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي پاڪ ڪندو آهي ۽ تند جيترو به ظلم نه ڪين (٤٩). (اي پيغمبر!) ڏس ته الله تي ڪيئن ڪوڙ ٺاهيندا آهن؟ ۽ اهو ڀڌرو گناه بس آهي (٥٠). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏنو اٿيئي ڇا؟ جن کي ڪتاب مان ڀاڱو ڏنو ويو ته اهي بتن ۽ طاغوت کي مڃيندا آهن ۽ ڪافرن لاءِ چوندا آهن ته هيءَ ٽولي مؤمنن کان وڌيڪ سٺين وات واري آهي (٥١). اهي (اهي) آهن جن تي الله لعنت ڪئي آهي۔ ۽ جنهن تي الله لعنت ڪندو تنهن جو ڪو مددگار نه لهندين (٥٢). انهن کي بادشاهيءَ مان ڪو ڀاڱو آهي ڇا؟ ۽ (جي) ڪين ڪئي هجي به ته) ان مهل ماڻهن کي تر جيترو (به) نه ڏين (٥٣). بلڪ ماڻهن سان انهيءَ تي حسد ڪندا آهن جيڪي الله پنهنجي فضل سان کين ڏنو آهي، پوءِ بيشڪ ابراهيم جي اولاد کي ڪتاب ۽ دانائي ڏني سون ۽ کين وڏي بادشاهي ڏني سون (٥٤).

فِيَنَّهُمْ مِّنْ أَمَنٍ بِهِ وَمِنْهُمْ مَّنْ صَدَّ عَنْهُ وَكُفِيَ بِجَهَنَّمَ
سَعِيرًا ٥٥ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا سَوْفَ نُصَلِّيهِمْ نَارًا كَلِمًا
نُصِجَتْ جُلُودُهُمْ بَدَلًا لَّهُمْ جُلُودًا غَيْرَهَا لِيَذُوقُوا الْعَذَابَ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَزِيزًا حَكِيمًا ٥٦ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا
لَهُمْ فِيهَا زَوْجٌ مُّطَهَّرٌ وَهُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ٥٧ وَإِنَّ اللَّهَ
يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا وَإِذَا حَكَمْتُمْ بَيْنَ النَّاسِ
أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ إِنَّ اللَّهَ نِعِمَّا يَعِظُكُمْ بِهِ إِنَّ اللَّهَ كَانَ
سَبِيحًا بَصِيرًا ٥٨ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا
الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ فَإِنْ تَنَازَعْتُمْ فِي شَيْءٍ فَرُدُّوهُ
إِلَى اللَّهِ وَالرَّسُولِ إِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ
ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ٥٩ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ
أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا نُزِّلَ إِلَيْكَ وَمَا نُزِّلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ
أَنْ يَتَّبِعَهُمُ الْغَاوُونَ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا
بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا ٦٠

پوءِ منجهائڻن کي آهن جن ان (ڪتاب) کي مڃيو ۽ منجهائڻن کي آهن جي ڪانئس آڻڪي (رڪجي) رهيا. ۽ انهن لاءِ ٻرندڙ دوزخ ڪافي آهي (٥٥). پڪ جن اسان جي آيتن کي نه مڃيو تن کي باهه ۾ سگهو گهڙيندا سون. جڏهن به سندن ڪلون پڇنديون (تڏهن) سندن ٻيون ڪلون هن لاءِ (پيا) مٽائينداسون ته (پلي) عذاب (جو مزو) چڪن. يقيناً الله غالب حڪمت وارو آهي (٥٦). ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي (انهن) باغن ۾ سگهو داخل ڪنداسون جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن. منجهن سدائين رهڻ وارا آهن. انهن لاءِ منجهن پاڪ زالون آهن ۽ کين گهاتين چانون ۾ داخل ڪنداسون (٥٧). بيشڪ الله اوهان کي حڪم ٿو ڪري ته امانتون سندن مالڪن کي پهچائي ڏيو ۽ جڏهن ماڻهن جي وچ ۾ فيصلو ڪريو (تڏهن) انصاف سان حڪم ڪريو. بيشڪ الله اوهان کي جيڪا نصيحت ڪري ٿو سا چڱي آهي. بيشڪ الله ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (٥٨). اي ايمان وارو! الله جي فرمانبرداري ڪريو ۽ پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو ۽ اوهان مان جيڪو حاڪم هجي تنهن جي (ب) پوءِ جيڪڏهن ڪنهن شيءِ بابت جهڳڙو ڪريو ته جيڪڏهن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيندا آهيو ته ان کي الله ۽ پيغمبر (جي حڪم) ڏانهن رجوع ڪريو. اهو ڀلو ۽ نتيجي جي ڪري ڏاڍو چڱو آهي (٥٩). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏٺو اٿيڻي ڇا؟ جيڪي ڀائيندا آهن ته جيڪي توڏانهن لاٿو ويو ۽ جيڪي توکان اڳ لاٿو ويو تنهن کي پاڻ مڃيو اٿن. اهي هن هوندي به، طاغوت (يعني غير خدا) ڏانهن (مقدمو نيٺي) فيصلو ڪرائڻ گهرندا آهن حالانڪه ان جي نه مڃڻ جو حڪم ڪيو ويو اٿن. ۽ شيطان کين وڏي ڀل ۾ ڀلاڻ گهرندو آهي (٦٠).

وَإِذِ قِيلَ لَهُمُ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنزَلَ اللَّهُ وَإِلَىٰ الرَّسُولِ
 رَأَيْتَ الْمُتَفِقِينَ يَصُدُّونَ عَنكَ صُدُودًا ١١١ فَكَيْفَ إِذَا
 أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا قَدْ مَاتَ آبَاؤُهُمْ ثُمَّ جَاءُوكَ
 يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا أَحْسَنًا وَتَوَفِينَا ١١٢ أُولَٰئِكَ
 الَّذِينَ يَعْلَمُ اللَّهُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَعْرَضَ عَنْهُمْ وَعَظَّمَهُمْ
 وَقَالَ لَهُمْ فِي أَنفُسِهِمْ قَوْلًا بَلِيغًا ١١٣ وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ
 رَّسُولٍ إِلَّا لِيُطَاعَ بِإِذْنِ اللَّهِ وَلَوْ أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ
 جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ
 لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا رَّحِيمًا ١١٤ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ
 حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ
 حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ١١٥ وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا
 عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنفُسَكُمْ أَوِ اخْرُجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا
 فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِنْهُمْ وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ
 بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيثًا ١١٦ وَإِذْ آلَتُهُمْ مِنْ
 لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ١١٧ وَهَدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ١١٨

۽ جڏهن کين چئجي ته جيڪي الله لائو تنهن ڏانهن ۽ پيغمبر ڏانهن اچو ته منافقن کي ڏٺي ته توکان پوري طرح جهلجي ويندا آهن (٦١). پوءِ (تڏهن) ڪيئن (ڪندا) جڏهن کين ڪا تڪليف انهيءَ سببان پهچندي جو سندن هٿن اڳي موڪليو آهي پوءِ وري تو وٽ اچي الله جو قسم کڻندا ته اسان جو چڱائي ۽ نهرائءَ کان سواءِ (بيو) ڪو ارادو نه هو (٦٢). اهي (اهي) آهن جن جي دلين ۾ جيڪي (ڪفر ۽ نفاق) آهي سو الله ڄاڻندو آهي (جو وقت تي سزا لوڙيندا) پوءِ کائڻ منهن موڙ ۽ کين نصيحت ڪر ۽ کين سندين دلين ۾ پهچندڙ ڳالهه چؤ (٦٣). ڪوئي پيغمبر نه موڪليو سون پر هن لاءِ ته الله جي حڪم سان سندس تابعداري ڪئي وڃي- ۽ جڏهن انهن (ماڻهن) پاڻ تي ظلم ڪيو تڏهن جيڪڏهن تو وٽ اچن ها پوءِ الله کان بخشش گهرن ها ۽ پيغمبر انهن لاءِ بخشش گهري ها ته الله کي باجه سان موٽندڙ مهربان لهن ها (٦٤). پوءِ تنهنجي پالڻهار جو قسم آهي ته (اهي) ماڻهو ايستائين، مسلمان نه آهن جيستائين انهيءَ معاملي ۾ جو سندن وچ ۾ پيو آهي توکان فيصلو ڪرائڻ پوءِ (تون) جيڪو نبيرو ڪرين تنهن کان پنهنجين دلين ۾ ڪا اڙ ڪرڻ نه ڏسن ۽ (پوري) مڃڻ طرح مڃين (٦٥). ۽ جيڪڏهن اسين مٿن لازم ڪريون ها ته اوهين پاڻ کي ڪهو يا پنهنجن ديسن مان نڪرو ته منجهانئن ٿورڙن کان سواءِ (بيا) اهو نه ڪن ها- ۽ جيڪا نصيحت ڪئي وين تنهن موجب جيڪڏهن آهي ڪم ڪن ها ته انهن لاءِ ضرور پيلو ۽ (ايمان کي) زياده پڪي ڪرڻ وارو هجي ها (٦٦). ۽ انهيءَ وقت پاڻ وٽان کين وڏو اجر ضرور ڏيون ها (٦٧). ۽ ضرور کين سڌي واٽ وٺايون ها (٦٨).

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ
 اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ
 وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا ١٩ ذَٰلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَىٰ
 بِاللَّهِ عِلْمًا ٢٠ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا خُذُوا وَاحِدًا وَاحِدًا مِمَّنْ فَانَرُوا
 تَبَاتٍ أَوْ انفروا جميعًا ٢١ وَإِنْ مِنْكُمْ لَمَنْ لَيُبِطْنَ ٢٢ فَإِنْ
 أَصَابَكُمْ مِصْيَبَةٌ ٢٣ قَالَ قَدْ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيَّ إِذْ لَمْ أَكُنْ مَعَهُمْ
 شَهِيدًا ٢٤ وَلَئِنْ أَصَابَكُمْ فَضْلٌ مِنَ اللَّهِ لَيَقُولُنَّ كَأَنْ لَمْ
 تَكُنْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ مَوَدَّةٌ يَلْبِثُنِي كُنْتُ مَعَهُمْ فَأَفُوزَ
 فَوْزًا عَظِيمًا ٢٥ فَلْيَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ
 الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ ٢٦ وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ٢٧ وَمَا لَكُمْ
 لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ
 وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا
 مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا ٢٨ وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ
 لَدُنْكَ وَلِيًّا ٢٩ وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا ٣٠

۽ جيڪي الله ۽ پيغمبر جي تابعداري ڪندا سي انهن سان گڏ رهندڙ آهن جن تي الله فضل ڪيو آهي (يعني) پيغمبر ۽ صديق ۽ شهيد ۽ صالح ۽ اهي چڱا سنگتي آهن (٦٩). اهو فضل الله جي طرفان آهي. ۽ الله ڄاڻندڙ بس اهي (٧٠). اي ايمان وارو! پنهنجي بچاءَ جو سامان وٺو پوءِ (جهاد لاءِ) ٽولا ٽولا ٽي نڪرو يا گڏجي نڪرو (٧١). ۽ بيشڪ اوهان مان ڪو (اهڙو) آهي جو (ڄاڻي وائي) دير ڪندو آهي، پوءِ جيڪڏهن اوهان کي ڪا تڪليف پهچندي آهي ته چوندو آهي ته بيشڪ الله مون تي احسان ڪيو جو (آءُ) ساڻن حاضر نه هيس (٧٢). ۽ جيڪڏهن الله (جي پار) کان ڪو فضل اوهان کي پهچي ته (انهيءَ وانگر جو) ڄڻ ته اوهان جي ۽ سندس وچ ۾ دوستي نه هئي ضرور چوندو آهي ته مون کي ارمان آهي جيڪر ساڻن هجان ها ته وڏي مراد ماڻيان ها (٧٣). پوءِ انهن (مؤمنن) کي جڳائي ته الله جي واٽ ۾ وڙهن جيڪي دنيا جي حياتيءَ کي آخرت سان وڪڻندا آهن. ۽ جيڪو الله جي واٽ ۾ وڙهندو پوءِ ماريو ويو يا غالب ٿيو تنهن کي سگهو ئي وڏو اجر ڏينداسون (٧٤). ۽ (اي مسلمانو!) اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي؟ جو الله جي واٽ ۾ نه ٿا وڙهو حالانڪه هيئن مردن ۽ عورتن ۽ ٻارن مان اهي آهن جي چون ٿا ته اي اسان جا پالڻهار! هن شهر مان جنهن جا رهاڪو ظالم آهن اسان کي (ٻاهر) ڪڍ، ۽ پاڻ وٽان اسان جو (ڪو) سنڀاليندڙ ڪر ۽ پاڻ وٽان اسان جو ڪو مددگار ڪر! (٧٥).

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ ۗ
 إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ۝ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ قِيلَ
 لَهُمْ كُفُّوا أَيْدِيَكُمْ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ فَلَمَّا كُتِبَ
 عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ إِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ يُخَشُونَ النَّاسَ كَخَشِيَةِ
 اللَّهِ أَوْ أَشَدَّ خَشْيَةً وَقَالُوا رَبَّنَا لِمَ كَتَبْتَ عَلَيْنَا الْقِتَالَ لَوْ
 لَا أَخَّرْتَنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ قُلْ مَتَاعُ الدُّنْيَا قَلِيلٌ وَالْآخِرَةُ
 خَيْرٌ لِّمَنِ اتَّقَىٰ وَلَا تُظَلَمُونَ فَتِيلًا ۝ أَيْنَ مَا تَكُونُوا
 يَدْرِكُكُمُ الْمَوْتُ وَلَوْ كُنْتُمْ فِي بُرُوجٍ مُّشِيدَةٍ وَإِنْ تُصِبْهُمْ
 حَسَنَةٌ يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَإِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ
 يَقُولُوا هَذِهِ مِنْ عِنْدِكَ قُلْ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ فَمَالِ
 هَؤُلَاءِ الْقَوْمِ لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ حَدِيثًا ۝ مَا أَصَابَكَ مِنْ
 حَسَنَةٍ فَمِنَ اللَّهِ وَمَا أَصَابَكَ مِنْ سَيِّئَةٍ فَمِنَ نَفْسِكَ وَأَرْسَلْنَاكَ
 لِلنَّاسِ رَسُولًا وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ۝ مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ
 فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ ۗ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۗ

جيڪي مؤمن آهن سي الله جي واٽ ۾ وڙهندا آهن، ۽ جيڪي ڪافر آهن سي طاغوت جي واٽ ۾ وڙهندا آهن تنهن ڪري شيطان جي ساٿين کي ماريو، بيشڪ شيطان جي ٺڳي ڪمزور آهي (٧٦). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏٺو ائيني ڇا؟ جن کي چيو ويو ته پنهنجن هٿن کي (ويڙه کان) جهليو ۽ نماز پڙهو ۽ زڪوٰه ڏيو، پوءِ جنهن مهل مٿن ويڙه لازم ڪئي ويئي تنهن مهل منجهائڻ اوچتو هڪ ٽولي الله جي خوف وانگر يا ان کان به وڌ خوف ڪرڻ ۾، ماڻهن کان ڊڄي ٿي ۽ چيائون ته اي اسان جا پالڻهار! ڇا لاءِ اسان تي ويڙه لازم ڪئي ائيني؟ ويجهي وقت تائين تو اسان کي ڇو نه ڍر ڏني؟ (اي پيغمبر!) ڇو ته دنيا جو سامان ٿورڙو آهي، آخرت انهي لاءِ پلي آهي جيڪو پرهيزگاري ڪندو ۽ توهان تي تند جيترو به ظلم نه ڪيو ويندو (٧٧). جتي هوندءُ آئي اوهان کي موت پهچندو جيتوڻيڪ مضبوط قلعن ۾ (چونءِ) هوندءُ. ۽ جيڪڏهن کين ڪا چڱائي پهچندي آهي ته چوندا آهن ته هيءُ الله وٽان (پهتي) آهي، ۽ جيڪڏهن کين ڪا تڪليف پهچندي آهي ته چوندا آهن ته هيءُ تو وٽان پهتي آهي. (کين) ڇو ته (ڏک سک) سڀ الله وٽان آهي. پوءِ هن قوم کي ڇا (ٿيو) آهي جو ڳالهه جي سمجهڻ کي ويجهو ٿي نه آهن (٧٨). توکي جيڪا به چڱائي پهچي ٿي سا الله وٽان (پانءِ) ۽ توکي جيڪا به تڪليف پهچي ٿي سا پنهنجي نفس (جي ڪمن جي شامت) کان (پانءِ) ۽ توکي ماڻهن لاءِ پيغمبر ڪري موڪليوسون ۽ الله شاهد بس آهي (٧٩). جيڪو پيغمبر جي فرمانبرداري ڪندو تنهن بيشڪ الله جي فرمانبرداري ڪئي ۽ جيڪو ڦرندو تن تي توکي نگهبان ڪري نه موڪليو اٿئون (٨٠).

وَيَقُولُونَ طَاعَةٌ فَإِذَا بَرَزُوا مِنْ عِنْدِكَ بَيَّتَ طَائِفَةٌ
 مِنْهُمْ غَيْرَ الَّذِي تَقُولُ وَاللَّهُ يَكْتُبُ مَا يُبَيِّتُونَ فَأَعْرِضْ
 عَنْهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٨١﴾ أَفَلَا يَتَذَكَّرُونَ
 الْقُرْآنَ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِنْدِ غَيْرِ اللَّهِ لَوَجَدُوا فِيهِ اخْتِلَافًا
 كَثِيرًا ﴿٨٢﴾ وَإِذَا جَاءَهُمْ أَمْرٌ مِنَ الْأَمْنِ أَوِ الْخَوْفِ أَذَاعُوا بِهِ
 وَلَوْ رُدُّوهُ إِلَى الرَّسُولِ وَإِلَى أُولِي الْأَمْرِ مِنْهُمْ لَعَلِمَهُ الَّذِينَ
 يَسْتَنْبِطُونَهُ مِنْهُمْ وَلَوْ أَفْضَلُ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ لَاتَّبَعْتُمُ
 الشَّيْطَانَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٣﴾ فَقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا تُكْفِرُ إِلَّا
 نَفْسَكَ وَحَرِّضِ الْمُؤْمِنِينَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَكْفِكَ بِأَسِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَاللَّهُ أَشَدُّ بِأَسًا وَأَشَدُّ تَنْكِيلًا ﴿٨٤﴾ مَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً
 حَسَنَةً يَكُنْ لَهُ نَصِيبٌ مِنْهَا وَمَنْ يَشْفَعْ شَفَاعَةً سَيِّئَةً يَكُنْ
 لَهُ كِفْلٌ مِنْهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقْبِتًا ﴿٨٥﴾ وَإِذْ حِجَّيْتُمْ
 بِتَحِيَّةٍ فَحَيُّوا بِأَحْسَنِ مِنْهَا أَوْ رُدُّوهَا إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى
 كُلِّ شَيْءٍ حَسِيبًا ﴿٨٦﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ
 الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا ﴿٨٧﴾

۽ (منافق تو وٽ) چوندا آهن ته فرمانبرداري (ڪنڊاسون) پوءِ جڏهن تو وٽان هليا ويندا آهن تڏهن منجهانئن هڪ ٽولي تنهنجي ڳالهين جي ابتر رات جو صلاحون ڪندي آهي ۽ جيڪي رات جو صلاحون ڪندا آهن سي الله لکندو آهي، تنهنڪري ڪائڻن منهن موڙ ۽ الله تي ڀروسو ڪر ۽ الله وڪيل بس آهي (۸۱). قرآن ۾ چو نه سوچ ڪندا آهن؟ ۽ جيڪڏهن الله کان سواءِ ٻئي (ڪنهن) وٽان هجي ها ته منجهس گهڻو اختلاف لهن ها (۸۲). ۽ جڏهن وٽن آمن جي يا خطري جي ڪا خبر ايندي آهي (تڏهن) ان کي مشهور ڪندا آهن ۽ جيڪڏهن ان کي پيغمبر ڏانهن ۽ پنهنجن (مسلمانن) مان اميرن (حڪمرانن) ڏانهن پهچائين ها ته منجهانئن جيڪي ان کي جاچيندا آهن سي ضرور ان کي (چڱيءَ طرح) ڄاڻن ها ۽ جيڪڏهن الله جو فضل ۽ سندس باجهه اوهان تي نه هجي ها ته ٿورڙن کان سواءِ ضرور شيطان جي پٺيان لڳو ها (۸۳). پوءِ (اي پيغمبر!) الله جي واٽ ۾ جنگ ڪر، تنهنجي سر کان سواءِ توتي بار نه رکيو ويو آهي ۽ مؤمنن کي همٿاءِ، ويجهو ئي الله ڪافرن جي ويڙهه کي روڪڻ تي آهي ۽ الله ويڙهه جي ڪري ڏاڍو زور وارو ۽ سزا ڏيڻ ۾ (به) ڏاڍو زور وارو آهي (۸۴). جيڪو چڱيءَ ڳالهه جي سفارش ڪندو تنهن لاءِ منجهانئس حصو آهي، ۽ جيڪو بچڙيءَ ڳالهه جي سفارش ڪندو تنهن لاءِ منجهانئس حصو آهي ۽ الله سڀ شيءِ تي نگهبان آهي (۸۵). ۽ جڏهن اوهان کي سلام ڪرڻ سان تعظيم ڏني وڃي تڏهن ان کان بهتر تعظيم سان (سلام) ورايو يا اوترو ورايو- بيشڪ الله سڀ ڪنهن شيءِ جو حساب ڪندڙ آهي (۸۶). الله (اهو) آهي جو) ان کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي. قيامت جي ڏينهن جنهن ۾ (ڪو) شڪ نه آهي اوهان کي ضرور گڏ ڪندو ۽ الله کان ڪير (پنهنجي) ڳالهه ۾ وڌيڪ سچو آهي؟ (۸۷).

فَمَا لَكُمْ فِي الْمُنَفِقِينَ فَعْتَيْنِ وَاللَّهُ أَرْكَسَهُمْ بِمَا كَسَبُوا
أَتْرِيدُونَ أَنْ تَهْدُوا مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ
فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ۝ وَذُوالِ التَّكْفُرُونَ كَمَا كَفَرُوا
فَتَكُونُونَ سَوَاءً فَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ أَوْلِيَاءَ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا
فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فخذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ
وَجَدْتُمُوهُمْ وَلَا تَتَّخِذُوا مِنْهُمْ وُلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ۝ إِلَّا
الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَىٰ قَوْمِ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ
جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يُقَاتِلُوكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوا
قَوْمَهُمْ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ فَإِنْ
اعْتَزَلُوكُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ وَالْقَوَالِيبُ عَلَيْكُمُ السَّلَامَ فَمَا
جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلًا ۝ سَتَجِدُونَ الْآخِرِينَ
يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا قَوْلَنَا بِمَا كَانُوا يَدْعُونَ أَنَّا
أَرْكَسْنَاكُمْ فِيهَا ۖ فَإِنْ لَمْ يَعْزِلُوكُمْ وَيُلْقُوا إِلَيْكُمُ
السَّلَامَ وَيَكْفُرُوا أَيْدِيَهُمْ فخذُوهُمْ وَاقْتُلُوهُمْ حَيْثُ
تَقِفْتُمُوهُمْ وَأُولَئِكَ جَعَلْنَا لَكُمْ عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ۝

اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي جو منافقن جي بابت ٻه ٽوليون (ٿي پيا) آهيو ۽ الله سندن ڪرتوتن سببان کين اونڌو ڪيو آهي. جنهن کي الله پُلايو تنهن کي اوهين هدايت ڪرڻ گهرندا آهيو ڇا؟ جنهن کي الله پلائيندو آهي تنهن لاءِ ڪا واٽ ڪڏهن نه لهندين (١٨٨). (اهي) گهرندا آهن ته جيڪر اوهين ڪافر ٿيو جهڙا پاڻ ڪافر آهن ته (سڀ) هڪجهڙا ٿيو پوءِ منجهانئن ڪنهن کي ايستائين دوست ڪري نه وٺو جيستائين الله جي واٽ ۾ وطن ڇڏين. پوءِ جيڪڏهن ڦري وڃين ته پڪڙيون ۽ جتي لهون تتي قتل ڪريون ۽ منجهانئن ڪنهن کي نڪي دوست ۽ نڪي مددگار ڪري وٺو (١٨٩). پر (انهن سان نه وڙهو) جيڪي اهڙيءَ قوم سان ڳنڍيل هجن جو اوهان جي ۽ انهن جي وچ ۾ معاهدو ٿيل هجي يا اوهان وٽ هن حال ۾ اچن جو اوهان سان وڙهڻ يا پنهنجي قوم سان وڙهڻ کان سندن سينا گهٽيل هجن ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته کين اوهان تي غالب ڪري ها ۽ اوهان کي ضرور مارين ها پوءِ جيڪڏهن اوهان کان پاسو ڪن ۽ اوهان سان نه وڙهن ۽ اوهان ڏانهن صلح (جو پيغام) موڪلين ته پوءِ الله اوهان لاءِ مٿن ڪا (ويڙهه جي) واٽ نه ڪئي آهي (٩٠). ٻي ٽوليءَ کي (اوهين) سگهوئي لهندؤ جو اوهان کان امن ۾ هجڻ گهرندا ۽ پنهنجي قوم کان (به) امن ۾ هجڻ گهرندا. جڏهن به ڪنهن فتني ڏانهن سڏيا ويندا تڏهن منجهس جهٽ پٽ اونڌي منهن ڪري پوندا، پوءِ جيڪڏهن اوهان کان پاسو نه ڪن ۽ نڪي اوهان ڏانهن صلح (جو پيغام) موڪلين ۽ نڪي پنهنجن هٿن کي (ويڙهه کان) جهلين ته انهن کي پڪڙيو ۽ جتي انهن کي لهو تتي انهن کي ڪهو ۽ انهن تي اسان اوهان کي پڌرو غلبو ڏنواهي (٩١).

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ أَنْ يَقتُلَ مُؤْمِنًا إِلَّا خَطَاً وَمَنْ قَتَلَ مُؤْمِنًا خَطَاً
 فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ إِلَّا أَنْ يَصَّدَّقُوا فَإِنْ
 كَانَ مِنْ قَوْمٍ عَدُوٍّ لَكُمْ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ وَإِنْ
 كَانَ مِنْ قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُم مِيثَاقٌ فَدِيَةٌ مُسَلَّمَةٌ إِلَى أَهْلِهِ وَ
 تَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مُؤْمِنَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ
 تَوْبَةً مِّنَ اللَّهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ^(٩٦) وَمَنْ يَقتُلْ مُؤْمِنًا مُتَعَدِّلاً
 فِجِرَؤُهُ جَهَنَّمُ خَالِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ
 عَذَابًا عَظِيمًا ^(٩٧) يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا ضَرَبْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ
 فَتَبَيَّنُوا وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ أَلْفَى إِلَيْكُمْ السَّلَامَ لَسْتَ مُؤْمِنًا تَبْتَغُونَ
 عَرَضَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ مَغَانِمٌ كَثِيرَةٌ كَذَلِكَ كُنْتُمْ مِّنْ
 قَبْلُ فَمِنَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ فِتْيَانٌ وَاللَّهُ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ^(٩٨)
 لَا يَسْتَوِي الْقَعْدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرَ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ
 بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَعْدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَّ اللَّهُ
 الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَعْدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ^(٩٩)

۽ مؤمن جو ڪنهن مؤمن کي مارڻ پُل چُڪ کان سواءِ (ڪنهن حال ۾) نه جڳائي ۽ جيڪو مؤمن کي پُل چڪ سان ماري ته (هڪ ته) مؤمن ٻانهي کي آزاد ڪري ۽ (ٻيو ته) چٽي سندس وارثن کي پهچائي پر جي بخشين (ته انهن کي اختيار آهي). پوءِ جيڪڏهن اوهان جي دشمنن جي قوم مان آهي ۽ اهو مؤمن هجي ته (رڳو) مؤمن ٻانهي کي آزاد ڪرڻ لازم آهي (۽ چٽي معاف آهي) ۽ جيڪڏهن انهيءَ قوم مان آهي جو اوهان جي ۽ انهن جي وچ ۾ پڪو معاهدو ٿيل آهي ته چٽي سندس وارثن کي پهچائجي ۽ مؤمن ٻانهي کي آزاد ڪرڻ لازم آهي ۽ جيڪو (ٻانهو) نه لهي ته به مهينا لڳولڳ روزا رکي (اهو ڪفارو) الله (جي پار) کان توبه جي (قبول ٿيڻ) لاءِ آهي ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۹۲). ۽ جيڪو مؤمن کي ڄاڻي وائي ماريندو تنهن جي سزا دوزخ آهي منجهس سدائين رهڻ وارو آهي ۽ الله مٿس ڏمريو ۽ مٿس لعنت ڪندو ۽ اُن لاءِ وڏو عذاب تيار ڪيو اٿس (۹۳). اي ايمان وارو! جڏهن اوهين الله جي وات ۾ (جهاد لاءِ) مسافري ڪريو تڏهن (پوريءَ طرح) جاچيو ۽ جيڪو اوهان کي سلام ڪري تنهن کي اوهين دنيا جي حياتيءَ جو سامان طلبيندڙ ٿي، نه چئو ته تون مؤمن نه آهين، ڇو ته الله وٽ (ڏيڻ لاءِ) خزانو گهڻا آهن. اڳ اوهين به اهڙا هيو پوءِ الله اوهان تي احسان ڪيو پوءِ اوهين (پوريءَ طرح) جاچيو. ڇو ته جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۹۴). مؤمنن مان ڪنهن عذر ڌاران (جهاد کان گهر ۾) ويهي رهندڙ ۽ الله جي وات ۾ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن سرن سان جهاد ڪندڙ (اهي ٻئي) برابر نه آهن پنهنجن مالن ۽ پنهنجن سرن سان جهاد ڪندڙن کي الله (گهر ۾) ويهي رهندڙن کان مرتبي ۾ پلو ڪيو آهي ۽ الله هر هڪ کي چڱائي جو وعدو ڏنو آهي ۽ الله جهاد ڪندڙن کي ويهي رهندڙن کان وڏي اجر جي ڪري پلو ڪيو آهي (۹۵).

دَرَجَاتٍ مِّنْهُ وَمَغْفِرَةً وَرَحْمَةً ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
 رَّحِيمًا ٩٧ ۝ إِنَّ الَّذِينَ تَوَفَّيْتُمُ الْمَلَائِكَةَ ظَالِمًا
 أَنفُسِهِمْ قَالُوا فِيمَ كُنْتُمْ قَالُوا كُنَّا مُسْتَضْعَفِينَ
 فِي الْأَرْضِ قَالُوا أَلَمْ تَكُنْ أَرْضَ اللَّهِ وَاسِعَةً فَتُهَاجِرُوا
 فِيهَا فَأُولَئِكَ مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ٩٨
 إِلَّا الْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ
 لَا يَسْتَطِيعُونَ حِيلَةً وَلَا يَهْتَدُونَ سَبِيلًا ٩٩
 فَأُولَئِكَ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنْهُمْ ۗ وَكَانَ اللَّهُ
 غَفُورًا غَفُورًا ١٠٠ ۝ وَمَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ
 فِي الْأَرْضِ مُرْعًا كَثِيرًا وَسَعَةً ۗ وَمَنْ يَخْرُجْ
 مِنْ بَيْتِهِ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ يُدْرِكُهُ
 الْمَوْتُ فَقَدْ وَقَعَ أَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا
 رَّحِيمًا ١٠١ ۝ وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ
 جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ ۗ إِنَّ خِفَتِكُمْ أَنْ يُفْتِنَكُمْ
 الَّذِينَ كَفَرُوا ۗ إِنَّ الْكُفْرَيْنَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا ١٠٢

پاڻ وٽان درجا ۽ بخشش ۽ پاڇه ڪئي اٿس ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (٩٦). بيشڪ جن پاڻ تي ظلم ڪيو آهي تن کي ملائڪ مارڻ مهل چوندا آهن ته اوهين ڪهڙي (حال) ۾ هيؤ؟ آهي چوندا ته اسين ملڪ ۾ بيوس هئاسون۔ (ملائڪ کين) چوندا ته الله جو ملڪ ويڪرو نه هو ڇا؟ جو ان ۾ لڏي ويو ها۔ پوءِ انهن جي جاءِ دوزخ آهي ۽ اهو هنڌ بچڙو آهي. (٩٧). پر مردن ۽ عورتن ۽ ٻارن مان هيٺان جو، ڪا واه لهي نه سگهندا آهن ۽ نڪا نڪرڻ جي ڪا واٽ وٺي سگهندا آهن (٩٨). ته سگهو انهن کي الله معاف ڪرڻ تي آهي ۽ الله معافي ڏيندڙ بخشڻهار آهي (٩٩). جيڪو الله جي واٽ ۾ وطن ڇڏيندو سو زمين ۾ گهڻيون رهڻ جون جايون ۽ (روزيءَ جي) ڪشادگي لهندو ۽ جيڪو الله (جي واٽ ۾) ۽ سندس پيغمبر ڏانهن هجرت ڪندڙ ٿي پنهنجي گهر کان نڪرندو پوءِ کيس موت پهچندو تنهن جو اجر بيشڪ الله تي (لازم) آهي ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (١٠٠). ۽ جڏهن اوهين ملڪ ۾ مسافري ڪريو تڏهن جيڪڏهن ڊڄو ٿا ته ڪافر اوهان کي پریشان ڪندا ته نماز مان ڪجهه گهٽائڻ ۾ اوهان تي گناهه ڪونهي۔ ڇو ته ڪافر اوهان جا پڌرا ويري آهن (١٠١).

وَإِذْ كُنْتُمْ فِيهِمْ فَاقْبَتْ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلْتَقُمْ طَائِفَةٌ
 مِنْهُمْ مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا أَسْلِحَتَهُمْ فَإِذَا سَجَدُوا فَلْيَكُونُوا
 مِنْ وَرَائِكُمْ مَوْلَاتٍ طَائِفَةٌ أُخْرَى لَمْ يُصَلُّوا فَلْيُصَلُّوا
 مَعَكَ وَلِيَأْخُذُوا حِذْرَهُمْ وَأَسْلِحَتَهُمْ وَذَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَالْوَيْغَلُونَ عَنْ أَسْلِحَتِكُمْ وَأَمْتِعَتِكُمْ فَيَمِيلُونَ
 عَلَيْكُمْ مَّيْلَةً وَاحِدَةً وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِنْ كَانَ بِكُمْ
 أَذًى مِنْ مَطَرٍ أَوْ كُنْتُمْ مَرْضَى أَنْ تَضَعُوا أَسْلِحَتَكُمْ وَ
 خُذُوا حِذْرَكُمْ إِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٠﴾
 فَإِذَا قَضَيْتُمُ الصَّلَاةَ فَادْكُرُوا اللَّهَ قِيَمًا وَفَعُودًا
 وَعَلَى جُنُوبِكُمْ فَإِذَا اطْمَأْنَنْتُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ إِنَّ
 الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْقُوتًا ﴿١١﴾ وَلَا
 تَهِنُوا فِي ابْتِغَاءِ الْقَوْمِ إِنْ تَكُونُوا تَأْلَمُونَ فَإِنَّهُمْ
 يَأْلَمُونَ كَمَا تَأْلَمُونَ وَتَرْجُونَ مِنَ اللَّهِ مَا لَا يَرْجُونَ وَ
 كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ﴿١٢﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ
 بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَاكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا ﴿١٣﴾

۽ (اي پيغمبر! ويڙه مهل) جڏهن منجهن هجين پوءِ ڪين نماز پڙهائين ته منجهائين هڪ ٽوليءَ کي توسان (نماز ۾) بيهڻ گهرجي ۽ پنهنجن هٿيارن کي (ساڻ) وٺڻ گهرجين، پوءِ جنهن مهل (اهي) سجدو ڏيئي بيهن (تنهن مهل) اوهان جي پوڻان ٿين ۽ جنهن ٻي ٽوليءَ نماز نه پڙهي آهي سي، اچن تن کي توسان نماز پڙهڻ گهرجي ۽ پنهنجي بچاءَ (جي شين) ۽ پنهنجن هٿيارن کي وٺڻ گهرجين. ڪافر گهرندا آهن ته جيڪر اوهين پنهنجن هٿيارن ۽ پنهنجي سامان کان (ڪجهه) بي خبر ٿيو ته اوهان تي هڪ ئي پيري حملو ڪن- ۽ جيڪڏهن اوهان کي مينهن کان ڪا تڪليف هجي يا اوهين بيمار هجو ته اوهان تي گناهه نه آهي ته پنهنجا هٿيار لاهي رکو، ۽ پنهنجي بچاءَ جون شيون (ساڻ) وٺو. بيشڪ الله ڪافرن لاءِ خوارِي ڏيندڙ عذاب تيار ڪيو آهي (۱۰۲). پوءِ جڏهن نماز پوري ڪريو (تڏهن) بيئي ۽ ويئي ۽ پنهنجن پاسن ۾ الله کي ياد ڪريو، پوءِ جڏهن اوهين دلجاءِ ڪريو تڏهن (اصلي دستور تي) نماز پڙهو، بيشڪ نماز مؤمنن تي مقرر وقت تي فرض آهي (۱۰۳). ۽ ڪافرن جي ڳول ڳول ۾ سستي نه ڪريو- جيڪڏهن اوهين ڏکوڻا آهيو ته اهي به اوهان جهڙا ڏکوڻا آهن، ۽ اوهين الله ۾ اها اميد ٿا رکجو جا اميد انهن کي نه آهي- ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۰۴). (اي پيغمبر!) بيشڪ اسان تو ڏانهن سچو ڪتاب هن لاءِ لائو آهي ته جيئن الله توکي سيڪاريو آهي تيئن ماڻهن جي وچ ۾ فيصلو ڪرين- ۽ خيانت ڪندڙن جي پاسداري نه ڪر (۱۰۵).

وَاسْتَغْفِرِ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ١٣ وَلَا تَجَادِلْ
 عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَن
 كَانَ خَوَّانًا أَشِيمًا ١٤ يَسْتَخْفُونَ مِنَ النَّاسِ وَلَا
 يَسْتَخْفُونَ مِنَ اللَّهِ وَهُوَ مَعَهُمْ إِذْ يُبَيِّتُونَ مَا لَا يَرْضَى
 مِنَ الْقَوْلِ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُحِيطًا ١٥ هَآنَتْكُمْ
 هُوَلَاءُ جَادَلْتُمْ عَنْهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فَمَن يُجَادِلِ
 اللَّهُ عَنْهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَمْ مَن يَكُونُ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ١٦ وَ
 مَن يَعْمَلْ سُوءًا أَوْ يَظْلِمْ نَفْسَهُ ثُمَّ يَسْتَغْفِرِ اللَّهُ يَجِدِ
 اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ١٧ وَمَن يَكْسِبْ إِثْمًا فَإِنَّمَا يَكْسِبُهُ عَلَى
 نَفْسِهِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ١٨ وَمَن يَكْسِبْ خَطِيئَةً
 أَوْ إِثْمًا ثُمَّ يَرْمِ بِهِ بَرِيئًا فَقَدِ احْتَمَلَ بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ١٩
 وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ وَرَحْمَتُهُ لَهَمَّتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ
 أَن يُضِلُّوكَ وَمَا يُضِلُّونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَضُرُّونَكَ مِن
 شَيْءٍ وَأَنزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ
 مَا لَمْ تَكُن تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ٢٠

۽ الله کان بخشش گهر۔ چو ته الله بخشهار مهربان آهي (۱۰۶). ۽ جيڪي پنهنجو پاڻ سان خيانت ڪندا آهن تن جي پاران (تون) نه جهيڙو۔ چو ته الله خيانت جي گنهگار کي دوست نه رکندو آهي (۱۰۷). ماڻهن کان لڪندا آهن ۽ الله کان لڪي نه سگهندا ۽ جڏهن رات جو اها صلاح ڪندا آهن جنهن صلاح کان (الله) راضي نه آهي ڏهن اهو (الله) ساڻن آهي۔ ۽ جيڪي ڪندا آهن تنهن کي الله گهرو ڪندڙ آهي (۱۰۸). خبردار! اوهين اهڙي قوم آهيو جو دنيا جي حياتيءَ ۾ (ته) سندن پاران بحث ڪندا آهيو، پوءِ قيامت جي ڏينهن سندن پاران الله سان ڪير جهيڙو ڪندو؟ يا مٿن ڪير پرجهلو ٿيندو؟ (۱۰۹). ۽ جيڪو بچڙو ڪم ڪندو يا پاڻ تي ظلم ڪندو وري الله کان بخشش گهرندو سو الله کي بخشهار مهربان لهندو (۱۱۰). ۽ جيڪو ئي گناه ڪري ٿو سو پاڻ لاءِ ئي ڪري ٿو ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۱۱). ۽ جي ڪو ڪا خطا يا گناه ڪري وري اها (تهمت) ڪنهن بيگناه تي هڻي تنهن بيشڪ بهتان ۽ پڌرو گناه ڪنيو (۱۱۲). ۽ جيڪڏهن توتي الله جو فضل ۽ سندس پاڪ نه هجي ها ته منجهانئن هڪ ٽوليءَ توکي غلطي ۾ وجهڻ جي پڪي نيت ڪئي هئي ۽ (اهي) پاڻ کان سواءِ (ڪنهن کي) نه پلائيندا آهن ۽ توکي ڪوبه نقصان نه پهچائيندا ۽ الله توتي ڪتاب ۽ دانائي لائي آهي ۽ جيڪي تون نه ڄاڻندو هئين سو توکي سيکاريائين ۽ توتي الله جو وڏو فضل آهي (۱۱۳).

لَأَخَيْرٍ فِي كَثِيرٍ مِّنْ نَّجْوَاهُمْ إِلَّا مَنْ أَمَرَ بِصَدَقَةٍ أَوْ
 مَعْرُوفٍ أَوْ إِصْلَاحٍ بَيْنَ النَّاسِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ
 ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٣٧﴾ وَمَنْ
 يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَ
 يُتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ
 جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ﴿١٣٨﴾ إِنْ اللَّهُ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ
 بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ
 فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا ﴿١٣٩﴾ إِنْ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا
 انْتِشَاءً وَإِنْ يَدْعُونَ إِلَّا شَيْطَانًا مَّرِيدًا ﴿١٤٠﴾ لَعَنَهُ اللَّهُ
 وَقَالَ لَا اتَّخَذَنَّ مِنْ عِبَادِكَ نَصِيبًا مَّفْرُوضًا ﴿١٤١﴾
 وَلَا ضَلَّتْهُمْ وَلَا امْنَيْدَتْهُمْ وَلَا مَرَّتَهُمْ فَلْيُبْتِكُنْ إِذَانَ
 الْأَنْعَامِ وَلَا مَرَّتَهُمْ فَلْيَغْيِرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَنْ يَتَّخِذِ
 الشَّيْطَانَ وَلِيًّا مِّنْ دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا ﴿١٤٢﴾
 يَعِدُهُمْ وَيُمْنِيهِمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٤٣﴾
 أُولَٰئِكَ مَا لَهُمْ جَهَنَّمُ وَلَا يُجَدُّونَ عَنْهَا مَحِيصًا ﴿١٤٤﴾

سندين گهڻين گجهين صلاحن ۾ ڪا چڱائي نه آهي پر جنهن خيرات ڏيڻ يا چڱي ڪم يا ماڻهن جي وچ ۾ سداري ڪرڻ جو حڪم ڪيو (تنهن جي صلاح ۾ چڱائي آهي) ۽ جيڪو اهو (ڪم) الله جي رضا منديءَ جوڳو لاءِ ڪندو تنهن کي سگهوئي وڏو اجر ڏينداسون (۱۱۴). ۽ جيڪو هدايت جي چتي ٿيڻ کان پوءِ پيغمبر جي مخالفت ڪندو ۽ مؤمنن جي واٽ کان سواءِ ٻي واٽ وٺندو سو جيڏانهن ڦريو تيڏانهن ڪيس ڦيرينداسون ۽ ڪيس دوزخ ۾ گهيريڻداسون ۽ (اها) جاءِ بچڙي آهي (۱۱۵). بيشڪ الله هيءُ (ڏوه) نه بخشيندو جو (ڪنهن کي) ساڻس شريڪ ڪيو وڃي ۽ ان کان سواءِ (ٻيا گناه) جنهن لاءِ گهرندو تنهن کي بخشيندو ۽ جيڪو الله سان (ڪنهن کي) شريڪ بڻائيندو سو بيشڪ وڏي ڀل ۾ ڀلو (۱۱۶). (هي مشرڪ) ان (الله) کان سواءِ عورتن (جي ناليوارن) کي ئي سڏيندا آهن ۽ (حقيقت) ۾ تڙيل شيطان کان سواءِ ٻئي کي نه سڏيندا آهن (۱۱۷). ان تي الله لعنت ڪئي آهي. ۽ (شيطان) چيو ته تنهنجي ٻانهن مان مقرر ڪيل حصو ضرور وٺندس (۱۱۸). ۽ کين ضرور گمراه ڪندس ۽ کين ضرور سڏن ۾ وجهندس ۽ کين ضرور حڪم ڪندس پوءِ ضرور ڍورن جي ڪنن کي چيريندا (رهندا) ۽ کين ضرور حڪم ڪندس ته الله جي جوڙيل (صورت) کي مٽائيندا (رهندا) ۽ جيڪو الله کان سواءِ شيطان کي دوست ڪري وٺندو تنهن بيشڪ ڀڌرو نقصان پاتو (۱۱۹). (شيطان) کين انجام ڏيندو آهي ۽ کين سڏن ۾ وجهندو آهي ۽ شيطان ٺڳيءَ کان سواءِ (ٻيو ڪو) انجام نه ڏيندو اٿن (۱۲۰). اهڙن ماڻهن جي جاءِ دوزخ آهي ۽ ان کان بچڻ جي ڪا واھ نه لهندا (۱۲۱).

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَنُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَعَدَّ اللَّهُ
 حَقًّا وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ قِيلًا ﴿٣٣﴾ لَيْسَ بِأَمَانِيكُمْ
 وَلَا أَمَانِي أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ يَعْمَلْ سُوءًا يُجْزِيهِ وَ
 لَا يَجِدْ لَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٣٤﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ
 مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ
 يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا ﴿٣٥﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ
 دِينًا مِمَّنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ وَاتَّبَعَ مِلَّةَ
 إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَاتَّخَذَ اللَّهُ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا ﴿٣٦﴾ وَاللَّهُ مَا فِي
 السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُخِيطًا ﴿٣٧﴾
 وَيَسْتَفْتُونَكَ فِي النِّسَاءِ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِيهِنَّ وَمَا
 يُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ فِي يَتِمَى النِّسَاءِ الَّتِي لَا
 تُوْتُوهُنَّ مَا كَتَبَ لهنَّ وَتَرْتَعِبُونَ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ
 وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الْوُلْدَانِ وَأَنْ تَقُومُوا لِلْيَتَامَىٰ
 بِالْقِسْطِ وَمَا تَفْعَلُوا مِنْ خَيْرٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِهِ عَلِيمًا ﴿٣٨﴾

۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي سگهوئي (اهڙن) باغن ۾ داخل ڪنداسين جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهن هميشه سدائين رهڻ وارا آهن۔ (اهو) الله جو پڪو انجام آهي ۽ انجام ڏيڻ ۾ الله کان وڌيڪ سچو ڪير آهي؟ (١٢٢). ۽ نڪي اوهان جي سڌن تي ۽ نڪي ڪتاب وارن جي سڌن تي (چوڻڪارو) آهي. جيڪو ڪا برائي ڪندو تنهنکي ان جي سزا ڏيبي ۽ الله کان سواءِ پاڻ لاءِ نڪو سنڀاليندڙ ۽ نڪو مددگار لهندو (١٢٣). ۽ جيڪي (ماڻهو) مرد يا عورت مؤمن ٿي چڱا ڪم ڪندا سي بهشت ۾ گهڙندا ۽ تر جيترو به ظلم نه ڪن (١٢٤). ۽ دين جي اعتبار کان انهيءَ کان وڌيڪ چڱو ڪير آهي؟ جنهن پنهنجو منهن (پيشاني) الله لاءِ نوايو ۽ اهو چڱائي ڪندڙ آهي ۽ ابراهيم حنيف (هڪ طرفي) جي دين جي پيروي ڪئي اٿس ۽ الله ابراهيم کي (پنهنجو) خاص دوست بڻايو هو (١٢٥). ۽ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله جو آهي ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي گهيرو ڪندڙ آهي (١٢٦). (اي پيغمبر!) زائفن بابت توکان پڇن ٿا۔ چؤ ته الله انهن بابت اوهان کي حڪم ڪري ٿو ۽ (پڻ) جيڪي اوهان کي (هن) ڪتاب ۾ (اڳ) پڙهي ٻڌايو ويو آهي سو انهن يتيم زالن بابت آهي جن کي سندن حق، جيڪو انهن لاءِ لازم ڪيو ويو سو نه ڏيندا آهيو ۽ کين پرڻجڻ جي خواهش ڪندا آهيو ۽ (پڻ) هيئن ٻارن بابت (سو اهو حڪم قائم آهي) ۽ يتيمن (جي حقن ادا ڪرڻ) لاءِ انصاف تي قائم رهو۔ ۽ اوهين جيڪا ڪا چڱائي ڪندؤ تنهن کي الله ڄاڻندڙ آهي (١٢٧).

وَإِنِ امْرَأَةٌ خَافَتْ مِنْ بَعْلِهَا نُشُوزًا أَوْ إِعْرَاضًا فَلَا
 جُنَاحَ عَلَيْهِمَا أَنْ يُصْلِحَا بَيْنَهُمَا صُلْحًا وَالصُّلْحُ خَيْرٌ
 وَأُحْضِرَتِ الْأَنْفُسُ الشُّحَّ وَإِن تُحْسِنُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ
 كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿٣٨﴾ وَلَنْ تَسْتَطِيعُوا أَنْ تَعْدِلُوا
 بَيْنَ النِّسَاءِ وَلَوْ حَرَصْتُمْ فَلَا تَهْتَلُوا كَلَّ الْمَيْلِ فَتَذَرُوهَا
 كَالْمُعَلَّقَةِ وَإِن تُصْلِحُوا وَتَتَّقُوا فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا
 رَحِيمًا ﴿٣٩﴾ وَإِن يُتَفَرَّقَا عَيْنَ اللَّهِ كُلًّا مِنْ سَعَتِهِ وَكَانَ
 اللَّهُ وَاسِعًا حَكِيمًا ﴿٤٠﴾ وَبِاللَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
 وَلَقَدْ وَصَّيْنَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ وَإِيَّاكُمْ أَنْ
 اتَّقُوا اللَّهَ طَوَّانَ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ غَنِيًّا حَمِيدًا ﴿٤١﴾ وَبِاللَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ
 وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤٢﴾ إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ
 أَيُّهَا النَّاسُ وَيَأْتِ بِالْآخِرِينَ طَوَّانَ كَانَ اللَّهُ عَلَى ذَلِكَ
 قَدِيرًا ﴿٤٣﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ ثَوَابَ الدُّنْيَا فَعِنْدَ اللَّهِ
 ثَوَابُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ طَوَّانَ كَانَ اللَّهُ سَمِيعًا بَصِيرًا ﴿٤٤﴾

۽ جيڪڏهن ڪا زال پنهنجي مڙس جي بي پرواهيءَ يا منهن موڙڻ کان ڊڄي ته ٻئي چٽا پاڻ ۾ صلح ڪن (ڪنهن به قسم جو صلح) ته ٻنهي تي گناه نه آهي ۽ صلح ڀلو آهي ۽ نفس (تہ) بخل جي آڏو ڪيا ويا آهن ۽ جيڪڏهن اوهين چڱائي ڪندؤ ۽ پرهيزگار ٿيندؤ ته جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۲۸). ۽ اوهين زالن جي وچ ۾ ڪڏهن به برابري رکي نه سگهندؤ توثيڪ گهڻي ڪوشش ڪريو تنهن ڪري اوهين (هڪ پاسي اهڙو) سارو لاڙو نه لڙو جو ٻيءَ کي لڙڪيل وانگر ڇڏيو ۽ جيڪڏهن اوهين (پاڻ ۾) صلح ڪريو ۽ پرهيزگار ٿيو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۲۹). ۽ جيڪڏهن ٻئي جدا ٿيندا ته الله پنهنجي فضل سان هر ڪنهن کي آسودو ڪندو ۽ الله (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو حڪمت وارو آهي (۱۳۰). جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله جو آهي ۽ اوهان کان اڳ ڏنل ڪتاب وارن کي ۽ (هاڻي) خاص اوهان کي بيشڪ وصيت ڪئي اٿئون ته الله کان ڊڄو ۽ جيڪڏهن نه مڃيندؤ ته (سمجهو ته) جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (خاص) الله جو آهي ۽ الله بي پرواه ساراهيل آهي (۱۳۱). ۽ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله جو آهي. ۽ الله ڀرجهلو بس آهي (۱۳۲). اي انسانؤ! جيڪڏهن الله گهري ته اوهان کي فنا ڪري ڇڏي ۽ ٻين کي پيدا ڪري ۽ الله انهيءَ (ڪم) تي وس وارو آهي (۱۳۳). جيڪو دنيا ۾ (پنهنجين چڱائين جو) ثواب گهرندو آهي ته الله وٽ دنيا ۽ آخرت جو ثواب آهي ۽ الله ٻڌندڙ ۽ ڏسنندڙ آهي (۱۳۴).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوْمِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ
وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ إِن يَكُنْ غَنِيًّا
أَوْ فَقِيرًا فَاللَّهُ أَوْلَىٰ بِهِمَا فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىٰ أَن تَعْدِلُوا
وَإِن تَلَوْا أَوْ نَعَرْتُمْ أَوْ فَأَنَ اللَّهُ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ﴿١٣٦﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا آمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي نَزَّلَ
عَلَىٰ رَسُولِهِ وَالْكِتَابِ الَّذِي أَنْزَلَ مِن قَبْلُ وَمَن يَكْفُرْ بِاللَّهِ
وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا
بَعِيدًا ﴿١٣٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا ثُمَّ
أُزِدُوا كُفْرًا لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرْ لَهُمْ وَلَا لِيُهْدِيَهُمْ سَبِيلًا ﴿١٣٨﴾
بَشِيرِ الْمُتَّقِينَ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّا لَنَنزِلُ إِلَيْكُم مِّنَ السَّمَاءِ
الْحَبْرَةَ فِيهَا آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ لِّقَوْمٍ عَلِيمِينَ ﴿١٣٩﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا
مَعَهُمْ حَتَّىٰ يَخُوضُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ لَأُولَئِكَ إِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ
الْحِيثَ الَّذِي نَسَبُوا فِيهِ ذُرِّيَّتَهُمْ إِنَّ فِيهَا لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٤٠﴾
إِنَّ اللَّهَ جَامِعُ الْمُتَّقِينَ وَالْكَافِرِينَ فِي جَهَنَّمَ جَمِيعًا ﴿١٤١﴾

اي ايمان وارو! انصاف تي قائم رهندڙ الله ڪارڻ شاهدي ڏيندڙ بڻجو توڻيڪ اوهان کي پاڻ تي يا ماءُ پيءُ يا مٿن تي هجي، جيڪڏهن (اهو ماڻهو جنهن تي حق ثابت ٿئي ٿو سو) آسودو هجي يا سڃوتو الله انهن تي وڌيڪ مهربان آهي، پوءِ انصاف ڪرڻ ۾ سڌن جي پٺيان نه لڳو ۽ جيڪڏهن اوهين وڃڻاڻي ڳالهائيندو يا منهن موڙيندو ته جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (١٣٥). اي ايمان وارو! الله کي ۽ سندس پيغمبر کي ۽ جيڪو ڪتاب پنهنجي پيغمبر تي لائين ۽ جيڪو ڪتاب کائس اڳ لائين تنهن کي (ب) مڃيو ۽ جيڪو الله ۽ سندس ملائڪن ۽ سندس ڪتابن ۽ سندس پيغمبرن ۽ قيامت جي ڏينهن کي نه مڃيندو سو بيشڪ وڏي ڀل ۾ ڀلو (١٣٦). جن ايمان آندو وري ڪفر ڪيائون وري ايمان آندائون وري ڪفر ڪيائون وري ڪفر ۾ وڌندا ويا تن کي الله ڪڏهن نه بخشيندو ۽ نڪي کين ڪا واٽ ڏيکاريندو (١٣٧). (اي پيغمبر! انهن) منافقن کي (هيءَ) سڏ ڏي ته انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (١٣٨). جيڪي مؤمنن کانسواءِ ڪافرن کي دوست ڪري وٺندا آهن انهن وٽان مان ڇو گهرندا آهن؟ پوءِ يقيناً هيڪانندو مان الله جو ئي آهي (١٣٩). ۽ بيشڪ الله اوهان تي ڪتاب ۾ (هي حڪم) لائو آهي ته جڏهن (اوهين) ٻڌو ته الله جي آيتن جو انڪار ڪيو وڃي ٿو ۽ مٿن نٺولي ڪئي وڃي ٿي تڏهن (اوهين) ساڻن ايسين نه ويهو جيسين ٻي ڪنهن ڳالهه ۾ بحث (نه) ڪن، اوهين انهيءَ مهل (جي ويهندو ته) انهن جهڙا ٿيندو ڇو ته الله منافقن ۽ ڪافرن سڀني کي دوزخ ۾ گڏ ڪندڙ آهي (١٤٠).

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا
 أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ
 نَسْتَحِذْكُمْ عَلَيْهِمْ وَنَمْنَعَهُمُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۖ قَالَ اللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا ۖ
 إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخِذُ عُونًا اللَّهُ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا
 إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كَسَالَىٰ يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ
 اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا ۖ مَذْبُذِبِينَ بَيْنَ ذَٰلِكَ ۖ لَا إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ وَلَا
 إِلَىٰ هَٰؤُلَاءِ ۖ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ يَجِدَ لَهُ سَبِيلًا ۖ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ
 الْمُؤْمِنِينَ أَلْتَرِيدُونَ أَنْ يَجْعَلُوا اللَّهُ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا ۖ
 إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ
 لَهُمْ نَصِيرًا ۖ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ
 وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي
 اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ۖ مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدُوِّكُمْ
 إِنَّ شَكَرْتُمْ وَأَمْنْتُمْ ۖ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا ۖ

آهي (منافق) اوهان جو انتظار ڪيندا آهن، پوءِ جيڪڏهن الله (جي پار) کان اوهان لاءِ ڪا سوپ آهي ته چون ٿا ته (اسين) اوهان سان گڏ نه هئاسون ڇا؟ ۽ جيڪڏهن (سوپ جو) پاڻو ڪافرن جو آهي ته ڪافرن کي چون ٿا ته اسين اوهان تي غالب نه آهيون ڇا؟ ۽ مؤمنن کان اوهان کي نه بچايوسون ڇا؟ پوءِ الله قيامت جي ڏينهن اوهان جي وچ ۾ نيرو ڪندو ۽ الله ڪافرن لاءِ مؤمنن تي (غلبو جي ڪا) واٽ نه ڪندو (۱۴۱). منافق (پنهنجي پر ۾) الله کي دلبو ڏيندا آهن ۽ (حقيقت ڪري) الله کين دلبو ڏيندڙ آهي ۽ جڏهن نماز ڏانهن اُتندا آهن تڏهن آريسي ٿي اُتندا آهن (رڳو) ماڻهن کي ڏيکاريندا آهن ۽ ٿورڙي کان سواءِ الله کي ياد نه ڪندا آهن (۱۴۲). نه هن ٽوليءَ ڏانهن آهن ۽ نڪي هن ٽوليءَ ڏانهن آهن انهيءَ وچ ۾ حيران آهن ۽ جنهن کي الله پلائيندو تنهن لاءِ ڪڏهن واٽ نه لهندين (۱۴۳). اي ايمان وارو! اوهين ڪافرن کي مؤمنن کان سواءِ دوست ڪري نه وٺو. پاڻ تي الله جو پٿرو الزام ثابت ڪرڻ گهرندا آهيو ڇا؟ (۱۴۴). بيشڪ منافق باه جي هيٺين طبقي ۾ هوندا، ۽ انهن جو مددگار ڪوئي نه لهندين (۱۴۵). پر جن توبه ڪئي ۽ پاڻ سڌاريو ۽ الله کي چئبڙي ورتو ۽ خالص الله جا حڪم مڃيا سي مؤمنن سان آهن ۽ الله مؤمنن کي وڏو اجر سگهو ڏيندو (۱۴۶). جيڪڏهن (سندس نعمتون ڄاڻي) شڪر ڪندو ۽ ايمان آڻيندو ته الله اوهان کي عذاب ڇڏي ڇڏي ڪندو؟ ۽ الله (ته) قدر سڃاڻندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۴۷).

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ
 وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا ﴿١٣٦﴾ إِنْ تَبَدُّوا خَيْرًا أَوْ خَفَوْهُ أَوْ تَعَفَّوْا
 عَنْ سُوءٍ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ عَفُوقًا قَدِيرًا ﴿١٣٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَكْفُرُونَ
 بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَيُرِيدُونَ أَنْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ اللَّهِ وَرُسُلِهِ
 وَيَقُولُونَ نُؤْمِنُ بِبَعْضٍ وَنَكْفُرُ بِبَعْضٍ وَيُرِيدُونَ أَنْ
 يَتَّخِذُوا بَيْنَ ذَلِكَ سَبِيلًا ﴿١٤٠﴾ أُولَئِكَ هُمُ الْكٰفِرُونَ حَقًّا وَ
 أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا مُهِينًا ﴿١٤١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَ
 رُسُلِهِ وَلَمْ يُفَرِّقُوا بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ أُولَئِكَ سَوْفَ يُؤْتِيهِمْ أَجْرَهُمْ
 وَكَانَ اللَّهُ عَفُورًا رَحِيمًا ﴿١٤٢﴾ يَسْئَلُكَ أَهْلُ الْكِتَابِ أَنْ تُنزِلَ
 عَلَيْهِمْ كِتَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَقَدْ سَأَلُوا مُوسَىٰ أَكْبَرًا مِنْ ذَلِكَ
 فَقَالُوا آرِنَا اللَّهُ جَهْرَةً فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْقَةُ بِأَنفُسِهِمْ ثُمَّ
 اتَّخَذُوا الْعِجْلَ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمُ الْبَيِّنَاتُ فَعَفَوْنَا عَنْ
 ذَلِكَ وَاتَّيْنَا مُوسَىٰ سُلْطٰنًا مُّبِينًا ﴿١٤٣﴾ وَرَفَعْنَا فَوْقَهُمُ
 الطُّورَ بَيِّنَاتٍ لَهُمْ وَقُلْنَا لَهُمْ ادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُلْنَا
 لَهُمْ لَا تَعْدُوا فِي السَّبْتِ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١٤٣﴾

الله مظلوم کان سواءِ ٻئي ڪنهن جو (ڪنهن کي) وڌي سڏ (۽) ڪليل طرح) بچڙو ڳالهائڻ پسند نه ڪندو آهي ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (١٤٨). جيڪڏهن اوهين ڪا چڱائي پڌري (طرح) ڪندا آهيو يا اها لڪائي ڪندا آهيو يا (ڪنهن سان) مدائيءَ ڪرڻ کان تارو ڪندا آهيو ته بيشڪ الله معافي ڏيندڙ وس وارو آهي (١٤٩). بيشڪ جيڪي الله ۽ سندس پيغمبرن کي نه مڃيندا آهن ۽ الله ۽ سندس پيغمبرن جي وچ ۾ فرق ڪرڻ گهرندا آهن ۽ چوندا آهن ته ڪن پيغمبرن کي مڃيون ٿا ۽ ڪن (پيغمبرن) کي نه ٿا مڃيون ۽ انهيءَ وچ ۾ ڪا ٻي واٽ وٺڻ گهرندا آهن (١٥٠). اهي ئي پڪ ڪافر آهن، ۽ ڪافرن لاءِ خواري ڏيندڙ عذاب تيار ڪيو اٿون (١٥١). ۽ جن الله ۽ سندس پيغمبرن کي مڃيو ۽ منجهانئن ڪنهن هڪ جي وچ ۾ فرق نه ڪيو انهن کي الله سندن سگهو ڏيندو. ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (١٥٢). (اي پيغمبر!) ڪتاب وارا توکان سوال ٿا ڪن ته آسمان کان (هڪ ئي پيري) مٿن ڪتاب لاهين (ان جو خيال نه ڪر) ڇو ته ان کان (به) وڏو موسيٰ کان سوال ڪيو هئائون جو چيائون ته اسان کي الله (اڪين سان) چٽو ڏيکار. پوءِ سندن گناه سببان مٿن وڃ ڪري، وري پاڻ وٽ معجزن جي اچڻ کان پوءِ گابي کي (خدا ڪري) ورتائون پوءِ ان (سندن ڏوهه) کان معافي ڏني سون ۽ موسيٰ کي پٿرو غلبو ڏنوسون (١٥٣). ۽ کائڻ انجم وٺڻ لاءِ سندن مٿان (جبل) طور کڙو ڪيوسون ۽ کين چيوسون ته (شهر جي) دروازي کان سجدو ڪندڙ ٿي گهڙو ۽ کين (هيءَ به) فرمايوسون ته چنڇر (جي ڏينهن مڇي نه مارڻ جي حڪم ڪيل) ۾ حد کان نه لنگهو ۽ کائڻ پڪو انجم ورتوسون (١٥٤).

فِيمَا نَقَضَهُمْ مِيثَاقَهُمْ وَكَفَرَهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ وَقَتْلِهِمُ الْأَنْبِيَاءَ
بِغَيْرِ حَقٍّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ
فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٧﴾ وَكَفَرُهُمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتَانًا
عَظِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ
اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ
اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِمَّنْهُ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ
الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٩﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا
حَكِيمًا ﴿١٦٠﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لَيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِمْ
وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يُكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا ﴿١٦١﴾ فَيُظَلِّمُ مِنَ الَّذِينَ هَادُوا
حَرَمًا عَلَيْهِمْ طَيِّبَاتٍ أُحِلَّتْ لَهُمْ وَبِصَدِّهِمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
كَثِيرًا ﴿١٦٢﴾ وَأَخَذَهُمُ الرُّبُوعُ وَقَدْ نُهُوا عَنْهُ وَأَكْلِهِمْ أَمْوَالَ النَّاسِ
بِالْبَاطِلِ وَأَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ مِنْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٦٣﴾ لَكِنَّ
الرَّسُخُونَ فِي الْعِلْمِ مِنْهُمْ وَالْمُؤْمِنُونَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ
وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَالْبُقِيْمِينَ الصَّلَاةَ وَالْمُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ
الْمُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أُولَئِكَ سَنُؤْتِيهِمْ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿١٦٤﴾

پوءِ سندن انجام ڀڃڻ ۽ الله جي آيتن کي سندن نه مڃڻ ۽ پيغمبرن کي سندن ناحق مارڻ (سببان سزا جوڳا ٿيا) ۽ سندن (انهيءَ) چوڻ سببان ته اسان جون دليون ڍڪيل آهن (ن!) بلڪ الله سندن ڪفر سببان مٿن مهر هنڻي آهي تنهن ڪري ٿورن کان سواءِ ايمان نه آڻيندا (١٥٥). ۽ سندن ڪفر سببان ۽ مريم تي سندن وڏي بهتان چوڻ سببان (١٥٦). ۽ سندن هن چوڻ سببان ته الله جي پيغمبر مسيح عيسيٰ پٽ مريم جي کي ڪنو اٿئون حالانڪه نڪي کيس ڪنائون ۽ نڪي کيس سوري تي چاڙهيائون پر انهن کي شُبهي ۾ وڌو ويو آهي ۽ جن ان بابت تڪرار ڪيو سي ڪانئس شڪ ۾ آهن. گمان کان سواءِ کين ان جي ڪا پڪي ڄاڻ نه آهي. ۽ پڪ سان کيس نه ڪنو اٿن (١٥٧). بلڪ الله کيس پاڻ ڏانهن مٿي ڪڍي ورتو ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (١٥٨). ۽ ڪتاب وارن مان ڪوئي نه رهندو پر سندس موت کان اڳ (سيئي) مٿس ضرور ايمان آڻيندا ۽ قيامت جي ڏينهن (عيسيٰ) مٿن شاهد هوندو (١٥٩). پوءِ يهودين جي ظلم سببان (گهڻيون) سُنيون شيون جي انهن لاءِ حلال ڪيل هيون سي مٿن حرام ڪيون سون ۽ (پڻ) گهڻن (ماڻهن) کي الله جي واٽ کان سندن جهلڻ سببان (١٦٠). ۽ پڻ سندن وياح وٺڻ سببان جو بيشڪ ڪانئس جهليا (به) ويا هئا ۽ (پڻ) ماڻهن جي مالن کي سندن ناحق کائڻ سببان (گهڻيون) حلال شيون مٿن حرام ڪيون ويون ۽ انهن مان ڪافرن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب تيار ڪيو اٿئون (١٦١). پر منجهانئن علم ۾ پڪا ۽ مؤمن، جيڪي توڏانهن نازل ڪيو ويو تنهن کي ۽ جيڪي توکان اڳ نازل ڪيو ويو تنهن کي مڃيندا آهن ۽ نماز پڙهندڙ ۽ زڪوٰه ڏيندڙ ۽ الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيندڙ آهن. انهن کي سگهوئي وڏو اجر ڏينداسون (١٦٢).

إِنَّا أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ كَمَا أَوْحَيْنَا إِلَى نُوحٍ وَالنَّبِيِّينَ مِنْ بَعْدِهِ
 وَأَوْحَيْنَا إِلَى إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ
 وَالْأَسْبَاطِ وَعِيسَى وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَهَارُونَ وَسُلَيْمَانَ
 وَاتِّبَادًا أَوْ دَرْبُورًا ۗ وَرُسُلًا قَدْ قَصَصْنَاهُمْ عَلَيْكَ مِنْ
 قَبْلُ وَرُسُلًا لَمْ نَقْصُصْهُمْ عَلَيْكَ ۗ وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى
 تَكْلِيمًا ۗ رُسُلًا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ
 عَلَى اللَّهِ حُجَّةٌ بَعْدَ الرُّسُلِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ۝١٣٥
 لَكِنِ اللَّهُ يَشْهَدُ بِمَا أَنْزَلَ إِلَيْكَ أَنْزَلَهُ بِعِلْمِهِ وَاللَّيْلُ كَةُ
 يَشْهَدُونَ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ۗ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ
 صَدَّوْا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا ۗ إِنَّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا وَظَلَمُوا لَمْ يَكُنِ اللَّهُ لِيَغْفِرَ لَهُمْ وَلَا يَهْدِيَهُمْ
 طَرِيقًا ۗ إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا وَكَانَ ذَلِكَ
 عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ۗ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الرَّسُولُ بِالْحَقِّ
 مِنْ رَبِّكُمْ فَآمِنُوا خَيْرًا لَكُمْ وَإِنْ تَكْفُرُوا فَإِنَّ لِلَّهِ مَا فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝١٣٦

اسان توڏانهن (اهڙيءَ طرح) وحي ڪيو جهڙيءَ طرح نوح ڏانهن ۽ ڪانئس پوءِ (بين) پيغمبرن ڏانهن وحي ڪيو هوسون ۽ ابراهيم ۽ اسماعيل ۽ اسحاق ۽ يعقوب ۽ يعقوب جي اولاد ۽ عيسيٰ ۽ ايوب ۽ يونس ۽ هارون ۽ سليمان ڏانهن وحي ڪيوسون ۽ دائود کي زبور ڏنوسون (١٦٣). ۽ پيا گهڻا) پيغمبر آهن جن جو هن کان اڳ توکي بيان ٻڌايوسون ۽ (پيا گهڻا) پيغمبر آهن جن جو بيان توکي نه ٻڌايوسون ۽ الله موسيٰ سان گفتگو ڪئي (١٦٤). پيغمبر خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ هن لاءِ آهن ته پيغمبرن (جي اچڻ) کان پوءِ ماڻهن جي ڪا حجت الله تي نه رهي ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (١٦٥). پر الله جيڪو (ڪتاب) توڏانهن لائو آهي تنهن لاءِ (پاڻ) شاهدي ٿو ڏئي ته اهو پنهنجي علم سان نازل ڪيو اٿس ۽ ملائڪ به شاهدي ٿا ڏين ۽ الله گواه ڪافي آهي (١٦٦). جن انڪار ڪيو ۽ الله جي وات کان (ماڻهن کي) جهليو سي بيشڪ وڏي ڀل ۾ پيا (١٦٧). بيشڪ جن انڪار ڪيو ۽ ظلم ڪندا رهيا ته الله (اهڙو) نه آهي جو کين بخشي ۽ نڪي (اهڙو) آهي جو کين (بي) ڪا (سڌي) وات ڏيکاري (١٦٨). دوزخ جي وات کان سواءِ- منجهس سدائين رهڻ وارا آهن ۽ اهو الله تي سهنجو آهي (١٦٩). اي انسانو! اوهان جي پالڻهار وتان پيغمبر (محمد ﷺ) اوهان وٽ سچ وٺي آيو آهي تنهن ڪري مٿس ايمان آڻيو جو اوهان لاءِ چڱو آهي ۽ جيڪڏهن نه مڃيندؤ (ته اوهان جو نقصان آهي) ڇو ته جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو الله جو آهي ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (١٧٠).

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ
إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ
الْقَوْلَى إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا
تَقُولُوا ثَلَاثَةً إِنَّمَا خَيْرُكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ
سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٤١﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ
يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ
عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٤٢﴾ فَأَمَّا
الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَ
يَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا
فَيَعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٤٣﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ بُرْهَانٌ
مِنْ رَبِّكُمْ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ تَوْرًا مُبِينًا ﴿١٤٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ
آمَنُوا بِاللَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِهِ فَسَيُدْخِلُهُمْ فِي رَحْمَةٍ
مِّنْهُ وَفَضْلٍ لَّا يَهْدِيهِمْ إِلَيْهِ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿١٤٥﴾

اي ڪتاب وارو! پنهنجي دين ۾ حد کان نه لنگهو ۽ نڪي سچ کان سواءِ
الله تي (ڪجهه ٻيو) چئو، عيسيٰ پٽ مريم جو الله جو پيغمبر ۽ سندس
(خاص) حڪم (سان پيدا ڪيل) آهي، اهو مريم ڏانهن هلايائين ۽ سندس
پار کان هڪ روح آهي تنهن ڪري الله ۽ سندس پيغمبرن کي مڃيو ۽
(اوهين) تي (خدا) نه چئو۔ (اهڙي چوڻ کان پاڻ کي) جهليو (اهو) اوهان
لاءِ ڀلو آهي، رڳو هڪ الله کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي۔ پٽن
جي هجڻ کان اهو پاڪ آهي۔ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾
آهي سو ان جو آهي ۽ الله سنڀاليندڙ ڪافي آهي (١٧١)۔ عيسيٰ الله جي
ٻانهي هجڻ کان بنهه عار نه ڪندو آهي ۽ نڪي مقرب ملائڪ۔ ۽ جيڪو
سندس ٻانهپ کان عار ڪندو ۽ وڏائي ڪندو تن سڀني کي (الله) پاڻ وٽ
سگهوڻي گڏ ڪندو (١٧٢)۔ پوءِ جن ايمان آندو آهي ۽ چڱا ڪم ڪيا
آهن تن کي سندن اجر پورو ڏيندو ۽ (بلڪ) پنهنجي فضل سان کين وڌيڪ
ڏيندو ۽ جن (ٻانهي هجڻ کان) عار ڪيو ۽ وڏائي ڪئي تن کي ڏکوئيندڙ
عذاب جي سزا ڏيندو ۽ الله کان سواءِ پنهنجو نڪو سنڀاليندڙ ۽ نڪو
مددگار لهندا (١٧٣)۔ اي انسانو! بيشڪ اوهان وٽ اوهان جي پالڻهار
کان هڪ پڪي سنڌ آئي آهي ۽ اوهان ڏانهن چئو سوجهرو (قران) لائو
سون (١٧٤)۔ پوءِ جن الله کي مڃيو ۽ کيس چنڀڙي ورتو تن کي پنهنجي
پاران ٻاجه ۽ فضل هيٺ سگهو داخل ڪندو ۽ پاڻ ڏانهن کين سڌو رستو
ڏيکاريندو (١٧٥)۔

يَسْتَفْتُونَكَ قُلِ اللَّهُ يُفْتِيكُمْ فِي الْكَلَّةِ ۖ وَإِنِ امْرَأَةٌ آهَكَ
 لَيْسَ لَهُ وَكْدٌ ۖ وَلَهُ أُخْتٌ فَلَهَا نِصْفُ مَا تَرَكَ ۚ وَهُوَ يَرِثُهَا
 إِن لَّمْ يَكُنْ لَهَا وَكْدٌ ۖ وَإِن كَانَتَا اثْنَتَيْنِ فَلَهُمَا الشُّلْثَنِ مِمَّا
 تَرَكَ ۖ وَإِن كَانُوا إِخْوَةً رِّجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَكَرِ مِثْلُ حَظِّ
 الْأُنثِيَيْنِ ۖ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ أَن تَضِلُّوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ٤٧

سُورَةُ الْمَائِدَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ ۗ أُحِلَّتْ لَكُمْ بَهِيمَةُ
 الْأَنْعَامِ إِلَّا مَا يُبَيِّنُ عَلَيْكُمْ غَيْرِ مُحْلِي الصَّيْدِ وَأَنْتُمْ حُرْمٌ ۖ إِنَّ اللَّهَ
 يَحْكُمُ مَا يُرِيدُ ٢ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَحْلُوا شَعَائِرَ اللَّهِ وَلَا
 الشَّهْرَ الْحَرَامَ وَلَا الْهَدْيَ وَلَا الْقَلَائِدَ وَلَا آيَاتِ الْبَيْتِ الْحَرَامِ
 يَبْتَغُونَ فُضْلًا مِّن رَّبِّهِمْ وَرِضْوَانًا ۖ وَإِذَا حَلَلْتُمْ فَاصْطَادُوا ۗ
 وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ أَن صَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَن
 تَعْتَدُوا ۗ وَاتَّعَاوُنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ ۖ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ
 وَالْعُدْوَانِ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۖ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ٣

(اي پيغمبر! جنهن کي اولاد ۽ ماءُ پيءُ نه هجي تنهن جي ميراث بابت) توکان پڇڻ ٿا ڇو ته الله اهڙي ڪلاله (جي ميراث) بابت اوهان کي فتويٰ ٿو ڏئي۔ جيڪڏهن (ڪو اهڙو) مرد مري جنهن کي ڪو اولاد نه آهي (۽ نه ماءُ پيءُ) ۽ کيس هڪ پيٽ آهي ته جيڪي ڇڏيائين تنهن جو اڌ ان لاءِ آهي، ۽ (جيڪڏهن اهڙي ڪا عورت مري وڃي ۽ پيءُ جيئرو اٿس ته) پيءُ سندس وارث آهي سو تڏهن جو کيس ڪو اولاد نه هجي۔ پوءِ جيڪڏهن ٻه پيٽر هجن ته جيڪي ڇڏيائين تنهن مان ٻنهي لاءِ ٻه تهايون آهن ۽ جيڪڏهن (وارث) پيٽرون ۽ پيٽر هجن ته مڙس (يعني پيءُ) لاءِ ٻن عورتن (پيٽرن) جي حصي جيترو آهي۔ الله اوهان لاءِ بيان ڪندو آهي ته متان (اوهين) گمراه ٿيو ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ کي جائز ٿو آهي (١٧٦)۔

سورة مائده مدني آهي ۽ هيءَ هڪ سو
ويه آيتون ۽ سورهن رڪوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

اي ايمان وارو! (پنهنجن) انجمنن کي پارٽيو۔ جيڪي اوهان تي پڙهيو تنهن کان سواءِ (ٻيا) چوپاڻيا دور اوهان لاءِ حلال ڪيا ويا آهن پر اوهين احرام وارا ٿي شڪار کي حلال سمجهندڙ نه ٿيو۔ ڇو ته الله جيڪي گهرندو آهي سو حڪم ڪندو آهي (١)۔ اي ايمان وارو! (اوهين) نڪي الله جي عبادت جي نشانين جي بي تعظيمي ڪريو ۽ نڪي تعظيم واري مهيني جي ۽ نڪي (ڪعبي ڏانهن موڪليل) قربانيءَ (جي جانور) جي ۽ نڪي ڦلاند (الله لاءِ نذر ڪيلن جانورن جي ڳچين ۾ ٻڌلن پتنن) جي ۽ نڪي انهن ماڻهن جي (بي تعظيمي ڪريو) جيڪي پنهنجي پالڻهار جو فضل ۽ رضامندي گهرندڙ ٿي تعظيم واري گهر (بيت الله) ڏانهن پيا وڃن، ۽ جڏهن اوهين احرام کوليو تڏهن (پلي) شڪار ڪريو ۽ اوهان کي انهن ماڻهن جي دشمني جن اوهان کي تعظيم واري مسجد (حرام) کان جهليو هن ڳالهه جو سبب نه ٿئي جو (اوهين) حد کان لنگهو۔ ۽ چڱائيءَ ۽ پرهيزگاريءَ تي هڪٻئي سان تعاون ڪريو ۽ گناه ۽ زيادتي تي هڪ ٻئي سان تعاون نه ڪريو ۽ الله کان ڊڄو ڇو ته الله سخت عذاب ڪرڻ وارو آهي (٢)۔

حُرِّمَتْ عَلَيْكُمْ الْمَيْتَةُ وَالِدَمُّ وَالْحُمُّ الْخَنِزِيرُ وَمَا أَهَلَ لِغَيْرِ
 اللَّهِ بِهِ وَالْمُنْخَنِقَةُ وَالْمَوْقُوذَةُ وَالْمُتَرَدِّيَةُ وَالنَّطِيحَةُ وَمَا
 أَكَلَ السَّبْعُ إِلَّا مَا ذَكَيْتُمْ وَمَا ذُكِيَ عَلَى النَّصَبِ وَأَنْ تَسْتَقْسِمُوا
 بِالْأَزْكَامِ ذَلِكُمْ فَسُقُطُ الْيَوْمِ بَيْسَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ دِينِكُمْ
 فَلَا تَخْشَوْهُمْ وَاخْشَوْنَ الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ
 عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا فَمَنِ اضْطُرَّ فِي
 مَخْصَصَةٍ غَيْرِ مُتَجَانِفٍ لِإِثْمٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١﴾ يَسْأَلُونَكَ
 مَاذَا حَلَّ لَهُمْ قُلْ أَحَلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَمَا عَلَّمْتُمْ مِنَ الْجَوَارِحِ
 مُكَلِّبِينَ تَعَلَّمُوا هُنَّ مِنْ مَّا عَلَّمَكُمُ اللَّهُ فَكُلُوا مِمَّا أَمْسَكْنَ عَلَيْكُمْ
 وَادْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٢﴾
 الْيَوْمَ أَحَلَّ لَكُمْ الطَّيِّبَاتُ وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَلَّ
 لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حَلَّ لَهُمْ وَالْمُحْصَنَاتُ مِنَ الْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُحْصَنَاتُ
 مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجُورَهُنَّ
 مُحْصِنِينَ غَيْرِ مُسْفِحِينَ وَلَا مَتَّخِذِي أَخْدَانٍ وَمَنْ يَكْفُرْ
 بِالْإِيمَانِ فَقَدْ حَبِطَ عَمَلُهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَسِيرِينَ ﴿٣٣﴾

اوهان تي حرام ڪجي ٿو مثل جانور ۽ (سير جو) رت ۽ سوئر جو ماس ۽ جنهن شيءِ کي الله جي نالي کان سواءِ ٻئي جي نالي سان سڏيو وڃي (يعني الله کان سواءِ ٻئي جي نالي مڃتا ڪيل هجي) ۽ گهڻو ڏيئي ماريل ۽ ڌڪ سان مثل ۽ ڪرڻ سان مثل ۽ ڍور جي اُڪل سان مثل (حرام ڪجي ٿو) ۽ جيڪو (جانور ڪنهن) ڦاڙيندڙ کاڌو (سو به) پر جنهن کي (مرڻ کان اڳ) ذبح ڪيو (سو حرام نه آهي) ۽ جو (جانور) آستانن تي ذبح ڪجي (سو به حرام ڪجي ٿو) ۽ اوهان جو تيرن سان وراهڻ (به) آهي (مڙئي) گناه جا ڪم آهن۔ اڄ ڪافر اوهان جي دين کان نااميد ٿيا تنهن ڪري کانئن نه ڊڄو ۽ مون کان ڊڄو۔ اڄ اوهان جو دين اوهان لاءِ ڪامل ڪيم ۽ اوهان تي پنهنجي نعمت پوري ڪيم ۽ اوهان لاءِ دين اسلام پسند ڪيم پوءِ جيڪو گناه ڏانهن نه لاڙو ڪندڙ ٿي بڪ ۾ لاچار ٿئي (۽ مٿين حرام شين مان ڪجهه کائي ته روا آهي) چو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (٣) . (اي پيغمبر!) توکان پڇن ٿا ته انهن لاءِ ڪهڙيون شيون حلال ڪيون ويون آهن۔ چؤ ته اوهان لاءِ (سڀ) سُنِيون (شيون) حلال ڪيون ويون آهن ۽ (اهو شڪار به حلال آهي) جيڪي شڪاري جانورن کي شڪار سِيڪاريندڙ ٿي (اوهان) سِيڪاريو آهي (يعني) جيڪي الله (شڪار ڪرڻ جو دستور) اوهان کي سِيڪاريو تنهن مان انهن کي سِيڪاريو هجي ته جيڪو (شڪار آهي) اوهان لاءِ جهلين تنهن مان کائو ۽ اُن (جانور کي بچڻ مهل) تي الله جو نالو (يعني بسم الله الله اڪبر) چئو ۽ الله کان ڊڄو چو ته الله ست حساب وٺندڙ آهي (٤) . اڄ اوهان لاءِ سُنِيون شيون حلال ڪيون ويون آهن۔ ۽ ڪتاب وارن جو طعام (به) اوهان لاءِ حلال آهي ۽ اوهان جو طعام انهن لاءِ حلال آهي ۽ (پڻ) پاڪ دامنيون مؤمنائيون ۽ جن کي اوهان کان اڳ ڪتاب ڏنو ويو تن مان پاڪ دامنيون جڏهن پڙو ڪندڙ۔ نه زنا ڪندڙ ۽ نه ڳجهي آشنائي رکندڙ۔ ٿي کين سندن ڪابين ڏيو (ته حلال ڪيون ويون) ۽ جيڪو ايمان (يعني انهن حڪمن مڃڻ) جو انڪار ڪندو تنهن جو ڪيو ڪمايو بيشڪ ناس ٿي ويو ۽ اهو آخرت ۾ خساري وارن مان آهي (٥) .

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا قُمْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ فَاغْسِلُوا
وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ وَامْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ وَأرجُلَكُمْ
إِلَى الْكَعْبَيْنِ وَإِنْ كُنْتُمْ جُنُبًا فَاطَّهَّرُوا وَإِنْ كُنْتُمْ
مَرْضَىٰ أَوْ عَلَىٰ سَفَرٍ أَوْ جَاءَ أَحَدٌ مِنْكُمْ مِنَ الْغَائِطِ
أَوْ لَسْتُمْ بِالنِّسَاءِ فَلَمْ تَجِدُوا مَاءً فَتَيَمَّمُوا صَعِيدًا
طَيِّبًا فَامْسَحُوا بِوُجُوهِكُمْ وَأَيْدِيكُمْ مِنْهُ مَا يُرِيدُ اللَّهُ
لِيَجْعَلَ عَلَيْكُمْ مِنْ حَرَجٍ وَلَكِنْ يُرِيدُ لِيُطَهِّرَكُمْ وَ
لِيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ④ وَادْكُرُوا
نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمِيثَاقَهُ الَّتِي وَاثَقَكُمْ بِهَا إِذْ
قُلْتُمْ سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ
الصُّدُورِ ⑤ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوْمِينَ لِلَّهِ
شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَا نُ قَوْمٍ عَلَىٰ
أَلَّا تَعْدِلُوا إِعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا
اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ⑥ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ
آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ④

اي ايمان وارو! جڏهن اوهين نماز لاءِ اُتو تڏهن پنهنجن منهن ڪي ۽ پنهنجن هٿن ڪي ٺونئين تائين ڌوئو ۽ پنهنجن مٿن ڪي مسح ڪريو ۽ پنهنجن پيرن ڪي پيڏين تائين (ڌوئو)۔ ۽ جيڪڏهن اوهين جُنبي (يعني مٿي ميرا) هجو ته پاڪ ٿيو (يعني تتر ڪريو)۔ ۽ جيڪڏهن بيمار هجو يا مسافريءَ تي (هجو) يا اوهان منجهان ڪوئي پائخانہ مان اچي يا اوهين زالن ڪي ويجهو ويا هجو پوءِ اوهين پاڻي نه لھو ته پاڪ مٿيءَ سان تيمر ڪريو پوءِ پنهنجن منهن ڪي ۽ پنهنجن هٿن ڪي منجهانئس مسح ڪريو ۽ الله اوهان تي ڪا تنگي نه گهرندو آهي پر گهرندو آهي ته اوهان ڪي پاڪ ڪري ۽ اوهان تي پنهنجي نعمت پوري ڪري ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (٦)۔ ۽ الله جي نعمت جا اوهان تي آهي سا ياد ڪريو ۽ سندس اهو انجام جيڪو اوهان سان پڪيءَ طرح ڪيائين تنهن ڪي (ب ياد ڪريو) جڏهن اوهان چيو ته ٻڌوسون ۽ مڃوسون (تڏهن وري نه ڦرو) ۽ الله کان ڊڄو۔ چو ته الله سينن وارو (پيد) ڄاڻندڙ آهي (٧)۔ اي ايمان وارو! الله لڳ بيهڪ وٺندڙ ٿي انصاف سان شاهدي ڏيندڙ ٿيو ۽ ڪنهن قوم جي دشمني اوهان ڪي اوهان جي بي انصافي ڪرڻ تي نه چڪي۔ انصاف ڪريو، اهو پرهيزگاري ڪي ڏاڍو ويجهو آهي ۽ الله کان ڊڄو۔ چو ته جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (٨)۔ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن سان الله وعدو ڪيو آهي ته انهن لاءِ بخشش ۽ وڏو اجر آهي (٩)۔

وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ
 الْجَحِيمِ ١٠ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ إِذْ هُمْ قَوْمٌ أَنْ يَبْسُطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ
 فَكَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ ۖ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
 الْمُؤْمِنُونَ ١١ وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ
 وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ
 لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ
 بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا
 لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي
 مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ۚ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ
 فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ١٢ فَبِمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ
 لَعْنَهُمْ وَجَعَلْنَا قُلُوبَهُمْ قَسِيَةً ۖ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ
 عَنْ مَوَاضِعِهِ ۗ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ ۗ وَلَا تَزَالُ
 تَطَّلِعُ عَلَى خَائِنَةٍ مِنْهُمْ إِلَّا قَلِيلًا ۗ مِنْهُمْ
 فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاصْفَحْ ۗ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ١٣

۽ جن کفر ڪيو ۽ اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڀانيو آهي دوزخي آهن (١٠). اي ايمان وارو! الله جي نعمت جا اوهان تي آهي سا ياد ڪريو جڏهن هڪ قوم پنهنجن هٿن کي اوهان ڏانهن (ويڙه لاءِ) ڊگهي ڪرڻ جو ارادو ڪيو تڏهن سندن هٿ اوهان کان جهليائين ۽ الله کان ڊڄو ۽ مؤمنن کي الله تي ئي ڀروسو ڪرڻ جڳائي (١١). ۽ الله بني اسرائيل کان بيشڪ انجاء ورتو ۽ منجهن ٻارهن سردار مقرر ڪياسون ۽ الله چيو ته بيشڪ آءُ اوهان سان ساڻ آهيان۔ جيڪڏهن نماز پڙهيو ۽ زڪوة ڏنو ۽ منهنجن پيغمبرن کي مڃيو ۽ کين مدد ڪيو ۽ الله کي چڱو قرض ڏنو ته اوهان جون مڊايون اوهان کان ضرور مٽيندس ۽ اوهان کي اهڙن باغن ۾ ضرور داخل ڪندس جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن، سو وري هن کان پوءِ اوهان مان جيڪو ڪافر ٿيندو سو بيشڪ سڌيءَ واٽ کان ڀلو (١٢). پوءِ سندن انجاء پيڇڻ سببان مٿن لعنت ڪئي سون ۽ سندين دلين کي سخت ڪيوسون، (اهي توريت ۾ ڪن) لفظن کي پنهنجين جاين کان بدلائين ٿا ۽ جيڪا نصيحت ڪئي ويئي هين تنهن مان ڪجهه حصو وساريائون ۽ منجهائين ٿورڙن کان سواءِ انهن (سڀني) جي (هڪ نه ٻيءَ) خيانت تي هميشه واقف ٿيندو رهندين تنهنڪري کين معاف ڪر ۽ مڙي وڃ۔ چو ته الله پلارن کي دوست رکندو آهي (١٣).

وَمِنَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي أَخَذْنَا مِيثَاقَهُمْ
 فَنَسُوا حَظًّا مِمَّا ذُكِّرُوا بِهِ فَأَغْرَيْنَا بَيْنَهُمُ
 الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ ۗ وَسَوْفَ
 يُنَبِّئُهُمُ اللَّهُ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١٣﴾ يَا أَهْلَ
 الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا
 مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُو عَنْ
 كَثِيرٍ ۗ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ
 مُبِينٌ ﴿١٤﴾ يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ
 سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
 بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿١٥﴾ لَقَدْ
 كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
 قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ أَنْ يُهْلِكَ
 الْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّهُ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا
 وَاللَّهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا يُخْلِقُ
 مَا يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٦﴾

۽ جيڪي چون ٿا ته اسين نصاري آهيون تن کان (به) سندن انجاءِ ورتوسون پوءِ جيڪا نصيحت ڪئي ويئي هين تنهن مان (ڪجهه) ڀاڱو وساريائون انهي ڪري سندن وچ ۾ دشمني ۽ ساڙڻ قیامت جي ڏينهن تائين وڌوسون ۽ جيڪي ڪندا آهن تنهن جي الله کين سگهو سڏ ڏيندو (۱۴). اي ڪتاب وارو! بيشڪ اسان جو پيغمبر (محمد ﷺ) اوهان وٽ آيو اوهين (الله جي) ڪتاب مان جيڪي لکائيندا هيو تن مان گهڻيون (ڳالهيون) اوهان کي بيان ڪري ٿو ۽ گهڻين (ڳالهين) کان تارو ڪري ٿو. بيشڪ اوهان وٽ الله وٽان نور ۽ پڌرو ڪتاب (قرآن) آيو آهي (۱۵). انهيءَ جي سببان الله انهن کي سڌو رستو ڏيکاريندو آهي جيڪي سلامتي جي واٽن ڏانهن سندس راضو ڳولين ۽ کين اونداهين مان سوجهري ڏانهن پنهنجي حڪم سان ٻاهر ڪڍي ٿو ۽ کين سڌيءَ واٽ ڏانهن رستو ڏيکاري ٿو (۱۶). جن چيو ته پڪ الله پاڻ مسيح پٽ مريم جو آهي سي بيشڪ ڪافر ٿيا. (اي پيغمبر!) چؤ ته جيڪڏهن الله عيسيٰ پٽ مريم جي کي ۽ سندس ماءُ کي ۽ جيڪي سڀئي زمين ۾ آهن تن کي ناس ڪرڻ گهري ته ڪير الله کان انهن کي بچائي سگهندو؟ ۽ اسمانن ۽ زمين جي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي تنهن جي بادشاهي الله جي آهي. جيڪي گهري ٿو سو پيدا ڪري ٿو ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۱۷).

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ
 يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ
 وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا
 بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٨﴾ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا
 يُبَيِّنُ لَكُمْ عَلَى فَتْرَةٍ مِّنَ الرَّسُلِ أَنَّ تَقْوُوا مَا جَاءَنَا مِن بَشِيرٍ
 وَلَا نَذِيرٍ فَقَدْ جَاءَكُمْ بَشِيرٌ وَنَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ﴿١٩﴾ وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ يُقَوْمِ ادْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ
 عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا
 لَمْ يُؤْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ يُقَوْمِ ادْخُلُوا الْأَرْضَ
 الْمُقَدَّسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتُدُّوا عَلَىٰ آدْبَارِكُمْ
 فَتَنْقَلِبُوا خَائِبِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا يَهُوسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ ﴿٢٢﴾
 وَإِنَّا لَنُتَدَخِّلُهَا حَتَّىٰ يَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن يَخْرُجُوا مِنْهَا
 فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَجُلَيْنِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنعَمَ
 اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَانكروا
 غَلِبُونَ هَ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾

يهودي ۽ نصاري چوندا آهن ته اسين الله جا پٽ ۽ سندس پيارا آهيون (اي پيغمبر کين) چؤ ته پوءِ توهانجي گناهن سببان چو عذاب ڪندو اٿو؟ بلڪ اوهين به انهيءَ جنس مان ماڻهو آهيو جيڪي خلقياڻين۔ جنهن کي وٿيس (تنهن کي) بخشي ۽ جنهن کي وٿيس (تنهن کي) عذاب ڪري ۽ آسمانن ۽ زمين جي ۽ جيڪي سندن وچ ۾ آهي تنهن جي بادشاهي الله جي آهي ۽ ڏانهنس موٽڻ آهي (۱۸). اي ڪتاب وارو! بيشڪ اوهان وٽ اسان جو پيغمبر اهڙي وقت ۾ آيو جو (ڪجهه وقت تائين) پيغمبرن جو اچڻ بند ٿي چڪو هو اوهان تي بيان ڪري ٿو. متان چئو ته نڪو خوشخبري ڏيندڙ ۽ نڪو ڊيچاريندڙ اسان وٽ آيو (هائو!) انهيءَ ڪري بيشڪ اوهان وٽ خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ آيو آهي ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسوارو آهي (۱۹). ۽ (ياد ڪر) جڏهن موسيٰ پنهنجي قوم کي چيو ته اي منهنجي قوم! پاڻ تي الله جي نعمت ياد ڪريو جو اوهان ۾ پيغمبر مقرر ڪيائين ۽ اوهان کي بادشاهه ڪيائين ۽ اوهان کي آهي (نعمتون) ڏنائين جي جهانن وارن مان ڪنهن کي (به) نه ڏنائين (۲۰). اي منهنجي قوم! پاڪ زمين ۾ گهڙو جا الله اوهان لاءِ ٺهرائي آهي ۽ پوئتي نه ڦرو نه ته ڦري خساري وارا ٿيندؤ (۲۱). چيائون ته اي موسيٰ! بيشڪ اتي ڏاڍي زور واري قوم آهي ۽ اسين منجهس ايسين ڪڏهن نه گهڙنداسون جيسين آهي منجهانئس (نه) نڪرن پوءِ جيڪڏهن آهي اتان نڪرن ته اسين گهڙڻ وارا آهيون (۲۲). جيڪي الله کان ڊڄندا هئا تن مان به جڻان جن تي الله نعمتون نازل ڪيون هيون چوڻ لڳا ته در کان مٿن (حملو ڪري) گهڙو پوءِ جڏهن در کان لنگهيو تڏهن اوهين پڪ غالب آهيو ۽ جيڪڏهن مؤمن آهيو ته ۽ الله تي ڀروسو ڪريو (۲۳).

قَالُوا يَوْمَئِذٍ إِنَّا لَنْ نَدْخُلَهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ
 أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَاتِلَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي
 لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْقَوْمِ
 الْفَاسِقِينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ فَإِنَّا مُحْرَمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً
 يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾
 وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ ابْنِي آدَمَ بِالْحَقِّ إِذْ قَرَّبَا قُرْبَانًا فَتُقْبِلَ
 مِنْ أَحَدِهِمَا وَلَمْ يُتَقَبَّلْ مِنَ الْآخَرَ قَالَ لَأَقْتُلَنَّكَ قَالَ
 إِنَّمَا يَتَقَبَّلُ اللَّهُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٢٦﴾ لَئِن بَسَطْتَ إِلَيَّ يَدَكَ
 لِتَقْتُلَنِي مَا أَنَا بِبَاسِطٍ يَدِيَ إِلَيْكَ لِأَقْتُلَنَّكَ إِنِّي أَخَافُ
 اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٧﴾ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ تَبُوَ آبَاءَ ثِيٍّ وَ
 إِثْمِكَ فَتَكُونَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ وَذَلِكَ جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾
 فَطَوَّعَتْ لَهُ نَفْسُهُ قَتْلَ أَخِيهِ فَقَتَلَهُ فَأَصْبَحَ مِنَ الخَاسِرِينَ ﴿٢٩﴾
 فَبَعَثَ اللَّهُ غُرَابًا يَبْحَثُ فِي الْأَرْضِ لِيُرِيَهُ كَيْفَ يُورِثُ
 سَوْءَةَ أَخِيهِ قَالَ يُورِثُنِي أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٣٠﴾
 الْغُرَابُ فَأَوَارَى سَوْءَةَ أَخِي فَأَصْبَحَ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٣١﴾

چيائون ته اي موسيٰ! بيشڪ اسين اصلي ڪڏهن منجهس نه گهڙنداسون جيسين اهي منجهس رهندا تنهن ڪري تون ۽ تنهنجو رب وڃو پوءِ وڙهو بيشڪ اسين هتي (ئي) وينا آهيون (٢٤). موسيٰ چيو ته اي منهنجا پالڻهار! آءٌ پنهنجي سر ۽ پنهنجي پاءُ کان سواءِ (بئي) ڪنهن تي اختيار نه ٿو رکان تنهن ڪري اسان جي ۽ بي فرمان قوم جي وچ ۾ جدائي ڪرا! (٢٥). (الله) چيو ته اها (پاڪ زمين) چاليه وره مٿن حرام ڪئي وئي آهي. زمين (يعني بريت) ۾ حيران پريشان رهندا- تنهنڪري بي فرمان قوم تي ڏک نه ڪر (٢٦). (اي پيغمبر!) آدم جي ٻن پٽن (هابيل ۽ قابيل) جي خبر کين سڃيءَ طرح پڙهي ٻڌاءِ- جڏهن ٻنهي (هڪ هڪ) قرباني نذر ڪئي تڏهن ٻنهي مان هڪڙي جي قبول ڪئي ويئي ۽ ٻئي جي قبول نه ڪئي ويئي- (قابيل) چيو ته ضرور ماريندوسائڻ- (هابيل) چيو ته الله رڳو پرهيزگارن جي (قرباني) قبول ڪندو آهي (٢٧). جيڪڏهن پنهنجو هٿ منهنجي مارڻ لاءِ مون ڏانهن ڊگهو ڪندين ته آءٌ پنهنجو هٿ توڏانهن ڪڏهن به ڊگهو نه ڪندس ته توکي ماريان، ڇو ته آءٌ جهانن جي پالڻهار کان ڊڄان ٿو (٢٨). منهنجو ارادو آهي ته منهنجو گناه ۽ پنهنجو گناه تون ڪئين ته دوزخين مان ٿين، ۽ ظالمن جي اها سزا آهي (٢٩). پوءِ سندس دل کيس سندس پاءُ جي ڪهڻ تي آماده ڪيو پوءِ کيس ڪٿائين پوءِ خساري وارن مان ٿيو (٣٠). پوءِ الله هڪ کانو کي موڪليو جنهن زمين ۾ هن لاءِ کوٽيو ٿي ته کيس ڏيکاري ته پنهنجي پاءُ جي لاشي کي ڪيئن لڪائي- (کانو کي ڏسي) چيائين ته مون لاءِ ارمان آهي! ته ڇو منجهيس؟ جي آءٌ هن کانو جهڙو هجان ها ته (ب) پنهنجي پاءُ جو لاشو لڪايان ها! پوءِ پشيمانن مان ٿيو (٣١).

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ
 قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ
 النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا
 وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنْ كَثِيرًا مِنْهُمْ بَعْدَ
 ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمُسْرِفُونَ ﴿٣٢﴾ إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُجَارِبُونَ
 اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعُونَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ
 يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ
 يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ ذَلِكَ لَهُمْ خِزْيٌ فِي الدُّنْيَا وَ
 لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا
 مِنْ قَبْلِ أَنْ تُقَدَّرُوا عَلَيْهِمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
 رَحِيمٌ ﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا
 إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ لَعَلَّكُمْ
 تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالْوَأَنَّهُمْ مَا فِي
 الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لِيَفْتَدُوا بِهِ مِنْ عَذَابِ
 يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَا تُقْبَلُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٣٦﴾

انهيء ڪري بني اسرائيلن تي لازم ڪيوسون ته جيڪو ڪنهن جان جي عوض يا زمين ۾ فساد وجهڻ (واري) کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي ڪهنڊو تنهن چڻڪ مڙني ماڻهن کي ڪنو ۽ جنهن ان کي بچايو تنهن چڻڪ مڙني ماڻهن کي بچايو ۽ بيشڪ اسان جا (گهڻا) پيغمبر چئن معجزن سان وٽن آيا وري ان کان پوءِ منجهانئن گهڻا ملڪ ۾ حد کان لنگهندڙ ٿيا (٣٢). جيڪي الله ۽ سندس پيغمبر سان وڙهندا ۽ ملڪ ۾ فساد (وجهڻ) لاءِ ڪوشش ڪندا تن جي سزا هن کان سواءِ (بي ڪا) نه آهي ته ڪهجين يا سوريءَ چاڙهجين يا سندن هٿ ۽ سندن پير اُبتڙ سبتڙ وڍجن يا ديس نڪالي ڏجين. دنيا ۾ انهن لاءِ اها خواري آهي ۽ آخرت ۾ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي (٣٣). پر جن اوهان جي قابو پوڻ کان اڳ توبه ڪئي، پوءِ چاڻو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (٣٤). اي ايمان وارو! الله کان ڊڄو ۽ ڏانهس وسيلو ڳوليو (يعني پنهنجي نيڪ عملن جي وسيلي الله تعاليٰ ڏي ويجهو ٿيو) ۽ سندس واٽ ۾ ڪوشش ڪريو ته مان اوهين ڪامياب ٿيو (٣٥). بيشڪ جن ڪفر ڪيو تن کي جيڪي زمين ۾ آهي سو مڙني جيڪڏهن هجي ۽ ان جيترو ٻيو به گڏ (هجين) اهو قيامت جي ڏينهن جي عذاب کان (بچاءُ لاءِ) عوض ڏين ته کائڻن قبول نه ڪبو ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (٣٦).

يُرِيدُونَ أَنْ يُخْرِجُوا مِنَ النَّارِ وَمَاهُمْ بِخَارِجِينَ
مِنْهَا وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿١٢﴾ وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا
أَيْدِيَهُمَا جِزَاءً لِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ
حَكِيمٌ ﴿١٣﴾ فَمَنْ تَابَ مِنْ بَعْدِ ظُلْمِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّ اللَّهَ
يَتُوبُ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٤﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ لَهُ
مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَغْفِرُ لِمَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٥﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ لَا
يَحْزُنْكَ الَّذِينَ يُسَارِعُونَ فِي الْكُفْرِ مِنَ الَّذِينَ قَالُوا
أَمَنَّا بِأَقْوَامِهِمْ وَلَمْ تُؤْمِنْ قُلُوبُهُمْ وَمِنَ الَّذِينَ
هَادُوا أَصَمُّونَ لِلْكَذِبِ سَمُّعُونَ لِقَوْمٍ آخِرِينَ لَمْ
يَأْتُوكَ يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ مِنْ بَعْدِ مَوَاضِعِهِ يَقُولُونَ
إِنْ أوتيتهم هذا فخذوه وإن لم توتوه فاحذروا
وَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ فِتْنَتَهُ فَلَنْ تَمْلِكَ لَهُ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا
أُولَئِكَ الَّذِينَ لَمْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يُطَهِّرَ قُلُوبَهُمْ لَهُمْ
فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ ۗ وَلَهُمْ فِي الآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٦﴾

باه مان نڪرڻ گهرندا ۽ (حقيقت ڪري) منجهانئس آهي نڪرڻ وارا نه آهن ۽ انهن لاءِ سدائين جو عذاب آهي (٣٧). ۽ چور (مرد) ۽ چور (عورت) انهن جا هٿ سندن ڪٿي سببان سزا لاءِ وڌيو الله (جي پار) کان اهو عذاب آهي. ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (٣٨). پوءِ جنهن پنهنجي ڪيل (قصور) کان بعد توبه ڪئي ۽ چڱا ڪم ڪيا تنهن تي الله (پاڇه سان) موٽندو. چو ته الله بخششهار مهربان آهي (٣٩). (اي پيغمبر!) معلوم نه اٿيڻي ڇا؟ ته آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي الله جي آهي جنهن کي وٿيس تنهن کي عذاب ڪري جنهن کي وٿيس تنهن کي بخشي. ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (٤٠). اي پيغمبر! (انهن جو حال) توکي غمگين نه ڪري جيڪي ڪفر ۾ ڪاهي پوندا آهن اهڙن (ماڻهن) مان جو پنهنجن واتن سان چوندا آهن ته ايمان آندوسون ۽ سندين دلين ايمان نه آندو آهي، ۽ (پڻ) يهودين مان، جو ڏاڍا ڪوڙ ٻڌندڙ (يعني قبوليندڙ) آهن، بي قوم (ڪافرن) لاءِ جي اڃان تو وٽ نه آيا آهن جاسوسي ڪندڙ آهن. ڪن ڳالهين کي پنهنجن (صحيح) هنڌن تي هجڻ کان پوءِ بدلائيندا آهن، (ماڻهن کي) چوندا آهن ته جيڪڏهن هيءُ (حڪم) ڏنو وڃيو ته اهو قبول ڪجو ۽ جيڪڏهن اهو نه ڏنو وڃيو ته پري تڃو. ۽ الله جنهن جي گمراه ڪرڻ جو ارادو ڪندو آهي تنهن لاءِ الله (جي پار) کان (هدايت ڪرڻ جو) ڪجهه اختيار نه اٿيڻي. آهي (اهڙا) آهن جو انهن جي دلين کي الله پاڪ ڪرڻ نه گهرندو آهي. دنيا ۾ انهن لاءِ خواري آهي ۽ آخرت ۾ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي (٤١).

سَمِعُونَ لِلْكَذِبِ أَكْلُونَ لَسْتُمْ لِمَنْ جَاءُوكُمْ فَاحْكُم بَيْنَهُمْ أَوْ أَعْرَضُوا عَنْهُمْ وَإِنْ تُعْرِضُوا عَنْهُمْ فَلَنْ يَضُرُّوكُمْ شَيْئًا وَإِنْ حَكَمْتَ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٣٢﴾ وَكَيْفَ يُحْكِمُوكَ وَعِنْدَهُمُ التَّوْرَةُ فِيهَا حُكْمُ اللَّهِ ثُمَّ يَتَوَلَّوْنَ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٣﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يُحْكُمُ بِهَا الَّذِينَ آسَلَمُوا لِلَّذِينَ هَادُوا وَالرَّبِيبِيُّونَ وَالْأَنْبِيَاءُ بِمَا اسْتُحْفِظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ وَكَانُوا عَلَيْهِ شُهَدَاءً فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَاخْشَوْنَ اللَّهَ وَكَانَ اللَّهُ بِمَنْ يَعْمَلُ عَلِيمًا ﴿٣٤﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِآيَاتِي ثَمَنًا قَلِيلًا وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٣٥﴾ وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنْفَ بِالْأَنْفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ فَمَنْ تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَهُ وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٥﴾

ڪوڙين (ڳالهين) جا ٻڌندڙ آهن حرام (جو مال) کائيندڙ آهن۔ پوءِ جيڪڏهن تو وٽ اچن ته سندن (تڪرارن جي) وچ ۾ فيصلو ڪر يا کائڻ منهن موڙ، ۽ جيڪڏهن کائڻ منهن موڙين ته توکي ڪجهه نقصان رسائي نه سگهندا ۽ جيڪڏهن نيرو ڪرين ته سندن وچ ۾ انصاف سان فيصلو ڪر۔ ڇو ته الله انصاف ڪندڙن کي دوست رکندو آهي (٤٢) . ۽ ڪيئن توکان هن حالت ۾ فيصلو ڪرائيندا؟ جو وٽن توريٽ آهي ان ۾ الله جو حڪم آهي وري ان کان پوءِ ڦري ويندا آهن۔ ۽ اهي مؤمن نه آهن (٤٣) . بيشڪ اسان توريٽ لائون آهي منجهس هدايت ۽ نور آهي، فرمانبردار پيغمبرن ۽ الله وارن ۽ (يهودي) عالمن ان (توريٽ) سان يهودين لاءِ فيصلو ڪيو آهي (يعني) انهيءَ سان جيڪي الله جي ڪتاب مان ياد ڪرايو وين ۽ مٿس شاهد هئا، پوءِ (ڪين اسان سمجهايو هو ته) ماڻهن کان نه ڊڄو ۽ مون کان ڊڄو ۽ منهنجي آيتن کي ٿوري مله سان نه وڪڙر۔ ۽ جيڪي الله لائون آهي تنهن سان جيڪي حڪم نه ڪندا سي ئي ڪافر آهن (٤٤) . ۽ انهن (يهودين) تي توريٽ ۾ لازم ڪيوسون ته ماڻهو جو عوض ماڻهو ۽ اک جو عوض اک ۽ نڪ جو عوض نڪ ۽ ڪن جو عوض ڪن ۽ ڏند جو عوض ڏند ۽ ڦٽ جو عوض اوٽرو ڦٽ آهي۔ پوءِ جيڪو ان کي بخشيندو تنهن لاءِ اهو (بخشڻ سندس گناهن جو) ڪفارو آهي ۽ جيڪي الله لائون آهي تنهن سان جيڪي حڪم نه ڪندا سي ئي ظالم آهن (٤٥) .

وَقَفَيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعَيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ
 يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ
 مُّصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةٌ
 لِلْمُتَّقِينَ ٣٧ وَلِيَحْكُمَ أَهْلَ الْإِنجِيلِ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فِيهِ وَمَنْ
 لَّمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ٣٨ وَأَنْزَلْنَا
 إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ الْكِتَابِ
 وَمُهَيِّمًا عَلَيْهِ فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ
 أَهْوَاءَهُمْ عَمَّا جَاءَكَ مِنَ الْحَقِّ لِكُلِّ جَعَلْنَا مِنْكُمْ شِرْعَةً
 وَمِنْهَا جَاوِلُونَ ٣٩ فَجَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ لِّيَبْلُوَكُمْ
 فِي مَا آتَاكُمْ فَاسْتَبِقُوا الْخَيْرَاتِ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ
 بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ٤٠ وَأِنْ أَحْكَمُ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
 وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَنْ يَفْتِنُوكَ عَنْ بَعْضِ مَا
 أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَاعْلَمُوا أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُصِيبَهُمْ
 بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ ٤١ فَاحْكُم
 الْجَاهِلِيَّةَ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا الْقَوْمُ يُوقِنُونَ ٤٢

۽ انهن (پيغمبرن) جي طريقي تي عيسيٰ پٽ مريم جي کي پوئتان موڪليو
 سون جو جيڪو کانس اڳ (توريت) هو تنهن جو سچو ڪندڙ هو ۽ کيس
 انجيل ڏنسون جنهن ۾ هدايت ۽ نور آهي ۽ توريت جيڪو کانس اڳ هو
 تنهن جو سچو ڪندڙ ۽ پرهيزگارن لاءِ هدايت ۽ نصيحت هو (٤٦). ۽
 انجيل وارن کي جڳائي ته جيڪي الله منجهس لائون تنهن سان فيصلو ڪن-
 ۽ جيڪي الله لائون تنهن موجب جيڪي فيصلو نه ڪندا سي ئي بي دين
 آهن (٤٧). ۽ (اي پيغمبر!) تو ڏانهن سچائيءَ سان ڪتاب لائون
 جيڪي ڪتاب کانس اڳ آهن تن جو سچو ڪندڙ ۽ مٿن نگهبان آهي
 تنهنڪري جيڪي الله لائون آهي تنهن موجب سندن وچ ۾ حڪم ڪر ۽
 جيڪو حق تو وٽ آيو آهي تنهن کان مٿي سندن سڌن جي تابعداري نه
 ڪر- اوهان مان هر ڪنهن ٽوليءَ لاءِ شريعت ۽ (هڪ سنئين) واٽ مقرر
 ڪئي سون- ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته اوهان مٿي کي هڪ ٽولي
 ڪري ها پر (گهريائين) ته جيڪي اوهان کي ڏنائين تنهن ۾ اوهان کي
 پرکي تنهن ڪري چڱاين ڏانهن اڳرائي ڪريو- اوهان مٿي جو الله ڏانهن
 موٽڻ آهي پوءِ جنهن (ڳالهه) بابت اوهين تڪرار ڪندڙ هيؤ تنهن جي
 فيصلي جي اوهان کي خبر ڏيندو (٤٨). ۽ (وري به توکي حڪم ٿو
 ڪجي) ته جيڪي الله لائون آهي تنهن سان سندن وچ ۾ حڪم ڪر ۽
 سندن سڌن جي تابعداري نه ڪر ۽ انهن کان بچندو ره ته جيڪي الله تو
 ڏانهن لائون آهي تنهن جي ڪنهن (حڪم) کان متان توکي ٿيڙين- پوءِ
 جيڪڏهن ڦرن ته ڄاڻ ته الله سندن ڪن گناهن سببان کين عذاب پهچائڻ
 گهرندو آهي- ۽ ماڻهن مان گهڻا بي دين آهن (٤٩). اڃان جاهليت وارو
 حڪم گهرندا آهن ڇا؟ ۽ (ڪتاب الاهي تي) يقين ڪندڙ قوم لاءِ
 حڪم ڪرڻ ۾ الله کان وڌيڪ ڪير چڱو آهي؟ (٥٠).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَىٰ أَوْلِيَاءَ
بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٌ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَإِنَّهُ مِنْهُمْ ٥
إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ٥١ فَتَرَى الَّذِينَ فِي
قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يُسَارِعُونَ فِيهِمْ يَقُولُونَ نَخْشَىٰ أَنْ
تُصِيبَنَا دَائِرَةٌ فَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَ بِالْقَمَرِ أَوْ أَمْرٍ مِنْ عِنْدِهِ
فَيُصِيبُهَا عَلَىٰ مَا أَسْرَوْا فِي أَنفُسِهِمْ نَدِيمِينَ ٥٢ وَيَقُولُ الَّذِينَ
آمَنُوا أَهَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ أَنَّهُمْ
لَمَعَكُمْ حَبِطَتِ أَعْمَالُهُمْ فَأَصْبَحُوا خُسِرِينَ ٥٣ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهُ بِقَوْمٍ
يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكُفْرَانِ
يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ٥٤ ذَلِكَ
فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ٥٥ أَمَا وَلِيكُمْ
اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ
وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رُكْعُونَ ٥٥ وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَ
رَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ ٥٦

اي مؤمنو! يهودين ۽ نصارن کي دوست ڪري نه وٺو۔ انهن مان هڪڙا ٻين جا دوست آهن۔ ۽ اوهان منجهان جيڪو کين دوست ڪري وٺندو سو بيشڪ منجهانن آهي۔ چو ته الله ظالم ٿوليءَ کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (٥١)۔ پوءِ جن جي دلين ۾ (منافقيءَ جي) بيماري آهي تن کي ڏسين ٿو ته انهن (يهودين ۽ نصارن جي دوستيءَ) ۾ ڊوڙندا ويندا آهن چوندا آهن ته پاڻ تي زماني جي ڦيري پهچڻ کان ڊڄون ٿا پوءِ ستت ئي الله فتح يا ٻيو حڪم پاڻ وٽان موڪليندو پوءِ پنهنجين دلين ۾ جيڪي لڪائيندا آهن تنهن تي پشيمان ٿيندا (٥٢)۔ ۽ (قيامت ۾) مؤمن چوندا ته هي آهي آهن ڇا؟ جي (دنيا ۾) الله جا وڏا وڏا قسم ڪندا هئا ته اسين اوهان سان آهيون (اح منافقيءَ سببان) سندن (سڀ) ڪئي ڪمائي ناس ٿي پوءِ (آهي) خساري وارا ٿيا (٥٣)۔ اي مؤمنو! اوهان منجهان جيڪو پنهنجي دين کان ڦرندو ته سگهوئي الله اهڙي قوم کي پيدا ڪندو جن کي (پاڻ) دوست رکندو ۽ آهي کيس دوست رکندا آهي مؤمنن سان نوڙت ڪندڙ ۽ ڪافرن کي عزت ڏيکاريندڙ هوندا الله جي واٽ ۾ جهاد ڪندا ۽ ڪنهن ملامت ڪندڙ جي ملامت کان نه ڊڄندا۔ اهو الله جو فضل آهي جنهن کي وٽيس تنهن کي ڏيندو آهي۔ ۽ الله ڪشادي فضل وارو ڄاڻندڙ آهي (٥٤)۔ (اي مؤمنو!) الله ۽ سندس پيغمبر ۽ انهن مؤمنن کان سواءِ اوهان جو ڪو دوست نه آهي جيڪي نماز پڙهندا آهن ۽ زڪوة ڏيندا آهن ۽ آهي رکوع ڪندڙ آهن (٥٥)۔ ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر ۽ مؤمنن کي دوست ڪري وٺندو (سو غالب ٿيندو) چو ته الله جي ٽولي ئي غالب آهي (٥٦)۔

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الَّذِينَ اتَّخَذُوا أَدِينَكُمْ
هُزُؤًا وَلَعِبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِكُمْ
وَالْكَفَّارَ أَوْلِيَاءَ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ كُنتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٥٤﴾
إِذَا نَادَيْتُمْ إِلَى الصَّلَاةِ اتَّخَذُوا هُزُؤًا وَلَعِبًا ذَلِكَ
بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٥٥﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنْقِبُونَ
مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِن
قَبْلُ وَإِنَّ أَكْثَرَكُمْ فَسِيقُونَ ﴿٥٦﴾ قُلْ هَلْ أُنبِئُكُمْ بِشَرِّ مِّنْ ذَلِكَ
مَثُوبَةٌ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ لَعَنَهُ اللَّهُ وَغَضِبَ عَلَيْهِ وَجَعَلَ
مِنْهُمْ الْقِرَادَةَ وَالْخَنَازِيرَ وَعَبَدَ الطَّاغُوتِ أُولَئِكَ شَرٌّ
مَّكَانًا وَأَضَلُّ عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا جَاءُوكُمْ قَالُوا
آمَنَّا وَقَدْ دَخَلُوا بِالْكَفْرِ وَهُمْ قَدْ خَرَجُوا بِهِ طَوَّافًا
أَعْلَمُ بِهَا كَانُوا يَكْتُمُونَ ﴿٥٨﴾ وَتَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يُسَارِعُونَ
فِي الْإِثْمِ وَالْعُدْوَانِ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا
يَعْمَلُونَ ﴿٥٩﴾ لَوْ لَا يَنْهَاهُمُ الرَّبُّيُّونَ وَالْأَحْبَارُ عَنِ
قَوْلِهِمُ الْإِثْمَ وَأَكْلِهِمُ السُّحْتَ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿٦٠﴾

اي ايمان وارو! جن کي اوهان کان اڳ ڪتاب ڏنو ويو تن منجهان جن پنهنجي دين کي مزاک ۽ راند بڻايو آهي تن کي ۽ ڪافرن کي دوست نه بڻايو، ۽ جيڪڏهن مؤمن آهيو ته الله کان ڊڄو (٥٧). ۽ جڏهن (اوهين) نماز لاءِ ٻانگ ڏيندا آهيو (تڏهن آهي) ان کي مزاک ۽ راند پائيندا آهن اهو هن سببان آهي جو اِي بي سجدو قوم آهن (٥٨). (اي پيغمبر!) چؤ ته اي ڪتاب وارو! هن کان سواءِ اسان تي (پيو) ڪو عيب رکي سگهو ٿا ڇا؟ ته الله کي ۽ جيڪو اسان ڏانهن لاٿو ويو ۽ جيڪي اڳ لاٿو ويو آهي تنهن کي مڃيو اٿون ۽ بيشڪ اوهان منجهان گهڻا بي دين آهن (٥٩). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته الله وٽ هن کان وڌيڪ بچڙيءَ عاقبت واري جي اوهان کي خبر ڏيان؟ (بچڙيءَ عاقبت وارو) اهو آهي جنهن تي الله لعنت ڪئي آهي ۽ مٿس ڏمر ڪيو آهي ۽ منجهانن کي ڀولڙا ۽ سوڙ ۽ غير خدا جا پوڄيندڙ ڪيائين. اهي بچڙي هنڌ رهڻ ورا آهن ۽ سڌيءَ واٽ کان بلڪل ڀليل آهن (٦٠). ۽ جڏهن اوهان وٽ ايندا آهن تڏهن چوندا آهن ته ايمان آندوسون هن هوندي جو (اهي) ڪفر سان اندر ايندا آهن ۽ اهي ان (ڪفر) سان ٻاهر ويندا آهن ۽ جيڪي لڪائيندا آهن تنهن کي الله چڱو ڄاڻندڙ آهي (٦١). ۽ (اي پيغمبر!) منجهانن گهڻن کي ڏسين ٿو ته گناه ۽ حد کان لنگهڻ ۽ پنهنجي حرام خوري ۾ تڪڙ ڪندا آهن ۽ جيڪي ڪندا آهن سو ضرور بچڙو آهي (٦٢). الله وارا ۽ عالم کين سندن ڪوڙ ڳالهائڻ ۽ سندن حرام خوري کان چو نه جهليندا آهن؟ جيڪي ڪندا آهن سو ضرور بچڙو آهي (٦٣).

وَقَالَتِ الْيَهُودُ يَدُ اللَّهِ مَغْلُولَةٌ غُلَّتْ أَيْدِيهِمْ وَلُعِنُوا بِمَا
 قَالُوا بَلْ يَدَاهُ مَبْسُوطَتَانِ يُنفِقُ كَيْفَ يَشَاءُ وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا
 مِّنْهُمْ مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا وَالْقَبِيلَةُ لِيَنَّهُمُ
 الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا
 لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا
 يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٧﴾ وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْكِتَابِ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَكُنَّا
 عَنْهُمْ سِيَآتِيهِمْ وَلَأَدْخَلْنَاهُمْ جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٣٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ
 آتَمُوا تَوَارِثَ وَالتَّوَارِثَ وَالْإِنجِيلَ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِمْ مِنْ رَبِّهِمْ لَأَكْلُوا مِنْ
 فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ مِنْهُمْ أُمَّةٌ مُّقْتَصِدَةٌ وَكَثِيرٌ
 مِنْهُمْ سَاءٌ مَا يَعْمَلُونَ ﴿٣٩﴾ يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ
 مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ وَاللَّهُ يَعْصِمُكَ
 مِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٠﴾ قُلْ يَا أَهْلَ
 الْكِتَابِ لَسْتُمْ عَلَى شَيْءٍ حَتَّى تُقِيمُوا التَّوَارِثَ وَالْإِنجِيلَ وَمَا
 أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلِيَزِيدَنَّ كَثِيرًا مِّنْهُمْ مَّا أُنزِلَ إِلَيْكَ
 مِنْ رَبِّكَ طُغْيَانًا وَكُفْرًا فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٤١﴾

۽ يهودي چوندا آهن ته الله جو هٿ تنگ آهي (يعني بخيل آهي) سندن هٿ
 بنديل هجن! ۽ جيڪي چيائون تنهن سببان لعنت ڪئي وين۔ (ائين نه
 آهي) بلڪ سندس ٻئي هٿ ڪشادا آهن جيئن وٽندو اٿس تيئن خرچيندو
 آهي۔ ۽ (قصر آهي ته) تنهنجي پالڻهار وٽان توڙا آهن جيڪو (قرآن) لائو
 ويو آهي سو منجهانن گهڻن (يهودين) کي بي فرماني ۽ ڪفر ۾ ضرور
 وڌائيندو۔ ۽ قيامت جي ڏينهن تائين سندن وچ ۾ دشمني ۽ بغض وجهي
 ڇڏيوسون۔ جنهن مهل جنگ لاءِ باهه ٻاريندا آهن (تنهن مهل) الله اها
 وسائيندو آهي ۽ فساد لاءِ ملڪ ۾ ڪوشش ڪندا آهن۔ ۽ الله فسادين کي
 دوست نه رکندو آهي (٦٤)۔ ۽ جيڪڏهن ڪتاب وارا ايمان آڻين ها ۽
 پرهيزگاري ڪن ها ته سندن گناهه کانئن ضرور مٽيون ها ۽ کين نعمت جي
 باغن ۾ ضرور داخل ڪريون ها (٦٥)۔ ۽ جيڪڏهن آهي توريٽ ۽ انجيل ۽
 جيڪي سندن پالڻهار وٽان آهن ڏانهن لائو ويو تن (حڪمن) کي قائم
 ڪن ها ته پنهنجي مٿاهون ۽ پنهنجن پيرن هيٺان ضرور (روزي) کائين ها۔
 منجهانن هڪ ٽولي وڃڻي آهي۔ ۽ انهن مان گهڻا جيڪي ڪندا آهن سو
 بچڙو آهي (٦٦)۔ اي پيغمبر! جيڪو (قرآن) توڙا آهن تنهنجي پالڻهار وٽان
 لائو ويو آهي سو پهچاءِ۔ ۽ جيڪڏهن (ائين) نه ڪيئي ته (جڻ) سندس
 پيغام نه پهچائي ۽ الله توکي ماڻهن کان پناهه ڏيندو ۽ الله ڪافرن جي قوم
 کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (٦٧)۔ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اي ڪتاب
 وارو! اوهين اڻسٿائين ڪنهن واٽ تي نه آهيو جيستائين توريٽ ۽ انجيل ۽
 جيڪي اوهان جي پالڻهار کان اوهان ڏانهن لائو ويو تنهن (جي حڪمن)
 کي قائم نه ڪريو۔ ۽ جيڪي تنهنجي پالڻهار کان توڙا آهن لائو ويو آهي سو
 منجهانن گهڻن (يهودين) جي بي فرماني ۽ ڪفر کي وڌائيندو۔ تنهن ڪري
 ڪافرن جي قوم تي ارمان نه ڪر (٦٨)۔

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّبِئُونَ وَالنَّصَارَى
 مِنْ أَمَنِ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَلَىٰ صَاحِبِهَا لَاقَوْهُمْ وَعَلَيْهِمْ
 وَآلِهِمْ يُحْزَنُونَ ﴿٦٩﴾ لَقَدْ أَخَذْنَا مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَارْسَلْنَا إِلَيْهِمْ
 رُسُلًا كُلَّمَا جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ سَاءَ لِقَاؤُهُمْ فَرِيقًا كَذَّبُوا
 وَفَرِيقًا يَقْتُلُونَ ﴿٧٠﴾ وَحَسِبُوا أَنَّ الْكُفْرَانَ فِتْنَةٌ فَعَمُوا وَصَمُّوا ثُمَّ
 تَابَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ ثُمَّ عَمُوا وَصَمُّوا كَثِيرًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ بِصِيرٍ بِمَا
 يَعْمَلُونَ ﴿٧١﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ
 وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَائِيلَ عِبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ إِنَّهُ
 مِنْ نُشْرِكِكُمْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ
 وَبِالظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿٧٢﴾ لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَلَاثُ
 ثَلَاثَةٍ وَمِمَّنْ إِلَهٌ إِلَّا إِلَهُهُ وَاحِدٌ وَإِنْ لَمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ
 لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٣﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَىٰ
 اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٧٤﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا
 رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ كَانَا يَأْكُلَنِ
 الطَّعَامَ أَنْظُرْ كَيْفَ نُبَيِّنُ لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انظُرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٧٥﴾

(جيڪي) مؤمن ۽ يهودي ۽ صابئي ۽ نصاري (آهن آهن مان) جن الله کي ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي ڪو پڻ ڪونه آهي ۽ نڪي آهي غمگين رهندا (٦٩). بيشڪ بني اسرائيلن کان انجاء ورتوسون ۽ آهنن ڏانهن (گهڻا) پيغمبر موڪليا سون۔ جڏهن به وٽن ڪنهن پيغمبر جيڪي سندن دلين نه ٿي گهريو سو حڪم ٿي آندو تڏهن هڪ ٽوليءَ کي ڪوڙو ٿي پانيائون ۽ هڪ ٽوليءَ کي ڪٺائون ٿي (٧٠). ۽ پانيائون ٿي ته ڪو فتوتو ٿيو نه آهي پوءِ (حق کان) انڌا ٿيا ۽ ٻوڙا ٿيا وري (به) الله مٿن (باهه سان) ماريو (جو پيغمبر موڪليائين) وري منجهانئن گهڻا (حق کان) انڌا ٿيا ۽ ٻوڙا ٿيا۔ ۽ جيڪي ڪندا آهن سو الله ڏسندڙ آهي (٧١). بيشڪ جن چيو ته پڪ عيسيٰ پٽ مريم جو پاڻ الله آهي سي ڪافر ٿيا۔ ۽ عيسيٰ چونڊو هو ته اي بني اسرائيلو! الله جي عبادت ڪريو جو منهنجو پالڻهار ۽ اوهان جو پالڻهار آهي (هيءَ پڪي ڳالهه آهي ته) جيڪو الله سان شريڪ مقرر ڪندو تنهن تي بيشڪ الله بهشت حرام ڪيو آهي ۽ سندس جاءِ دوزخ آهي۔ ۽ ظالمن جو ڪو به مددگار نه آهي (٧٢). جن چيو ته پڪ الله تن (خدائن) مان هڪ آهي سي بيشڪ ڪافر ٿيا۔ حالانڪ هڪ الله کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي جيڪي چوندا آهن تنهن کان جيڪڏهن پاڻ کي نه جهليندا ته منجهانئن ڪافرن کي ڏکوئيندڙ عذاب ضرور پهچندو (٧٣). پوءِ الله ڏانهن چيو نه موندنا آهن ۽ سندس بخشش چو نه گهرندا آهن؟ ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (٧٤). عيسيٰ پٽ مريم جو رڳو پيغمبر آهي بيشڪ کانئس اڳ (گهڻا) پيغمبر گذري ويا ۽ سندس ماءُ سچي (فرمان بردار) هئي۔ آهي کاتو کائيندا هئا۔ (اي پيغمبر!) ڏس ته ڪيئن آهن لاءِ نشانيون بيان ڪريون ٿا! وري ڏس ته آهي ڪيئن ابدا ويندا آهن؟ (٧٥).

قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا
 وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٤٧﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ لَا تَغْلُوا فِي
 دِينِكُمْ غَيْرَ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِنْ
 قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَنْ سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٤٨﴾ لَعْنُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى
 ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ كَانُوا لَا
 يَتَنَاهَوْنَ عَنْ مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٥٠﴾
 تَرَى كَثِيرًا مِنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ
 لَهُمْ أَنْفُسَهُمْ أَنْ سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ
 خَالِدُونَ ﴿٥١﴾ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ وَمَا أُنزِلَ
 إِلَيْهِ مَا اتَّخَذُوا هُمْ أَوْلِيَاءَ وَلَكِنَّ كَثِيرًا مِنْهُمْ
 فَسِقُونَ ﴿٥٢﴾ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا
 الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُمْ مَوَدَّةً
 لِلَّذِينَ آمَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِي ذَلِكَ بِأَنَّا
 مِنْهُمْ قَسِيصِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٥٣﴾

(اي پيغمبر کين) چؤ ته الله کان سواءِ انهن جي چو عبادت ڪندا آهيو؟ جي اوهان لاءِ نڪي ذڪر ۽ نڪي سک جا مالڪ آهن۔ ۽ الله ئي بدندڙ ڄاڻندڙ آهي. (٧٦). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اي ڪتاب وارو! حق کان سواءِ پنهنجي دين ۾ حد کان نه لنگهو ۽ انهيءَ قوم جي سڌن جي پٺيان نه لڳو جيڪي بيشڪ (پاڻ به) اڳ ڀيلا آهن ۽ (ٻين) گهڻن کي (به) ڀيلايو اٿن ۽ سڌيءَ واٽ کان ڀيلا آهن (٧٧). بني اسرائيلن مان جيڪي ڪافر ٿيا تن تي دائود ۽ عيسيٰ پٽ مريم جي زبان سان لعنت ڪئي ويئي آهي۔ اهو هن سببان آهي جو بي فرماني ڪيائون ۽ حد کان لنگهندا هئا (٧٨). جيڪي بُرا ڪم ڪندا هئا تن کان هڪ ٻئي کي نه جهليندا هئا۔ جيڪي ڪندا هئا سو ضرور بد آهي (٧٩). (اي پيغمبر! منجهانئن گهڻن کي ڏسين ٿو ته ڪافرن سان دوستي رکندا آهن۔ جيڪي انهن پاڻ لاءِ اڳ موڪليو آهي سو بچڙو آهي جو مٿن الله جو ڌمڄڻ آهي ۽ ان عذاب ۾ سدائين رهڻ وارا آهن (٨٠). ۽ جيڪڏهن (اهي) الله ۽ (پنهنجي) پيغمبر کي ۽ جيڪي پيغمبر ڏانهن لاٿو ويو تنهن کي مڃين ها ته انهن (مشرڪن) کي دوست ڪري نه وٺن ها پر منجهانئن گهڻا ايمان کان نڪتل آهن (٨١). (اي پيغمبر! يهودين ۽ مشرڪن کي مؤمنن لاءِ ٻين ماڻهن کان بلڪل وڌيڪ دشمني ڪرڻ وارو ضرور ڏسندين، ۽ جيڪي چون ٿا ته اسين نصاري آهيون تن کي مسلمانن سان دوستي ڪرڻ ۾ ڏاڍو ويجهو ضرور ڏسندين۔ اهو هن سببان آهي جو منجهانئن ڪي عالم ۽ ڪي درويش آهن ۽ بي شڪ آهي وڏائي نه ڪندا آهن (٨٢).

وَإِذَا سَمِعُوا مَا أُنزِلَ إِلَى الرَّسُولِ تَرَى أَعْيُنَهُمْ
 تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ مِمَّا عَرَفُوا مِنَ الْحَقِّ يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا
 فَاكْتَبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٨٧﴾ وَمَا لَنَا لَا نُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَمَا جَاءَنَا مِنَ
 الْحَقِّ وَنَطْمَعُ أَنْ يُدْخِلَنَا رَبَّنَا مَعَ الْقَوْمِ الصَّالِحِينَ ﴿٨٨﴾
 فَاتَّبَعَهُمُ اللَّهُ بِمَا قَالُوا وَجَدْتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٩﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا
 بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٩٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا
 تُحَرِّمُوا طَيِّبَاتِ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا
 يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٩١﴾ وَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمْ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَ
 اتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٩٢﴾ لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللَّهُ
 بِاللَّغْوِ فِي أَيْمَانِكُمْ وَلَكِنْ يُؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُمُ الْأَيْمَانَ
 فَكَفَّارَتُهُ إِطْعَامُ عَشْرَةِ مَسْكِينٍ مِنْ أَوْسَطِ مَا تَطْعَمُونَ
 أَهْلِيكُمْ أَوْ كِسْوَتُهُمْ أَوْ تَخْرِيرُ رَقَبَةٍ فَمَنْ لَمْ يَجِدْ فَصِيَامُ
 ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ذَلِكَ كَفَّارَةُ أَيْمَانِكُمْ إِذَا حَلَفْتُمْ وَاحْفَظُوا
 أَيْمَانَكُمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٩٣﴾

۽ جيڪي پيغمبرن ڏانهن لاثو ويو سو، جڏهن ٻڌندا آهن تڏهن سندين اکين کي انهيءَ سببان جو، سچ کي سچاڻائون ڳوڙها ڳاڙيندو ڏسندين، چوندا آهن ته اي اسان جا پالڻهار! ايمان آندوسون تنهنڪري اسان کي شاهدن ۾ لک (۸۳). ۽ اسان کي چيا (ٿيو) آهي؟ جو الله کي ۽ جيڪي اسان وٽ سچ (يعني قرآن) آيو تنهن کي هن هوندي به نه مڃيون جو اُميد ٿا رکون ته اسان جو پالڻهار اسان کي صالحن جي ٽوليءَ سان (گڏي بهشت ۾) داخل ڪندو (۸۴). پوءِ جيڪي چيائون تنهن سببان الله کين بهشت ڏنو جنهن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهس سدائين رهڻ وارا آهن ۽ اهو پلارن جو بدلو آهي (۸۵). ۽ جن ڪفر ڪيو ۽ اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڀانيو آهي دوزخي آهن (۸۶). اي ايمان وارو! جيڪي پاڪ شيون الله اوهان لاءِ حلال ڪيون آهن سي حرام نه بڻايو ۽ نڪي حد کان لنگهيو. چو ته الله حد کان لنگهندڙن کي دوست نه رکندو آهي (۸۷). ۽ جيڪي الله اوهان کي پاڪ حلال رزق ڏنو آهي تنهن مان کائو ۽ ان الله کان ڊڄو جنهن کي اوهين مڃيندڙ آهيو (۸۸). الله اوهان جي اجاين قسمن کڻڻ ۾ اوهان کي نه پڪڙيندو پر جيڪي قسم اوهان پڪي نيت سان ڪيا تنهن سببان اوهان کي وٺ ڪندو. پوءِ ان جو ڪفارو وڃڻو (ڪاڌو) جيڪي پنهنجي عيال کي ڪارائيندا آهيو تنهن مان ڏهن مسڪينن کي ڪاڌو ڏيڻ آهي يا کين ويس ڍڪائڻ يا ٻانهو آڄو ڪرڻ (جڳائي). پوءِ جيڪو نه لهي ته ٽي ڏينهن روزو رکڻ لازم آهي. جڏهن اوهين قسم کڻو (۽ پڇو) اهو ڪفارو اوهان جي قسمن جو آهي. ۽ پنهنجن قسمن کي (پيڻڻ کان) سوگهو رکو. اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ پنهنجا حڪم بيان ڪندو آهي ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (۸۹).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْخَمْرُ وَالْبَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ وَالْأَزْكَامُ
 رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَاجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّمَا
 يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقِعَ بَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ
 وَالْبَيْسِرِ وَيُصَدِّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٤٢﴾
 وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِن تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا إِنَّمَا
 عَلَى رَسُولِنَا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿٤٣﴾ لَيْسَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ جُنَاحٌ فِيمَا طَعِمُوا إِذَا مَا اتَّقَوْا وَآمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 ثُمَّ اتَّقَوْا وَآمَنُوا ثُمَّ اتَّقَوْا وَأَحْسَنُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ ﴿٤٤﴾ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا لِيَبْلُوَكُمُ اللَّهُ شَيْئًا مِّنَ الصَّيْدِ تَنَالَهُ أَيْدِيكُمْ وَ
 رِمَاحُكُمْ لِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَخَافُهُ بِالْغَيْبِ فَمَن أَعْتَدَى بَعْدَ
 ذَلِكَ فَلَهُ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقْتُلُوا الصَّيْدَ وَأَنْتُمْ
 حُرْمٌ مِّنْ قَتْلِهِ مِنْكُمْ مُتَعَمِّدًا أَفَجَاءَ مَثَلٌ مَّا قَتَلْتُمِنَ النَّعَمِ
 يَحْكُمُ بِهِ ذَوَا عَدْلٍ مِّنكُمْ هَدْيًا بَلِغًا الْكَعْبَةِ أَوْ كَفَّارَةٌ طَعَامُ
 مَسْكِينٍ أَوْ عَدْلٌ ذَلِكَ صِيَامًا لِّذُقُوا ذِئْبًا أَوْ بَالٌ أَمْرٌ عَفَا اللَّهُ
 عَمَّا سَلَفَ وَمَنْ عَادَ فَيَنْتَقِمُ اللَّهُ مِنْهُ وَاللَّهُ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٦﴾

اي ايمان وارو! شراب ۽ جوا ۽ پوڄا جا آستانا ۽ ڍارا پليتُ شيطاني
 ڪمن مان آهن تنهن ڪري اوهين کانئن پرهيز ڪريو ته مان
 چتو (۹۰). شيطان جو ارادو شراب (پيارڻ) ۽ جوا (ڪيڏائڻ) ۾ هن
 کانسواءِ نه آهي ته اوهان جي وچ ۾ دشمني ۽ ڪاوڙ وجهي ۽ الله جي
 ياد ڪرڻ کان ۽ نماز کان اوهان کي جهلي. پوءِ (هاڻي به) اوهين (نه)
 جهليو ڇا؟ (۹۱). ۽ الله جي فرمانبرداري ڪريو ۽ پيغمبر جي
 فرمانبرداري ڪريو ۽ ڊڄو پوءِ جيڪڏهن اوهين ڦرندؤ ته پڪ ڄاڻو ته
 اسان جي پيغمبر تي رڳو پترو پيغام پهچائڻ آهي (۹۲). جن ايمان آندو
 ۽ چڱا ڪم ڪيا تن تي جيڪي (اڳ) ڪاڏائون تنهن ۾ گناه نه آهي
 جڏهن پرهيزگاري ڪيائون ۽ ايمان آندائون ۽ چڱا ڪم ڪيائون وري
 پرهيزگاري ڪيائون ۽ ايمان آندائون وري پرهيزگاري ڪيائون ۽ چڱائي
 ڪيائون. ۽ الله پلارن کي دوست رکندو آهي (۹۳). اي ايمان وارو!
 الله ڪنهن شڪار (جي حڪم) سان جنهن کي اوهان جا هٿ يا
 اوهان جا تير پهچن اوهان کي هن لاءِ ضرور پرکيندو ته الله نڪيڙي ته
 ڪير کانئس پريٽ ڊڄندو آهي؟ پوءِ جيڪو هن کان پوءِ حد کان
 لنگهندو تنهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۹۴). اي ايمان وارو! اوهين
 احرام (جي حالت) ۾ شڪار نه ڪريو. ۽ اوهان مان جنهن ڄاڻي
 واڻي ان کي ماريو پوءِ جيڪي ماريو اٿس تنهن جهڙو جانور، جنهن لاءِ
 اوهان مان به معتبر فيصلو ڪن، سزا لازم آهي. اها قرباني ڪعبي
 وٽ پهچڻي آهي. يا (مٿس سزا) مسڪينن جو کاڌو ڪفارو آهي يا
 ان جي برابر روزا رکي هن لاءِ ته پنهنجي ڪم جي سزا چڪي-
 جيڪي اڳي گذريو سو الله معاف ڪيو. ۽ جنهن موتي
 (شڪار) ڪيو تنهن کان الله بدلو وٺندو ۽ الله زبردست بدلي وٺڻ وارو
 آهي (۹۵).

أَحِلَّ لَكُمْ صَيْدُ الْبَحْرِ وَطَعَامُهُ مَتَاعًا لَكُمْ وَلِلسَّيَّارَةِ وَحُرِّمَ
 عَلَيْكُمْ صَيْدُ الْبَرِّ مَا دُمْتُمْ حُرُمًا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ
 تُحْشَرُونَ ﴿٩٧﴾ جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا لِلنَّاسِ
 وَالشَّهْرَ الْحَرَامَ وَالْهُدَى وَالْقَلَائِدَ ذَلِكَ لِتَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ
 يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَأَنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ
 عَلِيمٌ ﴿٩٨﴾ اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ
 رَحِيمٌ ﴿٩٩﴾ مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ
 وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلْ لَا يَسْتَوِي الْخَبِيثُ وَالطَّيِّبُ وَلَوْ
 أَحْبَبَكَ كَثْرَةُ الْخَبِيثِ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ لَعَلَّكُمْ
 تَقْدِحُونَ ﴿١٠١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَسْأَلُوا عَن شَيْءٍ إِنْ
 بُدِيَ لَكُمْ تَسْأَلُوكُمْ وَإِنْ تَسْأَلُوا عَنْهَا حِينَ يُنزَلُ الْقُرْآنُ بُدِيَ
 لَكُمْ عَفَا اللَّهُ عَنْهَا وَاللَّهُ غَفُورٌ حَلِيمٌ ﴿١٠٢﴾ قَدْ سَأَلَهَا قَوْمٌ
 مِّن قَبْلِكُمْ ثُمَّ أَصْبَحُوا بِهَا كَافِرِينَ ﴿١٠٣﴾ مَا جَعَلَ اللَّهُ مِنْ
 بَيِّنَةٍ وَلَا سَابِغَةٍ وَلَا وِصِيلَةٍ وَلَا حَامٍ وَلَكِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَأَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿١٠٤﴾

درياء جو شڪار اوهان لاءِ حلال ڪيو ويو ۽ ان جو ڪاٺڻ اوهان ۽ مسافرن لاءِ نفعي وارو آهي، ۽ جهنگ جو شڪار جيستائين اوهين احرام وارا هجو تيستائين اوهان تي حرام ڪيو ويو. ۽ ان الله کان ڊڄو جنهن ڏانهن گڏ ڪيا ويندو (۹۶). الله تعظيم واري گهر ڪعبي ۽ تعظيم واري مهيني ۽ (ڪعبي ڏانهن موڪليل) قربانيءَ ۽ ڪنڊيلي بدل جانورن کي ماڻهن لاءِ بقاءَ جو سبب ڪيو. اهو (هن لاءِ) ته اوهين ڄاڻو ته جيڪي اسمانن ۾ ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو بيشڪ الله ڄاڻندو آهي ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندو آهي (۹۷). ڄاڻو ته الله سخت سزا ڏيندو آهي ۽ (هي به ته) الله بخشهار مهربان آهي (۹۸). پيغمبر تي رڳو پيغام پهچائڻ آهي. ۽ جيڪي ڀيرو ڪندا آهيو ۽ جيڪي لڪائيندا آهيو (سو سڀ) الله ڄاڻندو آهي (۹۹). (اي پيغمبر!) ڇو ته پليت ۽ پاڪ برابر نه آهن جيتوڻيڪ پليت جي گهڻائي توکي زياده وڻي، پوءِ اي عقل وارو! الله کان ڊڄو ته مان اوهين چئو (۱۰۰). اي ايمان وارو! انهن شين بابت سوال نه ڪريو جن جي حقيقت جيڪڏهن اوهان تي ڀڌري ڪئي وڃي ته اوهان کي ڏکي لڳي ۽ جيڪڏهن قرآن لهڻ مهل ان بابت سوال ڪريو ته اوهان لاءِ ڀڌرو ڪيو ويندو انهن (سوالن) کان الله اوهان کي معافي ڏني ۽ الله بخشهار بردبار آهي (۱۰۱). بيشڪ هڪ قوم اوهان کان اڳ اهڙين (ڳالهين) جو سوال ڪيو هو (پر سمجهائڻ تي) وري ان جا ڦري منڪر ٿيا (۱۰۲). الله نڪي بحيره ۽ نڪي سائڻ ۽ نڪي وصيل ۽ نڪي حامر مقرر ڪيو آهي* پر ڪافر الله تي ڪوڙ ٻڌندا آهن ۽ منجهائين گهڻا نه ٿا سمجهن (۱۰۳).

* جاهليت جي زماني ۾ ماڻهن ڪيترائي من گهڙت احڪام بڻايا هئا جن جي باري ۾ پنهنجن گذريل وڏن جو قول دليل طور وٺندا هئا، جيئن ته ڪن جانورن تي هي نالا رکندا هئا: ۱- بحيره: اها ڏاڍي جنهن جا ڪن چيري بتن جي نالي ڪندا هئا ۽ ان جو کير ڪنهن کي نه ڏيندا هئا. ۲- سائڻ: اهو جانور جنهن کي بتن جي نالي ڪري جهنگ ۾ چيڪ ڇڏيندا هئا ۽ ان جي پنيءَ تي ڪوبه بار وغيره نه رکندا هئا. ۳- وصيل: اها ڏاڍي جيڪا پهرين پيٽ کان گورڙي مادي ڄڻي ۽ پوءِ لڳاتار ماديون ڄڻي ته ان کي بتن جي نالي ڪري ڇڏيندا هئا. ۴- حامر: اهو نر اٺ جنهن کان ڪجهه نسل وٺي پوءِ کيس آزاد ڪري ڇڏيندا هئا. (دسو فتح الرحمان ۽ تفسير الميسر).

وَإِذْ قِيلَ لَهُمُ تَعَالَوْا إِلَىٰ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَإِلَى الرَّسُولِ قَالُوا
 حَسْبُنَا مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْ لَوْ كَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
 شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ ﴿١٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا عَلَيْكُمْ أَنْفُسَكُمْ لَا
 يَضُرُّكُمْ مَن ضَلَّ إِذَا اهْتَدَيْتُمْ إِلَى اللَّهِ فَرُجِعْكُمْ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُكُمْ
 بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا شَهَادَةٌ بَيْنَكُمْ إِذَا
 حَضَرَ أَحَدُكُمْ الْمَوْتُ حِينَ الْوَصِيَّةِ اثْنِ ذَوَاعِدٍ مِّنكُمْ
 أَوْ آخَرِينَ مَن غَيْرِكُمْ إِنْ أَنْتُمْ صَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَاصَابْتُمْ
 مُصِيبَةَ الْمَوْتِ تَحِبُّوا نَهْمًا مِّن بَعْدِ الصَّلَاةِ فَيُقْسِمُ بِاللَّهِ
 إِنْ رُبِّبْتُمْ لَأَنْشُرِي بِهِ ثَمَنًا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ وَلَا نُنكِرُ
 شَهَادَةَ اللَّهِ إِنَّا إِذْ لَمِنَ الْأَثِمِينَ ﴿١٩﴾ فَإِنْ عُرِيَ عَلَيْهَا اسْتَحَقَّ
 إِثْمًا فَآخَرُونَ يَقُومُونَ مَقَامَهُمَا مِنَ الَّذِينَ اسْتَحَقَّ عَلَيْهِمُ
 الْأُولَىٰ فَيُقْسِمُ بِاللَّهِ لَشَهَادَتُنَا أَحَقُّ مِنْ شَهَادَتِهِمَا وَ
 مَا اعْتَدَيْنَا إِنَّا إِذْ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٠﴾ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يَأْتُوا
 بِالشَّهَادَةِ عَلَىٰ وَجْهٍ أَوْ يَخَافُوا أَنْ تُرَدَّ أَيْمَانٌ بَعْدَ آيْمَانِهِمْ
 وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاسْمِعُوا اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢١﴾

۽ جڏهن کين چئبو آهي ته جيڪي الله لائو آهي تنهن ڏانهن ۽ پيغمبر ڏانهن اچو (تڏهن) چوندا آهن ته جنهن تي پنهنجن ابن ڏاڏن کي (هلندو) ڏٺوسون سو اسان لاءِ ڪافي آهي. - جيتوڻيڪ سندن ابا ڏاڏا ڪجهه نه ڄاڻندا هئا ۽ نڪي هدايت وارا هئا؟ (۱۰۴). اي مؤمنو! اوهين پنهنجن نفسن جي ڪريو، جڏهن اوهين هدايت وارا ٿيو، تڏهن اهو اوهان کي نقصان نه رسائيندو جيڪو پلو. - الله ڏانهن مڙني جو موٽڻ آهي پوءِ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن جي اوهان کي سدڻ ڏيندو (۱۰۵). اي ايمان وارو! جڏهن اوهان مان ڪنهن کي موت ويجهو ٿئي ته وصيت ڪرڻ مهل به معتبر شاهد ڪريو جي اوهان (مسلمانن) مان هجن يا اوهان کان سواءِ ٻيا (يعني غير قوم جا) هجن (اهو تڏهن) جيڪڏهن اوهين ملڪ ۾ مسافر هجو، پوءِ اوهان کي موت جي مصيبت پهچي. - جيڪڏهن (اوهين سندن گواهي ڏيڻ ۾ ڪو) شڪ رکو ٿا ته (وچينءَ) نماز کان پوءِ اوهين پنهن کي جهليو پوءِ آهي (ٻئي) الله جو قسم ڪڍي چون ته توثيجو مائت هوندا ته به اسين قسم جي عوض ڪا به نه وٺنداسون ۽ نڪي الله جي (حڪم واري) شاهدي لکائينداسون (جي لڪائي سون) ته اتي جو اتي ضرور گنهگارن مان ٿينداسون (۱۰۶). پوءِ جيڪڏهن معلوم ٿئي ته آهي ٻئي گناه جوڳا ٿيا ته جن جي مال تي ٻئي حق رکيو آهي تن جي ويجهي ماڻهي وارن مان ٻيا به ڄڻا آهن جي بجاءِ اٿن پوءِ الله جو قسم ڪڍي چون ته انهن ٻنهي جي شاهديءَ کان اسان جي شاهدي وڌيڪ سچي آهي ۽ حد کان نه لنگهنداسون نه ته اتي جو اتي ضرور ظالمن مان ٿينداسون (۱۰۷). اهو (حڪم هن ڳالهه کي) ويجهو آهي ته آهي (وصي ماڻهو) سچي ڳالهه جي شاهدي ڏيڻ يا پنهنجن قسمن کڻڻ کان پوءِ قسم جي رد ٿيڻ کان بچڻ. ۽ الله کان بچو ۽ (هي) حڪم دل سان ٻڌو. ۽ الله بي دين قوم کي ستو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۱۰۸).

يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمْ قَالُوا الْإِعْلَامَ
لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ١٠٩ إِذْ قَالَ اللَّهُ لِيَعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ
اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَى وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدْنَاكَ بِرُوحِ
الْقُدُسِ فَتُحَكِّمُ النَّاسَ فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْنَاكَ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ
كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَ
تُبْرِئُ الْأَكْمَةَ وَالْأَبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ نُخْرِجُ الْمَوْتَى بِإِذْنِي
وَإِذْ كَفَفْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنكَ إِذْ جِئْتَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْحَرُ مُبِينٌ ١١٠ وَ
إِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ آمِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا
آمِنًا وَاشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ١١١ إِذْ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ
لِيَعِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ هَلْ نَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ
عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ قَالَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنْ كُنْتُمْ
مُؤْمِنِينَ ١١٢ قَالُوا نَرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْمَئِنَّ قُلُوبُنَا
وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَّقْتَنَا وَنَكُونَ عَلَيْهَا مِنَ الشَّاهِدِينَ ١١٣

(ياد ڪر!) جنهن ڏينهن الله سڀني پيغمبرن کي گڏ ڪندو (تنهن ڏينهن) چوندو ته اوهان کي ڇا جواب ڏنو ويو؟ چوندا ته اسان کي (ماڻهن جي دلين جي) ڪا خبر نه آهي. چو ته تون ئي ڳجهن جو وڏو ڄاڻندڙ آهين (۱۰۹). جڏهن (ان ڏينهن) الله عيسيٰ پٽ مريم جي کي چوندو ته پاڻ تي ۽ پنهنجي ماءُ تي منهنجيون نعمتون ياد ڪر. جڏهن توکي پاڪ روح سان مدد ڏنم (جو) ماڻهن سان پينگهي ۾ (خاص طرح) ۽ وڏي وهيءَ ۾ ڳالهائڻ ٿي. ۽ جڏهن توکي ڪتاب ۽ دانائي ۽ توريت ۽ انجيل سيڪاريم، ۽ جڏهن منهنجي حڪم سان مٽيءَ مان پڪيءَ جي شڪل جهڙو بڻايو پوءِ منجهس ٿوڪي ته منهنجي حڪم سان پڪي ٿيو ۽ منهنجي حڪم سان ماءُ ڄاول اندي ۽ ڪوڙهي کي چٽائي ٿي، ۽ جڏهن مثل کي منهنجي حڪم سان (جيئرو ڪري) ڪڍي ٿي، ۽ جڏهن بني اسرائيلن (جي شر) کي توکان جهليم جڏهن وٽن معجزن سان ائين تڏهن منجهانئن ڪافرن چيو ته هيءُ رڳو پٿرو جادو آهي (۱۱۰). ۽ جڏهن حوارين ڏانهن الهام ڪيم ته مون تي ۽ منهنجي پيغمبر تي ايمان آڻيو، چيائون ته ايمان آندوسون ۽ (اي عيسيٰ!) شاهد هج ته اسين مسلمان آهيون (۱۱۱). (ياد ڪريو!) جڏهن حوارين چيو ته اي عيسيٰ پٽ مريم جا تنهنجو پالڻهار اسان تي آسمان کان ڪو (طعام جو) خونچو لاهي سگهندو ڇا؟ عيسيٰ چيو ته جيڪڏهن مؤمن آهيو ته الله کان ڊڄو (۱۱۲). چيائون (اسين هيءُ) گهرون ٿا ته منجهانئس ڪاٿون ۽ اسان جون دليون آرام وٺن ۽ ڄاڻون ته اسان کي سچ چيو اٿيئي ۽ مٿس شاهد هجون (۱۱۳).

قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ
 تَكُونُ لَنَا عَيْدًا لِأَوْلَادِنَا وَإِخْرَانًا وَأَيَةً مِّنْكَ وَارْزُقْنَا وَأَنْتَ
 خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١٢٣﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنَزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ
 مِنْكُمْ فَإِنِّي أُعَذِّبُهُ عَذَابًا أَبَدًا مِّنْ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٤﴾
 وَإِذْ قَالَ اللَّهُ لِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ أَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي
 وَأُمَّيَّ الْهَيْدِينَ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ
 مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمَ مَا فِي نَفْسِي
 وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿١٢٥﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ
 إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ
 شَهِيدًا مَا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ
 وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٢٦﴾ إِنْ تُعَذِّبُهُمْ وَإِنَّهُمْ عَبْدُكَ وَإِنْ
 تُغْفِرْ لَهُمْ فَإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٢٧﴾ قَالَ اللَّهُ هَذَا يَوْمُ يَنْفَعُ
 الصَّادِقِينَ صِدْقُهُمْ لَهُمْ جَنَّاتٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٢٨﴾
 لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا فِيهِنَّ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٢٩﴾

(تڏهن) عيسيٰ پٽِ مريم جي چيو ته اي اسان جا پالڻهار الله! اسان تي هڪ دسترخوان آسمان کان لاه ته اسان جي اڳين ۽ اسانجي پوين (سڀني) لاءِ عيد ٿئي ۽ تنهنجي نشاني ٿئي؛ ۽ اسان کي روزي ڏي ۽ تون چڱو روزي ڏيندڙ آهين (۱۱۴). الله چيو ته آءُ اوهان تي (دسترخوان) لاهيندس، پوءِ اوهان مان جيڪو هن کان پوءِ بي فرماني ڪندو تنهن کي آءُ اهڙو سخت عذاب ڪندس جو جهانن (جي رهندڙن) مان ڪنهن هڪ کي ان جهڙو عذاب نه ڪندس (۱۱۵). ۽ (اهو وقت ياد ڪرا!) جڏهن الله چوندو ته اي عيسيٰ پٽِ مريم جا! تو ماڻهن کي چيو هو ڇا؟ ته الله کان سواءِ مون کي ۽ منهنجي ماءُ کي به خدا ڪري مڃيو. (عيسيٰ) چوندو ته تون پاڪ آهين جنهن (چوڻ) جو مون کي ڪو حق نه آهي سو چوڻ مون کي ڪيئن جڳائيندو هو؟ جيڪڏهن مون اهو چيو هوندو ته بيشڪ اهو توکي معلوم هوندو. جيڪي منهنجي دل ۾ آهي سو (تون) ڄاڻندو آهين ۽ جيڪي تنهنجي دل ۾ آهي سو (آءُ) نه ڄاڻندو آهيان. ڇو ته تون ئي ڳجهن جو ڏاڍو ڄاڻندڙ آهين (۱۱۶). جنهن لاءِ مون کي حڪم ڪيو ائيني تنهن کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) کين نه چيو اٿم (يعني) هي ته الله جي عبادت ڪريو جو منهنجو پالڻهار ۽ اوهان جو پالڻهار آهي، جيسين منجهن رهيس تيسين (آءُ) مٿن نگهبان رهيس پوءِ جنهن مهل تو مون کي ڪٿي ورتو ته تون ئي مٿن نگهبان رهين ۽ تون سڀ ڪنهن شيءِ تي خبردار آهين (۱۱۷). جيڪڏهن کين عذاب ڪرين ته اهي تنهنجا ٻانها آهن، ۽ جيڪڏهن کين بخشين ته تون ئي غالب حڪمت وارو آهين (۱۱۸). الله فرمائيندو ته هي اهو ڏينهن آهي جو سڄن کي سندين سڄائي فائدو ڏيندي. انهن لاءِ (اهي) بهشت آهن جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهن اصلي سدائين رهڻ وارا آهن. الله کائڻ راضي آهي ۽ اهي کائڻس راضي آهن اها وڏي مراد ماڻڻ آهي (۱۱۹). آسمانن ۽ زمين جي ۽ جيڪي منجهن آهي تنهن جي بادشاهي الله جي آهي ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۱۲۰).

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَجَعَلَ الظُّلُمَاتِ

وَالنُّورَ ۚ ثُمَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ يَعْدِلُونَ ① هُوَ الَّذِي

خَلَقَكُمْ مِنْ طِينٍ ثُمَّ قَضَىٰ أَجَلَكُمْ وَأَجَلٌ مُّسَمًّى عِنْدَهُ ثُمَّ أَنْتُمْ

مَمْتَرُونَ ② وَهُوَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَفِي الْأَرْضِ يُعَلِّمُ سِرُّكُمْ وَ

جَهْرَكُمْ وَيَعْلَمُ مَا تَكْسِبُونَ ③ وَمَا تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ

رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ④ فَقَدْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ ⑤

فَسَوْفَ يَأْتِيهِمْ آيَاتُ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ⑥ أَلَمْ يَرَوْا كَمْ

أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ مَا لَمْ يُمَكِّنْ لَكُمْ

وَأَرْسَلْنَا السَّيِّئَاتِ عَلَيْهِمْ مَدَازِيرًا وَجَعَلْنَا الْأَنْهَارَ تَجْرِي مِنْ

تَحْتِهِمْ فَآهَلِكْنَاهُمْ يَدُ نُورِهِمْ وَأَنْشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ⑦

وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرطَابٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ

الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا أَسْحُرٌ مُّبِينٌ ⑧ وَقَالُوا الْوَلَا أُنزِلَ

عَلَيْهِ مَلَكٌ ⑨ وَلَوْ أَنْزَلْنَا مَلَكًا لَقُضِيَ الْأَمْرُ ثُمَّ لَا يُنظَرُونَ ⑩

سورة انعام مڪي آهي ۽ هيءَ هڪ سو
پنهنج ايتون ۽ ويه رڪوع آهي.

اللہ باجھاري مھريان جي نالي سان (شروع)

سڀ ساراه (خاص) ان الله کي جڳائي جنهن آسمانن ۽ زمين کي بڻايو
۽ اونده ۽ سوجھرو پيدا ڪيو۔ وري (ب) ڪافر پنهنجي پالڻهار سان
(پين کي) برابر ڪندا آهن (۱). اهو (ئي الله) آهي جنهن اوهان کي
مٽيءَ مان بڻايو وري (اوهان جي جيئڻ ۽ موت جي) مدت ٺهرايائين۔ ۽
(هڪڙي ٻي) مدت وٽس مقرر ٿيل آهي. وري (اي ڪافرو! الله بابت)
اوهين شڪ ڪندا آهيو (۲). (اهو ئي) الله آسمانن ۽ زمين ۾ (سڀ
ڪنهن جو معبود) آهي۔ اوهان جو گجھ ۽ اوهان جو ظاهر، ڄاڻندو
آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو سو (ب) ڄاڻندو آهي (۳). سندن پالڻهار
جي ايتن مان ڪا آيت وٽن نه ايندي آهي پر کائڻس منهن موڙيندڙ
آهن (۴). پوءِ بيشڪ سچ (يعني قرآن) کي جنهن مهل وٽن آيو
(تنهن مهل) ڪوڙ پائڻائون۔ پوءِ جنهن (ڳالھ) بابت چٽر ڪندا آهن
تنهن جي (سزا جون) خبرون وٽن سگهو پهچنديون (۵). (ڪافر) نه
ڏسندا آهن ڇا؟ ته کائڻن اڳ ڪيترا طبعا ناس ڪياسون جن کي
زمين ۾ اهڙي طاقت ڏني هئي سون جو اوهان کي به نه ڏني اٿئون ۽
مٿن آسمان کان مينهن سانده وساياسون ۽ سندن هيٺان واهيون وهندڙ
ڪيون سون پوءِ انهن کي سندن گناهن سببان هلاڪ ڪيوسون ۽
سندن پوئتان ٻين قومن کي پيدا ڪيوسون (۶). ۽ جيڪڏهن توتي
ڪاغذن ۾ (الڪيل) ڪتاب (قرآن) نازل ڪريون ها پوءِ آهي پنهنجا
هٿ کيس لائين ها ته جيڪي ڪافر آهن سي ضرور چون ها ته هيءَ
ته رڳو پٿرو جادو آهي (۷). ۽ چون ٿا ته مٿس ملائڪ ڇو نه لائو
ويو؟ ۽ جيڪڏهن اسين ملائڪ نازل ڪريون ها ته ضرور ڪم
پورو ٿي وڃي ها (يعني هلاڪ ٿي وڃن ها) وري کين مهلت (مور)
نه ڏجي ها (۸).

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ مَلَكًا لَجَعَلْنَاهُ رَجُلًا وَلَلَبَسْنَا عَلَيْهِم مَّا
 يَلْبَسُونَ ٩ وَلَقَدْ اسْتَهْزَى بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ
 بِالذِّينِ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ١٠ قُلْ
 سِيرُوا فِي الْأَرْضِ ثُمَّ انظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِّبِينَ ١١
 قُلْ لَيْسَ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلٌّ لِلَّهِ ١٢ كَتَبَ عَلَى
 نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ ١٣ لِيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ ١٤ الَّذِينَ
 خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ١٥ وَلَهُ مَا سَكَنَ فِي الْبَيْلِ
 وَالنَّهَارِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ١٦ قُلْ أَعْبُدُوا اللَّهَ أَلْتَأْتُونَ
 فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ يُطْعِمُهُ وَلَا يُطْعَمُ ١٧ قُلْ
 إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَسْلَمَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ ١٨ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ
 يَوْمٍ عَظِيمٍ ١٩ مَنْ يُصِرْ فَعَنْهُ يَوْمَئِذٍ فَقَدْ رَحِمَهُ ٢٠ وَ
 ذَلِكَ الْقَوْزُ الْمَيْدِينِ ٢١ وَإِنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ
 لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يَمَسُّكَ بِخَيْرٍ فَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
 قَدِيرٌ ٢٢ وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ ٢٣ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ٢٤

۽ جيڪڏهن کيس ملائڪ ڪريون ها ته ضرور کيس مرد (جي شڪل ۾) بڻايون ها ۽ جهڙو شهبو (هاڻي) ڪندا آهن تهڙو شهبو مٿن قائم رکون ها (۹). ۽ بيشڪ توکان اڳ (بين) پيغمبرن سان (ب) چتر ڪئي ويئي (اهي) پوءِ منجهانئن جن چترن ڪيون تن تي جنهن (ڳالهه) تي چتر ڪندا هئا تنهن (جي سزا اچي) گهڀرو ڪيو (۱۰). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته ملڪ ۾ گهمو وري ڏسو ته ڪوڙن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي؟ (۱۱). (اي پيغمبر! کائڻن) پڇا ڪر ته جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ اهي سو ڪنهن جو اهي؟ چؤ ته الله جو اهي جنهن (بانهن تي) ٻاجه (ڪرڻ) پاڻ تي لازم ڪئي آهي. قيامت جي ڏينهن جنهن ۾ شڪ نه آهي ضرور اوهان کي گڏ ڪندو جن پاڻ کي خساري ۾ وڌو سي ڪڏهن ايمان نه آڻيندا (۱۲). ۽ جيڪو رات ۽ ڏينهن ۾ رهندو اهي سو ان جي ملڪ آهي. ۽ اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ اهي (۱۳). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته آسمانن ۽ زمين جي بڻائيندڙ الله کان سواءِ ٻئي کي سنڀاليندڙ ڪري ڇو وٺان؟ ۽ اهو (سڀني کي) روزي ڏيندو اهي ۽ کيس روزي ڪوئي نه ڏيندو اهي، چؤ ته مون کي حڪم ڏنو ويو اهي ته پهريون مسلمان آءُ هجان ۽ (فرمايو ويو ته) تون مشرڪن مان مور نه هج (۱۴). چؤ ته جيڪڏهن پنهنجي پالڻهار جو چيو نه مڃيان ته آءُ وڏي ڏينهن جي عذاب (پهچڻ) کان ڊڄان ٿو (۱۵). ان ڏينهن جنهن (ماڻهوءَ) کان (عذاب) تاريو ويندو تنهن تي بيشڪ ٻاجه ڪئي ويئي. ۽ اها پڌري مراد ماڻڻ آهي (۱۶). جيڪڏهن الله توکي ڪو ڏک پهچائي ته ان (الله) کان سواءِ ان جو ڪو لاهيندڙ نه آهي. ۽ جيڪڏهن اهو توکي سک پهچائي ته اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۱۷). ۽ اهو پنهنجن بانهن تي غالب آهي ۽ اهو حڪمت وارو خبر رکندڙ آهي (۱۸).

قُلْ أَيْ شَيْءٍ أَكْبَرُ شَهَادَةً قُلِ اللَّهُ شَهِيدُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ
 وَأُوحِيَ إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنُ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ أَتَيْكُمْ
 لَتَشْهَدُونَ أَنَّ مَعَ اللَّهِ إِلَهَةً أُخْرَى قُلْ لَا أَشْهَدُ قُلْ إِنَّمَا
 هُوَ اللَّهُ وَاحِدٌ وَإِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ^(١٩) الَّذِينَ اتَّيَبْتَهُمْ
 الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ آبَاءَهُمْ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ
 فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ^(٢٠) وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ
 كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ^(٢١) وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا
 ثُمَّ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا آيِنُ شُرَكَائِكُمْ الَّذِينَ كُنْتُمْ
 تَزْعُمُونَ ^(٢٢) ثُمَّ لَمْ تَكُنْ فَتَدْعُهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا
 مُشْرِكِينَ ^(٢٣) أَنْظِرْ كَيْفَ كَذَّبُوا عَلَى أَنفُسِهِمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ
 مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ^(٢٤) وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُ إِلَيْكَ وَجَعَلْنَا عَلَى
 قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ يَرَوْا كَلِمًا
 آيَةً لَا يُؤْمِنُوا بِهَا حَتَّى إِذَا جَاءُوكَ يُجَادِلُونَكَ يَقُولُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ^(٢٥) وَهُمْ يَبْهَمُونَ عَنْهُ
 وَيَنْتَوْن عَنْهُ وَإِنْ يُهْلِكُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ^(٢٦)

پڇا ڪر ته شاهدي ۾ ڪير وڌو آهي؟ ڇو ته منهنجي ۽ اوهان جي وچ ۾ الله ئي گواه آهي ۽ مون ڏانهن هي قرآن هن لاءِ وحى ڪيو ويو آهي ته ان سان اوهان کي ۽ جن جن کي (هي قرآن) پهچي (تن سڀني کي) ديچارين۔ (هي ڳالهه) اوهين ثابت ڪري سگهندؤ ڇا ته الله ساڻ ٻيا (به) عبادت جا لائق آهن؟ ڇو ته آءٌ (اهڙي باطل ڪم جي) شاهدي نه ٿو ڏيان۔ (بلڪل سچي ڳالهه جي ثابتي لاءِ) ڇو ته هڪ الله کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق ڪونهي ۽ جن کي اوهين شريڪ بڻائيندا آهيو تن کان آءٌ بيزار آهيان (۱۹). جن کي ڪتاب ڏنوسين سي ان (پيغمبر) کي اهڙيءَ طرح سڃاڻندا آهن جهڙي طرح پنهنجن پٽن کي سڃاڻندا آهن جن پاڻ کي نقصان ۾ وڌو سي ايمان نه آڻيندا (۲۰). ان کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ جنهن الله تي ڪوڙو ٺاهه ٺاهيو يا سندس آيتن کي ڪوڙو ڄاتو، ڪو شڪ نه آهي ته ظالم نه ڇڻندا (۲۱). ۽ (اهو وقت ياد ڪر) جنهن ڏينهن آهي مڙي گڏ ڪنداسين وري مشرڪن کي چونڊاسين ته اوهان جا آهي شريڪ جن کي اوهين (الله جو شريڪ) پائيندا هيؤ ڪٿي آهن؟ (۲۲). وري سندن ڪوئي عذر هن چوڻ کان سواءِ نه رهندو ته پنهنجي پالڻهار الله جو قسم آئون ته اسين شرڪ ڪندڙ نه هئاسون (۲۳). (اي پيغمبر!) ڏس ته پاڻ تي ڪهڙو ڪوڙ چيائون ۽ جيڪي ٺاهه ٺاهيندا آهن سي ڪانئن ڀلجي ويا (۲۴). ۽ منجهانئن ڪو اهڙو آهي جو تو ڏانهن (قرآن ٻڌڻ لاءِ) ڪن ڏيندو آهي، ۽ سندن دلين تي ان جي سمجهڻ کان ڍڪ ۽ سندن ڪنن ۾ گهٻرائي ڪئي اٿون ۽ جيڪڏهن سڀ معجزا ڏسندا ته (به) کين نه مڃيندا۔ تانجو جنهن مهل توسان جهڳڙو ڪندڙ ٿي تو وٽ ايندا (تنهن مهل) ڪافر چوندا ته هيءُ اڳين جي اکائين کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه نه آهي (۲۵). ۽ آهي ان (جي ٻڌڻ) کان (ٻين کي) جهليندا آهن ۽ (پاڻ به) ڪانئس پري پڇندا آهن ۽ پاڻ کان سواءِ (ٻئي ڪنهن کي) هلاڪ نه ٿا ڪن ۽ نه ڄاڻندا آهن (۲۶).

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَى النَّارِ فَقَالُوا لَيَلَيْتَنَّا نُرَدُّ وَلَا نُكَذِّبُ
 بِآيَاتِ رَبِّنَا وَنَكُونُ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٤﴾ بَلْ بَدَأَهُمْ مَا كَانُوا
 يُخْفُونَ مِنْ قَبْلُ وَلَوْ رُدُّوا لَعَادُوا لِمَا نُهُوا عَنْهُ وَإِنَّهُمْ
 لَكَاذِبُونَ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا لَإِن هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا الدُّنْيَا وَمَا نَحْنُ
 بِمَبْعُوثِينَ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ وَقَفُوا عَلَىٰ رَبِّهِمْ قَالَ أَيْسَ
 هَذَا يَا حَقِيقٌ قَالُوا بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُقُوا الْعَذَابَ بِمَا
 كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٢٧﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ حَتَّىٰ
 إِذَا جَاءَتْهُمْ السَّاعَةُ بَغْتَةً قَالُوا لِمَ حَسْرَتُنَا عَلَىٰ مَا فَرَّطْنَا فِيهَا
 وَهُمْ يَجْمَعُونَ أَوْزَارَهُمْ عَلَىٰ ظُهُورِهِمْ أَلْسَاءٌ مَا يَزِرُونَ ﴿٢٨﴾ وَ
 مَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُمْ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ
 يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٢٩﴾ قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لِيَحْزَنُكَ الَّذِي
 يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يَكْذِبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بِآيَاتِ اللَّهِ
 يَجْحَدُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَقَدْ كَذَّبْتَ رَسُولٌ مِّنْ قَبْلِكَ فَصَبِرْ وَعَلَىٰ
 مَا كَذَّبُوا وَادْوَأْ حَتَّىٰ آتَاهُمْ نَصْرُنَا وَلَا مَبْدَالَ
 لِكَلِمَاتِ اللَّهِ وَلَقَدْ جَاءَكَ مِنْ نَّبَائِ الْمُرْسَلِينَ ﴿٣١﴾

۽ جڏهن (اهي) باه تي بيهاريا تڏهن جيڪر کين ڏسين! (ته عجب ڪرين) پوءِ چوندا ته اسان کي ارمان آهي (جيڪر دنيا ۾) موتاڻا وڃون ۽ پنهنجي پالڻهار جي ايتن کي ڪوڙ نه ڀانيون ۽ مؤمنن مان ٿيون (۲۷). (نه!) بلڪ هن کان اڳ جيڪي (ڪفر ۽ گناه) لکائيندا هئا سي (اڄ) کين پڌرا نظر آيا ۽ جيڪڏهن (دنيا ڏانهن) موتاڻا وڃن ته جنهن (ڪم) کان جهليا ويا سوئي وري ڪرڻ لڳندا ۽ بيشڪ اهي ضرور ڪوڙا آهن (۲۸). ۽ چون ٿا ته هن دنيا جي حياتيءَ کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) نه آهي ۽ اسين (مرڻ کان پوءِ وري) اٿڻ وارا نه آهيون (۲۹). ۽ جنهن مهل پنهنجي پالڻهار جي آڏو بيهاريا (تنهن مهل) جيڪڏهن کين ڏسين (ته عجب ڪرين)، (الله) چوندو ته هيءُ (وري جيئرو ٿيڻ) سچ نه آهي ڇا؟ چوندا هائو اسان کي پنهنجي پالڻهار جو قسم آهي! (ته سچ آهي). (الله) چوندو ته جيڪي اوهين ڪفر ڪندا هيؤ تنهن سببان عذاب (جو مزو) چڪو (۳۰). جن الله جي ملڻ کي ڪوڙ ڀانيو سي بيشڪ خساري وارا ٿيا. تان جو جڏهن اوچتو انهن تي قيامت ايندي (تڏهن) چوڻ لڳندا ته اسان ان (قيامت) بابت جا ڪوتاهي ڪئي، تنهن تي اسان کي افسوس آهي ۽ اهي پنهنجو بار پنهنجن پٺين تي کڻندا. خبردار! جيڪي ڪندا سو بچڙو آهي (۳۱). ۽ دنيا جي حياتي رڳو راند ۽ چرچو آهي. ۽ جيڪي پرهيزگار آهن تن لاءِ آخرت جي جاءِ پلي آهي. پوءِ ڇو نه ٿا سمجهو؟ (۳۲). بيشڪ ڄاڻون ٿا ته جيڪي (اهي) چوندا آهن سو توکي ضرور غمگين ڪندو پوءِ اهي نه (رڳو) توکي ڪوڙو چوندا آهن پر ظالم الله جي ايتن جو انڪار ڪندا آهن (۳۳). ۽ بيشڪ توکان اڳ (گهڻا) پيغمبر ڪوڙا سمجهيا ويا هئا پوءِ پنهنجي ڪوڙي ڀانئجڻ ۽ پنهنجي ڏکوئجڻ تي ايسين صبر ڪندا رهيا جيسين کين اسان جي مدد پهتي، ۽ الله جي ڳالهين (يعني انجمن) کي (ڪوبه) ڦيريندڙ نه آهي ۽ بيشڪ تو وٽ پيغمبرن جي ڪجهه خبر اٿي آهي (۳۴).

وَإِنْ كَانَ كِبْرُ عَلَيْكَ إِعْرَاضُهُمْ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَبْتَغِيَ
 نَفَقًا فِي الْأَرْضِ أَوْ سُلْمًا فِي السَّمَاءِ فَتَأْتِيَهُمْ بِآيَةٍ ۖ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ
 لَجَمَعَهُمْ عَلَى الْهُدَىٰ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٦٥﴾ إِنَّمَا يَسْتَجِيبُ
 الَّذِينَ يَسْمَعُونَ وَالْمَوْتَىٰ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ ثُمَّ إِلَيْهِ يُرْجَعُونَ ﴿٦٦﴾
 قَالُوا أَلَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ
 يُنَزِّلَ آيَةً وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي
 الْأَرْضِ وَلَا طَيْرٍ يَطِيرُ بِجَنَاحَيْهِ إِلَّا أُمَمٌ أَمْثَلُكُمْ مَا فَرَّطْنَا
 فِي الْكِتَابِ مِنْ شَيْءٍ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يُحْشَرُونَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا
 بِآيَاتِنَا صُومٌ وَبُكْمٌ فِي الظُّلُمَاتِ ۗ مَنْ يَشَاءِ اللَّهُ يُضِلِّهِ وَمَنْ يَشَاءُ
 يُجْعَلْهُ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٩﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَنْتُمْ عَدَابُ
 اللَّهِ أَوْ أَتَتْكُمُ السَّاعَةُ أَغْبِرَ اللَّهُ تَدْعُونَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧٠﴾
 بَلْ إِيَّاهُ تَدْعُونَ فَيَكْشِفُ مَا تَدْعُونَ إِلَيْهِ إِنْ شَاءَ وَتَسْأَلُونَ
 مَا تُشْرِكُونَ ﴿٧١﴾ وَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِنْ قَبْلِكَ فَآخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ
 وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٢﴾ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا
 وَلَٰكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧٣﴾

جيڪڏهن سندن منهن موڙڻ توکي ڏکيو لڳي ٿو ته جيڪڏهن زمين
 ۾ ڪا سرنگهه هئي سگهين يا آسمان تي ڪا ڏاڪڻ ناهي سگهين پوءِ
 وٽن ڪو معجزو آئين (ته اٿي انهن کي ڏيکار!) ۽ جيڪڏهن الله
 گهري ها ته ضرور مڙني کي هدايت تي گڏ ڪري ها پوءِ ان ڄاڻن مان
 نه هج (۳۵). جيڪي (حق طلبيندڙ ٿي حقي ڳالهه کي) ٻڌندا آهن
 سي ئي (اسلام جي دعوت قبول) ڪندا آهن (انهن کي الله هدايت
 ڪندو آهي) ۽ مثلن (يعني ڪافرن) کي الله قيامت جي ڏينهن
 اتاريندو وري ڏانهن موتايا ويندا (۳۶). ۽ چون ٿا ته سندس پالڻهار
 وٽان ان (پيغمبر) تي ڪا نشاني ڇو نه لائي ويئي؟ (اي پيغمبر!) ڪين
 ڄو ته الله نشانيءَ جي لاهڻ تي وسارو آهي پر منجهانين گهڻا (ماڻهو)
 نه ڄاڻندا آهن (۳۷). ۽ نڪو زمين ۾ ڪوئي چرندڙ آهي ۽ نڪو پکي
 آهي جو پنهنجين کنبڙائين سان اڏامي ٿو پر اوهان جهڙيون ئي قومون
 آهن. (سڀ) ڪا شيءِ ڪتاب (يعني لوح محفوظ) ۾ لکڻ کان سواءِ
 نه ڇڏي سون وري پنهنجي پالڻهار ڏانهن گڏ ڪيا ويندا (۳۸). ۽ جن
 اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو سي گونگا ۽ پوڙا اونداھين ۾ (پيل)
 آهن. الله جنهن کي گهري تنهن کي ڀلائيندو آهي ۽ جنهن کي گهري
 تنهن کي سڌي واٽ تي بيهڪ ڏيندو آهي (۳۹). (اي پيغمبر! ڪين)
 ڄو ته (اوهين) ڏسو جيڪڏهن الله جو عذاب اوهان کي پهچي يا
 قيامت اوهان وٽ اچي ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته الله ڪان سواءِ
 ڪنهن کي سڏيندو؟ (۴۰). (نه!) بلڪ خاص ان کي سڏيندا آهيو پوءِ
 جيڪڏهن گهري ته جنهن (مصيبت جي لاهڻ) لاءِ اوهين کيس
 سڏيندا آهيو سا لاهي ڇڏي ۽ جنهن کي (الله سان) شريڪ ڪندا آهيو
 سو (انهي مهل) وساريندا آهيو (۴۱). ۽ بيشڪ اسان توکان اڳ
 (گهڻين) امتن ڏانهن (پيغمبر) موڪليا پوءِ (انهن جي بي فرماني
 سبب) ڪين اسان سختي ۽ تڪليف ڏيئي پڪڙيو ته مان آهي زاري
 ڪن (۴۲). پوءِ جنهن مهل اسان جو عذاب وٽن پهتو ٿي (تنهن
 مهل) ڇو نه ٿي زاري ڪيائون؟ پر سندن دليون سخت ٿي ويون
 هيون ۽ جيڪي ڪم ڪندا هئا سي شيطان انهن لاءِ سينگاريا (۴۳).

فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمُ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ
حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً ۖ فَاذَاهُمُ
مُّبَلِسُونَ ﴿١٦﴾ فَقُطِعَ دَائِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ
رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَخَذَ اللَّهُ سَمْعَكُمْ وَ
أَبْصَارَكُمْ وَخَتَمَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمْ مِّنْ إِلَٰهِ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيكُم بِهِ ۗ أَنْظَرُ
كَيْفَ نَصْرَفُ الْأَيَاتِ ثُمَّ هُمْ يَصْدِفُونَ ﴿١٨﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ
آتَاكُمْ عَذَابٌ لَّهُ بَغْتَةٌ أَوْ جَهْرَةٌ هَلْ يَهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمُ
الظَّالِمُونَ ﴿١٩﴾ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ
فَمَنْ أَمِنَ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٢٠﴾
وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا يَمَسُّهُمُ الْعَذَابُ بِمَا كَانُوا
يَفْسُقُونَ ﴿٢١﴾ قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ
الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ ۗ إِنْ أَتَّبِعْ إِلَّا مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ
قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ ۗ أَفَلَا تَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٢﴾
وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ
لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ لَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٣﴾

پوءِ جيڪا نصيحت ڏني وين سا جنهن مهل وساريائون (تنهن مهل) مٿن هر شيءِ جا دروازا کوليائون۔ تان جو جيڪي ڏٺو وين تنهن سان جڏهن (چڱيءَ طرح) خوش ٿيا (تڏهن) کين اوچتو پڪڙيو سون پوءِ اهي انهيءَ مهل نااميد ٿيا (۴۴)۔ پوءِ ظالم قوم جي پاڙ پٽي ويئي۔ ۽ سڀ سارا جهانن جي پالڻهار الله کي جڳائي (۴۵)۔ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته ڏسو ته جيڪڏهن الله اوهان جا ڪن ۽ اوهان جون اکيون ڪسي وٺي ۽ اوهان جي دلين تي مهر هڻي ته انهيءَ الله کان سواءِ ڪير پيو خدا اوهان کي اهي ڏيندو؟ ڏس ته ڪهڙا دليل بيان ڪريون ٿا وري به اهي پاسو ڪندا آهن (۴۶)۔ (اي پيغمبر کين) چؤ ته اوهين خبر ڏيو ته جيڪڏهن الله جو عذاب اوچتو يا ظاهر ظهور اوهان کي پهچي ته ظالم قوم کان سواءِ (بيو ڪو) هلاڪ ٿيندو ڇا؟ (۴۷)۔ ۽ پيغمبرن کي خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ ڪري موڪليوسون پوءِ جن مڃيو ۽ پاڻ سڌاريو تن کي ڪو پڙ نه اهي ۽ نڪي اهي غمگين ٿيندا (۴۸)۔ ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙ پانيو تن کي انهيءَ سببان جو بدڪاري ڪندا هئا عذاب پهچندو (۴۹)۔ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته (اٺ) اوهان کي نه ٿو چوان ته مون وٽ الله جا خزانا آهن ۽ نڪي (اٺ) ڳجه ڄاڻندو آهيان ۽ نڪي اوهان کي چوان ٿو ته اٺ ملائڪ آهيان، ۽ جيڪي مون ڏانهن وحي ڪيو ويندو اهي تنهن کان سواءِ (پٽي جي) تابعداري نه ڪندو آهيان۔ چؤ ته اٺو ۽ سڄو هڪ جهڙا آهن ڇا؟ پوءِ اوهين چو نه فڪر ڪندا آهيو؟ (۵۰)۔ (اي پيغمبر!) جيڪي (ماڻهو) پنهنجي پالڻهار وٽ گڏ ٿيڻ کان ڊڄندا آهن تن کي هن (قران) سان ڊيچار الله کان سواءِ انهن جو نڪو سنڀاليندڙ ۽ نڪو سفارش ڪندڙ آهي مان اهي پرهيزگاري ڪن (۵۱)۔

وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاوَةِ وَالْعَشِيِّ
 يُرِيدُونَ وَجْهَهُ مَا عَلَيْكَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَ
 مَا مِنْ حِسَابِكَ عَلَيْهِمْ مِنْ شَيْءٍ فَتَطْرُدَهُمْ فَتَكُونَ مِنَ
 الظَّالِمِينَ ﴿٥٦﴾ وَكَذَلِكَ فَتَنَّا بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لِيَقُولُوا أَهَؤُلَاءِ
 مَنَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَنَّا بَيْنَنَا أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِالشَّاكِرِينَ ﴿٥٧﴾
 وَإِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ
 رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَن عَمِلَ مِنكُمْ سُوءًا ابْجَهَالَةً
 ثُمَّ تَابَ مِن بَعْدِهَا وَأَصْلَحَ فَأَنَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٨﴾ وَكَذَلِكَ
 نَقُصُّ الْآيَاتِ وَلِتَسْتَتِينَ سَبِيلُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٥٩﴾ قُلْ إِنِّي
 نُهَيْتُ أَنْ أَعْبُدَ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ قُلْ لَّا
 أُتَّبِعُ أَهْوَاءَكُمْ قَدْ ضَلَلْتُ إِذًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿٦٠﴾
 قُلْ إِنِّي عَلَى بَيِّنَةٍ مِّن رَّبِّي وَكَذَّبْتُم بِهِ مَا عِنْدِي مَا
 تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ يَفْضُ الْحَقَّ وَهُوَ
 خَيْرُ الْفَاصِلِينَ ﴿٦١﴾ قُلْ لَوْ أَنَّ عِنْدِي مَا تَسْتَعْجِلُونَ بِهِ
 لَقُضِيَ الْأَمْرُ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالظَّالِمِينَ ﴿٦٢﴾

۽ جيڪي پنهنجي پالڻهار کي صبح ۽ سانجهيءَ جو سندس رضامندي گهرندڙ ٿي سڏيندا آهن تن کي نه تڙ- توتي سندن ڪجهه به حساب نه آهي ۽ نڪي مٿن تنهنجو ڪجهه به حساب آهي جو انهن کي تڙيندين (۽ جي کين تڙيندي) ته نامناسب ڪمن ڪندڙن مان ٿيندين (۵۲). ۽ اهڙي طرح منجهائن ڪن کي ڪن سان پر ڪيوسون ته چون ته هي اهي آهن ڇا جن تي اسان منجهان الله احسان ڪيو آهي؟ الله شڪر ڪندڙن کي نه ڄاڻندو آهي ڇا؟ (۵۳). ۽ جيڪي اسان جي آيتن کي مڃيندا آهن سي جڏهن تو وٽ اچن ته (انهن کي) چؤ ته السلام عليكم اوهان جي پالڻهار پاڻ تي باجهه لازم ڪئي آهي ته اوهان مان جيڪو بي علميءَ سان ڪا بچڙائي ڪندو وري ان کان پوءِ توبه ڪيائين ۽ سڌيو ته اهو (الله) بخشڻهار مهربان آهي (۵۴). ۽ اهڙيءَ طرح آيتون بيان ڪندا آهيون (ته عمل ڪريو) ۽ (هن لاءِ) ته گهنگارن جو رستو (ماڻهن تي) پڌرو ٿئي (۵۵). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته الله کان سواءِ جن کي سڌيو ٿا تن جي عبادت ڪرڻ کان مون کي منع ڪئي ويئي آهي- ۽ چؤ ته اءُ اوهان جي سڌن جي تابعداري نه ڪندس (نه ته) بيشڪ انهي مهل گمراه ٿيندس ۽ اءُ هدايت وارن مان نه هوندس (۵۶). چؤ ته اءُ پنهنجي پالڻهار جي پڌري حجت تي آهيان ۽ اوهان ان کي ڪوڙ ڀانيو آهي- جنهن شيءِ جي تڪڙ ڪندا آهيو سا مون وٽ نه آهي (اهڙو) حڪم الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن جي اختيار ۾ نه آهي اهو سچ کي بيان ڪندو آهي ۽ اهو (سڀني) فيصلو ڪندڙن کان پلو آهي (۵۷). چؤ ته جنهن جي تڪڙ ڪندا آهيو سا جيڪڏهن مون وٽ هجي ها ته منهنجي ۽ اوهان جي وچ ۾ فيصلو ٿي وڃي ها- ۽ الله ظالمن کي چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي (۵۸).

وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يُعَلِّمُهَا إِلَّا هُوَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْبُرُوجِ وَمَا
 تَسْقُطُ مِنَ وَرَقَةٍ إِلَّا أَعْلَمُهَا وَأَلْحَبْتِهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ وَلَا رَطْبٍ
 وَلَا يَابِسٍ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٥٥﴾ وَهُوَ الَّذِي يَتَوَقَّعُكُمْ بِاللَّيْلِ وَ
 يَعْلَمُ مَا جَرَحْتُم بِالنَّهَارِ ثُمَّ يَبْعَثُكُمْ فِيهِ لِيُقْضَىٰ أَجَلٌ مُّسَمًّى ۚ
 ثُمَّ إِلَيْهِ مَرْجِعُكُمْ ثُمَّ يُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٦﴾ وَهُوَ الْقَاهِرُ
 فَوْقَ عِبَادِهِ وَيُرْسِلُ عَلَيْكُمْ حَفَظَةً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَكُمْ
 الْمَوْتُ تَوَفَّتْهُ رُسُلُنَا وَهُمْ لَا يُفِرُّونَ ﴿٥٧﴾ ثُمَّ رُدُّوْا إِلَى اللَّهِ
 مَوْلَاهُمُ الْحَقُّ ۗ أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَسِبِينَ ﴿٥٨﴾ قُلْ مَنْ
 يُنَجِّيكُمْ مِنْ ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ تَدْعُوهُ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً لَّئِنْ
 أَنْجَدْنَا مِنْ هَذِهِ لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٥٩﴾ قُلْ اللَّهُ يُنَجِّيكُمْ
 مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ مُشْرِكُونَ ﴿٦٠﴾ قُلْ هُوَ الْقَادِرُ عَلَىٰ
 أَنْ يَبْعَثَ عَلَيْكُمْ عَذَابًا مِّنْ فَوْقِكُمْ أَوْ مِنْ تَحْتِ أَرْجُلِكُمْ أَوْ
 يَلْسِكُمْ سُيُفًا وَيُذِيقَ بَعْضَكُمْ بَأْسَ بَعْضٍ أَنْظُرْ كَيْفَ نُصَرِّفُ
 الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَفْقَهُونَ ﴿٦١﴾ وَكَذَّبَ بِهِ قَوْمُكَ وَهُوَ الْحَقُّ قُلْ
 لَسْتُ عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿٦٢﴾ لِكُلِّ نَبِيٍّ مَّسْتَفْرَضٌ وَسُوفَ تَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾

۽ وٽس ڳجه جون ڪنجيون آهن ان (ڳجه جي ڪنجين) کي الله کان سواءِ (پيو ڪو به) ڪونه ڄاڻندو آهي. ۽ جيڪي پٽن ۽ دريائن ۾ آهي سو (به آهو) ڄاڻندو آهي ۽ ڪوئي پٺ نه ڪرندو آهي پر ان کي آهو ڄاڻندو آهي ۽ نڪي ڪو داڻو زمين جي اونداهين ۾ نڪي ڪا آلي ۽ نڪي ڪا سڪي شيءِ پڌري ڪتاب ۾ (لکيل) هجڻ کان سواءِ آهي (۵۹). ۽ آهو (الله) آهي جيڪو اوهان کي رات جو (جڙڪ) ماري ٿو ۽ جيڪي اوهين ڏينهن جو ڪمايو ٿا سو (به) ڄاڻندو آهي وري اوهان کي ان مان هن لاءِ (جاڳائي) اُتاريندو آهي ته مقرر ٿيل مدت پوري ڪرائي وڃي، وري اوهان (سڀني) جو ڏانهس موٽڻ آهي وري اوهين جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي اوهان کي سڏ ڏيندو (۶۰). ۽ آهو پنهنجن ٻانهن تي غالب آهي ۽ اوهان تي پنهنجا نگهبان موڪليندو آهي. تان جو جڏهن اوهان منجهان ڪنهن هڪ کي موت پهچي تڏهن اسان جا قاصد (ملائڪ) ان کي ماريندا آهن ۽ آهي ڪوتاهي نه ڪندا آهن (۶۱). وري (سڀ مثل) سنڀل سڄي ڌڻيءَ الله ڏانهن موٽايا ويندا. خبردار ان جو حڪم (غالب) آهي ۽ آهو جلد حساب وٺندڙ آهي (۶۲). (اي پيغمبر!) چؤ ته اوهان کي پٽن ۽ دريائن جي اونداهين کان ڪير ڇڏائيندو آهي (جڏهن) کيس زاريءَ سان ۽ ڳجهوسڏيندا آهيو؟ (۽ چوندا آهيو) ته جيڪڏهن اسان کي هن (ڏک) کان (الله) ڇڏايو ته شڪر ڪندڙن مان ضرور ٿينداسون (۶۳). (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته الله اوهان کي ان کان ۽ سڀ ڪنهن ڏک کان ڇڏائيندو آهي وري (به) اوهين (ان سان) شرڪ ڪندا آهيو (۶۴). (اي پيغمبر!) ڪين چؤ ته آهو (الله) اوهان تي اوهان جي مٿان يا اوهان جي پيرن جي هيٺان عذاب موڪلڻ لاءِ وسارو آهي يا اوهان کي ٽولي ٽولي ڪري وڇڙائي ۽ اوهان مان ڪن کي ڪن جي لڙائيءَ (جو مزو) چڪائي. ڏس ته اسين ڪهڙيءَ طرح (طرحين طرحين) دليل بيان ٿا ڪريون ته مان آهي سمجهن (۶۵). ۽ تنهنجي قوم ان (قران) کي ڪوڙ ڀانيو ۽ (حقيقت ڪري) آهو بلڪل سچ آهي. (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته (اءِ) اوهان جو ذمي وار نه اهيان (۶۶). هر هڪ شيءِ لاءِ هڪ وقت مقرر آهي ۽ سگهو ڄاڻندؤ (۶۷).

وَأَذَارِيتِ الَّذِينَ يُحْضِرُونَ فِي آيَاتِنَا فَأَعْرِضْ عَنْهُمْ حَتَّى
يُحْضِرُوا فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ ۖ وَأَمَّا يُنْسِيَنَّكَ الشَّيْطَانُ فَلَا تَقْعُدْ
بَعْدَ الذِّكْرِ مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٧﴾ وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ
مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ ۖ وَلَكِنْ ذَكَرُوا لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨﴾ وَذَرِ
الَّذِينَ اتَّخَذُوا دِينَهُمْ لَعِبًا ۖ لَهْوًا ۖ وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۖ
ذَكَرِيهٖ أَنْ تُبْسَلَ نَفْسٌ بِمَا كَسَبَتْ ۖ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ
وَلِيٌّ وَلَا شَفِيعٌ ۖ وَإِنْ تَعَدَّلَ كُلُّ عَدَلٍ لَّا يُؤْخَذُ مِنْهَا ۖ أُولَٰئِكَ
الَّذِينَ أُسْلُوا بِمَا كَسَبُوا ۖ لَهُمْ شَرَابٌ مِنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ
أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١٩﴾ قُلْ أُنذِرُ عُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَّا
يَنْفَعُنَا ۖ وَلَا يَضُرُّنَا ۖ وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا ۖ بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ
كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانًا ۖ لَهُ أَصْحَابٌ
يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ ۖ إِنَّا نَقُلُ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ ۖ
وَأْمُرْنَا لِلسَّلَامِ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٠﴾ وَأَنْ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ ۖ وَ
اتَّقُوا ۖ وَهُوَ الَّذِي يُرِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٢١﴾ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۖ وَيَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ ۖ ه

۽ جيڪي اسان جي آيتن بابت اجايو بحث ڪندا آهن تن کي جڏهن ڏسين ته ايستائين کانئن منهن موڙ جيستائين ان ڌاران ٻي ڪنهن ڳالهه ۾ بحث ڪن۔ ۽ جيڪڏهن شيطان توکان وسارائي ته ياد اچڻ کان پوءِ ظالم ٿوليءَ سان گڏ نه ويه (۶۸) . ۽ جيڪي پرهيزگاري ڪندا آهن تن تي انهن (ظالمن) جي حساب جي ڪجهه به (چڪتاڻ) نه آهي پر (انهن تي) نصيحت ڪرڻ لازم آهي ته مان آهي ڊڄن (۶۹) . ۽ (اي پيغمبر!) جن پنهنجي دين کي راند ۽ تماشو بڻايو آهي ۽ کين دنيا جي حياتيءَ ۾ ڳڻيو آهي تن کي ڇڏي ڏي ۽ قرآن سان نصيحت ڪر متان (قيامت جي ڏينهن) ڪوئي پنهنجي ڪئي جي سببان (هلاڪت ۾) ڦاسي . الله کان سواءِ ان جو نه ڪو مددگار ۽ نه ڪو سفارش ڪندڙ آهي، ۽ جيڪڏهن سڀ ڪا شيءِ عوض ڏيندو ته کانئس نه ورتو ويندو۔ اهي آهي انهن جو جيڪي ڪيائون تنهن سببان (هلاڪت ۾) ڦاسي ويا آهن لاءِ تهڪندڙ پاڻيءَ مان پيئڻ ۽ ڏکوئيندڙ عذاب انهي ڪري آهي جو ڪفر ڪندا هئا (۷۰) . (اي پيغمبر! کين) چؤ ته الله کان سواءِ اهڙي کي سڏيون ڇا جيڪو اسان کي نه ڪي سڏيندو آهي ۽ نه ڪي ڏک ڏيندو آهي؟ ۽ انهيءَ کان پوءِ جو الله اسان کي هدايت ڪئي انهيءَ وانگر پنهنجين ڪڙين (پر پوءِ) تي موتايا وڃون ڇا؟ جنهن کي شيطانن جهنگ ۾ پلائي ڇڏيو هجي اهو حيران پيو ڦري سندس کي دوست هجن جي ان کي سڏي رستي ڏانهن پيا سڏين ته اسان ڏانهن اچ (۽ اهو اچي ئي نه) (اي پيغمبر! کين) چؤ ته يقيناً الله جي ڏسيل واٽ اهائي سڏي واٽ آهي ۽ اسان کي حڪم ڏنو ويو آهي ته جهانن جي پاڻهار جي فرمانبرداري ڪريون (۷۱) . ۽ (هيءُ به حڪم ڏنو ويو آهي) ته نماز پڙهو ۽ کانئس ڊڄو ۽ اهو (الله) آهي جنهن ڏانهن اٿاريا ويندو (۷۲) . ۽ اهوئي آهي جنهن اسمانن ۽ زمين کي رت سان بڻايو آهي۔ ۽ جنهن ڏينهن (قيامت لاءِ) چونڊو ته ٿيءُ ته ٿي پوندي .

قَوْلُهُ الْحَقُّ وَلَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عِلْمُ الْغَيْبِ وَ
 الشَّهَادَةُ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ﴿٤٦﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ إِذْ
 اتَّخَذَ أَصْنَامًا الْهَيْهَةَ إِيَّيَّيَّ أَرَبِكَ وَقَوْمِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٧﴾
 وَكَذَلِكَ نُرِي إِبْرَاهِيمَ مَلَكُوتَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلِيَكُونَ
 مِنَ الْمُوقِنِينَ ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى الْكُوكَبَاتِ قَالَ هَذَا
 رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَأَحِبُّ الْأَفْلِينَ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا
 قَالَ هَذَا رَبِّي فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي لَأَكُونَنَّ
 مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً قَالَ هَذَا رَبِّي
 هَذَا أَكْبَرُ فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يُقَوْمِ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ ﴿٥١﴾
 إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلدِّينِ فَطَرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ حَنِيفًا وَمَا
 أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٥٢﴾ وَحَاجَّةَ قَوْمِهِ قَالَ أَتُحَاجُّونِي فِي اللَّهِ
 وَقَدْ هَدَانِ وَلَا أَخَافُ مَا تُشْرِكُونَ بِهِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ رَبِّي شَيْئًا
 وَسِعَ رَبِّي كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٥٣﴾ وَكَيْفَ أَخَافُ مَا
 أَشْرَكْتُمْ وَلَا تُخَافُونَ أَنْتُمْ أَشْرَكْتُمْ بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ عَلَيْكُمْ
 سُلْطَانًا فَأَيُّ الْفَرِيقَيْنِ أَحَقُّ بِالْأَمْنِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٥٤﴾

سندس ڳاله سڄي آهي۔ ۽ جنهن ڏينهن صور ۾ قوڪيو ويندو (تنهن ڏينهن) رڳو ان جي بادشاهي آهي۔ ڳجه ۽ ظاهر جو ڄاڻندڙ آهي۔ ۽ اهو حڪمت وارو خبردار آهي (۷۳)۔ ۽ (ياد ڪر) جڏهن ابراهيم پنهنجي پيءُ ازر کي چيو ته بتن کي خدا ڪري ڇو ٿو وٺين؟ اءُ توکي ۽ تنهنجي قوم کي بيشڪ پڌري گمراهيءَ ۾ ڏسان ٿو (۷۴)۔ ۽ اهڙيءَ طرح ابراهيم کي آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي ڏيکاري سون ٿي (هن لاءِ) ته (اهو) يقين ڪندڙن مان ٿئي (۷۵)۔ پوءِ جنهن مهل رات مٿس اونڌاهي ڪئي (تنهن مهل آسمان ۾) هڪ تارو ڏٺائين، چيائين هيءُ منهنجو پالڻهار آهي، پوءِ جنهن مهل (اهو) لٿو (تنهن مهل) چيائين ته لهندڙن کي پيارو نه ٿو رکان (۷۶)۔ پوءِ جنهن مهل چنڊ کي چمڪندڙ ڏٺائين (تنهن مهل) چيائين ته هيءُ منهنجو پالڻهار آهي، پوءِ جنهن مهل لٿو (تنهن مهل) چيائين ته جيڪڏهن منهنجو پالڻهار مون کي هدايت نه ڪندو ته اءُ ضرور گمراه قوم مان ٿيندس (۷۷)۔ پوءِ جنهن مهل سج کي چمڪندڙ ڏٺائين (تنهن مهل) چيائين ته هيءُ منهنجو پالڻهار آهي (جو) هيءُ وڏو آهي، پوءِ جنهن مهل لٿو ته چيائين ته اي منهنجي قوم! جن کي (اوهين خدا سان) شريڪ بڻائيندا آهيو تن کان اءُ بيزار آهيان (۷۸)۔ مون (سڀني کان) هڪ طرفو ٿي پنهنجي مهاڙ کي انهيءَ الله ڏانهن سامهون ڪيو آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي بڻايو آهي ۽ اءُ مشرڪن مان نه آهيان (۷۹)۔ ۽ سندس قوم ساڻس تڪرار ڪيو۔ چيائين ته (اوهين) الله بابت مون سان هن حالت ۾ ڇو ٿا تڪرار ڪريو جو بيشڪ مون کي سڌي رستي لاتو اٿس؟ ۽ جنهن کي ساڻس شريڪ ڪريو ٿا تنهن کان ڪين ڊڄندس پر منهنجي پالڻهار جو ڪجهه (ڪرڻ) گهريو (سو ٿيڻو آهي)۔ سڀ ڪا شيءِ منهنجي پالڻهار جي علم ۾ سمائي آهي۔ پوءِ اوهين ڇو نه نصيحت مڃيندا آهيو؟ (۸۰)۔ ۽ جنهن کي (الله سان) شريڪ ڪريو ٿا تنهن کان ڪيئن ڊڄندس ۽ (اوهين) هن کان نه ٿا ڊڄو جو اوهين الله سان اهو شريڪ ڪندا آهيو جنهن جي اوهان وٽ ڪا حجت لائيل نه آهي۔ جيڪڏهن اوهين ڄاڻندا آهيو (ته ٻڌايو ته) ٻنهي ٽولين مان ڪهڙي امن جي وڌيڪ حقدار آهي؟ (۸۱)۔

الَّذِينَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ أُولَٰئِكَ لَهُمُ الْأَمَنُ
 وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ٤٧ وَتِلْكَ حُجَّتُنَا آتَيْنَاهَا إِبْرَاهِيمَ عَلَىٰ قَوْمِهِ ٥
 نَرْفَعُ دَرَجَاتٍ مَّن نَّشَاءُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ٤٨ وَوَهَبْنَا
 لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا هَدَيْنَا وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ
 وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَ
 هَارُونَ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ٤٩ وَذَكَرْنَا وَيْحَ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْحَاقَ كُلِّمِنَ الصَّالِحِينَ ٥٠ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُوسُفَ
 وَلُوطًا كُلًّا أَفَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ٥١ وَمِن آبَائِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ
 وَإِخْوَانِهِمْ وَاجْتَبَيْنَاهُمْ وَهَدَيْنَاهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ٥٢
 ذَٰلِكَ هُدَى اللَّهِ يَهْدِي بِهِ مَن نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ٥٣ وَلَوْ
 أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ٥٤ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
 آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَ وَالنُّبُوَّةَ ٥٥ فَإِن يَكْفُرْ بِهَا هَؤُلَاءِ
 فَقَدْ وَكَلْنَا بِهَا قَوْمًا لَّيْسُوا بِهَا بِكَافِرِينَ ٥٦ أُولَٰئِكَ
 الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ اِقْتَدِهْ ٥٧ قُلْ لَّا
 أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِن هُوَ إِلَّا ذِكْرِي لِلْعَالَمِينَ ٥٨

جن ايمان آندو ۽ پنهنجي ايمان کي ڪفر سان نه وڇڙايو انهن لاءِ امن آهي ۽ اهي هدايت وارا آهن (۸۲). ۽ هي اسان جو دليل آهي جو ابراهيم کي سندس قوم تي (مقابلي لاءِ) ڏٺوسون. جنهن کي گهرندا آهيون تنهن کي درجن ۾ مٿاهون ڪندا آهيون. بيشڪ تنهنجو پالڻهار حڪمت وارو ڄاڻندڙ آهي (۸۳). ۽ ابراهيم کي اسحاق ۽ يعقوب عطا ڪيوسون. سڀني کي هدايت ڪئي سون، ۽ (ان کان) اڳ نوح کي هدايت ڪئي سون ۽ سندس اولاد مان دائود کي ۽ سليمان ۽ ايوب ۽ يوسف ۽ موسيٰ ۽ هارون کي (هدايت ڪئي سون). ۽ اهڙيءَ طرح اسين پلارن کي بدلو ڏيندا آهيون (۸۴). ۽ زڪريا ۽ يحيٰ ۽ عيسيٰ ۽ الياس کي به جوهر هڪ پلارن مان هو (۸۵). ۽ اسماعيل ۽ يسع ۽ يونس ۽ لوط کي به. ۽ سڀني کي جڳ (جي رهندڙن) تي فضيلت ڏني سون (۸۶). ۽ سندن ڏاڏن ۽ سندن اولاد ۽ سندس ڀائرن مان به، ۽ کين سڳورو ڪيوسون ۽ کين سڌي وات ڏانهن هدايت ڪئي سون (۸۷). اها الله جي هدايت آهي پنهنجن ٻانهن مان جنهن لاءِ گهري تنهن کي ان سان رستي لائي ۽ جيڪڏهن (اهي ماڻهو) شرڪ ڪن ها ته جيڪي ڪمايائون سو کائڻ ضرور ناس ٿئي ها (۸۸). اهي آهي آهن جن کي ڪتاب ۽ حڪمت ۽ پيغمبري ڏني سون پوءِ جيڪڏهن هي ماڻهو ان (قران جي ڳالهين) کي نه مڃين ته بيشڪ اسان هڪ قوم کي مقرر ڪيو آهي جو ان (قران جي ڳالهين) جا انڪار ڪندڙ نه ٿيندا (۸۹). اهي آهي آهن جن کي الله هدايت ڪئي آهي پوءِ تون به سندن طريقي تي پيروي ڪر چؤ ته اوهان کان ان (پيغام پهچائڻ) تي ڪو اجورو نه ٿو گهران اهو قران خاص جهان (وارن) لاءِ نصيحت آهي (۹۰).

وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ قَدْرِهِ إِذْ قَالُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى بَشَرٍ
 مِنْ شَيْءٍ قُلْ مَنْ أَنْزَلَ الْكِتَابَ الَّذِي جَاءَ بِهِ مُوسَى نُورًا
 وَهُدًى لِلنَّاسِ تَجْعَلُونَهُ قَرَأِيسَ تُبْدُونَهَا وَتُخْفُونَ كَثِيرًا
 وَعِلْمُهُمْ طَائِلٌ تَعْلَمُونَ أَنْتُمْ وَلَا آبَاؤُكُمْ قُلِ اللَّهُ ثُمَّ ذَرْهُمْ فِي
 خَوْضِهِمْ يَلْعَبُونَ^{٩١} وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ مُصَدِّقُ الَّذِي
 بَيْنَ يَدَيْهِ وَلِتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَى وَمَنْ حَوْلَهَا وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَهُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ^{٩٢} وَمَنْ
 أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ قَالَ أُوحِيَ إِلَيَّ وَلَمْ يُوحَ
 إِلَيْهِ شَيْءٌ وَمَنْ قَالَ سَأُنزِلُ مِثْلَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَوْ تَرَى إِذِ
 الظَّالِمُونَ فِي غَمْرَاتِ الْمَوْتِ وَالْمَلَائِكَةُ بَاسِطُوا أَيْدِيهِمْ أَخْرَجُوا
 أَنْفُسَكُمْ الْيَوْمَ تُجْزَوْنَ عَذَابَ الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ
 غَيْرَ الْحَقِّ وَكُنْتُمْ عَنْ آيَاتِهِ تَسْتَكْبِرُونَ^{٩٣} وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا
 فَرَادَى كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَتَرَكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ
 وَمَا نَرَى مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءُ
 لَقَدْ نَقَطَ بَيْنَكُمْ وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ^{٩٤}

۽ انهن (يهودين) الله جو سندس مانُ موافق قدر (جيئن کيس جڳائي ٿين) نه ڪيو هن ڪري جو چيائون ته الله ڪنهن ماڻهو تي ڪجهه نه لائو آهي (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اهو ڪتاب ڪنهن لائو جيڪو موسيٰ آندو هو؟ جو ماڻهن لاءِ نور ۽ هدايت هو جنهن کي اوهين جزءَ جزءَ ڪريو ٿا ان (جي ڪنهن ڀاڱي) کي پڌرو ڪندا آهيو ۽ گهڻو لڪائيندا آهيو ۽ جيڪي (ڳالهيون) نه ڪي اوهين ۽ نه ڪي اوهان جا پيءُ ڏاڏا ڄاڻندا هئا سي اوهان کي سيڪاريون ويون- چؤ ته الله (ڪتاب لائو آهي) وري انهن کي سندن اجائي بحث ۾ راند ڪندو ڇڏي ڏي (۹۱). ۽ هيءُ ڪتاب برڪت وارو آهي، ان کي جيڪي (ڪتاب) ان کان اڳ آهن تن کي سڄو ڪندڙ ڪري لائوسون هن لاءِ ته (تون) مڪي وارن ۽ سندس اس پاس وارن کي ڊيڄارين ۽ جيڪي آخرت کي مڃيندا آهن سي ان (قران) کي مڃيندا آهن ۽ آهي پنهنجين نمازن جي سنڀال ڪندا آهن (۹۲). ۽ ان کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي جيڪو الله تي ڪوڙو ٺاه ٺاهي يا چوي ته مون ڏانهن وحي ڪيو ويو آهي ۽ ڏانهن ڪجهه به وحي نه ڪيو ويو هجي يا چوي ته جيئن الله (ڪتاب) نازل ڪيو آهي تيئن آءُ (به ڪتاب) نازل ڪندس، ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن ڏسين ته جيڪر عجب لڳيئي، جڏهن ظالم موت جي سڪراتن ۾ هوندا ۽ ملائڪ پنهنجن هٿن کي ڊگهو ڪندا (۽ چوندا) ته پنهنجن ساهن کي ٻاهر ڪڍو- اڄ اوهان کي خواري واري عذاب جي سزا انهيءَ سببان ڏني ويندي جو اوهين الله تي ناحق (ڳالهيون) چوندا هيؤ ۽ سندس آيتن کان وڌائي ڪندا هيؤ (۹۳). ۽ بيشڪ اسان وٽ (ائين) هڪ هڪ ٿي آيو جيئن اوهان کي پهرين ڀيري پيدا ڪيو هوسون ۽ جيڪي اوهان کي عطا ڪيو هوسون سو اوهان پنهنجين پٺين پوڻان ڇڏي ڏنو ۽ اوهان جا سفارش ڪندڙ اوهان سان گڏ نه ٿا ڏسون جن کي اوهين پنهنجن (احتياجن پوري ڪرڻ) ۾ (الله سان) شريڪ ڀانئيندا هيؤ- بيشڪ اوهان جو پاڻ ۾ ڳانڍاپو چنو ۽ جن کي اوهين ڀانئيندا هيؤ سي اوهان کان پلجي ويا (۹۴).

إِنَّ اللَّهَ فَلَقَ الْحَبَّ وَالنَّوَى يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ
 الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ ذَٰلِكُمْ اللَّهُ فَأَنَّى تُؤْفَكُونَ ﴿٩٥﴾ فَالِقُ الْإِصْبَاحِ وَ
 جَعَلَ اللَّيْلَ سَكَنًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ حُسْبَانًا ذَٰلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ
 الْعَلِيمِ ﴿٩٦﴾ وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ النُّجُومَ لِتَهْتَدُوا بِهَا فِي
 ظُلُمَاتِ اللَّيْلِ وَالْبَحْرِ قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾ وَ
 هُوَ الَّذِي أَنشَأَكُم مِّن نَّفْسٍ وَاحِدَةٍ فَمُسْتَقَرٌّ وَمُسْتَوْدَعٌ
 قَدْ فَصَّلْنَا الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَفْقَهُونَ ﴿٩٨﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنزَلَ مِنَ
 السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ نَبَاتَ كُلِّ شَيْءٍ فَأَخْرَجْنَا مِنْهُ خَضِرًا
 نَّخْرِجُ مِنْهُ حَبًّا مُّتَرَاكِبًا وَمِنَ النَّخْلِ مِن طَلْعِهَا قِنْوَانٌ دَانِيَةٌ
 وَجَبَّتْ مِّنْ أَعْنَابٍ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُشْتَبِهًا وَغَيْرَ
 مُتَشَابِهٍ انظُرُوا إِلَى ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَيَنْعِهِ إِنَّ فِي ذَٰلِكُمْ
 لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٩﴾ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ
 وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾
 بَدِيعُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ أَنَّىٰ يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُ
 صَاحِبَةً وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾

پڪ الله بچ ۽ ڪڪڙي کي ڦٽائيندڙ آهي. مٿي مان جيئرو ڪيندو آهي ۽ جيئري مان مٿو ڪيندڙ آهي اهو (ٿي) الله آهي پوءِ اوهين ڪيڏانهن پيلايا ويندا آهيو؟ (۹۵). پر هه ڪي ڦٽائيندڙ آهي ۽ رات کي آرام ۽ سج ۽ چنڊ کي (وقت جي) حساب لاءِ (پيدا) ڪيائين. اهو اندازو (الله) زبردست ڄاڻندڙ ٺاهيو آهي (۹۶). ۽ اهو (الله) آهي جنهن تارن کي اوهان لاءِ هن ڪري (پيدا) ڪيو ته پٽن ۽ دريائن جي اونداهين ۾ ساڻن واٽون لاهو. بيشڪ ڄاڻندڙ قوم لاءِ نشانيون (ڪولي) بيان ڪيون سون (۹۷). ۽ اهو (الله) آهي جنهن اوهان کي هڪ جان مان پيدا ڪيو پوءِ (اوهان لاءِ) تڪڻ جو هنڌ ۽ سانپڻ جي جاءِ ڪيائين، بيشڪ سمجهندڙ ٽوليءَ لاءِ نشانيون (ڪولي) بيان ڪيون سون (۹۸). ۽ اهو (الله) آهي جنهن آسمان مان پاڻي وسايو پوءِ ان سان هر شيءِ جا سلا ڄمايائون پوءِ ان مان ساوڪ کي ڪيڊوسون پوءِ منجهانئس (سنگن ۾) گڏيل داڻا ڪيون ٿا ۽ ڪجين جي چيڙن مان گوشا لڙڪيل ۽ انگورن ۽ زيتونن ۽ ڏاڙهن جا باغ هڪ ٻئي جهڙا ۽ ڌار ڌار قسم جا (پيدا ڪيائون) جڏهن ڦرجن ته سندن ڦر ۽ ان جي پچڻ ڏانهن نهاريو! ڇو ته ان ۾ مڃيندڙ ٽولي لاءِ ضرور نشانيون آهن (۹۹). ۽ (ڪافرن) جن کي الله سان شريڪ بڻايو آهي هن هوندي جو کين (الله) خلقيو آهي ۽ ان لاءِ بي علميءَ سان پٽ ۽ ڌيئرون ٺاهيون اٿن. اهو پاڪ آهي ۽ جيڪي بيان ڪندا آهن تنهن کان مٿاهون آهي (۱۰۰). آسمانن ۽ زمين جو (بي مثال) بڻائيندڙ آهي. کيس اولاد ڪيئن ٿيندو؟ ۽ هوڏانهن کيس زال ٿي نه آهي ۽ سڀ ڪا شيءِ (پالڻ) خلقيائين ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۱۰۱).

ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ
 عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٦﴾ لَا تَدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ
 الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٠٧﴾ قَدْ جَاءَكُمْ بَصَائِرُ مِنْ
 رَبِّكُمْ فَمَنْ أَبْصَرَ فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ عَمِيَ فَعَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ
 بِحَفِيفٍ ﴿١٠٨﴾ وَكَذَلِكَ نَصْرَفُ الْأَيْتِ وَيَقُولُوا ادْرُسْتِ
 وَلِنَبِيِّنَا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿١٠٩﴾ اتَّبِعْ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ لَا
 إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١١٠﴾ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا
 أَشْرَكُوا وَمَا جَعَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيفًا وَمَا أَنتَ عَلَيْهِمْ
 بِوَكِيلٍ ﴿١١١﴾ وَلَا تَسْتَبُؤُا الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَسْبُؤُا
 اللَّهَ عَدُوًّا بَغِيضِينَ كَذَلِكَ زَيَّنَّا لِكُلِّ أُمَّةٍ عَمَلَهُمْ ثُمَّ
 إِلَىٰ رَبِّهِمْ مَرْجِعُهُمْ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ وَأَنْتُمْ
 بِاللَّهِ جَاهِدُوا أَيَّامًا نَبَاهُمْ لَبِنُ جَاءَتْهُمْ آيَةٌ كَيْومِئذٍ بِهَا قُلْتُ
 إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُشْعِرُكُمْ أَنَّهَا إِذَا جَاءَتْ لَا
 يُؤْمِنُونَ ﴿١١٣﴾ وَنُقَلِّبُ أَفْئِدَتَهُمْ وَأَبْصَارَهُمْ كَمَا لَمْ يُؤْمِنُوا
 بِهِ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَنَنْزِرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿١١٤﴾

اهو اوهان جو پالڻهار آهي۔ اُن کانسواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي، سڀ ڪنهن شيءِ کي پيدا ڪندڙ آهي تنهن ڪري سندس عبادت ڪريو، ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ کي سنڀاليندڙ آهي (۱۰۲)۔ (دنيا ۾) اڪيون کيس ڏسي نه سگهنديون ۽ اهو اکين کي ڏسندو آهي ۽ اهو باريڪ بين خبر رکندڙ آهي (۱۰۳)۔ بيشڪ اوهان جي پالڻهار کان اوهان وٽ نشان آيا آهن پوءِ جنهن ڏٺو (يعني سمجهيو) تنهن پاڻ لاءِ (نفعو ڪمايو) ۽ جيڪو انڌو ٿيو تنهن تي (اُن جو نقصان) آهي ۽ (اي پيغمبر! چؤ ته) اءُ اوهان تي نگهبان نه آهيان (۱۰۴)۔ ۽ اهڙي طرح طرحين طرحين دليل بيان ڪريون ٿا ۽ هن لاءِ ته متان (ڪافر) چون ته تون پڙهيو آهين ۽ هن لاءِ ته هن (دين) کي انهيءَ قوم لاءِ پڌرو ڪريون جي ڄاڻن ٿا (۱۰۵)۔ (اي پيغمبر!) جيڪي تنهنجي پالڻهار وٽان توڏانهن وڃي ڪيو ويو آهي تنهن جي تابعداري ڪر، اُن کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي، ۽ مشرڪن کان منهن موڙ (۱۰۶)۔ ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته شرڪ نه ڪن ها۔ ۽ توکي مٿن نگهبان نه ڪيو اٿئون، ۽ نه ڪي تون مٿن ڪو نظر ڪندڙ آهين (۱۰۷)۔ (اي مسلمانو!) جن کي (مشرڪ) الله کان سواءِ سڏيندا آهن تن کي گاريون نه ڏيو (جو) متان (اهي) بي سمجهائي جي ڪري دشمنيءَ کان الله کي ڳالهائين۔ اهڙيءَ طرح هر امت لاءِ سندن عمل سينگارياسون وري سندن پالڻهار ڏانهن سندن موٽڻ آهي پوءِ جيڪي ڪندا آهن تنهن جي کين سڏ ڏيندو! (۱۰۸)۔ ۽ ڪافر پنهنجن سخت سنهن سان الله جو قسم کڻندا آهن ته وٽن جيڪڏهن ڪو معجزو اچي ته اُن کي ضرور مڃيندا۔ چؤ ته معجزا ته (خاص) الله وٽ آهن (اي مسلمانو!) اوهان کي ڪنهن سمجهايو آهي ته اهي (مڃيندا؟ بلڪه) جڏهن آيا ته (به) نه مڃيندا؟ (۱۰۹)۔ ۽ سندن دلين کي ۽ سندن اکين کي ڦيرائينداسون جيئن اُن کي پهرين پيري نه مڃيائون ۽ کين سندن گمراهيءَ ۾ حيران ٿيل ڇڏينداسون (۱۱۰)۔

وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلِئِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَى وَ
 حَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيَوْمِنَا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ ﴿١١١﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ
 عَدُوًّا وَاشْيَاطِينَ الْأَنْسِ وَالْجِنِّ يُوحِي بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ
 زُخْرَفَ الْقَوْلِ عُرُورًا وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ مَا فَعَلُوهُ فَذَرْهُمْ
 وَمَا يَفْتَرُونَ ﴿١١٢﴾ وَلِتَصْغَى إِلَيْهِ أَفْئِدَةُ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ وَلِيَرْضَوْهُ وَلِيَقْتَرِفُوا مَا هُمْ مُّقْتَرِفُونَ ﴿١١٣﴾ أَفَغَيَّرَ
 اللَّهُ آبَتَيْنِي حَكَمًا وَهُوَ الَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكُمُ الْكِتَابَ مُفَصَّلًا
 وَالَّذِينَ آتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْلَمُونَ أَنَّهُ مُنَزَّلٌ مِنْ رَبِّكَ
 بِالْحَقِّ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١١٤﴾ وَتَمَّتْ كَلِمَاتُ رَبِّكَ
 صِدْقًا وَعَدْلًا لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿١١٥﴾
 وَإِنْ تَطَعْ أَكْثَرُ مَنْ فِي الْأَرْضِ يُضِلُّوكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
 إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا لَخِرُصُونَ ﴿١١٦﴾ إِنْ رَبُّكَ
 هُوَ أَعْلَمُ مَنْ يَضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿١١٧﴾
 فَكُلُوا مِمَّا ذُكِرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ بِآيَاتِهِ مُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾

۽ جيڪڏهن انهن تي اسين ملائڪ لاهيون ها ۽ ساڻن مثل (ب) ڳالهائين ها ۽ هر شيءِ سندن امهون سامهون ڪري گڏ (ب) ڪريون ها ته به الله جي گهر کان سواءِ ڪڏهن نه ايمان آڻين ها پر انهن مان گهڻا بي سمجھائي ڪن ٿا (۱۱۱). ۽ اهڙيءَ طرح هر ڪنهن پيغمبر لاءِ ماڻهن ۽ جن مان شيطان ويري بڻاياسون (تہ پاڻ ۾) هڪ ٻئي کي وسوسو وجهي ڳالهه جي سهڻي بناوت سان ٺڳين۔ ۽ جيڪڏهن تنهنجو پالڻهار گهري ها ته اهو ڪم نه ڪن ها تنهن ڪري کين ۽ جيڪي ٺاه ناهيندا آهن تن کي ڇڏي ڏي (۱۱۲). ۽ (هن لاءِ وسوسو وجهندا آهن) ته جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن تن جون دليون ڏانهس لڙن ۽ ان کي پسند ڪن ۽ (هن لاءِ) ته اهي جيڪي ڪم ڪندڙ آهن سي ڪندا رهن (۱۱۳). (اي پيغمبر! ڇو ته) الله ڌاران ٻيو فيصلو ڪندڙ هن هوندي ڇو گهران؟ جو انهيءَ اوهان ڏانهن کولي بيان ڪندڙ ڪتاب لاءِ آهي۔ ۽ جن کي ڪتاب (توريت) ڏنوسون سي (چڱيءَ طرح) ڄاڻندا آهن ته اهو تنهنجي پالڻهار کان ڄاڻي لائڻ آهي تنهن ڪري تون شڪ ڪندڙن مان مور نه ٿج (۱۱۴). ۽ تنهنجي پالڻهار جو سخن سچائي ۽ انصاف ۾ پورو آهي۔ سندس سخن کي ڪو متاڻيندڙ نه آهي، ۽ اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۱۵). ۽ جيڪڏهن زمين وارن (ماڻهن) مان گهڻن (يعني ڪافرن) جو چيو مڃيندين ته توکي الله جي واٽ کان ڀلائيندا۔ (اهي) رڳو گمان تي هلندا آهن ۽ اهي رڳو اٽڪل هڻندا آهن (۱۱۶). بيشڪ تنهنجو پالڻهار انهن کي (ب) چڱو ڄاڻندڙ آهي جيڪي سندس واٽ کان ڀلا، ۽ اهو هدايت وارن کي (ب) چڱو ڄاڻندڙ آهي (۱۱۷). پوءِ جيڪڏهن اوهين سندس آيتن کي مڃيندا آهيو ته جنهن تي الله جو نالو ياد ڪجي تنهن مان کائو (۱۱۸).

وَمَا لَكُمْ أَلَّا تَأْكُلُوا مِمَّا ذُكِّرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَقَدْ فَصَّلَ
 لَكُمْ مَحَرَّمًا عَلَيْكُمْ إِلَّا مَا اضْطُرِرْتُمْ إِلَيْهِ وَإِنَّ كَثِيرًا
 لَيُضِلُّونَ بِأَهْوَاءِهِمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ
 بِالْمُعْتَدِينَ ﴿١٤﴾ وَذُرُّوا ظَاهِرَ الْأَثَمِ وَبَاطِنَهُ إِنَّ الَّذِينَ
 يَكْسِبُونَ الْأَثَمَ سَيَجْزُونَ بِمَا كَانُوا يَافِقُونَ ﴿١٥﴾ وَلَا تَأْكُلُوا
 مِمَّا لَمْ يُذْكَرَ اسْمُ اللَّهِ عَلَيْهِ وَإِنَّهُ لَفُسَّقٌ وَإِنَّ الشَّيْطَانَ
 لِيَُوْحُونَ إِلَىٰ أَوْلِيَٰهِمْ لِيُجَادِلُوكُمْ وَإِنْ أَطَعْتُمُوهُمْ إِنَّكُمْ
 لَمُشْرِكُونَ ﴿١٦﴾ أَوْ مَنْ كَانَ مَبْتَئًا فَأَحْيَيْنَاهُ وَجَعَلْنَا لَهُ نُورًا
 يَمْشِي بِهِ فِي النَّاسِ كَمَنْ مَثَلَهُ فِي الظُّلُمَاتِ لَيْسَ بِخَارِجٍ
 مِنْهَا كَذَلِكَ زُيِّنَ لِلْكَافِرِينَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ وَكَذَلِكَ
 جَعَلْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ أَكْبَرًا مَجْرِمِيهَا لِيَمْكُرُوا فِيهَا وَمَا
 يَمْكُرُونَ إِلَّا بِأَنْفُسِهِمْ وَمَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ وَإِذَا جَاءَتْهُمْ
 آيَةٌ قَالُوا الْبَأْسُ الَّذِي كُنَّا نَسْتَكْفِرُ بِهِ وَإِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ
 اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ أَجْرَمُوا
 صَغَارٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا كَانُوا يَمْكُرُونَ ﴿١٩﴾

۽ اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي جو جنهن (شيءَ) تي الله جو نالو ياد ڪجي تو تنهن مان نه کائيندا آهيو هن هوندي جو جيڪي (شيون الله) اوهان تي حرام ڪيون آهن سي اوهان لاءِ بيشڪ کولي بيان ڪيون اٿس؟ پر جنهن (حرام شيءِ مان کائڻ) لاءِ اوهين مجبور ٿيو (سو روا آهي)۔ ۽ گهڻا اڻ ڄاڻائيءَ سان پنهنجن سندن سببان ضرور پُلائين ٿا۔ بيشڪ تنهنجو پالڻهار حد کان لنگهندڙن کي چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي (۱۱۹)۔ ۽ ظاهري گناه ۽ باطني گناه (سڀ طرح) ڇڏي ڏيو۔ جيڪي گناه ڪندا آهن سي جيڪي ڪن ٿا تنهن سببان سگهو سزا ڏين (۱۲۰)۔ ۽ جنهن (شيءَ) تي الله جو نالو ياد نه ڪجي تنهن مان نه کائو جو اهو (کائڻ) ضرور گناه آهي۔ ۽ شيطان پنهنجن يارن کي هن لاءِ وسوسو وجهندا آهن ته اوهان سان جهيڙو ڪن، ۽ جيڪڏهن سندن چيو مڃيندؤ ته اوهين (به) ضرور مشرڪ ٿيندؤ (۱۲۱)۔ جيڪو مثل هو تنهن کي جياريسون ۽ ان لاءِ سوجهرو ڪيوسون جنهن سان ماڻهن ۾ گهمي ٿو اهو ان جي مثال جهڙو آهي ڇا جيڪو اونهاين ۾ آهي منجهانئس نڪرڻ وارو نه آهي؟ اهڙيءَ طرح ڪافر جيڪي ڪندا آهن سو انهن لاءِ سينگارو ويو آهي (۱۲۲)۔ ۽ اهڙيءَ طرح هر ڳوٺ ۾ انهيءَ (ڳوٺ) جا وڏيرا هن لاءِ بدڪار ڪياسون ته ان (ڳوٺ) ۾ فساد وجهندا رهن۔ ۽ (اهي) پاڻ کانسواءِ ٻئي ڪنهن لاءِ فساد نه ڪندا آهن ۽ نه ڄاڻندا آهن (۱۲۳)۔ ۽ جڏهن وٽن ڪا آيت ايندي آهي (تڏهن) چوندا آهن ته جهڙي (پيغمبري) الله جي پيغمبرن کي ڏني ويئي آهي تهڙي جيستائين اسان کي (نه) ڏني ويندي تيسين ڪڏهن نه مڃينداسون۔ الله جنهن هنڌ پنهنجي پيغمبريءَ کي موڪلي (سو هنڌ) چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي۔ جن ڏوه ڪيو تن کي الله وٽان خوري ۽ سخت عذاب انهيءَ ڪري سگهو پهچندو جو شرارتون ڪندا آهن (۱۲۴)۔

فَمَنْ يُرِدِ اللهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ
 وَمَنْ يُرِدْ أَنْ يُضِلَّهُ يَجْعَلْ صَدْرَهُ ضَيِّقًا حَرَجًا كَأَنَّمَا
 يَصْعَدُ فِي السَّمَاءِ كَذَلِكَ يَجْعَلُ اللهُ الرِّجْسَ عَلَى الَّذِينَ
 لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٦﴾ وَهَذَا صِرَاطُ رَبِّكَ مُسْتَقِيمًا قَدْ فَصَّلْنَا
 الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٧﴾ لَهُمْ دَارُ السَّلَامِ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 وَهُوَ وَلِيُّهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٨﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ
 جَمِيعًا لِمَعْشَرِ الْجِنِّ قَدِ اسْتَكْبَرْتُمْ مِنَ الْإِنْسِ وَقَالَ
 أُولَئِكَ هُمْ مِنَ الْإِنْسِ رَبَّنَا اسْتَمِعْ بَعْضَنَا بَعْضٌ وَبَلَّغْنَا
 أَجَلَنَا الَّذِي أَجَلْتَ لَنَا قَالَ النَّارُ مَثْوَاكُمْ خَلِيدِينَ
 فِيهَا إِلَّا مَا شَاءَ اللهُ إِنَّ رَبَّكَ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿١٩﴾ وَكَذَلِكَ
 نُورِي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٢٠﴾
 يَمَعْشَرِ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ
 يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
 هَذَا قَالُوا شَهِدْنَا عَلَى أَنْفُسِنَا وَغَرَّتْهُمُ الْحَيَاةُ
 الدُّنْيَا وَشَهِدُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ أَنَّهُمْ كَانُوا كَافِرِينَ ﴿٢١﴾

پوءِ الله جنهن کي هدايت ڪرڻ گهرندو آهي تنهن جو سينو اسلام لاءِ ڪشادو ڪندو آهي، ۽ جنهن کي پلاٽڻ گهرندو آهي تنهن جي سيني کي اهڙو سخت سوڙهو ڪندو آهي جو چٽڪ آسمان تي چڙهي ٿو. جيڪي نه مڃيندا آهن تن تي الله اهڙيءَ طرح پليتي رکندو آهي (۱۲۵). ۽ تنهنجي پالڻهار جي اها سڌي واٽ آهي. بيشڪ اسان نشانين انهيءَ قوم لاءِ کولي بيان ڪيون آهن جي نصيحت مڃيندا آهن (۱۲۶). انهن لاءِ سندن پالڻهار وٽ بهشت آهي ۽ اهو سندن سنڀاليندڙ آهي (هي سڀ) انهيءَ ڪري (آهي) جو (چڱا) ڪم ڪندا هئا (۱۲۷). ۽ جنهن ڏينهن انهن مڙني کي گڏ ڪندو (چوندو) ته اي جنن جيون ٿوليون! بيشڪ ماڻهن مان گهڻا پنهنجا (تابع) ڪيا هيو، ۽ ماڻهن مان سندن سنگتي چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! اسان منجهان هڪڙن ٻين کان فائدو ورتو ۽ انهيءَ پنهنجي مقرر مدت کي پهتاسون جيڪا تون اسان لاءِ مقرر ڪئي هئي. (الله) چوندو ته اوهان جي رهڻ جو هنڌ دوزخ آهي جيسين الله گهريو تيسين منجهس سدائين رهندڙ هجو. بيشڪ تنهنجو رب حڪمت وارو ڄاڻندڙ آهي (۱۲۸). ۽ اهڙيءَ طرح ظالمن مان ڪن کي ڪن تي جيڪي ڪندا آهن تنهن (جي شامت) سڀيان غالب ڪندا آهيون (۱۲۹). ۽ اي جنن ۽ ماڻهن جون ٿوليون! اوهان مان اوهان وٽ پيغمبر نه آيا هئا ڇا؟ جو منهنجيون آيتون اوهان تي پڙهيائون ٿي ۽ هن ڏينهن جي آڏي ٿيڻ کان اوهان کي ڊيڄاريائون ٿي. چوندا ته پاڻ تي شاهدي ڏني سون ۽ کين دنياڻي حياتيءَ ڏيڻي هو ۽ (هاڻي) پاڻ تي شاهدي ڏنائون ته پاڻ ڪافر هئا (۱۳۰).

ذٰلِكَ اَنْ لَّمْ يَكُنْ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَى بِظُلْمٍ وَّاَهْلَهَا
 غَفَلُوْنَ ﴿١٣١﴾ وَاِلٰجٌ دَرَجَاتٌ مِّمَّا عَمِلُوْا وَّمَا رَبُّكَ
 بِغَافِلٍ عَمَّا يَعْمَلُوْنَ ﴿١٣٢﴾ وَرَبُّكَ الْغَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ ط
 اِنْ يَّشَآءْ يَذِّبْكُمْ وَّيَسْتَخْلِفْ مِنْۢ بَعْدِكُمْ مَّا يَشَآءُ كَمَا
 اَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَّةٍ قَوْمٍ اٰخَرِيْنَ ﴿١٣٣﴾ اِنْ مَّا تُوْعَدُوْنَ
 لَا تِلْ وَّمَا اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ ﴿١٣٤﴾ قُلْ يَقُوْمِ اَعْمَلُوْا عَلٰى
 مَكَانَتِكُمْ اِنِّىْۤ اَعْمَلٌ فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ مَنْ تَكُوْنُ لَهٗ
 عَاقِبَةُ الدَّارِ ط اِنَّهٗ لَا يَفْلِحُ الظَّالِمُوْنَ ﴿١٣٥﴾ وَجَعَلُوْا لِلّٰهِ
 مِمَّا ذَرَّآوْا مِنَ الْحَرْثِ وَالْاَنْعَامِ نَصِيْبًا فَقَالُوْا
 هٰذَا لِلّٰهِ بِرَعْمِهِمْ وِهٰذَا لِلشُّرَكَآئِنَا فَمَا كَانَ
 لِشُرَكَآئِهِمْ فَلَا يَصِلُ اِلَى اللّٰهِ وَّمَا كَانَ لِلّٰهِ فَهُوَ
 يَصِلُ اِلَى شُرَكَآئِهِمْ سَآءَ مَا يَحْكُمُوْنَ ﴿١٣٦﴾ وَكَذٰلِكَ
 زَيَّنَ لِكَثِيْرٍ مِّنَ الْمُشْرِكِيْنَ قَتْلَ اَوْلَادِهِمْ
 شُرَكَآؤُهُمْ لِيُرَدُّوْهُمْ وَّلِيَلِيْسُوْا عَلَيْهِمْ دِيْنَُهُمْ ط
 وَلَوْ شَآءَ اللّٰهُ مَا فَعَلُوْهُ فَذَرُّهُمْ وَّمَا يَفْتَرُوْنَ ﴿١٣٧﴾

اهو (پيغمبرن جو موڪلڻ) هن سببان آهي ته تنهنجو پالڻهار ڪنهن ڳوٺ کي هن حالت ۾ ظلم سان ڪڏهن ناس ڪرڻ وارو نه آهي جو سندس رهاڪو بيخبر هجن (۱۳۱). ۽ هر ڪنهن جيڪي عمل ڪيا تنهن مان انهن لاءِ درجا آهن. ۽ جيڪي ڪندا آهن تنهن کان تنهنجو پالڻهار بيخبر نه آهي (۱۳۲). ۽ تنهنجو پالڻهار بي پرواه باجه وارو آهي. جيڪڏهن گهري ته اوهان کي ناس ڪري ۽ اوهان کان پوءِ جنهن لاءِ گهري تنهن کي (ان هنڌ) پيڙهيءَ تي وهاري جيئن اوهان کي ٻي قوم جي نسل مان پيدا ڪيائين. (۱۳۳). بيشڪ جيڪو انجام اوهان سان ڪجي ٿو سو ضرور اچڻو آهي ۽ اوهين ٽڪائڻ وارا نه آهيو (۱۳۴). (اي پيغمبر!) چؤ ته اي منهنجي قوم! اوهين پنهنجي هنڌ عمل ڪريو آءُ (به) عمل ڪندڙ آهيان، پوءِ سگهو ڄاڻندؤ ته آخرت ۾ ڪنهن جي چڱي عاقبت هوندي. سچ آهي ته ظالم نه ڇٽندا (۱۳۵). ۽ جيڪي پوک ۽ ڍورن مان الله پيدا ڪيو آهي تنهن مان ڪجهه حصو (ڪافر) الله جو مقرر ڪندا آهن ۽ پنهنجي گمان سان چوندا آهن ته هيءُ (حصو) الله جو آهي ۽ هيءُ اسان جي بتن جو آهي، وري جيڪو (حصو) سندن بتن جو هوندو آهي سو الله (واري حصي) سان ملي نه سگهندو آهي، ۽ جيڪو (حصو) الله جو هوندو آهي سو سندن بتن (واري حصي) سان ملي سگهندو آهي، جيڪو فيصلو ڪندا آهن سو بچڙو آهي (۱۳۶). ۽ اهڙي طرح گهڻن مشرڪن لاءِ سندن شريڪن (جن کي خدا ڪري مڃيندا آهن) سندن اولاد جو مارڻ سينگارڻو آهي ته (جيئن) کين هلاڪ ڪن ۽ سندن دين مٿن رلائي ملائي ڇڏين، ۽ جي الله گهري ها ته اهو نه ڪن ها! تنهن ڪري کين ۽ جيڪي ناه ناهيندا آهن تنهن کي ڇڏي ڏي (۱۳۷).

وَقَالُوا هَذِهِ أَنْعَامٌ وَحَرْتُ حِجْرًا لَا يَطْعَمُهَا إِلَّا مَنْ
 نَشَاءُ بِنِعْمِهِمْ وَأَنْعَامٌ حُرِّمَتْ ظُهُورُهَا وَأَنْعَامٌ
 لَا يَذْكُرُونَ أَسْمَاءَ اللَّهِ عَلَيْهَا افْتِرَاءً عَلَيْهِ سَيَجْزِيهِمْ
 بِمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالُوا مَا فِي بُطُونِ هَذِهِ الْأَنْعَامِ
 خَالِصَةٌ لِّذُنُورِنَا وَمُحَرَّمٌ عَلَىٰ أَزْوَاجِنَا وَإِنْ يَكُنْ
 مَيْتَةً فَهُمْ فِيهِ شُرَكَاءُ سَيَجْزِيهِمْ وَصَفَّهُمْ اللَّهُ حَكِيمٌ
 عَلِيمٌ ﴿٣٣﴾ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ قَتَلُوا أَوْلَادَهُمْ سَفَهًا
 بِغَيْرِ عِلْمٍ وَحَرَّمُوا مَا رَزَقَهُمُ اللَّهُ افْتِرَاءً عَلَى اللَّهِ
 قَدْ ضَلُّوا وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٣٤﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنشَأَ
 جَدَّتِ مَعْرُوشَتٍ وَغَيْرَ مَعْرُوشَتٍ وَالنَّخْلَ وَالزَّرْعَ
 مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ وَالزَّيْتُونَ وَالرُّمَّانَ مُتَشَابِهًا وَغَيْرَ
 مُتَشَابِهٍ طَلُوعًا مِنْ ثَمَرَةٍ إِذَا الْأَثْمَرُ وَأَتَتْ حَقَّهُ يَوْمَ
 حَصَادِهِ ۗ وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣٥﴾ وَ
 مِنَ الْأَنْعَامِ حَمُولَةٌ وَفَرَسَاتٌ كُلُّوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ وَ
 لَا تَتَّبِعُوا خُطُوتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٣٦﴾

۽ (پنهنجي خيال سان هيءُ به) چوندا آهن ته هي ڊور ۽ پوک حرام آهن جنهن لاءِ گهرون تنهن کان سواءِ ان کي ڪوئي نه کائي ۽ (چوندا آهن ته) هڪڙن ڊورن جي پٺي (سواريءَ لاءِ) حرام ڪئي ويئي آهي ۽ (بين) ڊورن تي (ذبح وقت) الله جو نالو ياد نه ڪندا آهن (اهي ڳالهيون) الله تي ڪوڙي ناهن ناهڻ سان (ڪندا آهن)۔ جيڪي ناهن ناهيندا آهن تنهن جي کين سگهو سزا ڏيندو (۱۳۸)۔ ۽ چوندا آهن ته جيڪي هنن ڊورن جي پيٽن ۾ آهي سو خاص اسان جي مردن لاءِ آهي ۽ اسان جي زالن تي حرام ڪيل آهي، ۽ جيڪڏهن مثل هوندو ته آهي (سڀ) ان ۾ پائيوار آهن۔ سندن تقرير جي کين سگهي سزا ڏيندو، ڇو ته الله حڪمت وارو ڄاڻندڙ آهي (۱۳۹)۔ جن پنهنجي اولاد کي بنا علم جي بيوقوفي ڪري ڪنو ۽ جيڪي الله سندن رزق ڏنو سو الله تي ڪوڙي ناهن ناهڻ سان حرام ڪيائون سي بيشڪ نقصان وارا ٿيا۔ (اهي) بيشڪ ڀلا ۽ هدايت وارا نه آهن (۱۴۰)۔ ۽ اهو (الله) آهي جنهن چيرن وارا ۽ بنا چيرن وارا باغ ۽ ڪڇيون ۽ پوکون جن جا ڦر قسم قسم ۽ زيتون ۽ ڌاڙهون هڪ جهڙا ۽ جدا جدا قسم جا پيدا ڪيا، جڏهن ڦرن تڏهن سندن ڦر مان کائو ۽ سندن لاڀاري وقت الله جو حق (سندن زڪوٰة) ڏيو ۽ آجايو نه وڃايو۔ ڇو ته الله اجائي وڃائيندڙن کي دوست نه رکندو آهي (۱۴۱)۔ ۽ ڊورن مان (وڏا وڏا) بار ڪٽڻ وارا ۽ زمين سان لڳل (ننڍا جانور پيدا ڪيائين)۔ الله جيڪا اوهان جي روزي ڪئي آهي تنهن مان کائو ۽ شيطان جي وڳن تي نه هلو۔ ڇو ته اهو اوهان جو پڏرو ويري آهي (۱۴۲)۔

ثَمَنِيَّةَ اَزْوَاجٍ مِّنَ الضَّانِّ اِثْنَيْنِ وَمِنَ الْمِعْزِ اِثْنَيْنِ ط
 قُلْ ءَالِ الدَّاكِرَيْنِ حَرَّمَ اَمْرَ الْاُنثِيَيْنِ اَمَّا اِسْتَمَلْتُ عَلَيْهِ
 اَرْحَامُ الْاُنثِيَيْنِ ط بَيُّوْنِي بِعِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ١٣٦
 وَمِنَ الْاِبِلِ اِثْنَيْنِ وَمِنَ الْبَقَرِ اِثْنَيْنِ ط قُلْ ءَالِ الدَّاكِرَيْنِ
 حَرَّمَ اَمْرَ الْاُنثِيَيْنِ اَمَّا اِسْتَمَلْتُ عَلَيْهِ اَرْحَامُ الْاُنثِيَيْنِ ط
 اَمْ كُنْتُمْ شُهَدَآءَ اِذْ وَصَّكُمْ اللّٰهُ بِهٰذَا فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ
 افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا لِيُضِلَّ النَّاسَ بِغَيْرِ عِلْمٍ اِنَّ اللّٰهَ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِيْنَ ١٣٧ قُلْ لَا اَجِدُ فِيْ مَا وُحِيَ اِلَيّْ
 مُحَرَّمًا عَلَى طَاعِمٍ يَّتَطَعُهٗ اِلَّا اَنْ يُّكُوْنَ مِيْتَةً اَوْ
 دَمًا مَّسْفُوحًا اَوْ لَحْمَ خِنزِيْرٍ فَاِنَّهٗ رِجْسٌ اَوْ فِسْقًا
 اِهْلًا لِّغَيْرِ اللّٰهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَّلَا عَادٍ فَاِنَّ
 رَبَّكَ غَفُوْرٌ رَّحِيْمٌ ١٣٨ وَعَلَى الَّذِيْنَ هَادَوْا حَرَمْنَا كُلَّ
 ذِيْ ظَفِرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَمْنَا عَلَيْهِمْ شَحُوْمَهَا
 اِلَّا مَا حَمَلَتْ ظُهُوْرُهٗمَا اَوِ الْحَوَايَا اَوْ مَا اخْتَلَطَ
 بِعَظْمٍ ط ذٰلِكَ جَزٰىنُهُمْ بِبَغْيِهِمْ ١٣٩ وَاِنَّا لَصٰدِقُوْنَ ١٤٠

(دورا) اٺ قسم آهن، رين مان به ۽ بڪرين مان به (نر ۽ ماديون) آهن۔
 (اي پيغمبر! ڪاٺن) پڇ ته (الله) ٻنهي نرن کي حرام ڪيو آهي يا مادين
 کي يا جنهن کي ٻنهي قسمن جي مادين جي ٻڳهڻين لپيڻيو آهي؟
 جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته مونکي دليل سان خبر ڏيو (۱۴۳) . ۽ اُنن
 مان به قسم ۽ ٻڳڻن مان به قسم (اي پيغمبر! ڪاٺن) پڇ ته نرن کي الله
 حرام ڪيو آهي يا مادين کي يا جنهن کي ٻنهي قسمن جي مادين جي
 ٻڳهڻين لپيڻيو آهي؟ يا جنهن مهل الله اوهان کي اها وصيت ڪئي تنهن
 مهل (اوهين) حاضر هيؤ؟ پوءِ جيڪو الله تي ڪوڙو ٺاه هڻ لاءِ ٺاهي ته
 ڄاڻپ کان سواءِ ماڻهن کي پُلائي تنهن کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ ڇو
 ته الله ظالم قوم کي سدورستو نه ڏيکاريندو آهي (۱۴۴) . (اي پيغمبر!) ڇو
 ته جيڪي حڪم مون ڏانهن نازل ٿيا آهن تن ۾ ڪا شيءِ جنهن کي
 ڪاٺيندڙ ڪاٺي حرام نه ٿو لھان هن کان سواءِ ته (أهو) مثل هجي يا وهندڙ
 رت يا سوئر جو ماس جو اهي (سڀ) حرام آهن، يا گناه طرح جنهن
 (شيء) تي الله جي نالي کان سواءِ ٻئي جو نالو سڏيو وڃي، پوءِ جي ڪو
 لاچاري حالت ۾ نڪي بي فرمان ۽ نڪي حد کان لنگهندڙ ٿئي (۽
 منجهانئس ڪجهه) ته بيشڪ تنهنجو پاڻتھار بخشڻھار مھربان آهي (۱۴۵) . ۽
 يهودين تي سڀئي نهن وارا جانور حرام ڪيا هئاسون، ۽ (پڻ) ٻڳڻن ۽
 بڪرين مان انهن جي پٺي واريءَ لڳل وه يا انڊي واريءَ يا هڏن سان
 گڏيل وه کان سواءِ (ٻي سڀ وه) مٿن حرام ڪئي هئي سون۔ اها
 سندين بي فرمانيءَ سببان کين سزا ڏني سون ۽ اسين ته ضرور سچ چوڻ وارا
 آهيون (۱۴۶) .

فَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ رَبُّكُمْ ذُو رَحْمَةٍ وَاسِعَةٍ وَلَا يُرَدُّ
بِأْسُهُ عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٣٧﴾ سَيَقُولُ الَّذِينَ أَشْرَكُوا
لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا أَشْرَكْنَا وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ شَيْءٍ
كَذَلِكَ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ حَتَّىٰ ذَاقُوا بَاسَنَا
قُلْ هَلْ عِنْدَكُمْ مِنْ عِلْمٍ فَتُخْرِجُوهُ لِنَاطِنٍ تَتَّبِعُونَ
إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ أَنْتُمْ إِلَّا خُرُوصٌ ﴿١٣٨﴾ قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ
فَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿١٣٩﴾ قُلْ هَلَمْ شَهِدَ أَعْيُنُكُمْ
الَّذِينَ يَشْهَدُونَ أَنَّ اللَّهَ حَرَّمَ هَذَا فَإِنْ شَهِدُوا
فَلَا تَشْهَدُ مَعَهُمْ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ الَّذِينَ كَذَّبُوا
بِآيَاتِنَا وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ وَهُمْ يَرْبِّهِمْ
يَعْبُدُونَ ﴿١٤٠﴾ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبِّي عَلَيْكُمْ أَلَّا
تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَلَا تَقْتُلُوا
أَوْلَادَكُمْ مِنْ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ وَلَا تَقْرَبُوا
الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي
حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ذَلِكُمْ وَصَّاكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٤١﴾

پوءِ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن توکي ڪوڙو ڀانئين ته چؤ ته اوهان جو پالڻهار گهڻي رحمت وارو آهي ۽ ڏوهارڻ قوم کان سندن عذاب نه تاريو (۱۴۷). مشرڪ سگهو چوندا ته جي الله گهري ها ته نڪي اسين شرڪ ڪريون ها ۽ نڪي اسان جا ابا ڏاڏا (شرڪ ڪن ها) ۽ نڪي اسين (پاڻ تي) ڪا شيءِ حرام ڪريون ها. اهڙيءَ طرح کانئن جيڪي اڳ هئا تن به ڪوڙ ڀانيو تان جو اسان جي سزا (جو مزو) چڪيائون. (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته اوهان وٽ ڪو دليل آهي ته اهو اسان لاءِ ڪيڏي آيو. (اوهين) رڳو گمان تي هلندا آهيو ۽ اوهين رڳو اٽڪل هڻندا آهيو (۱۴۸). (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته الله جي حجت مضبوط آهي، جيڪڏهن گهري ها ته ضرور اوهان مڙني کي ستو رستو ڏيکاري ها (۱۴۹). (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته پنهنجن شاهدن کي سڏيو جيڪي شاهدي ڏين ته الله انهن (مٿين شين) کي حرام ڪيو آهي پوءِ جيڪڏهن (اهي اچي) شاهدي ڏين ته (تون) انهن سان شاهدي نه ڏي، ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو ۽ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن تن جي چوڻ تي نه هل ۽ اهي پنهنجي پالڻهار سان ٻين کي برابر ڪن ٿا (۱۵۰). (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته اوهان جي پالڻهار اوهان تي جيڪي حرام ڪيو آهي سو اچو ته آءُ پڙهي ٻڌايان (اهو هي آهي ته) اوهين ڪنهن شيءِ کي ساڻس شريڪ نه ڪريو ۽ ماءُ پيءُ سان چڱائي ڪريو، ۽ اوهين پنهنجي اولاد کي سڃاڻيءَ سببان نه ڪهو. اسين اوهان کي (ب) ۽ (خاص) انهن کي (ب) روزي ڏيندا آهيون، ۽ بي حياتيءَ جي ڪمن مان جيڪي پڌرو هجي ۽ جيڪي ڳجهو هجي تنهن (سڀ) کي (اوهين) ويجهان نه وڃو، ۽ نڪي (اهڙي) ماڻهو کي ماريو جنهن جو مارڻ حق (شرعي قانون) کان سواءِ الله حرام ڪيو آهي. اهو (حڪم) آهي جنهن سان اوهان کي (الله) وصيت فرمائي آهي مان اوهين سمجهو (۱۵۱).

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّى
 يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۗ وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ ۚ لَأُنْكَفُفَ
 نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۚ وَإِذْ أُنزِلَتْ فَاعْدُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ
 وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ذَٰلِكُمْ وَصَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٦﴾
 وَأَنَّ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ فَاتَّبِعُوهُ ۗ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ
 فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ ذَٰلِكُمْ وَصَّكُمْ بِهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٥٧﴾
 ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا
 لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٨﴾
 وَهَذَا كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ مُبَارَكٌ فَاتَّبِعُوهُ وَاتَّقُوا عِلْمَكُمْ
 تُرْحَمُونَ ﴿١٥٩﴾ أَنْ تَقُولُوا إِنَّمَا أَنْزَلَ الْكِتَابَ عَلَى طَائِفَتَيْنِ
 مِنْ قَبْلِنَا ۗ وَإِنْ كُنَّا عَنْ دِرَاسَتِهِمْ لَغَفْلِينَ ﴿١٦٠﴾ أَوْ تَقُولُوا
 لَوْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْهِنَا الْكِتَابَ لَكُنَّا أَهْدَىٰ مِنْهُمْ ۗ فَقَدْ
 جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ ۗ فَمَنْ أَظْلَمُ
 مِمَّنْ كَذَّبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَبْحِزَى الَّذِينَ
 يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ ﴿١٦١﴾

۽ جيڪو (طريقو) بهتر هجي تنهن کان سواءِ (ٻئي طريقي سان) يتيم جي مال کي ويجهو نه وڃو جيسين اهو پنهنجي جوانيءَ کي پهچي، ۽ ماپ ۽ تور انصاف سان پوري ڏيو وٺو، اسين ڪنهن ماڻهو کي سندس وس کان سواءِ (وڌيڪ) تڪليف نه ٿا ڏيون، ۽ جڏهن اوهين (پاڻ ۾) ڳالهايو تڏهن انصاف سان هلو جيتوڻيڪ ماڻهيءَ وارو هجي، ۽ الله جو انجام پاڙيو۔
 انهيءَ (حڪم جي) اوهان کي وصيت ڪئي اٿس ته مان اوهين نصيحت وٺو (۱۵۲)۔ ۽ هيءَ ته اها منهنجي سڌي واٽ آهي تنهن ڪري ان تي هلو، ۽ ٻين واٽن تي نه هلو جو اهي واٽون اوهان کي سندس واٽ کان جدا ڪنديون۔ انهيءَ (حڪم جي) اوهان کي وصيت فرمائي اٿس ته مان اوهين پرهيڙگاري ڪريو (۱۵۳)۔ وري موسيٰ کي ڪتاب انهيءَ ماڻهو تي پنهنجي نعمت جي پوري ڪرڻ لاءِ جو پيارو هجي ۽ سڀ ڪنهن شيءِ جي تفصيل لاءِ ۽ هدايت ۽ باجم لاءِ ڏٺوسون ته مان اهي پنهنجي پالڻهار جي ملاقات کي مڃين (۱۵۴)۔ هيءُ برڪت وارو ڪتاب (يعني قرآن) لائوسون تنهنڪري ان جي تابعداري ڪريو ۽ ڊڄو ته اوهان تي باجم ڪئي وڃي (۱۵۵)۔ (هن لاءِ لائوسون ته اي ڪافرؤ!) متان چوڻ لڳو ته اسان کان اڳ وارين ٻن ٽولين کان سواءِ ٻئي (ڪنهن) تي ڪتاب نه لائو ويو آهي ۽ اسين سندن پڙهي پڙهائي کان بيخبر هئاسون (۱۵۶)۔ يا چئو ته جيڪڏهن اسان تي ڪو ڪتاب نازل ٿئي ها ته (اسين) ضرور انهن کان وڌيڪ هدايت وارا ٿيون ها، پوءِ بيشڪ اوهان جي پالڻهار کان (روشن) دليل ۽ هدايت ۽ باجم اوهان وٽ آئي آهي، پوءِ ان کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي جو الله جي آيتن کي ڪوڙ چوي ۽ کائنن منهن موڙي؟ جيڪي اسان جي آيتن کان منهن موڙيندا تن کي انهيءَ سببان بچڙي عذاب جي سزا ڏينداسون جو منهن موڙيندا هئا (۱۵۷)۔

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ رَبُّكَ أَوْ يَأْتِيَ
 بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ يَوْمَ يَأْتِي بَعْضُ آيَاتِ رَبِّكَ لَا يَنْفَعُ نَفْسًا
 إِيْمَانُهَا لَمْ تَكُنْ أَمَنَتْ مِنْ قَبْلُ أَوْ كَسَبَتْ فِي إِيمَانِهَا خَيْرًا قُلْ
 انظُرُوا إِلَى مَا مُتَّبِعُونَ ﴿١٥٨﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَتَقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شَيْعًا
 لَسْتُ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّهَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا
 يَفْعَلُونَ ﴿١٥٩﴾ مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرٌ مِثْلُهَا وَمَنْ جَاءَ
 بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلُهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١٦٠﴾ قُلْ إِنِّي
 هَدَانِي رَبِّي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ دِينًا قِيمًا مِثْلَ إِبْرَاهِيمَ
 حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٦١﴾ قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَ
 حَيَايَ وَمِمَّا تَقُولُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾ لِأَشْرِيكَ لَهُ وَيَذَلِكَ أُمِرْتُ
 وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ ﴿١٦٣﴾ قُلْ أَغْيَرَ اللَّهُ بَعْغِي رَبِّي وَهُوَ رَبُّ كُلِّ شَيْءٍ
 وَلَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ إِلَّا عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى ثُمَّ إِلَى
 رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿١٦٤﴾ وَهُوَ الَّذِي
 جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ وَرَفَعَ بَعْضَكُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِيُبْلِغَكُمْ
 فِي مَا آتَاكُمْ إِنَّ رَبَّكَ سَرِيعُ الْعِقَابِ ﴿١٦٥﴾ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦٦﴾

هن کان سواءِ انتظار نہ ڪندا آهن ته وٽن ملائڪ اچن يا تنهنجو پالڻهار اچي يا تنهنجي پالڻهار جون ڪي نشانيون اچن، جنهن ڏينهن تنهنجي پالڻهار جون ڪي نشانيون اينديون (تنهن ڏينهن) اهڙي ڪنهن ماڻهوءَ کي سندس ايمان آڻڻ فائدو نہ ڏيندو جنهن اڳ ايمان نہ آندو هوندو يا پنهنجي ايمان ۾ چڱائي نہ ڪئي هوندي۔ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته (اوهين به) انتظار ڪريو اسين به انتظار ڪندڙ آهيون (۱۵۸)۔ جن پنهنجي دين کي ڌاروڌار ڪري ڇڏيو ۽ ٽوليون ٽوليون ٿي ويا تن سان تنهنجو ڪو واسطو نہ آهي۔ سندن ڪم الله جي ئي حوالي آهي وري جيڪي ڪندا آهن تنهن جي کين سڏ ڏيندو (۱۵۹)۔ جيڪو ڪا چڱائي (الله جي حضور ۾) آڻيندو تنهن لاءِ ان جهڙيون ڏهوڻيون آهن، ۽ جيڪو بچڙائي آڻيندو تنهن کي ان جهڙيءَ کان سواءِ (بي) سزا نہ ڏيبي ۽ انهن تي ظلم نہ ڪبو (۱۶۰)۔ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته منهنجي پالڻهار مون کي سڌيءَ وات ڏانهن هدايت ڪئي آهي، جو محڪم دين ابراهيم حنيف (خدا ڏانهن هڪ طرفي) جو طريقو آهي، ۽ (ابراهيم) مشرڪن مان نہ هو (۱۶۱)۔ (اي پيغمبر! کين هيءُ به) چؤ ته منهنجي نماز ۽ منهنجون مرڻي عبادتون ۽ منهنجو جيئڻ ۽ منهنجو مرڻ (سڀ) جهانن جي پالڻهار الله لاءِ آهي (۱۶۲)۔ ان جو ڪو شريڪ نہ آهي، ۽ مون کي ان لاءِ حڪم ٿيل آهي ۽ آءٌ پهريون مسلمان آهيان (۱۶۳)۔ (اي پيغمبر!) چؤ ته الله کان سواءِ ٻيو پالڻهار ڇو گهران؟ حالانڪ اهو هر شيءِ جو پالڻهار آهي۔ ۽ سڀ ڪو ماڻهو جيڪي ڪندو سو (بار) رڳو مٿس هوندو، ۽ ڪو ڪندڙ ٻئي جو بار نہ ڪڻندو، وري اوهان کي پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽڻ جو هنڌ آهي پوءِ جنهن ڳاله بابت اوهين تڪرار ڪندا آهيو تنهن جي اوهان کي سڏ ڏيندو (۱۶۴)۔ ۽ اهو (الله) آهي جنهن اوهان کي زمين جو بادشاه ڪيو آهي ۽ اوهان مان ڪن جا درجا ڪن کان هن لاءِ بلند ڪيائين ته جيڪي اوهان کي ڏنو اٿس تنهن ۾ اوهان کي پرکي۔ چو ته تنهنجو پالڻهار جلد سزا ڏيندڙ (به) آهي ۽ بيشڪ اهو بخشڻهار مهربان (به) آهي (۱۶۵)۔

سُورَةُ الْأَعْرَافِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْمَثَّ ١ كَتَبْنَا إِلَيْكَ فَلَا يَكُنْ فِي صُدْرِكَ حَرَجٌ

مِّنْهُ لِنُنذِرَ بِهِ وَذِكْرَىٰ لِلْمُؤْمِنِينَ ٢ اتَّبِعُوا مَا أُنزِلَ

إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ وَلَا تَتَّبِعُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ قَلِيلًا مَّا

تَذَكَّرُونَ ٣ وَكَمْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا فَجَاءَهَا بَأْسُنَا بَيَاتًا

أَوْ هُمْ قَائِلُونَ ٤ فَمَا كَانَ دَعْوَاهُمْ إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا إِلَّا أَنْ

قَالُوا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ٥ فَلَنَسْئَلَنَّ الَّذِينَ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ

وَلَنَسْئَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ٦ فَلَنَقْضِيَنَّهُمْ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ وَمَا كُنَّا

غَافِبِينَ ٧ وَالْوَزْنُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ ٨ فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ

فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ٩ وَمَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ

الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ بِمَا كَانُوا بِآيَاتِنَا يَظْلِمُونَ ١٠ وَلَقَدْ

مَكَّنَّاكُمْ فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ قَلِيلًا مَّا

تَشْكُرُونَ ١١ وَلَقَدْ خَلَقْنَاكُمْ ثُمَّ صَوَّرْنَاكُمْ ثُمَّ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ

اسْجُدُوا لِلْآدَمِ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ١٢ لَمْ يَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ١٣

سورة اعراف مڪي آهي ۽ هيءَ به سو
جه آيتون ۽ چوويه رڪوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

المص (۱). (اي پيغمبر! هي) ڪتاب تو ڏانهن لائو ويو ته ساڻس ماڻهن کي (ديچارين تنهن ڪري ان بابت تنهنجي سيني ۾ ڪا تنگي ٿيڻ نه گهرجي ۽ مؤمنن لاءِ نصيحت آهي (۲). جيڪي اوهان ڏانهن اوهان جي پالڻهار کان لائو ويو تنهن جي پيروي ڪريو ۽ ان (الله) کان سواءِ ٻين دوستن جي پيروي نه ڪريو. اوهان (تامر) گهٽ نصيحت وٺندا آهيو (۳). ۽ گهڻائي ڳوٺ هئا جي ويران ڪياسون پوءِ (يا) راتو واھ (سمهڻ مهل) انهن کي اسان جو عذاب پهتو يا آهي منجهند جو نند ڪرڻ وارا هئا (۴). پوءِ جڏهن کين اسان جو عذاب پهتو (تڏهن) سندين پڪار هن چوڻ کان سواءِ نه هئي ته اسين (پاڻ تي) ظلم ڪندڙ هئاسون! (۵). پوءِ جن ڏانهن پيغمبر موڪليا ويا تن کان (ب) ضرور پڇنداسون ۽ پيغمبرن کان (ب) ضرور پڇنداسون (۶). پوءِ (سندن ڪرتوت) مٿن علم سان بيان ڪنداسون ۽ اسين پري نه هئاسون (۷). ۽ ان ڏينهن (عملن جي) تور سچ آهي، پوءِ جن جا پلڙا ڳرا ٿيا سي ئي ڇٽل آهن (۸). ۽ جن جا پلڙا هلڪا ٿيا سي آهي آهن جن پاڻ کي انهيءَ سببان نقصان لائو جو اسان جي آيتن بابت انڪار ڪندا هئا (۹). ۽ بيشڪ اوهان کي زمين ۾ تڪايوسون ۽ منجهس اوهان لاءِ گذران (جو آڀاءُ) رکيوسون. (پر اوهين) ٿورو شڪر ڪندا آهيو (۱۰). ۽ بيشڪ اوهان کي پيدا ڪيوسون وري اوهان جي شڪل بڻائي سون وري ملائڪن کي چيو سون ته آدم کي سجدو ڪريو پوءِ شيطان کان سواءِ (ٻين) سجدو ڪيو (شيطان) سجدي ڪندڙن مان نه ٿيو (۱۱).

قَالَ مَا مَنَّكَ إِلَّا تَسْبُحًا إِذْ أَمَرْتُكَ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي
 مِنْ نَّارٍ وَخَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ ﴿١٦﴾ قَالَ فَاهْبِطْ مِنْهَا فَمَا يَكُونُ لَكَ
 أَنْ تَتَكَبَّرَ فِيهَا فَاخْرُجْ إِنَّكَ مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ أَنْظِرْنِي
 إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٨﴾ قَالَ إِنَّكَ مِنَ الْمُنظَرِينَ ﴿١٩﴾ قَالَ فِيمَا أُغْوَيْتَنِي
 لَأَقْعُدَنَّ لَهُمْ صِرَاطَكَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٢٠﴾ ثُمَّ لَآتِيَنَّهُمْ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ
 وَمِنْ خَلْفِهِمْ وَعَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ وَلَا تَجِدُ أَكْثَرَهُمْ
 شَاكِرِينَ ﴿٢١﴾ قَالَ اخْرُجْ مِنْهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا لَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ
 لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٢٢﴾ وَيَا آدَمُ اسْكُنْ أَنْتَ وَزَوْجُكَ
 الْجَنَّةَ فَكُلَا مِنْ حَيْثُ شِئْتُمَا وَلَا تَقْرَبَا هَذِهِ الشَّجَرَةَ فَتَكُونَا
 مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٢٣﴾ فَوَسَّسَ لَهُمَا الشَّيْطَانُ لِبَيْدِي لَهَا مَا وُرِيَ
 عَنْهُمَا مِنْ سَوَائِهَا وَقَالَ مَانهكُمَا رَبُّكُمَا عَنْ هَذِهِ الشَّجَرَةَ
 إِلَّا أَنْ تَكُونَا مَلَائِكَةً أَوْ تَكُونَا مِنَ الْخَالِدِينَ ﴿٢٤﴾ وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي
 لَكُمَا لِنَاصِحٍ ﴿٢٥﴾ فَدَلَّهُمَا بَغْرُورٍ فَلَمَّا ذَاقَا الشَّجَرَةَ بَدَتْ لهُمَا
 سَوَاتِمُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفْنَ عَلَيْهِمَا مِنْ وُرْقِ الْجَنَّةِ وَنَادَاهُمَا الْمَلَكُ
 أَنهكُمَا عَنْ تِلْكَ الشَّجَرَةَ وَأَقْلُ لَكُمَا إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ أَعْدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٢٦﴾

(الله) چيو ته توکي سجدي ڪرڻ کان ڪهڙي (ڳالهه) جهليو؟ جڏهن ته توکي حڪم (به) ڪيم۔ چيائين ته آءُ کانئس ڀلو آهيان، مون کي باه مان پيدا ڪيو اٿيئي ۽ ان کي مٽيءَ مان پيدا ڪيو اٿيئي (۱۲). (الله) چيو ته ان (آسمان) مان هيٺ لهي وڃ توکي منجهس وڌائي ڪرڻ نه جڳائيندي آهي تنهن ڪري (تون) نڪر چو ته تون خوار ٿيلن مان آهين (۱۳). چيائين قيامت جي ڏينهن تائين مون کي مهلت ڏي (۱۴). (الله) فرمايو ته يقيناً تون مهلت ڏنلن مان آهين (۱۵). چيائين ته انهيءَ سببان جو تو مون کي گمراه ڪيو (آءُ ته) ماڻهن لاءِ تنهنجيءَ سڌيءَ وات تي ضرور وهندس (۱۶). پوءِ سندن اڳيان ۽ سندن پوئتان ۽ سندن سڄي پاسي کان ۽ سندن ڪٻي پاسي کان وٺن ايندس ۽ منجهانئن گهڻا شڪر ڪندڙ نه لهندين (۱۷). (الله) فرمايو ته تون آسمانن مان خوار (۽) تڙيل ٿي نڪري وڃ انهن مان جيڪو تنهنجي تابعداري ڪندو (تنهن کي ۽ توکي دوزخ ۾ وجهي) اوهان مڙتي مان دوزخ ضرور پيريندس (۱۸). ۽ (چيو سون ته) اي آدم! تون ۽ تنهنجي زال بهشت ۾ وڃي رهو ۽ (جيڪي وٿيو سو) جتان وٿيو تتان کائو ۽ هن وٺ کي ويجهو نه ويجهو نه ته ظالمن مان ٿيندو (۱۹). پوءِ شيطان انهن کي هن لاءِ وسوسو وڌو ته سندن اڳهڙن مان جيڪي کانئن ڍڪيل هو سو انهن لاءِ ظاهر ڪري ۽ چيائين ته اوهان جي پالڻهار اوهان کي هن وٺ کان هن ڌاران نه جهليو آهي ته متان اوهين ملائڪ ٿي پڻو يا (ان ۾) سدائين رهڻ وارن مان ٿي پڻو (۲۰). ۽ ساڪ ڪشي انهن کي چيائين ته آءُ (ته) اوهان جو خير خواه آهيان (۲۱). پوءِ انهن کي ٺڳيءَ سان لاڙي وڌائين، پوءِ جنهن مهل وٺ مان چڪيائون (تنهن مهل) سندن اڳهڙ کين ظاهر ٿي پئي ۽ بهشت جي وٺ مان پن (هڪ ٻئي سان ڳندي) پاڻ تي ويهڻ لڳا۔ ۽ سندن پالڻهار انهن کي سڏيو (۽ چيائين ته) اوهان کي هن وٺ کان نه جهليو هوم چا؟ ۽ اوهان کي نه چيو هوم چا ته شيطان اوهان جو پڌرو ويري آهي؟ (۲۲).

قَالَا رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ
 الْخَاسِرِينَ ﴿٣١﴾ قَالَ اهْبِطُوا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ وَلَكُمْ فِي
 الْأَرْضِ مُسْتَقَرٌّ وَمَتَاعٌ إِلَىٰ حِينٍ ﴿٣٢﴾ قَالَ فِيهَا تَحْيَوْنَ وَفِيهَا
 تَمُوتُونَ وَمِنْهَا تُخْرَجُونَ ﴿٣٣﴾ لَيْبَنِي آدَمَ قَدْ أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ لِبَاسًا
 يُؤَارِي سَوَاتِكُمْ وَرِيثًا وَلِبَاسُ التَّقْوَىٰ ذَٰلِكَ خَيْرٌ ذَٰلِكَ مِنْ
 آيَةِ اللَّهِ لَعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٣٤﴾ لَيْبَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنَنَّكُمُ الشَّيْطَانُ
 كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ يَنْزِعُ عَنْهُمَا لِبَاسَهُمَا لِيُرِيَهُمَا سَوَاتِمًا
 إِنَّهُ يَرِيكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ إِنَّا جَعَلْنَا الشَّيْطَانَ
 أَوْلِيَاءَ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِذَا فَعَلُوا فَاحِشَةً قَالُوا وَجَدْنَا
 عَلَيْهَا آبَاءَنَا وَاللَّهُ أَمَرَنَا بِهَا قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ
 اتَّقُوا اللَّهَ عَلَىٰ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ قُلْ أَمَرَ رَبِّي بِالْقِسْطِ
 وَأَقِيمُوا وُجُوهَكُمْ عِندَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ
 لَهُ الدِّينَ هُوَ كَمَا بَدَأَكُمْ تَعُودُونَ ﴿٣٧﴾ فَرِيقًا هَدَىٰ وَ
 فَرِيقًا حَقَّ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ إِنَّهُمْ اتَّخَذُوا الشَّيْطَانَ
 أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٣٨﴾

چيائون ته اي اسان جا پالڻهار! اسان پاڻ تي ظلم ڪيو آهي ۽ جيڪڏهن (تون) اسان کي نه بخشيندين ۽ اسان تي باجهه نه ڪندين ته ضرور خساري وارن مان ٿينداسون (۲۳). (الله) فرمايو ته هيٺ لهي وڃو اوهين پاڻ ۾ هڪ ٻئي جا ويري آهيو، ۽ اوهان لاءِ زمين ۾ رهڻ جو هنڌ ۽ گذران (جو) سامان (ڪنهن) وقت تائين (نهرائيل) آهي (۲۴). (الله) چيو ته اوهين منجهس حياتي گذاريندؤ ۽ منجهس مرنديؤ ۽ منجهانس (جيئرا ٿي) نڪرندؤ (۲۵). اي آدم جا اولاد! اوهان تي هڪ پوشاڪ بيشڪ لائي سون جا اوهان جي اُگهڙن کي ڍڪيندي ۽ سينگار جا ڪپڙا. ۽ پرهيزگاري جي پوشاڪ اها (سڀني کان) پلي آهي اها الله جي نشانين مان آهي مان آهي نصيحت وٺن (۲۶). اي آدم جا اولاد! شيطان اوهان کي اهڙيءَ طرح فتني ۾ نه وجهي جهڙيءَ طرح اوهان جي ماءُ پيءُ کي بهشت مان ٻاهر ڪڍيائين جو سندن پوشاڪ کائڻ هن لاءِ چڪي لائين ٿي ته کين سندن اُگهڙ ڏيکاري. سچ آهي ته اهو پاڻ ۽ سندس لشڪر جتان اوهين انهن کي ڏسي نه سگهندا آهيو (تتان آهي) اوهان کي ڏسندا آهن. جيڪي نه مڃيندا آهن تن جو اسان شيطانن کي دوست بڻايو آهي (۲۷). ۽ (پڻ) انهن جا دوست (جي) جڏهن ڪو بي حياتي جو ڪم ڪن ٿا (تڏهن) چون ٿا ته اُن (وات) تي اسان پنهنجا ابا ڏاڏا (هلندا) ڏٺاسون ۽ الله اسان کي انهن (جي ڪرڻ) جو حڪم ڪيو آهي. (اي پيغمبر! کين) چؤ ته بيشڪ الله بي حياتيءَ جي ڪمن جو حڪم نه ڪندو آهي. اوهين الله تي اهو (ڪوڙ) چو چوندا آهيو جنهن جي (سند) اوهين نه ڄاڻندا آهيو؟ (۲۸).

چؤ ته تنهنجي پالڻهار انصاف جو حڪم ڪيو آهي، ۽ (حڪم ڪيو اٿس ته) پنهنجا منهن سڀ ڪنهن نماز مهل (الله ڏانهن) سڌا ڪريو ۽ اُن لاءِ سچا ديندار ٿي سندس عبادت ڪريو. جيئن پهريون اوهان کي پيدا ڪيائين تيئن (اوهين) موندؤ (۲۹). هڪ ٽوليءَ کي هدايت ڪيائين ۽ ٻيءَ ٽوليءَ تي گمراهي لازم ٿي چڪي آهي. چو ته انهن الله کان سواءِ شيطانن کي مددگار ڪري ورتو آهي ۽ پاڻيندا آهن ته پاڻ هدايت وارا آهن (۳۰).

يُبْنِيْ اَدَمَ خُدُوْا زِيْنَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوْا وَاشْرَبُوْا وَلَا
تَسْرِفُوْا اِنَّهٗ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِيْنَ ﴿٣١﴾ قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِيْنَةَ اللّٰهِ الَّتِي
اَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ قُلْ هِيَ لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا فِي
الحَيٰوةِ الدُّنْيَا خَالِصَةٌ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كَذٰلِكَ نَقِصُّ الْاٰيٰتِ لِقَوْمٍ
يَعْلَمُوْنَ ﴿٣٢﴾ قُلْ اِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّيَ الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَ
الْاِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَاَنْ تُشْرِكُوْا بِاللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطٰنًا
وَاَنْ تَقُوْلُوْا عَلٰى اللّٰهِ مَا لَا تَعْلَمُوْنَ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ اُمَّةٍ اَجَلٌ وَاِذَا جَاءَ
اَجْلُهُمْ لَا يَسْتَاخِرُوْنَ سَاعَةً وَّلَا يَسْتَقْدِمُوْنَ ﴿٣٤﴾ يٰبَنِيْ اَدَمَ اِمَّا
يٰۤاْتِيْنَكُمْ رُسُلٌ مِّنْكُمْ يَفْقَهُوْنَ عَلَيْكُمْ اٰيٰتِيْ فَمِنْ اَتَقٰى وَاَصْلَمَ
فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَّلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِيْنَ كَذَّبُوْا بِاٰيٰتِنَا
وَاَسْتَكْبَرُوْا عَنْهَا اُولٰٓئِكَ اَصْحٰبُ النَّارِ هُمْ فِيْهَا خٰلِدُوْنَ ﴿٣٦﴾ فَمَنْ
اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلٰى اللّٰهِ كَذِبًا وَاَوْكَدَّ بِاٰيٰتِيْهِ اُولٰٓئِكَ
يَنَالُهُمْ نَصِيْبُهُمْ مِّنَ الْكِتٰبِ حَتّٰى اِذَا جَاءَ تَهُمْ رُسُلُنَا
يَتَوْفَّوْنَهُمْ قَالُوْا اَيُّنَ مَا كُنْتُمْ تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ
قَالُوْا اضْلُوْا عَنَّا وَشَهِدُوْا عَلٰى اَنْفُسِهِمْ اَنَّهُمْ كَانُوْا كٰفِرِيْنَ ﴿٣٧﴾

اي آدم جا اولاد سڀ ڪنهن نماز مهل پنهنجي زينت (جي پوشاڪ) ڏيکيو ۽ کائو ۽ پيئو ۽ اجايو نه وڃايو۔ چو ته الله آجائي وڃائيندڙ کي دوست نه رکندو آهي (۳۱)۔ (اي پيغمبر!) چو ته الله جي (بڻايل) زينت جيڪا، پنهنجن ٻانهن لاءِ پيدا ڪئي اٿس ۽ روزيءَ مان سنيون، شيون ڪنهن حرام ڪيون آهن؟ چو ته آهي (شيون) دنيا جي حياتيءَ ۾ (۽) خلاصيون قيامت جي ڏينهن مؤمنن لاءِ آهن۔ اهڙيءَ طرح جا قوم ڄاڻندي آهي تنهن لاءِ نشانيون بيان ڪندا آهيون (۳۲)۔ (اي پيغمبر!) چو ته منهنجي پالڻهار بي حياتي جي ڪمن مان جيڪي ظاهر هجي ۽ جيڪي ڳجهو هجي ۽ (سڀ) گناه ۽ ناحق حد کان لنگهڻ ۽ اهڙيءَ شيءِ کي اوهان جو الله سان شريڪ ڪرڻ جنهن بابت ڪا حجت نه لاهي اٿس ۽ جيڪي نه ڄاڻندا آهيو سو الله تي چوڻ، اهي ئي حرام ڪيون آهن (۳۳)۔ ۽ هر ڪنهن امت جو هڪ وقت طئي ٿيل آهي، پوءِ جڏهن سندن مدت پهچندي (تڏهن) هڪ گهڙي نه ڪي دير ڪندا ۽ نه ڪي اڳڀرو ويندا (۳۴)۔ اي آدم جا اولاد! جيڪڏهن اوهان وٽ اوهان مان پيغمبر اچن (جي) اوهان کي منهنجيون آيتون پڙهي ٻڌائين ته جيڪي ڊڄندا ۽ پاڻ سڌاريندا تن کي نه ڪو پڻ آهي ۽ نه ڪي آهي غمگين ٿيندا (۳۵)۔ ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڀانيو ۽ انهن (جي قبولڻ) کان وڌائي ڪئي سي دوزخي آهن، اهي ان ۾ سدائين رهڻ وارا آهن (۳۶)۔ جنهن الله تي ڪوڙو ناهي ٺاهيو يا سندس آيتن کي ڪوڙ ڀانيو تنهن کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ انهن کي (لوح محفوظ ۾) لکيل مان سندن حصو (سڪ ۽ ڏڪ جو) ملندو رهندو۔ تان جو جنهن مهل اسان جا قاصد (ملائڪ) سندن روح ڪڍڻ لاءِ ايندا (تڏهن کين) چوندا ته اوهين الله کان سواءِ جن کي سڏيندا هيؤ سي ڪٿي آهن؟ چوندا ته اسان کان پلجي ويا ۽ پاڻ تي شاهدي ڏيندا ته پاڻ ڪافر هئا (۳۷)۔

قَالَ ادْخُلُوا فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِكُمْ مِنَ الْجِبِّ وَالْإِنْسِ
 فِي النَّارِ كُلَّمَا دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعَنَتْ أُخْتَهَا حَتَّى إِذَا دَارَكُوا فِيهَا
 جَمِيعًا قَالَتْ أُخْرَاهُمْ لِأَوْلَادِهِمْ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ أَضَلُّونَا فَأَنزِلْهُمْ
 عَذَابًا ضِعْفًا مِنَ النَّارِ قَالَ لِكُلِّ ضِعْفٍ وَلَكِنْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
 وَقَالَتْ أُولَهُمْ لِأَخْرَاهُمْ فَمَا كَانَ لَكُمْ عَلَيْهَا مِنْ فَضْلٍ
 فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَذَّبُوا
 بِآيَاتِنَا وَاسْتَكْبَرُوا عَنْهَا لَا تَفْتَحْ لَهُمْ أَبْوَابَ السَّمَاءِ وَلَا
 يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى يُلَاجِ الْجَمَلُ فِي سَمِّ الْخِيَاطِ وَكَذَلِكَ
 نَجْزِي الْمُجْرِمِينَ ﴿٣٠﴾ لَهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ مِهَادٌ وَمِنْ فَوْقِهِمْ غَوَاشٍ
 وَكَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٣١﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا
 خَالِدُونَ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا
 لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبِّنَا بِالْحَقِّ
 وَنُودُوا أَنْ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٣٣﴾

(الله) چوندو ته انهيءَ توليءَ سان دوزخ ۾ گهڙو جيڪي اوهان کان اڳ جنن ۽ ماڻهن مان گذري ويا۔ جنهن مهل هڪ تولي پئي گهڙندي (تنهن مهل) پنهنجي سنگت تي لعنت پئي ڪندي۔ تان جو جنهن مهل منجهس مڙئي گهڙندا (تنهن مهل) سندن پوئين تولي پنهنجي پهرينءَ توليءَ لاءِ چوندي ته اي اسان جا پالڻهار! هنن اسان کي گمراه ڪيو هو تنهن ڪري انهن کي باه جو ٻيڻو عذاب ڏي۔ (الله) چوندو ته سڀ ڪنهن لاءِ ٻيڻو عذاب آهي پر اوهين نه ٿا ڄاڻو (۳۸)۔ ۽ منجهانئن پهرين (تولي) انهن مان پوئين لاءِ چوندي ته اسان تي اوهان جي ڪا وڏائي ڪانهي تنهنڪري جيڪي ڪمايو هيو تنهن سببان عذاب (جو مزو) چڪو (۳۹)۔ جن اسان جي حڪمن کي ڪوڙو پانيو ۽ کائڻ وڏائي ڪئي تن لاءِ آسمان جا دروازا نه کوليا ويندا ۽ نه ڪي ايسٽائين بهشت ۾ گهڙندا جيستائين اُت سٽيءَ جي پاڪي مان (نه) لنگهي۔ ۽ اهڙيءَ طرح ڏوهارين کي سزا ڏيندا آهيون (۴۰)۔ انهن لاءِ وڃاڻو (ب) دوزخ جو هوندو ۽ سندن مٿان پوش (ب) دوزخ جو) رهندو۔ ۽ اهڙي طرح ظالمن کي سزا ڏيندا آهيون (۴۱)۔ ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ڪنهن ماڻهو کي سندس وس کان وڌيڪ تڪليف ڏيندا ئي نه آهيون، اهي بهشتي آهن، اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۴۲)۔ ۽ جيڪو غير سندن دلين ۾ هوندو سو ڪڍي ڇڏينداسون سندن (ماڙين جي) هيٺان واهيون پيون وهنديون، ۽ چوندا ته سڀ ساراه انهيءَ الله کي جڳائي جنهن اسان کي هن (بهشت) ڏانهن رستو لاتو۔ جيڪڏهن الله اسان کي هدايت نه ڪري ها ته ڪڏهن اسين هدايت نه لھون ها! بيشڪ اسان وٽ اسان جي پالڻهار جا پيغمبر سچ وٺي آيا۔ ۽ سڏيو ويندن ته هي بهشت (اوهان کي ڏنو ويو) ان جا انهيءَ سببان (اوهين) وارث آهيو جو (جڳائي) ڪندا هيو (۴۳)۔

وَنَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا
 رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ
 مُؤَدِّنُ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿٦٧﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ
 عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ كَفِرُونَ ﴿٦٨﴾
 وَيَبْهَتُهُمْ حِجَابٌ وَعَلَى الْأَعْرَافِ رِجَالٌ يَعْرِفُونَ كُلًّا بِسِيمَتِهِمْ
 وَنَادُوا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ سَلِّمُوا عَلَيْكُمْ لَمَّا بَدَّخُلُوهَا وَهُمْ يَطْمَعُونَ ﴿٦٩﴾
 وَإِذَا صُرِفَتْ أَبْصَارُهُمْ تِلْقَاءَ أَصْحَابِ النَّارِ قَالُوا رَبَّنَا لَّا
 تَجْعَلْنَا مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَادَى أَصْحَابُ الْأَعْرَافِ رِجَالًا
 يَعْرِفُونَهُمْ بِسِيمَتِهِمْ قَالُوا مَا أَغْنَىٰ عَنْكُمْ جَمْعُكُمْ وَمَا كُنْتُمْ
 تَسْتَكْبِرُونَ ﴿٧١﴾ أَهْؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ
 ادْخُلُوا الْجَنَّةَ لَا خَوْفٌ عَلَيْكُمْ وَلَا أَنْتُمْ تَحْزَنُونَ ﴿٧٢﴾ وَنَادَى
 أَصْحَابُ النَّارِ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ أَنْ آفِضُوا عَلَيْنَا مِنَ الْمَاءِ أَوْ مِمَّا
 رَزَقَكُمْ اللَّهُ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَهَا عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٣﴾ الَّذِينَ
 اتَّخَذُوا أَدِينَهُمْ لِهَؤُلَاءِ أَوْ لِعِبَادِهِمْ غَرْثَهُمُ الْحَيَوةُ الدُّنْيَا قَالِیَوْمَ
 نَسُوا مَا كَانُوا يَتَّخِذُونَ ﴿٧٤﴾

۽ بهشتي دوزخين کي سڏيندا ۽ (چوندا) ته اسان جي پالڻهار اسان سان جيڪو انجام ڪيو سو بيشڪ سچو لڏوسون پوءِ اوهان جي پالڻهار اوهان سان جيڪو انجام ڪيو هو سو سچو نه لڏو ڇا؟ چوندا ته هاڻو! پوءِ سڏيندڙ سندن وچ ۾ سڏيندو ته انهن ظالمن تي الله جي لعنت آهي (۴۴). جيڪي الله جي واٽ کان (ماڻهن کي) جهليندا رهيا ۽ ان (واٽ) جي ڏنگائي گهرندا رهيا، ۽ اهي آخرت کي نه مڃيندڙ هئا (۴۵). ۽ سندن وچ ۾ پردو ڪيو ويندو، ۽ اعراف ۾ اهڙا ماڻهو هوندا جو سڀ ڪنهن کي سندن پيشانين مان سڃاڻندا. ۽ بهشتين کي سڏي السلام عليكم چوندا، (اڃا) ان ۾ (پاڻ) نه گهڙيا هوندا ۽ اهي اميدوار هوندا (۴۶). ۽ جڏهن سندن اکيون دوزخين ڏانهن ڦيرايون وينديون (تڏهن) چوندا ته اي اسان جا پالڻهار اسان کي ظالم ٿوليءَ سان گڏ نه ڪر (۴۷). ۽ اعراف وارا جن ماڻهن کي سندن پيشانين مان سڃاڻندا تن کي سڏيندا چوندا ته اوهان جيڪي گڏ ڪيو هو سو ۽ جيڪا وڏائي ڪندا هيؤ تنهن اوهان کان ڪجهه به نه تاريو (۴۸). هي اهي (ماڻهو نه) آهن ڇا جن لاءِ اوهين (دنيا ۾) قسم ڪندا هيؤ ته الله مٿن باجهه نه ڪندو (يعني بهشت ۾ نه گهڙيندين)؟ (انهن کي حڪم ٿيو آهي ته) بهشت ۾ گهڙو اوهان کي ڪو پڙ نه آهي ۽ نڪي اوهين غمگين رهندؤ (۴۹). ۽ دوزخي بهشتين کي سڏيندا (چوندا) ته ڪجهه پاڻي اسان تي پلٽيو يا الله اوهان کي جيڪي رزق ڏنو آهي تنهن مان (ڪجهه ڏيو). چوندا ته الله اهي ٻئي انهن ڪافرن تي حرام ڪيا آهن (۵۰). جن پنهنجي دين کي تماشو ۽ راند ڪري ورتو ۽ انهن کي دنيا جي حياتيءَ ڏيئي ڏيئي، پوءِ انهن کي اڄ ائين وساريو سون جيئن (انهن) پنهنجي هن ڏينهن جي ملڻ کي وساريو هو ۽ (جيئن) اسان جي آيتن جو انڪار ڪندا هئا (۵۱).

وَلَقَدْ جُنْدُهُمْ بِكَيْبٍ فَصَلَّنَاهُ عَلَىٰ عِلْمِهِ هُدًى وَرَحْمَةً
 لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٦﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا تَأْوِيلَهُ يَوْمَ يَأْتِي
 تَأْوِيلَهُ يَقُولُ الَّذِينَ نَسُوهُ مِنْ قَبْلُ قَدْ جَاءَتْ رُسُلُ
 رَبِّنَا بِالْحَقِّ فَهَلْ لَنَا مِنْ شُفَعَاءَ فَيَشْفَعُوا لَنَا أَوْ نُرَدُّ فَنَعْمَلْ
 غَيْرَ الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ قَدْ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا
 كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٥٧﴾ إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُغْشَى الْكِبَلِ
 النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَثِيثًا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ مُسَخَّرَاتٌ
 بِأَمْرِهِ الْإِلَهِ الْخَلْقِ وَالْأَمْرِ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٥٨﴾ ادْعُوا
 رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٥٩﴾ وَلَا تَقْسِدُوا
 فِي الْأَرْضِ بَعْدَ صِلَاحِهَا وَادْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَتَ
 اللَّهِ قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٠﴾ وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ
 بُشْرًا لِّبَنِي يَدَىٰ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا
 سُقْنَاهُ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ فَانزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِنْ
 تَحْتِ الْأَرْضِ النُّجُومَ كَذَلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٦١﴾

۽ بيشڪ انهن کي هڪ ڪتاب ڏنسون جنهن کي ڄاڻ سان ڪولي بيان ڪيوسون ۽ انهيءَ قوم لاءِ هدايت ۽ ٻاجھ آهي جي مڃيندا آهن (۵۲). (ڪافر) هن کان سواءِ انتظار نه ڪندا آهن ته ان (جي وعدي) جي مراد اچي۔ جنهن ڏينهن سندن مراد ايندي (تنهن ڏينهن) جن ان کي اڳي وساريو هو سي چوندا ته بيشڪ اسان جي پالڻهار جا پيغمبر سچ سان آيا، پوءِ (اڄ) اسان لاءِ ڪي سفارش ڪرڻ وارا (ڪين) آهن؟ جو اسان لاءِ ڀارت ڪن يا وري موتايا وڃون ته جيڪي (عمل) ڪياسون تن کان سواءِ ٻيا (چڱا) عمل ڪريون۔ بيشڪ پاڻ کي نقصان لاتائون ۽ جيڪو ٺاهيندا هئا سو کائڻن ڀلجي ويو (۵۳). اوهان جو پالڻهار اهو الله آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي ڇهن ڏينهن ۾ بڻايو وري عرش تي متوجھ ٿيو، رات سان ڏينهن کي ڍڪيندو آهي (وري ڏينهن) ان (جي ڪڍ) جلد ايندو آهي ۽ سچ ۽ چنڊ ۽ تارا سندس حڪم سان نوايل آهن۔ خبردار پيدا ڪرڻ ۽ حڪم ڪرڻ ان جو (ڪم) آهي جهانن جو پالڻهار الله وڏي برڪت وارو آهي (۵۴). پنهنجي پالڻهار کي زاري ڪندڙ ۽ ڳجهيءَ طرح سڏيو ڇو ته اهو حد کان لنگهندڙن کي دوست نه رکندو آهي (۵۵). ۽ اوهين ملڪ ۾ ان جي سداري کان پوءِ فساد نه وجهو ۽ ان (الله) کي پوائتا ۽ اسائتا ٿي سڏيو ڇو ته الله جي ٻاجھ ڀلارن کي ويجهي آهي (۵۶). ۽ اهو (الله) آهي جو وائن کي پنهنجي رحمت (واريءَ برسات) جي اڳيان خوش خبري ڏيندڙ ڪري گهلائيندو آهي۔ تان جو جنهن مهل (اهي) ڳرن ڪڪرن کي کڻن ٿيون ته انهن کي ڪنهن غير آباد ديه ڏانهن روانو ڪريون ٿا پوءِ انهن (ڪڪرن) مان پاڻي وسايون ٿا پوءِ ان سان هر جنس جا ميوا ڄمايون ٿا۔ اهڙيءَ طرح اسين مٿن کي (قبرن مان) ٻاهر ڪڍندا سون ته مان اوهين نصيحت وٺو (۵۷)۔

وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبثَ
 لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَجِسًا كَذَلِكَ نَصَرَفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ ٤٨
 لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ لِقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا
 لَكُمْ مِنَ إِلَهِ غَيْرُهُ ٤٩ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ٥٠
 قَالَ الْمَلَأُ مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُكَ فِي ضَلِيلٍ مُّبِينٍ ٥١ قَالَ
 لِقَوْمٍ لَيْسَ بِي ضَلَالَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ٥٢
 أَبَلِّغُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَأَنْصَحُ لَكُمْ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ٥٣
 أَوْ عَجِبْتُمْ أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ مِنْكُمْ
 لِيُنذِرَكُمْ وَلِتَتَّقُوا وَلَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ٥٤ فَكذبوه فَأَنجَيْنَاهُ
 وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ وَأَغْرَقْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
 إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ ٥٥ وَإِلَىٰ عَادِ آخَاهُمْ هُودًا قَالَ
 لِقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهِ غَيْرُهُ ٥٦ أَفَلَا تَتَّقُونَ ٥٧
 قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ إِنَّا لَنَرُكَ فِي
 سَفَاهَةٍ وَإِنَّا لَنَظُنُّكَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ٥٨ قَالَ لِقَوْمِ
 لَيْسَ بِي سَفَاهَةٌ وَلَكِنِّي رَسُولٌ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ٥٩

۽ (جا) سٺي زمين (آهي تنهن) جا سلا سندس پالڻهار جي حڪم سان ڄمندا آهن۔ ۽ جيڪا اونهي آهي (تنهن جا سلا) خراب سٺن کان سواءِ ٻيا نه ڄمندا آهن۔ اهڙيءَ طرح جيڪا قوم شڪرانو ڪندڙ آهي تنهن لاءِ نشانين طرحين طرحين بيان ڪندا آهيون (۵۸)۔ بيشڪ نوح کي سندس قوم ڏانهن پيغمبر ڪري موڪليو سون۔ پوءِ چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو ان (الله) کان سواءِ ڪو اوهان جو خدا نه آهي۔ آءُ اوهان تي وڏي ڏينهن جي عذاب (اچڻ) کان ڊڄان ٿو (۵۹)۔ سندس قوم جي سردارن چيو ته اسين توکي ڀڃي گمراهيءَ ۾ (پيل) ڏسون ٿا (۶۰)۔ چيائين ته اي منهنجي قوم! مون کي ڪا گمراهي ڪانهي پر آءُ جهانن جي پالڻهار جو پيغمبر آهيان (۶۱)۔ اوهان کي پنهنجي پالڻهار جو پيغام پهچائيندو آهيان ۽ اوهان کي نصيحت ڪندو آهيان ۽ الله (جي پار) کان اهو ڄاڻندو آهيان جيڪي اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۶۲)۔ اوهان کي (هن ڳالهه جو) عجب لڳو ڇا ته اوهان جي پالڻهار کان هڪ سمجهاڻي اوهان مان هڪ مڙس جي هٿان اوهان وٽ هن لاءِ آئي ته اوهان کي ڊيڄاري ۽ ته اوهين پرهيزگار ٿيو ۽ ته اوهان تي ٻاجه ڪئي وڃي؟ (۶۳)۔ پوءِ کيس ڪوڙو پانڀائون پوءِ ان کي ۽ جيڪي ساڻس هئا تن کي ٻيڙيءَ ۾ بچايو سون ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڄاتو تن کي ٻوڙيو سون۔ ڇو ته اها انڌي قوم هئي (۶۴)۔ ۽ عاد (قوم) ڏانهن سندن پيءُ هود (پيغمبر ڪري موڪليو سون)۔ چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو ان (الله) کان سواءِ ڪو ٻيو اوهان جو خدا نه آهي۔ پوءِ ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (۶۵)۔ سندس قوم مان ڪافرن سردارن چيو ته اسين بلاشڪ توکي بيوقوفيءَ ۾ ڏسندا آهيون ۽ اسين بلاشڪ توکي ڪوڙن مان پائيندا آهيون (۶۶)۔ چيائين ته اي منهنجي قوم! مون کي ڪا به بيوقوفي ڪانهي پر آءُ جهانن جي پالڻهار جو موڪليل آهيان (۶۷)۔

أبلغكم رسالتِ رَبِّي وَأَنَا لَكُمْ نَاصِحٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾ أَوْعَجِبْتُمْ
 أَنْ جَاءَكُمْ ذِكْرٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَلَى رَجُلٍ مِّنْكُمْ لِيُنذِرَكُمْ
 وَاذْكُرُوا الَّذِينَ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ قَوْمِ نُوحٍ وَزَادَكُمْ
 فِي الْخَلْقِ بَصُطَةً ۗ فَادْكُرُوا الْآءَ اللَّهِ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٩﴾
 قَالُوا أَجِئْنَا لِنَعْبُدَ اللَّهَ وَحْدَهُ وَنَذَارًا مَا كَانَ يَعْبُدُ
 آبَاؤُنَا فَأْتِنَا بِتَعْدُنَا إِن كُنتَ مِنَ الصّٰدِقِينَ ﴿٢٠﴾
 قَالَ قَدْ وَقَعَ عَلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ رِجْسٌ وَغَضَبٌ
 أَجْمَادٍ لُّونِي فِي أَسْمَاءٍ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ مِمَّا
 نَزَّلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ ۖ فَانْتَظِرُوا إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ
 الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢١﴾ فَأَجْبِدْهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَ
 قَطَعْنَادِ اِبْرٰلَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيٰتِنَا وَمَا كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٢﴾
 وَإِلَى شِمُودَ أَخَاهُمْ صٰلِحًا قَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا
 لَكُمْ مِنْ إِلٰهِ غَيْرُهُ ۖ قَدْ جَاءَتْكُمْ بَيِّنَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ
 هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فَذُرُّوهَا تَأْكُلُ فِي
 أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ اَلِيمٍ ﴿٢٣﴾

اوهان کي پنهنجي پالڻهار جو پيغام پهچايان ٿو ۽ آءُ اوهان لاءِ امين نصيحت ڪندڙ آهيان (۶۸). (هن ڳالهه جو) عجب لڳو ڇا جو اوهان جي پالڻهار کان اوهان مان هڪ مڙس جي هٿان سمجهاڻي هن لاءِ اوهان وٽ آئي ته اوهان کي ڊيڄاري؟ ۽ (اوهين اهو وقت بر) ياد ڪريو جڏهن اوهان کي نوح جي قوم کان پوءِ (سندن) پيڙهيءَ تي وهاريائين ۽ اوهان کي جسماني طاقت ۾ وڌايائين، تنهن ڪري الله جون نعمتون ياد ڪريو ته مان اوهين ڇٽو (۶۹). چيائون ته (تون) هن لاءِ اسان وٽ آيو آهين ڇا ته رڳو هڪ الله جي عبادت ڪريو ۽ اسان جا ابا ڏاڏا جن کي پوڄيندا هئا سي ڇڏي ڏيون؟ جيڪڏهن تون سڄو آهين ته جنهن (عذاب) کان اسان کي ڊيڄارين ٿو سو ان (۷۰). چيائين ته بيشڪ اوهان تي اوهان جي پالڻهار وٽان عذاب ۽ ڏمڙ لازم ٿي چڪو آهي. اوهين مون سان رڳو (انهن) نالن ۾ چو جهيڙو ڪندا آهيو جن تي اوهان ۽ اوهان جي آبن ڏاڏن چڙو نالو رکيو آهي جن (جي مڃڻ) بابت الله ڪو دليل نه لائو آهي؟ پوءِ انتظار ڪريو بيشڪ آءُ (بر) اوهان سان گڏ انتظار ڪندڙ آهيان (۷۱). پوءِ ان کي ۽ جيڪي ساڻس هئا تن کي پنهنجي پاڇه سان بچايوسون ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو تن جي پاڙ پٽي ڇڏي سون، ۽ اهي مؤمن نه هئا (۷۲). ۽ ٿمودين ڏانهن سندن پيءُ صالح کي (پيغمبر ڪري موڪليو سون). چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو اوهان جو الله کان سواءِ ٻيو ڪو خدا نه آهي، بيشڪ اوهان وٽ اوهان جي پالڻهار کان هڪ معجزو آيو آهي، هيءُ الله جي ڏاڄي اوهان لاءِ نشاني آهي تنهن ڪري انهيءَ کي ڇڏي ڏيو ته الله جي زمين ۾ چرندي رهي ۽ ان کي ڪو ايڏاءُ نه پهچائجو ته اوهان کي ڏکوئيندڙ عذاب وٺندو (۷۳).

وَاذْكُرُوا إِذْ جَعَلَكُمْ خُلَفَاءَ مِنْ بَعْدِ عَادٍ وَبَوَّأَكُمْ
 فِي الْأَرْضِ تَتَّخِذُونَ مِنْ سُهُولِهَا قُصُورًا وَتَنْحِتُونَ
 الْجِبَالَ بُيُوتًا فَاذْكُرُوا الْآءَ اللَّهِ وَلَا تَعْتَوْا فِي الْأَرْضِ
 مُفْسِدِينَ ﴿٤٧﴾ قَالَ الْمَلَأَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ
 لِلَّذِينَ اسْتَضَعُوا إِلَيْهِمْ أَمِنْهُمْ آتَعْلَمُونَ أَنَّ صِلِحًا
 مُرْسَلٌ مِنْ رَبِّهِ ط قَالَُوا إِنَّا بِمَا أُرْسِلَ بِهِ مُؤْمِنُونَ ﴿٤٨﴾
 قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا بِالَّذِي آمَنْتُمْ بِهِ
 كَفِرُونَ ﴿٤٩﴾ فَعَقَرُوا النَّاقَةَ وَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ وَ
 قَالُوا يَصِلِحْ أَعْتَابِنَا بَعْدَ نَارِ إِنْ كُنْتَ مِنْ
 الْمُرْسَلِينَ ﴿٥٠﴾ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ
 جِثِيئِينَ ﴿٥١﴾ فَتَوَلَّى عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ
 رِسَالَةَ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ وَلَكِنْ لَا تُحِبُّونَ النَّصِيحِينَ ﴿٥٢﴾
 وَلَوْ طَإِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ
 بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ
 شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ ط بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُسْرِفُونَ ﴿٥٤﴾

۽ جڏهن اوهان کي عادين کان پوءِ پيڙهيءَ تي وهاريائين (سو احسان به) ياد ڪريو ۽ اوهان کي ملڪ ۾ جاءِ ڏنائين ۽ ان جي پٽن مان ماڻيون بڻائيندا آهيو ۽ ٽڪرن کي ٽڪي گهر بڻائيندا آهيو، تنهن ڪري الله جون نعمتون ياد ڪريو ۽ (اوهين) ملڪ ۾ فساد تي بگيڙ نه وجهو (۷۴). سندس قوم مان وڏائي ڪندڙن سردارن انهن کي چيو جن منجهانن هيئن (ماڻهن) ايمان آندو هو ته اوهين ڄاڻندا آهيو ڇا ته صالح پنهنجي پالڻهار (جي طرف) کان موڪليل آهي؟ انهن چيو ته جنهن (شريعت) سان ان کي موڪليو ويو آهي تنهن تي اسين ايمان آڻيندڙ آهيون (۷۵). وڏائي ڪندڙن چيو ته جنهن تي اوهان ايمان آندو آهي تنهن جا اسين منڪر آهيون (۷۶). پوءِ ڏاڇيءَ کي منڊو ڪيائون ۽ پنهنجي پالڻهار جي حڪم کان بي فرمان ٿيا ۽ (چتر ڪري) چيائون ته اي صالح! جيڪڏهن پيغمبرن مان آهين ته جنهن (عذاب) جو اسان سان انجام ڪيو اٿيئي سو اسان تي آڻ (۷۷). پوءِ زلزلي (جي عذاب) ورتن پوءِ پنهنجن گهرن ۾ ڪرندڙا ٿي (مري) ويا (۷۸). پوءِ (صالح) کانئن منهن موڙيو ۽ چيائين ته اي منهنجي قوم! بيشڪ اوهان کي پنهنجي پالڻهار جو پيغام پهچايو ۽ اوهان کي نصيحت ڪيم پر اوهين نصيحت ڪندڙن کي دوست نه رکندا آهيو (۷۹). ۽ لوط کي (پيغمبر ڪري موڪليوسون) جڏهن پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته اوهين اهڙي بي حياتي ڇو ڪندا آهيو جا اوهان کان اڳ ساري جهان (جي ماڻهن) مان ڪنهن هڪ به نه ڪئي آهي؟ (۸۰). جو اوهين عورتن کي ڇڏي نرن ڏانهن شهوت سان ويندا آهيو. بلڪ اوهين حد کان لنگهندڙ قوم آهيو (۸۱).

وَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُوهُمْ
مِّنْ قَرْيَتِكُمْ ۗ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَّتَطَهَّرُونَ ﴿١١٧﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ
وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ ۗ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿١١٨﴾ وَأَمْطَرْنَا
عَلَيْهِمْ مَّطَرًا ۗ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٩﴾
وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا ۗ قَالَ يَاقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ
مَا لَكُمْ مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ ۗ قَدْ جَاءَكُمْ بَيِّنَةٌ مِّنْ
رَّبِّكُمْ ۗ فَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ
أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا
ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٢٠﴾ وَلَا تَقْعُدُوا
بِكُلِّ صِرَاطٍ تُوعِدُونَ وَتَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
مَنْ آمَنَ بِهِ وَتَبْغُونَهَا عِوَجًا ۗ وَأَذْكُرُوا الَّذِي كُنْتُمْ
قَلِيلًا فَكَثَرْتُمْ ۗ وَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
الْمُفْسِدِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنْ كَانَ طَآئِفَةٌ مِّنْكُمْ آمَنُوا
بِالَّذِي أُرْسِلْتُ بِهِ وَطَآئِفَةٌ لَّمْ يُؤْمِنُوا فَاصْبِرُوا
حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ بَيْنَنَا ۗ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٢٢﴾

۽ سندس قوم جي ورندي هن چوڻ کان سواءِ نه هئي ته انهن کي (لوط سميت) پنهنجن ڳوٺن مان لوڏي ڇڏيو. چو ته اهي ماڻهو پاڪ بڻيا آهن (۸۲). پوءِ اسان لوط کي ۽ سندس گهر وارن کي. سندس زال کان سواءِ. بچايو سون (اها) رهيلن مان هئي (۸۳). ۽ مٿن (پٿرن جو) مينهن وسايو سون. پوءِ (اي پيغمبر) ڏس ته ڏوهارين جي پڇاڙي ڪهڙي (خراب) ٿي (۸۴). ۽ مدين (وارن) ڏانهن سندن پاءُ شعيب کي (پيغمبر ڪري موڪليو سون). چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو اوهان جو الله کان سواءِ ٻيو ڪو خدا ڪونهي. بيشڪ اوهان وٽ اوهان جي پالڻهار کان (چٽيون) نشانيون آيون آهن تنهن ڪري ماڻ ۽ تور پوري ڏيو وٺو ۽ ماڻهن کي سندن شيون گهٽ نه ڏيو ۽ ملڪ ۾ ان جي سڌاري کان پوءِ فساد نه وجهو. جيڪڏهن اوهين مؤمن آهيو ته اهو اوهان لاءِ ڀلو آهي (۸۵). ۽ سڀ ڪنهن رستي تي هن لاءِ نه ويهو ته جيڪو الله کي مڃي تنهن کي ڌمڪايو ۽ الله جي واٽ کان جهليو ۽ ان (واٽ) جي ڏنگائي گهرو، ۽ ياد ڪريو جڏهن اوهين ٿورڙا هيو تڏهن اوهان کي وڌايائين ۽ ڏسو ته فساد وجهندڙن جي پڇاڙي ڪهڙي (بچڙي) ٿي (۸۶). ۽ جيڪڏهن اوهان مان هڪ ٽوليءَ انهيءَ کي مڃيو آهي جنهن سان موڪليو ويو آهيان ۽ ٻي ٽوليءَ نه مڃيو آهي ته (اوهان کي جڳائي ته ايستائين) صبر ڪريو جيسين اسان جي وچ ۾ الله حڪم ڪري، ۽ اهو چڱو حڪم ڪندڙ آهي (۸۷).

قَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لَنُخْرِجَنَّكَ
 يُشْعِبُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَكَ مِنْ قُرَيْبِنَا أَوْ لَتَعُودَنَّ فِي بِلْتِنَا
 قَالَ أَوْلَوْكُمَا كُرْهَيْنِ ۗ قَدْ أَفْتَرَيْنَا عَلَى اللَّهِ كَذِبًا إِنْ عُدْنَا
 فِي مِلَّتِكُمْ بَعْدَ إِذْ بَخَّسْنَا اللَّهُ مِنْهَا وَمَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَعُودَ فِيهَا
 إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّنَا وَسِعَ رَبُّنَا كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا عَلَى اللَّهِ
 تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ
 الْفَاتِحِينَ ۗ وَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ لِيَنَّ أَبْعَثُمَّ
 شُعَيْبًا إِنَّكُمْ إِذًا الْخٰسِرُونَ ۗ فَآخَذَتْهُمْ الرِّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا
 فِي دَارِهِمْ جِثْمِينَ ۗ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا لَمْ يَغْنَوْا
 فِيهَا ۗ الَّذِينَ كَذَّبُوا شُعَيْبًا كَانُوا هُمُ الْخٰسِرِينَ ۗ فَتَوَلَّى
 عَنْهُمْ وَقَالَ يَاقَوْمِ لَقَدْ أَبْلَغْتُكُمْ رِسَالَاتِ رَبِّي وَنَصَحْتُ لَكُمْ
 فَكَيْفَ آسَىٰ عَلَىٰ قَوْمٍ كٰفِرِينَ ۗ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ مِّن نَّبِيٍّ
 إِلَّا أَخَذْنَا أَهْلَهَا بِالْبِئْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَضَّرَّعُونَ ۗ
 ثُمَّ بَدَّلْنَا مَكَانَ السَّيِّئَةِ الْحَسَنَةَ حَتَّىٰ عَفَوْا وَقَالُوا قَدْ مَسَّ
 آبَاءَنَا الضَّرَّاءُ وَالسَّرَّاءُ فَأَخَذْنَاهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ۗ

سندس قوم مان هٺيلن سرداران (چٺر ڪري) چيو ته اي شعيب توکي ۽ جن توکي مڃيو آهي تن کي پنهنجي شهر مان ضرور لوڏينداسون يا ته اوهين اسان جي ريت ۾ موٽي اچو (شعيب) چيو ته جيتوڻيڪ اسين اوهان جي دين کي برو ڀائيندڙ آهيون (ته به موٽنداسون ڇا)؟ (۸۸). جيڪڏهن اسين اوهان جي ريت ۾ انهيءَ کان پوءِ جو، الله اسان کي کانئس ڇڏايو، موٽي اچون ته بيشڪ الله تي ڪوڙ مڙهيو سون. ۽ اسان جي پالڻهار الله جي گهر کان سواءِ اسان کي منجهس موٽڻ نه جڳائيندو آهي اسان جي پالڻهار جي علم سڀني شين کي سمايو آهي اسين الله تي ڀروسو ڪريون ٿا. اي اسان جا پالڻهار! اسان جي ۽ اسان جي قوم جي وچ ۾ انصاف سان فيصلو ڪر ۽ تون چڱو فيصلو ڪندڙ آهين (۸۹). ۽ سندس قوم مان ڪافرن جي ٽولي (پنهنجن يارن کي) چيو ته جيڪڏهن اوهين شعيب جي تابعداري ڪندؤ ته اوهين اتي جو اُتي نقصان وارا ٿيندؤ (۹۰). پوءِ انهن کي زلزلي (جي عذاب) ورتو پوءِ پنهنجي جاين ۾ گوڏن ڀر ڪري (مري) ويا (۹۱). جن شعيب کي ڪوڙو ڀانيو سي ڄڻڪ انهن (گوڻن) ۾ رهيا ئي نه هئا. جن شعيب کي ڪوڙو ڀانيو سي نقصان وارا هئا (۹۲). پوءِ کانئن منهن موڙيائين ۽ چيائين ته اي منهنجي قوم! بيشڪ اوهان کي پنهنجي پالڻهار جا پيغام پهچايا اٿم ۽ اوهان جي خير خواهي ڪيم تنهن ڪري (هاڻي) ڪافر قوم تي ڇا لاءِ ڏک ڪريان؟ (۹۳). ۽ ڪنهن ڳوٺ ۾ پيغمبرن مان ڪو به نه موڪليو سون پر اُتي جي رهاڪن کي (پيغمبرن جي نافرمانيءَ سبب) سختي ۽ مصيبت ۾ پڪڙيندا رهيا سون ته مان آهي عاجزي ڪن (۹۴). وري (ايسٽائين) ڏک جي بجاءِ سڪ مٽائي ڏنو سون جيستائين آسودا ٿيا ۽ چيائون ته بيشڪ اسان جي ابن ڏاڏن کي (ائين) ڏک سڪ پهتو هو پوءِ اوچتو ئي انهن کي سندن بي خبريءَ جي حالت ۾ پڪڙيوسون (۹۵).

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ
 مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ وَلَٰكِن كَذَّبُوا فَأَخَذْنَاهُم بِمَا
 كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٧﴾ أَفَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ يَأْتِيَهُمْ
 بَأْسُنَا بَيَاتًا وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿٦٨﴾ وَأَمِنَ أَهْلُ الْقُرَىٰ أَنْ
 يَأْتِيَهُمْ بَأْسُنَا ضُحًىٰ وَهُمْ يُلْعَبُونَ ﴿٦٩﴾ أَفَأَمِنُوا مَكْرَ اللَّهِ
 فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٧٠﴾ أَوَلَمْ يَهْدِ
 لِلَّذِينَ يَرِثُونَ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ أَهْلِهَا أَنْ لَوْ نَشَاءُ
 أَصَبْنَاهُمْ بِذُنُوبِهِمْ وَنَطْبَعُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾
 تِلْكَ الْقُرَىٰ نَقِصُ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِهَا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ
 رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِمَّا كَذَّبُوا مِنْ قَبْلُ
 كَذَٰلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِ الْكَافِرِينَ ﴿٧٢﴾ وَمَا وَجَدْنَا
 لِأَكْثَرِهِمْ مِنْ عَهْدٍ وَإِنْ وَجَدْنَا أَكْثَرَهُمْ لَفَاسِقِينَ ﴿٧٣﴾
 ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي ارْتَبَاكُمْ وَمَا لَكُمْ
 لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٧٤﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ
 يَوْمَ تُخَلَقُ الْوُجُوهُ لَافِكِينَ ﴿٧٥﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ
 مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٧٦﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
 لَافِكِينَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٧٨﴾
 لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٧٩﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ
 يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٠﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ
 مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨١﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
 لَافِكِينَ ﴿٨٢﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٣﴾
 لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٤﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ
 يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٥﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ
 مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٦﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
 لَافِكِينَ ﴿٨٧﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٨﴾
 لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٨٩﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ
 يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٠﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ
 مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩١﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
 لَافِكِينَ ﴿٩٢﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٣﴾
 لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٤﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ
 يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٥﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ
 مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٦﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ
 لَافِكِينَ ﴿٩٧﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٨﴾
 لَقَدْ كُنْتُمْ يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿٩٩﴾ لَقَدْ كُنْتُمْ
 يَوْمَ يَأْتِيكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ لَافِكِينَ ﴿١٠٠﴾

۽ جيڪڏهن انهن ڳوٺن وارا ايمان آڻين ها ۽ پرهيزگار بڻجن ها ته مٿن آسمانن ۽ زمين کان برڪتون ضرور کوليون ها پر ڪوڙ ڀانيائون تنهن ڪري انهن جيڪي ڪيو تنهن سببان کين پڪڙيوسون (۹۶). ڳوٺن وارا جنهن حال ۾ سمهيل هجن تنهن مهل راتو واہ پاڻ تي اسان جي عذاب پهچڻ کان چو بي پوا تيا آهن؟ (۹۷). يا ڳوٺن وارا هن کان چو بي پوا تيا آهن جو اسان جو عذاب ڏينهن چڙهي مهل وٽن اچي ۽ اهي راند ڪندا هجن؟ (۹۸). الله جي رت کان چو بي پوا تيا آهن؟ جو توتي واريءَ قوم کان سواءِ (بيو) ڪو الله جي رت کان بي ڀٽو نه ٿيندو آهي (۹۹). جيڪي، ملڪ جي رهندڙن کان پوءِ، وارث ٿين ٿا تن کي پٿرو نه ٿيو آهي ڇا؟ ته جيڪڏهن ڳهرون ها ته کين سندن گناهن سببان سزا ڏيون ها، ۽ سندين دلين تي مهر هڻون ها ته اهي نه ٻڌن ها (۱۰۰). (اي پيغمبر!) اهي ڳوٺ آهن جن جون خبرون توتي بيان ڪريون ٿا، ۽ بيشڪ وٽن سندن پيغمبر چئن معجزن سان آيا، پوءِ انهيءَ سببان جو اڳي ڪوڙ ڀانيائون اهي ڪٿي مڃيندا هئا. اهڙيءَ طرح الله ڪافرن جي دلين تي مهر هڻندو آهي (۱۰۱). ۽ منجهائين گهڻن کي انجام (تي پورو) نه ڏنو سون، ۽ منجهائين گهڻن کي بي دين ڏنو سون (۱۰۲). وري کائڻ پوءِ موسيٰ کي فرعون ۽ سندس قوم ڏانهن پنهنجن معجزن سان پيغمبر ڪري موڪليوسون پوءِ انهن کي نه مڃيائون. (اي پيغمبر!) ڏس ته فساد ڪندڙن جي پيچاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي (۱۰۳). ۽ موسيٰ (فرعون کي) چيو ته اي فرعون اءُ جهانن جي پالڻهار جو پيغمبر آهيان (۱۰۴).

حَقِيقٌ عَلَىٰ أَنْ لَا أَقُولَ عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ قَدْ جِئْتُمْ بِبَيِّنَةٍ
 مِنْ رَبِّكُمْ فَأَرْسِلْ مَعِيَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٥٦﴾ قَالَ إِنْ كُنْتَ جِئْتَ
 بِآيَةٍ فَأْتِ بِهَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿١٥٧﴾ فَالْتَقَىٰ عَصَاهُ
 فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿١٥٨﴾ وَنَزَعْنَا مِنْهُ آيَاتِهِ فَاذَاهِيَ بِيضَاءُ
 لِلذُّظِيِّنَ ﴿١٥٩﴾ قَالَ الْمَلَأْمِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ إِنَّ هَذَا السَّحِرُ
 عَلَيْهِمْ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿١٦٠﴾
 قَالُوا أَرْجِهْ وَأَخَاهُ وَأَرْسِلْ فِي الْمَدَائِنِ حٰشِرِينَ ﴿١٦١﴾ يَأْتُواكَ
 بِكُلِّ سِحْرٍ عَلَيْهِمْ ﴿١٦٢﴾ وَجَاءَ السَّحْرَةُ فِرْعَوْنَ قَالُوا إِنَّ كُنَّا لَلْآخِرَاءِ
 إِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغٰلِبِينَ ﴿١٦٣﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ لَمِنَ الْمُقْرَبِينَ ﴿١٦٤﴾
 قَالُوا أَيُّمُوسَىٰ إِمَّا أَنْ تُلْقَىٰ وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ نَحْنُ الْمُلْقِينَ ﴿١٦٥﴾
 قَالَ الْقَوَا فَلَئِنَّا لَنَقُوَا سِحْرُوَا أَعْيُنَ النَّاسِ وَأَسْتَرْهَبُوهُمْ
 وَجَاءُوا بِسِحْرٍ عَظِيمٍ ﴿١٦٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَلْقِ عَصَاكَ
 فَإِذَا هِيَ ثَلْجٌ مَبْيُوتُونَ ﴿١٦٧﴾ فَوَقَعَ الْحَقُّ وَبَطَلَ مَا
 كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٨﴾ فغلبوا هنالك وَانْقَلَبُوا صٰغِرِينَ ﴿١٦٩﴾ وَ
 أَلْقَى السَّحْرَةَ سٰجِدِينَ ﴿١٧٠﴾ قَالُوا أَمَّا رَبِّ الْعٰلَمِينَ ﴿١٧١﴾

هن (ڳالھ) تي قائم آهيان ته الله تي سچ کان سواءِ ڪجهه به نه چوان۔
 بيشڪ اوهان وٽ اوهان جي پالڻهار کان چٽي معجزِي سان آيو آهيان تنهن
 ڪري بني اسرائيلن کي مون سان (هلڻ) جي موڪل ڏي (۱۰۵). (فرعون)
 چيو ته جيڪڏهن ڪو معجزو آندو اٿيئي ته جيڪڏهن سچن مان آهيان ته
 اهو آڻ (۱۰۶). پوءِ پنهنجي لٽ اڇلياڻين ته اڇلڻ سان ئي اها پٿرو واسينگ
 (نانگ) ٿي پيئي (۱۰۷). ۽ پنهنجو هٿ ٻاهر ڪڍيائين ته اهو ڪيڏ
 ساڻ ئي ڏسندڙن لاءِ روشن ٿيو (۱۰۸). فرعون جي قوم مان سکر ماڻهو
 چوڻ لڳا ته هيءُ پڪو ڄاڻو جادوگر آهي (۱۰۹). اوهان کي اوهان جي
 ملڪ مان ڪڍي ڇڏڻ گهري ٿو، تنهن ڪري اوهين ڇا ٿا صلاح
 ڏيو؟ (۱۱۰). (فرعون کي) چيائون ته کيس ۽ پاڻس کي ترسائ ۽ ڪوئيندڙ
 شهرن ڏانهن موڪل (۱۱۱). ته تو وٽ سڀيئي ڄاڻو جادوگر آئين (۱۱۲).
 ۽ فرعون وٽ جادوگر آيا چوڻ لڳا ته جيڪڏهن اسين غالب ٿيون ته
 اسان لاءِ ضرور (ڪو) انعام (هٿڻ) گهرجي (۱۱۳). فرعون چيو ته هاڻو
 (انعام به ڏبو) ۽ اوهين مرتبي وارن مان (به) ٿيندو (۱۱۴). چيائون ته اي
 موسيٰ! يا توکي (جادو جي شيءِ) اڇلڻ گهرجي يا (پهرين) اسين اڇليندڙ
 ٿيون (۱۱۵). (موسيٰ) چيو ته (اوهين) اڇليو، پوءِ جنهن مهل اڇلياڻون
 (تنهن مهل) ماڻهن جون اکيون جادوءَ سان بند ڪيائون ۽ انهن کي
 ڊيڄاريائون ۽ وڏا جادو آندائون (۱۱۶). ۽ موسيٰ ڏانهن وحي موڪليوسون
 ته پنهنجي لٽ اڇل پوءِ جيڪو جادو ڪيائون تنهن کي اها انهيءَ ئي مهل
 ڳهندي ويئي (۱۱۷). پوءِ سچ پٿرو ٿيو ۽ جيڪي ڪندا رهيا سو ڪوڙو
 ٿيو (۱۱۸). پوءِ (فرعون وارا) ان هنڌ هيٺا ٿيا ۽ خوار ٿي موتيا (۱۱۹).
 ۽ جادوگر سجدي ۾ ڪري پيا (۱۲۰). چيائون ته جهانن جي پالڻهار تي
 ايمان آندوسون (۱۲۱).

رَبِّ مُوسَى وَهَارُونَ ﴿١٣١﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ اٰمَنْتُمْ بِهِ قَبْلَ اَنْ
 اٰذِنَ لَكُمْ اِنَّ هٰذَا لَمَكْرٌ مَّكْرْتُوهُ فِي الْمَدِيْنَةِ لِيُخْرِجُوْا مِنْهَا
 اَهْلَهَا فَسَوْفَ تَعْلَمُوْنَ ﴿١٣٢﴾ لَا قَطْعَانَ اَيْدِيكُمْ وَاَرْجُلَكُمْ
 مِنْ خِلَافٍ ثُمَّ لَا صَلْبَتَكُمْ اٰجِبَعِيْنَ ﴿١٣٣﴾ قَالُوْا اِنَّا اِلَى رَبِّنَا
 مُنْقَلِبُوْنَ ؕ ﴿١٣٤﴾ وَمَا تَنْقُمُ مِنْهَا اِلَّا اَنْ اٰمَنَّا بِآيٰتِ رَبِّنَا لَمَّا
 جَاءَتْنَا رَبَّنَا فِرْعَوْنُ عَلَيْنَا صَبْرًا وَاَتَوْفَنَا مُسْلِمِيْنَ ؕ وَقَالَ
 الْهٰلِكُ مِنْ قَوْمِ فِرْعَوْنَ اَتَذُرُّمُوْسَى وَقَوْمَهُ لِيُفْسِدُوْا
 فِي الْاَرْضِ وَيَذُرُّكَ وَالْهٰتِكَ ط قَالَ سَنَقْتَلُ اَبْنَاءَهُمْ
 وَنَسْتَحْيِ نِسَاءَهُمْ ؕ وَاِنَّا قَوْقُهُمْ قَهْرُوْنَ ﴿١٣٥﴾ قَالَ مُوسَى
 لِقَوْمِهِ اسْتَعِيْنُوْا بِاللّٰهِ وَاصْبِرُوْا اِنَّ الْاَرْضَ لِلّٰهِ
 يُورِثُهَا مَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهِ وَالْعٰقِبَةُ لِلْمُتَّقِيْنَ ﴿١٣٦﴾
 قَالُوْا اُوْذِيْنَا مِنْ قَبْلِ اَنْ تَاْتِيْنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا
 قَالَ عَسَى رَبُّكُمْ اَنْ يُهْلِكَ عَدُوْكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي
 الْاَرْضِ فَيَنْظُرْ كَيْفَ تَعْمَلُوْنَ ﴿١٣٧﴾ وَلَقَدْ اٰخَذْنَا اِلَ
 فِرْعَوْنَ بِالسِّنِيْنَ وَنَقَصْنَا مِنَ الشَّجَرِ لَعَلَّهُمْ يَدْكُرُوْنَ ﴿١٣٨﴾

(جو) موسيٰ ۽ هارون جو پالڻهار (آهي) (۱۲۲). فرعون چيو ته اوهان منهنجي موڪل کان اڳي ئي ان تي ايمان چيو آندو آهي؟ هيءُ (اوهان جو) فريب آهي (جو پاڻ ۾ گڏجي) هن ڪري (هن) شهر ۾ ڪيو اٿو ته سندس رهاڪن کي منجهانئس ڪڍي ڇڏيو، پوءِ سگهو ئي ڄاڻندؤ (۱۲۳). اوهان جا هٿ ۽ اوهان جا پير ايترو سبتو ضرور وڍيندس وري اوهان مڙني کي ضرور سوريءَ ڇاڙهيندس (۱۲۴). چيائون ته بيشڪ اسان پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽندؤ آهيون (۱۲۵). ۽ تون رڳو هن ڪري اسان سان وير تو رکين ته اسان جي پالڻهار جا حڪم جڏهن اسان وٽ آيا (تڏهن) اسان مڃيا آهن. اي اسان جا پالڻهار اسان تي صبر پلٽ ۽ اسان کي مسلمان ڪري مار (۱۲۶). ۽ فرعون جي قوم جي سردارن (ڪيس) چيو ته موسيٰ ۽ سندس قوم کي هن لاءِ ڇڏي ڏيڻ ٿو ڇا؟ ته ملڪ ۾ فساد وجهن ۽ توکي ۽ تنهنجي معبودن (جي عبادت) کي ڇڏي ڏين؟ چيائين ته سندن پٽ سگهوئي ڪهنداسون ۽ سندن ڌيئرون جيئريون ڇڏي ڏينداسون، ۽ اسين سندن مٿان بيشڪ زور وارا آهيون (۱۲۷). موسيٰ پنهنجيءَ قوم کي (دلگير ڏسي) چيو ته الله کان مدد گهرو ۽ صبر ڪريو، ڇو ته ساري زمين الله جي آهي پنهنجن ٻانهن مان جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي ان جو وارث بڻائيندو آهي ۽ (ڇڱي) عاقبت پرهيزگارن لاءِ آهي (۱۲۸). چيائون ته اسين تنهنجي اچڻ کان اڳ (به) ۽ تنهنجي اچڻ کان پوءِ (به) ايڏايا ويا آهيون. موسيٰ چين ته اُميد آهي ته اوهان جو پالڻهار اوهان جي دشمن کي ناس ڪري ڇڏيندو ۽ ملڪ ۾ اوهان کي پيڙهيءَ تي وهاريندو پوءِ ڏسندو ته (اوهين) ڪهڙي طرح عمل ٿا ڪريو (۱۲۹). ۽ بيشڪ فرعون جي قوم کي ڏڪار ۽ ميون جي گهٽتائي ۾ گرفتار ڪيوسون ته مان آهي نصيحت وٺن (۱۳۰).

فَإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحُسَنَاءُ قَالُوا نَاهِيَهُ وَإِنْ تُصِبُّهُمْ سَيِّئَةٌ
يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ إِلَّا إِنَّمَا ظَنَرَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ
وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ
مِنْ آيَةٍ لِنَسْحَرَنَّ بِهَا فَتَمَنَّخُنَّ لَكَ يَوْمَئِذٍ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا
عَلَيْهِمُ الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ آيَاتٍ
مُفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾ وَلَمَّا
وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يُمُوسَىٰ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ
عِنْدَكَ لَئِنْ كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ
مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ
أَجَلٍ هُمْ بِلُغْوِهِ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿١٣٥﴾ فَأَنْتَقَمْنَا مِنْهُمْ
فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا
غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضَعُونَ
مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَعَارِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ
رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا وَدَمَّرْنَا
مَا كَانُوا يَصْنَعُونَ فِرْعَوْنَ وَقَوْمَهُ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾

پوءِ جڏهن انهن کي سڪ پهتو ٿي تڏهن چيائون ٿي ته هيءَ اسان جو (حق) آهي ۽ جيڪڏهن انهن کي ڪو ڌڪ پهچندو هو ته موسيٰ ۽ سندس سنگت کي نياڳو ڀائيندا هئا۔ خبردار الله وٽ ته سندين ئي نياڳائي آهي پر منجهانئن گهڻا نه ٿا ڄاڻن (۱۳۱)۔ ۽ چيائون ته (اي موسيٰ) جڏهن به ڪا نشاني اسان وٽ هن لاءِ آئيندي ته ان سان اسان تي جادو ڪرين ته اسين توکي مڃڻ وارا نه آهيون (۱۳۲)۔ پوءِ مٿن طوفان ۽ ماڪرڙ ۽ جوڻان ۽ ڏيڏر ۽ رت کليل معجزا موڪلياسون پوءِ وڏائي ڪيائون ۽ (اها) ڏوهاري قوم هئي (۱۳۳)۔ ۽ جڏهن مٿن سزا پهتي ٿي (تڏهن) چيائون ٿي ته اي موسيٰ! پنهنجي پالڻهار کان انهيءَ وعدي سان جو تو سان ڪيو اٿس اسان لاءِ دعا گهر، ته جيڪڏهن اسان تان عذاب لائڻ ته توتي ضرور ايمان آڻينداسين ۽ بني اسرائيل کي (به) ضرور توسان هلڻ (جي موڪل) ڏينداسون (۱۳۴)۔ پوءِ جنهن مهل عذاب جيڪو کين ٺهرايل مدت تائين پهچڻو هو، سو کانئن لائوسون ٿي (تنهن مهل) اُتي جو اُتي انهن انجام ڀڳو ٿي (۱۳۵)۔ پوءِ اسان کانئن پورو وير ورتو جو انهن کي سمنڊ ۾ انهيءَ ڪري ٻوڙيوسون جو انهن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو ۽ انهن کان بي خبر هئا (۱۳۶)۔ ۽ اها قوم جيڪا هيٺي ڀانڻي هئي تنهن کي انهي اوير ۽ اوله جي زمين (يعني شام ۽ مصر) جو وارث ڪيوسون جنهن ۾ برڪت رکي هئي سون۔ ۽ تنهنجي پالڻهار جو بني اسرائيلن سان چڱو انجام انهي سببان پورو ٿيو جو صبر ڪيائون۔ ۽ فرعون ۽ سندس قوم جيڪي بڻايو ۽ جيڪا (اڏاوت) بلند ڪئي هئائون سا (سڀ) ناس ڪري ڇڏي سون (۱۳۷)۔

وَجُوزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ
 عَلَى أَصْنَامٍ لَهُمْ قَالُوا يَبُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ
 آلِهَةٌ قَالِ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ مُتَّبِعُوا مَا هُمْ
 فِيهِ وَيَبْطِلُونَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيْرَ اللَّهِ أَبْغِيكُمْ
 إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ آلِ
 فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَ
 يَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكُمْ بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾
 وَوَعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَمْنَاهَا بِعَشْرِ فَتَمَّ
 مِيقَاتِ رَبِّهِ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ
 هَارُونَ اخْلُفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ
 الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ
 رَبِّ أَرِنِي أَنْظُرْ إِلَيْكَ قَالِ لَنْ تَرَانِي وَلَكِنْ انظُرْ إِلَى
 الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى
 رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ
 قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾

۽ بني اسرائيلن کي سمنڊ کان پار تپايو پوءِ اُهي هڪڙي اهڙي قوم تي پهتا جو پنهنجن بتن جا مجاور هئا (موسيٰ کي) چيائون ته اي موسيٰ! اسان لاءِ (بر) هڪڙو اهڙو معبود بڻاءِ جهڙا هنن لاءِ معبود آهن۔ (موسيٰ) چيو ته پڪ اوهين جاهل قوم آهيو (۱۳۸). بيشڪ هي ماڻهو پاڻ جنهن (مذهب ۾ پيل) آهن سو برباد ٿيل آهي ۽ جيڪي ڪندا رهندا آهن سو باطل آهي (۱۳۹). موسيٰ چيو ته الله کان سواءِ هن هوندي به اوهان لاءِ ٻيو معبود ڇو گهران جو ان اوهان کي جهانن جي ماڻهن کان ڀلو ڪيو آهي؟ (۱۴۰). ۽ (ياد ڪريو) جڏهن اوهان کي فرعون جي ماڻهن کان ڇڏايوسون جن اوهان کي بچڙو عذاب چڪايو ٿي۔ جو اوهان جا پٽ ڪهندا هئا ۽ اوهان جون ڌيئرون جيئريون ڇڏيندا هئا ۽ ان ۾ اوهان جي پالڻهار کان اوهان لاءِ وڏي پرڪ هئي (۱۴۱). ۽ موسيٰ کي تيهن راتين جو انجام ڏنوسون ۽ انهيءَ کي (بين) ڏهن سان پورو ڪيوسون پوءِ سندس پالڻهار جو انجام چاليهن راتين جو پورو ٿيو، ۽ موسيٰ پنهنجي ڀاءُ هارون کي چيو ته منهنجي قوم ۾ منهنجي پوڻتان خليفو ٿيءُ ۽ سڌارو ڪج ۽ فسادين جي واٽ تي نه هلج! (۱۴۲). ۽ جنهن مهل موسيٰ اسان جي انجام واري هنڌ آيو ۽ سندس پالڻهار ساڻس ڳالهايو (تنهن مهل) چيائين ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي پاڻ ڏيکار ته آءُ توکي ڏسان. (الله) چيو ته مون کي ڪڏهن نه ڏسي سگهندين پر جبل ڏانهن نهار پوءِ جيڪڏهن هن پنهنجي جاءِ تي تڪاءُ ڪيو ته تون مون کي ڏسي سگهندين. پوءِ جنهن مهل سندس پالڻهار جبل ڏانهن تجلو ڪيو (تنهن مهل) ان کي ٽڪر ٽڪر ڪري ڇڏيائين ۽ موسيٰ بيهوش ٿي ڪري پيو. پوءِ جنهن مهل هوش ۾ آيو (تنهن مهل) چوڻ لڳو ته توکي پاڪائي جڳائي تنهنجي درگاه ۾ توبه ڪيم ۽ آءُ (سڀ کان) پهريون مؤمن آهيان (۱۴۳).

قَالَ يُوسَىٰ إِنَّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي وَ
 بِكَلَامِي ۗ فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُن مِّنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٣٧﴾ وَكَتَبْنَا
 لَهُ فِي الْأَوَّاحِ مِن كُلِّ شَيْءٍ مَّوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ
 شَيْءٍ ۗ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنَهَا
 سَأُورِيكُمْ دَارَ الْفَاسِقِينَ ﴿١٣٨﴾ سَأَصْرِفُ عَنِ آيَتِي الَّذِينَ
 يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِن يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ
 لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا
 وَإِن يَرَوْا سَبِيلَ الْغَيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ
 كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٩﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا
 بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْأَخْرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْرُونَ
 إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٠﴾ وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِن بَعْدِهِ مِنْ
 حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا آلَهُ خِوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يَكْلَهُمْ
 وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوا وَهْوَ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤١﴾ وَلَمَّا
 سَقَطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ
 يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٢﴾

(الله) فرمايو ته اي موسيٰ! مون توکي پنهنجي پيغمبريءَ ۽ پنهنجي ڳالهائڻ سان ماڻهن کان ڀلايو ڪيو آهي جيڪو (توريت) توکي ڏنو اٿم سو وٺ ۽ شڪر ڪندڙن مان هج (۱۴۴). ۽ ان (موسيٰ) لاءِ سڀ ڪنهن شيءِ جي نصيحت واسطي ۽ سڀ ڪنهن شيءِ جي ڌارو ڌار بيان واسطي (توريت) تختين ۾ لکي ڏنوسون، (۽ چيو ويس) ته ان کي پختائيءَ سان وٺ ۽ پنهنجي قوم کي حڪم ڪر ته ان جون چڱيون ڳالهيون (عمل ۾) وٺندا رهن. اوهان کي بدڪارن جي جاءِ سگهو ڏيکاريندس (۱۴۵).

جيڪي زمين ۾ ناحق وڌائي ڪندا رهندا آهن تن کي سگهو پنهنجن آيتن (جي سمجهه) کان جهليندس. ۽ جيڪڏهن سڀ نشانيون ڏسندا ته (بر) انهن تي ايمان نه آئيندا. ۽ جيڪڏهن هدايت جي واٽ ڏسندا ته ان کي واٽ نه بڻائيندا، ۽ جيڪڏهن گمراهيءَ جي واٽ ڏسندا ته ان کي واٽ بڻائيندا. اهو هن سببان آهي جو اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڀانيائون ۽ انهن کان غافل رهيا هئا (۱۴۶). ۽ جن اسان جي آيتن کي ۽ آخرت جي ملڻ کي ڪوڙ ڄاتو تن جا اعمال ناس ٿيا، جيڪي ڪمائيندا آهن تنهن کان سواءِ ٻيو ڪو بدلو نه ڏين (۱۴۷). ۽ موسيٰ جي قوم کانئس پوءِ انهن (قبطين) جي زيورن مان گابي جو بوتو آهڙو ٺاهي ورتو جنهن کي رنڀ هئي. نه ٿي ڏٺائون ڇا ته اهو ساڻن نه ڳالهائيندو. هو ۽ نڪي انهن کي ڪا واٽ ڏيکاريندو هو؟- ان کي (خدا ڪري) ورتائون ۽ ظالم هئا (۱۴۸). ۽ جڏهن پنهنجي هٿان وين (يعني پشيمان ٿيا) ۽ سمجهيائون ته اهي پڪ گمراه ٿيا (تڏهن) چيائون ته جيڪڏهن اسان جو پالڻهار اسان تي باجهه نه ڪندو ۽ اسان کي نه بخشيندو ته ضرور توڙي وارن مان ٿيندا سون (۱۴۹).

وَلَبَّارَجَعَهُ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ بِئْسَمَا
 خَلَفْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَجَعَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَالْقَىٰ الْأَلْوَاخَ
 وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ ۗ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ
 اسْتَضَعَفُونِي ۖ وَكَادُوا يَقْتُلُونَنِي ۖ فَلَا تُشْبِهُتْ بِنِ الْأَعْدَاءِ ۚ
 لَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥٠﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِأَخِي ۖ وَ
 ادْخُلْنَا فِي رَحْمَتِكَ ۖ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا
 الْعِجْلَ سِينًا لَهُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّهِمْ ۖ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٢﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا
 مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا أَنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا الْغُفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٣﴾
 وَلَبَّاسَكْتَ عَنْ مُوسَىٰ الْغَضَبُ أَخَذَ الْأَلْوَاخَ ۖ وَفِي نُسُخَتِهَا
 هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْتَابُونَ ﴿١٥٤﴾ وَاخْتَارَ مُوسَىٰ
 قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا أَلِيْقَاتِنَا ۖ فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ
 لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُمْ مِّن قَبْلُ وَإِيَّايَ أَتَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ
 مِنَّا ۖ إِنَّ هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن
 تَشَاءُ ۖ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا ۖ وَأَنْتَ خَيْرُ الْغُفِيرِينَ ﴿١٥٥﴾

۽ جڏهن موسيٰ پنهنجي قوم ڏانهن ڏمريل افسوس ڪندڙ ٿي مٽيو (تڏهن) چيائين ته جيڪي منهنجي پريٽ مون کان پوءِ ڪيو سو بچڙو آهي، پنهنجي پالڻهار جي حڪم کان (اڳ) ڇو تڪڙ ڪيو؟ ۽ ڦرهيون اُچليائين ۽ پنهنجي پيءُ جي مٿي (جي وارن) کان وٺي کيس پاڻ ڏانهن ڇڪڻ لڳو۔ (هارون) چيو ته اي منهنجا پيءُ! بيشڪ (هن) قوم مون کي هيٺو ڀانيو ۽ منهنجي مارڻ تي سنڀريا تنهن ڪري مون تي دشمن نه ڪلا ۽ نڪي مون کي ظالم قوم سان گڏ (۱۵۰). (موسيٰ) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي ۽ منهنجي پيءُ کي بخش ۽ اسان کي پنهنجي باجه ۾ داخل ڪر۔ ۽ تون (سڀني) باجه وارن کان وڌيڪ باجهارو آهين (۱۵۱). جن گابي کي (خدا ڪري) ورتو تن کي سندن پالڻهار وٽان ڏمڙ ۽ دنيا جي حياتيءَ ۾ خوارِي سگهو پهچندي۔ ۽ اهڙي طرح ناهه ناهيندڙن کي سزا ڏيندا آهيون (۱۵۲). ۽ (اي پيغمبر!) جن بچڙا ڪم ڪيا وري اُن کان پوءِ توبه ڪيائون ۽ ايمان آندائون (تن کي) تنهنجو پالڻهار اُن (توبه) کان پوءِ بخشڻهار مهربان آهي (۱۵۳). ۽ جڏهن موسيٰ جو ڏمڙ لٿو تڏهن (توريت جون) ڦرهيون (ڪٿي) ورتائين، اُن جي لکيي ۾ انهن لاءِ هدايت ۽ باجه هئي جيڪي پنهنجي پالڻهار کان ڊڄندا آهن (۱۵۴). ۽ موسيٰ پنهنجي قوم مان ستر چٽا اسان جي (ملاقات جي) انجام لاءِ چونڊيا، پوءِ جنهن مهل انهن کي زلزلي ورتو (تڏهن موسيٰ) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! جيڪڏهن (تون) گهرين ها ته هن کان اڳ انهن کي ۽ خاص مون کي هلاڪ ڪري ڇڏين ها۔ اسان منجهان بي عقلن جيڪي ڪيو تنهن سببان اسان کي ڇو توهي هلاڪ ڪرين؟ اها تنهنجي پرڪ (حڪمت) کان سواءِ نه آهي۔ جنهن کي گهرين تنهن کي اُن سان گمراه ڪندو آهين ۽ جنهن کي گهرين تنهن کي (اُن سان) هدايت ڪندو آهين۔ تون اسان جو سنڀاليندڙ آهين تنهن ڪري اسان کي بخش ۽ اسان تي باجه ڪر ۽ تون (سڀ کان) چڱو بخشيندڙ آهين (۱۵۵).

وَكُنْتُ لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا
 هُدُنَا إِلَيْكَ ط قَالَ عَذَابِي أُصِيبُ بِهِ مَنْ أَشَاءُ وَرَحْمَتِي
 وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ ط فَسَأَلْتُهَا الَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ
 الزُّكُوتَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ
 يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا
 عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَا مَرْهُمْ بِالْمَعْرُوفِ
 وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ
 الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْإِغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ
 عَلَيْهِمْ ط فَاذِّنْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَ
 اتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ أُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾
 قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا
 الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي
 وَيُمِيتُ فَاْمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي
 يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾ وَ
 مِنْ قَوْمِ مُوسَى أُمَّةٌ يَهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿١٥٩﴾

۽ اسان لاءِ هن دنيا ۾ ۽ آخرت ۾ چڱائي لک چيو ته اسين تو ڏانهن رجوع ٿيا آهيون۔ (الله) فرمايو ته آءٌ پنهنجو عذاب جنهن لاءِ وٺندو اٿم تنهن کي پهچائيندو آهيان، ۽ منهنجي باجه سڀ ڪنهن شيءِ کي شامل آهي۔ پوءِ آءٌ پنهنجي باجه انهن لاءِ لکنڊس جيڪي پرهيزگاري ڪندا آهن ۽ زڪوٰه ڏيندا آهن ۽ جيڪي منهنجي آيتن تي ايمان آڻيندا آهن (۱۵۶)۔ (۽ پڻ آخرت جي رحمت انهن لاءِ لکنڊس) جيڪي انهيءَ نبي آمي پيغمبر جي تابعداري ڪندا آهن جنهن جون صفون توريت ۽ انجيل ۾ پاڻ وٽ لکيلون لهندا آهن (اهو) انهن کي چڱن ڪمن جو حڪم ڪندو آهي ۽ برن ڪمن کان انهن کي جهليندو آهي ۽ سٺيون شيون انهن لاءِ حلال ڪندو آهي ۽ پليٽ شيون مٿن حرام ڪندو آهي ۽ سندن ڳرو بار ۽ جيڪي تڪليفون مٿن هيون سي کائڻ لاهيندو آهي۔ پوءِ جن ان تي ايمان آندو ۽ سندس تعظيم ڪئي ۽ کيس مدد ڏنائون ۽ انهيءَ نور (ڪلام الله) جي تابعداري ڪيائون جيڪو ساڻس لاٿو ويو سي ئي ڇٽل آهن (۱۵۷)۔ (اي پيغمبر!) چؤ ته اي انسانو! آءٌ اوهان مڙني ڏانهن ان الله جو پيغمبر (ٿي آيو) آهيان جنهن جي آسمانن ۽ زمين ۾ بادشاهي آهي، ان الله کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جو لائق نه آهي اهو جياريندو آهي ۽ ماريندو آهي تنهن ڪري الله ۽ سندس انهي پيغمبر آمي نبي تي ايمان آڻيو جيڪو الله ۽ سندس حڪمن کي مڃيندو آهي ۽ ان جي تابعداري ڪريو ته مان اوهين سڌي وات لهو (۱۵۸)۔ ۽ موسيٰ جي قوم مان هڪ اهڙي ٽولي آهي جا (ماڻهن کي) سڌو رستو ڏيکاريندي آهي ۽ (اهي) ان سان انصاف تي هلندا آهن (۱۵۹)۔

وَقَطَعْنَهُمْ اثْنَتَيْ عَشْرَةَ أَسْبَاطًا أُمَمًا وَأَوْحَيْنَا إِلَى
 مُوسَى إِذِ اسْتَسْقَاهُ قَوْمَهُ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ
 فَانْبَجَسَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
 مَشْرِبَهُمْ وَظَلَلْنَا عَلَيْهِمُ الْغَمَامَ وَأَنْزَلْنَا عَلَيْهِمُ
 الْمَنَّ وَالسَّلْوَى كُلُّوْا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَ
 مَا ظَلَمُونَا وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١٣١﴾ وَادْقِلْ
 لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ
 شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَخْفِرُ
 لَكُمْ خَطِيئَتِكُمْ سَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَبَدَّلَ
 الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ
 فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا
 يَظْلِمُونَ ﴿١٣٣﴾ وَسَأَلَهُمْ عَنِ الْقَرْيَةِ الَّتِي كَانَتْ
 حَاضِرَةَ الْبَحْرِ إِذْ يَعْدُونَ فِي السَّبْتِ إِذْ تَأْتِيهِمْ
 حِيتَانُهُمْ يَوْمَ سَبْتِهِمْ شُرْعًا وَيَوْمَ لَا يَسْبِتُونَ إِلَّا
 تَأْتِيهِمْ كَذَلِكَ نَبْلُوهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿١٣٤﴾

۽ بني اسرائيلن مان ٻارهن پاڙا ٽوليون ڪري جدا ڪياسون۔ ۽ جڏهن موسيٰ کان سندس قوم پاڻي گهريو تڏهن ڏانهس وحي موڪليوسون ته پنهنجي لٺ پھڻ کي هڻ، پوءِ (هنياين ته) اُن مان ٻارهن چشما ڦٽي وڙها۔ بيشڪ سڀ ڪنهن ماڻهو پنهنجي پاڻي ڀرڻ جي جاءِ ڄاڻي ٿي۔ ۽ اسان مٿن ڪڪر جي چانو ڪئي ۽ مٿن من ۽ سلوي لائاسون۔ (۽ چيوسون ته) جيڪا اوهان جي سني روزي بڻائي اٿون تنهن مان کائو۔ ۽ اسان جو ڪجهه نه وڃايائون پر پاڻ کي نقصان ٿي لائائون۔ (۱۶۰)۔ ۽ جڏهن انهن کي چيو ويو ته هن ڳوٺ ۾ وڃي تڪو ۽ منجهانئس جتان وٺيو تتان کائو ۽ چئو ته بخش (ڪر) ۽ دروازي کان سجدو ڪندڙ ٿي لنگهو ته اوهان کي اوهان جون خطائون بخشيون۔ ڀلارن کي سگهو وڌيڪ (چڱائي) ڏينداسون (۱۶۱)۔ پوءِ انهن (بني اسرائيلن) مان جيڪي ظالم هئا تن کي جيڪا ڳالهه چئي ويئي هئي سا انهن مٿي ٻي ڳالهه چئي پوءِ مٿن آسمان کان انهيءَ سببان سزا موڪلي سون جو ظلم ٿي ڪيائون (۱۶۲)۔ ۽ (اي پيغمبر!) کائڻ اُن ڳوٺ (جي حال) بابت پڇا ڪر جيڪو درياءَ جي ڪناري تي هو۔ جڏهن (اهي منع هوندي) چنچر (جي حڪم) ۾ حڪم عدولي ڪرڻ لڳا جڏهن انهن جون مڇيون سندن چنچر ڏينهن (پاڻيءَ جي مٿان) سندن سامهون پٿريون ٿي اينديون هيون ۽ جنهن ڏينهن چنچر نه ڪندا هئا تنهن ڏينهن (ٻاهر) نه اينديون هيون، اهڙيءَ طرح انهن کي انهيءَ سببان پرڪيوسون جو نافرمان ٿي ڪيائون (۱۶۳)۔

وَإِذْ قَالَتْ أُمَّةٌ مِّنْهُمْ لِمَ تَعِظُونَ قَوْمًا لِّإِلَهِهِمْ مُّهِلِكُهُمْ أَوْ
 مُّعَذِّبُهُمْ عَذَابًا شَدِيدًا قَالُوا مَعذِرَةٌ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَعَلَيْكُمْ
 يَتَّقُونَ ﴿١٢٣﴾ فَلَمَّا نَسُوا مَا ذُكِّرُوا بِهِ أَنجَبْنَا الَّذِينَ يَتَّقُونَ عَنِ
 السُّوءِ وَآخَذْنَا الَّذِينَ ظَلَمُوا بِعَذَابٍ بَیْسٍ بِمَا كَانُوا
 يَفْسُقُونَ ﴿١٢٤﴾ فَلَمَّا عَتَوْا عَنْ مَا نُهُوا عَنْهُ قُلْنَا لَهُمْ كُونُوا
 قِرَدَةً خَاسِئِينَ ﴿١٢٥﴾ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكَ لِيُبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَىٰ
 يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ
 الْعِقَابِ ﴿١٢٦﴾ وَإِنَّهُ لَغُفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢٧﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا
 مِنْهُمْ الصَّالِحُونَ وَمِنْهُمْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ
 وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٢٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعدِهِمْ خَلْفٌ وَرثُوا
 الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَىٰ وَيَقُولُونَ سَيُغْفِرُ لَنَا
 وَإِنِّي بآيَاتِهِمْ عَرَضٌ مِّثْلُهُ يَأْخُذُونَ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ
 الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَاللَّذَّارُ
 الْآخِرَةُ خَيْرٌ لِّلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٢٩﴾ وَالَّذِينَ يُمَسِّكُونَ
 بِالْكِتَابِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ إِنَّا لَا نَضِيعُ أَجْرَ الْمُصَلِّينَ ﴿١٣٠﴾

۽ جڏهن منجهانئن هڪ ٽوليءَ (نصيحت ڪندڙن کي) چيو ته اهڙيءَ قوم کي اوهين چو نصيحت ڪندا آهيو جن کي الله هلاڪ ڪندڙ آهي يا کين سخت عذاب ڪندڙ آهي؟ تڏهن چيائون ته (اسان جي نصيحت) اوهان جي پالڻهار وٽ عذر آهي ۽ مان آهي ڊڄن. (۱۶۴). پوءِ جيڪا نصيحت ڏني ويئي هين سا جنهن مهل وساريائون انهيءَ مهل انهن ماڻهن کي بچايوسون جيڪي مدائي کان جهليندا هين ۽ ظالمن کي سخت عذاب سان انهيءَ ڪري پڪڙيوسون جو هو بدڪار هئا (۱۶۵). پوءِ جنهن کان جهليو ويو هين تنهن کان جڏهن حد تپيا تڏهن کين چيوسون ته خوار ٿيل پولڙا ٿيو (۱۶۶). ۽ (ياد ڪر) جڏهن تنهنجي پالڻهار (يهودين کي) سدڻي ته (اهو) مٿن قيامت تائين (اهڙو حاڪم) ضرور مقرر ڪندو جيڪو انهن کي بچڙي سزا چڪائيندو رهندو. چو ته تنهنجو پالڻهار سگهو سزا ڏيندڙ آهي، ۽ اهو بخشهار مهربان (بر) آهي (۱۶۷). ۽ انهن (بني اسرائيلن) کي ملڪ ۾ توليون توليون ڪري پڪيڙي ڇڏيوسون، منجهانئن ڪي سدريل آهن ۽ ڪي اڻ سدريل آهن ۽ انهن کي سڪن ۽ ڏڪن سان پرکيوسون ته مان آهي موتن (۱۶۸). وري کائڻ پوءِ اهڙا بچڙا انهن جي جاڳهن تي ويٺا جو ڪتاب (توريت) جا (چڙا) وارث بڻيا. هن دنيا جو سامان اختيار ڪندا آهن ۽ چوندا آهن ته بخشاسون، ۽ جيڪڏهن وٽن ڪو اهڙو سامان ايندو آهي ته (اهي پشيمان نه ٿيندا آهن ۽) اهو وٺندا آهن. کائڻ ڪتاب (توريت) ۾ هي انجام نه ورتو ويو هو ڇا ته سچ کان سواءِ الله تي ڪجهه به ڪين چون؟ ۽ جيڪي منجهس آهي سو پڙهيو به اٿن ۽ آخرت جو ملڪ انهن لاءِ ڀلو آهي جيڪي پرهيزگار آهن پوءِ چو نه سمجهندا آهيو؟ (۱۶۹). ۽ جيڪي ڪتاب کي مضبوطيءَ سان وٺن ٿا ۽ نماز پڙهن ٿا. (اهڙن) نيڪن جو اجر اسين نه وڃائيندا آهيون (۱۷۰).

وإذ نتقنا الجبل فوهم كأنه ظلٌّ وظنوا أنه واقعٌ بهم^{٤١}
خذوا ما آتيناكم بقوة^{٤٢} واذكروا ما فيه لعلكم تتقون^{٤٣} و
إذ أخذ ربك من بنى آدم من ظهورهم ذرياتهم و
أشهدهم على أنفسهم^{٤٤} ألسنت ربكم قالوا بلى شهدنا إن
تقولوا يوم القيمة إنا كنا عن هذا غفلين^{٤٥} و تقولوا إنما
أشرك الآبائنا من قبل و كنا ذرية من بعدهم أفهلكنا
بها فعل المبطون^{٤٦} و كذلك نفضل الأيت و لعلمهم
يرجعون^{٤٧} و اتل عليهم نبأ الذي آتيناه آيتنا فانسأخ
منها فاتبعه الشيطان فكان من الغايبين^{٤٨} و لو شئنا
لرفعنه بها و لكنا أخلد إلى الأرض و اتبعه هوله فتأله
كمثل الكلب إن تحمل عليه يلهث أو تتركه يلهث^{٤٩}
ذلك مثل القوم الذين كذبوا بآيتنا^{٥٠} فاقصص
القصص لعلهم يتفكرون^{٥١} ساء مثلاً للقوم الذين
كذبوا بآيتنا و أنفسهم كانوا يظلمون^{٥٢} من يهد الله
فهو المهتدي و من يضل الله فاولئك هم الخاسرون^{٥٣}

۽ (ياد ڪر) جڏهن انهن جي مٿان جبل کي تنگيوسون چڻ ته اهو چڻي هو ۽ پانڀائون ته اهو مٿن ڪرندو، (کين چيوسون) ته جيڪي اسان اوهان کي ڏٺو آهي سو محڪم ڪري وٺو ۽ جيڪي منجهس آهي سو ياد ڪندا رهو ته مان اوهين (عذاب کان) بچو (۱۷۱). ۽ (اي پيغمبر! ياد ڪر) جڏهن تنهنجي پالڻهار آدم جي اولاد مان (يعني) سندن پٺين مان سندن اولاد کي پيدا ڪيو ۽ سندن وجود کي مٿن شاهد ڪيائين (۽ پڇيائين) ته (آءُ) اوهان جو پالڻهار نه آهيان ڇا؟ چيائون ته هاڻو (اهين)، گواه تيا آهيون، (اها گواهِي هن لاءِ وٺي هئي) ته (متان) قيامت جي ڏينهن چئو ته اسين هن (ڳالهه) کان بي خبر هئاسون (۱۷۲). يا (متان) چئو ته شرڪ رکيو اسان جي ابن ڏاڏن اڳ ڪيو هو ۽ اسين کائڻ پوءِ اولاد هئاسون، تنهن ڪري جيڪي بيهودن ڪيو تنهن سببان اسان کي چوڻو هلاڪ ڪرين؟ (۱۷۳). ۽ اهڙيءَ طرح اسين آيتون کليل طرح بيان ڪندا آهيون ته مان آهي موٽن (۱۷۴). ۽ (اي پيغمبر!) تون ان (ماڻهو) جو قصو کين پڙهي ٻڌاءِ جنهن کي پنهنجن آيتن جو علم ڏنو هيوسون (اهو) انهن (آيتن جي علم) مان (پاڻ پٽائي) نڪتو پوءِ شيطان سندس پٺيان لڳو پوءِ (اهو) گمراهن مان ٿيو (۱۷۵) ۽ جيڪڏهن اسين گهرون ها ته کيس انهن (آيتن) سان ضرور مٿاهون ڪريون ها پر هو زمين (جي پستيءَ) ڏانهن جهڪي پيو ۽ پنهنجن سڌن جي پٺيان لڳو، پوءِ سندس مثال ڪتي جي مثال وانگر ٿيو، (جو) جيڪڏهن (تون) مٿس (ڪا شيءِ) اولارين ته سهڪي يا جي چڏي ڏينس ته (به) سهڪي، اهو انهي قوم جو مثال آهي جن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو، پوءِ (اي پيغمبر انهن کي) اها نصيحت پڙهي ٻڌاءِ ته مان آهي سوچ ڪن (۱۷۶). جن ماڻهن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو تن جو حال بچڙو آهي ۽ انهن پاڻ تي ئي ظلم ڪيو (۱۷۷). جنهن کي الله هدايت ڪئي سو هدايت وارو آهي، ۽ جن کي گمراه ڪيائين سي ئي نقصان وارا آهن (۱۷۸).

وَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا
 يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا
 يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿٨٩﴾
 وَ لِلّٰهِ الأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ
 فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ وَمِمَّنْ خَلَقْنَا أُمَّةً
 يَّهْدُونَ بِالْحَقِّ وَبِهِ يَعْدِلُونَ ﴿٩١﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا
 سَنَسْتَدْرِجُهُم مِّنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٢﴾ وَأَمَلِي لَهُمْ أَن كَيْدِي
 مَتِينٌ ﴿٩٣﴾ أَوْ لَمْ يَتَفَكَّرُوا مَا بَصَاحِبُهُمْ مِّنْ جِنَّةٍ إِن هُوَ إِلَّا نَذِيرٌ
 مُّبِينٌ ﴿٩٤﴾ أَوْ لَمْ يَنْظُرُوا فِي مَلَكُوتِ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَا خَلَقَ
 اللهُ مِنْ شَيْءٍ ۗ وَأَنْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَدِ اقْتَرَبَ أَجَلُهُمْ فَبِأَيِّ
 حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٩٥﴾ مَنْ يُضِلِلِ اللهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ ۗ وَ
 يَذُرُهُمْ فِي طَعْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٩٦﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ
 مُرْسِمُهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ رَبِّي ۖ لَا يُجَدِّيهَا لِوَقْتِهَا إِلاَّ هُوَ تَنَزَّلَتْ
 فِي السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ ۗ لَآ تَأْتِيكُمْ إِلَّا بَغْتَةً يَّسْأَلُونَكَ كَأَنَّكَ حَفِيٌّ
 عَنْهَا قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

۽ بيشڪ دوزخ لاءِ جنن ۽ ماڻهن مان گهڻا پيدا ڪيا اٿون انهن جون (اهڙيون) دليون آهن جو انهن سان (الله جو حڪم) نه سمجهندا آهن ۽ انهن جون (اهڙيون) اکيون آهن جو انهن سان (حقانيت) ڏسي نه سگهندا آهن ۽ انهن جا (اهڙا) ڪن آهن جو انهن سان (حق کي) ٻڌي نه سگهندا آهن۔ اهي ڍورن وانگر آهن بلڪ انهن کان به وڌيڪ گمراه آهن اهي ئي غافل آهن (۱۷۹)۔ ۽ الله جا نالا (سڀ) سهڻا آهن تنهن ڪري کيس انهن (نالن) سان سڏيو ۽ جيڪي سندس نالن کي ڦيرائيندا آهن تن کي ڇڏي ڏيو۔ ۽ جيڪي ڪندا آهن تنهن جي سگهو سزا ڏين (۱۸۰)۔ ۽ جيڪي اسان پيدا ڪيا آهن تن مان هڪ ٽولي آهي جا سڄي (دين) جو ستو رستو ڏيکاريندي آهي، ۽ ان (دين) سان انصاف ڪندا آهن (۱۸۱)۔ ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو تن کي سگهو ڍرڏيئي (اٿاهون) سزا ڏينداسون جتان ڄاڻندا ئي نه (۱۸۲)۔ ۽ انهن کي مهلت ڏيندس، ڇو ته اسان جي رت مضبوط آهي (۱۸۳)۔ (اهي) سوچ نه ڪندا آهن ڇا ته سندن سنگتي (محمد ﷺ) کي ڪا چريائي ڪانهي؟ اهو ته رڳو پڌرو ڊيچاريندڙ آهي (۱۸۴)۔ آسمانن ۽ زمين جي بادشاهيءَ (۾) ۽ الله هر جنس مان جيڪي پيدا ڪيو آهي تنهن ۾ نه نهاريندا آهن ڇا؟ ۽ ته متان سندن (موت جي ٺهرايل) مدت پڪ پوري ٿيڻ تي هجي، پوءِ قرآن کان بعد ڪهڙيءَ ڳالهه تي ايمان آڻيندا؟ (۱۸۵)۔ جنهن کي الله گمراه ڪندو آهي تنهن کي ڪو هدايت ڪرڻ وارو ڪونهي ۽ الله انهن کي سندن گمراهيءَ ۾ حيران ٿيل ڇڏي ڏيندو آهي (۱۸۶)۔ (اي پيغمبر!) تو کان قيامت بابت پڇن ٿا ته ڪهڙيءَ مهل اچڻي آهي، ڇو ته انهيءَ جي خبر رڳو منهنجي پالڻهار وٽ آهي، الله کان سواءِ کيس سندس وقت تي ڪو پڌرو نه ڪندو۔ (ان جي اچڻ جي مهل جي ڄاڻ) آسمانن ۽ زمين ۾ ڳري ٿي آهي (يعني ڪو سمجهي نه ٿو سگهي)۔ اها ته اوهان وٽ اوچتو ئي ايندي۔ (اي پيغمبر) تو کان (ائين) پڇن ٿا جو ڇٽڪ تون ان جي ڪوجنا ڪندڙ آهين۔ ڇو ته ان جي خبر الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن وٽ نه آهي پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۱۸۷)۔

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ ۗ وَلَوْ
 كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبَ لَاسْتَكْتَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسَّنِيَ
 السُّوءُ ۗ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٨﴾ هُوَ الَّذِي
 خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا
 فَلَمَّا تَغَشَّاهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيًّا فَمَرَّتْ بِهِ ۖ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ
 دَعَا اللَّهَ رَبَّهَا لِيُنَّزِلَ إِلَيْهَا صَالِحًا لَّئِنْ كُنْتُمْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٨٩﴾
 فَلَمَّا أَتَتْهَا صَالِحًا جَعَلَ لَهُ شُرَكَاءَ فِيهَا ۖ أَتَتْهَا فَتَعَلَى اللَّهُ
 عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٠﴾ أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿٩١﴾
 وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿٩٢﴾ وَإِنْ
 تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُواكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدْعَوْتُهُمْ
 أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿٩٣﴾ إِنْ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 عِبَادٌ أَمْثَلُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
 صَادِقِينَ ﴿٩٤﴾ أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا ۗ أَمْ أَيْدٍ يَبِطْشُونَ
 بِهَا ۗ أَمْ لَهُمْ آعِينٌ يُبْصِرُونَ بِهَا ۗ أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ
 بِهَا ۗ قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا ۖ فَلَا تُنظِرُونَ ﴿٩٥﴾

چؤ ته الله جي گهر داران آء پاڻ کي نڪي فائدو ۽ نڪي نقصان پهچائي سگهان ٿو۔ ۽ جيڪڏهن ڳجه جاٿان ها ته گهڻيون چڱايون گڏ ڪريان ها، ۽ مون کي ڪو ڏک نه پهچي ها، آء ته ان قوم لاءِ رڳو ڊيڄاريندڙ ۽ خوشخبري ڏيندڙ (پيغمبر) آهيان جيڪي مڃيندا آهن (۱۸۸)۔ اهو (الله) آهي جنهن اوهان کي هڪ وجود مان بڻايو ۽ منجهانئس سندس زال هن لاءِ بڻايائين ته ساڻس سڪون وٺي، پوءِ جنهن مهل ساڻس ميلاپ ڪندو آهي ته اها هلڪي بار سان ڳورهاري ٿيندي آهي ۽ ان سان گهمندي رهندي آهي ۽ وري جنهن مهل ڏاڍي ڳري ٿيندي آهي (تنهن مهل) ٻئي پنهنجي پالڻهار کي سڏيندا آهن (ته قسم آهي) ته جيڪڏهن اسان کي صالح (ٻار) ڏيندين ته ضرور شڪر ڪندڙن مان ٿينداسون (۱۸۹)۔ پوءِ جنهن مهل انهن کي صالح (پٽ) ڏيندو آهي (تنهن مهل) جيڪي انهن کي ڏنائين تنهن ۾ الله سان شريڪ مقرر ڪندا آهن، ۽ جنهن شيءِ کي الله سان شريڪ بڻائيندا آهن تنهن کان الله (جو شان) مٿاهون آهي (۱۹۰)۔ (هي مشرڪ) اهڙن کي چو ٿا شريڪ بڻائين جي ڪجهه بڻائي نه سگهندا آهن ۽ اهي پاڻ خلقيل آهن (۱۹۱)۔ ۽ نڪي انهن کي ڪا مدد ڏيئي سگهندا آهن ۽ نڪي پاڻ کي (ٺي) مدد ڏيئي سگهندا آهن (۱۹۲)۔ ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن انهن کي هدايت ڏانهن سڏيندو ته اوهان جي تابعداري نه ڪندا۔ اوهان تي برابر آهي ته انهن کي سڏيو يا اوهين ماڻ ڪريو (۱۹۳)۔ الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهيو سي اوهان جهڙا ٻانها آهن تنهن ڪري جيڪڏهن (اوهين) سچا آهيو ته انهن کي سڏيو، ته پوءِ ڀلي اوهان کي ورندي ڏين (۱۹۴)۔ انهن (بتن) کي ڪي پير آهن ڇا جن سان گهمندا آهن يا انهن کي ڪي هٿ آهن ڇا جن سان وٺندا آهن يا انهن کي اکيون آهن ڇا جن سان ڏسندا آهن يا انهن کي ڪي ڪن آهن ڇا جن سان ٻڌندا آهن؟ چؤ ته (اوهين) پنهنجن بتن کي سڏيو پوءِ مون لاءِ (جيڪا رٿ اچيو سا) رٿيو ۽ مون کي مهلت نه ڏيو (۱۹۵)۔

إِنَّ وَرِثَةَ اللَّهِ الَّذِي نَزَّلَ الْكِتَابَ وَهُوَ يَتَوَلَّى الصَّالِحِينَ ﴿١٩٦﴾
 وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ نَصْرَكُمْ وَلَا
 أَنْفُسَهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٧﴾ وَإِنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَسْمَعُوا
 وَتَرَاهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ وَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٩٨﴾ خذِ الْعَفْوَ وَأْمُرْ
 بِالْعُرْفِ وَأَعْرِضْ عَنِ الْجَاهِلِينَ ﴿١٩٩﴾ وَأَمَّا يَنْزَغُكَ مِنَ
 الشَّيْطَانِ نَزْعٌ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ
 اتَّقَوْا إِذْ أَمَسَّهُمْ طُفٌ مِّنَ الشَّيْطَانِ تَذَكَّرُوا فَإِذَا هُمْ
 مُبْصِرُونَ ﴿٢٠١﴾ وَإِخْوَانُهُمْ يَبُدُّوهُمْ فِي الْغَيِّ ثُمَّ لَا يِقْصُرُونَ ﴿٢٠٢﴾
 وَإِذْ أَلَمْتَ أَتَيْهِمْ بِآيَةٍ قَالُوا الْوَلَا اجْتَبَيْتَهَا قُلْ إِنَّمَا أَتَّبِعُ
 مَا يُوحَىٰ إِلَيَّ مِنْ رَبِّي هَذَا بَصَائِرُ مِنْ رَبِّكُمْ وَهُدًى وَ
 رَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٢٠٣﴾ وَإِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا
 لَهُ وَأَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٠٤﴾ وَأذْكُرْ رَبَّكَ فِي نَفْسِكَ
 تَضَرُّعًا وَخِيفَةً وَدُؤْنَ الْجَهْرِ مِنَ الْقَوْلِ بِالْغُدُوِّ
 وَالْأَصَالِ وَلَا تَكُنْ مِنَ الْغَافِلِينَ ﴿٢٠٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ عِنْدَ رَبِّكَ
 لَا يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْبِخُونَهُ وَلَهُ يَسْجُدُونَ ﴿٢٠٦﴾

بیشڪ منهنجو مددگار آھو الله آھي جنھن ڪتاب نازل ڪيو ۽ آھو نيڪن ڪي مدد ڏيندو آھي (۱۹۶). ۽ ان (الله) کان سواءِ جن ڪي سڏيندا آھيو سي اوهان ڪي ڪا مدد ڏيئي نہ سگھندا آھن ۽ نڪي پاڻ ڪي مدد ڏيئي سگھندا آھن (۱۹۷). ۽ جيڪڏھن اوهين انھن ڪي ھدايت ڏانهن سڏيو تہ ڪين ٻڌندا۔ ۽ ڪين ڏسندو آھين (تہ ڇڻ) تہ تو ڏانهن تڪين ٿا مگر آھي ڏسندا ئي نہ آھن (۱۹۸). (اي پيغمبر) معافي ڏيڻ جي عادت ڪر ۽ چڱي ڪم ڪرڻ جو حڪم ڪر ۽ جاھلن کان منھن موڙ. (۱۹۹). ۽ جيڪڏھن توڪي شيطان کان ڪو وسوسو پوي تہ الله کان پناه گھر۔ چو تہ آھو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آھي (۲۰۰). جيڪي پرھيزگار آھن تن ڪي جڏھن شيطان کان ڪو وسوسو پھچندو آھي تڏھن الله ڪي ياد ڪندا آھن پوءِ آھي انھيءَ ئي مهل (دانائيءَ واري نظر سان) ڏسندڙ ٿيندا آھن (۲۰۱). ۽ انھن (شيطانن) جا پاڻر ڪين گمراھيءَ ۾ چڪيندا آھن وري نہ گھٽائيندا آھن (۲۰۲). ۽ (اي پيغمبر!) جڏھن وٽن ڪا آيت نہ آئيندو آھين (تڏھن) چوندا آھن تہ (پاڻ) چو نہ ناھيندو آھين؟ چو تہ جيڪي مون ڏانهن پنھنجي پالڻھار جو وحي ٿيندو آھي تنھن کان سواءِ (ڪنھن جي) تابعداري نہ ڪندو آھيان، ھي (قرآن) اوهان جي پالڻھار وٽان سوجھرو ۽ ھدايت ۽ باجھ انھيءَ قوم لاءِ آھي جا مڃيندي آھي (۲۰۳). ۽ جڏھن قرآن پڙھيو وڃي (تڏھن) آھو ڪن ڏيئي ٻڌو ۽ چپ ڪريو مان باجھ ڪجيو (۲۰۴). ۽ پنھنجي پالڻھار ڪي پنھنجي دل ۾ عاجزيءَ ۽ پڻ سان وڏي آواز کان (ڪجھ) جھڪو صبح ۽ سانجھي جو ياد ڪر ۽ غافلن مان نہ ھج (۲۰۵). بيشڪ جيڪي تنھنجي پالڻھار وٽ (ويجھا) آھن (سي) سندس عبادت کان وڌائي نہ ڪندا آھن ۽ ان جي پاڪائي بيان ڪندا آھن ۽ ان ڪي سجدو ڪندا آھن (۲۰۶).

سُورَةُ الْاَنْفَالِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

یَسْأَلُونَكَ عَنِ الْاَنْفَالِ قُلِ الْاَنْفَالُ لِلّٰهِ وَالرَّسُولِ فَاتَّقُوا

اللّٰهَ وَاصْلِحُوا ذَاتَ بَیْنِكُمْ وَاطِيعُوا اللّٰهَ وَرَسُولَهُ اِنْ كُنْتُمْ

مُؤْمِنِیْنَ ۝۱ اِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِیْنَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ

قُلُوبُهُمْ وَاِذَا تَلَّیْتَ عَلَیْهِمْ اٰیٰتَهُ زَادَتْهُمْ اِیْمَانًا وَعَلَى

رَبِّهِمْ یَتَوَكَّلُونَ ۝۲ الَّذِیْنَ یُقِیْمُونَ الصَّلٰوةَ وَمِمَّا

رَزَقْنَاهُمْ یُنْفِقُونَ ۝۳ اُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَهُمْ

دَرَجَاتٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَمَغْفِرَةٌ ۝۴ وَرِزْقٌ كَرِیْمٌ ۝۵ كَمَا

اَخْرَجَكَ رَبُّكَ مِنْ بَیْتِكَ بِالْحَقِّ وَاِنَّ فَرِیْقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِیْنَ

لَكَرِهُوْنَ ۝۶ یُجَادِلُونَكَ فِی الْحَقِّ بَعْدَ مَا تَبَيَّنَ كَاَنَّمَا یَسَافِرُونَ

اِلَى الْمَوْتِ وَهُمْ یَنْظُرُونَ ۝۷ وَاِذْ یُعِدُّكُمْ اللّٰهُ اِحْدٰی

الطَّآئِفَتِیْنَ اَنَّهُمَا لَكُمْ وَتُوَدُّونَ اَنَّ غَیْرَ ذَاتِ الشُّوْكَةِ

تَكُوْنُ لَكُمْ وَیُرِیْدُ اللّٰهُ اَنْ یُّحِقَّ الْحَقَّ بِكَلِمٰتِهِ وَیَقْطَعُ دَابِرَ

الْكَافِرِیْنَ ۝۸ لَیْحِقَّ الْحَقُّ وَیَبْطُلَ الْبَاطِلُ وَلَوْ كَرِهَ الْمُجْرِمُونَ ۝۹

سورة انفال مدني آهي ۽ هيءَ
پنجهنر آيتون ۽ ڏهه رکوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) غنيمت جي مال بابت توکان پڇڻ ٿا، چؤ ته غنيمت جو مال
الله ۽ پيغمبر جو آهي، پوءِ الله کان ڊڄو ۽ اوهين پنهنجو پاڻ ۾ ٺهراءُ ڪريو
۽ جيڪڏهن مؤمن آهيو ته الله ۽ سندس پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو (۱).
مؤمن آهي ئي آهن جن جون دليون جڏهن الله ياد ڪيو ويندو آهي (تڏهن)
ڊڄنديون آهن ۽ جڏهن سندس آيتون آهن کي پڙهي ٻڌائبيون آهن تڏهن
اهي سندن ايمان کي وڌائينديون آهن ۽ (اهي) پنهنجي پالڻهار تي ڀروسو
ڪندا آهن (۲). اهي نماز پڙهندا آهن ۽ جيڪي کين رزق ڏنسون تنهن
مان خرچ ڪندا آهن (۳). اهي ئي پڪا مؤمن آهن. انهن لاءِ سندن پالڻهار
وت (وڏا) درجا ۽ بخشش ۽ چڱي روزي آهي (۴). تنهنجي انهيءَ پالڻهار
(جو قسم آهي) جنهن توکي (مديني منجهان) تنهنجي گهر مان (ڪنهن
مصلحت لاءِ) ٻاهر آندو، ۽ بيشڪ مؤمنن منجهان هڪ ٽولي ضرور
ناراض هئي (۵). اهي سڄي ڳالهه بابت ان جي پڌري ٿيڻ کان پوءِ (ب)
توسان گفتگو ڪندا رهيا جڏهن ته اهي (اڪين سان) ڏسندي موت ڏانهن
هڪليا وڃن ٿا (۶). ۽ (ياد ڪريو) جڏهن الله اوهان سان انجاءُ ڪيو ته
(ڪافرن جي) ٻن ٽولين مان هڪ اوهان کي هٿ لڳندي ۽ اوهان گهريو
ٿي ته بي هٿيار (ٽولي) اوهان لاءِ هجي ۽ الله گهريو ٿي ته پنهنجي حڪم
سان حق کي ثابت ڪري ۽ ڪافرن جي پاڙ هن لاءِ وڌي (۷). ته حق
کي ثابت ڪري ۽ باطل کي ناس ڪري توثيڪ مجرم (ڏوهاري) ناراض
رهن (۸).

اذ تَسْتَعِينُونَ رَّبَّكُمْ فَاسْتَجَابْ لَكُمْ اِنِّي مُهِدْكُمْ بِالْفِ
 مِّنَ الْمَلِكَةِ مُرْدًا فَاِنَّ ④ وَمَا جَعَلَهُ اللهُ اِلَّا بُشْرٰى وَلِتَطْمَئِنَّ
 بِهٖ قُلُوبُكُمْ وَمَا النَّصْرُ اِلَّا مِنْ عِنْدِ اللهِ اِنَّ اللهَ عَزِيزٌ
 حَكِيمٌ ⑤ اذِغْشٰىكُمْ النَّعَاسَ اَمْنَةً مِّنْهُ وَيُنزِلْ عَلَيْكُمْ
 مِّنَ السَّمَاءِ مَآءً لِّيُطَهِّرَ كُمْ بِهٖ وَيُذْهِبَ عَنْكُمْ رِجْزَ
 الشَّيْطٰنِ وَلِيُرِيْطَ عَلٰى قُلُوبِكُمْ وَيُثَبِّتَ بِهٖ الْاَقْدَامَ ⑥ اذِ
 يُوحٰى رَبُّكَ اِلَى الْمَلِكَةِ اِنِّي مَعَكُمْ فَثَبَّتُوا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
 سَالِقِيْ فِيْ قُلُوبِ الَّذِيْنَ كَفَرُوا الرَّعْبَ فَاَضْرِبُوا فَوْقَ
 الْاَعْنَاقِ وَاَضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنٰنٍ ⑦ ذٰلِكَ بِاَنَّهُمْ
 شَاقُّوا اللهَ وَرَسُوْلَهٗ وَمَنْ يُشٰقِقِ اللهَ وَرَسُوْلَهٗ فَاِنَّ
 اللهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ⑧ ذٰلِكُمْ فَذَوْقُوْهُ وَاَنَّ لِلْكَٰفِرِيْنَ
 عَذَابَ النَّارِ ⑨ يَا أَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اذِ الْقَيْتَمُ الَّذِيْنَ
 كَفَرُوْا زَحٰفًا فَلَا تُولُوْهُمُ الْاَدْبَارَ ⑩ وَمَنْ يُؤَلِّهْمُ يَوْمَئِذٍ
 دُبْرَهٗ اِلَّا لِمَتَحَرِّفَ الْقِتَالَ اَوْ مَتَحَرِّزًا اِلَى فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ
 بِغَضَبٍ مِّنَ اللهِ وَمَا وَّهٗ جَهَنَّمُ وِبِئْسَ الْمَصِيْرُ ⑪

جڏهن پنهنجي پالڻهار کي فرياد ٿي ڪيو ته (اها) اوهان جي (فرياد) قبول ڪيائين (فرمايائين) ته اءُ لڳو لڳ هڪ ٻئي پٺيان ايندڙ هڪ هزار ملائڪن سان اوهان جي مدد ڪندڙ آهيان (۹). الله ان (مدد) کي رڳو خوشخبري ڪيو هو ۽ ته ان سان اوهان جيون دليون تسلي واريون ٿين- ۽ الله جي پار کان سواءِ (ٻئي هنڌان) مدد (مٿي) نه آهي- چو ته الله غالب حڪمت وارو آهي (۱۰). (ياد ڪريو) جنهن مهل پنهنجي طرف کان امن ڏيڻ لاءِ اوهان کي اونگه ڍڪيائين ۽ اوهان تي آسمان مان پاڻي هن لاءِ وسايائين ته ان سان اوهان کي (وهنجارائي) پاڪ ڪري ۽ اوهان کان شيطان جي پليستي پري ڪري ۽ اوهان جي دلين کي مضبوط ڪري ۽ ان سان (اوهان جي) قلمن کي ڄمائي رکي (۱۱). (ياد ڪر) جڏهن تنهنجي پالڻهار ملائڪن ڏانهن وحي ڪيو ته اءُ اوهان ساڻ آهيان تنهن ڪري مؤمنن کي هٿايو- ڪافرن کي دل ۾ سگهو دهشت وجهندس پوءِ (اي مؤمنو!) گردنن تي ڌڪ هڻو ۽ انهن (جي آڱرين) جو سڀ ڪو سنڌ پيجو (۱۲). اهو (حڪم) هن سببان آهي جو انهن الله ۽ سندس پيغمبر جي مخالفت ڪئي ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جي مخالفت ڪندو ته بيشڪ الله سخت سزا (ڏيندڙ) آهي (۱۳). اها (سزاوهين) چڪو ۽ (پڪ ڄاڻو) ته ڪافرن لاءِ باه جو عذاب آهي (۱۴). اي مؤمنو! جڏهن (ويڙه ۾) ڪافرن جي مڇي سان آمهون سامهون ٿيو تڏهن انهن کي پٺي ڏيئي نه ڦرو (۱۵). ۽ انهيءَ ڏينهن لڙائي جي چال ڪندڙ يا (پنهنجي لشڪر جي) ڪنهن ٽوليءَ ڏانهن پاسي وٺندڙ کان سواءِ جيڪو انهن کي پٺي ڏيئي ڦرندو سو بيشڪ الله جي ڏمر هيٺ آيو ۽ سندس جاءِ دوزخ آهي ۽ اها بچڙي جاءِ آهي (۱۶).

فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَ
 لَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ وَلِيُبْلِيَ الْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ بَلَاءً حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ
 سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٤﴾ ذَلِكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ مُوهِنٌ كَيْدَ الْكَافِرِينَ ﴿١٥﴾ إِنَّ
 تَسْتَفْتِحُوا فَقَدْ جَاءَكُمُ الْفَتْحُ وَإِنْ تَدْتَهُوا فَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَ
 إِنْ تَعُودُوا وَإِن تَعُدُّوا وَلَنْ تَغْنِيَ عَنْكُمْ فِتْنَتُكُمْ شَيْئًا وَلَوْ كَثُرَتْ
 وَأَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اطِّيعُوا
 اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَوَلَّوْا عَنَّهُ وَ أَنْتُمْ تَسْمَعُونَ ﴿١٧﴾ وَلَا
 تَكُونُوا كَالَّذِينَ قَالُوا سَمِعْنَا وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّ
 شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الضُّمُّهُ الْبُكْمُ الَّذِينَ لَا
 يَعْقِلُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْ عَلِمَ اللَّهُ فِيهِمْ خَيْرًا لَأَسْمَعَهُمْ وَلَوْ
 أَسْمَعَهُمْ لَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ
 وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ
 تُحْشَرُونَ ﴿٢١﴾ وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا
 مِنْكُمْ خَاصَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٢﴾

پوءِ کين اوهان قتل نه ڪيو پر کين الله قتل ڪيو آهي ۽ (اي پيغمبر) جڏهن تو (دور جي مٿ) اچلي تڏهن (اها) تو نه اچلي پر الله اچلي - ۽ (هن لاءِ) ته پاڻ وٽان مؤمنن کي (نعمت ڏيڻ سان) چڱيءَ طرح آزمائي، بيشڪ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۷). اهو (حال) آهي ۽ الله ڪافرن جي مڪر کي ڪمزور ڪندڙ آهي (۱۸). (اي ڪافرو!) جڏهن (بدر جي لڙائيءَ جي سنڀرڻ مهل ڪفر ۽ اسلام جي سچائيءَ پرکڻ لاءِ) سوپ گهريو تڏهن بيشڪ اوهان جي آڏو (اسلام کي) سوپ آئي، ۽ جيڪڏهن اوهين (اسلام جي سچائي سمجهي ڪفر کان) بس ڪندؤ ته اهو اوهان لاءِ چڱو آهي، ۽ جيڪڏهن ٻيهر (ويڙه لاءِ) ايندؤ ته وري (اسلام کي فتح) ڏينداسون، ۽ اوهان جو لشڪر جيتوڻيڪ گهڻو هوندو ته به اوهان کان ڪجهه به نه تاري سگهندو ۽ الله مؤمنن سان (ساڻ) آهي (۱۹). اي ايمان وارو! الله ۽ سندس پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو ۽ ان کان منهن نه موڙيو حالانڪ اوهين (قرآن) ٻڌو ٿا (۲۰). ۽ انهن (ڪافرن ۽ منافقن) جهڙا نه ٿيو جن چيو ته ٻڌوسون ۽ اهي نه ٿا ٻڌن (۲۱). الله وٽ (سڀني چرندڙ) ساهدارن مان بري ۾ برا (حق ٻڌڻ ۽ چوڻ کان) ٻوڙا ۽ گونگا آهن جي (ڪجهه به) نه سمجهندا آهن (۲۲). ۽ جيڪڏهن الله منجهن ڪا چڱائي ڄاڻي ها ته ضرور کين ٻڌائي ها ۽ جيڪڏهن کين ٻڌائي ها ته (به) اهي منهن موڙيندڙ ٿي ڦري وڃن ها (۲۳). اي مسلمانو! الله ۽ پيغمبر جو سد قبول ڪريو جڏهن (پيغمبر) اوهان کي هن لاءِ سڏي ته اوهان (جي دلين) کي زندهه ڪري، ۽ ڄاڻو ته الله ماڻهو ۽ سندس دل جي وچ ۾ آڙ هوندو آهي ۽ يقيناً اوهين (سڀ) ڏانهس ئي گڏ ڪبو (۲۴). ۽ انهي فتني کان ڊڄو جو اوهان مان جن ظلم ڪيو چڙو تن کي (ئي) نه پهچندو (بلڪ عام هوندو)، ۽ ڄاڻو ته الله سخت سزا ڏيندڙ آهي (۲۵).

وَادْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ
 أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَآوَاكُمْ وَأَيَّدَكُمْ بِبَصَرِهِ وَرَزَقَكُمُ
 مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا
 تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمْنَتَكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾
 وَعَلِمُوا أَنَّهَا مَوَالِكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَأَنَّ اللَّهَ
 عِنْدَهُ أَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٣٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَتَّقُوا اللَّهَ
 يَجْعَلْ لَكُمْ فُرْقَانًا وَيُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَ
 اللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٤٠﴾ وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا
 لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ
 وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَكْرِيِّينَ ﴿٤١﴾ وَإِذْ اتَّكَلَى عَلَيْهِمُ الْإِثْنَا قَالُوا
 قَدْ سَمِعْنَا لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا إِنْ هَذَا إِلَّا
 أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٤٢﴾ وَإِذْ قَالُوا اللَّهُمَّ إِنْ كَانَ هَذَا
 هُوَ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِكَ فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَابًا مِنَ السَّمَاءِ
 أَوْ ائْتِنَا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنْتَ
 فِيهِمْ وَمَا كَانَ اللَّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَهُمْ يَسْتَغْفِرُونَ ﴿٤٤﴾

۽ (اي مڪي مان هجرت ڪندڙو ! سندس احسانن کي) ياد ڪريو جڏهن
 اوهين ٿورڙا (۽) هيٺا هيٺو ڏٺو ٿي ته متان (ڪافر) ماڻهو اوهان کي اُمالڪ
 اغوا ڪري وٺن پوءِ اوهان کي جاءِ (پناه) ڏنائين ۽ اوهان کي پنهنجي مدد
 سان قوت ڏنائين ۽ اوهان کي سٺين شين مان روزي ڏنائين ته مان اوهين
 شڪرانو ڪريو (۲۶). اي مؤمنو! الله ۽ پيغمبر جي خيانت نه ڪريو ۽ اوهين
 ڄاڻي وٺي پاڻ ۾ (هڪ ٻئي جي) امانت جي خيانت (به) نه ڪريو (۲۷).
 ۽ ڄاڻو ته اوهان جا مال ۽ اوهان جو اولاد رڳو (اوهان لاءِ) آزمائش آهن ۽
 الله وٽ ئي وڏو اجر آهي (۲۸). اي ايمان وارو جيڪڏهن الله کان ڊڄندا
 رهندو ته اوهان لاءِ (اوهان جي دلين ۾ حق ۽ باطل کي) نڪيڙيندڙ (نور) پيدا
 ڪندو ۽ اوهان جا گناهه اوهان کان تاريندو ۽ اوهان کي بخشيندو ۽ الله
 وڏي فضل وارو آهي (۲۹). ۽ (اي پيغمبر! ياد ڪر) جنهن مهل تو لاءِ
 ڪافرن رٿ ٿي ڪئي ته توکي سوگهو ڪن يا توکي ڪهن يا توکي
 لوڏين- ۽ (اها بچڙي) رٿ ڪيائون ٿي- ۽ الله (به) رٿ ڪئي ٿي ۽ الله
 بهتر رٿ ڪندڙ آهي (۳۰). ۽ جڏهن اسان جون آيتون کين پڙهي ٻڌائجن
 ٿيون (تڏهن) چوندا آهن ته ٻڌوسون، جيڪڏهن گهرون ته انهيءَ جهڙو
 (اسين به) چئون، (پر)هي ته رڳو اڳين جون آڪائيون آهن (۳۱). ۽ (ياد
 ڪريو) جڏهن (ڪافرن) چيو ته اي الله! جيڪڏهن هي (قرآن) تو
 وٽان حق آهي ته اسان تي آسمان کان پٿر وساءِ يا ڪو اسان تي ڏکوئيندڙ
 عذاب آڻ (۳۲). ۽ الله کي نه جڳائيندو آهي جو تنهنجي منجهن هوندي
 کين عذاب ڪري- ۽ الله کي (هي به) نه جڳائيندو آهي جو کين هن
 هوندي عذاب ڪري جو آهي بخشش گهرندا هجن (۳۳).

وَمَا لَهُمْ أَلَّا يُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ وَهُمْ يَصُدُّونَ عَنِ الْمَسْجِدِ
 الْحَرَامِ وَمَا كَانُوا أَوْلِيَاءَهُ إِنْ أَوْلِيَاءُؤُهُ إِلَّا الْمُتَّقُونَ
 وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ
 عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مَكَاءً وَتَصَدِيقَةً فَبَدَّلَ اللَّهُ عَذَابَهُ
 بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيُنْفِقُونَ
 أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ
 تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ ۗ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
 إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُجْشَرُونَ ﴿٣٥﴾ لِيَبَيِّنَ اللَّهُ لِيُحِبِّثَ مِنَ الطَّيِّبِ وَ
 يَجْعَلَ الْخَبِيثَ بَعْضَهُ عَلَىٰ بَعْضٍ فَيَرْكَبَهُ جَمِيعًا
 فَيَجْعَلَهُ فِي جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٣٦﴾ قُلْ لِلَّذِينَ
 كَفَرُوا إِنْ يَدْتَهُمْ يُغْفَرْ لَهُمْ مَآ قَدْ سَلَفَ ۗ وَإِنْ يَعُودُوا
 فَقَدْ مَضَتْ سُنَّتُ الْأَوَّلِينَ ﴿٣٧﴾ وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّىٰ لَا
 تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنِ انْتَهَوْا
 فَإِنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٣٨﴾ وَإِنْ تَوَلَّوْا فاعْلَمُوا
 أَنَّ اللَّهَ مَوْلٰكُمْ ۗ نِعَمَ الْمَوْلٰى وَنِعَمَ النَّصِيرِ ﴿٣٩﴾

۽ کين ڇا (ٿيو) آهي جو الله کين (پيغمبر جي هجرت کان پوءِ) عذاب نه ڪري هن هوندي جو مسجد الحرام کان (ماڻهن کي) جهليندا آهن حالانڪه ان جا متولي نه آهن۔ پر هيڙگارن کان سواءِ ٻيو ڪو ان جو متولي نه آهي پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۳۴). ۽ سندن نماز الله جي گهر وٽ سئين ۽ تازين هٿن کان سواءِ (ڪجهه) نه آهي۔ پوءِ انهي ڪري جو ڪفر ڪندا هيُو عذاب چڪو (۳۵). (۽) ڪافر پنهنجا مال هن لاءِ خرچ ڪن ٿا ته (ماڻهن کي) الله جي راه کان جهلين پوءِ اهي سگهو (پنهنجا مال) خرچ ڪندا وري (اهو خرچڻ) مٿن حسرت ٿيندو وري هيٺا ٿيندا، ۽ ڪافر دوزخ ڏانهن گڏ ڪيا ويندا (۳۶). ته (جيئن) الله پليت کي پاڪ کان ڌار ڪري ۽ پليت کي هڪ ٻئي تي رکي پوءِ (کيس سٿي) هيڪاندو ڏير ڪري پوءِ ان کي دوزخ ۾ وجهي۔ اهي ئي خساري وارا آهن (۳۷). (اي پيغمبر!) ڪافرن کي ڇو ته جيڪڏهن اوهين بس ڪندؤ ته جو ڪجهه گذريو سو کين بخشبو ۽ جيڪڏهن ٻيهر ويڙه ڪندا ته بيشڪ اڳين جي (اها) عادت ٿي گذري آهي (۳۸). ۽ (اي مؤمنو!) انهن سان (ايستائين) لڙائي ڪريو جيستائين (ڪفر جو) فتنو نه رهي ۽ سموري حڪومت رڳو الله جي ٿئي (يعني قانون اللهءِ جو عمل هلي) پوءِ جيڪڏهن مُرتي وڃن ته جيڪي ڪندا آهن سو الله ڏسندڙ آهي (۳۹). ۽ جيڪڏهن منهن مورڙيائون (۽ باز نه آيا) ته ڄاڻو ته الله اوهان جو سنڀاليندڙ آهي ۽ اهو ڀلو سنڀاليندڙ ۽ ڀلو مددگار آهي (۴۰).

وَعَلِمُوا أَنَّمَا غَنِمْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَإِنَّ لِلَّهِ خُمُسَهُ وَ
 لِلرَّسُولِ وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَابْنِ
 السَّبِيلِ إِنْ كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ
 الْفُرْقَانِ يَوْمَ التَّقِي الْجَمْعِينَ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣١﴾
 إِذْ أَنْتُمْ بِالْعُدْوَةِ الدُّنْيَا وَهُمْ بِالْعُدْوَةِ الْقُصْوَىٰ وَ
 الرِّكْبُ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَلَوْ تَوَاعَدْتُمْ لِاخْتِلَافْتُمْ فِي
 الْمِيعَادِ وَلَكِنْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا لِيَهْلِكَ
 مَنْ هَلَكَ عَنْ بَيِّنَةٍ وَيَحْيَىٰ مَنْ حَيَّ عَنْ بَيِّنَةٍ وَإِنَّ
 اللَّهَ لَسَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾ إِذْ يُرِيكُهُمُ اللَّهُ فِي مَنَايِكَ قَلِيلًا
 وَلَوْ أَرَأَيْتُمْ كَثِيرًا فَفَسَلْتُمْ وَلَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ
 وَلَكِنَّ اللَّهَ سَلَّمَ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ﴿٣٣﴾ وَ
 إِذْ يُرِيكُمُوهُمْ إِذِ التَّقِيْتُمْ فِي آعْيُنِكُمْ قَلِيلًا وَيُقَالِكُمْ
 فِي آعْيُنِهِمْ لِيَقْضِيَ اللَّهُ أَمْرًا كَانَ مَفْعُولًا وَإِلَى اللَّهِ
 تُرْجَعُ الْأُمُورُ ﴿٣٤﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيْتُمْ فِتْنَةً
 فَاتَّبِعُوا وَأَذْكُرُوا وَاللَّهُ كَثِيرٌ أَعْلَمُ تَقْلِحُونَ ﴿٣٥﴾

۽ ڄاڻو ته جيڪو مال (غنيمت ڪافرن کان) اوهان جي هٿ ۾ آيو تنهن جو پنجون حصو الله ۽ پيغمبر ۽ (پيغمبر جي) عزيزن ۽ يتيمن ۽ مسڪينن ۽ مسافرن لاءِ آهي. جيڪڏهن اوهان الله کي مڃيو آهي ۽ (پڻ) جيڪو (قرآن) پنهنجي ٻانهي (محمد ﷺ) تي فيصلي جي ڏينهن- جنهن ڏينهن ٻئي ٽوليون پاڻ ۾ (مد) مقابل ٿيون- نازل ڪيوسون (تنهن تي يقين رکندا آهيو ته ان حڪم تي عمل ڪريو)- ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۴۱). (اهو اهو وقت هو) جنهن مهل اوهين اوربنءَ ۽ ڀڙن ۽ هو پرينءَ ۽ ڀڙن ۽ (قافلي جا) سوار اوهان کان هيٺينءَ ڀڙن ۽ جيڪڏهن پاڻ ۾ (مقابلي لاءِ) انجام ڪريو ها ته ضرور (ان) انجام ۾ برخلاف ٿيو ها، پر هن لاءِ ته جيڪو ڪم الله کي ڪرڻو هو سو پورو ڪري (ته حق ڀڙو ٿي ۽) هن لاءِ ته جيڪو هلاڪ (گمراه) ٿي سو چٽائيءَ کان پوءِ مر ته هلاڪ ٿي ۽ جيڪو جيئرو ٿي (يعني حق کي پروڙي) سو چٽائيءَ کان پوءِ پل ته جيئرو رهي- ۽ بيشڪ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۴۲). (ياد ڪريو) جنهن مهل الله تنهنجي خواب ۾ توکي آهي (ڪافر) ٿورا ڏيکاريا- ۽ جيڪڏهن توکي آهي گهڻا ڏيکاري ها ته ضرور بي همت ٿيو ها ۽ ضرور (ان) ڪم ۾ هڪ ٻئي سان تڪرار ڪريو ها پر الله (ان تڪرار کان اوهان کي) بچايو- ڇو ته اهو سينن وارو (پيد) ڄاڻندڙ آهي (۴۳). ۽ (ياد ڪريو) جڏهن اوهين هڪ ٻئي جي سامهون ٿيو تڏهن (الله) اوهان جي اکين ۾ آهي ٿورڙا ڪري ڏيکاري ٿي ۽ انهن (ڪافرن) جي نگاهن ۾ اوهان کي ٿورڙا ڪري ڏيکاريائين ٿي هن لاءِ ته الله اهو ڪم پورو ڪري جيڪو ڪرڻو هو ۽ الله ڏانهن (سڀ) ڪم موٽايا ويندا (۴۴). اي ايمان وارو! جڏهن ڪنهن (ڪافر) ٽوليءَ سان (جنگ ۾) مقابلو ڪريو تڏهن ثابت قدم رهو ۽ الله کي گهڻو ياد ڪريو ته مان اوهين ڪامياب ٿيو (۴۵).

وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَلَا تَنَازَعُوا فَتَفْشَلُوا وَتَذْهَبَ
 رِيحُكُمْ وَاصْبِرُوا إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ٣٧ وَلَا تَكُونُوا
 كَالَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بَطْرًا وَرِئَاءَ النَّاسِ وَ
 يُصْذَرُونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَاللَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ مُخِيطٌ ٣٨
 وَإِذْ زَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ وَقَالَ لَا غَالِبَ لَكُمْ
 الْيَوْمَ مِنَ النَّاسِ وَإِنِّي جَارٌ لَكُمْ فَلَمَّا تَرَأَتِ الْفِئْتَنَ
 نَكَصَ عَلَى عَقَبَيْهِ وَقَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِّنْكُمْ إِنِّي أَرَى مَا لَا تَرَوْنَ
 إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ وَاللَّهُ شَدِيدُ الْعِقَابِ ٣٩ إِذْ يَقُولُ
 الْمُبَغِضُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ غَرَّهُوا إِلَيْكُمْ
 وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ٤٠
 لَوْ تَرَى إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ
 وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ٤١ ذَلِكَ
 بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَكُمْ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ بِظَلَامٍ لِلْعَبِيدِ ٤٢
 كَذَابٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ
 فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ٤٣

۽ الله ۽ سندس پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو ۽ پاڻ ۾ تڪرار نه ڪريو نه ته ڪمزور ٿيندو ۽ اوهان جي (اتفاق جي) هوا هلي ويندي ۽ صبر ڪريو۔ چو ته الله صابرن ساڻ آهي (۴۶)۔ ۽ اوهين انهن (بدر وارن ڪافرن) وانگر نه ٿيو جيڪي پنهنجن ديسن مان لاڏ سان ۽ ماڻهن جي ڏيکاري لاءِ نڪتا ۽ الله جي وات کان جهلڻ لڳا۔ ۽ جيڪي ڪندا آهن تنهن کي الله گهڻو ڪندڙ آهي (۴۷)۔ ۽ جڏهن شيطان سندن ڪرتوت انهن لاءِ سينگاريا ۽ (ڪافرن کي) چيائين ته اڄ ماڻهن مان ڪوبه اوهان تي غالب (ٿيو) نه آهي ۽ بيشڪ آءُ اوهان جو پرجهلو آهيان. پوءِ جڏهن ٻئي لشڪر آمهون سامهون ٿيا تڏهن (شيطان) پنهنجين ڪڙين (پَر پوءِ) تي ڀڳو ۽ چيائين ته آءُ اوهان کان بيزار آهيان جيڪي اوهين نٿا ڏسو سو آءُ ڏسان ٿو آءُ الله کان ڊڄان ٿو۔ ۽ الله سخت سزا ڏيندڙ آهي (۴۸)۔ (اهو وقت ياد ڪريو) جنهن مهل منافقن ۽ جن جي دلين ۾ بيماري هئي تن چيو ته هنن (مسلمانن) کي سندن دين ٺڳيو آهي۔ ۽ جيڪو الله تي ڀروسو ڪندو آهي ته بيشڪ الله غالب حڪمت وارو آهي (۴۹)۔ (اي ڏسندڙ!) جيڪڏهن (انهيءَ مهل) ڏسين جنهن مهل ملائڪ ڪافرن جو ساه ڪڍندا آهن ۽ سندن منهن ۽ پٺن کي سڏيندا ڪٽيندا آهن (ته عجب ڪرين!)، ۽ (چودا اٿن ته هاڻي) ساڙيندڙ عذاب (جو مزو) چڪو (۵۰)۔ اهو هن سببان آهي جو جيڪي اوهان جي هٿن اڳي موڪليو آهي. ۽ يقيناً الله ٻانهن تي ظلم ڪندڙ نه آهي (۵۱)۔ (انهن جو حال) فرعونين ۽ انهن جهڙو آهي جيڪي کانئن اڳ هئا۔ (جو) الله جي آيتن کي نه مڃيائون پوءِ الله سندن گناهن سببان کين پڪڙيو۔ چو ته الله سگهارو سخت سزا ڏيندڙ آهي (۵۲)۔

ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِعْمَةً أَنْعَمَ عَلَيْهَا عَلَىٰ قَوْمٍ حَتَّىٰ
 يُغَيِّرُوا أَمْرًا بِأَنْفُسِهِمْ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٥٦﴾ كَذَّابٌ إِلِ
 فِرْعُونَ ۗ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ فَأَهْلَكْنَاهُمْ
 بِذُنُوبِهِمْ وَأَغْرَقْنَا آلَ فِرْعُونَ ۗ وَكُلٌّ كَانُوا ظَالِمِينَ ﴿٥٧﴾
 إِنَّ شَرَّ الدَّوَابِّ عِنْدَ اللَّهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَفَهُم لَآئِيمُونَ ﴿٥٨﴾
 الَّذِينَ عَاهَدتَّ مِنْهُمْ ثُمَّ يَنْقُضُونَ عَهْدَهُمْ فِي كُلِّ
 مَرَّةٍ وَهُمْ لَا يَتَّقُونَ ﴿٥٩﴾ فَمَا تَتَّقُهُمْ فِي الْحَرْبِ فَتَرُدُّهُمْ
 مِنْ خَلْفِهِمْ لِعَلَّهُمْ يَذَّكَّرُونَ ﴿٦٠﴾ وَأَمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ
 خِيَانَةً فَاذْنَبْذِي إِلَيْهِمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ ﴿٦١﴾
 وَلَا يُحْسِبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا أَسْبَقُوا إِلَيْهِمْ لِأُعْجِزُونَ ﴿٦٢﴾ وَ
 أَعْدُوهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
 تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخِرِينَ مِنْ دُونِهِمْ
 لَاتَعْلَمُوهُمْ ۗ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ ۗ وَمَا تُنْفِقُوا مِنْ شَيْءٍ فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ يُوَفِّ إِلَيْكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تُظْلَمُونَ ﴿٦٣﴾ وَإِنْ جَنَحُوا لِلسَّلَامِ
 فَاجْنَحْ لَهَا وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۗ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٤﴾

اهو هن ڪري جو الله جا نعمت ڪنهن قوم کي عطا ڪندو آهي تنهن کي، (اهو) ايستائين ڪڏهن نه مٽائيندو آهي جيستائين جيڪي سندن دلين ۾ آهي سو (پاڻ نه) مٽائيندا آهن ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۵۳). (انهن جو حال) فرعونين ۽ ڀڻ جيڪي کائڻ اڳ هئا تن جهڙو آهي. (جو) پنهنجي پالڻهار جي آيت کي ڪوڙ ڄاڻائون تنهن ڪري انهن کي سندن گناهن سببان هلاڪ ڪيوسون ۽ فرعونين کي ٻوڙيوسون، ۽ مڙئي ظالم هئا (۵۴). (ڌرتيءَ تي چرندڙ) ساهدارن مان (سڀ کان) بچڙا الله وٽ ڪافر آهن جو آهي ايمان نه ٿا آڻين (۵۵). انهن مان جن سان (صلح جو) انجام ڪيو اٿيئي سي وري هر ڀيري انجام ڀڃندا آهن ۽ آهي نه ڊڄندا آهن (۵۶). پوءِ جيڪڏهن لڙائي ۾ کين لهين ته (اهڙي سزا ڏين جو کين ڏسي) جيڪي سندن پوئتان هجن تن کي ڀڄائين ته مان آهي ياد ڪن (۵۷). ۽ جيڪڏهن ڪنهن قوم جي (معاهدي ڀڃڻ جي) خيانت کان ڊڄين ته انهن ڏانهن (سندن معاهدي پوري ٿيڻ مهل) بيزاريءَ جو اطلاع موڪل. ڇو ته الله خيانت ڪندڙن کي دوست نه رکندو آهي (۵۸). ۽ ڪافر (ائين) نه ڀانئين ته (ڪو) اڳ ڪڍائي ويا. پڪ آهي نه ٿڪائي سگهندا (۵۹). ۽ انهن لاءِ (لڙائي جي هٿيارن جي) سگه مان ۽ گهوڙن جي تيار رکڻ مان جيڪي ٿي سگهيو سو الله جي ويرين ۽ پنهنجي ويرين کي دهشت ڏيڻ لاءِ تيار رکو ۽ انهن کان سواءِ ٻيءَ قوم کي (به)، کين توهان نه ڄاڻندا آهيو، انهن کي الله ڄاڻندو آهي. ۽ جيڪي ڪنهن شيءِ مان الله جي واٽ ۾ خرچ ڪندو سو اوهان کي پورو ڏيو ۽ اوهان کي (گهٽ ڏئي) ظلم نه ڪبو (۶۰). ۽ جيڪڏهن صلح لاءِ لاڙو ڪن ته (تون به) ان ڏانهن لاڙو ڪر ۽ الله تي ڀروسو ڪر. ڇو ته اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۶۱).

وَإِنْ يُرِيدُوا أَنْ يَخْدَعُوكَ فَإِنَّ حَسْبَكَ اللَّهُ هُوَ الَّذِي
 آتَاكَ بِنَصْرِهِ وَبِالْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ وَالْفَافَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ لَوْ أَنْفَقْتَ
 مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا آتَاكَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ
 آتَاكَ بَيْنَهُمْ إِنَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٤﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَسْبَكَ اللَّهُ وَ
 مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ حَرِّضَ الْمُؤْمِنِينَ
 عَلَى الْقِتَالِ إِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ عَشْرُونَ صَبَرُونَ يَغْلِبُوا
 مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ يَغْلِبُوا أَلْفًا مِنَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَإِنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ﴿١٦﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ عَنَدَهُ
 وَعِلْمَ أَنْ فِيكُمْ ضَعْفًا فَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ مِائَةٌ صَابِرَةٌ يَغْلِبُوا
 مِائَتِينَ وَإِنْ يَكُنْ مِنْكُمْ أَلْفٌ يَغْلِبُوا أَلْفَيْنِ بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ
 مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿١٧﴾ مَا كَانَ لِنَبِيِّ أَنْ يُكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى
 يُتَّخِذَ فِي الْأَرْضِ تَرْبِيدًا وَنَعْرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ
 الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿١٨﴾ لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ
 لَمَسَّكُمْ فِي مَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٩﴾ فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ
 حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٢٠﴾

۽ جيڪڏهن توکي دوکي ڏيڻ جو ارادو ڪن ٿا ته يقيناً تو لاءِ الله ڪافي آهي۔ ۽ اهوئي آهي جنهن توکي پنهنجي مدد ۽ مؤمنن سان سگه ڏني (۶۲)۔ ۽ انهن (مؤمنن) جي دلين کي جوڙيائين۔ جيڪي زمين ۾ آهي سو مڙي جيڪڏهن تون خرچين ها ته سندن دلين کي جوڙي نه سگهين ها! پر الله سندن وچ ۾ ميلاپ ڏنو۔ چو ته اهو غالب حڪمت وارو آهي (۶۳)۔ اي پيغمبر! توکي الله ۽ پڻ مؤمنن مان جن تنهنجي تابعداري ڪئي سي ڪافي آهن (۶۴)۔ اي پيغمبر! مؤمنن کي لڙائيءَ تي همتاءِ۔ جيڪڏهن اوهان مان صبر وارا ويه (جڻا) آهن ته ٻن سون تي غالب ٿيندا، ۽ جيڪڏهن اوهان مان سو (جڻا) آهن ته هزار ڪافرن تي غالب ٿيندا هن ڪري جو اها اهڙي قوم آهي جا نه سمجهندي آهي (۶۵)۔ هاڻي الله اوهان تان بار هلكو ڪيو ۽ اوهان ۾ ڪمزوري معلوم ڪيائين۔ تنهن ڪري جيڪڏهن اوهان مان صبر وارا سو (جڻا) هوندا ته ٻن سون تي غالب ٿيندا، ۽ جيڪڏهن اوهان مان هزار هوندا ته ٻن هزارن تي الله جي حڪم سان غالب ٿيندا۔ ۽ الله صابرن سان آهي (۶۶)۔ پيغمبر کي نه جڳائيندو آهي جو (ڪافرن کي) قيد ۾ رکي (بلڪ کين قتل ڪري) ايتري تائين جو ملڪ ۾ (ڪافرن جي عام) خونريزي ڪري۔ (اوهين) دنيا جو سامان گهرندا آهيو ۽ الله آخرت (جو ثواب ڏيڻ) گهرندو آهي۔ ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (۶۷)۔ جيڪڏهن (توهان کي عذاب نه ڪرڻ تقدير ۾) اڳيئي نه لکي ها ته (جيڪر) اوهان جيڪي (فديو) ورتو تنهن ۾ اوهان کي ضرور وڏو عذاب پهچي ها (۶۸)۔ پوءِ جيڪي اوهان مال غنيمت مان حاصل ڪريو سو پاڪ حلال (پاڻي) کائو ۽ الله کان ڊڄو چو ته الله بخشهار مهربان آهي (۶۹)۔

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِمَنْ فِي أَيْدِيكُمْ مِنَ الْأَسْرَىٰ إِنَّ يَعْلَمَ اللَّهُ فِي
قُلُوبِكُمْ خَيْرًا لِّأَبْوَابِكُمْ خَيْرًا مِّمَّا أُخِذَ مِنْكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ
رَّحِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ يُرِيدُوا خِيَانَتَكَ فَقَدْ خَانُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ
فَأَمْكَنَ مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ حَكِيمٌ ﴿٤١﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا
وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا
وَأَنْصَرُوا أُولَئِكَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَالَّذِينَ آمَنُوا
وَلَمْ يَهَاجِرُوا مَا لَكُمْ مِنْ وَلَايَتِهِمْ مِنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ يُهَاجِرُوا
وَإِنْ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ إِلَّا عَلَىٰ قَوْمٍ
بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٤٢﴾ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا وَبَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ
وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴿٤٣﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي
سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ آوَوْا وَانصَرُوا أُولَئِكَ هُمُ الْمُؤْمِنُونَ
حَقًّا لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٤٤﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا مِنْ بَعْدِ
وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا مَعَكُمْ فَأُولَئِكَ مِنْكُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ
بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٤٥﴾

اي پيغمبر! قيدين مان جيڪي اوهان جي هٿن ۾ آهن تن کي چؤ ته جيڪڏهن الله اوهان جي دلين ۾ ڪا چڱائي ڄاڻي ته جيڪي اوهان کان ورتو ويو تنهن کان چڱو اوهان کي ڏيندو ۽ اوهان کي بخشيندو. ۽ الله بخشتهار مهربان آهي (۷۰). ۽ جيڪڏهن توسان خيانت ڪرڻ گهرندا ته بيشڪ اڳ الله سان (به) خيانت ڪئي هئائون پوءِ (اوهان کي) انهن تي سگهارو ڪيائين ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۷۱). جن ايمان آندو ۽ هجرت ڪئي ۽ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن جانين سان الله جي واٽ ۾ جهاد ڪيو ۽ جن جاءِ ڏني ۽ مدد ڪئي اهي هڪ ٻئي جا دوست آهن. ۽ جن ايمان آندو ۽ هجرت نه ڪئي تن جي دوستي مان اوهان کي ايستائين ڪجهه به (فائدو) نه آهي جيستائين هجرت (نه) ڪن، ۽ جيڪڏهن دين (جي ڪم) ۾ اوهان کان مدد گهرن ته اوهان کي انهي قوم کان سواءِ ٻيءَ قوم تي مدد ڏيڻ لازم آهي جن جو اوهان جي ۽ انهن جي وچ ۾ معاهدو ٿيل هجي ۽ جيڪي ڪندا آهيو سو الله ڏسندڙ آهي (۷۲). ۽ جيڪي ڪافر آهن تن مان هڪٻئي ٻين جا سنگتي آهن پر (اي مسلمانو!) جيڪڏهن اوهين اها (ڀائپي) نه ڪندؤ ته ملڪ ۾ فتنو ۽ وڏو فساد ٿيندو (۷۳). ۽ جن ايمان آندو ۽ هجرت ڪئي ۽ الله جي واٽ ۾ جهاد ڪيو ۽ جن جاءِ (هجرت ڪندڙن کي) ڏني ۽ مدد ڪئي اهي ئي پڪا مؤمن آهن. انهن لاءِ بخشش ۽ عزت واري روزي آهي (۷۴). ۽ جن (انهن کان) پوءِ ايمان آندو ۽ هجرت ڪئي ۽ اوهان سان گڏ جهاد ڪيو سي به اوهان مان آهن. ۽ مائٽي وارا الله جي حڪم موجب (پاڻ ۾) هڪ ٻئي جا وڌيڪ حقدار آهن. چو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۷۵).

سُورَةُ التَّوْبَةِ

بَرَاءَةٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ①
 فَسِيحُوا فِي الْأَرْضِ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَلِمُوا أَنَّكُمْ غَيْرُ مُجْزِي اللَّهِ
 وَأَنَّ اللَّهَ مُجْزِي الْكٰفِرِينَ ② وَأَذَانٌ مِّنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى
 النَّاسِ يَوْمَ الْحَجِّ الْأَكْبَرِ أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَهُوَ
 رَسُولُهُ فَإِنْ تَبْتغُوا فَهَوْ خَيْرٌ لَّكُمْ وَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ
 غَيْرُ مُجْزِي اللَّهِ وَبَشِّرِ الَّذِينَ كَفَرُوا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ③ إِلَّا
 الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ ثُمَّ لَمْ يَنْقُصُوا شَيْئًا وَلَمْ
 يُظَاهِرُوا عَلَيْكُمْ أَحَدًا فَأَتَتْهُمُ إِلَيْهِمْ عَهْدُهُمْ إِلَىٰ مَدَّتِهِمْ
 إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ ④ فَإِذَا انْسَلَخْتُمُ الْأَشْهُرَ الْحُرْمَ فَاتُّبِعُوا
 بِالْحَرْمِ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ بَرِيءٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ وَهُوَ
 وَاللَّهُ وَاللَّهُمَّ كُلٌّ مَّرْصِدٌ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَ
 آتَوْا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ⑤ وَإِنْ
 أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجْرُهُ حَتَّىٰ يَسْمَعَ كَلِمَ
 اللَّهِ ثُمَّ أَبْلغَهُ مَأْمَنَهُ ⑥ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ ⑦

سورة التوبه مدني آهي ۽ هيءَ هڪ سُو
اٽيه ايتون ۽ سورهن رڪوع آهي

جن مشرڪن سان اوهان معاهدو ڪيو تن ڏانهن الله ۽ سندس پيغمبر جي پار کان (معاھدي کان) دستبرداري (جو اعلان) آهي (۱). (اي مشرڪو!) مسلمانن جي) ملڪ ۾ چار مهينا گھمو ڦرو ۽ ڄاڻو ته اوهين الله کي ٽڪائڻ وارا نه آھيو ۽ (ڄاڻو) ته الله ڪافرن کي خوار ڪرڻ وارو آهي (۲). ۽ وڏي حج جي ڏينهن الله ۽ سندس پيغمبر جي طرفان ماڻهن ڏانهن اعلان آهي ته الله ۽ سندس پيغمبر مشرڪن کان بيزار آهي پوءِ (اي مشرڪو!) جيڪڏهن (شرڪ کان) توبه ڪندؤ ته اها اوهان لاءِ پلي آهي، ۽ جيڪڏهن اوهين منهن ڦيرائيندؤ ته ڄاڻو ته اوهين الله کي ٽڪائڻ وارا نه آھيو۔ ۽ (اي پيغمبر!) ڪافرن کي ڏکوئيندڙ عذاب جي خبر ڏي (۳). پر مشرڪن مان جن سان معاهدو ڪيو هيو وري (انھن) اوهان سان (معاھدي ۾) ڪو قصور نه ڪيو ۽ نڪي اوهان تي ٻئي ڪنهن کي مدد ڏنائون تن جو (معاھدو) سندن مدت تائين ساڻن پورو ڪريو۔ بيشڪ الله پرهيزگارن کي دوست رکندو آهي (۴). پوءِ (جن مهينن ۾ لڙائي) حرام (ڪئي ويئي آهي سي) مهينا جڏهن پورا ٿين تڏهن مشرڪن کي جتي لهو تتي انهن کي قتل ڪريو ۽ انهن کي پڪڙيو ۽ انهن جو گھراءُ ڪريو ۽ سڀني گھٽن تي انهن لاءِ (گھاڙ ۾) ويهو، پوءِ جيڪڏهن توبه ڪن ۽ نماز پڙهن ۽ زڪوٰة ڏين ته سندن وات چڏيو۔ ڇو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۵). ۽ جيڪڏهن مشرڪن مان ڪو هڪڙو تو کان امان گھري ته کيس امان ڏي جيستائين (هو) ڪلام الله ٻڌي پوءِ کيس سندس امن جي هنڌ پهچاءِ۔ اهو هن ڪري جو اها قوم اهڙي آهي جو نه ڄاڻندي آهي (۶).

كَيْفَ يَكُونُ لِلْمُشْرِكِينَ عَهْدٌ عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ رَسُولِهِ
 إِلَّا الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ فَمَا اسْتَقَامُوا
 لَكُمْ فَاسْتَقِيمُوا لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ يَحِبُّ الْمُتَّقِينَ ٤ كَيْفَ وَإِنْ
 يَظْهَرُ عَلَيْكُمْ لَا يَرْقُبُوا فِيكُمْ إِلَّا وِلَايَةَ مِيرْضَتِكُمْ
 بِأَفْوَاهِهِمْ وَتَأْبَى قُلُوبُهُمْ وَأَكْثَرُهُمْ فَسِقُونَ ٥
 اشْتَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا فَصَدُّوا عَن سَبِيلِهِ ٦
 إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ٧ لَا يَرْقُبُونَ فِي مُؤْمِنٍ إِلَّا
 وِلَايَةَ طَوَائِفِكُمْ هُمُ الْمُعْتَدُونَ ٨ فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا
 الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخِوَانُكُمْ فِي الدِّينِ ٩ وَنَفَصَلُ
 الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يُعْلَمُونَ ١٠ وَإِنْ نَكَثُوا آيَانَ هُمْ
 مِّنْ بَعْدِ عَهْدِهِمْ وَطَعَنُوا فِي دِينِكُمْ فَقَاتِلُوا
 آيَةَ الْكُفْرِ إِنَّهُمْ لَأَيْمَانَ لَهُمْ لَعَلَّهُمْ
 يَنْتَهُونَ ١١ أَلَا تَقَاتِلُونَ قَوْمًا نَّكَثُوا آيَانَ هُمْ
 وَهَتُّوا بِأَخْرَاجِ الرَّسُولِ وَهُمْ بَدءُكُمْ وَأَوَّلَ مَرَّةٍ ١٢
 اتَّخَذْتُمْ هُمْ قَالَهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَوْهُ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ١٣

الله وٽ ۽ سندس پيغمبر وٽ مشرڪن لاءِ انجام ڪيئن ٿيندو؟ سواءِ انهن جي جن سان مسجد الحرام وٽ معاهدو ڪيو هيو، پوءِ اهي جيستائين اوهان جي معاهدي تي قائم رهن تيستائين اوهين به انهن لاءِ (سندن معاهدي تي) قائم رهو۔ چو ته الله پرهيزگارن کي دوست رکندو آهي (۷). ڪيئن (سندن معاهدو قائم رهندو؟) هوڏانهن جيڪڏهن اوهان تي غالب ٿين ته اوهان بابت نه ڪي مائٽي جو ۽ نه ڪي معاهدي جو خيال رکن۔ اوهان کي پنهنجن (مٿين) زبانن سان راضي ڪندا آهن ۽ سندن دليون انڪاري آهن، ۽ منجهانئن گهڻا بي دين آهن (۸). الله جي آيتن کي ٿوري مله تي وڪيائون پوءِ (ماڻهن کي) سندس وات کان جهليائون۔ اهي جيڪي ڪندا آهن سو بچڙو آهي (۹). ڪنهن مؤمن بابت نڪي مائٽيءَ جو ۽ نڪي معاهدي جو خيال رکندا آهن. اهي ئي حد کان لنگهيل آهن (۱۰). پوءِ جيڪڏهن (ڪفر کان) توبه ڪن ۽ نماز پڙهن ۽ زڪوة ڏين ته اوهان جا دين ۾ پائر آهن۔ ۽ جيڪي ماڻهو ڄاڻندا آهن تن لاءِ نشانيون ڪولي بيان ڪريون ٿا (۱۱). ۽ جيڪڏهن پنهنجن انجامن ٻڌڻ کان پوءِ پنهنجا قسم پيچن ۽ اوهان جي دين ۾ طعني بازي ڪن ته ڪفر جي اڳواڻن سان جنگ ڪريو چو ته انهن جو قسم (اعتبار جوڳو) نه آهي مان اهي جهلجن (۱۲). اهڙي قوم سان چو نه ٿا وڙهو جن پنهنجن قسمن کي پيڳو ۽ پيغمبر جي لودڻ لاءِ سنڀريا ۽ منڍئون اوهان سان (دشمني) ۾ پهل ڪرڻ لڳا؟ ڪانئن چو ٿا ڊڄو؟ جيڪڏهن مؤمن آهيو ته الله (هن لاءِ) وڌيڪ حقدار آهي ته ڪانئن ڊڄو (۱۳).

قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصُرْكُمْ عَلَيْهِمْ
 وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ وَيَذْهَبُ غِيظُ قُلُوبِهِمْ وَ
 يَتُوبُ اللَّهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٤﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ
 تُتْرَكُوا وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَلَمْ يَتَّخِذُوا
 مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَا رَسُولِهِ وَلَا الْمُؤْمِنِينَ وَلِيجَةً وَاللَّهُ خَبِيرٌ
 بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ مَا كَانَ لِلْمُشْرِكِينَ أَنْ يَعْبُرُوا مَسْجِدَ اللَّهِ
 شَاهِدِينَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ بِالْكَفْرِ أُولَٰئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ وَ
 فِي النَّارِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا يَعْبُرُ مَسْجِدَ اللَّهِ مَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ
 وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَلَمْ يَحْشَ إِلَّا اللَّهَ
 فَعَسَىٰ أُولَٰئِكَ أَنْ يَكُونُوا مِنَ الْمُهْتَدِينَ ﴿١٧﴾ أَجَعَلْتُمْ سِقَايَةَ
 الْحَاجِّ وَعِمَارَةَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ كَمَنْ أَمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ
 الْآخِرِ وَجَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ لَا يَسْتَوْنَ عِنْدَ اللَّهِ وَ
 اللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ آمَنُوا وَ
 هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
 أَعْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿١٩﴾

انهن سان وڙهو ته الله اوهان جي هٿان کين سزا ڏيندو ۽ کين خوار ڪندو ۽ اوهان کي مٿن سوڀ ڏيندو ۽ مؤمنن جي قوم جي سينن کي شفا بخشيندو (يعني ناريندو) (۱۴). ۽ سندن دلين جي ڪاوڙ ختم ڪندو. ۽ الله جنهن لاءِ گهرندو تنهن تي باجه سان موٽندو ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۵). ڀانئيندا آهيو ڇا ته اوهان کي (جهاد جي تڪليف کان) ڇڏيو ويندو؟ ۽ حقيقت ڪري اوهان مان جن جهاد ڪيو ۽ الله ۽ سندس پيغمبر ۽ مؤمنن کان سواءِ (ٻيو) ڪو گجهو دوست (به) نه ورتائون تن کي الله ايجان نه نڪيڙيو آهي. ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۶). پاڻ تي ڪفر جو اقرار ٿي، مشرڪن کي، الله جي مسجدن جي آباد ڪرڻ جو حق ئي نه آهي. اهي اهي آهن جن جا اعمال ڇٽ ٿي ويا، ۽ اهي باه ۾ سدائين رهڻ وارا آهن (۱۷). الله جي مسجدن کي آباد ڪرڻ رڳو انهيءَ کي جڳائيندو آهي جنهن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيو ۽ نماز پڙهي ۽ زڪوٰه ڏني ۽ الله کان سواءِ (ٻئي ڪنهن کان) نه ڏنو. پوءِ اميد آهي ته اهي هدايت وارن مان آهن (۱۸). اوهان جو حاجين کي پاڻي پيارڻ ۽ مسجد الحرام کي آباد رکڻ ان (جي عملن) جهڙو آهي ڇا جنهن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيو ۽ الله جي وات ۾ جهاد ڪيو؟ الله وٽ (هيءُ ۽ اهي) برابر نه آهن. ۽ الله ظالم قوم کي هدايت نه ڪندو آهي (۱۹). جن ايمان آندو ۽ هجرت ڪئي ۽ الله جي وات ۾ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن جانين سان جهاد ڪيو سي الله وٽ مرتبي ۾ بلڪل وڏا آهن. ۽ اهي ئي مراد ماڻڻ وارا آهن (۲۰).

يُبَشِّرُهُمْ رَبُّهُمْ بِرَحْمَةٍ مِّنْهُ وَرِضْوَانٍ وَجَدَّتْ لَهُمْ فِيهَا
نَعِيمٌ مُّقِيمٌ ﴿٣١﴾ خَلِيدِينَ فِيهَا أَبَدًا إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ أَجْرٌ
عَظِيمٌ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا آبَاءَكُمْ وَ
إِخْوَانَكُمْ أَوْلِيَاءَ إِنِ اسْتَحَبُّوا الْكُفْرَ عَلَى الْإِيمَانِ وَمَنْ
يَتَوَلَّهُمْ مِنكُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٣﴾ قُلْ إِنْ كَانَ
أَبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَ
أَمْوَالٌ بَاقَتْ فِتْنَتُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَ
مَسْكِنٌ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَ
جِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرٍ وَاللَّهُ
لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٣٤﴾ لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي
مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ
فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا
رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ ﴿٣٥﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ
عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا
وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٣٦﴾

انهن کي سندن پالڻهار پاڻ وتان ٻاجھ ۽ راضي ۽ انهن باغن جي خوشخبري ڏئي ٿو جن ۾ انهن لاءِ سدائين نعمتون آهن (۲۱). منجهس سدائين رهڻ وارا آهن ڇو ته الله وٽ ئي وڏو اجر آهي (۲۲). اي مؤمنو! پنهنجن پٿرن ۽ پنهنجن ڀائرن کي دوست ڪري نه وٺو جيڪڏهن (اهي) ڪفر کي ايمان کان ڀاريو رکن ته. ۽ جيڪي اوهان مان انهن سان دوستي ڪندا سي ئي ظالم آهن (۲۳). (اي پيغمبر!) ڇو ته جيڪڏهن اوهان جا پٿر ۽ اوهان جا ڀائر ۽ اوهان جون زالون ۽ اوهان جا مائٽ ۽ اهي مال جي اوهان ڪمايا آهن ۽ واپار جنهن جي بند ٿيڻ کان ڊڄو ٿا ۽ جايون جن کي پسند ڪريو ٿا سي اوهان کي الله ۽ سندس پيغمبر ۽ سندس وات ۾ جهاد ڪرڻ کان وڌيڪ پيارا آهن ته (ايستائين) ترسو جيستائين الله پنهنجو عذاب آڻي ۽ الله بي دين قوم کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۲۴). بيشڪ الله اوهان کي گهڻن هنڌن ۾ سوڀ ڏني ۽ (پڻ جنگ) حُنين جي ڏينهن جو جڏهن اوهان جي گهڻائي اوهان کي عجب ۾ وڌو ۽ اوهان کان (اوهان جي گهڻائي) ڪجهه به تاري نه سگهي ۽ زمين پنهنجي ويڪرائي هوندي (ب) اوهان تي سوڙهي ٿي ويئي پوءِ اوهين پٿيرا تي ڦريو (۲۵). وري الله پنهنجي پار کان سڪون پنهنجي پيغمبر تي ۽ مؤمنن تي لائو ۽ (ملائڪن جو) لشڪر لائين جن کي نه ٿي ڏٺو ۽ ڪافرن کي سزا ڏنائين ۽ اها ڪافرن جي سزا آهي (۲۶).

ثُمَّ يَتُوبُ اللَّهُ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ عَلَى مَنْ يَشَاءُ ۗ وَاللَّهُ
 غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ
 نَجَسٌ فَلَا يَقْرَبُوا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ بَعْدَ عَامِهِمْ هَذَا ۖ
 إِنْ خِفْتُمْ عَيْلَةً فَسَوْفَ يُغْنِيكُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ إِنْ شَاءَ ۗ
 إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٤٨﴾ قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ
 وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَ
 رَسُولُهُ ۗ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ
 أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ
 صَاغِرُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالَتِ الْيَهُودُ عُزَيْرُ ابْنُ اللَّهِ وَقَالَتِ
 النَّصْرِيُّ الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ۗ ذَلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ
 يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ
 قَاتَلَهُمُ اللَّهُ ۗ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٥٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ
 وَرُهَبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ
 ابْنَ مَرْيَمَ ۗ وَمَا أُمُورُ آلِ الْعِبَادِ وَالْهَاءِ وَاحِدًا ۗ
 لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ سُبْحٰنَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥١﴾

وري أن كان پوءِ الله جنهن لاءِ وٿيس تنهن تي باجه سان موٽندو۔ ۽ الله بخششهار مهربان آهي (۲۷). اي مؤمنو! مشرڪ بس پليت آهن تنهن ڪري هن سال کان پوءِ مسجدالحرام جي ويجهو نه وڃن، ۽ جيڪڏهن (اوهين) سڃاڻي ڪان ڊڄندا آهيو ته جيڪڏهن الله گهريو ته پنهنجي فضل سان اوهان کي سگهوئي آسودو ڪندو۔ چو ته الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۲۸). جن کي ڪتاب ڏنو ويو تن مان جيڪي الله کي ۽ قيامت جي ڏينهن کي نه مڃيندا آهن ۽ نڪي الله ۽ سندس پيغمبر جي حرام ڪيل (شين) کي حرام ڪري ڄاڻندا آهن ۽ نڪي سچو دين قبول ڪندا آهن تن سان ايسٽائين وڙهو جيستائين (اهي) ذليل ٿي پنهنجي هٿان جزبو ڏين (۲۹). ۽ يهودين چيو ته عزيز الله جو پٽ آهي ۽ نصارن چيو ته عيسيٰ الله جو پٽ آهي۔ اهو سندن چوڻ سندن واٽن سان آهي، اڳين ڪافرن جي چوڻ جهڙي ريس ڪندا آهن۔ الله مٿن لعنت ڪري، ڪيڏي جو ڪيڏي ڀلايا ويندا آهن؟ (۳۰). پنهنجن عالمن ۽ پنهنجن فقيرن ۽ عيسيٰ پٽ مريم جي کي الله کان سواءِ پالڻهار ڪري ورتائون، ۽ هڪ الله جي عبادت ڪرڻ کان سواءِ ڪين ٻيو حڪم نه ڪيو ويو آهي! ان کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي۔ جيڪي ساڻس شريڪ ڪندا آهن تنهن کان هو پاڪ آهي (۳۱).

يُرِيدُونَ أَنْ يُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَيَأْبَى
اللَّهُ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ نُورَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ هُوَ
الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ
عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ لَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ﴿٣٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْأَخْبَارِ وَالرُّهْبَانِ لِيَآكُلُونَ
أَمْوَالَ النَّاسِ بِالْبَاطِلِ وَيَصُدُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ
وَالَّذِينَ يَكْتُمُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي
سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٨﴾ يَوْمَ يُحْمَى عَلَيْهَا
فِي نَارِجَهَتِّمْ فَتَكْوَى بِهَا جِبَاهُهُمْ وَجُنُوبُهُمْ وَظُهُورُهُمْ
هَذَا مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٣٩﴾ لَئِن كُنْتُمْ تُحِبُّونَ
الْإِسْلَامَ فَاتَّبِعُوا دِينَهُمْ وَلَا تُغْمِضُوا فِيهِ
وَعَلَى الْإِسْلَامِ نَزَّلْنَا الْقُرْآنَ فَتُؤْتَىٰ
بِهِ الْبَيِّنَاتُ لِقَوْمٍ عَلِيمٍ ﴿٤٠﴾ وَإِذَا
قِيلَ لِّلَّذِينَ آمَنُوا لِمَ جَاءَ بِكُمْ
الْحَرْبُ قَالُوا كَانَ يَأْتِيَنَا الْمُرْسَلُونَ
فَجَاءُوا بِغِيظِكُمْ أَفَكُنْتُمُ الْكَاذِبِينَ
قَالَ الَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نُحْسِنُ الْعِلْمَ
بِالْبَيِّنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا نَسَبْنَا
لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْبُحْتِ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا لَوْلَا نُحْسِنُ الْعِلْمَ بِالْبُرْهَانِ
وَالَّذِينَ آمَنُوا لَوْلَا نُحْسِنُ الْعِلْمَ
بِالْبَيِّنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا نَسَبْنَا
لِلَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْبُحْتِ وَالَّذِينَ
كَفَرُوا لَوْلَا نُحْسِنُ الْعِلْمَ بِالْبُرْهَانِ

۽ پنهنجن واتن سان الله جي نور کي وسائڻ گهرندا آهن ۽ الله پنهنجي نور کي پوري ڪرڻ کان سواءِ نه رهندو جيتوڻيڪ ڪافر اُرها تين (۳۲). اهو (الله) آهي جنهن پنهنجي پيغمبر کي هدايت ۽ سچي دين سان هن لاءِ موڪليو ته ان کي سڀني دينن تي غالب ڪري جيتوڻيڪ مشرڪ رنج تين (۳۳). اي ايمان وارو! اهل ڪتاب جي عالمن ۽ درويشن مان گهڻا ماڻهن جو مال ٺڳيءَ سان کائيندا آهن ۽ الله جي واٽ کان (ماڻهن کي) جهليندا آهن. ۽ جيڪي سون ۽ چاندي جو خزانو گڏ ڪندا آهن ۽ اهو الله جي واٽ ۾ نه خرچيندا آهن تن کي ڏکوئيندڙ عذاب جي خبر ڏي (۳۴). جنهن ڏينهن (سندس مال) دوزخ جي باه ۾ تپايو (جڏهن تپندو ته) پوءِ ان سان سندن پيشانيون ۽ سندن پاسريون ۽ سندن پٺيون ڏٺيون. (چئن تہ) هيءُ اهو (خزانو) آهي جيڪو پاڻ لاءِ گڏ ڪيو هيو (ان جو مزو) چڪو (۳۵). بيشڪ مهين جو ڳاڻا تو يقيناً ڪتاب الاهي ۾ الله وٽ ٻارهن مهينا آهي، جنهن ڏينهن کان آسمانن ۽ زمين کي بڻايائين، منجهانئس چار (مهينا) تعظيم وارا آهن. اهو پڪو دين آهي تنهن ڪري اوهين پاڻ کي منجهن نقصان نه لايو ۽ سڀني مشرڪن سان وڙهو جهڙي طرح اوهان سان سڀئي وڙهن ٿا. ۽ ڄاڻو ته الله پرهيزگارن سان گڏ آهي (۳۶).

إِنَّمَا النَّسِيءُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
 يُحِلُّونَهُ عَامًا وَيُحَرِّمُونَهُ عَامًا لِيَبْأُوْا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ
 اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ زَيْنَ لَهُمْ سُوءَ أَعْمَالِهِمْ وَاللَّهُ
 لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿٣١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ
 إِذَا قِيلَ لَكُمْ أَنْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ إِنَّا قَلَّمْ إِلَى الْأَرْضِ
 أَرْضَيْتُمْ بِأَحْيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿٣٢﴾ إِلَّا تَنْفِرُوا يُعَذِّبْكُمْ عَذَابَ الْآلِيمَاءِ
 وَيَسْتَبْدِلْ قَوْمًا غَيْرَكُمْ وَلَا تَضُرُّوهُ شَيْئًا وَاللَّهُ عَلَى
 كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٣﴾ إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيًا أَثْنَيْنِ إِذْ هَمَّا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ
 لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ
 عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَّمْ تَرَوْهَا وَجَعَلَ كَلِمَةَ الَّذِينَ كَفَرُوا
 السُّفْلَىٰ وَكَلِمَةَ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٣٤﴾
 أَنْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالًا وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾

تعظيم وارن مهينن جو اڳي پوءِ ڪرڻ رڳو ڪفر ۾ واڌارو آهي. ان سان ڪافر ڀلايا ويندا آهن ان (مهيني) کي هڪ سال حلال ڳڻين ٿا ۽ ٻئي سال ان کي حرام ڀانئين ٿا هن لاءِ ته الله جي حرام ڪيلن مهينن جي ڳاڻاڻي جي پورائي ڪن. پوءِ جن کي الله حرام ڪيو آهي تن کي حلال ٿا ڪن. انهن لاءِ سندن بچڙا ڪرتوت سينگاريا ويا. ۽ الله ڪافرن جي قوم کي هدايت نه ڪندو آهي (۳۷). اي ايمان وارو! اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي؟ جو جڏهن اوهان کي چئبو آهي ته الله جي وات ۾ (جهاد لاءِ) نڪرو تڏهن زمين ڏانهن ڳرا ٿي ڪرندا آهيو. آخرت جي بدران دنيا جي حياتيءَ سان راضي ٿيا آهيو ڇا؟ پوءِ دنيا جي حياتيءَ جو سامان آخرت (جي مقابلي) ۾ ٿورڙي کان سواءِ ڪجهه نه آهي (۳۸). جيڪڏهن نه نڪرندؤ ته اوهان کي ڏکوئيندڙ عذاب جي سزا ڏيندو ۽ اوهان کان سواءِ ٻي قوم مٿائي آئيندو ۽ اوهين کيس ڪجهه ضرر نه رسائيندؤ. ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۳۹). جيڪڏهن پيغمبر کي مدد نه ڏيندؤ ته بيشڪ کيس الله مدد ڏني آهي جنهن مهل ڪافرن (مڪي مان) کيس لوڏيو، ٻن مان هڪڙو پاڻ هو، جڏهن ٻئي غار ۾ (اندر) هئا تڏهن پنهنجي سنگتيءَ کي چيائين ته اڪو نه ڪر ڇو ته الله اسان سان (گڏ) آهي، پوءِ الله مٿس پنهنجو سڪون لائو ۽ کيس اهڙي لشڪر سان مدد ڪيائين جو ان کي اوهان نه ڏٺو ۽ ڪافرن جي ڳالهه کي هيٺ ڪيائين. ۽ الله جي ڳالهه (هميشه) مٿاهين آهي. ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (۴۰). (هر حال جنگ جي) ٿوري سامان ۽ گهڻي سامان سوڌا (جهاد لاءِ) نڪرو ۽ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن جانين سان الله جي وات ۾ جهاد ڪريو. اهو اوهان لاءِ ڀلو آهي جيڪڏهن ڄاڻندا آهيو (۴۱).

لَوْ كَانَ عَرَضًا قَرِيبًا وَسَفَرًا قَاصِدًا لَاتَّبَعُوكَ
 وَلَكِنْ بَعُدَتْ عَلَيْهِمُ الشُّقَّةُ ۗ وَسَيَحْلِفُونَ بِاللهِ
 لَوْ اسْتَطَعْنَا لَخَرَجْنَا مَعَكُمْ يُهْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ۗ
 وَاللهُ يَعْلَمُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٣٦﴾ عَفَا اللهُ عَنْكَ لِمَ
 أَذْنَتْ لَهُمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكَ الَّذِينَ صَدَقُوا وَتَعْلَمَ
 الْكَاذِبِينَ ﴿٣٧﴾ لَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللهِ
 وَالْيَوْمِ الْآخِرِ أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
 وَاللهُ عَلَيْهِمُ بِالْمُتَّقِينَ ﴿٣٨﴾ إِنَّمَا يَسْتَأْذِنُكَ الَّذِينَ
 لَا يُؤْمِنُونَ بِاللهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَارْتَابَتْ قُلُوبُهُمْ
 فَهُمْ فِي رَيْبِهِمْ يَتَرَدَّدُونَ ﴿٣٩﴾ وَلَوْ أَرَادُوا الْخُرُوجَ
 لَأَعَدُّوا لَهُ عُدَّةً ۗ وَلَكِنْ كَرِهَ اللهُ انْبِعَاثَهُمْ
 فَثَبَّطَهُمْ وَقِيلَ اقْعُدُوا مَعَ الْقُعْدِيِّنَ ﴿٤٠﴾
 لَوْ خَرَجُوا فِيكُمْ مَا زَادُوكُمْ إِلَّا خَبَالًا
 وَلَا أُوْضِعُوا لَكُمْ بِبُعُونِكُمُ الْفِتْنَةَ
 وَفِيكُمْ سَمْعُونُ لَهُمْ وَاللهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾

جيڪڏهن سامان سولو ۽ سفر هلڪو هجي ها ته ضرور تنهنجي پٺيان لڳن ها پر مٿن پنڌ پري ٿيو۔ ۽ سگهوئي الله جو قسم کڻندا (چوندا ته) جيڪڏهن اسين توفيق ساريون ها ته اوهان سان گڏ نڪرون ها! پاڻ کي (منافقيءَ سببان) هلاڪ ڪن ٿا، ۽ الله ڄاڻي ٿو ته اهي ڪوڙا آهن (۴۲). الله توکي معاف ڪيو، کين ڇا لاءِ تو موڪل ڏني جيسين تولا ۽ سڄا پڌرا ٿين ها ۽ (تون) ڪوڙن کي ڄاڻين ها (۴۳). جن الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيو آهي سي پنهنجن مالن ۽ پنهنجين جانين سان جهاد ڪرڻ ۾ توکان موڪل نه ٿا گهرن۔ ۽ الله پرهيزگارن کي ڄاڻندڙ آهي (۴۴). انهن کان سواءِ ٻيو ڪو توکان موڪل نه گهرندو جيڪي الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي نه مڃيندا آهن ۽ سندن دليون شڪ ۾ پيل آهن پوءِ اهي پنهنجي شڪ ۾ حيران آهن (۴۵). ۽ جيڪڏهن ٻاهر نڪرڻ گهرن ها ته ان لاءِ تياريءَ جو سامان تيار ڪن ها پر الله سندن (جهاد تي) وڃڻ پسند نه ڪيو تنهن ڪري کين توفيق نه ڏنائين ۽ چيو ويو ته وهندڙن سان گڏ ويهي رهو (۴۶). جيڪڏهن اوهان ۾ (گڏجي) نڪرن ها ته اوهان ۾ شرارت کان سواءِ ٻيو ڪجهه نه وڌائين ها ۽ ضرور اوهان جو بگيڙ گهرندڙ ٿي اوهان جي وچ ۾ فساد وجهڻ لاءِ ڊوڙن ها! ۽ اوهان ۾ انهن جا (ڪي) جاسوس آهن۔ ۽ الله ظالمن کي ڄاڻندڙ آهي (۴۷).

لَقَدْ ابْتَغُوا الْفِتْنَةَ مِنْ قَبْلُ وَقَلَّبُوا لَكَ الْأُمُورَ
حَتَّى جَاءَ الْحَقُّ وَظَهَرَ أَمْرُ اللَّهِ وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿٣٨﴾
وَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ أَسْذَنُّ لِي وَلَا تَفْتِنِّي ۗ إِلَّا فِي
الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَكُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٣٩﴾
إِنْ تُصِيبَكَ حَسَنَةٌ فَسُؤْهُمْ وَإِنْ تُصِيبَكَ مُصِيبَةٌ
يَقُولُوا قَدْ أَخَذْنَا أَمْرَنَا مِنْ قَبْلُ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ
فَرِحُونَ ﴿٤٠﴾ قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا هُوَ
مَوْلَانَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ
هَلْ تَرَبَّصُونَ بِنَا إِلَّا أَحَدَى الْحُسَيْنِيِّنَ وَنَحْنُ
نَتَرَبَّصُ بِكُمْ أَنْ يُصِيبَكُمْ اللَّهُ بِعَذَابٍ مِّنْ عِنْدِهِ
أَوْ بِأَيْدِينَا ۗ فَتَرَبَّصُوا إِنَّا مَعَكُمْ مُتَرَبَّصُونَ ﴿٤٢﴾ قُلْ
أَنْفِقُوا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا لَنْ يُتَقَبَلَ مِنْكُمْ إِنَّمَا كُنْتُمْ قَوْمًا
فَاسِقِينَ ﴿٤٣﴾ وَمَا مَنَعَهُمْ أَنْ تُقَبَلَ مِنْهُمْ نَفَقَتُهُمْ إِلَّا
أَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَلَا يَأْتُونَ الصَّلَاةَ
إِلَّا وَهُمْ كُسَالَى وَلَا يُنْفِقُونَ إِلَّا وَهُمْ كَرِهُونَ ﴿٤٤﴾

آهي اڳ بيشڪ فساد جي فڪر ۾ هئا ۽ تولا ۽ بچڙيون صلاحون ڪندا رهيا تانجو مدد آئي ۽ الله جو حڪم غالب ٿيو ۽ آهي ناراض هئا (۴۸). ۽ منجهانئن ڪو چوي ٿو ته مون کي موڪل ڏي ۽ مون کي آزمائش ۾ نه وجهه. خبردار! (آهي پاڻ) آزمائش ۾ ڪريل آهن. ۽ بيشڪ دوزخ ڪافرن کي گهڻو ڪندڙ آهي (۴۹). (اي پيغمبر!) جيڪڏهن توکي ڪو سهنج رسندو آهي ته کين ڏکيو لڳندو آهي، ۽ جيڪڏهن توکي ڪو اهڃ پهچندو آهي ته چوندا آهن ته بيشڪ پنهنجو ڪم اڳيئي سنڀالي ورتو اٿئون ۽ آهي سڙها ٿي ڦرندا آهن (۵۰). (اي پيغمبر!) چؤ ته جيڪي الله اسان لاءِ لکيو آهي تنهن کان سواءِ ٻيو ڪجهه اسان کي ڪڏهن نه پهچندو، اهو اسان جو سنڀاليندڙ آهي، ۽ مؤمنن کي الله تي ڀروسو ڪرڻ جڳائي (۵۱). (اي پيغمبر! منافقن کي) چؤ ته اوهين اسان لاءِ ٻن چڱائين مان هڪڙيءَ کان سواءِ انتظار نه ڪندا آهيو. ۽ اسين (به) اوهان لاءِ انتظار ڪندا آهيون ته الله پاڻ وتان يا اسان جي هٿان اوهان کي سزا پهچائي پوءِ اوهين انتظار ڪريو اسين (به) اوهان سان گڏ منتظر آهيون (۵۲). چؤ (ته اي منافقو!) سڙها ٿي توڻي ارها ٿي خرچ ڪريو ته به اوهان کان ڪڏهن قبول نه ڪبو. چو ته اوهين بي دين ٿولي آهيو (۵۳). ۽ کائڻ سندن خرچ جو قبول ڪرڻ هن کان سواءِ نه جهليو ويو ته آهي الله ۽ سندس پيغمبر جا منڪر آهن ۽ نڪي آرس ڪرڻ کان سواءِ نماز پڙهندا آهن ۽ نڪي (الله جي واٽ ۾) رنج کان سواءِ خرچيندا آهن (۵۴).

فَلَا تَجْعَبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ
 بِهَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَتَزْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٥٥﴾
 وَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ
 يَفْرُقُونَ ﴿٥٦﴾ لَوْ يَجِدُونَ مَلْجَأَ أَوْ مَغْرَبًا أَوْ مَدَّ خَلًّا
 لَوَلَّوْا الْآيَةَ وَهُمْ يَجْحَدُونَ ﴿٥٧﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَلْمِزُكَ
 فِي الصَّدَقَاتِ فَإِنْ أُعْطُوا مِنْهَا رَضُوا وَإِنْ لَمْ يُعْطُوا
 مِنْهَا إِذْ هُمْ يُسْخَطُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَوْ أَنَّهُمْ رَضُوا مَا آتَاهُمُ اللَّهُ
 وَرَسُولُهُ وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ سَيُؤْتِينَا اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ وَرَسُولُهُ
 إِنَّا إِلَى اللَّهِ رَاغِبُونَ ﴿٥٩﴾ إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ
 وَالسَّكِينِ وَالْعَمِلِينَ عَلَيْهَا وَالْمُؤَلَّفَةِ قُلُوبُهُمْ وَفِي
 الرِّقَابِ وَالْغَرَمِينَ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ فَرِيضَةٌ
 مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَمِنْهُمْ الَّذِينَ يُؤْذُونَ
 النَّبِيَّ وَيَقُولُونَ هُوَ أذُنٌ قُلُّ أذُنٌ خَيْرٌ لَّكُمْ يَوْمَ مَن
 بِاللَّهِ وَيَوْمَ مَنَ الْمُؤْمِنِينَ وَرَحْمَةٌ لِّلَّذِينَ آمَنُوا
 مِنْكُمْ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ رَسُولَ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٦١﴾

پوءِ توکي نڪي سندن مال ۽ نڪي سندن اولاد عجب ۾ وجهي۔ الله رڳو گهرندو آهي ته دنيا جي حياتيءَ ۾ ان سان کين عذاب ڪري ۽ سندن ساه ڪفر جي ئي حالت ۾ نڪري (۵۵)۔ ۽ الله جو قسم ڪندا آهن ته آهي اوهان منجهان آهن۔ ۽ (حقيقت ڪري) آهي اوهان منجهان نه آهن پر اها ڊڄڻي قوم آهي (۵۶)۔ جي، ڪا پناهه جي جاءِ يا ڪي چرون يا ڪو گهرڙو جو هنڌ لهن ها ته ان ڏانهن آهي ڊوڙندائي ڦرن ها (۵۷)۔ ۽ منجهانئن ڪي اهڙا آهن جي صدقن (جي وراهڻ) ۾ تو کي طعنو هڻندا آهن پوءِ جيڪڏهن منجهانئس ڏجين ته سرها ٿيندا آهن ۽ جيڪڏهن منجهانئس نه ڏجين ته انهي ئي مهل ڪاوڙيا آهن (۵۸)۔ ۽ الله ۽ سندس پيغمبر جيڪي کين ڏنو آهي تنهن تي جيڪڏهن راضي ٿين ها ۽ چون ها ته اسان کي الله ڪافي آهي اسان کي الله پنهنجي فضل سان ڏيندو ۽ سندس پيغمبر (به ڏيندو) اسين الله ڏانهن اميدوار آهيون (ته انهن لاءِ پلو هجي ها!) (۵۹)۔ صدقا رڳو فقيرن ۽ مسڪينن ۽ ان جي اڳاڙي ڪندڙن ۽ جن (نئين مسلمانن) جون دليون (اسلام ڏانهن) جوڙڻيون آهن (تن لاءِ) ۽ ٻانهن جي آزاد ڪرڻ ۽ قرضين ۽ الله جي واٽ ۾ (جهاد ڪرڻ) ۽ مسافرن لاءِ آهن۔ (اهو) الله (جي پار) کان حڪم ٿيل آهي۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۶۰)۔ ۽ منجهانئن ڪي اهڙا آهن جي پيغمبر کي ايندا ٿيندا آهن ۽ چوندا آهن ته هو پرڏيو آهي۔ ڇو ته اوهان لاءِ پر ٻڌڙيو پلو آهي الله کي مڃيندو آهي ۽ مؤمنن (جي صلاح) کي (به) مڃيندو آهي ۽ اوهان مان ايمان وارن لاءِ باجھارو آهي۔ ۽ جيڪي الله جي پيغمبر کي ايندا ٿيندا آهن تن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۶۱)۔

يَخْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ لِيَرْضَوْكُمْ وَاللَّهُ وَرَسُولُهُ
أَحَقُّ أَنْ يَرْضَوْهُ إِنْ كَانُوا مُؤْمِنِينَ ﴿٢٦﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا
أَنَّ مَنْ يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ
خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ الْخِزْيُ الْعَظِيمُ ﴿٢٧﴾ يَحْذَرُ الْمُنْفِقُونَ
أَنْ تَنْزَلَ عَلَيْهِمْ سُورَةٌ تُنَبِّئُهُمْ بِمَا فِي قُلُوبِهِمْ
قُلِ اسْتَهْزِءُوا إِنَّا اللَّهُ مُخْرِجُ مَا تَحْذَرُونَ ﴿٢٨﴾ وَلَئِنْ
سَأَلْتَهُمْ لَيَقُولُنَّ إِنَّمَا كُنَّا نَخُوضُ وَنَلْعَبُ قُلْ أَبِاللَّهِ
وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٩﴾ لَا تَعْتَذِرُوا قَدْ
كَفَرْتُمْ بَعْدَ إِيمَانِكُمْ إِنَّ نَعْفَ عَنْ طَائِفَةٍ مِّنْكُمْ
نُعَذِّبُ طَائِفَةً يَا أَيُّهَا الْمُنْفِقُونَ ﴿٣٠﴾ الْمُنْفِقُونَ
وَالْمُنْفِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِّنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ
وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا
اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٣١﴾ وَعَدَّ اللَّهُ
الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ
فِيهَا هِيَ حَسْبُهُمْ وَلَعْنَةُ اللَّهِ وَاللَّهُ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٣٢﴾

اوهان لاءِ الله جو قسم ڪندا آهن ته اوهان کي راضي ڪن، ۽ جيڪڏهن مؤمن آهن ته الله ۽ سندس پيغمبر وڌيڪ حقدار آهي جو ان کي راضي ڪن (۶۲). نه ڄاڻندا آهن ڇا ته جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جي مخالفت ڪندو تنهن لاءِ بيشڪ دوزخ جي باهه آهي؟ منجهس سدائين رهڻ وارو آهي۔ اها وڏي خواري آهي (۶۳). منافق مسلمانن تي ڪنهن سورة جي لهڻ کان ڊڄن ٿا ته جيڪي سندن دلين ۾ آهي سو متان مسلمانن کي ڄاڻائي۔ (اي پيغمبر! ڪين) ڇو ته اوهين پيا نٿولي ڪريو، ڇو ته جنهن کان ڊڄندا آهيو سو الله پڌرو ڪندڙ آهي (۶۴). ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن کائنن پڇين ته ضرور چوندا ته بيشڪ ڪل ۽ راند ٿي ڪئي سون۔ (ڪين) ڇو ته الله ۽ سندس آيتن ۽ سندس پيغمبر سان مسخري ڪيو ٿي ڇا؟ (۶۵). بهانو نه ڪريو! بيشڪ ايمان کان پوءِ ڪفر ڪيو اٿو۔ جيڪڏهن اوهان مان هڪ ٽوليءَ کان ترنداسون ته ٻئي ٽوليءَ کي هن سببان سزا ڏينداسون جو اهي ڏوهي هئا (۶۶). منافق ۽ منافقياتون هڪ ٻئي جهڙا آهن۔ (اهي) مدن ڪمن جو حڪم ڪندا آهن ۽ چڱن ڪمن کان جهليندا آهن ۽ پنهنجا هٿ (خيرات ڏيڻ کان) بند ڪندا آهن الله کي وساريائون تنهنڪري الله (به) ڪين وساريو۔ بيشڪ منافق ٿي بي دين آهن (۶۷). الله منافقن ۽ منافقاتين ۽ ڪافرن کي دوزخ جي باهه جو انجام ڏنو آهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن۔ اها ڪين ڪافي آهي، ۽ الله مٿن لعنت ڪئي آهي، ۽ انهن لاءِ هميشه جو عذاب آهي (۶۸).

كَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ كَانُوا أَشَدَّ مِنْكُمْ قُوَّةً وَكَثُرَ
 أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ فَاسْتَمْتَعُوا بِخَلَاقِهِمْ فَاسْتَمْتَعْتُمْ
 بِخَلَاقِكُمْ كَمَا اسْتَمْتَعَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ بِخَلَاقِهِمْ
 وَخُضْتُمْ كَالَّذِي خَاضُوا أُولَئِكَ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فِي
 الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿١٩﴾ أَلَمْ يَأْتِهِمْ
 نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ ۗ وَقَوْمِ
 إِبْرٰهِيْمَ وَأَصْحٰبِ مَدْيَنَ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَتَتْهُمْ رُسُلُهُمْ
 بِالْبَيِّنٰتِ فَمَا كَانُوا لِيُظْلَمَهُمْ وَلٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ
 يَظْلِمُونَ ﴿٢٠﴾ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ
 بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ
 وَيُقِيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَيُطِيعُونَ اللهَ
 وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللهُ إِنَّ اللهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢١﴾
 وَعَدَّ اللهُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَدَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خٰلِدِينَ فِيهَا وَمَسٰكِنَ طَيِّبَةً فِي جَدَّتِ عَدْنٌ
 وَرِضْوَانٌ مِّنَ اللهِ أَكْبَرُ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٢٢﴾

اوهين (ب) اهڙا ٿيا آهيو جيڪي اوهان کان اڳ هئا (اهي) اوهان کان طاقت ۾ مال ۽ اولاد ۾ گهڻو وڌيڪ هئا۔ پوءِ پنهنجي نصيب آهر فائڊو ورتائون پوءِ اوهان به پنهنجي نصيب آهر فائڊو ورتو جهڙيءَ طرح اوهان کان اڳين پنهنجي نصيب آهر فائڊو ورتو ۽ (اوهين به) انهن وانگر اجاين بحثن ۾ پئجي ويا آهيو جيئن اهي اجاين بحثن ۾ پيا۔ انهن جي ڪمائي دنيا ۽ آخرت ۾ ناس ٿي، ۽ اهي ئي خساري وارا آهن (۶۹)۔ کائناتن اڳين جي خبر نه پهتي اٿن ڇا جي نوح ۽ عاد ۽ ثمود جي قوم ۽ ابراهيم جي قوم ۽ مدين وارا ۽ اونڌي ٿيلن ڳوٺن وارا هئا؟ جو انهن ڏانهن سندن پيغمبر پٿرن معجزن سان آيا (تہ نه مڃيائون)، پوءِ الله جو شان نہ هو جو مٿن ظلم ڪري پر پاڻ تي ظلم ڪيائون ٿي (۷۰)۔ ۽ مؤمنن ۽ مومنيائين (پاڻ ۾) هڪ ٻئي جا مددگار آهن۔ چڱن ڪمن جو حڪم ڪندا آهن ۽ خراب ڪمن کان جهليندا آهن ۽ نماز کي قائم ڪندا آهن ۽ زڪوٰة ڏيندا آهن ۽ الله ۽ سندس پيغمبر جي فرمانبرداري ڪندا آهن۔ انهن تي الله سگهوئي باجه ڪندو۔ ڇو تہ الله غالب حڪمت وارو آهي (۷۱)۔ الله مؤمنن ۽ مومنيائين سان بهشت جو انجام ڪيو آهي جنهن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهس سدائين رهڻ وارا آهن ۽ (پڻ) هميشه رهڻ وارن باغن ۾ چڱين جاين جو (انجام اٿن)۔ ۽ الله جو راضيو (سڀ کان) تمام وڏو آهي۔ اها وڏي مراد ماڻڻ آهي (۷۲)۔

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَأُولَئِهِمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٤١﴾ يَحْلِفُونَ بِاللَّهِ مَا قَالُوا وَلَقَدْ قَالُوا كَلِمَةَ الْكُفْرِ وَكَفَرُوا بَعْدَ إِسْلَامِهِمْ وَهَتُّوا بِهَا لَمْتًا لَنَا لَوْ آمَنَّا وَقَدِمْوْنَا إِلَى الْآنُ لَأَغْنَيْنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ مِنْ فَضْلِهِ فَإِنْ يَتُوبُوا يَكْ خَيْرًا لَهُمْ وَإِنْ يَتَوَلَّوْا يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ عَذَابًا أَلِيمًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٤٢﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ عَاهَدَ اللَّهُ لَئِنْ أُتِنَا مِنْ فَضْلِهِ لَنَنْصُرَنَّكَ وَكُنَّا كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا أَتَاهُمْ مِنْ فَضْلِهِ بَخِلُوا بِهِ وَتَوَلَّوْا وَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٤﴾ فَأَعْقَبَهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ ﴿٤٥﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ وَأَنَّ اللَّهَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ ﴿٤٦﴾ الَّذِينَ يَلْبِزُونَ الْمُطَّوِّعِينَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الصَّدَقَاتِ وَالَّذِينَ لَا يَجِدُونَ إِلَّا جُهْدَهُمْ فَيَسْخَرُونَ مِنْهُمْ سَخِرَ اللَّهُ مِنْهُمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٧﴾

اي پيغمبر! كافرن ۽ منافقن سان جهاد ڪر ۽ مٿن سختي ڪر۔ ۽ سندن جاءِ دوزخ آهي۔ ۽ اها جاءِ بچڙي آهي (۷۳)۔ الله جو قسم ڪندا آهن ته (پاڻ) نه چيو اٿن۔ ۽ بيشڪ ڪفر جو ڪلمو چيو اٿن ۽ پنهنجي اسلام (اٿس) کانپوءِ ڪفر ڪيائون ۽ جنهن کي پهچي نه سگهيا تنهن لاءِ زور لاتائون، ۽ اهو انهن رڳو هن ڳاه جو بدلو ڏنو جو الله پنهنجي فضل سان ۽ سندس رسول کين شاهوڪار ڪيو، پوءِ جيڪڏهن توبه ڪن ته انهن لاءِ پلي آهي، ۽ جيڪڏهن ڦرندا ته الله دنيا ۽ آخرت ۾ کين ڏکوئيندڙ عذاب سان سزا ڏيندو، ۽ ملڪ ۾ انهن لاءِ نه ڪو سنڀاليندڙ ۽ نه ڪو مددگار آهي (۷۴)۔ ۽ منجهانئن ڪي آهن جن الله سان انجام ڪيو آهي ته جيڪڏهن پنهنجي فضل سان اسان کي ڏنائين ته ضرور خيرات ڏينداسون ۽ پلارن مان ٿينداسون (۷۵)۔ پوءِ جنهن مهل پنهنجي فضل سان کين مال ڏنائين ته ان جي ڪنجوسائي ڪيائون ۽ اهي منهن موڙيندڙ ٿي قريا (۷۶)۔ پوءِ (الله) سندن دلين ۾ کين سندن ملڻ جي ڏينهن تائين انهيءَ سببان منافقي لاڳو ڪري ڇڏي جو الله سان اهو انجام نه پازيائون جيڪو ساڻس ڪيائون ۽ انهي سببان جو ڪوڙ چوندا رهيا (۷۷)۔ نه ڄاڻندا آهن ڇا ته الله سندن ڳجهڙا ۽ سندن پڌرا (سخن) ۽ سندن ڳجهيون صلاحون ڄاڻندو آهي ۽ بيشڪ الله وڏو ڳجه ڄاڻندڙ آهي؟ (۷۸)۔ اهي اهڙا آهن جو صدقي ڏيندڙن مؤمنن جي صدقي ڏيڻ ۾ طعنا هڻندا آهن ۽ انهن کي (ب) طعنا هڻندا آهن) جيڪي (مزدوري ڪرڻ جي) محنت کان سواءِ ڪجهه نه لهندا آهن ۽ انهن سان مسخريون ڪندا آهن۔ الله (ب) سندن مسخرين جو کين بدلو ڏيندو ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۷۹)۔

اسْتَغْفِرْ لَهُمْ أَوْ لَا تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ إِنْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ سَبْعِينَ مَرَّةً
 فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ﴿٨٥﴾ فَرِحَ الْخَافُونَ بِمَقْعَدِهِمْ
 خِلْفَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرَهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ
 حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ ﴿٨٦﴾ فَلْيُضْحَكُوا قَلِيلًا وَلَيَبْكُوا كَثِيرًا
 جَزَاءً لِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٧﴾ فَإِنْ رَجَعَكَ اللَّهُ إِلَى طَائِفَةٍ
 مِنْهُمْ فَاسْتَأْذَنُوكَ لِلْخُرُوجِ فَقُلْ لَنْ يَخْرُجُوا مَعِيَ أَبَدًا
 وَلَنْ يُقَاتِلُوا مَعِيَ عَدُوًّا إِنَّكُمْ رَضِيتُمْ بِالْقُعُودِ أَوَّلَ مَرَّةٍ
 فَاتَّعَدُوا مَعَ الْخُلَفَاءِ ﴿٨٨﴾ وَلَا تَصِلْ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ مَاتَ
 أَبَدًا وَلَا تَقُمْ عَلَى قَبْرِهِ إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَمَاتُوا
 وَهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٩﴾ وَلَا تَعْجَبْكَ أَمْوَالُهُمْ وَأَوْلَادُهُمْ إِنَّمَا يُرِيدُ
 اللَّهُ أَنْ يُعَذِّبَهُمْ بِهَا فِي الدُّنْيَا وَتَرْهَقَ أَنْفُسُهُمْ وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿٩٠﴾
 وَإِذَا أَنْزَلْتَ سُورَةَ أَنْ آمَنُوا بِاللَّهِ وَجَاهَدُوا مَعَ رَسُولِهِ
 اسْتَأْذَنُوكَ أُولُو الطُّوْلِ مِنْهُمْ وَقَالُوا ذَرْنَا نَكُنْ مَعَ الْمُقْعِدِينَ ﴿٩١﴾

انهن لاءِ بخشش گهرين يا انهن لاءِ بخشش نه گهرين۔ جيڪڏهن انهن لاءِ
 ستر پيرا بخشش گهرين ته به الله انهن کي نه بخشيندو۔ اهو هن سببان آهي
 جو انهن الله ۽ سندس پيغمبر کي نه مڃيو۔ ۽ الله بي دين قوم کي هدايت نه
 ڪندو آهي (۸۰)۔ الله جي پيغمبر جي (جهاد تي) ويڻ کان پوءِ پٺ تي
 رهندڙ پنهنجي (رهجي) ويهڻ تي خوش ٿيا ۽ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن
 جانين سان الله جي واٽ ۾ جهاد ڪرڻ ناپسند ڪيائون ۽ پاڻ ۾ چيائون
 ته گرميءَ ۾ (جهاد لاءِ) نه نڪرو! (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته دوزخ جي
 باه ڏاڍي گرم آهي۔ جيڪڏهن سمجهن ها (ته ائين نه ڪن ها) (۸۱)۔
 پوءِ ٿورو کلڻ گهرجين ۽ گهڻو روئڻ گهرجين، انهن (اعمالن) جي بدلي ۾
 جو جيڪي ڪندا آهن (۸۲)۔ پوءِ جيڪڏهن الله توکي منجهائن ڪنهن
 ٽوليءَ ڏانهن موٽائي نٿي ته نڪرڻ لاءِ توکان موڪلائيندا پوءِ چؤ ته مون
 سان ڪڏهن به نه نڪرندؤ ۽ مون سان گڏجي ڪنهن دشمن سان ڪڏهن
 به نه وڙهندؤ۔ چو ته اوهين پهريون پيرو ويهڻ سان راضي ٿيو تنهن ڪري
 (هاڻي به) پوئتي ويهندڙن سان گڏجي ويهو (۸۳)۔ ۽ منجهائن جيڪو مري
 تنهن تي بلڪل نماز نه پڙه ۽ نڪي سندس قبر تي بيه بيشڪ انهن الله ۽
 سندس پيغمبر کي نه مڃيو ۽ آهي بي دين ٿي مٿا (۸۴)۔ ۽ تون سندن مال ۽
 سندن اولاد تي عجب نه ڪر۔ الله گهرندو آهي ته ان جي سببان دنيا ۾ ئي
 ڪين عذاب ڪري ۽ سندن ساه ڪفر جي ئي حالت ۾ نڪرن (۸۵)۔
 ۽ جيڪڏهن ڪا سورة (هن لاءِ) نازل ڪئي ويندي آهي ته الله کي
 مڃيو ۽ سندس پيغمبر سان گڏجي جهاد ڪريو ته منجهائن آسودا
 توکان موڪلائيندا آهن ۽ چوندا آهن ته اسان کي ڇڏ ته وينلن سان گڏ
 رهون (۸۶)۔

رَضُوا بِأَن يَكُونُوا مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ عَلَى قُلُوبِهِمْ
 فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ﴿٨٥﴾ لَكِنَّ الرَّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
 جَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَئِكَ لَهُمُ الْخَيْرَاتُ
 وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٨٦﴾ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ جَذَبَاتٍ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٨٧﴾ وَ
 جَاءَ الْمُعَذِّبُونَ مِنَ الْأَعْرَابِ لِيُؤْذَنَ لَهُمْ وَقَعَدَ الَّذِينَ
 كَذَبُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ سَيُصِيبُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٨٨﴾ لَيْسَ عَلَى الضُّعَفَاءِ وَلَا عَلَى الْمَرْضَى وَلَا
 عَلَى الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ مَا يَنْفِقُونَ حَرَجٌ إِذَا انصَحُوا لِلَّهِ وَ
 رَسُولِهِ مَا عَلَى الْمُحْسِنِينَ مِنْ سَبِيلٍ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٨٩﴾
 وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا اتَّوَكَّلُوا لَتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَأَجِدُ
 مَا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَعَيْنُهُمْ تَفِيضٌ مِنَ الدَّمْعِ
 حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يَنْفِقُونَ ﴿٩٠﴾ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ
 يَسْتَأْذِنُونَكَ وَهُمْ أَغْنِيَاءُ رَضُوا بِأَن يَكُونُوا
 مَعَ الْخَوَالِفِ وَطُبِعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩١﴾

وينلن (عورتن) سان گڏ هجڻ ۾ راضي ٿيا ۽ سندين دلين تي مُهر هڻي ويٺي پوءِ اُهي نه سمجهندا آهن (۸۷). پر پيغمبر ۽ جن ساڻس ايمان آندو تن پنهنجن مالن ۽ پنهنجين جندن سان جهاد ڪيو. ۽ اهي اُهي آهن جن لاءِ ڀلايون آهن ۽ اهي ئي ڇٽل آهن (۸۸). انهن لاءِ الله اهڙا باغ تيار ڪيا آهن جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهن سدائين رهڻ وارا آهن. اها وڏي مراد ماڻڻ آهي (۸۹). ۽ بدوين مان بهاني ڪرڻ وارا آيا ته ڪين موڪل ڏني وڃي، ۽ جن الله ۽ سندس پيغمبر کي ڪوڙو ڄاتو سي ويهي رهيا. منجهانئن ڪافرن کي ڏکوئيندڙ عذاب سگهوئي پهچندو (۹۰). نڪي هيئن تي ۽ نڪي بيمارن تي ۽ نڪي اُهي جو جيڪي خرچين سو نه ٿا لهن تن تي ڪو گناهه آهي جڏهن ته الله ۽ سندس پيغمبر جا خيرخواه هجن ڀلارن تي ڪو ڏوراپو نه آهي. ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۹۱). ۽ نڪي انهن تي (ڪو گناهه آهي) جي جڏهن تو وٽ آيا ته ڪين (سواريءَ تي) چاڙهين (۽ تون) چين ته (ڪا سواري) نه ٿو لهان جنهن تي اوهان کي چاڙهين تڏهن اُهي موتيا ۽ هن ڏک کان سندين اکيون هنجون هاريندڙ هيون ته جيڪي (الله جي واٽ ۾) خرچين سو نه ٿا لهن! (۹۲). (ڏوراپي جي) واٽ رڳو انهن تي آهي جن توکان موڪلايو ۽ اُهي شاهوڪار هئا، رهيلن (عورتن) سان گڏ هجڻ ۾ راضي ٿيا ۽ الله سندين دلين تي مُهر هڻي پوءِ اُهي نه ڄاڻندا آهن (۹۳).

يَعْتَدِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا
تَعْتَدِرُوا وَالَّذِينَ تُوْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَأْنَا اللَّهَ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى
اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ
وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾ سِيحِلْفُونَ بِاللَّهِ
لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لَتَعْرَضُوا عَنْهُمْ قَاعِرٌ ضَوَّاعُهُمْ
إِنَّهُمْ رِجْسٌ وَمَا وَهُمْ بِجَهَنَّمَ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٩٨﴾
يَحِلْفُونَ لَكُمْ لَتَرْضُوا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ
لَا يَرْضَىٰ عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ ﴿٩٩﴾ الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَ
نِفَاقًا وَأَجْدَرُ الْأَيْعَلُ أَحَدٌ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَىٰ
رَسُولِهِ وَاللَّهُ عَلَيْهِمْ حَكِيمٌ ﴿١٠٠﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ يَتَّخِذُ
مَآئِنْفِقُ مَغْرَمًا وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَابِّ وَأِيرَاطُهُمْ
دَائِرَةٌ السُّوءِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾ وَمِنَ الْأَعْرَابِ مَنْ
يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِذُ مَا يَنْفِقُ قُرْبَىٰ
عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَاتِ الرَّسُولِ إِلَّا أَنهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ
سَيَدْخِلُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٠٢﴾

جڏهن (اوهين) انهن ڏانهن موٽندؤ (تڏهن) اوهان وٽ بهانو ڪندا۔ (انهن کي) چؤ ته بهانونه ڪريو اوهان (جي ڳالهه) کي ڪڏهن نه مڃينداسون، بيشڪ اوهان جي حال کان الله اسان کي خبر ڏني آهي۔ ۽ الله ۽ سندس پيغمبر اوهان جا عمل سگهوئي ڏسندو وري ڳجهه ۽ ظاهر جي ڄاڻندڙ (الله) ڏانهن موٽايا ويندؤ پوءِ جيڪي ٿي ڪيو تنهن جي اوهان کي سدؤ ڏيندو (۹۴)۔ جڏهن انهن ڏانهن موٽندؤ (تڏهن) ست ئي اوهان جي آڏو الله جو قسم هن لاءِ ڪندا ته (اوهين) ڪانئن مڙي وڃو۔ پوءِ ڪانئن مڙي وڃو۔ چو ته اهي پليت آهن ۽ جيڪي ڪمائيندا رهيا تنهن جي عوض ۾ سندن جاءِ دوزخ آهي (۹۵)۔ اوهان وٽ هن لاءِ قسم ڪندا ته (اوهين) ڪانئن راضي ٿيو، پوءِ جيڪڏهن (اوهين) ڪانئن راضي ٿيندؤ ته (به) الله بي دين ماڻهن کان راضي نه ٿيندو (۹۶)۔ بدوي ڪفر ۽ منافقيءَ ۾ تمام سخت آهن ۽ هن (عادت) جوڳا آهن جو الله پنهنجي پيغمبر تي جيڪي حڪم لائڻا تنهن جون (شرعي) حدون نه ڄاڻن۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۹۷)۔ ۽ بدوين مان ڪي اهڙا آهن جو جيڪي خرچ ڪن ٿا سو چٽي ڄاڻندا آهن ۽ اوهان تي زماني جي ڦير گهير (اچڻ) جا منتظر آهن۔ زماني جو بچڙو ڦيرو مٿن هجي (شال)۔ ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۹۸)۔ ۽ بدوين مان ڪي اهڙا آهن جي الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيندا آهن ۽ جيڪي خرچيندا آهن تنهن کي الله وٽ ويجهڙائيءَ جو ۽ پيغمبر جي دعائن (حاصل ڪرڻ) جو وسيلو ڪري وٺندا آهن۔ بيشڪ اها انهن لاءِ ويجهڙائيءَ (جو سبب) آهي۔ الله کين پنهنجي رحمت هيٺ سگهوئي داخل ڪندو۔ چو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۹۹)۔

وَالسَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ
 اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ
 الْعَظِيمُ ﴿١٠﴾ وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنْفِقُونَ ذُو مِنْ
 أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ
 نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ ﴿١١﴾
 وَالْآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا
 عَسَىٰ اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٢﴾ خَذُ
 مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلَّ عَلَيْهِمْ
 إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿١٣﴾ أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ
 اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَ
 أَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١٤﴾ وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ
 عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ
 وَالشَّهَادَةِ فَيُنبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٥﴾ وَالْآخَرُونَ مُرْجُونَ
 لِمِ اللَّهِ إِنَّهُ يَتَّعِدُ بِهِمُ وَمَا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿١٦﴾

۽ مهاجرن ۽ انصارن مان (ايمان ۾) آڳڙائي ڪرڻ وارا ۽ جن چڱائي سان سندن تابعداري ڪئي آهن (سڀني) کان الله راضي آهي ۽ اهي کانئس راضي آهن ۽ انهن لاءِ باغ تيار ڪيا اٿس جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهن سدائين رهڻ وارا آهن۔ اها وڏي مراد ماڻڻ آهي (۱۰۰)۔ ۽ اوهان جي اس پاس وارن بدوين مان (ب) ڪي منافق آهن۔ ۽ مديني وارن مان (ب) ڪي منافقيءَ تي عادي ٿي ويا آهن، (تون) کين نه ڄاڻندو آهين۔ اسين انهن کي ڄاڻندا آهيون۔ سگهوئي کين به پيرا عذاب ڪنداسون وري وڏي عذاب ڏانهن موٽايا ويندا (۱۰۱)۔ ۽ ٻيا (اهڙا) آهن جن پنهنجا گناهه باسيا آهن (انهن) چڱا ڪم ۽ ٻيا بچڙا ڪم گڏي سڏي ڪيا آهن۔ اميد آهي ته الله مٿن ٻاجه سان موٽندو۔ چو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۰۲)۔ سندن مالن مان زڪوٰه وصول ڪر ته ان سان کين (ظاهر ۾) پاڪ ڪندو رهين ۽ کين (باطن ۾) سٺو ڪندو رهين ۽ مٿن رحمت جي دعا گهر۔ چو ته تنهنجي دعا انهن لاءِ راحت آهي۔ ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱۰۳)۔ ڄاڻندا نه آهن ڇا ته الله ئي پنهنجن ٻانهن جي توبه قبول ڪندو آهي ۽ (سندن) خيرتون قبول ڪندو آهي ۽ بيشڪ الله ئي توبه قبول ڪندڙ مهربان آهي (۱۰۴)۔ ۽ چو ته عمل ڪريو پوءِ الله ۽ سندس پيغمبر ۽ مؤمن (سڀيئي) اوهان جا عمل ڏسندا۔ ۽ ٻڃهه ۽ ظاهر جي ڄاڻندڙ (الله) ڏانهن سگهو موٽايا ويندو پوءِ جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي اوهان کي سڏ ڏيندو (۱۰۵)۔ ۽ ٻيا (رهجي ويل) الله جي حڪم لاءِ رهايل آهن ته يا کين عذاب ڪري يا کين معاف ڪري۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۰۶)۔

وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مَسْجِدًا ضِرَارًا وَكُفْرًا وَتَفْرِيقًا بَيْنَ
 الْمُؤْمِنِينَ وَإِرْصَادًا لِمَنْ حَارَبَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ مِنْ قَبْلُ
 وَلَيَحْلِفُنَّ إِنْ أَرَدْنَا إِلَّا الْحُسْنَىٰ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ
 لَكٰذِبُونَ ﴿١٧﴾ لَا تَقُمْ فِيهِ أَبَدًا لَمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَىٰ
 مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ أَحَقُّ أَنْ تَقُومَ فِيهِ فِيهِ رِجَالٌ يُحِبُّونَ أَنْ
 يَتَّطَّهَرُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُطَهَّرِينَ ﴿١٨﴾ أَقْسَمَ أَسَسَ بُنْيَانَهُ
 عَلَى تَقْوَىٰ مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٍ خَيْرٌ أَمْ مَنْ أَسَسَ بُنْيَانَهُ
 عَلَى شَفَا جُرْفٍ هَارٍ فَانْهَارَ بِهِ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَاللَّهُ لَا
 يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ لَا يَزَالُ بُنْيَانُهُمُ الَّذِي بَنَوْا
 رِيبَةً فِي قُلُوبِهِمْ إِلَّا أَنْ تَقَطَّعَ قُلُوبُهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٢٠﴾
 إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
 بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَ
 يُقْتَلُونَ تَوَعَّدَ عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ
 وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا
 بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ ۗ وَذٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٢١﴾

۽ (انهن مان اهڙا به آهن) جن نقصان پهچائڻ ۽ ڪفر ڪرڻ ۽ مسلمانن جي وچ ۾ ڏقيڙ وجهڻ ۽ جن (ماڻهن) الله ۽ سندس پيغمبر سان اڳ ويڙه ڪئي آهي تن واسطي گهات ٺاهڻ لاءِ (هڪ) مسجد بڻائي آهي۔ ۽ (اهي) ضرور قسم ڪندا ته چڱائي کان سواءِ اسان جو (بڻائڻ ۾) ٻيو ڪو ارادو نه آهي۔ ۽ الله شاهدي ڏئي ٿو ته اهي ڪوڙا آهن (۱۰۷)۔ منجهس اصلي نه بيه! (جا مسجد) پهرين ڏينهن کان ئي پرهيزگاريءَ تي اڏي ويئي آهي تنهن ۾ توکي بيهڻ (يعني نماز پڙهڻ ۽ پڙهائڻ) وڌيڪ لائق آهي۔ جنهن ۾ اهڙا مرد آهن جي پاڪ رهڻ کي دوست رکندا آهن ۽ الله پاڪ رهڻ وارن کي دوست رکندو آهي (۱۰۸)۔ جنهن پنهنجي اڏاوت الله جي ڊچ ۽ (سندس) رضامنديءَ تي اڏي سو پلو آهي يا اهو جنهن پنهنجي اڏاوت نٿن جي ڪرندڙ ڀر تي اڏي؟ پوءِ اها اڏيندڙ سميت دوزخ جي باه ۾ ڪري۔ ۽ الله ظالمن جي قوم کي هدايت نه ڪندو آهي (۱۰۹)۔ جو بنياد بڻايائون سو سدائين سندن دلين ۾ شڪ (جو سبب) رهندو، سندن دلين جي ويڻ کان سواءِ نه ويندو۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۱۰)۔ الله مؤمنن کان سندن سر ۽ سندن مال هن ڪري ڳڏا جو پڪ بهشت انهن لاءِ آهي۔ (اهي) ان (انجام) تي الله جي وات ۾ وڙهندا آهن پوءِ ماريندا (به) آهن ۽ ماريا (به آهن)، جو انجام توريٽ ۽ انجيل ۽ قرآن ۾ پڪيءَ طرح ٿيل آهي۔ ۽ الله کان وڌيڪ پنهنجي انجام کي پورو ڪندڙ ڪير آهي؟ پوءِ جنهن سوڊي جي بدران اوهان پاڻ کي وڪيو آهي تنهن سان خوش ٿيو۔ ۽ اها ئي وڏي مراد ماڻڻ آهي (۱۱۱)۔

التَّائِبُونَ الْعِبَادُونَ الْحَمِيدُونَ السَّائِحُونَ الزَّكَاةُونَ
 السَّجِدُونَ الْأَمْرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَالنَّاهُونَ عَنِ الْمُنْكَرِ
 وَالْحَفِظُونَ لِحُدُودِ اللَّهِ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣﴾ مَا كَانَ
 لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَ
 لَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ
 أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١٤﴾ وَمَا كَانَ اسْتِغْفَارُ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ
 إِلَّا عَنِ مَوْعِدَةٍ وَعَدَهَا إِيَّاهُ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ أَنَّهُ عَدُوٌّ
 لِلَّهِ تَبَرَّأَ مِنْهُ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ لَأَوَّاهٌ حَلِيمٌ ﴿١٥﴾ وَمَا كَانَ اللَّهُ
 لِيُضِلَّ قَوْمًا بَعْدَ إِذْ هَدَاهُمْ حَتَّىٰ يُبَيِّنَ لَهُمْ مَا
 يَتَّقُونَ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ إِنَّ اللَّهَ لَهُ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَمَا لَكُمْ مِنْ
 دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿١٧﴾ لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى
 النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي
 سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبَ فَرِيقٍ
 مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾

توبه ڪندڙ، عبادت ڪندڙ، ساراھ ڪندڙ، (خدا جي وات ۾) مسافري ڪندڙ، ركوع ڪندڙ، سجدو ڪندڙ، چڱائيءَ جو حڪم ڪندڙ ۽ مدائي کان جهليندڙ ۽ الله جي حدن کي نگاه ۾ رکندڙ (انھن لاءِ بهشت جو انجام آھي) ۽ (اھڙن) مؤمنن کي خوشخبري ڏي (۱۱۲). پيغمبر ۽ مؤمنن کي مشرڪن لاءِ ڪين (ھن ڳالھ جي) پڌري ٿيڻ کان پوءِ تہ اھي دوزخي آھن بخشش گھڙڻ نہ جڳائي توڻيڪ ماڻھن وارا ھجن (۱۱۳). ۽ ابراهيم جو، پنھنجي پيءُ لاءِ بخشش گھڙڻ، انجام کان سواءِ نہ ھو جو ان ساڻس انجام ڪيو ھو، پوءِ جنھن دم کيس پڌرو ٿيو تہ اھو الله جو ويري آھي (تنھن دم) ڪانس بيزار ٿيو۔ بيشڪ ابراهيم بلڪل ڪڙريءَ دل وارو (۽) بردبار ھو (۱۱۴). ۽ الله جو ڪم نہ آھي جو ڪنھن قوم کي سڌي رستي ڏيکارڻ کان پوءِ ڪين گمراھ ڪري جيسين اھي (ڳالھيون) انھن لاءِ پڌريون (نہ) ڪري جن کان انھن کي بچڻ گھرجي۔ بيشڪ الله ھر شيءِ کي ڄاڻندڙ آھي (۱۱۵). بيشڪ آسمانن ۽ زمين جي بادشاھي الله جي ئي آھي۔ (اھو) جيارِي ٿو ۽ ماري ٿو۔ ۽ الله کان سواءِ اوهان جو نہ ڪو دوست ۽ نہ ڪو مدد ڏيندڙ آھي (۱۱۶). پيغمبر ۽ انھن مهاجرن ۽ انصارن تي بيشڪ الله پاڄھ سان موٽيو جن سوڙھ جي وقت ۾ پيغمبر جي تابعداري ڪئي ان کان پوءِ جو، منجھائڻ ھڪ توليءَ جون دليون لڏي وڃڻ تي ويجهيون ھيون، وري (الله) مٿن پاڄھ سان موٽيو۔ چو تہ اھو مٿن شفقت ڪندڙ مھربان آھي (۱۱۷).

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ
 الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنَّهُ
 لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ
 اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
 وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾ مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ
 حَوْلَهُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَن رَّسُولِ اللَّهِ وَ
 لَا يَرْغَبُوا بِأَنفُسِهِمْ عَن نَّفْسِهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ
 ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْضَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطَئُونَ
 مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نِيلًا إِلَّا لَكَيْبَ
 لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾
 وَلَا يُنْفِقُونَ نَفَقَةً صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً وَلَا يَقْطَعُونَ
 وَادِيًا إِلَّا كَيْبَ لَهُمْ لِيَجْزِيَهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿١٢١﴾ وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنفِرُوا كَآفَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ
 مِن كُلِّ فِرْقَةٍ مِّنْهُمْ طَائِفَةٌ لِّيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَ
 لِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ ﴿١٢٢﴾

۽ انهن تن تي (بر) جيڪي (جهاد کان) رهجي ويا هئا۔ تانجو جڏهن زمين ايتريءَ ويڪرائي هوندي به مٿن سوڙهي ٿي ويهي هئي ۽ سندن ساه مٿن منجهيا هئا ۽ پانيائون ٿي ته (هاڻي) الله (جي عذاب) کان بچڻ جي جاءِ سندس (بارگاه) کان سواءِ ڪونه آهي۔ وري مٿن هن لاءِ پاڇه سان موٽيو ته توبه ڪن۔ ڇو ته الله ئي توبه قبول ڪندڙ مهربان آهي (۱۱۸)۔

اي ايمان وارو! الله کان ڊڄو ۽ سچن سان گڏ هجو (۱۱۹)۔ مديني وارن ۽ سندس آس پاس وارن بدوين کي نڪي الله جي پيغمبر کان (جهاد ۾) پوئتي رهڻ ۽ نڪي سندس وجود کان پاڻ کي پيارو رکڻ جڳائي۔ اهو هن ڪري جو کين نڪي اُچ ۽ نڪي ڏک ۽ نڪي بڪ الله جي واٽ ۾ پهچندي آهي ۽ نڪي اهڙي هنڌ ويندا آهن جتي ڪافر ڪاوڙجن ۽ نڪي دشمن کان (ڪو) اهنج پهچندو اٿن پر انهن لاءِ (هر هڪ ڳالهه جي) بدلي چڱو عمل لکيو ويندو آهي۔ ڇو ته الله پلارن جو اجر نه وڃائيندو آهي (۱۲۰)۔ ۽ ڪوبه خرچ۔ ٿورو يا گهڻو۔ نه ڪندا آهن ۽ نڪي ڪا وادي ٽپندا آهن پر انهن لاءِ (چڱو عمل) هن لاءِ لکيو ويندو آهي ته جيڪو تمام چڱو ڪم ڪندا آهن تنهن جو کين الله بدلو ڏئي (۱۲۱)۔ ۽ مؤمنن کي نه نهندو آهي جو مڙيئي (گڏ) نڪرن، پوءِ ٽوليءَ مان ڪي چڻا منجهائڻ هن لاءِ ڇو نه نڪرندا آهن ته دين ۾ عالم ٿين ۽ جڏهن پنهنجي قوم ڏانهن موٽي وڃن تڏهن ان کي ڊيڄارين ته مان آهي ڊڄن (۱۲۲)۔

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قَاتِلُوا الَّذِينَ يَلُونَكُمْ مِنَ
الْكَفَّارِ وَلْيَجِدُوا فِيكُمْ غِلظَةً ۖ وَعَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ
الْبَاقِينَ ﴿١٣١﴾ وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ فَمِنْهُمْ مَن يَقُولُ
إِنَّا سَمِعْنَا آيَاتَهُ هَذِهِ آيَاتُنَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا
فَزَادَتْهُمْ إِيمَانًا وَهُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿١٣٢﴾ وَأَمَّا
الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ فَزَادَتْهُمْ رِجْسًا إِلَى
رِجْسِهِمْ وَمَاتُوا وَهُمْ كَافِرُونَ ﴿١٣٣﴾ أَوْ لَا يَرُونَ
أَنَّهُمْ يُفْتَنُونَ فِي كُلِّ عَامٍ مَّرَّةً أَوْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ لَا
يَتُوبُونَ وَلَا هُمْ يَذَكَّرُونَ ﴿١٣٤﴾ وَإِذَا مَا أَنْزَلَتْ سُورَةٌ
نَّظَرَ بَعْضُهُمْ إِلَى بَعْضٍ هَلْ يَرَاكُمْ مِنْ أَحَدٍ ثُمَّ
انصَرَفُوا ۗ صَرَفَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا
يَفْقَهُونَ ﴿١٣٥﴾ لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ
عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ
رَّحِيمٌ ﴿١٣٦﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ ۚ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ۖ وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١٣٧﴾

اي مؤمنو! كافرن مان جيڪي اوهان جي آس پاس آهن تن سان وڙهو ۽ پلي تہ (آهي) اوهان ۾ ڪا ڏاڍائي ڏسن۔ ۽ ڄاڻو تہ الله پرهيزگارن سان گڏ آهي (۱۲۳)۔ ۽ جڏهن ڪا به سورة لاهبي آهي تڏهن منجهانن ڪو اهڙو آهي جو چونديو آهي تہ هن سورة اوهان مان ڪهڙي جو ايمان وڌايو آهي؟ پوءِ جن ايمان آندو آهي تن جي ايمان کي وڌايو اٿس ۽ آهي خوش ٿيندا آهن (۱۲۴)۔ ۽ جن جي دلين ۾ بيماري آهي تن کي پليتيءَ تي پليتي وڌائي اٿس ۽ آهي ڪافر ٿي مٿا (۱۲۵)۔ نہ ڏسندا آهن ڇا تہ هر سال هڪ ڀيرو يا ٻہ ڀيرا سزا ڏني ويندي اٿن؟ وري نڪي توبه ڪندا آهن ۽ نڪي آهي نصيحت وٺندا آهن (۱۲۶)۔ ۽ جڏهن ڪا سورة (انهن بابت) نازل ڪبي آهي (تڏهن) انهن مان هڪڙا ٻين ڏانهن (شرمندگيءَ کان) نهاريندا آهن۔ (۽ چوندا آهن تہ) ڪنهن اوهان کي ڏٺو آهي ڇا؟ وري (گهرن ڏانهن) موٽندا آهن۔ الله سندن دليون هن سببان ڦيرايون آهن جو اها بي سمجه قوم آهي (۱۲۷)۔ (اي انسانو!) بيشڪ اوهان جي جنس منجهان اوهان وٽ پيغمبر آيو آهي اوهان جو ڏک مٿس اولو آهي اوهان (جي هدايت) تي حريص آهي مسلمانن تي شفقت ڪندڙ مهربان آهي (۱۲۸)۔ پوءِ جيڪڏهن ڦرن تہ ڇو تہ مون کي الله ڪافي آهي ان کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نہ آهي۔ مٿس ڀروسو ڪيم ۽ اهو وڏي عرش جو مالڪ آهي (۱۲۹)۔

سُورَةُ يُوسُفَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّاسِ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ① أَكَانَ لِلنَّاسِ عَجَبًا أَنْ أَوْحَيْنَا
إِلَى رَجُلٍ مِّنْهُمْ أَنْ أَنْذِرِ النَّاسَ وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّ لَهُمْ
قَدْ مَصَدَّقَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ② قَالَ الْكٰفِرُونَ إِنَّ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ ③
إِنَّ رَبَّكُمْ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ
ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ يُدِيرُ الْأُمُورَ مَنْ شَفِيعٌ إِلَّا مَنْ
بَعَدَ إِذْنَهُ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ④ إِلَيْهِ
مَرْجِعُكُمْ جَمِيعًا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا أَنَّهُ يَبْدُؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ بِالْقِسْطِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
لَهُمْ شَرَابٌ مِّنْ حَمِيمٍ وَعَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ⑤
هُوَ الَّذِي جَعَلَ الشَّمْسُ ضِيَاءً وَالْقَمَرَ نُورًا وَقَدَّرَهُ مَنَازِلَ
لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ مَا خَلَقَ اللَّهُ ذَلِكَ إِلَّا بِالْحَقِّ
يُقِصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ⑥ إِنَّ فِي اخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
وَمَا خَلَقَ اللَّهُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَّقُونَ ⑦

سورة يونس مڪي آهي ۽ هيءَ هڪ سُ
نو آيتون ۽ يارهين رڪوع آهي.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

آلر۔ هي آيتون حڪمت واري ڪتاب جون آهن (۱). ماڻھن کي (هيءَ ڳالھ) چو عجب ۾ وجھندي آهي جو منجھائڻن هڪ مڙس ڏانهن وحي موڪليوسون ته ماڻھن کي ڊيڄار ۽ جن ايمان آندو تن کي خوشخبري ڏي ته انهن لاءِ سندن پالڻهار وٽ وڏو مرتبو آهي۔ ڪافرن چيو ته هيءُ پٿرو جادوگر آهي (۲). بيشڪ اوهان جو پالڻهار اهو الله آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي ڇهن ڏينهن ۾ بڻايو (۳) وري عرش ڏانهن توجه ڪيائين، (اهو ئي) ڪمن کي رٿيندو آهي۔ ڪوئي سفارش ڪندڙ نه آهي پر سندس اجازت کان پوءِ۔ اهوئي اوهان جو پالڻهار الله آهي تنهن ڪري سندس عبادت ڪريو۔ پوءِ چو نه نصيحت وٺندا آهيو؟ (۳). اوهان مڙني جو ڏانهس موٽڻ آهي۔ الله جو انجام سچو آهي۔ اهوئي خلق کي پهريون (ب) بڻائيندو آهي وري (ب) کين هن لاءِ موٽائي بڻائيندو ته جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي انصاف سان بدلو ڏئي۔ ۽ جن نه مڃيو تن لاءِ تهڪندڙ پاڻي ۽ ڏکوئيندڙ عذاب انهي ڪري آهي جو ڪفر ڪيو هئائون (۴). اهو (الله) آهي جنهن سج کي چمڪندڙ ۽ چنڊ کي روشن ڪيو ۽ ان (چنڊ) جون منزلون هن لاءِ مقرر ڪيون ته اوهين ورهن جو ڳاڻيٽو ۽ حساب ڄاڻو۔ الله اهو سچ کان سواءِ نه بڻايو آهي، ڄاڻندڙ قوم لاءِ نشانين کولي بيان ڪندو آهي (۵). بيشڪ رات ۽ ڏينهن جي ڦير گهير (۶) ۽ الله جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ بڻايو تنهن ۾ پرهيزگار قوم لاءِ ضرور نشانين آهن (۶).

إِنَّ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا وَرَضُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَاطْمَأَنُّوا بِهَا وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آيَاتِنَا غَفْلُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ
 مَا لَهُمُ النَّارُ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَ
 عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ يَهْدِيهِمْ رَبُّهُمْ بِآيَاتِهِمْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ
 الْأَنْهَارُ فِي جَنَّتِ النَّعِيمِ ﴿٦﴾ دَعْوَاهُمْ فِيهَا سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَ
 تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ۗ وَأُخْرَدُ عَنْهُمْ أَنْ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿٧﴾ وَلَوْ يُعْجِلُ اللَّهُ لِلنَّاسِ الشَّرَّ اسْتِعْجَالَهُمْ بِالْخَيْرِ
 لَقَضَىٰ إِلَيْهِمْ أَجْلَهُمْ فَنَذَرُ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا فِي
 طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٨﴾ وَإِذْ آمَسَّ الْإِنْسَانَ الضُّرُّ دَعَانَا
 لِجِنَّتِهِ أَوْ قَاعِدًا أَوْ قَابِئًا فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُ ضُرَّهُ مَرَّ
 كَانُ لَمْ يَدْعُنَا إِلَىٰ ضُرِّ مَسَّهُ ۚ كَذَٰلِكَ نُزَيِّنُ لِلْمُتَّسِرِّينَ
 مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 لَمَّا ظَلَمُوا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَمَا كَانُوا
 لِيُؤْمِنُوا ۚ كَذَٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٠﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاكُمْ
 خَلِيفَ فِي الْأَرْضِ مِنْ بَعْدِهِمْ لِنَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿١١﴾

بیشڪ جيڪي اسان جي ملڻ جو آسرو نه ٿا رکن ۽ دنيا جي حياتيءَ ساڻ ريجهي ويا ۽ انهيءَ سان آرامي ٿي رهيا ۽ اهي جيڪي اسان جي آيتن کان بي خبر رهيا (۷). اهي جيڪي ڪمائيندا رهيا تنهن سببان انهن جو هنڌ باه اهي (۸). (۹) جن مڃيو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي سندن پالڻهار سندن ايمان سببان (اهڙن بهشتن ڏانهن) سڌو رستو ڏيکاريندو، جن جي هيٺان نعمتن وارن باغن ۾ نهرون وهنديون آهن (۹). منجهن سندن دعا (هيءَ) آهي ته اي الله! توکي پاڪائي جڳائي ۽ منجهن سندن آجيان سلام آهي، ۽ سندن دعا جي پڄاڻي هيءَ آهي ته سڀ ساراه جهانن جي پالڻهار الله کي جڳائي (۱۰). ۽ جيڪڏهن الله ماڻهن لاءِ مدائي جلد موڪلي ها جهڙو هي پنهنجي چڱائي جلد گهرندا آهن ته سندن (مقرر ٿيل) مدت انهن لاءِ پوري ڪئي وڃي ها. پوءِ جيڪي اسان جي ملڻ جي اميد نه رکندا آهن تن کي سندن گمراهيءَ ۾ حيران ڇڏيندا آهيون (۱۱). ۽ جنهن مهل ماڻهو کي ڪو ڏک پهچندو آهي (تنهن مهل) پنهنجي پاسي ڀري يا ويني يا بيٺي اسان کي سڏيندو آهي پوءِ جنهن مهل کانس سندس ڏک لاهيندا آهيون (تنهن مهل اهڙي ويساري ۾ پئجي) هليو ويندو آهي (جو) جڙڪ کيس جا اوڪائي پهتي هئي تنهن (جي لاهڻ) لاءِ اسان کي سڏيو ئي نه هئائين. اهڙيءَ طرح حد کان لنگهندڙ جيڪي ڪندا آهن سو انهن لاءِ سينگارو ويو آهي (۱۲). ۽ بيشڪ اوهان کان اڳ (گهڻين) قومن جڏهن ظلم ڪيو تڏهن (کين) هلاڪ ڪيو اٿئون ۽ تن سندن پيغمبر چئن معجزن سان آيا ۽ اهڙا نه هئا جو ايمان آڻين. اهڙيءَ طرح ڏوهارڻ قوم کي سزا ڏيندا آهيون (۱۳). وري کائڻ پوءِ ملڪ ۾ اوهان کي سندن جاڳهن تي وهاريو سون ته ڏسون ته اوهين ڪهڙي طرح ڪم ڪريو ٿا (۱۴).

وَإِذْ اتَّكَلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
 لِقَاءَنَا إِنَّا بُرْهَانٌ غَيْرُهُدَا أَوْ بَدَلَهُ قُلْ مَا يَكُونُ لِي
 أَنْ أَدْبِلَهُ مِنْ تَلْقَائِي أَنفُسِي إِنَّ اتَّبِعُوا إِلَّا مَا يُوْحَىٰ إِلَيَّ
 إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥﴾ قُلْ
 لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا تَلَوْتُمْ عَلَيْكُمْ وَلَا أَدْرِكُمْ بِهِ ۖ فَقَدْ لَبِثْتُ
 فِيكُمْ عُمُرًا مِّنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦﴾ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّن
 افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِآيَاتِهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
 الْمُجْرِمُونَ ﴿١٧﴾ وَيَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمْ
 وَلَا يَنْفَعُهُمْ وَيَقُولُونَ هَؤُلَاءِ شُفَعَاؤُنَا عِنْدَ اللَّهِ قُلْ
 اتَّبِعُونِ اللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ
 سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾ وَمَا كَانَ النَّاسُ
 إِلَّا أُمَّةً وَاحِدَةً فَاخْتَلَفُوا ۗ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ
 رَبِّكَ لَقُضِيَ بَيْنَهُمْ فِيمَا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقُولُونَ
 لَوْلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِّن رَّبِّهِ فَقُلْ إِنَّمَا
 الْغَيْبُ لِلَّهِ فَانْتَظِرُوا ۗ إِنِّي مَعَكُمْ مِنَ الْمُنْتَظِرِينَ ﴿٢٠﴾

۽ جڏهن اسان جون چٽيون آيتون کين پڙهي بدائينون آهن (تڏهن) جيڪي اسان جي ملڻ جي اميد نه رکندا آهن سي چوندا آهن ته هن کان سواءِ ڪو ٻيو قرآن آڻ يا کيس متاءِ۔ چؤ ته پنهنجي طرفان ان جي مٿان جو مون کي اختيار ڪونهي، جيڪي مون کي وڃي ڪيو ويندو آهي تنهن کان سواءِ (ٻئي ڪنهن جي) تابعداري نه ڪندو آهيان، بيشڪ آءٌ جيڪڏهن پنهنجي پالڻهار جي نافرمانِي ڪريان ته وڏي ڏينهن جي عذاب کان بچان ٿو (۱۵)۔

چؤ ته جيڪڏهن الله گهري ها ته آءٌ ان (قرآن کي اوهان تي) نه پڙهان ها ۽ نڪي (الله) ان سان اوهان کي ڄاڻائي ها! بيشڪ آءٌ اوهان ۾ هن کان اڳ (سڄي) ڄمار رهيس (تڏهن نه پڙهيم)۔ پوءِ ڇو نه ٿا سمجهو؟ (۱۶)۔

پوءِ ان کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي جو الله تي ڪوڙو ٺاه ٺاهي يا سندس آيتن کي ڪوڙ ڄاڻي۔ سچ آهي ته ڏوهاري نه ڇٽندا (۱۷)۔ ۽ الله کان سواءِ جن کي پوڄيندا آهن سي نڪي کين ڏک پهچائيندا آهن ۽ نڪي کين سک پهچائيندا آهن ۽ چوندا آهن ته هي الله وٽ اسان جا شفاعت ڪندڙ آهن۔ چؤ ته اوهين الله کي اهڙيءَ شيءِ بابت چٽائيندا آهيو ڇا جيڪا شيءِ (هو) نڪي آسمانن ۾ ۽ نڪي زمين ۾ ڄاڻندو آهي؟ اهو پاڪ آهي ۽ جنهن شيءِ کي ساڻس شريڪ ڪندا آهيو تنهن کان اهو مٿاهون آهي (۱۸)۔ ۽ (اصل) ماڻهو هڪ ٽوليءَ کان سواءِ نه هئا پوءِ اختلاف ڪيائون۔ ۽ جيڪڏهن تنهنجي پالڻهار جو حڪم اڳ ٿيل نه هجي ها ته جنهن (ڳالهه) بابت اختلاف ڪن ٿا تنهن جو سندن وچ ۾ فيصلو پورو ڪيو وڃي ها (۱۹)۔ ۽ چوندا آهن ته سندس پالڻهار کان مٿس ڪو معجزو ڇو نه لائو ويو آهي؟ چؤ ته ڳجهه (جي خبر) الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي نه آهي پوءِ انتظار ڪريو آءٌ به اوهان سان گڏ انتظار ڪندڙ آهيان (۲۰)۔

وَإِذَا أَدَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً مِّنْ بَعْدِ ضَرَأٍ مَّسْتَمِّمٍ إِذِ الْإِثْمُ مُكَرُّهُ
 فِي آيَاتِنَا قُلِ اللَّهُ أَسْرَعُ مَكْرًا إِنَّ رُسُلَنَا يَكْتُبُونَ مَا تَكْفُرُونَ ﴿٢١﴾
 هُوَ الَّذِي يُسَيِّرُكُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ حَتَّىٰ إِذَا كُنْتُمْ فِي الْفُلِكِ وَ
 جَرَيْنَ بِهِمْ بِرِيحٍ طَيِّبَةٍ وَفَرِحُوا بِهَا جَاءَ نَهَارٌ مُّحْصَفٌ
 وَجَاءَهُمُ الْمَوْجُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ أُحْبِطُوا دَعَا
 اللَّهُ الْمُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ هَٰلِكِينَ ابْجَيْتَنَا مِنْ هَٰذِهِ لَنَكُونَنَّ
 مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّا ابْجَاهُمُ إِذِ هُمْ يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ
 الْحَقِّ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا بَغَيْتُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُكُمْ فَنُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٣﴾ إِنَّمَا مَثَلُ
 الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ
 الْأَرْضِ مِمَّا يَأْكُلُ النَّاسُ وَالْأَنْعَامُ حَتَّىٰ إِذَا أَخَذَتِ الْأَرْضُ
 زُخْرُفَهَا وَازَّيَّنَتْ وَظَنَّ أَهْلُهَا أَنَّهُمْ قَدِرُونَ عَلَيْهَا أَتَاهَا
 أَمْرٌ نَّالِيًّا أَوْ نَهَارًا فَجَعَلْنَاهَا حَصِيدًا كَأَن لَّمْ تَغْنَ
 بِالْأَمْسِ كَذَٰلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ وَاللَّهُ
 يَدْعُو إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

۽ جڏهن ماڻهن کي تڪليف پهچڻ کان پوءِ (پنهنجي) باجهه (سان سڪ جو مزو) چڪائيندا آهيو (تڏهن) اتي جو اُتي انهن کي اسان جي آيتن ۾ بدگمانيون (ٿينديون) آهن۔ چؤ ته الله رت رتڻ ۾ ڏاڍو تڪڙو آهي۔
 بيشڪ جيڪي اوهين بچڙيون رتون ڪندا آهيو سي اسان جا ملائڪ لکندا آهن (۲۱)۔ اهو (الله) آهي جيڪو اوهان کي بر ۽ دريائن ۾ گهمائيندو آهي تان جو جڏهن ٻيڙين ۾ هوندا آهيو، ۽ (اهي) پائڻن سميت سڻائڻ وائڻ سان هلنديون آهن ۽ انهن سان سرها ٿيندا آهن ته اوچتو کين اٿائو واءُ پهچندو آهي ۽ کين چوڌاري لهر ايندي آهي ۽ پائڻيندا آهن ته بيشڪ (اها) کين ويڙهي ويڙهي (تڏهن) الله جي عبادت ۾ سچائيءَ وارا ٿي کيس سڏيندا آهن، (۽ چوندا آهن) ته جيڪڏهن هن (مصيبت) کان اسان کي بچائين ته ضرور شڪراني ڪندڙن مان ٿينداسون (۲۲)۔ پوءِ جنهن مهل کين بچايائين (تنهن مهل) اُتي جو اُتي ملڪ ۾ ناحق شرارت ڪندا آهن۔
 اي انسانو! اوهان جون شرارتون اوهان تي ئي آهن (هيءُ) دنيا جي حياتي جو فائدو (لدو) وري اوهان جو موٽڻ اسان ڏانهن آهي پوءِ جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي اوهان کي سڏ ڏينداسون (۲۳)۔ دنيا جي حياتيءَ جو مثال رڳو انهيءَ پاڻيءَ وانگر آهي جنهن کي آسمان کان وسايوسون پوءِ ساڻس زمين جا (اهي) سلا رليا مليا جن مان ماڻهو ۽ ڍور کائيندا آهن۔ تانجو جنهن مهل زمين پنهنجي ساوڪ ورتي ۽ سينگاري ۽ سندس رهڻ وارن پانيو ته پاڻ مٿس وس وارا آهن (تنهن مهل) اوچتو اُن کي رات جو يا ڏينهن جو اسان جو حڪم پهتو پوءِ اُن کي لٿيل (ناس) ڪري ڇڏيوسون جڻڪ ڪاله ئي نه هئي۔ اهڙي طرح سمجهندڙ قوم لاءِ نشانيون کولي بيان ڪندا آهيو (۲۴)۔ ۽ الله سلامتيءَ جي گهر ڏانهن سڏيندو آهي۔ ۽ جنهن کي وڻيس تنهن کي سڌيءَ واٽ ڏانهن هدايت ڪندو آهي (۲۵)۔

لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا الْحُسْنَىٰ وَزِيَادَةٌ ۗ وَلَا يَرْهَقُ وُجُوهَهُمْ قَتَرٌ وَلَا
ذِلَّةٌ ۗ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢١﴾ وَالَّذِينَ كَسَبُوا
السَّيِّئَاتِ جَزَاءُ سَيِّئَةٍ بِمِثْلِهَا ۖ وَتَرْهَقُهُمْ ذِلَّةٌ ۖ مَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ
مِنْ عَاصِمٍ ۖ كَانَمَا أَغَشِيَتْ وُجُوهُهُمْ قِطْعًا مِّنَ اللَّيْلِ مُظْلِمًا ۗ
أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ ۖ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٢٢﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُهُمْ
جَمِيعَاتَهُمْ نَقُولُ لِلَّذِينَ أَشْرَكُوا مَكَانَكُمْ أَنْتُمْ وَشُرَكَاءُكُمْ ۖ
فَزَيَّلْنَا بَيدَهُمْ وَقَالَ شُرَكَاءُهُمْ مَا كُنْتُمْ آيَانًا تَعْبُدُونَ ﴿٢٣﴾
فَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ ۖ إِنَّ كُنَّا عَنِ عِبَادَتِكُمْ
لَغَافِلِينَ ﴿٢٤﴾ هُنَالِكَ تَبْلَأُوا كُلُّ نَفْسٍ مَّا أَسْلَفَتْ ۖ وَرُدُّوْا إِلَى اللَّهِ
مَوْلَاهُمُ الْحَقِّ ۖ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٥﴾ قُلْ مَنْ
يَرْزُقُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ أَمْنُ يَتَّبِعُكَ السَّمْعُ وَالْأَبْصَارُ وَ
مَنْ يُجْرِبُ الْحَيَّ مِنَ الْبَيْتِ وَيُجْرِجُ الْبَيْتَ مِنَ الْحَيِّ وَمَنْ يُدَبِّرُ
الْأَمْرَ فَيَقُولُونَ اللَّهُ ۖ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٢٦﴾ فَذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ الْحَقُّ
فَمَاذَا بَعْدَ الْحَقِّ إِلَّا الضَّلَالَةُ ۚ فَأَنَّى تُصْرَفُونَ ﴿٢٧﴾ كَذَلِكَ
حَقَّتْ كَلِمَاتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ فَسَقُوا ۖ إِنَّهُمْ لَآيُومِنُونَ ﴿٢٨﴾

جن چڱائي ڪئي تن لاءِ (اهڙي) چڱائي بلڪ وڌيڪ آهي۔ ۽ سندن منهن کي نڪي ڪارنهن ۽ نڪي خوارِي وِڙهيندي۔ اهي بهشتي آهن، اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۲۶)۔ ۽ جن بچڙائي ڪمائي تن لاءِ ان جهڙي بچڙي سزا آهي ۽ کين خوارِي ڏيڪندي۔ انهن کي الله (جي عذاب) کان ڪو بچائيندڙ نه آهي، جڏهن سندن منهن کي اونداهيءَ رات مان تڪرا ڍڪايا ويا آهن۔ اهي دوزخي آهن، منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۲۷)۔ ۽ جنهن ڏينهن انهن مڙني کي گڏ ڪنداسون وري مشرڪن کي چوندا سون ته اوهين ۽ اوهان جا (الله سان نهرايل) شريڪ پنهنجي هنڌ بيهو، پوءِ سندن وچ ۾ جدائي وجهنداسون ۽ سندن شريڪ چوندا ته (اوهين) اسان کي پوڄيندڙ نه هيؤ (۲۸)۔ پوءِ اسان جي ۽ اوهان جي وچ ۾ الله شاهد ڪافي آهي ته اسين اوهان جي پوڄا کان ضرور بيخبر هئاسون (۲۹)۔ ان هنڌ سڀ ڪنهن ماڻهوءَ جيڪي اڳي موڪليو هوندو سو (اهو) لهندو ۽ پنهنجي سڄي ڌڻيءَ الله ڏانهن موتايا ويندا ۽ جيڪو ناه ناهيائون ٿي سو کائڻ پلجي ويندو (۳۰)۔ ڇو ته اوهان کي آسمان ۽ زمين مان ڪير روزي ڏيندو آهي؟ ڪن ۽ اکين جو ٻيو ڪير مالڪ آهي ڇا؟ ۽ ڪير جيئري کي مٿي مان ڪيندو آهي؟ ۽ ڪير ڪمن کي رٿيندو آهي؟ پوءِ ستت ئي چوندا ته الله! پوءِ ڇو ته ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (۳۱)۔ پوءِ اهوئي اوهان جو سڄو پالڻهار الله آهي، پوءِ سچ کان پوءِ گمراهيءَ کان سواءِ (ٻيو) ڇا آهي؟ پوءِ ڪيڏي جو ڪيڏي ڦيرايا وڃو ٿا؟ (۳۲)۔ اهڙيءَ طرح تنهنجي پالڻهار جو حڪم انهن بدڪارن تي لازم ٿيو آهي جو اهي ايمان نه آڻيندا (۳۳)۔

قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَبْدُو الْخَلْقَ ثُمَّ يَعِيدُهُ قُلِ اللَّهُ
 يَبْدُو الْخَلْقَ ثُمَّ يَعِيدُهُ فَأَنْتُمْ تَوَفُّوْنَ ﴿٣١﴾ قُلْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ
 مَنْ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ قُلِ اللَّهُ يَهْدِي لِلْحَقِّ أَفَنْ يَهْدِيَ
 إِلَى الْحَقِّ أَحَقُّ أَنْ يُتَّبَعَ أَمْ لَا يَهْدِي إِلَّا أَنْ يُهْدَىٰ فَمَا لَكُمْ
 كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿٣٢﴾ وَمَا يَتَّبِعُ أَكْثَرُهُمْ إِلَّا ظَنًّا إِنَّ الظَّنَّ لَا يَغْنَىٰ
 مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا كَانَ هَذَا
 الْقُرْآنُ أَنْ يُفْتَرَىٰ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي
 بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٤﴾
 أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ
 اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٥﴾ بَلْ كَذَّبُوا
 بِهَا لَمْ يَحِيطُوا بِعَلَمِهَا وَلَمَّا يَا تَهُم تَأْوِيلَهُ كَذَلِكَ كَذَّبَ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَ
 مِنْهُمْ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ وَمِنْهُمْ مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهِ وَرَبُّكَ أَعْلَمُ
 بِالْمُفْسِدِينَ ﴿٣٧﴾ وَإِنْ كَذَّبُوكَ فَقُلْ إِنِّي عَلَىٰ وَكَلْمِ عَمَلِكُمْ
 أَنْتُمْ بَرِيءُونَ مِمَّا أَعْمَلُ وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٣٨﴾

چو ته اوهان جي معبودن مان ڪو آهي ڇا جيڪو خلق کي نئين سر بڻائي وري کين (ماري) موتائي جباري چو ته الله نئين سر خلق کي بڻائي ٿو وري کيس موتائي جباريندو، پوءِ اوهين ڪيڏي جو ڪيڏي ڦيرايو ويندا آهيو؟ (۳۴). چو ته اوهان جي معبودن مان ڪو آهي جو حق ڏانهن ڪنهن کي هدايت ڪري؟ چو ته الله حق ڏانهن سڌو رستو ڏيکاريندو آهي. پوءِ جيڪو حق ڏانهن سڌو رستو ڏيکاري سو تابعداري ڪرڻ جو وڌيڪ حقدار آهي يا اهو جيڪو (پاڻ) رستي ڏيکارڻ کان سواءِ رستو نه لهندو هجي؟ پوءِ اوهان کي ڇا ٿيو؟ ڪيئن فيصلو ڪيو ٿا! (۳۵). ۽ انهن مان گهڻا رڳو گمان تي هلندا آهن. بيشڪ گمان سچ جي پورائي ڪجهه به نه ڪندو آهي. بيشڪ جيڪي ڪندا آهن سو الله ڄاڻندڙ آهي (۳۶). ۽ هيءُ قرآن الله کان سواءِ ڪنهن جو بڻايل نه آهي پر کائنس اڳ جيڪي ڪتاب آهن تن جي تصديق ڪندڙ آهي ۽ حڪمن کي کولي بيان ڪندڙ آهي منجهس ڪو شڪ نه آهي (ته) جهانن جي پالڻهار کان آهي (۳۷). يا چوندا آهن ته (محمد ﷺ) اهو پاڻئون ناهيو آهي. چو ته جيڪڏهن سچا آهيو ته ان جهڙي ڪا سورت آيو ۽ الله کان سواءِ جنهن کي (سڏي) سگهو تنهن کي سڏيو (۳۸). بلڪ جنهن علم کي پهچي نه سگهيا تنهن کي ڪوڙ پانينئون ۽ اڃا وٽن سندس وعدن جي سچائي نه آئي آهي. جيڪي کائنس اڳ هئا تن به اهڙيءَ طرح ڪوڙ پانيو هو پوءِ ڏس ته ظالمن جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي! (۳۹). ۽ منجهائين ڪو ان (قرآن) تي ايمان آڻيندو آهي ۽ منجهائين ڪو ان تي ايمان نه آڻيندو آهي. ۽ تنهنجو پالڻهار فساد ڪندڙن کي وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي (۴۰). ۽ جيڪڏهن توکي ڪوڙو پانينن ته چو مون لاءِ منهنجو عمل ۽ اوهان لاءِ اوهانجو عمل آهي. جيڪي (اءِ) ڪريان ٿو تنهن کان اوهين چٽل آهيو ۽ جيڪي (اوهين) ڪريو ٿا تنهن کان آءٌ بيزار آهيان (۴۱).

وَمِنْهُمْ مَنْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ وَلَوْ كَانُوا
 لَا يَعْقِلُونَ ﴿٣٧﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْظُرُ إِلَيْكَ أَفَأَنْتَ تَهْدِي الْعُمْىَ وَ
 لَوْ كَانُوا لَا يَبْصُرُونَ ﴿٣٨﴾ إِنَّ اللَّهَ لَا يُظِلُّمُ النَّاسَ شَيْئًا وَلَكِنَّ
 النَّاسَ أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٣٩﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُهُمْ كَانُ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا
 سَاعَةً مِّنَ النَّهَارِ يَتَعَارَفُونَ بَيْنَهُمْ قَدْ خَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا
 بِلِقَاءِ اللَّهِ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ ﴿٤٠﴾ وَأَمَّا نُورُكَ بَعْضَ الَّذِي
 نَعِدُهُمْ أَوْ تَوَفِّيكَ فَأَلَيْنَا مَرْجِعَهُمْ ثُمَّ اللَّهُ شَهِيدٌ عَلَىٰ مَا
 يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولٌ فَإِذَا جَاءَ رَسُولُهُمْ قَضِيَ بَيْنَهُمْ
 بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٢﴾ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِنْ
 كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي خَيْرًا وَلَا نَفْعًا إِلَّا مَا شَاءَ
 اللَّهُ لِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ إِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَلَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً
 وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٤٤﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَتَاكُمْ عَذَابُهُ بَيَاتًا أَوْ نَهَارًا
 مَّاذَا يَسْتَعِجِلُ مِنْهُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٥﴾ أَتُمْ إِذَا مَا وَقَعَ مِنْكُمْ بِهِ
 الْعُنْ وَقَدْ كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٤٦﴾ ثُمَّ قِيلَ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا
 ذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا بِمَا كُنْتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٤٧﴾

۽ منجهائڻن کي تو ڏانهن (ڪن ڏيئي قرآن کي) ٻڌندا آهن پوءِ تون ٻوڙن کي ٻڌائيندين ڇا جيتوڻيڪ نه سمجهندا هجن؟ (۴۲). ۽ منجهائڻن ڪوئي توڏانهن نهاريندو آهي پوءِ انڌن کي سڌو رستو ڏيکاريندين ڇا؟ جيتوڻيڪ ڏسندائي نه هجن (۴۳). الله ماڻهن تي ڪجهه ئي ظلم نه ڪندو آهي پر ماڻهو پاڻ تي پاڻ ظلم ڪندا آهن (۴۴). ۽ جنهن ڏينهن (الله) کين گڏ ڪندو تنهن ڏينهن جڻڪ (دنيا ۾) ڏينهن جي هڪ گهڙيءَ کان سواءِ (وڌيڪ) ترسيائي نه هئا پاڻ ۾ هڪ ٻئي کي سڃاڻندا. بيشڪ جن الله جي دیدار کي ڪوڙ ڀانيو تن نقصان پاتو ۽ هدايت وارا نه هئا (۴۵). ۽ جيڪو انجام ساڻن ڪريون ٿا تنهن منجهان ڪجهه جيڪڏهن توکي ڏيکاريون يا توکي فوت ڪريون ته (هر حال ۾) سندن موٽڻ اسان ڏانهن آهي وري جيڪي ڪندا آهن تنهن تي الله شاهد آهي (۴۶). ۽ سڀ ڪنهن اُمت لاءِ هڪ پيغمبر آهي، پوءِ جڏهن سندن پيغمبر آيو (تڏهن) سندن وچ ۾ انصاف سان نيروڪيو ويو ۽ انهن تي ظلم نه ڪيو ويو (۴۷). ۽ چوندا آهن ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اهو انجام ڪڏهن ٿيندو؟ (۴۸). ڇو ته (آءُ) الله جي مرضيءَ کان سواءِ پاڻ کي نه ڪي ڏک ۽ نه ڪي سک پهچائي سگهان ٿو سڀ ڪنهن اُمت لاءِ هڪ مدت آهي. جڏهن سندن (نهرائيل) مدت پهچي ٿي تڏهن هڪ گهڙي نڪي دير ڪندا ۽ نڪي اڳيرو ويندا (۴۹). ڇو ته مون کي خبر ڏيو ته جيڪڏهن سندس عذاب رات جو يا ڏينهن جو اوهان تي اچي (ته ڇا ڪري سگهندؤ؟) ڏوهاري اُن مان ڇاجي تڪڙ گهرندا آهن؟ (۵۰). وري جنهن مهل (اهو) پهچندو (تنهن مهل) اُن تي ايمان آڻيندؤ ڇا؟ (چيو ويندو ته) هاڻي (مجيءَ)؟ ۽ بيشڪ (اڳي) اُن کي تڪڙو گهرندا هيؤ (۵۱). وري ظالمن کي چيو ويندو ته هميشگيءَ وارو عذاب چڪو، جيڪي اوهين ڪمائيندا هيؤ تنهن کان سواءِ ٻيو ڪو بدلو اوهان کي نه ڏبو (۵۲).

وَيَسْتَبِشِرُونَكَ أَحَقُّ هُوَ قُلُوبُ إِي وَرَبِّي إِنَّهُ لَحَقٌّ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٥٦﴾
 وَلَوْ أَنَّ لِكُلِّ نَفْسٍ ظَلَمَتْ مَا فِي الْأَرْضِ لَافْتَدَتْ بِهِ وَأَسْرُوا النَّدَامَةَ
 لَبَارِئًا وَالْعَذَابَ وَقَضَىٰ بَيْنَهُم بِالْقِسْطِ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ إِلَّا
 إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْإِلَهَ الْإِلَهَ الْإِلَهَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٨﴾ هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَالْإِلَهَ تُرْجِعُونَ يَا أَيُّهَا
 النَّاسُ قَدْ جَاءَ تَكْمُومُوعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَشِفَاءٌ لِمَا فِي الصُّدُورِ
 وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٩﴾ قُلْ بِفَضْلِ اللَّهِ وَبِرَحْمَتِهِ
 فَبِذَلِكَ فَلْيَفْرَحُوا هُوَ خَيْرٌ مِمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٦٠﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا أَنْزَلَ
 اللَّهُ لَكُمْ مِنْ رِزْقٍ فَجَعَلْتُمْ مِنْهُ حَرَامًا وَحَلَالًا قُلْ اللَّهُ أَدْنَىٰ
 لَكُمْ أَمْ عَلَى اللَّهِ تَفْتَرُونَ ﴿٦١﴾ وَمَا ظُنُّوا الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ
 الْكُذِبَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٢﴾ وَمَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ
 قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ
 فِيهِ وَمَا يَعْزُبُ عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا
 فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦٣﴾

۽ توکان خبر پڇيندا آهن ته اهو (وعدو) سچ آهي؟ ڇو ته هاڻو! مون کي پنهنجي پالڻهار جو قسم آهي ته ضرور سچ آهي، ۽ اوهين ٽڪائڻ وارا نه آهيو (۵۳). ۽ جيڪڏهن سڀ ڪنهن ظلم ڪندڙ شخص کي جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) هجي ها ته ضرور پنهنجي عوض ڏئي ها! ۽ جڏهن عذاب ڏسندا تڏهن اندر (ئي اندر) ۾ لڄي ٿيندا، ۽ سندن وچ ۾ انصاف سان نبيرو ڪيو ويندو ۽ انهن تي ظلم نه ڪبو (۵۴). خبردار! جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو الله جو آهي. (پنهنجي عوض ڏيئي نه سگهندو) خبردار الله جو انجام سچو آهي پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۵۵). اهو جياريندو آهي ۽ مارييندو آهي ۽ اوهين ڏانهس موتايا ويندو (۵۶). اي انسانو! اوهان جي پالڻهار کان اوهان وٽ نصيحت ۽ جيڪا (بيماري) سينن ۾ آهي تنهن لاءِ شفا ۽ مؤمن لاءِ هدايت ۽ رحمت آئي آهي (۵۷). ڇو ته الله جي فضل سان ۽ سندس باجه سان (قرآن نازل ٿيو آهي) پوءِ ان سان خوش ٿيڻ گهرجن. جيڪي گڏ ڪندا آهن تنهن کان اهو ڀلو آهي (۵۸). ڇو ته ڪجهه ڏسو ٿا؟ ته الله روزيءَ مان جيڪي اوهان لاءِ لاڻو آهي پوءِ منجهانئس اوهان (پاڻ) ڪجهه حرام ۽ ڪجهه حلال ڪيو آهي. ڇو ته الله اوهان کي موڪل ڏني آهي ڇا يا الله تي ناهه ناهيندا آهيو؟ (۵۹). ۽ جيڪي الله تي ڪوڙ ناهيندا آهن تن کي قيامت جي ڏينهن ڪهڙو گمان آهي (ته کين عذاب نه ڪندو ڇا)؟ بيشڪ الله ماڻهن تي ضرور وڏي فضل ڪرڻ وارو آهي پر انهن مان گهڻا شڪرانو نه ڪندا آهن (۶۰). ۽ ڪنهن به حال ۾ نه هوندو آهن ۽ الله جي طرف کان آيل قرآن مان جيڪي ڪجهه پڙهندو آهن ۽ ڪوبه ڪم اوهين نه ڪندا آهيو جڏهن منجهس لڳا رهندا آهيو مگر اسين (هر حال ۾) اوهان وٽ حاضر هوندا آهيون. ۽ تنهنجي پالڻهار کان ذري جيترو به نه ڪي زمين ۾ نه ڪي آسمان ۾ (ڪجهه) ڳجهو رهندو آهي ۽ نه ڪي ان کان ٿورو ۽ نه ڪي گهڻو، پر (سڀ) پڌري ڪتاب ۾ (لکيل) آهي (۶۱).

الْآرَانَ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَأَخَوْفُ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٦٦﴾
 الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٦٧﴾ لَهُمُ الْبُشْرَى فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ لَا تَبْدِيلَ لِكَلِمَاتِ اللَّهِ ذَلِكَ هُوَ
 الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٦٨﴾ وَلَا يَحْزَنُكَ قَوْلُهُمْ إِنَّ الْعِزَّةَ لِلَّهِ
 جَمِيعًا هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٩﴾ الْآرَانَ اللَّهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
 وَمَنْ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَتَّبِعُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ
 دُونِ اللَّهِ شُرَكَاءُ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنْ هُمْ إِلَّا
 يَخْرُصُونَ ﴿٧٠﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْبَيْلَ لِتَسْكُنُوا
 فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ
 يُسْمَعُونَ ﴿٧١﴾ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا سُبْحٰنَهُ هُوَ الْغَنِيُّ
 لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ إِنْ عِنْدَكُمْ مِنْ
 سُلْطٰنٍ بِهَذَا أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٢﴾
 قُلْ إِنْ الَّذِينَ يَفْتُرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ لَا
 يُفْلِحُونَ ﴿٧٣﴾ مَتَاعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ
 نُنزِلُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿٧٤﴾

خبردار! الله جي پيارن کي نڪي پڻ آهي ۽ نڪي اهي غمگين رهندا (۶۲). جن ايمان آندو ۽ پرهيزگاري ڪئي ائين (۶۳). تن لاءِ دنيا جي حياتيءَ ۽ آخرت ۾ خوشخبري آهي. الله جي حڪمن کي ڪا ڦير گهير ڪانهي. اها ئي وڏي مراد مائٽ آهي (۶۴). ۽ سندن ڪا به ڳالهه توکي نه ڏکڻي. بيشڪ سمورو غلبو الله جو ئي آهي. اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۶۵). خبردار! جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو يقيناً الله جو آهي. ۽ جيڪي الله کان سواءِ ٻين شريڪن جي عبادت ڪندا آهن سي (حقيقت ۾) گمان کان سواءِ ٻئي جي تابعداري نه ڪندا آهن ۽ اهي رڳو اٽڪلبازي هلندا آهن (۶۶). اهو (الله) آهي جنهن اوهان لاءِ رات کي هن ڪري بڻايو ته منجهس آرام ڪريو ۽ ڏينهن کي روشن بڻايائين بيشڪ ان ۾ ٻڌندڙ قوم لاءِ نشانيون آهن (۶۷). ڪافر چون ٿا ته الله (پنهنجي لاءِ) اولاد ورتو آهي، اهو پاڪ آهي. اهو بي پرواه آهي. جيڪي آسمانن ۾ آهي، ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو ان جو آهي. هن (پٽ جي چوڻ) بابت اوهان وٽ ڪا سند نه آهي. جيڪي نه ڄاڻندا آهيو سو چو الله تي چوندا آهيو؟ (۶۸). چؤ ته جيڪي الله تي ڪوڙو ناهن ٺاهيندا آهن سي يقيناً نه ڇڻندا (۶۹). دنيا ۾ ڪجهه آسودو گذران هوندين وري اسان وٽ سندن موٽڻ آهي وري کين انهيءَ سببان سخت عذاب چڪائيندا سون جو ڪفر ڪندا آهن (۷۰).

وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ نُوحٍ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ يٰقَوْمِ إِن كَانَ كَبُرَ عَلَيْكُمْ
 مَقَامِي وَتَذٰكِرِي بآيٰتِ اللّٰهِ فَعَلَى اللّٰهِ تَوَكَّلْتُ فَأَجْمِعُوْا
 أَمْرَكُمْ وَشُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُنْ أَمْرُكُمْ عَلَيْكُمْ غُمَّةً ثُمَّ اقْضُوا إِلَيَّ وَ
 لَا تَنْظُرُوْنَ ﴿٤١﴾ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَمَا سَأَلْتُكُمْ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجِرْتَنِي
 إِلَّا عَلَى اللّٰهِ وَأَمَرْتُ أَنْ أَكُوْنَ مِنَ الْمُسْلِمِيْنَ ﴿٤٢﴾ فَكَذَّبُوهُ
 فَجَبَّيْنَاهُ وَمَنْ مَّعَهُ فِي الْفُلِكِ وَجَعَلْنَاهُمْ خَلْفَةً وَأَغْرَقْنَا
 الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيٰتِنَا فَاَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُتَنذِرِيْنَ ﴿٤٣﴾
 ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ بِالْبَيِّنٰتِ
 فَمَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا بِهَا كَذَّبُوا بِهٖ مِنْ قَبْلُ كَذٰلِكَ نَطْبَعُ عَلَى
 قُلُوْبِ الْمُعْتَدِيْنَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْ بَعْدِهِم مُّوسَىٰ وَهَارُونَ إِلَى
 فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ بِآيٰتِنَا فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِيْنَ ﴿٤٥﴾
 فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوْا إِنَّ هٰذَا السَّحْرُ مَبِيْنٌ ﴿٤٦﴾
 قَالَ مُّوسَىٰ اتَّقُوْا لِحَقِّ لِمَآ جَاءَكُمْ ۖ إِنَّ سَعْرَهُ ذٰلِكُمْ وَلَا يُفْعَلُ
 السَّحِرُوْنَ ﴿٤٧﴾ قَالُوْا اجْعَلْ لَّنَا عُقْبًا وَجِدْنَا عَلَيْهِ اِبْنَآءَنَا
 وَتَكُوْنُ لَكُمُ الْكِبْرِيآءُ فِي الْاَرْضِ ۗ وَمَا نَحْنُ لَكُمُ بِمُؤْمِنِيْنَ ﴿٤٨﴾

۽ نوح جو قصو کين پڙهي ٻڌاءِ۔ جڏهن پنهنجي قوم کي چيائين ته اي منهنجي قوم! جيڪڏهن منهنجو رهڻ ۽ الله جي آيتن سان منهنجي نصيحت ڏيڻ اوهان تي ڳري ٿي آهي ته الله تي ڀروسو ڪيم پوءِ پنهنجي رٿا ۽ پنهنجن شريڪن جي مدد سان گڏجي صلاح ڪريو پوءِ اوهانجي رٿا اوهان کان ڳجهي نه رهي ته پوءِ مون سان (جو وٺيو سو) ڪري گذرو ۽ مون کي ڍر نه ڏيو (۷۱)۔ پوءِ جيڪڏهن (منهنجي چوڻ کان) قريو (ته ڇا ٿيو؟) مون اوهان کان ڪو اُجورو نه گهريو هو، منهنجو اُجورو الله کان سواءِ ٻئي تي نه آهي ۽ مون کي حڪم ڪيو ويو آهي ته مسلمانن مان هجان (۷۲)۔ پوءِ کيس ڪوڙو ڀانيئون پوءِ کيس ۽ جيڪي ٻيڙيءَ ۾ ساڻس هئا تن کي بچايوسون ۽ کين انهن (ڪافرن) جو جانشين ڪيوسون، ۽ جن اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڀانيو تن کي پوڙيوسون، پوءِ ڏس ته جن کي ڊيڄاريو ويو هو تن جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي! (۷۳)۔ وري ان (نوح) کان پوءِ (گهڻا) پيغمبر سندن قوم ڏانهن موڪليا سون پوءِ وٽن پٿرن معجزن سان آيا پوءِ اهڙا نه هئا جو جنهن شيءِ کي پهريائين ڪوڙ ڀانيو هئائون تنهن تي ايمان آڻين۔ اهڙيءَ طرح حد کان لنگهندڙن جي دلين تي مهر هڻندا آهيون (۷۴)۔ وري کائن پوءِ موسيٰ ۽ هارون کي فرعون ۽ سندس سردارن ڏانهن پنهنجن معجزن سميت موڪليوسون پوءِ وڏائي ڪيائون ۽ ڏوهارڻ قوم هئي (۷۵)۔ پوءِ جنهن مهل وٽن اسان وٽان سڄي ڳالهه آئي (تڏهن) چيائون ته بيشڪ هيءَ پٿرو جادو آهي (۷۶)۔ موسيٰ چيو ته جڏهن اوهان وٽ حق آيو (تڏهن) ان لاءِ ڇو چوندا آهيو (ته جادو آهي)؟ هيءُ جادو آهي ڇا؟ حالانڪه جادوگر ڪامياب نه ٿيندا آهن (۷۷)۔ چيائون ته اسان وٽ هن لاءِ آيو آهين ڇا ته جنهن (ربت) تي اسان پنهنجا پيءُ ڏاڏا ڏنا تنهن کان اسان کي ڦيرائين ۽ ملڪ ۾ اوهان (ٻنهي) لاءِ وڏپ هجي؟ ۽ اسين اوهان ٻنهي کي مڃڻ وارا نه آهيون (۷۸)۔

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ائْتُونِي بِكُلِّ سِحْرِ عَلِيمٍ ﴿٤٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ
 قَالَ لَهُمْ مُوسَى الْقَوْمَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا اتَّفَقُوا قَالَ مُوسَى
 مَا جِئْتُمْ بِهِ السَّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيَبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُصْلِحُ عَمَلَ
 الْمُفْسِدِينَ ﴿٥١﴾ وَيُحِقُّ اللَّهُ الْحَقَّ بِكَلِمَاتِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْجَاحِدُونَ ﴿٥٢﴾
 فَمَا أَمَنَ لِمُوسَى إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّنْ قَوْمِهِ عَلَى خَوْفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ
 وَمَلَائِهِمْ أَنْ يَقْتُلَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ
 لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ مُوسَى يُقَوْمُ إِن كُنْتُمْ آمَنْتُمْ بِاللَّهِ
 فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا وَإِنْ كُنْتُمْ مُّسْلِمِينَ ﴿٥٤﴾ فَقَالُوا عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْنَا
 رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٥٥﴾ وَنَجِّنَا بِرَحْمَتِكَ مِّنَ
 الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَنْ تَبَوَّأَا
 لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بِيُوتًا وَاجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا
 الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ
 آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَآئِهِ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 رَبَّنَا لِيُضِلُّوهُ عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ
 عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٥٨﴾

۽ فرعون چيو ته سڀئي هوشيار جادوگر مون وٽ آڻيو (۷۹). پوءِ جنهن مهل جادوگر آيا (تنهن مهل) موسيٰ انهن کي چيو ته جيڪي اڇلاڻو آڻو سو اوهين اڇليو (۸۰). پوءِ جنهن مهل اڇلياڻون (تنهن مهل) موسيٰ چيو ته جيڪي آندو آڻو سو جادو آهي. الله ان کي سگهوئي باطل ڪندو. ڇو ته الله فسادين جو ڪم نه ناهيندو آهي (۸۱). ۽ الله حق کي پنهنجي حڪم سان ثابت ڪندو آهي جيتوڻيڪ ڏوهاري بچان پائين (۸۲). پوءِ موسيٰ تي سندس قوم مان هڪ ٽوليءَ کان سواءِ فرعون ۽ سندس سردارن کان ڊڄڻ جي ڪري ته، متان کين ايڏائين (ڪنهن) ايمان نه آندو. ۽ بيشڪ فرعون (ان) ملڪ ۾ هڻيلو هو، ۽ اهو ضرور حد کان لنگهندڙن مان هو (۸۳). ۽ موسيٰ چيو ته اي منهنجي قوم! جيڪڏهن اوهان الله تي ايمان آندو آهي ته جي مسلمان آهيو ته مٿس ڀروسو ڪريو (۸۴). پوءِ چيائون ته الله تي ڀروسو ڪيوسون، اي اسان جا پالڻهار! اسان کي ظالمن جي قوم جي پرڪ نه ڪر (۸۵). ۽ ڪافرن جي قوم کان پنهنجي باجه سان اسان کي بچاءِ! (۸۶). ۽ موسيٰ ۽ سندس ڀاءُ ڏانهن وحي ڪيوسون ته اوهين پنهنجي قوم لاءِ مصر ۾ گهر بڻايو ۽ (انهن) پنهنجن گهرن کي قبلي جي سامهون ڪريو ۽ نماز پڙهو. ۽ مؤمنن کي خوشخبري ڏي (۸۷). ۽ موسيٰ چيو ته اي اسان جا پالڻهار! تو فرعون ۽ سندس سردارن کي سينگار ۽ (گهڻو) مال دنيا جي حياتيءَ ۾ (هن لاءِ) ڏنو آهي ته اي اسان جا پالڻهار! تنهنجي واٽ کان ماڻهن کي ڀلائين! اي اسان جا پالڻهار! سندن مال کي ناس ڪر ۽ سندن دلين تي مهر هڻ جو جيستائين ڏکويندڙ عذاب (نه) ڏسن تيستائين ايمان نه آڻين (۸۸).

قَالَ قَدْ أُجِيبْتُ دَعْوَتِكُمْ فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَنَّ سَبِيلَ
 الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٩٨﴾ وَجِوزُ نَابِئِ إِسْرَائِيلَ الْبَحْرُ فَاتَّبَعَهُمْ
 فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ بَغْيًا وَعَدُوًّا حَتَّى إِذَا دَرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ
 امْنْتُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ وَ
 أَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٩﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْغُرُقَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ
 الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠٠﴾ فَالْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بِبَدَنِكَ لِتَكُونَ لِمَنْ خَلَقَكَ
 آيَةً وَإِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ عَنْ آيَاتِنَا الْغَافِلُونَ ﴿١٠١﴾ وَلَقَدْ
 بَوَّأْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مَبُوءًا صَدِيقٍ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ
 فَمَا اخْتَلَفُوا حَتَّى جَاءَهُمُ الْعِلْمُ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿١٠٢﴾ فَإِنْ كُنْتَ فِي شَكٍّ
 مِمَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ فَسْئَلِ الَّذِينَ يُقْرَأُونَ الْكُتُبَ مِنْ
 قَبْلِكَ لَقَدْ جَاءَكَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿١٠٣﴾
 وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ فَتَكُونَنَّ مِنَ
 الْخَاسِرِينَ ﴿١٠٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ حَقَّتْ عَلَيْهِمْ كَلِمَتُ رَبِّكَ لَا
 يُؤْمِنُونَ ﴿١٠٥﴾ وَلَوْ جَاءَتْهُمْ كُلُّ آيَةٍ حَتَّى يَبْرُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿١٠٦﴾

الله چيو ته بيشڪ اوهان (بنيي) جي دعا قبول ڪئي ويئي پوءِ ٻئي مضبوط ٿي بيهو ۽ جيڪي نه ڄاڻندا آهن تن جي طريقي جي تابعداري نه ڪريو (۸۹). ۽ بني اسرائيلن کي سمنڊ کان پار ڪيوسون پوءِ فرعون ۽ سندس لشڪر ظلم ۽ سرڪشي ڪرڻ لاءِ سندن پٺيان پيا، حتاڪ (فرعون لشڪر سوڌو) ٻڌڻ لڳو (تڏهن فرعون) چيو ته ايمان آندم، (سچ آهي) ته جنهن تي بني اسرائيلن ايمان آندو آهي تنهن کان سواءِ ڪوئي عبادت جو لائق نه آهي ۽ آءُ مسلمانن منجهان آهيان (۹۰). (چيو ويس ته) هاڻي (تو ايمان آئين)؟ ۽ بيشڪ اڳ تو نافرمانِي ڪئي ۽ فسادين مان هئين (۹۱). پوءِ اڄ توکي تنهنجي لاشي سوڌو هن لاءِ بچائينداسون (۽ پيٽار تي اڇلينداسون) ته جيڪي توکان پوءِ اچن تن لاءِ نشاني هجن. ۽ ماڻهن مان گهڻا اسان جي نشانين کان ضرور بيخبر آهن (۹۲). ۽ بيشڪ بني اسرائيلن کي چڱي هنڌ رهڻ جي جاءِ ڏني سون ۽ کين سٺين شين مان روزي ڏني سون، پوءِ (ايسٽائين) اختلاف نه ڪيائون جيستائين وٽن علم (يعني قرآن نه) آيو. بيشڪ تنهنجو پالڻهار جنهن ڳالهه بابت جهڳڙو ڪندا آهن تنهن جو قيامت ڏينهن سندن وچ ۾ فيصلو ڪندو (۹۳). پوءِ جيڪي تو ڏانهن نازل ڪيوسون تنهن کان جيڪڏهن شڪ ۾ آهن ته جيڪي توکان اڳ ڪتاب پڙهندا آهن تن کان پڇ، بيشڪ تنهنجي پالڻهار کان توڏانهن حق آيو آهي پوءِ تون شڪ ڪندڙن مان نه هج (۹۴). ۽ نڪي تون انهن مان هج جن الله جي آيتن کي ڪوڙ ڄاتو نه ته تون خساري وارن مان ٿيندين (۹۵). بيشڪ جن تي پنهنجي پالڻهار (جي عذاب) جو حڪم لازم ٿي چڪو آهي سي ايمان نه آڻيندا (۹۶). جيتوڻيڪ وٽن سڀ دليل اچن. جيستائين ڪو ڏکوئيندڙ عذاب ڏسن (۹۷).

فَمَا كَانُوا يَنْتَظِرُونَ ۝۹۸
 فَكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَلَا كُنُوا مِنَ الْمُكْفِرِينَ ۝۹۹
 فَذُكِّرُوا بِالْآيَاتِ فَأَخَذُوا بِالْحَبْلِ ۝۱۰۰
 فَنَزَلَهُمْ مِنَ السَّمَاءِ حَبْلًا مَسْجُودًا ۝۱۰۱
 فَسَجَدَ لَهُمْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْعِيرِ ۝۱۰۲
 فَمَنْ جَاءَهُمْ مِنْهُمْ فَسَجَدَ لَهُمْ ۝۱۰۳
 إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا ۝۱۰۴
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا حَسْرَةَ لِمَنْ أَضَلَّ ۝۱۰۵
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ ۝۱۰۶
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ ۝۱۰۷
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ ۝۱۰۸
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ ۝۱۰۹
 فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ ۝۱۱۰

يونس جي قوم کان سواءِ ڪن ڳوٺن (وارن عذاب ٿيڻ وقت) ڇو نه ايمان آندو؟ ته سندن ايمان کين فائدو ڏئي ها. جنهن مهل (يونس جي قوم) ايمان آندو (تنهن مهل) خواريءَ وارو عذاب دنيا جي حياتيءَ ۾ کانئن لاثوسون ۽ کين (ڪجهه) وقت تائين فائدو ڏنوسون (۹۸). ۽ جيڪڏهن تنهنجو پالڻهار گهري ها ته جيڪي زمين ۾ آهن سي سڀئي ضرور ايمان آڻين ها. پوءِ تون ماڻهن کي زور ڪندين ڇا ته مؤمن ٿين؟ (۹۹). ۽ ڪنهن به شخص کي الله جي گهر کان سواءِ مؤمن ٿيڻ جو اختيار ئي نه آهي. ۽ جيڪي نه ڄاڻندا آهن تن تي (ڪفر جي) پليتي رکندو آهي (۱۰۰). ڇو ته نهاريو ته آسمانن ۽ زمين ۾ ڪهڙيون (سندس قدرتون) آهن؟ ۽ نه مڃيندڙ قوم کي نشانيون ۽ ڊيڄاريندڙ فائدو نه ڏيندا آهن (۱۰۱). پوءِ انهن جهڙين مصيبتن کان سواءِ انتظار نه ڪندا آهن جيڪي کانئن اڳ گذري ويون (کين) ڇو ته انتظار ڪريو آءُ به اوهان سان گڏ انتظار ڪندڙن مان آهيان (۱۰۲). وري اسين پيغمبرن کي ۽ جن ايمان آندو تن کي بچائيندا آهيون اهڙي طرح، اسان تي حق آهي ته مؤمنن کي بچايون (۱۰۳). ڇو ته اي انسانو! جيڪڏهن منهنجي دين کان شڪ ۾ آهيو ته (پتو ته) الله کان سواءِ جن کي پوڄيندا آهيو تن کي نه پوڄيندس پر ان الله کي پوڄيندس جيڪو اوهان کي ماريندو آهي، ۽ مون کي حڪم ڪيو ويو آهي ته مؤمنن مان هجان (۱۰۴). ۽ (هيءُ) ته پنهنجي مهاڙ کي دين لاءِ هڪ طرفو ٿي سڌو ڪر ۽ مشرڪن مان نه هج! (۱۰۵). ۽ الله کان سواءِ انهي جي عبادت نه ڪر جيڪو توکي نڪي سک پهچائي ۽ نڪي ڏک پهچائي، پوءِ جيڪڏهن (ائين) ڪندين ته انهي مهل تون ظالمن مان ٿيندين (۱۰۶).

وَأَنْ يَمَسُّكَ اللَّهُ بِضُرٍّ فَلَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا هُوَ وَإِنْ يُرِدْكَ
 بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِهِ يُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَهُوَ
 الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ الْحَقُّ مِنْ
 رَبِّكُمْ فَمَنِ اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا
 يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِوَكِيلٍ ﴿١٠٥﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ
 إِلَيْكَ وَاصْبِرْ حَتَّىٰ يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿١٠٦﴾

سُورَةُ هُودٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الرَّسْمِ الْكُتُبِ أَحْكَمَتْ آيَتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ﴿١﴾ أَلَّا
 تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي لَكُمْ مِنْهُ نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ ﴿٢﴾ وَإِنْ اسْتَغْفَرُوا
 رَبَّكُمْ ثُمَّ تَوَبُوا إِلَيْهِ يُعْتَبِعْكُمْ مَتَاعًا حَسَنًا إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى وَ
 يُؤْتِ كُلَّ ذِي فَضْلٍ فَضْلَهُ وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ
 عَذَابَ يَوْمٍ كَبِيرٍ ﴿٣﴾ إِلَى اللَّهِ مَرْجِعُكُمْ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٤﴾
 أَلَا أَنَّهُمْ يَتَنَوَّنُونَ صُدُّوهُمْ لِيَسْتَخَفُوا مِنْهُ الرَّحِيمِينَ يَسْتَغْفِرُونَ
 شَيْبًا هُمْ يَعْلَمُونَ مَا يُبْسِرُونَ وَمَا يَعْلَمُونَ أَنَّهُ عَلَيْهِمْ نَزَاتِ الصُّدُورِ ﴿٥﴾

۽ جيڪڏهن الله توکي ڪو ڏک پهچائي ته ان کانسواءِ ڪو ان جي لاهڻ وارو ڪونهي، ۽ جيڪڏهن تولا ۽ ڀلائي گهري ته سندس فضل ڪو هٿائڻ وارو نه آهي. پنهنجن ٻانهن مان جنهن کي وٺيس تنهن کي ڀلائي پهچائيندو آهي. ۽ اهو بخشهار مهربان آهي (۱۰۷). ڇو ته اي انسانو! بيشڪ اوهان وٽ اوهان جي پالڻهار کان حق آيو آهي، پوءِ جيڪو هدايت وارو ٿيو سو پاڻ لاءِ هدايت ٿو لهي، ۽ جيڪو ڀلو تنهن تي گمراهيءَ هجڻ کان سواءِ (بيو ڪجهه) نه آهي. ۽ اءُ اوهان جو ذميوار نه آهيان (۱۰۸). ۽ جيڪي توڙا آهن وحي ڪيو وڃي ٿو تنهن جي تابعداري ڪري (ايسٽائين) صبر ڪريستائين الله نبيروڪري، ۽ اهو چڱو فيصلو ڪندڙ آهي (۱۰۹).

سورة هود مڪي آهي ۽ هيءَ هڪ سو
ٽيويه آيتون ۽ ٺهه رڪوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

آلر۔ (هي) ڪتاب آهي جنهن جون آيتون محڪم آهن. وري حڪمت واري داناءُ الله وٽان کولي بيان ڪيل آهن (۱). ته الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن جي عبادت نه ڪريو۔ آءُ سندس طرف کان اوهان کي ڊيچاريندڙ ۽ خوشخبري ڏيندڙ آهيان (۲). ۽ ته پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهرو وري ڏانهس (توبه ڪري) موٽو ته ٺهرايل مدت تائين اوهان کي چڱي نفعي سان فائدو ڏئي ۽ سڀ ڪنهن ڀلائيءَ واري کي سندس ڀلائي (جو عوض ڏئي) ۽ جيڪڏهن اوهين ڦرندؤ ته آءُ اوهان تي وڏي ڏينهن جي عذاب (پهچڻ) کان ڊڄان ٿو (۳). الله ڏانهن اوهان جو موٽڻ آهي، ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۴). خبردار! آهي پنهنجن سينن کي هن لاءِ وٺيندا آهن ته کائس لکن۔ خبردار! جنهن دم (آهي) پنهنجا ڪپڙا ڍڪيندا آهن (تنهن دم به) جيڪي لڪائيندا آهن ۽ جيڪي ظاهر ڪندا آهن (سو الله) ڄاڻندو آهي بيشڪ اهو سينن وارو (پيد) ڄاڻندڙ آهي (۵).

وَمَا مِنْ دَابَّةٍ فِي الْأَرْضِ إِلَّا عَلَى اللَّهِ رِزْقُهَا وَ
 يَعْلَمُ مُسْتَقَرَّهَا وَمُسْتَوْدَعَهَا كُلٌّ فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٦﴾ وَ
 هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ وَكَانَ
 عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا وَلَئِنْ قُلْتَ
 إِنَّكُمْ مَبْعُوثُونَ مِنْ بَعْدِ الْمَوْتِ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ
 هَذَا إِلَّا أَسْحَرُ مُبِينٌ ﴿٧﴾ وَلَئِنْ أَخْرْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِلَى آتَمَّةٍ
 مَعْدُودَةٍ لَيَقُولَنَّ مَا يَجِبُ سُهُ الْيَوْمِ يَأْتِيهِمْ لَيْسَ مَصْرُوفًا
 عَنْهُمْ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ أَدْقْنَا
 الْإِنْسَانَ مِثْرَ حَبَّةٍ تَمْرٍ نَزَعْنَا مِنْهُ آتَةً لِيُؤْثِرَ كُفُورًا ﴿٩﴾
 وَلَئِنْ أَدْقْنَاهُ نَعْمَاءً بَعْدَ ضَرَاءٍ مَسَّتْهُ لَيَقُولَنَّ ذَهَبَ
 السَّيِّئَاتُ عَنِّي إِنَّهُ لَفَرِحٌ فَخُورٌ ﴿١٠﴾ إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿١١﴾
 فَلَعَلَّكَ تَارِكٌ بَعْضُ مَا يُوْحَىٰ إِلَيْكَ وَضَائِقٌ بِهِ
 صَدْرُكَ أَنْ يَقُولُوا الْوَلَا نُزِلَ عَلَيْهِ كِتَابٌ أَوْ جَاءَ مَعَهُ
 مَلَكٌ إِنَّمَا أَنْتَ نَذِيرٌ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٢﴾

۽ ڪو چرندڙ زمين ۾ آهي ئي نه پر سندس روزيَ لاءِ ٿي آهي ۽ سندس رهڻ جو هنڌ ۽ سندس سانپ جي جاءِ (الله) ڄاڻندو آهي۔ سڀ پٿري ڪتاب ۾ (لڪيل) آهي (۶) . ۽ اهو (الله) آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي ڏينهن ۾ بڻايو ۽ سندس عرش پاڻي تي هو (اهو بڻائڻ هن ڪري آهي) ته اوهان کي پرکي ته اوهان مان عملن جي اعتبار کان وڌيڪ پلو ڪير آهي۔ ۽ جيڪڏهن انهن کي چوڻ ته مرڻ کان پوءِ اوهين جياريا ويندؤ ته ڪافر ضرور چوندا ته هيءُ ته پٿرو جادو آهي (۷) . ۽ جيڪڏهن ڪنهن مقرر ڪيل مدت تائين ڪانئن عذاب کڻي هٽايون ته ضرور چوندا ته ان کي ڪنهن جهليو آهي؟ خبردار جنهن ڏينهن (اهو عذاب) وٽن ايندو (تنهن ڏينهن) ڪانئن تڙتو نه آهي ۽ جنهن (شيءَ) سان ننڍيون ڪندا هئا سا کين وڪوڙي ويندي (۸) . ۽ جيڪڏهن ماڻهو کي پاڻ وٽان ڪا ٻاجه چڪايون ٿا ۽ وري اها ڪانئس ڪسيون ٿا، ته اهو نااميد بيشڪر (بڻجندو) آهي (۹) . ۽ جيڪڏهن ان کي ڏک پهچڻ کان پوءِ سڪ پهچايون ته ضرور چوندو ته مون کان ڏک ويا۔ اهو پڪ سرهو وڌائي ڪندڙ ٿيندو آهي (۱۰) .

پر جن صبر ڪيو ۽ چڱا ڪم ڪيا۔ تن لاءِ بخشش ۽ وڏو اجر آهي (۱۱) . پوءِ (اي پيغمبر!) جيڪي توڙا انهن وحي ڪجي ٿو تنهن مان متان ڪجهه ڇڏي ڏين ۽ (پڻ) متان دل تنگ ڪرين ڪافرن جي هن چوڻ ڪري ته مٿس خزانو چو نه لائو ويو؟ يا ملائڪه ساڻس چو نه آيو؟ (نه ڇڏ ۽ نه دل تنگ ڪر)۔ چو ته تون ڊيچاريندڙ ئي آهين۔ ۽ الله هر شيءِ جو سنڀاليندڙ آهي (۱۲) .

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِّثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَ
 ادْعُوا مَنِ اسْتَطَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾
 فَإِلَّا هُمْ سَيَّجِبُوكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أَنْزَلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَإِنَّ لِلَّهِ
 الْآهُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَ
 زِينَتَهَا نُوَفِّ إِلَيْهِمْ أَعْمَالَهُمْ فِيهَا وَهُمْ فِيهَا لَا يُخْسُونَ ﴿١٥﴾
 أُولَئِكَ الَّذِينَ لَيْسَ لَهُمْ فِي الْآخِرَةِ إِلَّا النَّارُ وَحَبِطَ مَا
 صَنَعُوا فِيهَا وَبَطُلُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنْ كَانَ عَلَى
 بَيْتِنَا مِنْ رَبِّهِ وَيَتْلُوهُ شَاهِدًا مِّنْهُ وَمِنْ قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَى
 إِمَامًا وَرَحْمَةً أُولَئِكَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمَنْ يَكْفُرْ بِهِ مِنْ
 الْأَحْزَابِ فَأَلْنَا رُءُوسَهُمْ فَلَآتَكَ فِي مَرِيضَةٍ مِّنْهُ إِنَّهُ الْحَقُّ
 مِنْ رَبِّكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٧﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ
 مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أُولَئِكَ يُعْرَضُونَ عَلَى رَبِّهِمْ وَ
 يَقُولُ الْأَشْهَادُ هَؤُلَاءِ الَّذِينَ كَذَبُوا عَلَى رَبِّهِمْ أَلَا
 لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ ﴿١٨﴾ الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ
 اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿١٩﴾

بلڪ (ائين به) چون ٿا ته اهو (قرآن) پاڻ ناهيو اٿس۔ چؤ ته جيڪڏهن سچا آهيو ته (اوهين به) ان جهڙيون ڏھ سورتون پاڻون ناهيل آهيو ۽ الله کان سواءِ (ٻين) جن کي سڏي سگهو تن کي سڏيو (١٣)۔ پوءِ جيڪڏهن اوهان جو (اهو چوڻ) قبول نه ڪن ته ڄاڻو ته (اهو قرآن) رڳو الله جي علم سان لائو ويو آهي ۽ (ڄاڻو) ته ان کان سواءِ ٻيو ڪو عبادت جو لائق نه آهي، پوءِ اوهين اسلام تي (محڪم) چو نه رهندؤ؟ (١٤)۔ جيڪي دنيا جي حياتي ۽ سندس سينگار گهرندا هجن تن کي دنيا ۾ (ئي) سندن عملن جو اُجورو پورو ڏينداسون ۽ انهن کي ان ۾ گهٽ نه ڏبو (١٥)۔ اهي آهي آهن جن لاءِ آخرت ۾ باه کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) نه آهي، ۽ جيڪي دنيا ۾ ڪيائون سو چٽ ٿيو ۽ جيڪي ڪمائيندا هئا سو باطل ٿيو (١٦)۔ (اهو ماڻهو گمراهن جهڙو نه آهي) جيڪو پنهنجي پالڻهار (جي طرف) کان پڌريءَ حجت تي هجي ۽ الله کان ان لاءِ شاهد (يعني قرآن) ايندو هجي ۽ ان (قرآن) کان اڳ موسيٰ جو ڪتاب (توريت) رهبر ۽ رحمت (به گواهه) هجي۔ اهي (ماڻهو) ان (قرآن) تي ايمان آڻين ٿا۔ ۽ پوءِ انهن جي سڀني) ٽولين مان جيڪو ان (قرآن) جو انڪار ڪندو تنهن جي رهڻ جو هنڌ باه آهي، تنهن ڪري (تون) کائس شڪ ۾ نه هج اهو تنهنجي پالڻهار جي پار کان حق (ٿو) آهي پر گهڻا ماڻهو ايمان نٿا آڻين (١٧)۔ ۽ جيڪو الله تي ڪوڙو ٺاهي تنهن کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ اهي پنهنجي پالڻهار جي آڏو ڪيا ويندا ۽ شاهد چوندا ته اهي آهي آهن جن پنهنجي پالڻهار تي ڪوڙ چيو، خبردار (انهن) ظالمن تي الله جي لعنت آهي (١٨)۔ جيڪي الله جي واٽ کان جهليندا آهن ۽ ان جي ڏنگائي گهرندا آهن۔ ۽ اهي ئي آخرت کي نه مڃيندا آهن (١٩)۔

أُولَٰئِكَ لَمْ يَكُونُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانَ لَهُمْ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ أَوْلِيَاءَ يُضَعِفُ لَهُمْ الْعَذَابَ مَا كَانُوا
 يَسْتَطِيعُونَ السَّمْعَ وَمَا كَانُوا يُبْصِرُونَ ٢٠ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
 خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ٢١ لَأَجْرَمَ
 أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْآخِسُونَ ٢٢ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ وَآخَبْتُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ
 فِيهَا خَالِدُونَ ٢٣ مَثَلُ الْفَرِيقَيْنِ كَالْأَعْمَىٰ وَالْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرِ
 وَالسَّيِّعِ هَلْ يَسْتَوِينَ مَثَلًا أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ٢٤ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا
 نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ٢٥ أَنْ لَا تَعْبُدُوا إِلَّا
 اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمِ إِلْيَاسَ ٢٦ فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا مِنْ قَوْمِهِ مَا نَرَاكَ إِلَّا بَشْرًا مِثْلَنَا وَمَا نَرَاكَ
 اتَّبَعَكَ إِلَّا الَّذِينَ هُمْ أَرَادُوا بُادِي الرَّأْيِ وَمَا نَرَىٰ
 لَكُمْ عَلَيْنَا مِنْ فَضْلٍ بَلْ نَظُنُّكُمْ كَاذِبِينَ ٢٧ قَالَ يَقَوْمِ آرَأَيْتُمْ
 إِنْ كُنْتُ عَلَىٰ بَيْتِنَا مِنْ رَبِّي وَآتَانِي رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِهِ
 فَعَمِيَتْ عَلَيْكُمْ أَنْزِلُكُمْ مَكُونَهَا وَانْتُمْ لَهَا كِرهُونَ ٢٨

آهي ملڪ ۾ ڪڏهن عاجز ڪرڻ وارا نه آهن ۽ الله کان سواءِ (پيا ڪي) انهن جا مددگار نه آهن. انهن کي بيٺو عذاب ڪيو ويندو. جو ٻڌي نه ٿي سگهيا ۽ نه ٿي ڏٺائون (٢٠). آهي آهي آهن جن پاڻ کي نقصان لاتو ۽ جيڪو ٺاه ناهيندا هئا سو کائڻ پلجي ويو (٢١). بيشڪ آهي (ماڻهو) ضرور آخرت ۾ خساري وارا آهن (٢٢). پڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا عمل ڪيا ۽ پنهنجي پالڻهار ڏانهن نويآ سي بهشتي آهن، آهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (٢٣). انهن ٻن ٽولين جو مثال آندي ۽ پوڙي ۽ ڏسندڙ ۽ ٻڌندڙ وانگر آهي. (آهي) مثال ۾ برابر آهن ڇا؟ پوءِ ڇو نه ٿا نصيحت ونو؟ (٢٤). ۽ بيشڪ اسان نوح کي سندس قوم ڏانهن موڪليو (ان چيو ته) آءُ اوهان لاءِ پڌرو ڊيجاريندڙ آهيان (٢٥). ته الله کان سواءِ (اوهين ٻئي جي) عبادت نه ڪريو بيشڪ آءُ اوهان تي ڏکوئيندڙ ڏينهن جي عذاب (پهچڻ) کان ڊڄان ٿو (٢٦). پوءِ سندس قوم مان ڪافر ٿوليءَ چيو ته توکي پاڻ جهڙي ماڻهو کان سواءِ (ٻيو) نه ٿا ڏسون ۽ اسان مان مٿاڇري سوچ وارن خسيسن کان سواءِ (ٻيو) ڪو تنهنجو تابعدار نه ٿا ڏسون، ۽ پاڻ تي اوهان جي ڪا فضيلت نه ٿا ڏسون بلڪ اوهان کي ڪوڙو پائيندا آهيون (٢٧). (نوح) چيو ته اي منهنجي قوم! (مون کي) ڏسيو ته سهي ته جيڪڏهن (آءُ) پنهنجي پالڻهار جي پڪيءَ حجت تي هجان ۽ پاڻ وٽان مون کي رحمت ڏني هجيس (جنهن جي حقيقت) اوهان کان لڪائي ويئي هجي، ته ان (جي مڃڻ) جو هن هوندي اوهان کي ڇو زور ڪريون جو اوهين ان کي ناپسند ڪندڙ هجو؟ (٢٨).

وَيَقَوْمٍ لَا اسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مَا لَإِنْ أَجْرِي إِلَّا عَلَى اللَّهِ وَمَا أَنَا
 بِطَارِدِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّهُمْ مُلْقَوْنَ رَبَّهُمْ وَلِكِيتِي آرَأَكُم قَوْمًا
 تَجْهَلُونَ ﴿١٩﴾ وَيَقَوْمٍ مَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ طَرَدْتُهُمْ أَفَلَا
 تَذَكَّرُونَ ﴿٢٠﴾ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ
 الْغَيْبَ وَلَا أَقُولُ إِنِّي مَلَكٌ وَلَا أَقُولُ لِلَّذِينَ تَزْدَرِي أَعْيُنُكُمْ
 لَنْ يُؤْتِيَهُمُ اللَّهُ خَيْرًا اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا فِي أَنْفُسِهِمْ وَإِنِّي إِذَا
 لِبِنِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾ قَالُوا لَئِن لَّمْ يَكُنِ اللَّهُ فِئْتَابًا لَّنَّآ أَفْئُتَابًا
 فَآتِنَا بِسَاتِعِدْنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٢٢﴾ قَالَ إِنَّمَا يَأْتِيكُمْ
 بِهِ اللَّهُ إِنْ شَاءَ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٢٣﴾ وَلَا يَنْفَعُكُمْ نُصْحِي إِنْ
 أَرَدْتُ أَنْ أَنْصَحَ لَكُمْ إِنْ كَانَ اللَّهُ يُرِيدُ أَنْ يُغْوِيَكُمْ هُوَ رَبُّكُمْ
 وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٤﴾ أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنْ افْتَرَيْتُهُ
 فَعَلَى إِجْرَامِي وَأَنَا بَرِيءٌ مِمَّا تَجْرُمُونَ ﴿٢٥﴾ وَأَوْحَى إِلَى نُوحٍ
 أَنَّهُ لَنْ نُؤْمِنَ مِنْ قَوْمِكَ إِلَّا مَنْ قَدَّ آمَنَ فَلَا تَبْتَئِسْ
 بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٢٦﴾ وَاصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا
 وَلَا تَخَاطَبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ﴿٢٧﴾

۽ اي منهنجي قوم! (آءَ) اوهان کان ان بابت ڪو مال (املاڪ) نه ٿو گهران۔ منهنجو اُجورو الله کان سواءِ ٻئي تي نه آهي ۽ آءُ مؤمنن کي تڙڻ وارو نه آهيان۔ ڇو ته آهي پنهنجي پالڻهار کي ملڻ وارا آهن پر (آءُ) اوهان کي جاهل قوم ڏسان ٿو (٢٩)۔ ۽ اي منهنجي قوم! جيڪڏهن کين تڙيندس ته مون کي الله کان ڪير ڇڏائيندو؟ پوءِ ڇو نه سمجهندا آهيو؟ (٣٠)۔ ۽ آءُ اوهان کي نه ٿو چوان ته مون وٽ الله جا خزانا آهن ۽ نڪي (ڪو) ڳجهه ڄاڻندو آهيان ۽ نڪي چوان ٿو ته آءُ ملائڪ آهيان، ۽ جن کي اوهان جون اکيون حقير سمجهن ٿيون تن لاءِ نه ٿو چوان ته الله کين ڪا پلائي ڪڏهن نه ڏيندو۔ جيڪي سندن دلين ۾ آهي سو الله بهتر ڄاڻندڙ آهي، (جي چوندس) ته آءُ انهي مهل ظالمن مان ٿيندس (٣١)۔ ڇيائون ته اي نوح! بيشڪ تو اسان سان جهڳڙو ڪيو پوءِ اسان سان گهڻو ئي جهيڙو ڪيئ سو جيڪڏهن سچن مان آهين ته اسان سان جيڪو انجام ڪرين ٿو سو اسان وٽ آڻ (٣٢)۔ (نوح) چيو ته اهو اوهان وٽ رڳو الله آڻيندو جيڪڏهن ان گهريو ته ۽ اوهين (پڇي) عاجز ڪرڻ وارا نه آهيو (٣٣)۔ ۽ جيڪڏهن آءُ اوهان کي نصيحت ڏيڻ گهران (پر) جيڪڏهن الله اوهان جو پلائڻ گهرندو ته منهنجي نصيحت اوهان کي ڪو فائدو نه ڏيندي۔ اهو اوهان جو پالڻهار آهي، ۽ ڏانهس موتايا ويندو (٣٤)۔ بلڪ (هيئن به) چوندا آهن ته (هن پيغمبر) اهو پاڻون ٺاهيو آهي، ڇو ته جيڪڏهن مون ان کي پاڻ ٺاهيو آهي ته منهنجو ڏوه مون تي آهي ۽ جيڪي اوهين ڏوه ڪندا آهيو تنهن کان آءُ بيزار آهيان (٣٥)۔ ۽ نوح ڏانهن وحي ڪيو ويو ته جنهن ايمان آندو آهي تنهن کان سواءِ تنهنجي قوم مان ٻيو ڪو به ڪڏهن ايمان نه آڻيندو تنهن ڪري جيڪي ڪندا آهن تنهن تي تون رنج نه ٿيءُ (٣٦)۔ ۽ اسان جي روبرو ۽ اسان جي حڪم سان ٻيڙي جوڙ ۽ ظالمن بابت مون کي نه چئج۔ ڇو ته آهي ٻوڙيا ويندا (٣٧)۔

وَيَصْنَعُ الْفُلْكَ وَكَلَّمَا مَرَّ عَلَيْهِ مَلَائِمٌ مِنْ قَوْمِهِ سَخِرُوا مِنْهُ
 قَالَ إِنْ تَسْخَرُونَ مِنِّي فَإِنِّي أَسْخَرُ مِنْكُمْ كَمَا تَسْخَرُونَ ﴿١٣﴾ فَسَوْفَ
 تَعْلَمُونَ مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ
 مُقِيمٌ ﴿١٤﴾ حَتَّى إِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُورُ قُلْنَا احْمِلْ فِيهَا مِنْ
 كُلِّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
 وَمَنْ أَمِنَ وَمَا أَمِنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ﴿١٥﴾ وَقَالَ ارْكَبُوا فِيهَا بِسْمِ
 اللَّهِ مَجْرَاهَا وَمُرْسَاهَا إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦﴾ وَهِيَ تَجْرِي
 بِهِمْ فِي مَوْجٍ كَالْجِبَالِ تَتَّوَلَّى نُؤَادَى نُوْحًا ابْنَهُ وَكَانَ فِي
 مَعْرَلٍ يُبْنَىٰ أَرْكَبُ مَعَنَا وَلَا تَكُنْ مَعَ الْكَافِرِينَ ﴿١٧﴾ قَالَ سَاوِي
 إِلَىٰ جِبَلٍ يَْعَصِمُنِي مِنَ الْمَاءِ ۖ قَالَ لَقَدْ صَامَ الْيَوْمَ مِنْ أَمْرِ
 اللَّهِ إِلَّا مَنْ رَحِمَ وَحَالَ بَيْنَهُمَا الْمَوْجُ فَكَانَ مِنَ الْمَغْرِقِينَ ﴿١٨﴾
 وَقِيلَ يَا أَرْضُ ابْلَعِي مَاءَكِ وَيَسْمَاءُ أَقْلِعِي وَغِيضَ الْمَاءِ
 وَقُضِيَ الْأَمْرُ وَاسْتَوَتْ عَلَىٰ الْجُودِيِّ وَقِيلَ بُعْدًا لِلْقَوْمِ
 الظَّالِمِينَ ﴿١٩﴾ وَنَادَىٰ نُوحٌ رَبَّهُ فَقَالَ رَبِّ إِنَّ ابْنِي مِنْ
 أَهْلِي وَإِنَّ وَعْدَكَ الْحَقُّ وَأَنْتَ أَحْكَمُ الْحَكِيمِينَ ﴿٢٠﴾

۽ ٻيڙي بڻائڻ لڳو ۽ جڏهن به سندس قوم مان ڪا ٽولي وٽائڻس لنگهي ٿي (تڏهن) مٿس نٺوليون ڪيائون ٿي. نوح ٿي چيو ته جيڪڏهن اوهين اسان تي نٺوليون ڪريو ٿا ته اسين (به) اهڙيون نٺوليون اوهان تي ڪنداسون جهڙيون نٺوليون (اوهين) ڪريو ٿا (۳۸). پوءِ جنهن کي عذاب پهچندو تنهن کي سگهوئي ڄاڻندو جو (اهو) ان کي خوار ڪندو ۽ مٿس سدائين عذاب (پيو) لهندو (۳۹). (انهيءَ ڪم ۾ هو) تان جو جڏهن اسان جو حڪم آيو ۽ تنور اُپايو چيوسون ته سڀ ڪنهن جنس (جي جانورن) مان به به (نر ۽ مادي) ۽ جن بابت حڪم ٿي چڪو آهي (ته هلاڪ ڪيا) تن ڌاران (ٻيا) پنهنجي گهر وارا ۽ جن ايمان آندو سي منجهس چاڙهه. ۽ ٿورن کان سواءِ مٿس ايمان نه آندو هئائون (۴۰). ۽ (نوح) چيو ته منجهس چڙهو. الله جي نالي سان سندس هلڻ ۽ سندس بيهڻ آهي. چو ته منهنجو پالڻهار ضرور بخشيندڙ مهربان آهي (۴۱). ۽ اها جبلن جهڙين لهريڻ ۾ کين (ڪٿي) هلڻ لڳي، ۽ نوح پنهنجي پٽ کي سڏيو ۽ اهو ڪناري تي هو ته اي منهنجا پٽ! اسان سان چڙهه ۽ ڪافرن سان گڏ نه ٿيءَ (۴۲). چيائين ته (اهڙي) جبل تي پناهه وٺندس جو مون کي پاڻيءَ کان بچائيندو. (نوح) چيو ته آج الله جي عذاب کان ڪو بچائيندڙ ڪونهي پر جنهن تي (پاڻ) رحم ڪري (سو بچي سگهندو). ايتري ۾ پنهنجن جي وچ ۾ لهر اچي پيئي ۽ (اهو) ٻڌلن مان ٿيو (۴۳). ۽ فرمايو ويو ته اي زمين! (تون) پنهنجو پاڻي ڇهي وڃ ۽ اي آسمان! (تون) پنهنجو پاڻي بند ڪر ۽ پاڻي سڪايو ويو ۽ ڪم پورو ڪيو ويو ۽ (ٻيڙي جبل) جوديءَ تي بيٺي ۽ چيو ويو ته (شل) ظالمن جي قوم ناس ٿئي (۴۴). ۽ نوح پنهنجي پالڻهار کي سڏيو ۽ چيائين اي منهنجا پالڻهار! منهنجو پٽ (به) منهنجي گهر وارن مان آهي، ۽ بيشڪ تهنجو انجام بلڪل سچو آهي ۽ تون حاڪمن جو حاڪم آهين (۴۵).

قَالَ يٰ نُوحُ إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ إِنَّهُ عَمَلٌ غَيْرُ صَالِحٍ فَلَا
 تَسْأَلُنِ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنِّي أَعِظُكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ
 الْجَاهِلِينَ ﴿٥٦﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَسْأَلَكَ مَا لَيْسَ لِي
 بِهِ عِلْمٌ وَإِلَّا تَغْفِرْ لِي وَتَرْحَمْنِي أَكُنْ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٥٧﴾
 قِيلَ يٰ نُوحُ اهْبِطْ بِسَلَامٍ مِنَّا وَبَرَكَاتٍ عَلَيْكَ وَعَلَىٰ أُمَمٍ
 مِّمَّنْ مَعَكَ وَأَمْرٌ سُنَّعَهُمْ ثُمَّ يَمَسُّهُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٥٨﴾
 تِلْكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهَا إِلَيْكَ مَا كُنْتَ تَعْلَمُهَا أَنْتَ
 وَلَا قَوْمُكَ مِنْ قَبْلِ هَذَا فَاصْبِرْ إِنَّ الْعَاقِبَةَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٥٩﴾
 وَإِلَىٰ عَادِ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ
 إِلٰهِ غَيْرُهُ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا مُفْتَرُونَ ﴿٦٠﴾ يَقَوْمِ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
 أَجْرًا إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ الَّذِي فَطَرَنِي أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾
 وَيَقَوْمِ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ ثُمَّ ثُوبُوا إِلَيْهِ يُرْسِلِ السَّمَاءَ
 عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا وَيَزِدْكُمْ قُوَّةً إِلَىٰ قُوَّتِكُمْ وَلَا تَتَوَلَّوْا
 مُجْرِمِينَ ﴿٦٢﴾ قَالُوا يَهُودُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ
 بِتَارِكِي الْهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ لَكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٦٣﴾

(الله) فرمايو ته اي نوح! اهو تنهنجي گهر وارن مان نه آهي، چو ته اهو اڻ سڌريل ڪمن وارو آهي تنهن ڪري جنهن جي توکي ڪا خبر نه آهي تنهن بابت مون کان (ڪجهه) نه گهر. آءُ توکي نصيحت ڪريان ٿو ته مٿان جاهلن مان ٿئين (۴۶). (نوح) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! جنهن (گالهه جي حقيقت) جي مون کي خبر نه آهي تنهن بابت توکان گهرڻ جي آءُ تو وٽان پناهه گهران ٿو ۽ جي تون نه بخشيندين ۽ رحم نه ڪندين ته خساري وارن مان ٿيندس (۴۷). چيو ويو ته اي نوح! اسان جي طرف کان سلامتيءَ ۽ برڪتن سان لهه جي توتي هجن ۽ انهن ٽولين تي (به) جيڪي تو سان آهن. ۽ (ٻيون ڪي) جماعتون هونديون جن کي (ڪجهه دنياوي) فائدو ڏينداسون وري انهن (مان ڪافرن) کي اسان وٽان ڏکوئيندڙ عذاب پهچندو (۴۸). اهي (قصا) ڳجهين خبرن مان آهن جي توڏانهن وحي ڪريون ٿا، هن کان اڳ نڪي (ان کي تون) ڄاڻندو هئين ۽ نڪا تنهنجي قوم ڄاڻندي هئي. پوءِ صبر ڪر چو ته (يقيناً) پيچاڙي پرهيزگارن لاءِ آهي (۴۹). ۽ عاد وارن ڏانهن سندن پاءُ هود کي (موڪليوسون). چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو ان (الله) کان سواءِ اوهان جو ڪو معبود نه آهي. اوهين رڳو ناهه ناهيندڙ آهيو (۵۰). اي منهنجي قوم! اوهان کان هن (پيغام پهچائڻ تي) ڪو اُجورو نه ٿو گهران. منهنجو اُجورو رڳو انهيءَ تي آهي جنهن مون کي پيدا ڪيو آهي. پوءِ اوهين چو نه ٿا سمجهو؟ (۵۱). ۽ اي منهنجي قوم! پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهرو وري سندس اڳيان توبه ڪريو ته اوهان تي لڳو لڳ وسندڙ ڪڪر موڪليندو ۽ اوهان جي طاقت مٿي طاقت وڌائيندو ۽ اوهين ڏوهي ٿي منهن نه ڦيريو (۵۲). چيائون ته اي هود! اسان وٽ ڪوئي دليل نه آندو آئيئي ۽ اسين تنهنجي چوڻ سان پنهنجن معبودن کي ڇڏڻ وارا نه آهيون ۽ نڪي اسين توکي مڃيندڙ آهيون (۵۳).

اِنْ تَقُولُ اِلَّا اعْتَرِكْ بَعْضُ الْهَيْتَانِ سَوْءٌ ۗ قَالَ اِنِّي اَشْهَدُ اللّٰهَ
 وَاَشْهَدُوْا اِنِّي بَرِيٌّ مِّمَّا تَشْرِكُوْنَ ﴿٥٧﴾ مِنْ دُوْنِهِ فَاكِيْدُوْنِيْ جَمِيْعًا
 ثُمَّ لَا تَنْظُرُوْنَ ﴿٥٨﴾ اِنِّي تَوَكَّلْتُ عَلَى اللّٰهِ رَبِّيْ وَرَبِّكُمْ مَا مِنْ دَابَّةٍ
 اِلَّا هُوَ اخَذُ بِنَاصِيْبَتِهَا اِنَّ رَبِّيْ عَلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيْمٍ ﴿٥٩﴾ فَاِنْ
 تَوَلَّوْا فَعَدُوْا اَبْلَغْتُكُمْ مَا اَرْسَلْتُ بِهٖ اِلَيْكُمْ وَيَسْتَخْلِفُ رَبِّيْ قَوْمًا
 غَيْرَكُمْ ۗ وَلَا تَضُرُّوْنَهٗ شَيْئًا اِنَّ رَبِّيْ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيْظٌ ﴿٦٠﴾ وَ
 لَمَّا جَاءَ اَمْرُنَا نَجَّيْنَا هُوْدًا وَاَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مَعَهٗ بِرَحْمَةٍ مِّنَّا وَاُ
 نَجَّيْنَاهُمْ مِّنْ عَذَابٍ غَلِيْظٍ ﴿٦١﴾ وَتِلْكَ اَعَادُ جَدُّ وَاٰبَايْتِ رَبِّيْمْ
 وَعَصُوْا رُسُلَهٗ وَاَتَّبَعُوْا اَمْرًا كُلِّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿٦٢﴾ وَاَتَّبِعُوْا فِيْ
 هٰذِهِ الدُّنْيَا الْعٰنَةَ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَلْاِلٰنَ عَادًا كَفَرُوْا رَبَّهُمْ
 اَلْاَبْعَدُ الْعَادِ قَوْمٌ هُوْدِيٌّ ﴿٦٣﴾ وَاِلَى ثَمُوْدَ اٰخَاهُمْ صٰلِحًا قَالَ يٰقَوْمِ
 اعْبُدُوْا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِّنْ اِلٰهٍ غَيْرُهٗ ۗ هُوَ اَنْشَاَكُمْ مِّنَ الْاَرْضِ
 وَاَسْتَعْمَرَكُمْ فِيْهَا فَاسْتَغْفِرُوْا لَهٗ ثُمَّ تُوْبُوْا اِلَيْهٖ اِنَّ رَبِّيْ قَرِيْبٌ
 مُّجِيْبٌ ﴿٦٤﴾ قَالُوْا اٰيْضًا قَدْ كُنْتَ فَيْنَا مَرْجُوًّا قَبْلَ هٰذَا اَتْنَهْنٰ اَنْ
 تَعْبُدَ مَا يَعْبُدُ الْاٰبَاؤُنَا وَاِنَّا لَفِيْ شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُوْنَا اِلَيْهٖ رَبِّيْ ﴿٦٥﴾

اسين توکي رڳو (هيءَ ڳالهه) چئون ٿا ته اسان جي ڪن بتن (شايد) توکي ڪجهه ايڏيو آهي. (هود) چيو ته آءُ الله کي شاهد ڪريان ٿو ۽ اوهين به شاهد هجو ته آءُ انهن کان بيزار آهيان جن کي (الله سان) شريڪ بڻائيدا آهيو (٥٤). اُن (الله) ڌاران. پوءِ مون لاءِ سڀيئي رٿا ڪريو وري مون کي مهلت نه ڏيو (٥٥). مون پنهنجي پالڻهار ۽ اوهان جي پالڻهار الله تي ئي ڀروسو ڪيو آهي. ڪو (جاندار) چرندڙ نه آهي جنهن جي پيشانيءَ (جي چڱي) اُن (الله) کان سواءِ ٻيو ڪو (هٿ مڙ) وٺندڙ هجي. بيشڪ منهنجو پالڻهار سڌيءَ واٽ تي (ملڻ وارو) آهي (٥٦). پوءِ جيڪڏهن ڦرندؤ ته (مون کي ڇڏا ٿيندو؟) بيشڪ جنهن پيغام سان اوهان ڏانهن موڪليو ويو آهيان سو اوهان کي پهچايم. ۽ منهنجو پالڻهار اوهان کان سواءِ ٻي قوم کي اوهان جي جاءِ تي وهاريندو، ۽ اوهين کيس ڪجهه ذرو نقصان پهچائي نه سگهندؤ. ڇو ته منهنجو پالڻهار سڀني شين تي نگهبان آهي (٥٧). ۽ جنهن مهل اسان جو عذاب پهتو (تنهن مهل) هود کي ۽ جن ساڻس ايمان آندو هو تن کي پنهنجي ٻاجه سان بچايوسون، ۽ کين سخت عذاب کان ڇڏايوسون (٥٨). ۽ اهو حال عاد وارن جو آهي جو پنهنجي پالڻهار جي نشانين جو انڪار ڪيائون ۽ پنهنجن پيغمبرن جي نافرمانن ڪيائون ۽ سڀ ڪنهن هٺيلي فساديءَ جي حڪم جا تابعدار ٿيا (٥٩). ۽ هن دنيا ۾ (به) ۽ قيامت جي ڏينهن (به) لعنت پويان لاتي وين. خبردار! بيشڪ عاد وارن پنهنجي پالڻهار جو انڪار ڪيو. خبردار! هود جي قوم عادين کي ڦٽ هجي! (٦٠). ۽ ٿمود جي قوم ڏانهن سندن ڀاءُ صالح کي موڪليوسون چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو ان کان سواءِ اوهان جو (ڪو ٻيو) معبود نه آهي. انهيءَ اوهان کي زمين مان پيدا ڪيو ۽ منجهس اوهان کي آباد ڪيائين تنهن ڪري کانئس بخشش گهرو وري سندس اڳيان توبه ڪريو. بيشڪ منهنجو پالڻهار ويجهو (۽) قبول ڪندڙ آهي (٦١). چيائون ته اي صالح! هن کان اڳ بيشڪ اسين تو ۾ (ڪيئي) اميدون رکندا هئاسون (جي هاڻي بند ٿيون) اسان جي ابن ڏاڏن جن کي پوڄيو تن جي پوڄڻ کان اسان کي ڇو ٿو جهلين؟ ۽ جنهن ڏانهن اسان کي سڏين ٿو تنهن کان اسين بلڪل شڪ ۾ پيل آهيون (٦٢).

قَالَ يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُ عَلَى بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّي وَآتَنِي مِنْهُ
 رَحْمَةً فَمَنْ يَنْصُرُنِي مِنَ اللَّهِ إِنْ عَصَيْتُهُ فَمَا تَزِيدُونَنِي غَيْرَ
 تَخْسِيرٍ ﴿١٧﴾ وَيَقَوْمِ هَذِهِ نَاقَةُ اللَّهِ لَكُمْ آيَةٌ فذُرُّوهَا تَأْكُلُ فِي
 أَرْضِ اللَّهِ وَلَا تَمْسُوهَا بِسُوءٍ فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابٌ قَرِيبٌ ﴿١٨﴾
 فَعَقَرُوهَا فَقَالَ تَمَتَّعُوا فِي دَارِكُمْ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ذَلِكَ وَعْدٌ غَيْرُ
 مَكْدُوبٍ ﴿١٩﴾ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا صَالِحًا وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
 بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَمِنْ خِزْيِ يَوْمِئِذٍ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ ﴿٢٠﴾
 وَأَخَذَ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جُثَثِينَ ﴿٢١﴾
 كَانُوا لَمْ يَكْفُرُوا فِيهَا إِلَّا أَنْ نَهَوْهُمُ أَنْ يَلْبَسُوا
 لِشَعْرَةً ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبَشْرَى قَالُوا سَلِمًا
 قَالَ سَلَامٌ فَمَا لَبِثَ أَنْ جَاءَ بِعِجْلٍ حَنِيذٍ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَى أَنَّهُ
 لَا يَصِلُ إِلَيْهِ نَكَرَهُمْ وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً قَالُوا لَا تَخَفْ إِنَّا
 أُرْسِلْنَا إِلَى قَوْمِ لُوطٍ ﴿٢٤﴾ وَامْرَأَتُهُ قَائِمَةٌ فَضَحِكَتْ فَبَشَّرْنَا
 بِإِسْحَاقَ وَمِنْ وَرَاءِ إِسْحَاقَ يَعْقُوبَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ يَوْئَلْتِي ءَأَلِدُ
 وَأَنَا عَجُوزٌ وَهَذَا بَعْلِي شَيْخًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجِيبٌ ﴿٢٦﴾

(صالح) چيو ته اي منهنجي قوم! (مون کي اوهين) ڏسو ته سهي ته جيڪڏهن آءُ پنهنجي پالڻهار کان چٽيءَ حجت تي هجان ۽ پنهنجي طرف کان مون تي (نبوت جي) باجهه ڪئي هجيس ته جيڪڏهن (آءُ اوهان جو چيو مڃي) سندس نافرماني ڪريان ته الله کان مون کي ڪير ڇڏائيندو؟ پوءِ اوهان مون لاءِ رڳو نقصان وڌايو (٦٣). ۽ اي منهنجي قوم! هيءَ الله جي ڏاڍي اوهان لاءِ نشاني (معجزو) آهي پوءِ ان کي ڇڏيو ته الله جي زمين ۾ (جتي وڻيس آهي) چري ۽ ان کي ڪو ايندڙ نه پهچائڻو ته پوءِ اوهان کي ستت عذاب (اچي) وٺندو (٦٤). پوءِ ان جون گُچون ڪڍي (ماري وڌائون) پوءِ (صالح) چيو ته اوهين پنهنجن گهرن ۾ (چڙا) تي ڏينهن وسو رسو. اهو انجام ڪوڙو نه آهي (٦٥). پوءِ جنهن مهل اسان جو عذاب آيو (تنهن مهل) صالح ۽ جن ساڻس ايمان آندو هو تن کي پنهنجيءَ باجهه سان بچايوسون ۽ قيامت جي ڏينهن جي خورائيءَ کان (بر) - تحقيق تنهنجو پالڻهار وڏو طاقت وارو (۽) غالب آهي (٦٦). ۽ (انهن) ظالمن کي هڪ راز ورتو پوءِ صبح جو پنهنجن حويلين ۾ ڪروندڙا ٿي (مري) ويا (٦٧). ڇڻ ته انهن ۾ رهيا ئي نه هئا. خبردار ٿيو! ثمود (جي قوم) پنهنجي پاليندڙ جو انڪار ڪيو. خبردار ٿيو! ثمود (جي قوم) تي لعنت پئي (٦٨). ۽ بيشڪ اسان جا قاصد ابراهيم وٽ خوشخبري (ڏيڻ) لاءِ آيا (پوءِ) سلام ڏنائون، (ابراهيم) سلام ورايو پوءِ پڳل گابي (جي گوشت آڻڻ) ۾ ڪا دير نه ڪيائين (٦٩). پوءِ جنهن مهل سندن هٿن کي ان (گوشت) ڏانهن نه پهچندو ڏٺائين (تنهن مهل) کين اوڀرو پانيائين ۽ کانئن دل ۾ ڏنو. چيائون ته نه ڊڄ اسان کي لوط جي قوم ڏانهن موڪليو ويو آهي (٧٠). ۽ سندس زال جا بيٺل هئي سا ڪلي. پوءِ ان کي اسحاق جي (ڄمڻ) جي ۽ اسحاق جي پٺيان يعقوب جي مبارڪ ڏني سون (٧١). چيائين ته هاڻ افسوس! آءُ هن حالت ۾ چڻينديس ڇا؟ جو آءُ (پاڻ) ڪراڙي جهور آهيان ۽ هيءُ منهنجو مڙس به بڻيو آهي - بيشڪ هيءَ ڳالهه ضرور عجب جهڙي آهي (٧٢).

قَالُوا اتَّعَجِبِينَ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ رَحِمَتْ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ
 الْبَيْتِ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ﴿٤٣﴾ فَلَمَّا ذَهَبَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ الرَّوْعُ
 وَجَاءَتْهُ الْبُشْرَى يُجَادِلُنَا فِي قَوْمِ لُوطٍ ﴿٤٤﴾ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ
 لَحَلِيمٌ أَوَّاهٌ مُنِيبٌ ﴿٤٥﴾ يَا إِبْرَاهِيمُ أَعْرِضْ عَنْ هَذَا إِنَّهُ قَدْ
 جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَإِنَّهُمْ آتِيهِمْ عَذَابٌ غَيْرُ مُرْدُودٍ ﴿٤٦﴾ وَلَمَّا
 جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِئْتًا بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالَ هَذَا
 يَوْمٌ عَصِيبٌ ﴿٤٧﴾ وَجَاءَهُ قَوْمُهُ يُهْرَعُونَ إِلَيْهِ وَمِنْ قَبْلُ
 كَانُوا يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ قَالَ يَوْمَهُمْ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي هُنَّ أَطْهَرُ
 لَكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تَخْزَوْا فِيهِ فَيُسِفَ أَلَيْسَ مِنْكُمْ رَجُلٌ
 رَشِيدٌ ﴿٤٨﴾ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا لَنَا فِي بَنَاتِكِ مِنْ حِجٍّ
 وَإِنَّكَ لَتَعْلَمُ مَا نُرِيدُ ﴿٤٩﴾ قَالَ لَوْ أَنَّ لِي بِكُمْ قُوَّةٌ أَوْ
 آوِيٌّ إِلَىٰ رُكْنٍ شَدِيدٍ ﴿٥٠﴾ قَالُوا يَلُوطُ إِنَّا رُسُلُ رَبِّكَ
 لَنْ يَصِلُوا إِلَيْكَ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَلَا
 يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ إِلَّا أَمْرَاتَكَ إِنَّهُ مُصِيبُهَا مَا أَصَابَهُمْ
 إِنَّ مَوْعِدَهُمُ الصُّبْحُ أَلَيْسَ الصُّبْحُ بِقَرِيبٍ ﴿٥١﴾

چيائون ته الله جي قدرت تي چو ٿي عجب ڪرين؟ اي هن گهر وارو! اوهان تي الله جي باجه ۽ سندس برڪتون آهن۔ بيشڪ اهو (الله) ساراهيل وڌائيءَ وارو آهي (۷۳). پوءِ جنهن مهل ابراهيم کان پوءِ لٿو ۽ خوشخبري پهتس (تنهن مهل) لوط جي قوم بابت اسان سان تڪرار ڪرڻ لڳو (۷۴). چو ته ابراهيم بردبار نرم دل (الله ڏانهن) موٽندڙ هو (۷۵). (چيوسون ته) اي ابراهيم انهيءَ (ڳالهه) کان مڙي وڃ چو ته تنهنجي پالڻهار (جي عذاب) جو حڪم اچي چڪو آهي، ۽ کين اڻ تر عذاب اچڻ وارو آهي (۷۶). ۽ جڏهن اسان جا قاصد لوط وٽ آيا (تڏهن) سندن (اچڻ) سببان خفي ٿيو ۽ انهن جي سببان تنگ دل ٿيو ۽ چيائين ته هيءُ ڏينهن ڏاڍو سخت آهي! (۷۷). ۽ سندس قوم ڏانهن ڊوڙندي آئي۔ ۽ (اهي) اڳي بچڙا ڪم ڪندا هئا۔ چيائين ته اي منهنجي قوم! هي منهنجيون ڌيرون اوهان (جي نڪاح) لاءِ ڏاڍيون سٺيون آهن پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجي مهمانن (سان بچڙي هلت ڪرڻ) ۾ مون کي لڄي نه ڪريو. اوهان ۾ ڪو ڀلا رو مڙس ڪونهي ڇا (جو اوهان کي جهلي)؟ (۷۸). چيائون ته تون پڪي طرح ڄاڻي چڪو آهين ته اسان کي تنهنجي ڌيرون ۾ ڪا احتياجي ڪانهي، ۽ جيڪي اسين گهرون ٿا سو ضرور تون ڄاڻندو آهين (۷۹). (لوط) چيو ته جيڪڏهن مون کي اوهان سان ڪا (مقابلي جي) سگهه هجي ها يا ڪنهن مضبوط سهاري ڏانهن پناهه وٺان ها! (ته جيڪي ڪرڻو هو سو ڪريان ها) (۸۰). (ملائڪن) چيو ته اي لوط! اسين تنهنجي پالڻهار جا موڪليل آهيون (اهي) تو وٽ ڪڏهن پهچي نه سگهندا پوءِ (تون) پنهنجي گهر وارن سوڌو ڪجهه رات ڏيئي نڪر ۽ اوهان کي جڳائي ته ڪو هڪڙو پوٽي (ڪافرن جي عذاب ڏانهن) نه واجهائي پر تنهنجي زال (واجهائيندي)۔ هن ڪري جو جيڪو (عذاب) ان (ڪافرن جي) قوم کي پهچندو سو ان کي (بر) پهچڻو آهي۔ سندن (عذاب) پهچڻ جي) انجام جي مهل صبح آهي (تون اُٻهارو نه ٿي) صبح ويجهو نه آهي ڇا؟ (۸۱).

فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَلَىٰهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا
حِجَابًا مِّن سِجِّيلٍ ۖ مِّنْضُودٍ ۙ ١١٠ مَّسُومَةٍ عِنْدَ رَبِّكَ وَ
مَا هِيَ مِنَ الظَّالِمِينَ بِبَعِيدٍ ۙ ١١١ وَالِى مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا
قَالَ يَاقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَٰهٍ غَيْرُهُ ۖ وَلَا
تَتَّقُوا الْهَيْكَالَ وَالْبِيزَانَ إِنِّي أُرِىكُمْ بَٰخِيْرًا وَإِنِّي
أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ مُّحِيطٍ ۙ ١١٢ وَيَقَوْمِ أَوفُوا
الْهَيْكَالَ وَالْبِيزَانَ بِالْقِسْطِ وَلَا تَبْخُسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ
وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ۙ ١١٣ بَقِيَّتُ اللَّهِ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن
كُنْتُمْ مُّؤْمِنِينَ ۗ وَمَا أَنَا عَلَيْكُمْ بِحَفِيْظٍ ۙ ١١٤ قَالَ الْوَائِلِيُّ
أَصْلُوكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا وَأَنْ نَّفْعَلَ
فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَكِيمُ الرَّشِيدُ ۙ ١١٥ قَالَ
يَقَوْمِ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كُنْتُمْ عَلَىٰ بَٰيْنَةٍ مِّن رَّبِّي وَرَزَقْنِي مِنْهُ
رِزْقًا حَسَنًا وَمَا أُرِيدُ أَنْ أُخَالِفَكُمْ إِلَىٰ مَا أَنهَيْكُمْ
عَنْهُ ۖ إِنْ أُرِيدُ إِلَّا الْإِصْلَاحَ مَا اسْتِطَعْتُ ۖ وَمَا
تَوْفِيقِي إِلَّا بِاللَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ۙ ١١٦

پوءِ جنهن مهل اسان جو حڪم پهتو (تنهن مهل) اُن (ڳوٺ جي) مٿاهين (پر) کي هيٺاهون ڪيوسون ۽ اُن تي پڪي مٽيءَ جا ڳوڙها لڳو لڳو وساياسون (۸۲). جو تنهنجي پالڻهار وٽان نشان ٿيل هئا. ۽ اُها (سزا) ظالمن کان پري نه هئي (۸۳). ۽ مدين (جي قوم) ڏانهن سندن پيءُ شعيب کي موڪليوسون. (شعيب) چيو ته اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو اُن کان سواءِ اوهان جو ڪو معبود ڪونهي. ۽ ماڻُ ۽ تور گهٽائي نه ڏيو آءُ اوهان کي آسودو ڏسان ٿو آءُ اوهان تي وڪوڙيندڙ ڏينهن جي عذاب (پهچڻ) کان ڊڄان ٿو (۸۴). ۽ اي منهنجي قوم ماڻُ ۽ تور انصاف سان پوري ڏيو وٺو ۽ ماڻهن کي سندين شيون گهٽائي نه ڏيو ۽ نڪي ملڪ ۾ فسادي ٿي بگيڙ وجهو (۸۵). جيڪڏهن اوهين مؤمن آهيو ته الله جي بچايل بچت اوهان لاءِ پلي آهي، ۽ آءُ اوهان تي نگهبان نه آهيان (۸۶). چيائون ته اي شعيب! تنهنجي نماز توکي حڪم ڪيو آهي ڇا ته جنهن کي اسان جا ابا ڏاڏا پوڄيندا هئا تنهن کي يا پنهنجن مالن ۾ جيڪي ڪرڻ گهرندا آهيون سو ڇڏي ڏيون، (چتر ڪري چيائون) ته بيشڪ تون بردبار سٺين رستي وارو آهين (۸۷). (شعيب) چيو ته اي منهنجي قوم! (اوهين) ڏسو ته سهي ته (آءُ) جيڪڏهن پنهنجي پالڻهار کان چٽيءَ حجت تي هجان ۽ پنهنجي پار کان چڱي روزي مون کي ڏني هجيس (ته اوهان جو چيو ڪيئن مڃيندس). ۽ جنهن کان اوهان کي جهليان ٿو تنهن کان اوهان (کي جهلڻ) جو ابتڙ هلڻ نه ٿو گهران. جيترو وس پهتم سو سڌاري ڪرڻ کان سواءِ نه گهرندس. ۽ الله (جي فضل) کان سواءِ مون کي ڪا سگهه نه آهي. مٿس ڀروسو ڪيم ۽ ڏانهس رجوع ڪريان ٿو (۸۸).

وَيَقَوْمٍ لَا يَجْرُمَنَّكُمْ شِقَاقِي أَنْ يُصِيبَكُمْ مِثْلُ مَا أَصَابَ
 قَوْمَ نُوحٍ أَوْ قَوْمَ هُودٍ أَوْ قَوْمَ صَالِحٍ وَمَا قَوْمٌ لَوْطٍ مِنْكُمْ
 بِبَعِيدٍ ٨٨ وَأَسْتَغْفِرُكُمْ وَأُزِيلُكُمْ ثُمَّ تَوَبُّوا إِلَيْهِ إِنْ رِئِيَ رَحِيمٌ
 وَدُودٌ ٩٠ قَالُوا اإِشْعِيبُ مَا نَفَقَهُ كَثِيرًا مِمَّا تَقُولُ وَإِنَّا
 لَنَرِيكَ فِيْنَا ضَعِيفًا وَلَوْلَا رَهْطُكَ لَرَجَمْنَاكَ وَمَا أَنتَ عَلَيْنَا
 بِعَزِيزٍ ٩١ قَالَ يَقَوْمِ أَرَهْطِي أَعَزُّ عَلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَ
 اتَّخَذْتُمُوهُ وَرَاءَكُمْ ظَهْرِي إِنْ رِئِيَ بِمَا تَعْمَلُونَ فُحِيطٌ ٩٢
 وَيَقَوْمِ اعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّي عَامِلٌ سَوْفَ تَعْلَمُونَ ٩٣
 مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَمَنْ هُوَ كَاذِبٌ وَارْتَقِبُوا إِنِّي
 مَعَكُمْ رَقِيبٌ ٩٤ وَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا نَجَّيْنَا شُعَيْبًا وَالَّذِينَ
 آمَنُوا مَعَهُ بِرَحْمَةٍ مِنَّا وَأَخَذَتِ الَّذِينَ ظَلَمُوا الصَّيْحَةَ
 فَأَصْبَحُوا فِي دِيَارِهِمْ جِثْمِينَ ٩٥ كَانَ لَمْ يُغْنُوا فِيهَا إِلَّا
 بَعْدَ الْمَدِينِ كَمَا بَعَدَتْ نَهْرُودٌ ٩٦ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ
 بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ٩٧ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ
 فَاتَّبَعُوا أَمْرَ فِرْعَوْنَ وَمَا أَمْرُ فِرْعَوْنَ بِرَشِيدٍ ٩٨

۽ اي منهنجي قوم! اوهان کي مون سان دشمني ڪرڻ اهڙي عذاب پهچڻ جو سبب نه بڻجي جهڙو عذاب نوح جي قوم يا هود جي قوم يا صالح جي قوم کي پهتو۔ ۽ لوط جي قوم اوهان کان ڪا پري نه آهي (٨٩)۔ ۽ پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهرو وري ان ڏانهن توبه ڪريو۔ ڇو ته منهنجو پالڻهار مهربان (سڀ ڪنهن جو) سچڻ آهي (٩٠)۔ ڇيائون ته اي شعيب! جيڪي تون چوين ٿو تنهن مان گهڻو نه ٿا سمجهون ۽ توکي پاڻ مان بلڪل هيڻو ڏسون ٿا، ۽ جيڪڏهن تنهنجو ڪڙم نه هجي ها ته توکي پٿرن سان ماريون ها ۽ تون اسان تي ڪو سردار نه آهين (٩١)۔ (شعيب) چيو ته اي منهنجي قوم! اوهان وٽ منهنجو ڪڙم الله کان وڌيڪ پيارو آهي ڇا؟ ۽ ان (الله جي حڪم) کي پنهنجيءَ پنيءَ پويان اچلي ڇڏيو آٿو۔ بيشڪ جيڪي ڪندا آهيو تنهن کي منهنجو پالڻهار بلڪل ڄاڻندڙ آهي (٩٢)۔ ۽ اي منهنجي قوم! اوهين پنهنجي پر تي عمل ڪريو آءُ (بر) عمل ڪندڙ آهيان۔ سگهوئي ڄاڻندڙ ته ڪنهن کي عذاب پهچي ٿو جو کيس خوار ڪندو ۽ جيڪو ڪوڙو آهي تنهن کي بر۔ ۽ انتظار ڪريو آءُ (بر) اوهان سان گڏ انتظار ڪندڙ آهيان (٩٣)۔ ۽ جنهن مهل اسان جو عذاب آيو تنهن مهل شعيب کي ۽ جن ساڻس ايمان آندو هو تن کي پنهنجي باجه سان بچايوسون، ۽ ظالمن کي سخت ڪڙڪي (اچي) پڪڙيو پوءِ پنهنجن گهرن ۾ ڪروندڙا ٿي (مري) ويا (٩٤)۔ ڇٽڪ منجهن هڻائي نه۔ خبردار! مدين وارن تي ڦٽ هجي جهڙي ثمود قوم تي ڦٽ لعنت ٿي (٩٥)۔ ۽ بيشڪ موسيٰ کي پنهنجين نشانين ۽ پٿري حجت سان موڪليوسون (٩٦)۔ فرعون ۽ سندس سردارن ڏانهن۔ پوءِ (سڀ ماڻهو) فرعون جي حڪم جي پويان لڳا ۽ فرعون جو حڪم صحيح نه هو (٩٧)۔

يَقْدُمُ قَوْمَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَوْرَدَهُمُ النَّارَ وَبِئْسَ الْوَرْدُ
الْمُورُودُ ﴿٤٧﴾ وَاتَّبِعُوا فِي هَذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ بِئْسَ
الرِّقْدُ الْمَرْفُودُ ﴿٤٨﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْقُرْآنِ نَقُصُّهُ عَلَيْكَ مِنْهَا
قَائِمٌ وَحَصِيدٌ ﴿٤٩﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا
أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ
شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ ﴿٥٠﴾ وَكَذَلِكَ
أَخَذْنَا مِنْكَ إِذَا أَخَذْنَا الْقُرْآنَ وَهِيَ ظَالِمَةٌ إِنَّ أَخْذَهُ أَلِيمٌ
شَدِيدٌ ﴿٥١﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِمَنْ خَافَ عَذَابَ الْآخِرَةِ ۝ ط
ذَلِكَ يَوْمٌ مَجْمُوعٌ لَهُ النَّاسُ وَذَلِكَ يَوْمٌ مَشْهُودٌ ﴿٥٢﴾ وَمَا
تُؤَخَّرُهُ إِلَّا لِأَجَلٍ مُعَدَّدٍ ﴿٥٣﴾ يَوْمَ يَأْتِ لَا تَكَلُمُ نَفْسٌ إِلَّا
بِإِذْنِهِ فَمِنْهُمْ شَقِيٌّ وَسَعِيدٌ ﴿٥٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ شَقُوا فِى
النَّارِ لَهُمْ فِيهَا زَفِيرٌ وَشَهِيقٌ ﴿٥٥﴾ خَلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ إِنَّ رَبَّكَ فَعَّالٌ لِمَا
يُرِيدُ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ سَعِدُوا فِى الْجَنَّةِ خَلِدِينَ فِيهَا مَا دَامَتِ
السَّمَوَاتُ وَالْأَرْضُ إِلَّا مَا شَاءَ رَبُّكَ عَطَاءٌ غَيْرَ مَجْدُودٍ ﴿٥٧﴾

قيامت جي ڏينهن (فرعون) پنهنجي قوم جو اڳواڻ ٿيندو پوءِ کين باه ۾ گهڙيندو. ۽ جنهن گهٽ ۾ گهڙيا ويندا سو بچڙو آهي (٩٨). ۽ هن (دنيا) ۾ (ب) لعنت انهن کي پويان لڳائي ويئي ۽ قيامت جي ڏينهن (ب) - جيڪو (لعنت جو) انعام ملين سو بچڙو آهي (٩٩). (اي پيغمبر!) اهي ڳوٺن جون خبرون آهن جي تو تي بيان ڪريون ٿا انهن مان (ڪي) قائم بيٺل ۽ (ڪي) ناس ٿيل آهن (١٠٠). ۽ اسان انهن تي ظلم نه ڪيو پر هنن پاڻ تي (پاڻهين) ظلم ڪيو پوءِ جنهن مهل تنهنجي پالڻهار جو حڪم پهتو (تنهن مهل) سندن معبودن، جن کي الله کان سواءِ سڏيندا هئا کائن ڪجهه به نه ٿاريو. ۽ هلاڪيءَ کان سواءِ (پيو ڪجهه) کين نه وڌايائون (١٠١). ائين تنهنجي پالڻهار جو ان مهل ڳوٺن (وارن) کي ان حالت ۾ پڪڙڻ ٿيندو آهي جنهن مهل اهي ظلم ڪندڙ ٿيندا آهن - بيشڪ سندس پڪڙ سخت ڏکون ٿيندڙ آهي (١٠٢). بيشڪ ان (ڳالهه) ۾ انهيءَ لاءِ نشاني آهي جو آخرت جي عذاب کان ڊنو آهي - اهو اهو ڏينهن آهي جنهن ۾ ماڻهن کي ميرڙو ۽ اهو اهو ڏينهن آهي جنهن ۾ (سڀ) حاضر ٿيندا (١٠٣). ۽ ٿورڙي مدت کان سواءِ ان کي نه ٿا پنتي ڪريون (١٠٤). جنهن ڏينهن (اهو) ايندو ته ڪو ماڻهو ان (الله) جي موڪل کان سواءِ نه ڳالهائيندو، پوءِ انهن مان ڪي بدبخت ۽ ڪي نيڪ بخت هوندا (١٠٥). پوءِ جيڪي بدبخت ٿيا سي باه ۾ (گهڙندا) انهن کي منجهس رڙيون ۽ دانهون هونديون (١٠٦). جيترو وقت تنهنجي پالڻهار گهريو ان کان سواءِ آسمانن ۽ زمين جي بقاءَ هجڻ تائين منجهس سدائين رهندا - ڇو ته تنهنجو پالڻهار جيڪي گهرندو آهي سو ڪندو آهي (١٠٧). ۽ جيڪي نيڪ بخت ڪيا ويا سي بهشت ۾ (گهڙندا) جيترو وقت تنهنجي پالڻهار گهريو ان کان سواءِ آسمانن ۽ زمين جي بقاءَ هجڻ تائين منجهس سدائين رهندا (ها) بخشش ان ڪت آهي (١٠٨).

فَلَاتِكْ فِي مَرْبِيَةٍ مِّمَّا يَعْْبُدُ هُوَ لَأُمَّةٌ مَّا يَعْْبُدُونَ إِلَّا كَمَا
 يَعْْبُدُ آبَاؤَهُمْ مِنْ قَبْلُ وَإِنَّا لَنَوْفُوهُمْ نُصَيْبَهُمْ غَيْرَ
 مَنقُوصٍ ١٠١ وَ لَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَاخْتَلَفَ فِيهِ ١٠٢ وَ
 لَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقَضَىٰ بِدِينِهِمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي
 شَكٍّ مِّنْهُ مُرِيبٍ ١٠٣ وَإِن كَلَّالِيَ الْيُوفِيصَهُمْ رَبُّكَ أَعْمَالَهُمْ
 إِنَّهُ بِمَا يَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ١٠٤ فَاسْتَقِمْ كَمَا أُمِرْتَ وَمَنْ تَابَ
 مَعَكَ وَلَا تَطْغَوْا إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ١٠٥ وَلَا تَرْكَبُوا إِلَى
 الَّذِينَ ظَلَمُوا فَتَمَسَّكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ
 أَوْلِيَاءٍ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ١٠٦ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ طَرَفِي النَّهَارِ وَرُكُوعًا
 مِنَ الْبَيْتِ إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبُنَ السَّيِّئَاتِ ذَلِكَ ذِكْرِي
 لِلذَّكِرِينَ ١٠٧ وَأَصْبِرْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ١٠٨ فَكُلُوا
 كَمَا كَانُوا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ قَبْلِكُمْ أُولُوا بَقِيَّةً يَسْهُونَ عَنِ
 الْفَسَادِ فِي الْأَرْضِ إِلَّا قَلِيلًا مِّمَّنْ أَحْبَبْنَا مِنْهُمْ وَاتَّبَعَ
 الَّذِينَ ظَلَمُوا مَا أَتَوْا بِهِ وَكَانُوا مُجْرِمِينَ ١٠٩ وَمَا
 كَانَ رَبُّكَ لِيُهْلِكَ الْقُرَىٰ بِظُلْمٍ وَأَهْلُهَا مُصْلِحُونَ ١١٠

تنهن ڪري اهي جيڪا پوڄا ڪندا آهن تنهن کان تون شڪ ۾ نه ره۔
 جهڙو سندن پيءُ ڏاڏا اڳ پوڄيندا هئا ان کان سواءِ اهي نه پوڄيندا آهن۔ ۽
 اسين کين اڻ ڪت (عذاب جو) حصو پورو ڏيندڙ آهيون (١٠٩)۔ ۽ بيشڪ
 موسيٰ کي ڪتاب ڏنوسون پوءِ منجهس اختلاف پيو۔ جيڪڏهن تنهنجي
 پالڻهار جو حڪم اڳي نه ٿي چڪي ها ته سندن وچ ۾ فيصلو ڪيو وڃي
 ها۔ ۽ اهي ڪانئس وڏي شڪ ۾ پيل آهن (١١٠)۔ ۽ جنهن مهل (اُتاريا
 ويندا تنهن مهل) سڀ ڪنهن کي تنهنجو پالڻهار سندن اعمالن جو پورو بدلو
 ڏيندو۔ ڇو ته جيڪي ڪندا آهن تنهن جي اهو خبر رکندڙ
 آهي (١١١)۔ پوءِ جيئن توکي حڪم ڪيو ويو آهي تيئن تون محڪم ره
 ۽ جن تو ساڻ توبه ڪئي (سي به محڪم رهن) ۽ حد کان نه لنگهيو۔ ڇو
 ته جيڪي ڪندا آهيو سو الله ڏسندڙ آهي (١١٢)۔ ۽ ظالمن ڏانهن لاڙو نه
 ڪريو نه ته اوهان کي باه لڳندي ۽ الله کان سواءِ ڪو اوهان جو دوست نه
 آهي وري مدد نه ڏبو (١١٣)۔ ۽ ڏينهن جي اڳياڙيءَ ۽ پوياريءَ جي وقتن ۾ ۽
 ڪو وقت رات ۾ (به) نماز پڙه۔ ڇو ته چڱايون مدين کي نينديون آهن۔
 نصيحت وٺندڙن لاءِ اها نصيحت آهي (١١٤)۔ ۽ صبر ڪر ڇو ته الله
 پيارن جو اجر نه وڃائيندو آهي (١١٥)۔ پوءِ اوهان کان اڳ اڳين صدين
 وارن مان (گهڻا) سمجه پريا ڇو نه ٿيا؟ جو (ماڻهن کي) ملڪ ۾ فساد
 (وجهڻ) کان جهلين ها پر ڪي ٿورڙا ٿيا جن کي منجهانئن بچايوسون
 ۽ جيڪي ظالم هئا سي جنهن (مال) ۾ آسودا ڪيا ويا تنهن جي پٺيان
 لڳا ۽ اهي ڏوهاري هئا (١١٦)۔ ۽ (اي پيغمبر!) تنهنجو پالڻهار اهڙو نه آهي
 جو ڳوٺن (وارن) کي سندن سڌريل رهاڪن هوندي ظلم سان ناس ڪري
 ڇڏي (١١٧)۔

وَلَوْ شَاءَ رَبُّكَ لَجَعَلَ النَّاسَ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَا يَزَالُ النَّاسُ مُخْتَلِفِينَ ۗ إِلَّا مَن رَّحِمَ رَبُّكَ ۗ وَلِذَلِكَ خَلَقَهُمْ وَتَمَّتْ كَلِمَةُ رَبِّكَ لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ٥٥ وَكُلًّا نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنبَاءِ الرُّسُلِ مَا نُنشِئُ بِهِ فُؤَادَكَ وَجَاءَكَ فِي هَذِهِ الْحَقُّ وَمَوْعِظَةٌ وَذِكْرَى لِلْمُؤْمِنِينَ ٥٦ وَقُلْ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنَّا عَمِلُونَ ٥٧ وَانظُرُوا إِلَىٰ أَنَا مُنظَرُونَ ٥٨ وَبَلِّغْ غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَيْهِ يُرْجَعُ الْأَمْرُ كُلُّهُ فَاعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ ۗ وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ٥٩

سُورَةُ يُوسُفَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الرَّسُولُ لَكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ١ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ٢ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ أَحْسَنَ الْقَصَصِ بِمَا أَوْحَيْنَا لَكَ هَذَا الْقُرْآنَ ۗ وَإِنْ كُنْتَ مِنْ قَبْلِهِ لَمِنَ الْغَافِلِينَ ٣ إِذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ إِنِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ٤

۽ جيڪڏهن تنهنجو پالڻهار گهري ها ته (سڀني) ماڻهن کي (هڪ ئي) امت ڪري ها ۽ (اهي) سدائين اختلاف ڪندا رهندا (۱۱۸). پر جن تي تنهنجي پالڻهار رحم ڪيو (سي هڪ ئي دين تي رهندا). ۽ کين انهيءَ لاءِ الله پيدا ڪيو آهي. ۽ تنهنجي پالڻهار جو (هيءُ) ٻول پورو ٿيو ته جن ۽ ماڻهن مان گڏي دوزخ ضرور ڀريندس (۱۱۹). ۽ (اي پيغمبر!) پيغمبرن جي خبرن مان توت اوترو بيان ڪريو ته جنهن سان تنهنجي دل کي مضبوط ڪريو، ۽ انهن (خبرن) ۾، حق ۽ مؤمنن لاءِ نصيحت ۽ سمجهاڻي توت ائي آهي (۱۲۰). ۽ (اي پيغمبر) جيڪي نه مڃيندا آهن تن کي چؤ ته اوهين پنهنجي جاءِ تي عمل ڪريو اسين (به) عمل ڪندڙ آهيون (۱۲۱). ۽ انتظار ڪريو، اسين (به) انتظار ڪندڙ آهيون (۱۲۲). ۽ آسمانن ۽ زمين جو ڳجهه رڳو الله کي (معلوم) آهي ۽ سڀ ڪم ڏانهس موٽايا ويندا آهن پوءِ سندس عبادت ڪر ۽ مٿس ڀروسو رک. ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن کان تنهنجو پالڻهار بي خبر نه آهي (۱۲۳).

سورة يوسف مڪي آهي ۽ هيءُ هڪ سؤ
ٻارهن آيتون ۽ ٻارهن رڪوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

آلرا. هي ڀڌري ڪتاب جون آيتون آهن (۱). ۽ بيشڪ اسان ان کي قرآن عربي (ٻوليءَ وارو) ڪري نازل ڪيو ته مان اوهين سمجهو (۲).
(اي پيغمبر!) اسين توڏانهن هن قرآن کي پنهنجي وحي موڪلڻ سان تمام سهڻو قصو توکي پڙهي ٻڌايون ٿا ۽ جڏهن ته (تون) هن کان اڳ بيشڪ بيخبرن مان هئين (۳). (ياد ڪر!) جڏهن يوسف پنهنجي پيءُ کي چيو ته اي (منهنجا) ابا! مون يارهن تارا ۽ سج ۽ چنڊ ڏٺا، انهن کي ڏنم ته مون کي ٿا سجدو ڪن (۴).

قَالَ يُبْنَىٰ لِاتَّقْصُصَ رُؤْيَاكَ عَلَىٰ إِخْوَتِكَ فَيَكِيدُوا لَكَ
 كَيْدًا إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ⑤ وَكَذَلِكَ
 يَجْتَبِيكَ رَبُّكَ وَيُعَلِّمُكَ مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ وَيُمَتِّعُنَّهُ
 عَلَيْكَ وَعَلَىٰ آلِ يَعْقُوبَ كَمَا اتَّهَمَهَا عَلَىٰ أَبِيكَ مِنْ قَبْلُ
 إِبْرَاهِيمَ وَأِسْحَاقَ إِنَّ رَبَّكَ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ⑥ لَقَدْ كَانَ فِي يُوسُفَ
 وَإِخْوَتِهِ آيَاتٍ لِّلْسَائِلِينَ ⑦ إِذْ قَالَ الْيُوسُفُ وَأَخُوهُ أَحَبُّ
 إِلَيَّ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مُّبِينٌ ⑧
 أَقْتُلُوا يُوسُفَ أَوْ اطْرَحُوهُ أَرْضًا يَبْحَلُ لَكُمْ وَجْهٌ أَبِيكُمْ وَ
 تَكُونُوا مِنْ بَعْدِهِ قَوْمًا صَالِحِينَ ⑨ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ لَا تَقْتُلُوا
 يُوسُفَ وَالْقَوْهَ فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ يَلْتَقِطُهُ بَعْضُ السَّيَّارَةِ
 إِنْ كُنْتُمْ فَعِيلِينَ ⑩ قَالُوا يَا أَبَانَا مَا لَكَ لَا تَأْمَنَّا عَلَىٰ يُوسُفَ
 وَإِنَّا لَهُ لَنَصْحُونَ ⑪ أَرْسَلَهُ مَعْنَا غَدًا يَرْتَعُ وَيَلْعَبُ وَإِنَّا
 لَهُ لَحَفْظُونَ ⑫ قَالَ إِنِّي لَيَحْزُنُنِي أَنَّ تَذْهَبُوا بِهِ وَأَخَافُ
 أَنْ يَأْكُلَهُ الذِّئْبُ وَأَنْتُمْ عَنْهُ غٰفِلُونَ ⑬ قَالُوا لَئِنْ
 أَكَلَهُ الذِّئْبُ وَنَحْنُ عُصْبَةٌ إِنَّا إِذًا لَّخٰسِرُونَ ⑭

(يعقوب) چيو ته اي منهنجا پٽڙا! پنهنجو خواب پنهنجن ڀائرن وٽ بيان نه ڪج نه ته تو لاءِ ڪو فائدو ٿيندو. چو ته شيطان انسان جو پٿرو ويري آهي (٥). ۽ اهڙي طرح تنهنجو پالڻهار توکي سڳورو ڪندو ۽ توکي خوابن جو تعبير سيکاريندو ۽ پنهنجي نعمت توتي ۽ يعقوب جي اولاد تي (ائين) پوري ڪندو جيئن اڳ تنهنجي پيءُ ڏاڏي ابراهيم ۽ اسحاق تي پوري ڪيائين بيشڪ تنهنجو پالڻهار ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (٦). بيشڪ يوسف ۽ سندس ڀائرن (جي قصي) ۾ پڇندڙن لاءِ (گهڻيون) نشانيون آهن (٧). جڏهن (پاڻ ۾) چيائون ته بيشڪ يوسف ۽ سندس (سڳو) ڀاءُ (بنيامين) اسان جي پيءُ وٽ اسان کان وڌيڪ پيارا آهن جيتوڻيڪ اسين (گهڻا جڻا) وڏو جڻو آهيون بيشڪ اسان جو پيءُ پڌري ڀل ۾ آهي (٨). (هاڻي گهرجي ته) يوسف کي ڪهو يا کيس ڪنهن ملڪ ۾ ڦٽي ڪري اچو ته اوهان جي پيءُ جو توجه رڳو اوهان لاءِ ٿئي ۽ ان (ڪم) کان پوءِ اوهين سڌريل ٿجو (٩). منجهانئن (هڪ) چونڌڙ چيو ته يوسف کي نه ماريو ۽ جيڪڏهن (ڪجهه) ڪندڙ آهيو ته ڪوھ جي تري ۾ (ڪٽي) اڇلايوس ته ڪو واتهڙو کيس ڪڍي ويندو (١٠). (يعقوب کي) چيائون ته اي بابا! توکي ڇا ٿيو آهي جو يوسف جي باري ۾ توکي اسان تي ڪو ڀروسو نه ٿو ٿئي حالانڪ اسين سندس خيرخواه آهيون (١١). سڀاڻي اسان ساڻ کيس ڇڏ ته کائي ۽ ڪڍي ۽ اسين سندس نگهبان آهيون (١٢). (يعقوب) چيو ته اوهان جو کيس نٿڻ مون کي ضرور مونجهو ٿو ڪري ۽ ڊڄان ٿو ته (متان) کيس بگهڙ کائي ۽ اوهين کانئس بيخبر هجو (١٣). چيائون ته اسان جي (گهڻن جڻن جي) وڏي ٽولي هوندي به جيڪڏهن کيس بگهڙ کاڌو ته اسين انهيءَ مهل ضرور توتي وارا هوندا سون (١٤).

فَلَمَّا ذَهَبُوا بِهِ وَاجْمَعُوا أَن يَجْعَلُوهُ فِي غَيْبَتِ الْجُبِّ
وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِ لَتُنَبِّئَنَّهُمْ بِأَمْرِهِمْ هَذَا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٤﴾
وَجَاءُوا أَبَاهُمْ عِشَاءً يَبْكُونَ ﴿٥٥﴾ قَالُوا يَا أَبَانَا إِنَّا ذَهَبْنَا
نَسْتَبِقُ وَتَرَكْنَا يُوسُفَ عِنْدَ مَتَاعِنَا فَأَكَلَهُ الذِّئْبُ وَمَا
أَنْتَ بِمُؤْمِنٍ لَّنَا وَلَوْ كُنَّا صَادِقِينَ ﴿٥٦﴾ وَجَاءُوا عَلَى قَمِيصِهِ
بِدَمٍ كَذِبٍ قَالِ بَلْ سَوَّلَتْ لَكُمْ أَنْفُسُكُمْ أَمْرًا فَصَبِرْ
جَمِيلٌ ۗ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَاءَتْ سَيَّارَةٌ
فَأَرْسَلُوا وَاِرِدْهُمْ فَأُذِلُّوا قَالِ لَيْشْرَى هَذَا غُلْمٌ
وَأَسْرُوهُ بِضَاعَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَعْمَلُونَ ﴿٥٨﴾ وَشَرَّوهُ
بِثَمَنِ بَخِيسٍ دَرَاهِمَ مَعْدُودَةٍ ۖ وَكَانُوا فِيهِ مِنَ الزَّاهِدِينَ ﴿٥٩﴾
وَقَالَ الَّذِي اشْتَرَاهُ مِنْ مِصْرَ لِمَرْأَتِهِ أَكْرِمِي مَثْوَاهُ
عَسَىٰ أَن يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ
فِي الْأَرْضِ ۗ وَلِنُعَلِّمَهُ مِن تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۗ وَاللَّهُ غَالِبٌ
عَلَىٰ أَمْرِهِ ۗ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٠﴾ وَلَمَّا بَلَغَ
أَشَدَّهُ آتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا ۗ وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٦١﴾

پوءِ جنهن مهل کيس نيائون (تنهن مهل) هن کي ڪوھ جي تري ۾ اچڻ تي اتفاق ڪيائون ۽ اسان ان ڏانهن وڃي ڪيوسون ته سندن هن واقعي جي کين ضرور خبر ڏيندين ۽ اهي (توڪي) نه ڄاڻندا (۱۵). ۽ پنهنجي پيءُ وٽ رات جو روئندا آيا (۱۶). ڇيائون ته اي ابا! اسين گوءِ ڀڄڻ وياسون ۽ يوسف کي پنهنجن سامانن تي ڇڏيوسون پوءِ ان کي بگهڙ کاڌو، ۽ توڻي اسين سڄا آهيون ته به تون اسان کي پت ڪندڙ نه ٿيندين (۱۷). ۽ سندس پهراڻ تي ڪوڙو رت لائي آندائون. (يعقوب) چيو ته (ائين نه آهي) بلڪ اوهان جي نفسن اوهان لاءِ (ان) ٺاه کي ٺاهيو آهي تنهن ڪري (مون کي) چڱو صبر ڪرڻ گهرجي. ۽ جيڪي اوهين بيان ڪري رهيا آهيو تنهن تي الله کان ئي مدد گهري وڃي ٿي (۱۸). ۽ (ان ڪوھ تي) قافلو آيو پوءِ پنهنجي پاڻي پريندڙ کي موڪليائون جنهن پنهنجو ٻوڪو وڌو. چيائين وه واه! هي نينگر آهي. ۽ کيس هڪ (چڱي) موڙي سمجهي لڪيائون. ۽ جيڪي ڪيائون ٿي سو الله ڄاڻندڙ هو (۱۹). ۽ کيس (پائڻن) هلڪيءَ بها سان وڪيو جو کي چند درهم هئا ۽ سندس حق ۾ بيزاري (ظاهر) ڪندڙ هئا (۲۰). ۽ مصر وارن مان جنهن کيس خريد ڪيو تنهن پنهنجي زال (زليخا) کي چيو ته هن جي چڱي تعظيم ڪج متان اسان کي ڪو فائدو ڏئي يا کيس پٽيلو ڪري رکون. ۽ اهڙي طرح يوسف کي مصر ۾ جاءِ ڏني سون ۽ هن لاءِ ته کيس خوابن جو تعبير سيکاريون. ۽ الله پنهنجي ڪم تي غالب آهي پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۲۱). ۽ جنهن مهل (يوسف) پنهنجي جوائيءَ کي پهتو (تنهن مهل) کيس حڪمت ۽ علم ڏنسون. ۽ اهڙي طرح ڀلارن کي بدلو ڏيندا آهيون (۲۲).

وَرَأَوْتُهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَعَلَقَتِ الْأَبْوَابَ
 وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ
 إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٢٣﴾ وَلَقَدْ هَمَّتْ بِهِ وَهَمَّ بِهَا لَوْلَا أَنَّ
 رَبَّهُانَ رَبِّهِ كَذَلِكَ لِنَصِرَفَ عَنْهُ السُّوءَ وَالْفَحْشَاءَ
 إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٤﴾ وَاسْتَبَقَا الْبَابَ وَقَدَّتْ
 قَمِيصَهُ مِنْ دُبُرٍ وَأَلْفَيَا سَيِّدَهَا لَدَا الْبَابِ قَالَتْ مَا جَزَاءُ
 مَنْ أَرَادَ بِأَهْلِكَ سُوءًا إِلَّا أَنْ يُسْجَنَ أَوْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٥﴾
 قَالَ هِيَ رَأَوْتَنِي عَنْ نَفْسِي وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ أَهْلِهَا
 إِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدًّا مِنْ قَبْلِ فَصَدَقَتْ وَهُوَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٦﴾
 وَإِنْ كَانَ قَمِيصُهُ قُدًّا مِنْ دُبُرٍ فَكَذَبَتْ وَهُوَ مِنَ
 الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ فَلَمَّا رَأَى قَمِيصَهُ قُدًّا مِنْ دُبُرٍ قَالَ إِنَّهُ مِنْ
 كِبِدِكُنَّ إِنَّ كَيْدَكُنَّ عَظِيمٌ ﴿٢٨﴾ يُوسُفُ أَعْرَضَ عَنْ هَذَا
 وَاسْتَغْفِرَ لِيذْنِكَ إِنَّكَ كُنْتَ مِنَ الْخَاطِئِينَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ
 نِسْوَةٌ فِي الْمَدِينَةِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ تُرَاوِدُ فَتَاهَا عَنْ
 نَفْسِهِ قَدْ شَغَفَهَا حُبًّا إِنَّا لَنَرَاهَا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٠﴾

۽ جنهن مائيءَ جي گهر ۾ اهو هو تنهن سندس نفس کي راڻيو ٿي ۽ دروازا بند ڪيائين ۽ چيائين ته اوري آءُ! (يوسف) چيو ته الله جي پناه (گهر ۾)! انهيءَ منهنجي نپائيندڙ (يعني عزيز) مون کي چڱي هنڌ رکيو آهي. هيءَ (ڳالهه) سچي آهي ته ظالم نه ڇٽندا (٢٣). ۽ بيشڪ (اها) ان ڏانهن لڙي ۽ (يوسف به) ان ڏانهن لڙيو، جيڪڏهن پنهنجي پالڻهار جو دليل نه ڏسي ها ته جيڪي ٿيڻو هو سو ٿي ها! اهڙي طرح (انهي ڪري ٿيو) ته جيئن بچڙائي ۽ بي حياتي کانئس تاريون. سچ آهي ته اهو اسان جي خالص بانهن مان هو (٢٤). ۽ پئي دروازي ڏانهن ڊوڙيا ۽ مائيءَ ان (يوسف) جو پهراڻ پنيءَ کان (چڪ ڏيندي) ڦاڙي وڌو ۽ سندس مٿس کي دروازي وٽ مليا. (زليخا) چوڻ لڳي ته جيڪو تنهنجي گهر واريءَ سان مدائي ڪرڻ جو ارادو ڪري تنهن جي سزا قيد ڪرڻ يا ڏکوئيندڙ عذاب ڏيڻ کان سواءِ (بي ڪا) نه آهي (٢٥). (يوسف) چيو ته اها پاڻ مون کي منهنجي نفس کان راڻي رهي هئي. ۽ سندس گهر جي ڀاتين مان هڪ شاهد شاهدي ڏني، ته جيڪڏهن هن جو پهراڻ اڳ کان ڦاڙيو ويو آهي ته (زليخا) سچي ۽ اهو ڪوڙن مان آهي (٢٦). ۽ جيڪڏهن سندس پهراڻ پنيءَ کان ڦاڙيو ويو آهي ته (زليخا) ڪوڙي ۽ اهو سچن مان آهي (٢٧). جنهن مهل (عزيز) پهراڻ پنيءَ کان ڦاڻل ڏٺو (تنهن مهل) چيائين ته اهو (چوڻ) اوهان (رنن) جي مڪر مان آهي. چو ته اوهان جو مڪر وڌو آهي (٢٨). (اي يوسف!) ان (ڳالهه) کان منهن موڙ ۽ (اي زليخا!) تون (به) پنهنجي گناه جي بخشش گهر، چو ته تون ئي خطا وارن مان آهين (٢٩). ۽ شهر ۾ ڪيترين عورتن پڇاريو ته عزيز جي زال پنهنجي جوان بانهي کي سندس نفس کان (بچڙي ڪم لاءِ) راڻيندي آهي. بيشڪ (يوسف جو) پيار سندس دل ۾ پيهي ويو آهي. اسين کيس ضرور پڌريءَ گمراهيءَ ۾ ڏسنديون آهيون (٣٠).

فَلَمَّا سَمِعَتْ بِمَكْرِهِنَّ أَرْسَلَتْ إِلَيْهِنَّ وَأَعْتَدَتْ لَهُنَّ مُتَكًا
 وَآتَتْ كُلَّ وَاحِدَةٍ مِّنْهُنَّ سِكِّينًا وَقَالَتِ اخْرُجْ عَلَيْهِنَّ فَلَمَّا
 رَأَيْنَهُ أَكْبَرْنَهُ وَقَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ وَقُلْنَ حَاشَ لِلَّهِ مَا هَذَا بَشَرًا
 إِنْ هَذَا إِلَّا مَلَكٌ كَرِيمٌ ﴿٣٦﴾ قَالَتْ فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنَّنِي فِيهِ وَ
 لَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ وَلَئِن لَّمْ يَفْعَلْ مَا آمُرُهُ
 لَيَسْجُنَنَّ وَلَيَكُونًا مِنَ الصَّغِيرِينَ ﴿٣٧﴾ قَالَ رَبِّ السِّجْنُ أَحَبُّ
 إِلَيَّ مِمَّا يَدْعُونَنِي إِلَيْهِ وَإِنِّي لَأَتَّصِفُ بِالَّذِي عَمِلْتُ لِي فِيهِ
 بِمَكْرٍ وَإِنِّي لَأَكُنُّ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٣٨﴾ فَاسْتَجَابَ لَهُ رَبُّهُ فَصَرَفَ عَنْهُ
 كَيْدَهُمْ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٩﴾ ثُمَّ بَدَأَ الصُّورَ مِنْ بَعْدِ مَا رَأَوْا
 الْآيَاتِ لِيَسْجُنَنَّهُ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿٤٠﴾ وَدَخَلَ مَعَهُ السِّجْنَ فَتَيْنِ قَالَ
 أَحَدُهُمَا إِنِّي أَرَانِي أَعْصِرُ خَمْرًا وَقَالَ الْآخَرُ إِنِّي أَرَانِي أَحْمِلُ فَوْقَ
 رَأْسِي خُبْرًا تَأْكُلُ الطَّيْرُ مِنْهُ نَبِّئْنَا بِتَأْوِيلِهِ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ لَا يَأْتِيكُمَا طَعَامٌ تُرْزَقَانِهِ إِلَّا نَبَأَ لَكُمَا
 بِتَأْوِيلِهِ قَبْلَ أَنْ يَأْتِيَكُمَا ذَلِكُمَا مِمَّا عَلَّمَنِي رَبِّي إِنِّي تَرَكْتُ
 مِلَّةَ قَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٤٢﴾

پوءِ جنهن مهل (زليخا) سندن گلا ڪرڻ ٻڌي (تنهن مهل) انهن ڏانهن (ماڻهو) موڪليائين ۽ انهن لاءِ مجلس تيار ڪيائين ۽ منجهانئن هر هڪ کي ڪپ ڏنائين ۽ چيائين ته (اي يوسف!) مٿن نڪر، جنهن دم کيس ڏٺائون ته کيس وڌيڪ (سهڻو) ڄاڻائون ۽ (سندس حسن ۾ محو ٿي) پنهنجا هٿ وڌيائون ۽ چيائون ته الله پاڪ آهي هيءَ (نينگر) ماڻهو نه آهي. پر (هڪ) ملائڪ سڳورو آهي (۳۱). (زليخا) چيو ته اهو اهو آهي جنهن (جي محبت) ۾ اوهين مون کي توڪينديون هيون. ۽ بيشڪ سندس نفس کان کيس رائيتم ٿي پوءِ پاڻ بچايائين. ۽ کيس جيڪو حڪم ڪريان ٿي سو جيڪڏهن نه ڪندو ته ضرور قيد ڪيو ويندو ۽ ضرور بي مانن مان ٿيندو (۳۲). (يوسف) چيو اي منهنجا پالڻهار! جنهن (ڪم) ڏانهن مون کي سڏين ٿيون تنهن کان قيد مون کي وڌيڪ پسند آهي ۽ جيڪڏهن سندن مڪر مون کان نه تاريندين ته انهن ڏانهن لڙندس ۽ جاهلن مان ٿيندس (۳۳). پوءِ سندس پالڻهار ان جي دعا قبول ڪئي ۽ کانئس انهن جو مڪر تاريائين بيشڪ اهو ئي ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۳۴). وري به نشانين جي ڏسڻ کان پوءِ کين هي (ڳالهه) نظر آئي ته ڪجهه وقت تائين کيس ضرور قيد ۾ وجهن (۳۵). ۽ ساڻس ٻه جوان قيد ۾ گهڙيا. انهن مان هڪ چيو ته مون پاڻ کي (ننڍ ۾) ڏٺو ته شراب نيوربان ٿو، ۽ ٻئي چيو ته مون پاڻ کي مٿي تي ماني ڪٽندو ۽ منجهانئس پڪين کي کائيندو ڏٺو. اسان کي ان جي تعبير جي خبر ڏي، بيشڪ اسين توکي پلارن مان ڏسون ٿا (۳۶). (يوسف) چيو ته جيڪو طعام اوهين کارايا ويندا آهيو سو اوهان وٽ ايندو ئي نه پر اوهان وٽ ان جي اچڻ کان اڳي ئي سندس تعبير آءُ اوهان کي ڏسيندس. اهو (تعبير ڪرڻ) انهن (ڳالهين) مان آهي جيڪي منهنجي پالڻهار مون کي سيکاريون آهن، بيشڪ مون ان قوم جي ريت ڦٽي ڪئي آهي جيڪي الله کي نه مڃيندا آهن ۽ اهي آخرت جا (ب) منڪر آهن (۳۷).

وَاتَّبَعَتْ مَلَآءَآءَ أَبَائِهِمْ إِسْرَافِيَةً وَيَعْقُوبَ ط مَا كَانَ
 لَنَا أَنْ نَشْكُرَ بِاللَّهِ مِنْ شَيْءٍ ط ذَلِكَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ عَلَيْنَا
 وَعَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ يُصَاحِبِي
 السِّجْنِ ءَأَرْبَابٌ مُتَفَرِّقُونَ خَيْرٌ أَمِ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ط ﴿٣٦﴾
 مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءُ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ وَ
 آبَاؤُكُمْ مِمَّا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ ط إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ
 أَمَرَ الْأَتَّعِبُونَ وَالْآيَاتُ ط ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
 النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٧﴾ يُصَاحِبِي السِّجْنِ أَمَّا أَحَدُكُمَا
 فَيَسْقِي رَبَّهُ خَمْرًا وَأَمَّا الْآخَرُ فَيُصَلِّبُ فَتَأْكُلُ الطَّيْرُ
 مِنْ رَأْسِهِ ط قُضِيَ الْأَمْرُ الَّذِي فِيهِ تَسْتَفْتِينَ ط وَقَالَ
 لِلَّذِي ظَنَّ أَنَّهُ نَاجٍ مِّنْهُمَا اذْكُرْنِي عِنْدَ رَبِّكَ فَأَنْسَهُ
 الشَّيْطَانُ ذِكْرَ رَبِّهِ فَلَبِثَ فِي السِّجْنِ بِضْعَ سِنِينَ ط ﴿٣٨﴾
 وَقَالَ الْمَلِكُ إِنِّي أَرَى سَبْعَ بَقَرَاتٍ سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ
 سَبْعُ عِجَافٍ وَسَبْعَ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخْرَىٰ بَسِطَ يَآئِهَا
 الْمَلَآئِكَةُ فِي رُءْيَايَ إِنْ كُنْتُمْ لِلرُّءْيَا تَعْبُرُونَ ﴿٣٩﴾

۽ پنهنجي پيءُ ڏاڏن ابراهيم ۽ اسحاق ۽ يعقوب جي دين جي پيروي ڪئي
 اُتم، ڪنهن شيءِ کي الله سان شريڪ ڪرڻ اسان کي نه جڳائيندو آهي۔
 اهو اسان تي ۽ ٻين ماڻهن تي الله جو فضل آهي پر گهڻا ماڻهو شڪرانو نه
 ڪندا آهن (٣٨). اي منهنجا (ٻئي) سنگتي قيدي! (هي ڳالهه سمجهندا
 آهيو ته) جدا جدا گهڻا رب چڱا آهن يا اڪيلو زبردست الله (چڱو
 آهي)؟ (٣٩). الله کان سواءِ جن جي اوهين پوڄا ڪندا آهيو سي رڳو نالا
 آهن جو اوهان ۽ اوهان جي پيءُ ڏاڏن نالا رکيا آهن، انهن جي بابت الله
 ڪا سند نازل نه ڪئي آهي۔ الله کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن جي حڪومت نه
 آهي۔ حڪم ڪيائين ته خاص ان (الله) کان سواءِ ڪنهن جي عبادت نه
 ڪريو۔ اهو ئي دين سڌو آهي پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (٤٠). اي
 منهنجا قيدي ساڻيو! اوهان مان هڪڙو پنهنجي بادشاهه کي شراب پياريندو،
 ۽ ٻيو سوريءَ چاڙهيو ويندو پوءِ سندس مٿي مان پڪي کائيندا. جنهن بابت
 پڇا ڪريو ٿا سو ڪم پورو ٿي ويو (٤١). ۽ انهن پنهنجن مان جنهن لاءِ
 گمان هوس ته (نيٺ) چٽندو تنهن کي چيائين ته پنهنجي بادشاهه وٽ
 مون کي ياد ڪج، پوءِ شيطان سندس بادشاهه وٽ کانئس يادگيري
 وسارائي ڇڏي تنهن ڪري (يوسف) ڪيترائي ورهيه قيد ۾ رهيو (٤٢). ۽
 بادشاهه چيو ته مون (ننڊ ۾) ست سهريون ڳئون ڏٺيون آهن جن کي ستن
 ڏٻرين کاڌو ٿي ۽ (پڻ) ست ساوا سنگ ۽ ٻيا (ست) سُڪا (ڏٺا اُتم)۔
 اي سردارو! جيڪڏهن اوهين خواب جو تعبير ڪندا آهيو ته منهنجي
 خواب جو مون کي تعبير ٻڌايو (٤٣).

قَالُوا أَضُنَّاتُ أَحْلَامٍ وَمَا نَحْنُ بِتَأْوِيلِ الْأَحْلَامِ بِعَالِمِينَ ﴿١٣﴾
 وَقَالَ الَّذِي نَجَّاهُمْ مِنْهَا وَادَّكَرَ بَعْدَ أُمَّةٍ أَنَا أُنَبِّئُكُمْ بِتَأْوِيلِهِ
 فَأَرْسِلُونِ ﴿١٤﴾ يُوسُفُ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ أَفْتِنَا فِي سَبْعِ بَقَرَاتٍ
 سِمَانٍ يَأْكُلُهُنَّ سَبْعُ عِجَافٍ وَسَبْعِ سُنبُلَاتٍ خُضْرٍ وَأُخَرَ
 يَبْسُتُ لَعَلِّي أَرْجِعُ إِلَى النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿١٥﴾ قَالَ تَزْعُمُونَ
 سَبْعَ سِنِينَ دَابًّا فَمَا حَصَدْتُمْ فَذَرَوْهُ فِي سُنْبُلَةٍ إِلَّا قَلِيلًا
 مِمَّا تَأْكُلُونَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ سَبْعٌ شِدَادٌ يَأْكُلْنَ مَا
 قَدَّمْتُمْ لَهُنَّ إِلَّا قَلِيلًا مِمَّا تَحْصِنُونَ ﴿١٧﴾ ثُمَّ يَأْتِي مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ
 عَامٌ فِيهِ يُغَاثُ النَّاسُ وَفِيهِ يَعْصِرُونَ ﴿١٨﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي
 بِهِ فَلَمَّا جَاءَهُ الرَّسُولُ قَالَ ارْجِعْ إِلَى رَبِّكَ فَسْأَلْهُ مَا بَالُ
 النِّسْوَةِ الَّتِي قَطَّعْنَ أَيْدِيَهُنَّ إِنَّ رَبِّي بِكَيْدِهِنَّ عَلِيمٌ ﴿١٩﴾
 قَالَ مَا خَطْبُكُمْ إِذْ رَأَوْتُنَّ يُوسُفَ عَنْ نَفْسِهِ فُلْنَ حَاشَ
 لِلَّهِ مَا عَلِمْنَا عَلَيْهِ مِنْ سُوءٍ قَالَتِ امْرَأَتُ الْعَزِيزِ إِنَّ حَصْحَصَ
 الْحَقِّ أَنَا وَرَدَّتْهُ عَنْ نَفْسِهِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الصِّدِّيقِينَ ﴿٢٠﴾ ذَلِكَ لِيَعْلَمَ
 أَنِّي لَمْ أَخُنْهُ بِالْغَيْبِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي كَيْدَ الْخَائِنِينَ ﴿٢١﴾

چيائون (اهي) پريشان (گنجريل) خواب آهن، ۽ اسين ڪوڙن خوابن جو
تعبير نه ڄاڻندا آهيون (۴۴). ۽ جيڪو پنهنين مان چئو هو ۽ گهڻي مدت
کان پوءِ ياد آيس تنهن چيو ته ان جي تعبير جي آءُ توهان کي سڏ ڏيندس پوءِ
مون کي موڪليو (۴۵). (پوءِ قيد خاني ڏانهن ويو چيائين ته) اي سچار
يوسف! ستن سڀرين ڳڻن بابت جن کي ستن ڏيرين کاڌو ۽ ستن ساون
سنگن ۽ ٻين (ستن) سڪن بابت (تعبير) ٻڌاءِ ته جيڪر آءُ ماڻهن ڏانهن
موتان ته مان اهي ڄاڻن (۴۶). (يوسف) چيو ته ست ورهيه سانده پوک
ڪندا رهو، پوءِ جيڪي فصل لڻو (تنهن مان جيڪي کائو تنهن کان سواءِ
ٻيو) سڀ سندن سنگن ۾ رکي ڇڏيو، انهن ٿورن کان سواءِ جيڪي
اوهين کائو (۴۷). وري ان کان پوءِ ست سال سخت (ڏڪار) جا ايندا
انهن لاءِ جيڪي (ان) اڳي رکي ڇڏيو هوندو سو جيڪي بچائي رکندو
تنهن مان ٿورڙي کان سواءِ (ٻيو سڀ) کائيندا (۴۸). وري ان کان پوءِ
اهڙو سال ايندو جنهن ۾ ماڻهن تي مينهن وسايا ويندا ۽ منجهس (ڊاڪ
وغيره) ٺپوڙيندا (۴۹). ۽ بادشاهه چيو ته يوسف کي مون وٽ آيو، جنهن
مهل وٽس قاصد آيو (تنهن مهل يوسف) چيو ته پنهنجي بادشاهه ڏانهن
موت! پوءِ کانس پڇ ته انهن زائفن جو ڪهڙو حال هو جن پنهنجا هٿ
وڍيا؟ بيشڪ منهنجو پالڻهار سندن مڪر کي ڄاڻندڙ آهي (۵۰). (بادشاهه
عورتن کان) پڇيو ته اوهان جو ڇا حال هو جڏهن يوسف کي سندس نفس
کان راڻيو ٿي؟ چيائون ته الله پاڪ آهي، ڪا بچڙائي مٿس نه ڄاتي سون-
عزيز جي زال چيو ته هاڻي حق پڌرو ٿيو، مون کيس سندس نفس کان
راڻو گهريو هو ۽ اهو بيشڪ سچن مان آهي (۵۱). (يوسف چيو ته) اهو
هن لاءِ هو ته (عزيز) ڄاڻي ته مون پريٽ سندس خيانت نه ڪئي هئي ۽ الله
خيانت ڪندڙن جو فريب پورو ٿيڻ نه ڏيندو آهي (۵۲).

وَمَا أBRئِي نَفْسِي إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ إِلَّا
 مَا رَحِمَ رَبِّي إِنَّ رَبِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٥٣﴾ وَقَالَ الْمَلِكُ ائْتُونِي
 بِهِ أَسْتَخْلِصْهُ لِنَفْسِي فَلَمَّا كَلَّمَهَا قَالَ إِنَّكَ الْيَوْمَ لَدَيْنَا
 مَكِينٌ أَمِينٌ ﴿٥٤﴾ قَالَ اجْعَلْنِي عَلَى خَزَائِنِ الْأَرْضِ إِنِّي حَفِيظٌ
 عَلِيمٌ ﴿٥٥﴾ وَكَذَلِكَ مَكَّنَّا لِيُوسُفَ فِي الْأَرْضِ يَتَّبِعُوهُ مِنْهَا حَيْثُ
 شَاءَ نُصِيبُ بِرَحْمَتِنَا مَنْ نَشَاءُ وَلَا نُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٦﴾
 وَلَا جُرْأِ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ وَجَاءَ
 إِخْوَةَ يُوسُفَ فَدَخَلُوا عَلَيْهِ فَعَرَفَهُمْ وَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٨﴾ وَ
 لَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ قَالَ ائْتُونِي بِأَخِي لَكُمْ مِنْ أَبِيكُمْ إِلَّا
 تَرُونَ أَنِّي أُوفِي الْكَيْلَ وَأَنَا خَيْرُ الْمُنْزِلِينَ ﴿٥٩﴾ فَإِن لَّمْ تَأْتُونِي
 بِهِ فَلَا كَيْلَ لَكُمْ عِنْدِي وَلَا تَقْرَبُونِ ﴿٦٠﴾ قَالُوا سُرُودُ عِنْدَهُ
 آبَاءُ وَإِنَّا لَفَاعِلُونَ ﴿٦١﴾ وَقَالَ لِفَتْيَانِهِ اجْعَلُوا بِضَاعَتَهُمْ فِي
 رِحَالِهِمْ لَعَلَّهُمْ يَعْرِفُونَهَا إِذَا انْقَلَبُوا إِلَى أَهْلِهِمْ لَعَلَّهُمْ
 يَرْجِعُونَ ﴿٦٢﴾ فَلَمَّا رَجَعُوا إِلَى أَبِيهِمْ قَالُوا يَا أَبَانَا مُنِعَ مِنَّا
 الْكَيْلُ فَأَرْسِلْ مَعَنَا خَانًا نَكْتُلُ وَإِنَّا لَهُ لَحَفُظُونَ ﴿٦٣﴾

۽ (آء) پنهنجي نفس کي پاڪ نه ٿو پانين، ڇو ته (جنهن تي) منهنجو پالڻهار ٻاجھ ڪري تنهن کان سواءِ نفس (هميشه) بچڙائي ڏانهن گهڻو ڇڪيندڙ آهي۔ بي شڪ منهنجو پالڻهار بخشڻهار مهربان آهي (۵۳) . ۽ بادشاه ڇيو ته کيس مون وٽ آڻيو ته (آء) کيس پاڻ لاءِ مقرر ڪريان. پوءِ جنهن مهل ساڻس ڳالھائين (تنهن مهل سندس سياڻپ سمجھي) چيائين ته تون اڄ اسان وٽ معتبر امانت وارو آهين (۵۴) . (يوسف) ڇيو ته مون کي هن ملڪ (مصر) جي خزانن تي مقرر ڪر، ڇو ته آءُ نگهبان (۽ سڀني ڪمن جو) وڌيڪ ڄاڻندڙ آهيان (۵۵) . ۽ اهڙي طرح يوسف کي (انهيءَ) ملڪ ۾ مرتبي وارو ڪيوسون، جتي وڻندو هوس تتي ٽڪندو هو۔ جنهن لاءِ وڻندو آئون تنهن تي پنهنجي ٻاجھ پهچائيندا آهيون ۽ نيڪن جو اجر نه وڃائيندا آهيون (۵۶) . ۽ جن ايمان آندو ۽ پرهيزگاري ڪندا رهيا تن لاءِ آخرت جو اجر ڀلو آهي (۵۷) . ۽ يوسف جا ڀائر آيا پوءِ وٽس (لنگهي) ويا ته کين سڃاڻائين ۽ آهي کيس نه سڃاڻندڙ هئا (۵۸) . ۽ جنهن مهل انهن لاءِ سندن سامان تيار ڪيائين (تنهن مهل کين) چيائين ته پنهنجي پيڻي پيءُ کي مون وٽ آڻيو، اوهين نه ٿا ڏسو ڇا ته آءُ ڀورو ماڻ ڏيان ٿو ۽ آءُ چڱو مهماني ڪندڙ آهيان؟ (۵۹) . پوءِ جيڪڏهن کيس مون وٽ نه آڻيندڙ ته اوهان لاءِ مون وٽ ڪا مٺپ ڪانهي ۽ نڪي مون کي ويجهه تجو (۶۰) . چيائون ته ان بابت (ڪنهن بهاني سان) سندس پيءُ کي جلد راڻينداسون ۽ ضرور اسين (ائين) ڪرڻ وارا ٿينداسون (۶۱) . ۽ (يوسف) پنهنجن جوانن کي ڇيو ته سندن موڙي سندن مڏين ۾ وجهي ڇڏيو پوءِ جڏهن پنهنجن گهر وارن ڏانهن موٽي وڃن (تڏهن) مان انهيءَ کي سڃاڻن ته شايد آهي وري اچن (۶۲) . پوءِ جنهن مهل پنهنجي پيءُ وٽ (ڪنعان ۾) موٽي آيا (تنهن مهل) چيائون ته اي ابا! (ان) ماڻي ڏيڻ اسان کان روڪيو ويو آهي تنهن ڪري اسان سان اسان جي پيءُ (بنيامين) کي موڪل (ڏي ته) مٺپ وٺون ۽ اسين سندس نگهبان آهيون (۶۳) .

قَالَ هَلْ أَمْنُكُمْ عَلَيْهِ إِلَّا كَمَا أَمْنُتُمْ عَلَىٰ أَخِيهِ مِنْ قَبْلُ
 فَاللَّهُ خَيْرٌ حِفْظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿٦٣﴾ وَلَمَّا فَتَحُوا
 مَتَاعَهُمْ وَجَدُوا بِضَاعَتَهُمْ رُدَّتْ إِلَيْهِمْ قَالُوا يَا بَانَا مَا
 نَبِغِي هَذِهِ بِضَاعَتُنَا رُدَّتْ إِلَيْنَا وَنَمِيرُ أَهْلَنَا وَنَحْفَظُ أَخَانَا
 وَنَزِدُكَ كَيْلًا بَعِيرٌ ذَلِكَ كَيْلٌ يَسِيرٌ ﴿٦٤﴾ قَالَ لَنْ أُرْسِلَهُ
 مَعَكُمْ حَتَّىٰ تُؤْتُونِ مَوْثِقًا مِّنَ اللَّهِ لَتَأْتُنِي بِهِ إِلَّا أَنْ
 يُحَاطَ بِكُمْ فَلَمَّا آتَوْهُ مَوْثِقَهُمْ قَالَ اللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٦٥﴾
 وَقَالَ يَبْنَئِي لَاتُدْخُلُوا مِنِّي بَابًا وَاحِدًا وَاَدْخُلُوا مِن
 أَبْوَابٍ مُّتَفَرِّقَةٍ وَمَا أُغْنِي عَنْكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ
 إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ فَلْيَتَوَكَّلِ
 الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٦٦﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا مِنْ حَيْثُ أَمَرَهُمْ أَبُوهُم مَّا
 كَانَ يُغْنِي عَنْهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا حَاجَةٌ فِي نَفْسِ
 يَعْقُوبَ قَضَاهَا وَإِنَّهُ لَذُو عِلْمٍ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
 النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَمَّا دَخَلُوا عَلَىٰ يُوسُفَ أَوَىٰ إِلَيْهِ
 أَخَاهُ قَالَ إِنِّي أَنَا أَخُوكَ فَلَا تَبْتَئِسْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾

(يعقوب کين) چيو ته هن جي نسبت اوهان تي اهڙوئي اعتبار ٿو ڪريان جهڙو اڳ سندس ڀاءُ جي به نسبت اوهان تي اعتبار ڪيو هوم. پوءِ الله چڱو نگهبان آهي ۽ اهو باجهارن کان وڌ باجهارو آهي (۶۴). ۽ جنهن مهل پنهنجو سامان کوليائون (تنهن مهل) پنهنجي موڙي پاڻ وٽ موٽايل ڏٺائون. چيائون ته اي اسان جا ابا! (بيو) اسان کي ڇا گهرجي؟ (جو) هيءَ موڙي اسان جي اسان ڏانهن وري موٽايل آهي (ته موتي وڃون)، ۽ پنهنجن گهر وارن لاءِ ان آڻيون ۽ پنهنجي ڀاءُ جي نگهباني ڪنداسون ۽ هڪ اٺ جو بار وڌيڪ به وٺنداسون. اهو (جيڪي ان آندو اٿئون سو) ماڻ ٿورو آهي (۶۵). (يعقوب کين) چيو ته (آءُ) اوهان سان ان کي (ايسين) ڪڏهن نه موڪليندس جيسين مون وٽ الله جي ساڪ (نه) ڪٽندؤ ته اوهين ڪنهن گهيري ۾ پوڻ کان سواءِ ان کي مون وٽ ضرور آڻيندؤ، پوءِ جنهن مهل کيس پنهنجو پڪو انجام ڏٺائون (تنهن مهل يعقوب) چيو ته جيڪي اسين چئون ٿا تنهن تي الله ذميوار آهي (۶۶). ۽ (چيائين) ته اي پٽو! اوهين هڪ دروازي کان نه گهڙجو ۽ الڳ الڳ دروازن مان گهڙجو. ۽ آءُ اوهان کان الله جي تقدير مان ڪا به شيءِ تاري نه ٿو سگهان. الله کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن جو حڪم نه آهي. مٿس ڀروسو ڪيم، ۽ سڀ ڪنهن ڀروسو ڪندڙ کي مٿس ڀروسو ڪرڻ گهرجي (۶۷). ۽ جهڙي طرح سندن پيءُ کين حڪم فرمايو هو تهڙي طرح جنهن مهل (مصر جي دروازن کان) گهڙيا. (تنهن مهل جي ڪا سختي پهچين ها ته سندن پيءُ) الله جي تقدير مان ڪانئن ڪجهه به تاري نه ٿي سگهيو (اهو حڪم ڪرڻ) يعقوب جي دل ۾ رڳو هڪ خيال هو جو ان کي پورو ڪيائين. ۽ جيڪي کيس سيڪاريو هوسون تنهن سببان (اهو) علم وارو هو پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۶۸). ۽ جنهن مهل يوسف وٽ ويا تنهن مهل ان پنهنجي (سڳي) ڀاءُ کي پاڻ وٽ جاءِ ڏني چيائين ته سچ پچ آءُ تنهنجو ڀاءُ آهيان تنهن ڪري جيڪي ڪيو اٿن تنهن تي ڏک نه ڪر (۶۹).

فَلَمَّا جَهَّزَهُمْ بِجَهَّازِهِمْ جَعَلَ السَّقَايَةَ فِي رَحْلِ
 أَخِيهِ ثُمَّ أَذَّنَ مُؤَذِّنٌ أَيَّتَهَا الْعِيرُ إِنَّكُمْ لَسْرِقُونَ ٤٠ قَالُوا
 وَأَقْبَلُوا عَلَيْهِمْ مَاذَا اتَّفَقِدُونَ ٤١ قَالُوا نَفَقْدُ صَوَاعَ
 الْمَلِكِ وَلِمَن جَاءَ بِهِ حِمْلُ بَعِيرٍ وَأَنَا بِهِ زَعِيمٌ ٤٢
 قَالُوا تَاللَّهِ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا جِئْنَا لِنُفْسِدَ فِي الْأَرْضِ وَمَا
 كُنَّا سَارِقِينَ ٤٣ قَالُوا فَاجْزَأُوهُ إِنْ كُنْتُمْ كَذِبِينَ ٤٤ قَالُوا
 جَزَأُوهُ مَنْ وُجِدَ فِي رَحْلِهِ فَهُوَ جَزَأُوهُ كَذَلِكَ نَجْزِي
 الظَّالِمِينَ ٤٥ فَبَدَأَ بِأَوْعِيَّتِهِمْ قَبْلَ وِعَاءِ أَخِيهِ ثُمَّ
 اسْتَخْرَجَهَا مِنْ وِعَاءِ أَخِيهِ كَذَلِكَ كِدْنَا لِيُوسُفَ مَا
 كَانَ لِيَأْخُذَ أَخَاهُ فِي دِينِ الْمَلِكِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ نَرْفَعُ
 دَرَجَاتٍ مَن نُّشَاءُ وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ ٤٦ قَالُوا إِنْ
 يَسْرِقْ فَقَدْ سَرَقَ أَخٌ لَهُ مِنْ قَبْلُ فَأَسْرَهَا يُوسُفُ فِي
 نَفْسِهِ وَلَمْ يُبْدِهَا لَهُمْ قَالَ أَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا وَاللَّهُ أَعْلَمُ
 بِمَا تَصِفُونَ ٤٧ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ إِنَّ لَهُ أَبًا شَيْخًا
 كَبِيرًا فَخُذْ أَحَدَنَا مَكَانَهُ إِنَّا نَرَاكَ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ٤٨

پوءِ جنهن مهل انهن لاءِ سندن سامان سنبريائين (تنهن مهل) پنهنجي (سڳي) پاءُ جي مڏيءَ ۾ پيالو لڪايائين وري آواز ڪندڙ آواز ڪيو ته اي قافلي وارو! اوهين ضرور چور آهيو (۷۰). (قافلي وارن بتي) انهن ڏانهن منهن ڪري چيو ته ڇا وڃايو اٿو؟ (۷۱). چيائون ته بادشاه جو پيالو وڃايو اٿئون ۽ جنهن اهو (لهي) آندو تنهن لاءِ اٺ جو بار (انعام) آهي ۽ آءُ (ان) انجام جو ذميوار آهيان (۷۲). چيائون ته الله جو قسم آهي ته اوهان کي خبر هوندي ته اسين هن لاءِ نه آيا آهيون ته ملڪ ۾ ڏقيڙ وجهون ۽ نڪي اسين چور آهيون (۷۳). (وري نوڪرن) چيو ته جيڪڏهن ڪوڙا هجو ته ان (چور) جي سزا ڪهڙي آهي؟ (۷۴). چيائون ته ان جي سزا (هيءَ) آهي ته جنهن جي مڏيءَ مان اهو لڌو سو، (پاڻ) ان جو بدلو آهي. اهڙي طرح اسين ظالمن کي سزا ڏيندا آهيون (۷۵). پوءِ (يوسف) پنهنجي (سڳي) پاءُ جي ٻوري (ڳولڻ) کان اڳ انهن (بين) جون ٻوريون ڳولڻ شروع ڪيون وري اهو (پيالو) پنهنجي پاءُ جي ٻوري مان ڪڍيائين. اهڙي طرح يوسف کي تجويز سيڪاري سون. جو بادشاه جي قانون موجب پنهنجي پاءُ کي الله جي گهر کان سواءِ وٺي نه ٿي سگهيو. جنهن کي گهرندا آهيون تنهن کي درجن ۾ مٿاهون ڪندا آهيون. ۽ هر ڪنهن سياڻي جي مٿان سياڻو آهي (۷۶). چيائون ته جيڪڏهن (هن) چوري ڪئي آهي ته اڳ سندس پاءُ (ب) بيشڪ چوري ڪئي هئي، پوءِ ان (ڳالهه) کي يوسف پنهنجي دل ۾ لڪايو ۽ کين اها پڌري نه ڪيائين (دل ۾) چيائين ته اوهين ٻيڙي مان وارا آهيو، ۽ جيڪي بيان ڪريو تا سو الله چڱو ڄاڻيندڙ آهي (۷۷). چيائون ته اي عزيز! هن جو پيءُ پوڙهو وڏي ڄمار وارو آهي تنهن ڪري اسان مان هڪڙو سندس بدران وٺ، اسين توکي نيڪن مان ڏسون ٿا (۷۸).

قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ أَنْ نَأْخُذَ إِلَّا مَنَ وَجَدْنَا مَتَاعَنَا عِندَهُ
 إِنَّا إِذًا لَظَالِمُونَ ﴿٨٩﴾ فَلَمَّا اسْتَيْسُوا مِنْهُ خَلَصُوا نَجِيًّا
 قَالَ كَبِيرُهُمْ أَلَمْ تَعْلَمُوا أَنَّ أَبَاكُمْ قَدْ أَخَذَ عَلَيْكُمْ
 مَوْثِقًا مِنَ اللَّهِ وَمِن قَبْلُ مَا فَرَّطْتُمْ فِي يُوسُفَ فَلَنْ
 أَبْرَحَ الْأَرْضَ حَتَّىٰ يَأْذَنَ لِي أَبِي أَوْ يَحْكُمَ اللَّهُ لِي وَهُوَ
 خَيْرُ الْحَاكِمِينَ ﴿٩٠﴾ ارْجِعُوا إِلَىٰ آبَائِكُمْ فَقُولُوا يَا أَبَانَا إِنَّ
 ابْنَكَ سَرَقَ وَمَا شَهِدْنَا إِلَّا بِمَا عَلَّمْنَا وَمَا كُنَّا
 لِلْغَيْبِ حَافِظِينَ ﴿٩١﴾ وَسَأَلَ الْقَرْيَةَ الَّتِي كُنَّا فِيهَا
 وَالْعِيرَ الَّتِي أَقْبَلْنَا فِيهَا وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٩٢﴾ قَالَ بَلْ
 سَأَلْتُ لَكُمْ أَنْفُسَكُمْ أَمْرًا فَصَبْرٌ جَمِيلٌ ۗ وَعَسَىٰ اللَّهُ أَنْ
 يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَبِينًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿٩٣﴾ وَتَوَلَّىٰ
 عَنْهُمْ وَقَالَ يَا أَسْفَىٰ عَلَىٰ يُوسُفَ وَأَبْيَضَّتْ عَيْنَاهُ مِنَ
 الْحُزْنِ فَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٩٤﴾ قَالُوا تَاللَّهِ تَفْتَوْا تَدَّكُرُ يُوسُفَ حَتَّىٰ
 تَكُونَ حَرَضًا أَوْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ ﴿٩٥﴾ قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا
 بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾

چيائين الله پناه ۾ رکي جو جنهن وٽ پنهنجو سامان لتوسون تنهن کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي پڪڙيون (جيڪڏهن ونون ته) انهيءَ مهل اسين ظالم آهيون (۷۹). پوءِ جنهن مهل کائس نااميد ٿيا (تنهن مهل) نويڪلا ٿي صلاح ڪندڙ ٿيا۔ سندن وڏي (پيءُ) چيو ته نه ڄاڻندا آهيو ڇا ته اوهان جي پيءُ اوهان کان الله جو پڪو قسم ورتو آهي؟ ۽ اڳ به اوهان يوسف جي نسبت ۾ ڪجهه نه گهٽايو هو، تنهن ڪري (جيسين) منهنجو پيءُ مون کي موڪل (نه) ڏيندو يا الله مون لاءِ حڪم نه ڪندو تيسين آءٌ هن ملڪ مان ڪڏهن نه نڪرندس ۽ اهو چڱو حڪم ڏيڻ وارو آهي (۸۰).

اوهين پنهنجي پيءُ وٽ موٽي وڃو پوءِ چئو ته اي ابا! تنهنجي پٽ چوري ڪئي ۽ جيڪي ڄاتو سون ان کان سواءِ ٻي (ڳالهه) جي شاهدي نه ڏني سون ۽ اسين ڳجهه (جي خبر) نه ڄاڻندا هئاسون (۸۱). ۽ جنهن ڳوٺ ۾ هئاسون انهيءَ کان ۽ جنهن قافلي ۾ آياسون تنهن کان پڇا ڪر۔ ۽ اسين ضرور سچا آهيون (۸۲). (يعقوب) چيو ته (نه!) بلڪ توهان جي نفس اوهان لاءِ (هيءَ) ڳالهه ٺاهي آهي تنهن ڪري چڱو صبر ڪرڻ (منهنجو ڪم) آهي۔ اميد آهي ته الله انهن سڀني کي مون وٽ آڻيندو۔ ڇو ته اهو ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۸۳). ۽ کائس منهن موڙيائين ۽ چيائين يوسف لاءِ مون کي افسوس آهي! ۽ سندس ٻئي اکيون ڏک کان اڇيون ٿيون پوءِ اهو ڏک پريل هو (۸۴). ۽ (سندس گهراڻي وارن) چيو ته الله جو قسم آهي ته تون سدائين يوسف کي ساريندو رهندين جيسين مرڻ ڪنڌيءَ تي ٿين يا مثلن مان ٿين! (۸۵). چيائين آءٌ ته پنهنجو ڏک ۽ بي قراري الله جي جناب ۾ بيان ڪندو آهيان ۽ الله جي طرف کان اهو ڄاڻندو آهيان جو اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۸۶).

يَبْنِي اذْهَبُوا فَتَحَسَّسُوا مِنْ يُوسُفَ وَآخِيهِ وَلَا تَأْكُتُوا
مِنْ رُوحِ اللّٰهِ اِنَّهُ لَا يَأْتِي سُنَّ مِنْ رُوحِ اللّٰهِ اِلَّا الْقَوْمُ
الْكٰفِرُونَ ﴿٨٤﴾ فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَيْهِ قَالُوا يَا أَيُّهَا الْعَزِيزُ مَسَّنَا
وَاهْلَنَّا الضَّرَّ وَجِئْنَا بِبِضَاعَةٍ مُّرْجُةٍ فَأَوْفِ لَنَا الْكَيْلَ
وَتَصَدَّقْ عَلَيْنَا اِنَّ اللّٰهَ يَجْزِي الْمُتَصَدِّقِينَ ﴿٨٥﴾ قَالَ
هَلْ عَلِمْتُمْ مَا فَعَلْتُمْ بِيُوسُفَ وَآخِيهِ اِذْ أَنْتُمْ جَاهِلُونَ ﴿٨٦﴾
قَالُوا اِنَّكَ لَآنتَ يُوسُفُ قَالَ اَنَا يُوسُفُ وَهٰذَا اَخِي
قَدْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا اِنَّهُ مَنْ يَشِئْ وَيَصْبِرْ فَاِنَّ اللّٰهَ
لَا يُضِيعُ اَجْرَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٧﴾ قَالُوا تَاللّٰهِ لَقَدْ اَشْرَكَ
اللّٰهُ عَلَيْنَا وَاِنْ كُنَّا لَخٰطِئِينَ ﴿٨٨﴾ قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمْ
الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْ وَهُوَ اَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿٨٩﴾ اذْهَبُوا
بِقَمِيصِي هٰذَا فَالْقُوْهُ عَلَى وِجْهِ اَبِي يَأْتِ بِصِيْرًا
وَأْتُوْنِي بِاَهْلِكُمْ اَجْمَعِينَ ﴿٩٠﴾ وَلَمَّا فَصَلَتِ
العِيْرُ قَالَ اَبُوهُمْ اِنِّيْ لَاجِدُ رِيحَ يُوسُفَ لَوْلَا اَنْ
تَفِدُوْنَ ﴿٩١﴾ قَالُوا تَاللّٰهِ اِنَّكَ لَفِي ضَلٰلِكَ الْقَدِيْمِ ﴿٩٢﴾

اي منهنجا پتو! وڃو ۽ يوسف ۽ سندس ڀاءُ جي ڳولا ڪريو ۽ الله جي رحمت کان نااميد نه ٿيو۔ چو ته الله جي باجهه کان ڪافرن جي قوم کان سواءِ (بيو) ڪو (ب) نااميد نه ٿيندو آهي (۸۷). پوءِ جنهن مهل يوسف وٽ آيا (تنهن مهل) چيائون ته اي عزيز! اسان کي ۽ اسان جي گهر وارن کي (ڏڪار جي) تڪليف پهتي آهي ۽ نڪمي ڪجهه قيمت کڻي آيا آهيون پوءِ اسان کي پوري مٺ ڏي ۽ اسان کي (ڪجهه) خيرات (ب) ڏي۔ چو ته الله خير ڪندڙن کي چڱو بدلو ڏيندو آهي (۸۸). يوسف کين چيو ته جڏهن اوهين بي سمجهه هيو تڏهن جيڪي اوهان يوسف ۽ سندس ڀاءُ سان ڪيو سو جاتو آتو؟ (۸۹). چيائون ته تون ئي پڪ يوسف آهين ڇا؟ چيائين (هاڻو) آءُ يوسف آهيان ۽ هيءُ منهنجو ڀاءُ آهي بيشڪ الله اسان تي احسان ڪيو آهي۔ جيڪو پرهيزگاري ڪندو ۽ صبر ڪندو ته الله پيارن جو اجر نه وڃائيندو آهي (۹۰). چيائون ته الله جو قسم آهي ته بيشڪ الله توکي اسان کان ڀلو ڪيو آهي ۽ بيشڪ اسين خطا ڪندڙ هئاسون (۹۱). (يوسف) چيو اڄ اوهان تي ڪا ميار ڪانهي۔ الله اوهان کي بخشيندو ۽ اهو (سڀني) باجهارن کان وٺي باجهارو آهي (۹۲). هي منهنجو پهراڻو کڻي وڃو پوءِ اهو منهنجي پيءُ جي منهن تي گهمايو ته ڏسندڙ ٿيندو، ۽ مڙشي پنهنجي گهر جا ڀاتي مون وٽ آيو (۹۳). ۽ جنهن مهل قافلو (مصر مان) نڪتو (تنهن مهل) سندن پيءُ چيو ته جيڪڏهن (اوهين) مون کي اڀوجهه نه سمجهو ته مون کي يوسف جي پيءُ اچي ٿي (۹۴). چيائون ته الله جو قسم آهي ته تون اڳئين ويساري ۾ آهين (۹۵).

فَلَمَّا أَنْ جَاءَ الْبَشِيرُ أَلْقَاهُ عَلَى وَجْهِهِ فَارْتَدَّ بَصِيرًا ۚ

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ إِنِّي أَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٩٧﴾

قَالُوا يَا أَبَانَا اسْتَغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا إِنَّا كُنَّا خَاطِئِينَ ﴿٩٨﴾

قَالَ سَوْفَ أَسْتَغْفِرُ لَكُمْ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٩٩﴾

فَلَمَّا دَخَلُوا عَلَى يُوسُفَ أَوَى إِلَيْهِ أَبُويَهُ وَقَالَ ادْخُلُوا

مِصْرَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ ﴿١٠٠﴾ وَرَفَعَ أَبُويَهُ عَلَى الْعَرْشِ

وَخَرُّوا لَهُ سُجَّدًا ۗ وَقَالَ يَا بَنَاتِ هَذَا تَأْوِيلُ رُؤْيَايَ مِنْ

قَبْلُ ۚ قَدْ جَعَلْنَا رُبِّي حَقًّا وَقَدْ أَحْسَنَ بِي إِذْ أَخْرَجَنِي

مِنَ السِّجْنِ وَجَاءَ بِكُمْ مِنَ الْبَدْوِ مِنْ بَعْدِ أَنْ نَزَعَ

الشَّيْطَانُ بَيْنِي وَبَيْنَ إِخْوَتِي ۚ إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِمَا يَشَاءُ ۗ

إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴿١٠١﴾ رَبِّ قَدْ آتَيْتَنِي مِنَ الْمُلْكِ وَ

عَلَّمْتَنِي مِنْ تَأْوِيلِ الْأَحَادِيثِ ۗ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ

أَنْتَ وَرَبِّي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ۗ تَوْفِقِي مُسْلِمًا ۗ وَالْحَقِّنِي

بِالصَّلَاحِينَ ﴿١٠٢﴾ ذَلِكَ مِنْ أَنْبَاءِ الْغَيْبِ نُوحِيهِ إِلَيْكَ ۗ

وَمَا كُنْتَ لَدَيْهِمْ إِذْ أَجْمَعُوا أَمْرَهُمْ وَهُمْ يَمْكُرُونَ ﴿١٠٣﴾

جنهن مهل خوشخبري ڏيندڙ آيو تنهن مهل سندس منهن تي اهو (پهراڻ) گهمايائين ته ڦري ڏسندڙ ٿيو۔ چيائين ته اوهان کي نه چيو هومر چا ته آءُ الله جي پار کان اهو ڄاڻندو آهيان جيڪي اوهين نه ڄاڻندا آهيو؟ (۹۶)۔

چيائون ته اي اسان جا ابا! اسان لاءِ اسان جي گناهن جي بخشش گهر آسڻ بيشڪ گنهگار آهيون (۹۷)۔ (يعقوب) چيو ته (آءُ) سگهو اوهان لاءِ پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهرندس ڇو ته اهوئي بخشڻهار مهربان آهي (۹۸)۔ پوءِ جنهن مهل يوسف وٽ پهتا (تنهن مهل) پنهنجي ماءُ پيءُ کي پاڻ وٽ جاءِ ڏنائين ۽ چيائين ته جيڪڏهن الله گهريو ته مصر ۾ بي پوا ٿي گهڙو (۹۹)۔ ۽ پنهنجي ماءُ پيءُ کي تخت تي ويهاريائين ۽ اهي ڏانهن سنڌ نورائي جهڪيا ۽ (يوسف) چيو ته اي منهنجا ابا! هيءُ منهنجي اڳين خواب جو تعبير آهي بيشڪ منهنجي پالڻهار اُن کي سڄو ڪيو۔ ۽ (الله) مون سان تڏهن بيشڪ احسان ڪيو جڏهن مون کي قيد مان ٻاهر ڪڍيائين ۽ منهنجي ۽ منهنجي ڀائرن جي وچ ۾ شيطان بيائي وڌي تنهن کان پوءِ اوهان کي پهراڙيءَ کان (شهر ۾) اندائين۔ ڇو ته منهنجو پالڻهار جنهن لاءِ وٽيس تنهن تي احسان ڪندڙ آهي۔ سچ آهي ته اهو ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۰۰)۔ (يوسف چيو ته) اي منهنجا پالڻهار بيشڪ مون کي بادشاهي ڏني آئيئي ۽ مون کي خوابن جو تعبير سيکاريو آئيئي، اي آسمانن ۽ زمين جا بڻائيندڙ! تون دنيا ۽ آخرت ۾ منهنجو وارث آهين، مون کي مسلمان ڪري مار ۽ مون کي صالحن سان شامل ڪر! (۱۰۱)۔ (اي پيغمبر!) اهو (قصو) ڳجهين خبرن مان آهي جو تو ڏانهن وحي ڪريون ٿا، ۽ انهن جڏهن فريب ڪندڙ ٿي پنهنجي ڪم جو ارادو ٿي ڪيو تڏهن تون وٽن ڪونه هئين (۱۰۲)۔

وَمَا أَكْثَرَ النَّاسَ وَلَوْ حَرَصْتَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٢﴾ وَمَتَسَّلَاهُمْ عَلَيْهِ
 مِنْ آجُرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿١٠٣﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ آيَةٍ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَظُنُّونَ عَلَيْهَا وَهُمْ عَنْهَا مُعْرِضُونَ ﴿١٠٤﴾
 وَمَا يَوْمُنَ مِنْ أَكْثَرِهِمْ بِاللَّهِ إِلَّا وَهُمْ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٥﴾ أَفَأَمْنُوا أَنْ
 تَأْتِيَهُمْ غَاشِيَةٌ مِّنْ عَذَابِ اللَّهِ أَوْ تَأْتِيَهُمُ السَّاعَةُ بَغْتَةً وَ
 هُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٠٦﴾ قُلْ هَذِهِ سَبِيلِي أَدْعُو إِلَى اللَّهِ تَعَالَى
 بِصِدْقَةٍ أَنَا وَمِنَ اتَّبَعَنِي ۖ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٠٨﴾
 وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُّوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى ۗ
 أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ ۖ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا ۗ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٠٩﴾
 حَتَّىٰ إِذَا اسْتَيْسَسَ الرُّسُلُ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ قَدْ كُذِّبُوا جَاءَهُمْ
 نَصْرُنَا فَنُجِّيَ مَنْ نَّشَاءُ ۗ وَلَا يُرَدُّ بَأْسُنَا عَنِ الْقَوْمِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١١٠﴾
 لَقَدْ كَانَ فِي قَصصِهِمْ عِبْرَةٌ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ مَا كَانَ
 حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَكِنْ تَصْدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَ
 تَفْصِيلَ كُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١١١﴾

۽ (اي پيغمبر!) جيتوڻيڪ حرص ڪرين ته به گهڻا ماڻهو ايمان آڻيندڙ نه آهن (۱۰۳). ۽ (تون) ان (قرآن جي پهچائڻ) تي کانئن ڪو اُجورو نه گهرندو آهين۔ اهو (قرآن) جهانن جي نصيحت کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) نه آهي (۱۰۴). ۽ ڪيتريون ئي نشانليون آسمانن ۽ زمين ۾ آهن جن تان لنگهندا آهن ۽ اهي (ڏسي ڪري) انهن (تي ڌيان ڏيڻ) کان منهن موڙيندا آهن (۱۰۵). ۽ منجهانئن گهڻا الله تي ايمان نه آڻيندا آهن پر اهي (الله سان) شريڪ بڻائيندڙ آهن (۱۰۶). (اهي) الله جي عذاب مان پاڻ وٽ چپ اچڻ کان يا قيامت جي (اهڙي حالت ۾) اوچتي پهچڻ کان بي پوا ٿيا آهن ڇا جو اهي نه ڄاڻندا هجن؟ (۱۰۷). (اي پيغمبر!) ڇو ته هيءَ منهنجي واٽ آهي پڌري حجت سان، الله ڏانهن سڌيان ٿو. آءٌ ۽ منهنجا تابعدار به (سڏيندا آهن)۔ ۽ الله پاڪ آهي ۽ آءٌ مشرڪن مان نه آهيان (۱۰۸). ۽ (اي پيغمبر!) اسان توکان اڳ شهر وارن مان، مردن کان سواءِ، ٻيو ڪونه موڪليوسون جن ڏانهن وحي ڪيوسون. پوءِ ڇو نه زمين ۾ گهمي ڏسندا آهن ته جيڪي کانئن اڳ هئا تن جي پڇاڙي ڪهڙي طرح ٿي؟ ۽ آخرت جو گهر انهن لاءِ پلو آهي جيڪي ڊڄندا آهن۔ پوءِ ڇو نه ڄاڻندا آهيو؟ (۱۰۹). (ايسٽائين ڍر ڏني سون) جيستائين پيغمبر (مدد پهچڻ کان) نااميد ٿيڻ لڳا ۽ (سندن قوم) پانيو ته انهن سان ڪوڙو (انجام) ڪيو ويو آهي وٽن اسان جي مدد پهتي پوءِ جنهن کي گهريو سون تنهن کي چوٽڪارو ڏنو ويو ۽ ڏوهارڻ قوم کان اسان جو عذاب تاريو نه ويندو آهي (۱۱۰). بيشڪ عقل وارن لاءِ انهن (پيغمبرن) جي قصن ۾ عبرت آهي۔ (هيءُ قرآن) بڻاوتي آکاڻي نه آهي پر جيڪي (ڪتاب) کانئس اڳ آهن تن کي سڄو ڪندڙ آهي ۽ سڀ ڪنهن شيءِ لاءِ تفصيل آهي ۽ ايمان واريءَ قوم لاءِ هدايت ۽ باجهه آهي (۱۱۱).

سورة ردع مڪي آهي ۽ هي تينايه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

المءِ هي ڪتاب جون آيتون آهن۔ ۽ جيڪي توڏانهن تنهنجي پالڻهار وٽان نازل ڪيو ويو سو حق آهي پر گهڻا ماڻهو نه مڃيندا آهن (۱)۔ الله اهو آهي جنهن آسمانن کي بنا ٿين جي ڪڙو ڪيو آهي انهن کي ڏسو ٿا وري عرش ڏي متوج ٿيو ۽ سج ۽ چنڊ کي نوايائين۔ سڀڪو ٺهرايل مدت تائين هلندو آهي۔ (اهو سڀني) ڪمن کي رڻيندو آهي نشانينون تفصيل سان بيان ڪندو آهي ته مان اوهين پنهنجي پالڻهار جي ملڻ جو يقين ڪريو (۲)۔ ۽ اهو (الله) آهي جنهن زمين کي پکيڙيو ۽ منجهس جبل ۽ درياءَ بڻايائين۔ ۽ منجهس سڀ ڪنهن ميوي مان به به قسم بڻايائين۔ ڏينهن کي رات سان ڍڪيندو آهي۔ بيشڪ ان ۾ پروڙيندڙ قوم لاءِ نشانينون آهن (۳)۔ ۽ زمين ۾ (مختلف قسم جا) ٽڪرا لڳو لڳ آهن ۽ انگورن جا جا باغ آهن ۽ پوکون ۽ ڪجيون آهن (انهن مان ڪي) جهڳٽا ۽ (ڪي) هڪ ٿڙ وارا آهن، انهن کي هڪ ئي پاڻي پياريو ويندو آهي ۽ اسين ميوي ۾ ڪن (جي) مزي) کي ڪن کان وڌيڪ ڪندا آهيون۔ بيشڪ ان ۾ سمجهندڙ قوم لاءِ نشانينون آهن (۴)۔ ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن توکي (سندن انڪار جو) عجب ٿيندو آهي ته سندن (هن) چوڻ جو به عجب ڪرڻو آهي (جو) چوندا آهن) ته هان جڏهن مٽي ٿينداسون ته اسين وري نئين سر بڻايا وينداسون ڇا؟ اهي آهي آهن جن پنهنجي پالڻهار جو انڪار ڪيو۔ ۽ اهي آهي آهن جن جي ڳچين ۾ ڳٽ هوندا، ۽ اهي دوزخي آهن، اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۵)۔

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ
 قَبْلِهِمُ الْمَثَلُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى
 ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ٦ وَيَقُولُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَالْوَلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَ
 لِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ٧ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ
 الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِقَدَارٍ ٨ عِلْمُ الْغَيْبِ
 وَالشَّهَادَةُ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالَى ٩ سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسْرَ الْقَوْلَ وَ
 مَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ ١٠
 لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهَا
 مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا
 بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ
 مِنْ دُونِهِ مِنْ وَاِل ١١ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا
 وَيُنزِلُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ١٢ وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ
 مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ
 يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ١٣

۽ (اي پيغمبر!) ڀلائي (جي پهچڻ) کان اڳي ئي توکان براهي جلد گهرندا آهن ۽ بيشڪ کانئن اڳ (ماڻهن تي اهڙا) عذاب ٿي چڪا آهن. ۽ تنهنجو پالڻهار ماڻهن کي سندن ڏوهي هجڻ هوندي به بخشڻ وارو آهي، ۽ تنهنجو پالڻهار سخت عذاب ڪرڻ وارو (به) آهي (۶). ۽ ڪافر چوندا آهن ته هن (پيغمبر) تي سندس پالڻهار کان (ڪا به) نشاني ڇو نه نازل ڪئي ويئي آهي؟ (اي پيغمبر) تون رڳو ڊيچاريندڙ آهين ۽ هر قوم لاءِ هدايت ڪرڻ وارو هوندو آهي (۷). هر مادي (پنهجي پيٽ ۾) جيڪو (حمل) ڪٽندي آهي سو الله ڄاڻندو آهي ۽ ڳيڙيون جيڪي گهٽائينديون آهن ۽ جيڪي وڌائينديون آهن (سو به ڄاڻندو آهي). ۽ هر شيءِ وٽس اندازي سان آهي (۸). ڳجه ۽ ظاهر جو ڄاڻندڙ وڏو مٿاهون آهي (۹). اوهان مان جيڪو ڳالهه هوريان ڪري ۽ جيڪو وڏي سڌ ڳالهائي ۽ جيڪو رات جو لڪي ۽ ڏينهن جو پٿرو ٿي گهمي (سي سندس علم ۾) هڪ جهڙا آهن (۱۰). ان (ماڻهو) لاءِ (ملائڪ پهريدار) هڪ ٻئي پٺيان ايندڙ سندس اڳتان ۽ سندس پوئتان (مقرر) آهن جو الله جي حڪم سان ان جي نگهباني ڪندا آهن. پڪ الله ڪنهن قوم جي حالت کي (اڻڻائين) نه ڦيرائيندو آهي جيستائين اُهي جيڪي سندن دلين ۾ آهي سو (پاڻ) نه ڦيرائين، ۽ جڏهن الله ڪنهن قوم جي خرابيءَ جو ارادو ڪندو آهي تڏهن ان کي ڪو ترڻ ڪونهي، ۽ نه ڪي انهن جو الله کان سواءِ ڪو مددگار آهي (۱۱). اهو (الله) آهي جيڪو اوهان کي پوءِ ۽ اميد لاءِ وڃ ڏيکاريندو آهي ۽ ڳرن ڪڪرن کي اٿاريندو آهي (۱۲). ۽ گاج ۽ (سڀ) ملائڪ سندس پوءِ کان سندس ساراه سان پاڪائي واکاڻيندا آهن، ۽ وڃون موڪليندو آهي پوءِ اُهي جنهن لاءِ گهرندو آهي تنهن تي ڪيرائيندو آهي ۽ ڪافر الله بابت تڪرار ڪندا آهن، حالانڪ اهو سخت عذاب ڪرڻ وارو آهي (۱۳).

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ
لَهُمْ شَيْئًا إِلَّا كِبَاسٌ مَّاءٍ لِيَبْلُغَ فَاةً وَمَا هُوَ
بِالْعِزِّ وَمَادُعَاءُ الْكٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ ۗ ﴿١٣﴾ وَلِلّٰهِ يَسْجُدُ
مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظَلَمَهُمُ بِالْغُدُوِّ
وَالْأَصَالِ ۗ ﴿١٤﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللّٰهُ قُلْ
أَفَاتَّخَذَ تَمَمِّنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَآ يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ نَفْعًا
وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرَةُ أَمْ هَلْ
تَسْتَوِي الظُّلُمٰتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلّٰهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا
كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللّٰهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ
وَّهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ۗ ﴿١٥﴾ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ
أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّبِيلُ زَبَدًا زَبَدًا زَبَدًا
يُوقَدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حُلِيَّةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ
مِّثْلَهُ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ ه فَآمَّا
الزَّبَدُ فَيَذٰهُبُ جَفَاءً ه وَآمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ
فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذٰلِكَ يَضْرِبُ اللّٰهُ الْأَمْثَالَ ۗ ﴿١٦﴾

کيس (هر حال ۾) سڏڻ حق آهي۔ ۽ (ڪافر) الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهن سي کين ڪنهن (بر) طرح ورندي ڏيڻي نه سگهندا (انهن سڏيندڙن جو مثال) رڳو انهيءَ (ماڻهو) وانگر (آهي) جو پنهنجو بڪ پاڻي ڏانهن هن لاءِ ڊگهي ريندڙ هجي ته پاڻي سندس وات ۾ پوي ۽ اهو پاڻي سندس وات ۾ ڪڏهن پوڻ وارو نه آهي۔ ۽ ڪافرن جو سڏڻ رڳو گمراهي ۾ هجڻ آهي (۱۴)۔ ۽ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهن سي سرها ۽ ارها الله کي سجدو ڪندا آهن ۽ سندن پاڇا (بر) صبح جو ۽ سانجهي جو (سجدو ڪندا آهن) (۱۵)۔ (اي پيغمبر! ڪانئن) پڇ ته آسمانن ۽ زمين جو پالڻهار ڪير آهي؟ (سندن پاران) چؤ ته الله۔ (وري ڪانئن) پڇا ڪر ته پوءِ الله کان سواءِ ٻيا اهڙا مددگار ڇو ورتا اٿو جي پنهنجو پاڻ کي نڪي نفعو ۽ نڪي نقصان پهچائي سگهندا آهن؟ (۽ اي پيغمبر!) کين چؤ ته آندو ۽ سڄو ڪو برابر آهي ڇا؟ يا اونداهيون ۽ سوجهرو برابر آهي ڇا؟ الله لاءِ (اهڙا) شريڪ مقرر ڪيا اٿن ڇا جو (انهن) الله جي مخلوقات جهڙي (خلق) خلقي هجي جو (اها) خلق مٿن هڪ جهڙي ٿي پيئي آهي؟ (اي پيغمبر! کين) چؤ ته سڀ ڪنهن جو خلقڻهار الله آهي ۽ اهوئي اڪيلو غالب آهي (۱۶)۔ (جنهن) آسمان کان پاڻي وسايو پوءِ واديون پنهنجي قدر سارو وهيون پوءِ ڇر، اڀامندڙ گج کي کنيو۔ ۽ جيڪا شيءِ زبورن يا سامان جي طلب ڪرڻ لاءِ باه ۾ ڳاريندا آهن ان تي به ان جهڙي گج (ٿيندي) آهي۔ اهڙي طرح الله ڪري ۽ ڪوئي جو مثال ڏيندو آهي۔ پر گج ته سڪي (ختم ٿي) ويندي آهي، ۽ جا (شيء) ماڻهن کي نفعو ڏيندي آهي سا زمين ۾ رهندي آهي۔ اهڙي طرح الله مثال ڏيندو آهي (۱۷)۔

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلرَّبِّهِمُ الْحَسَنَىٰ وَالَّذِينَ لَهُمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ
 لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمْ
 سُوءُ الْحِسَابِ ۗ وَمَا أَوْهَمُ جَهَنَّمَ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ۗ ﴿١٨﴾ أَفَمَنْ يَعْلَمُ
 أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ ۗ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو
 الْأَلْبَابِ ۗ ﴿١٩﴾ الَّذِينَ يُؤْفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ ۖ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ ۗ ﴿٢٠﴾
 وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَ
 يَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ۗ ﴿٢١﴾ وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ
 وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ ۖ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرَءُونَ
 بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ۗ ﴿٢٢﴾ جَدَّتْ عَدْنٌ
 يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ
 يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ۗ ﴿٢٣﴾ سَلَّمَ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ
 عُقْبَى الدَّارِ ۗ ﴿٢٤﴾ وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ
 وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ ۗ أُولَٰئِكَ
 لَهُمُ الْعَذَابُ ۗ وَالَّذِينَ يَسْطُرُونَ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ
 وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ ۗ ﴿٢٥﴾

جن پنهنجي پالڻهار جو حڪم قبول ڪيو تن لاءِ ڀلائي آهي. ۽ جيڪي سندس (حڪم) قبول نه ٿا ڪن سي جيڪي زمين ۾ آهي سو سڀ ۽ پڻ اوترو ساڻس (ٻيو) انهن کي هجي اهو جيڪڏهن عيوض ڏين (تو به قبول نه ڪبو). انهن لاءِ حساب جي خرابي آهي، ۽ سندن جاءِ دوزخ آهي. ۽ اها بچڙي جاءِ آهي (۱۸). پوءِ جيڪي توڏانهن تنهنجي پالڻهار کان نازل ڪيو ويو آهي تنهن کي جيڪو ڄاڻندو آهي ته سچ آهي سو ڪو ان جهڙو آهي ڇا جيڪو اندو هجي؟ سمجه وارن کان سواءِ ڪو نصيحت نه وڻندو آهي (۱۹). جيڪي الله جو انجام پاڙيندا آهن ۽ انجام نه ڀڃندا آهن (۲۰). ۽ الله جنهن جي ڳنڍڻ جو حڪم ڪيو تنهن کي جيڪي (ماڻهو) ڳنڍيندا آهن ۽ پنهنجي پالڻهار کان ڊڄندا آهن ۽ حساب جي سختيءَ جو ڀڙو ڪندا آهن (۲۱). ۽ جن پنهنجي پالڻهار جي رضامندي حاصل ڪرڻ لاءِ صبر ڪيو ۽ نماز پڙهي ۽ جيڪي کين روزي ڏني سون تنهن مان بگهيو ۽ پڌرو خرچيائون ۽ ڀلائيءَ سان بوائيءَ تاريندا آهن تن لاءِ آخرت جو گهر آهي (۲۲). (جي) هميشگيءَ وارا باغ آهن ان ۾ گهرندا ۽ سندن ابن ڏاڏن ۽ سندن زالن ۽ سندن اولاد مان جيڪي سڌريل هوندا سي (به گهرندا) ۽ سڀ ڪنهن دروازي کان مٿن ملائڪ گهرندا (۲۳). (چوندا ته) انهيءَ ڪري جو (ڏکڻ ۾) صبر ڪيو هيو اوهان تي سلامتي آهي پوءِ آخرت جو گهر ڀلو آهي (۲۴). ۽ جيڪي الله جو انجام ان جي پڪي ڪرڻ کان پوءِ ڀڃندا آهن ۽ الله جن ڪمن جي ڳنڍڻ جو حڪم ڪيو آهي سو ڇڻندا آهن ۽ زمين ۾ فساد وجهندا آهن انهن تي لعنت آهي ۽ انهن لاءِ بچڙو گهر آهي (۲۵). الله جنهن لاءِ گهرندو آهي تنهن لاءِ روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ تنگ (به) ڪندو آهي. ۽ (ڪافر) دنيا جي حياتي سان خوش ٿيندا آهن. ۽ دنيا جي حياتي آخرت ۾ ٿوري موڙيءَ کان سواءِ نه آهي (۲۶).

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا الْوَلَا أُنزِلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ
 يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ١٤ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ
 قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ١٥ الَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَى لَهُمْ وَحَسُنَ مَا يُبَدَّلُ كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي
 أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لَتَتْلُو عَلَيْهَا الَّذِي آوَحَيْنَا إِلَيْكَ وَ
 هُمْ يَكْفُرُونَ ١٦ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ
 مَتَابٌ ١٧ وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ
 أَوْ كَلَّمَ بِهِ الْمَوْتَى بَلْ لِيَلَّه الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَأْتِسَّ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ
 لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا لَئِنِ زَالِ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوُصِّبَهُمْ
 بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدَ اللَّهِ إِنَّ
 اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْوَعْدَ ١٨ وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَامْلَيْتُ
 لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَأَتَمَّ أَخَذَهُمْ ١٩ فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ٢٠ أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ
 عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ
 بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بِنَاظِهِمْ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا
 مَكْرَهُمْ وَصَدُّوا عَنِ السَّبِيلِ ٢١ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ٢٢

۽ ڪافر چوندا آهن ته هن جي پالڻهار کان هن تي معجزو ڇو نه نازل ڪيو ويو آهي؟ (اي پيغمبر! ڪين) ڇو ته الله جنهن جي لاءِ گهرندو آهي تنهن کي گمراه ڪندو آهي ۽ جيڪو مٽيو تنهن کي پاڻ ڏانهن هدايت ڪندو آهي (۲۷). (اهي آهي آهن) جن ايمان آندو ۽ سندن دليون الله جي ذڪر سان آرامي ٿينديون آهن۔ خبردار! الله جي ذڪر سان دليون آرام وٺنديون آهن (۲۸). جن ايمان آندو ۽ چڱا عمل ڪيا تن لاءِ (آخرت ۾) خوشي ۽ چڱي جاءِ آهي (۲۹). اهڙيءَ طرح توکي هڪ اهڙي ٽوليءَ ڏانهن جو، بيشڪ ڪاٺن آڳ ڪيتريون توليون گذري ويون آهن، هن لاءِ موڪليو سون ته جيڪي توڏانهن وحي ڪيوسون سو ڪين پڙهي ٻڌائين. ۽ آهي رحمان جا منڪر آهن۔ (اي پيغمبر! ڪين) ڇو ته. اهو منهنجو پالڻهار آهي، ان کان سواءِ ٻيو ڪو معبود نه آهي، مٿس ڀروسو ڪيم ۽ ڏانهن منهنجو موٽڻ آهي (۳۰). ۽ جيڪڏهن سچ پچ قران اهڙو هجي ها جو ان سان جبل هلائين ها يا ان سان زمين ٽڪر ٽڪر ڪجي ها يا ان سان مٿن کي ڳالهائجي ها (ته به اهي ايمان نه آئين ها)۔ بلڪ سڀ ڪم الله جي وس ۾ آهن۔ اڃا مؤمنن نه ڄاتو آهي ڇا ته جيڪڏهن الله گهري ها ته سڀني ماڻهن کي هدايت ڪري ها؟ ۽ ڪافرن کي سندن ڪرتوتن سببان سدائين سزا پهچندي آهي يا ايسٽائين سندن گهرن جي اسپاس پيئي پهچندي جيستائين الله جو انجام ايندو، ڇو ته الله پنهنجي انجام کي نه ڦيرائيندو آهي (۳۱). ۽ (اي پيغمبر) بيشڪ توکان آڳ پيغمبرن تي لٽوليون ڪيون ويون هيون پوءِ ڪافرن کي ڍر ڏنم وري ڪين پڪڙيم، پوءِ منهنجو عذاب ڪيئن هو! (۳۲). سڀ ڪنهن ماڻهو جيڪي ڪمايو تنهن جي جيڪو خبر رکندڙ هجي (سو بيخبرن بتن جهڙو آهي) ڇا؟ ۽ (ڪافرن) الله جا شريڪ مقرر ڪيا آهن۔ (اي پيغمبر! ڪين) ڇو ته انهن جا نالا بيان ڪريو۔ يا ڪيس اهو چٽائيندا آهيو ڇا جيڪي (هو) زمين ۾ نه ڄاڻيندو آهي؟ يا (بنا حقيقت جي) الله سان شريڪ ڪرڻ آهي) چڙيون ڳالهيون آهن۔ بلڪ ڪافرن کي سندن بچڙو خيال سهڻو ڪري ڏيکاريو ويو آهي ۽ اهي (سٺين) واٽ کان روڪيا ويا آهن ۽ جنهن کي الله گمراه ڪري تنهنکي ڪو هدايت ڪرڻ وارو ڪونهي (۳۳).

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا
لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ٣٦ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ ٣٧
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ كُلُّهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى
الَّذِينَ اتَّقَوْا ٣٨ وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ٣٩ وَالَّذِينَ اتَّبَعَتْهُمْ
الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ
بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ
أَدْعُوا وَإِلَيْهِ مَآبٍ ٤٠ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنْ
اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ لَمَا لَكَ مِنَ اللَّهِ
مِنْ وَاوٍ ٤١ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَ
جَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ
بِآيَةٍ إِلَّا يَأْذِنَ اللَّهُ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٍ ٤٢ يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ
وَيُثَبِّتُ ٤٣ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ٤٤ وَإِنْ مَا نُرِيدُكَ بَعْضَ
الَّذِي نَعُدُّهُمْ أَوْ تَتَوَفَّيْتِكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلْغُ وَعَلَيْنَا
الْحِسَابُ ٤٥ أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا
وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقِّبَ لِحُكْمِهِ ٤٦ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ٤٧

انهن لاءِ دنيا جي حياتي ۾ عذاب آهي ۽ بيشڪ آخرت جي سزا ته بلڪل سخت آهي، ۽ کين الله (جي عذاب) کان ڪو بچائڻ وارو نه آهي (۳۴). جنهن بهشت جو پرهيزگارن سان انجام ڪيو ويو آهي تنهن جو بيان (هي) آهي ته ان جي هيٺان نهرون وهنديون آهن ۽ ان جا ميوا هميشه آهن. ۽ ان جي چانو (سدائين رهندڙ آهي). پرهيزگارن جي اها پڇاڙي آهي ۽ ڪافرن جي پڇاڙي باهه آهي (۳۵). ۽ جن کي ڪتاب ڏنو اٿئون سي جيڪي تو ڏانهن نازل ڪيو ويو آهي تنهن سان سرها ٿيندا آهن ۽ (انهن) جماعتن مان ڪو اهڙو آهي جو ان جي ڪن (ڳالهين) جو انڪار ڪندو آهي. (اي پيغمبر! کين) چؤ ته مون کي انهيءَ کان سواءِ ٻيو حڪم نه ڪيو ويو آهي ته الله جي عبادت ڪريان ۽ ساڻس (ڪنهن کي) شريڪ نه ڪريان. ڏانهس (ماڻهن کي) سڏيان ٿو ۽ ڏانهس منهنجو موٽڻ آهي (۳۶). ۽ اهڙي طرح ان (قرآن) کي (هڪ) حڪم (ڪندڙ) عربي (ٻولي) ۾ موڪليوسون ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن تون پاڻ وٽ علم جي اڇڻ کان پوءِ سندن سڌن جي تابعداري ڪندين ته الله وٽان نڪو سنڀاليندڙ ۽ نڪو بچائيندڙ لهندين (۳۷). ۽ بيشڪ توکان اڳ (ڪيتراڻي) پيغمبر موڪلياسون ۽ کين زالون ۽ اولاد ڏنوسون ۽ ڪنهن پيغمبر کي الله جي حڪم کان سواءِ ڪنهن معجزِي آڻڻ جو اختيار نه آهي. هر ڪنهن مدت لاءِ حڪم لکيل آهي (۳۸). الله مڃيندو آهي جيڪي گهرندو آهي ۽ ثابت رکندو آهي جيڪي گهرندو آهي، ۽ وٽس اصل ڪتاب آهي (۳۹). ۽ (اي پيغمبر!) جيڪو انجام ساڻن ڪريان ٿو (تنهن مان) جيڪڏهن ڪجهه توکي ڏيکاريان يا توکي ماريان ته (بهرحال) تو تي پيغام پهچائڻ ۽ اسان تي حساب وٺڻ کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) نه آهي (۴۰). اڃا نه ڏسندا آهن ڇا ته اسين زمين کي سندس چوڌاري گهٽائيندا آهيون، ۽ الله حڪم ڪندو آهي سندس حڪم کي ڪو روڪڻ وارو نه آهي. ۽ اهو (الله) سگهو حساب وٺندڙ آهي (۴۱).

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَئِنْ لَمْ يَكُنْ لَهُمُ الْيَوْمَ الْأَخِيرَةُ لَظَلِمْتُمْ
 مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفْرُ لِمَنْ عُقِبِيَ الدَّارِ ١٢
 وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا
 بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ١٣

سُورَةُ اِبْرَاهِيمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الرَّسُولُ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى
 النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ١ اللهُ الَّذِي لَهُ مَا
 فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَيُبْدِلُ الْكُفْرَ بِالنَّاسِ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ
 لِلَّذِينَ يُسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ
 سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ٢ وَمَا
 أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلَّ اللَّهُ
 مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ٣ وَلَقَدْ
 أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ
 وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِنَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ٤

۽ جيڪي ڪانئن اڳ هئا تن بيشڪ فريب ڪيو پوءِ سڀ بچڙي سزا الله جي هٿ ۾ آهي۔ هر ماڻهو جيڪا ڪمائي ڪندو آهي (سا الله) ڄاڻندو آهي ۽ ڪافر سگهو ڄاڻندا ته ڪنهن لاءِ آخرت جو گهر آهي (۴۲)۔ ۽ ڪافر چوندا آهن ته تون پيغمبر نه آهين۔ (ڪين) چؤ ته منهنجي وچ ۾ ۽ اوهان جي وچ ۾ الله شاهد ڪافي آهي ۽ اهي (ب) جن وٽ ڪتاب جو علم آهي (۴۳)۔

سورة ابراهيم مڪي آهي ۽ هي پاوڻجاه
آيتون ۽ ست رڪوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

الر۔ هيءُ ڪتاب آهي جو (اي پيغمبر!) اهو اسان تو ڏانهن هن لاءِ نازل ڪيو ته ماڻهن کي اونداهين مان سوجهري ڏانهن ڪڍين ۽ سندن رب جي حڪم سان انهي ساراهيل غالب الله جي واٽ تي آئين (۱)۔ جنهن جو اهو (سڀني) آهي جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي۔ ۽ سخت عذاب جي ڪري انهن ڪافرن لاءِ ويل آهي (۲)۔ جيڪي دنيا جي حياتيءَ کي آخرت جي حياتي کان وڌيڪ پيارو رکندا آهن ۽ (ماڻهن کي) الله جي واٽ کان جهليندا آهن ۽ ان جي ڏنگائي گهرندا آهن۔ اهي وڏي گمراهيءَ ۾ آهن (۳)۔ ۽ ڪنهن پيغمبر کي سندس قوم جي ٻوليءَ کان سواءِ ٻيءَ (ٻوليءَ) سان نه موڪليوسون (هن لاءِ) ته انهن کي (پڌرو) بيان ڪري پوءِ الله جنهن کي گهري ٿو تنهن کي گمراه ۽ جنهن لاءِ وڻيس تنهن کي هدايت ڪري ٿو۔ ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۴)۔ ۽ بيشڪ موسيٰ کي پنهنجن معجزن سان موڪليوسون (چيوسون) ته پنهنجي قوم کي اونداهين مان سوجهري ڏانهن ڪڍي ۽ ڪين الله (جي ڏم) وارو ڏينهن ياد ڏيار۔ بيشڪ ان ۾ هر هڪ صابر شاکر لاءِ نشانيون آهن (۵)۔

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ
 أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَ
 يَذَّبِحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ
 مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ④ وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِنْ شَكَرْتُمْ
 لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ⑤ وَقَالَ
 مُوسَى إِنْ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَأِنَّ
 اللَّهَ لَغَنِيٌّ حَسِيدٌ ⑥ أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
 قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ ⑦ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ أَلا
 يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ ⑧ جَاءَهُمْ رَسُولُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا
 أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ
 وَإِنَّا لَفِي شَكِّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٌ ⑨ قَالَتْ رُسُلُهُمْ
 إِنِّي إِلَهُ شَكٌّ فَأَطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ
 لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُخْرِجَكُمْ إِلَىٰ آجَلٍ مُّسَمًّى ⑩
 قَالُوا إِنَّا أَنْتُمْ الْإِنْسَرُّ مِثْلَنَا نُرِيدُونَ أَنْ يُصَدِّقُوا
 عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَآتُونَا بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ⑪

۽ (ياد ڪر) جڏهن موسيٰ پنهنجي قوم کي چيو ته پاڻ تي الله جون نعمتون ياد ڪريو جڏهن ته فرعون جي (انهن) ماڻهن کان اوهان کي بچايائين جيڪي اوهان کي سخت عذاب چڪائيندا هئا ۽ اوهان جا پٽ ڪهندا هئا ۽ اوهان جون ڌيئرون جيئريون ڇڏيندا هئا. ۽ هن ۾ اوهان جي پالڻهار کان اوهان لاءِ وڏي آزمائش هئي (۶). ۽ جڏهن اوهان جي پالڻهار اوهان کي خبردار ڪيو ته جيڪڏهن اوهين (منهنجو) شڪرانو ڪندؤ ته اوهان کي ضرور وڌيڪ ڏيندس ۽ جيڪڏهن بي شڪري ڪندؤ ته بيشڪ منهنجو عذاب سخت آهي (۷). ۽ موسيٰ چيو ته اوهان جو ۽ سڀني جهان وارن جو انڪار ڪرڻ (الله کي ڪجهه نقصان لائي نه سگهندو) ڇو ته الله بي پرواه ساراهيل آهي (۸). اوهان کي انهن جي سڌ نه پهتي آهي ڇا؟ جيڪي اوهان کان اڳ نوح ۽ عاد ۽ ثمود جي قوم هئا. ۽ جيڪي کانئن پوءِ هئا. جن کي الله کان سواءِ ڪوئي نه ڄاڻندو آهي. سندن پيغمبر وٽن پڌرن معجزن سان آيا پوءِ پنهنجا هٿ پنهنجن وائڻن ۾ ورايائون ۽ چيائون ته جنهن شيءِ سان اوهان کي موڪليو ويو آهي تنهن جا اسين منڪر آهيون ۽ جنهن ڏانهن اوهين اسان کي سڏيندا آهيو تنهن کان اسين سخت شڪ ۾ پيل آهيون (۹). سندن پيغمبرن چيو ته (اوهان کي) آسمانن ۽ زمين جي بڻائيندڙ الله جي بابت ڪو شڪ آهي ڇا؟ (اهو) اوهان کي هن لاءِ سڏيندو آهي ته اوهان جا گناه اوهان کي بخشي ۽ ٺهرايل مدت تائين اوهان کي مهلت ڏئي. چيائون ته اوهين به اسان جهڙا ماڻهو آهيو (تنهن ڪري اوهان جي چوڻ تي ڪيئن لڳون). جن کي اسان جا ابا ڏاڏا پوڄيندا هئا تن کان اسان کي جهلڻ جو ارادو رکندا آهيو (جي سچا آهيو) ته اسان وٽ ڪو پڌرو دليل آيو (۱۰).

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ
 عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُم بِسُلْطٰنٍ
 إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾ وَمَا لَنَا أَلَّا
 نَتَوَكَّلَ عَلَىٰ اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا ۗ وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا
 أَذَيْتُمُونَا ۗ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿١٢﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا الرُّسُلُ لَهُمْ أَنْعَرَجْنَكُمْ مِّنْ أَرْضِنَا ۗ أَوَلْتَعْبُدُونَ فِي مِلَّةِنَا
 فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾ وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ
 مِنْ بَعْدِهِمْ ۗ ذٰلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعَبَدَ ﴿١٤﴾ وَاسْتَفْتَوْا
 وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾ مِّنْ وَرَآئِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَىٰ مِنْ مَّاءٍ
 صَدِيدٍ ﴿١٦﴾ يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ ۖ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ
 مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ ۗ وَمِنْ وَرَآئِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾ مِثْلَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا ۗ وَابْرٰهِيْمَ إِعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اِنْتَدَّتْ بِهِ الرِّيْحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ
 لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ۗ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٨﴾
 أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ ۗ إِنْ يَشَاءُ يُهْلِكُمْ
 وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿١٩﴾ وَمَا ذٰلِكَ عَلَىٰ اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٠﴾

سندن پيغمبرن کين چيو ته اسين (ب) اوهان جهڙائي ماڻهو آهيو ۽ پر الله پنهنجن ٻانهن مان جنهن جي لاءِ گهرندو آهي تنهن تي احسان ڪندو آهي ۽ الله جي حڪم کان سواءِ اوهان وٽ ڪنهن دليل جي آڻڻ جي اسان کي ڪا سگهه نه آهي. ۽ مؤمنن کي جڳائي ته الله تي ڀروسو ڪن (۱۱). ۽ اسان کي ڇا (ٿيو) آهي ته الله تي ڀروسو نه ڪريون ۽ بيشڪ اسان کي اسان جي سڌن رستن جي هدايت ڪيائين ۽ جيڪي اسان کي ڏکوئيندا آهيو تنهن تي اسين ضرور صبر ڪنداسون. ۽ ڀروسي ڪندڙن کي الله تي ڀروسو ڪرڻ جڳائي (۱۲). ۽ ڪافرن پنهنجن پيغمبرن کي چيو ته اوهان کي پنهنجي ملڪ مان لوڏينداسون يا اسان جي دين ڏانهن ضرور موٽو پوءِ سندن پالڻهار انهن ڏانهن وحي ڪيو ته ظالمن کي ضرور ناس ڪنداسون (۱۳). ۽ انهن کان پوءِ ملڪ ۾ اوهان کي ضرور رهائينداسين اهو (انجام) انهيءَ لاءِ آهي جيڪو منهنجي اڳيان بيهڻ کان ڊڄي ۽ منهنجي دڙڪي کان ڊڄي (۱۴). ۽ (پيغمبرن) سوڀ جون دعائون گهريون ۽ هر هنيلو ضدي نامراد ٿيو (۱۵). ان جي پويان دوزخ آهي ۽ ان کي پوڻءَ جو پاڻي پياريو ويندو (۱۶). ان کي ڏک ڏک ڪري پيئندو ۽ ان کي ڳيٽ ڏيئي پي نه سگهندو ۽ هر ڪنهن پاسي کان موت ايندس ۽ هو مثل نه هوندو. ۽ ان جي پويان سخت عذاب آهي (۱۷). جن پنهنجي پالڻهار کان انڪار ڪيو تن جي ڪرتوتن جو مثال انهيءَ ڪيريءَ جهڙو آهي جنهن کي آندي واري ڏينهن ۾ (سخت) واءِ اڏائي. جيڪي ڪمايائون تنهن جي ذري تي پهچي نه سگهندا اهائي وڏي گمراهي آهي (۱۸). (اي پيغمبر!) نه ڏٺو آئيئي ڇا ته الله آسمانن ۽ زمين کي رت ساڻ بڻايو آهي؟ جيڪڏهن وڻيس ته اوهان کي ٺٺي ۽ ٻي نئين خلق آڻي (۱۹). ۽ اهو (ڪرڻ) الله تي اوکو نه آهي (۲۰).

وَبَرَزُوا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعْفُؤُ الذِّينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا
 كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُّعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ
 شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرَعْنَا أَمْ
 صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَّحِيصٍ ٢١ وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ
 إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعْدَ الْحَقِّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ
 لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا
 تَلُومَ لِي وَلَوْ كُنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِبُصْرِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِبُصْرِي
 إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ ٢٢ وَأَدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ
 تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ٢٣ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً
 طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ٢٤
 تُوْتِي أَكْثَافًا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ
 لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ٢٥ وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ
 خَبِيثَةٍ لَجَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ٢٦

۽ مڙيئي الله جي اڳيان حاضر ٿيندا پوءِ هيٺا هٿيلن کي چوندا ته اسين اوهان جي پٺيان لڳا هئاسون پوءِ اوهين الله جي عذاب مان ڪجهه اسان کان تارڻ وارا آهيو ڇا؟ (هٿيلا) چوندا ته الله اسان کي هدايت ڪري ها ته اسين به اوهان کي هدايت ڪريون ها۔ (هاڻي) اسان جو رٿڻ رڙڻ يا اسان جو صبر ڪرڻ اسان لاءِ هڪ جهڙو آهي اسان کي ڪا واہ نہ آهي (۲۱) . ۽ جڏهن ڪم پورو ڪيو ويندو تڏهن شيطان چوندو ته الله اوهان سان سچو انجام ڪيو هو ۽ مون اوهان سان (ڪوڙو) وعدو ڪيو هو پوءِ اوهان سان نہ پاڙيم۔ مون کي اوهان تي اوهان جي سدڻ کان سواءِ (بيو ڪو) زور نہ هو پوءِ اوهان منهنجو چيو قبول ڪيو، تنهن ڪري مون کي ملامت نہ ڪريو۔ ۽ (هاڻي) پاڻ کي ڦٽ لعنت ڪريو۔ آءُ اوهان جي دانهن ورنائڻ وارو نہ آهيان ۽ نڪي اوهين منهنجي دانهن ٻڌڻ وارا آهيو۔ اوهان اڳي مون کي (الله) جو شريڪ بڻايو هو تنهن کان آءُ بيزار آهيان۔ چو ته ظالمن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۲۲) . ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي (انهن) باغن ۾ داخل ڪيا ويندا جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن پنهنجي پالڻهار جي موڪل سان منجهن سدائين رهندڙ آهن۔ منجهس سندن ڪيڪار سلام آهي (۲۳) . (اي پيغمبر!) توکي معلوم نہ آهي ڇا؟ ته الله ڪهڙو مثال بيان ڪيو آهي پاڪ ڪلمون (اهڙي) پاڪ وڻ وانگر آهي جنهن جي پاڙ مضبوط هجي ۽ سندس تاريون آسمان ۾ هجن (۲۴) . پنهنجي پالڻهار جي حڪم سان هر وقت پنهنجا ميوا ڏيندو هجي۔ ۽ الله ماڻهن لاءِ مثال بيان ڪندو آهي ته مان آهي نصيحت وٺن (۲۵) . ۽ بچڙي لفظ جو مثال (اهڙي) بچڙي وڻ وانگر آهي جو زمين تان پٽيو ويو ان کي ڪو (پڪي پاڙ جو) ٽڪاءُ نہ آهي (۲۶) .

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
وَفِي الْآخِرَةِ ۚ وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ ۖ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿١٤﴾
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ
دَارَ الْبُورِ ۗ جَهَنَّمَ يَصَلُّونَهَا مِنْ مَشْرِيقِهَا وَإِثْمًا وَقَدْ حُرِّمَتْ
لَهَا ۚ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا الْقُرْآنَ ۖ وَجَعَلُوا اللَّهَ
أَنْدَادًا لِلْبِضْءِ ۗ عَنْ سَيْبِهِ قُلُوبُهُمْ تَمَتَّعُوا فَإِن مَصِيرُهُمْ
إِلَى النَّارِ ۗ قُلْ لِعِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ
وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِّن قَبْلِ أَنْ
يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَئِيعَ فِيهِ وَلَا خِلَ ۗ ﴿١٥﴾ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ
السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ
مِنَ الشَّجَرِ رِزْقًا لَّكُمْ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ
بِأَمْرِهِ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ الْأَنْهَارَ ۗ ﴿١٦﴾ وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
دَائِبِينَ ۖ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ۗ ﴿١٧﴾ وَأَتاكم مِّن كُلِّ مَأْتَمٍ
سَأَلْتُمُوهُ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا ۗ إِنَّ الْإِنسَانَ لِرَبِّهِ
لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ۗ ﴿١٨﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا
الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ الْأَصْنَامَ ۗ ﴿١٩﴾

جن ايمان آندو تن کي الله دنيا جي حياتي ۾ ۽ آخرت ۾ پڪي قول سان مضبوط رکندو آهي، ۽ الله ظالمن کي گمراه ڪندو آهي، ۽ الله جيڪي گهرندو آهي سو ڪندو آهي (۲۷). (اي پيغمبر!) توکي آهي معلوم نه آهن ڇا جن بي شڪريءَ سببان الله جي نعمتن کي مٽايو ۽ پنهنجي قوم کي تباهيءَ جي گهر ۾ وڌو (۲۸). دوزخ (۾)، آهي منجهس گهڙندا. اهو بچڙو تڪاڻو آهي (۲۹). ۽ الله سان شريڪ مقرر ڪيائون ته سندس واٽ کان (ماڻهن کي) پلائين. (اي پيغمبر! کين) ڇو ته اوهين مزا ماڻي وٺو ڇو ته اوهان جو (دوزخ جي) باه ڏانهن موٽڻ آهي (۳۰). (اي پيغمبر!) منهنجن انهن ٻانهن کي ڇو جن ايمان آندو آهي ته نماز پڙهندا رهن ۽ جيڪي کين رزق ڏنو اٿئون تنهن منجهان ڳجهو ۽ پڌرو ان ڏينهن جي اچڻ کان اڳ (الله جي واٽ ۾) خرچ ڪندا رهن جنهن ۾ نه ڪو واپار ۽ نه ڪا يارائي هوندي (۳۱). الله اهو آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي بڻايو ۽ آسمان کان (مينهن جو) پاڻي وسايو پوءِ ان سان (سڀ ڪنهن جنس جي) ميون مان اوهان جي روزي ڪڍيائين، اوهان کي ٻيڙيون هن لاءِ نوائي ڏنائين ته سندس حڪم سان سمند ۾ ترنديون رهن، ۽ اوهان کي نديون (به) نوائي ڏنائين (۳۲). ۽ اوهان لاءِ سدائين هلندڙ سج ۽ چنڊ نوائي ڏنائين، ۽ اوهان لاءِ رات ۽ ڏينهن نوائي ڏنائين (۳۳). ۽ جيڪا شيءِ کانئس گهريو تنهن سڀ مان ڪجهه اوهان کي ڏنائين، ۽ جيڪڏهن الله جي نعمتن کي ڳڻيندو ته آهي ڳڻي نه سگهندو، بيشڪ انسان ضرور بي انصاف بي شڪر آهي (۳۴). ۽ (ياد ڪر) جڏهن ابراهيم چيو ته اي منهنجا پالڻهار! هن شهر (مڪي) کي امن وارو ڪر ۽ مون کي ۽ منهنجي اولاد کي بتن جي پوڄڻ کان پاسي ڪر (۳۵).

رَبِّ انْتَهَنَّا أَضْلَلْنَا كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ ۖ فَمَنْ
 تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي ۖ وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿٢٦﴾ رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بُوَادٍ غَيْرِ
 ذِي ذَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا
 الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْئِدَةً مِّنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ
 وَارْتُفِعْهُمْ مِّنَ الشُّمُورِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٢٧﴾ رَبَّنَا
 إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نَعْلُنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ
 مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٨﴾ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
 وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعٌ
 الدُّعَاءُ ﴿٢٩﴾ رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ۗ
 رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءَ ﴿٣٠﴾ رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ
 وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٣١﴾ وَلَا تَحْسَبَنَّ
 اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۗ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ
 لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ ﴿٣٢﴾ مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي
 رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفِئَتُهُمْ هَوَاءٌ ﴿٣٣﴾

اي منهنجا پالٿهار! انهن (بتن) ماڻهن مان گهڻن کي ڀلايو آهي، پوءِ جيڪو منهنجي پويان لڳو سو بيشڪ منهنجو آهي، ۽ جنهن منهنجي نافرمانِي ڪئي ته بيشڪ تون بخشڻهار مهربان آهين (۳۶). اي اسان جا پالٿهار! مون پنهنجي اولاد مان ڪن کي غيرآباد ميدان ۾ تنهنجي تعظيم واري گهر (بيت الله) وٽ هن لاءِ تڪايو آهي ته اي اسان جا پالٿهار! آهي نماز پڙهن پوءِ ڪن ماڻهن جون دليون انهن ڏانهن لڙندڙيون ڪر ۽ کين ميون جي روزي ڏي ته مان آهي شڪرانو ڪن (۳۷). اي اسان جا پالٿهار! جيڪي (اسين) گجهو ڪريون ٿا ۽ جيڪي پڌرو ڪريون ٿا سو تون ڄاڻندو آهين- ۽ ڪا شيءِ نڪي زمين ۾ ۽ نڪي آسمان ۾ الله کان گجهي آهي (۳۸). سڀ ساراه انهي الله کي جڳائي جنهن مون کي ٻڌايي ۾ اسماعيل ۽ اسحاق عطا ڪيو، ڇو ته منهنجو پالٿهار ضرور دعا ٻڌندڙ آهي (۳۹). اي منهنجا پالٿهار! مون کي ۽ منهنجي اولاد مان ڪن کي نماز پڙهندڙ ڪر ۽ اي اسان جا پالٿهار! منهنجي دعا قبول ڪر (۴۰). اي اسان جا پالٿهار! مون کي ۽ منهنجي ماءُ پيءُ کي ۽ مؤمن ماڻهن کي (انهيءَ ڏينهن) بخش جنهن ڏينهن حساب قائم ٿيندو (۴۱). ۽ جيڪي ظالم ڪندا آهن تنهن کان الله کي بي خبر هرگز نه پانءِ الله کين رڳو انهي (ڏينهن) تائين ڍر ڏني آهي جنهن ڏينهن اکيون ٽري وينديون (۴۲). پنهنجا ڳاٽ ڪندڙ ٽڪڙا ڊوڙندڙ هوندا! پاڻ ڏانهن سندن نظر وري نه سگهندي، ۽ سندن دلون پيون دهڪنديون (۴۳).

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ
 ظَلَمُوا رَبَّنَا آخِرْنَا إِلَىٰ آجَلٍ قَرِيبٍ لَّحَبِّ دَعْوَتِكَ وَنَتَّبِعِ
 الرَّسُولَ ۖ أَوْ لَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِّنْ قَبْلِ مَا لَكُم مِّنْ زَوَالٍ ۗ وَسَكَنتُمْ
 فِي مَسَاكِينِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُم كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ
 وَضَرَبْنَا لَكُمُ الْأَمْثَالَ ۗ وَقَدْ مَكَرُوا مَكَرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكَرُهُمْ
 وَإِنْ كَانَ مَكَرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ۗ فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخَلَّفَ
 وَعِدهُ رَسُولَهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ۗ يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ
 غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ۗ وَتَرَى
 الْجُرْمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ۗ سَرَابِيلُهُمْ مِّنْ
 قِطْرَانٍ وَتَعْشَىٰ وُجُوهُهُمُ النَّارَ ۗ لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَّا
 كَسَبَتْ ۗ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ۗ هَذَا بَلَاغُ لِلنَّاسِ وَلِيُنذِرُوا
 بِهِ وَيَلْعَلُوا أَنَّهُمُ الْهَادُونَ ۗ وَاحِدٌ وَلْيَذُكَّرْ أُولُو الْأَلْبَابِ ۗ

سُورَةُ الْحَجَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الرَّفَعَتْ تِلْكَ الْيَتِيمَ الْكِتَابِ وَقُرَّانٍ مِّبْيِنٍ ①

۽ (اي پيغمبر!) ماڻهن کي ان ڏينهن کان ڊيچار (جنهن ڏينهن) کين عذاب پهچندو پوءِ ظالم چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! اسان کي ويجهيءَ مدت تائين مهلت ڏي ته تنهنجي سڏ کي قبول ڪريون ۽ پيغمبرن جي فرمانبرداري ڪريون۔ (چيو ويندو ته) هن کان اڳ اوهين قسم نه ڪندا هيو ڇا ته اوهان کي ڪا زوالي نه ٿيندي؟ (۴۴). ۽ اوهين انهن جي جاين ۾ تڪيو جن پاڻ تي ظلم ڪيو ۽ اوهان لاءِ واضح ٿيو ته انهن سان ڪيئن ڪيوسون ۽ اوهان لاءِ ڪيئي مثال بيان ڪياسون (۴۵). ۽ بيشڪ انهن پنهنجو (وڏو) مڪر ڪيو ۽ الله وٽ سندن مڪر (جي سزا) آهي۔ ۽ سندن مڪر ڪو اهڙو نه آهي جنهن سان جبل (پنهنجي جاين کان) هتي وڃن (۴۶). پوءِ (اي پيغمبر!) الله کي پنهنجن پيغمبرن سان پنهنجي وعدي جي خلافي ڪندڙ هرگز نه ڀانءِ ڇو ته الله زبردست (ان ڏينهن) بدلي وٺڻ وارو آهي (۴۷). جنهن ڏينهن هيءَ زمين مٽائي ٻي زمين ڪئي ويندي ۽ آسمان (بر). ۽ (سڀ ماڻهو) الله هڪڙي (۽) زبردست جي آڏو ٿيندا (۴۸). ۽ ان ڏينهن ڏوهارن کي زنجيرن ۾ ٻڌل ڏسندين (۴۹). سندن ڪپڙا گندرف مان هوندا ۽ سندن منهن کي باه وڪوڙيندين (۵۰). هن لاءِ ته هر هڪ ماڻهو جيڪي ڪمايو تنهن جو ان کي الله بدلو ڏئي۔ بيشڪ الله جلد حساب ڪندڙ آهي (۵۱). اهو (قرآن) ماڻهن کي پهچائڻو آهي ۽ ته ان سان ڊيچاريا وڃن ۽ ڄاڻن ته انهيءَ هڪ الله کان سواءِ ٻيو ڪو معبود نه آهي ۽ عقل وارا نصيحت وٺن (۵۲).

سورة حجر مڪي آهي ۽ هيءَ نوانوي
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

الر۔ هي آيتون (هن) ڪتاب ۽ چٽي قرآن جون آهن (۱).

رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ٢

ذُرَّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ

يَعْلَمُونَ ٣ وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرِيْبَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ

مَعْلُومٌ ٤ مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجْلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ٥ وَ

قَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَجُنُّونٌ ٦ لَو

مَا تَأْتِينَا بِالْمَلِكَةِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ٧ مَا نُنزِّلُ

الْمَلِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذْ مُنْظَرِينَ ٨ إِنَّا نَحْنُ

نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَفِظُونَ ٩ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ

قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ ١٠ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا

كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ١١ كَذَلِكَ نَسْلُكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ١٢

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ١٣ وَلَوْ فَتَحْنَا

عَلَيْهِمْ بَابًا مِنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ١٤ لَقَالُوا إِنَّمَا سَكَّرَتْ

أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَسْحُورُونَ ١٥ وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ

بُرُوجًا وَزَيَّنَّا لِلنَّظِيرِينَ ١٦ وَحَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ

رَّجِيمٍ ١٧ إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ مُبِينٌ ١٨

ڪافر گهڻو ئي (هيءَ) خواهش ڪندا ته جيڪر مسلمان هجون ها! (۲). (اي پيغمبر!) کين ڇڏي ڏي ته (دنيا ۾) ڪائين ۽ (لذتن ۾) مزا ماڻي وٺن ۽ کين اميد غافل ڪري ڇڏي پوءِ سگهوئي ڄاڻندا (۳). ۽ ڪنهن ڳوٺ کي ويران نه ڪيوسون پر (سندن بچڙن ڪمن جي ڪري) ان لاءِ مقرر حڪم ڪيل هو (۴). ڪائي قوم پنهنجي مقرر مدت کان نڪي اڳرائي ڪندي ۽ نڪي پوئتي رهي سگهندي (۵). ۽ (ڪافرن) چيو ته اي جنهن تي قرآن لائو ويو آهي! بيشڪ تون پڪ چريو آهين (۶). جيڪڏهن تون سچن مان آهين ته اسان وٽ ملائڪ ڇو نه آڻيندو آهين؟ (۷). (اي پيغمبر!) کين چؤ ته ملائڪ پڪي رت کان سواءِ نازل نه ڪندا آهيو ۽ (جيڪڏهن نازل ڪريون ۽ نه مڃين ته) انهيءَ مهل انهن کي مهلت نه ڏني ويندي (۸). اسان ئي نصيحت (يعني قرآن) نازل ڪيو ۽ اسين ئي سندس ضرور حفاظت ڪندڙ آهيو (۹). ۽ بيشڪ توکان اڳي پهرين ٽولين ۾ پيغمبر موڪلياسون (۱۰). ۽ ڪو پيغمبر وٽن نه ايندو هو جو انهيءَ سان ٺولين ڪرڻ کان سواءِ (بيو ڪجهه) نه ڪندا هئا (۱۱). ۽ اهڙي طرح ڏوهارين جي دلين ۾ (اهڙو خيال) وجهندا آهيو (۱۲). جو ان کي نه مڃيندا ۽ بيشڪ اڳين جي ريت هلي ايندي آهي (۱۳). ۽ جيڪڏهن آسمان مان ڪو دروازو مٿن کوليون ها پوءِ ان ۾ سدائين مٿي چڙهندا رهن ها (۱۴). تڏهن به ضرور چون ها ته رڳو اسان جون اکيون منڊيون ويون آهن بلڪ اسين جادو ڪيل قوم آهيو (۱۵). ۽ بيشڪ آسمان ۾ برج بڻاياسون ۽ ان کي ڏسندڙن لاءِ سينگاريسون (۱۶). ۽ ان کي هرڪنهن تڙيل شيطان کان بچايوسون (۱۷). پر جيڪو چوريءَ ڪن ڏئي تنهن جي ڪڍ چٽو اٿائون پوندو آهي (۱۸).

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَاهَا وَالْقَيْنَا فِيهَا رَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا
 مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ ١٩ وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ
 لَسْتُمْ لَهُ بِرِزْقَيْنَ ٢٠ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خِزْيَانُهُ وَمَا
 نُنزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ٢١ وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَاَنْزَلْنَا
 مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَاسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ٢٢ وَ
 إِنَّا لَنَحْنُ مُعْتَبِرُونَ ٢٣ وَلَقَدْ عَلَّمْنَا
 الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلَّمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ٢٤ وَإِنَّ
 رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ٢٥ وَلَقَدْ خَلَقْنَا
 الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمِإٍ مَسْنُونٍ ٢٦ وَالْجَانَّ
 خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ تَارِ السُّمُومِ ٢٧ وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ
 لِلْمَلَكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمِإٍ مَسْنُونٍ ٢٨
 فَاذْأَسْوَيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ٢٩
 فَسَجَدَ الْمَلَكَةُ كُلُّهُمْ أَسْبَغُوا إِلَّا ابْنُ سُلَيْمَانَ ٣٠ إِلَّا ابْنُ سُلَيْمَانَ
 السَّاجِدِينَ ٣١ قَالَ يَا بَلِيسُ مَا لَكَ إِلَّا تَكُونُ مَعَ السَّاجِدِينَ ٣٢ قَالَ
 لَمْ أَكُنْ لِأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمِإٍ مَسْنُونٍ ٣٣

۽ زمين کي پکيڙيوسون ۽ منجهس جبل کوڙياسون ۽ منجهس هر شيءِ اندازي سان ڄمائي سون (۱۹). ۽ منجهس اوهان لاءِ ۽ انهن لاءِ (قسم قسم جي) روزي (پيدا) ڪئي سون جن کي (اوهين) روزي ڏيندڙ نه آهيو (۲۰). اهڙي ڪا شيءِ آهي ئي ڪانه جنهن جا خزانا اسان وٽ نه هجن انهن شين کي (اسين) مقرر اندازي کان سواءِ نه لاهيندا آهيون (۲۱). ۽ ڪڪرن کڻندڙ وائن کي موڪليندا آهيون پوءِ آسمان مان پاڻي وسائيندا آهيون پوءِ اهو اوهان کي پياريندا آهيون، ۽ اهو اوهين (تلاون ۾) گڏ ڪرڻ وارا نه آهيو (۲۲). ۽ اسين ئي جياريندا آهيون ۽ ماريندا آهيون ۽ اسين (سڀ ڪنهن جا) وارث آهيون (۲۳). ۽ بيشڪ اوهان کان اڳ وارا به ڄاڻندا آهيون ۽ بيشڪ (اوهان کان) پوءِ ايندڙ (به) ڄاڻندا آهيون (۲۴). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار کين اتاريندو. بيشڪ اهو حڪمت وارو ڄاڻندڙ آهي (۲۵). ۽ بيشڪ اسان آدم کي ڳوهيل گنديءَ وڃندڙ مٽيءَ مان بڻايو (۲۶). ۽ ان (آدم) کان اڳ جن جي ڄييءَ واري باه مان بڻايوسون (۲۷). ۽ جڏهن تنهنجي پالڻهار ملائڪن کي چيو ته آءُ آدم کي ڳوهيل سڙيل وڃندڙ مٽيءَ مان بڻائيندڙ آهيان (۲۸). پوءِ جڏهن کيس بڻائي برابر ڪريان ۽ منجهس پنهنجي روح مان ڦوڪيان تڏهن کيس سجدو ڪندڙ ٿي ڪري پئجو (۲۹). پوءِ انهن مڙني ملائڪن گڏجي سجدو ڪيو (۳۰). سواءِ ابليس جي. جنهن سجدي ڪندڙن سان گڏ هجڻ کان انڪار ڪيو (۳۱). (الله) چيو ته اي ابليس! توکي ڇا ٿيو جو سجدي ڪرڻ وارن مان نه ٿين؟ (۳۲). (هن) چيو ته مون کي نه جڳائيندو آهي ته آءُ اهڙي ماڻهوءَ کي سجدو ڪريان جنهن کي ڳوهيل گنديءَ وڃندڙ مٽيءَ مان بڻايو اٿيئي (۳۳).

قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ۗ وَإِنَّ عَلَيْكَ
 اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ۗ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمٍ
 يُبْعَثُونَ ۗ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ۗ إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ
 الْمَعْلُومِ ۗ قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي
 الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ۗ إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ
 الْمُخْلِصِينَ ۗ قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ۗ إِنَّ
 عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ
 مِنَ الْغَائِبِينَ ۗ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ۗ
 لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ۗ
 إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ۗ ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ
 أَمِينٍ ۗ وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غَلٍّ إِخْوَانًا عَلَى
 سُرُرٍ مُتَقَابِلِينَ ۗ لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا
 بِمُخْرَجِينَ ۗ نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۗ وَأَنَّ
 عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ۗ وَنَبِّئْهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ۗ
 إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ۗ

(الله) فرمايو ته ان (بهشت) مان نڪر ڇو ته تون تڙيل آهين (۳۴). ۽ توتي قيامت تائين لعنت آهي (۳۵). (ابليس) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي قيامت جي ڏينهن تائين مهلت ڏي (۳۶). (الله) فرمايو ته بيشڪ تون مهلت ڏنلن مان آهين (۳۷). نهريل وقت واري ڏينهن تائين (۳۸). (ابليس) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! تو جو مون کي گمراه ڪيو آهي تنهن ڪري آءُ انهن لاءِ زمين ۾ (گناهن کي) ضرور سينگاريندس ۽ ضرور سڀني کي گمراه ڪندس (۳۹). سواءِ انهن تنهنجن ٻانهن جي جي سڃا آهن (۴۰). (الله) فرمايو ته هيءَ وات مون تائين سڌي آهي (۴۱). گمراهن مان جنهن تنهنجي تابعداري ڪئي تنهن کان سواءِ (ٻين) منهنجن ٻانهن تي تنهنجو ڪو وس نه آهي (۴۲). ۽ انهن مڙني گمراهن جي انجام واري جاءِ دوزخ آهي (۴۳). ان کي ست دروازا آهن. هر ڪنهن دروازي لاءِ انهن مان وراهيل ڀاڱو آهي (۴۴). بيشڪ پرهيزگار باغن ۽ چشمن ۾ هوندا (۴۵). (کين چئبو ته) انهن ۾ بي فڪرا ٿي سلامتي سان گهڙو (۴۶). ۽ سندن سينن ۾ جيڪي ڪينو هوندو سو انهن مان ڪينداسين (هڪ ٻئي جا) پاڻ ٿي امهون سامهون تختن تي ويٺا هوندا (۴۷). اُتي کين نڪو ٿڪ پهچندو ۽ نه ڪي اُتان ڪڍيا ويندا (۴۸). (اي پيغمبر!) منهنجن ٻانهن کي خبر ڏي ته آءُ بخشڻهار مهربان آهيان (۴۹). ۽ منهنجو عذاب ئي ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۵۰). ۽ (اي پيغمبر!) انهن کي ابراهيم جي مهمانن جي خبر ڏي- (۵۱). جنهن مهل وٽس پهتا (تنهن مهل) چيائون سلام- (ابراهيم) چيو ته اسين اوهان کان ڊڄندڙ آهيون (۵۲).

قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلَيْمْ ۖ قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي
 عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ تُبَشِّرُونَ ۗ قَالَ الْوَأَبَشَّرْنَاكَ
 بِالْحَقِّ فَلَا تَكُن مِّنَ الْقَنِطِينَ ۗ قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِّن
 رَّحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ۗ قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا
 الْمُرْسَلُونَ ۗ قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ۗ إِلَّا آلَ
 لُوطٍ إِنَّا لَمَنْجُوهُمْ أَجْعِبِينَ ۗ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَا إِنَّهَا لَمِنَ
 الْغَابِرِينَ ۗ فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ۗ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ
 مُّنكَرُونَ ۗ قَالُوا بَلْ جِئْنَاكَ بَهَاكُنَاؤِ فِیهِ يَتَّبِعُونَ ۗ وَ
 اتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ۗ فَأَسْرِ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِّنَ
 اللَّیْلِ وَاتَّبِعْ أَدْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُ
 حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ۗ وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَٰلِكَ الْأَمْرَانَ دَارَهُوْلَاءَ
 مَقْطُوعٍ مُّصْبِحِينَ ۗ وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ۗ
 قَالَ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ۗ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا
 تَخْزُونِ ۗ قَالُوا أَوْلَمْ نَنْهَكَ عَنِ الْعَالَمِينَ ۗ قَالَ هَٰؤُلَاءِ بَنَاتِي
 إِن كُنْتُمْ فَعِلِينَ ۗ لَعَنَّاكَ إِنَّهُمْ لَغَفَىٰ سَكَرْتِهِمْ يَعْمَهُونَ ۗ

چيائون ته نه ڊج! اسين توکي علم واري پٽ جي مبارڪ ڏيون
 ٿا (۵۳). (ابراهيم) چيو ته مون کي هن هوندي به مبارڪ ڏيو ٿا ڇا جو
 مون کي بڊائپ پهتي آهي پوءِ ڪهڙي طرح مبارڪ ڏيو ٿا؟ (۵۴). چيائون
 ته توکي جائي مبارڪ ڏيون ٿا تنهن ڪري نااميدن مان نه ٿي (۵۵).
 (ابراهيم) چيو ته پنهنجي پالڻهار جي رحمت کان گمراهن کان سواءِ (بيو)
 ڪير نااميد ٿيندو؟ (۵۶). (وري) ابراهيم چيو ته اي موڪليل (ملائڪو)
 اوهان جو ڪهڙو ڪم آهي (۵۷). چيائون ته اسين ڏوهارين جي قوم
 ڏانهن موڪليل آهيون (۵۸). لوط جي گهراڻي وارن کان سواءِ. جن مڙني
 کي اسين ضرور بچائيندڙ آهيون (۵۹). سواءِ سندس زال جي جنهن لاءِ طئي
 ڪيوسون ته اها رهيلن مان آهي (۶۰). پوءِ جنهن مهل موڪليل
 (ملائڪ) لوط جي گهراڻي وارن ڏانهن آيا (۶۱). (تنهن مهل لوط) چيو ته
 اوهين اوڀري قوم آهيو (۶۲). چيائون ته (نه) بلڪ تو ورت اهو (عذاب) وٺي
 آيا آهيو جنهن ۾ (ڪافر) شڪ ڪندا هئا (۶۳). ۽ تو ورت سچ سان آيا
 آهيو ۽ بيشڪ اسين ضرور سچا آهيون (۶۴). پوءِ پنهنجي ڪٽنب سميت
 راتو واه نڪر ۽ (تون) سندن پويان هل ۽ اوهان مان ڪو هڪڙو (به) پوئتي
 نه واجهائي ۽ جتي ڪم ڪيو ويو اُتو اُتي وڃو (۶۵). ۽ لوط ڏانهن هن
 حڪم جو وحي ڪيوسون ته انهن جي پاڙ صبح ٿيندي ئي پتي
 ويندي (۶۶). ۽ شهر وارا خوشيون ڪندا آيا (۶۷). (لوط) چيو ته هي
 منهنجا مهمان آهن پوءِ مون کي لڳي نه ڪريو (۶۸). ۽ الله کان ڊڄو ۽ خوار
 نه ڪريو (۶۹). چيائون ته توکي ڏيه جهان وارن (جي مهماني) کان نه
 جهليو هيوسون ڇا؟ (۷۰). (لوط) چيو ته جيڪڏهن اوهين (منهنجو
 چيو) ڪندڙ ٿيندؤ ته هي منهنجون ڌيئر حاضر آهن (۷۱). (اي پيغمبر!)
 تنهنجي حياتي جو قسم آهي ته اهي (ڪافر) پنهنجي گمراهي ۾ حيران
 آهن (۷۲).

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ ﴿٤٦﴾ فَجَعَلْنَا عَلَيْهِمُ سَفَلًا وَ
أَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ ﴿٤٧﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ
لِلْمُتَوَسِّبِينَ ﴿٤٨﴾ وَإِنَّهَا لِبِالسَّبِيلِ مُقِيمَةٌ ﴿٤٩﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً
لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٠﴾ وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لَظَالِمِينَ ﴿٥١﴾ فَانقَمْنَا
مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لَبِإِمَامٍ مُبِينٍ ﴿٥٢﴾ وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحَجْرِ
الْمُرْسَلِينَ ﴿٥٣﴾ وَاتَّيَنَّمُوا بَيْنَنَا فَأَنزَلْنَا عَنْهُمْ غُرُوزًا ﴿٥٤﴾
وَكَأَنَّهُمْ يُنَجِّثُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا مِنْبِتًا ﴿٥٥﴾
فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْحِحِينَ ﴿٥٦﴾ فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا
كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٧﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ ﴿٥٨﴾ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ فَاصْفِرِ الصَّفْحَ
الْجَبِيلِ ﴿٥٩﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلْقُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَقَدْ تَبَيَّنَكَ
سَبْعًا مِنْ الْمُشَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمِ ﴿٦١﴾ لَا تَمُدَّنَّ
عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ
عَلَيْهِمْ وَارْحُضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٦٢﴾ وَقُلْ إِنِّي أَنَا
النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿٦٣﴾ كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِبِينَ ﴿٦٤﴾

پوءِ سج ڀرڻ مهل ڪڙڪي ورتن (۷۳). ۽ ان شهر جو مٿيون پاسو ان جي هيٺ ڪيوسون ۽ مٿن پڪل مٽيءَ جا ڳوڙها وساياسون (۷۴). بيشڪ ان ۾ عبرت وٺندڙن لاءِ نشايون آهن (۷۵). ۽ اهو ڳوٺ هميشه (جي اڄ وڃ) واري واٽ تي هو (۷۶). بيشڪ ان ۾ مؤمنن لاءِ نشانيون آهن (۷۷). ۽ ايڪه (شهر) وارا طالمر هئا (۷۸). پوءِ کانئن بدلو ورتوسون. ۽ (لوطين ۽ ايڪه وارن جا) ٻئي ڳوٺ ڀڏري رستي تي هئا (۷۹). ۽ بيشڪ حجر وارن پيغمبرن کي ڪوڙو پانيو (۸۰). ۽ کين پنهنجيون نشانيون ڏنيون سون پوءِ انهن کان منهن موڙيندڙ ٿيا (۸۱). ۽ بي فڪر ٿي جبلن مان ٽڪي گهر ٺاهيندا هئا (۸۲). پوءِ کين صبح ٿيندي ئي ڪڙڪي (اچي) ورتو (۸۳). پوءِ جيڪو ڪمايائون سو کانئن ڪجهه به تاري نه سگهيو (۸۴). ۽ آسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي منجهن آهي سو رت کان سواءِ نه بڻايو اٿئون. ۽ قيامت ضرور اچي آهي پوءِ (سندن بي ادبين کان) سهڻي طرح درگذر ڪر (۸۵). بيشڪ تنهنجو پالڻهار وڏو خلقيندڙ (۽) گهڻو ڄاڻندڙ آهي (۸۶). ۽ بيشڪ توکي ٻٽيون ست آيتون (يعني سورة فاتحه) ۽ وڏو قرآن ڏنوسون (۸۷). انهن کي هر جنس جي سامان مان جيڪي شيون ڏنيون سون تن ڏانهن تون پنهنجون آڪيون کڻي نه نهار ۽ نڪي مٿن ڏک ڪر ۽ مؤمنن لاءِ پنهنجو پاسو (شفقت مان) جهڪو ڪر (۸۸). ۽ چؤ ته بيشڪ آءٌ ڀڏرو ڊيڄاريندڙ آهيان (۸۹). جهڙي طرح انهن ورهاست ڪندڙن تي (عذاب) نازل ڪيوسون (۹۰).

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٤١﴾ فَوَرَّكَ لِنَسْأَلَهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٤٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٣﴾ فَأُصْدِعْ يَمَاتُؤُمْرُو
 اءَعْرَضُ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿٤٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٤٥﴾ الَّذِينَ
 يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ نَعْلَمُ
 أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿٤٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ
 مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿٤٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٤٩﴾

سُورَةُ النَّحْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 إِنِّي أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ﴿١﴾ يُنَزِّلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ
 مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿٢﴾ خَلَقَ
 السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ خَلَقَ
 الْإِنسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾ وَالْأَنْعَامَ
 خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنَافِعُ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾
 وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

جن قرآن کي ٽڪرا ٽڪرا ڪيو (۹۱). (تهڙي طرح) تنهنجي پالڻهار جو قسم آهي ته انهن مڙني کان ضرور پڇنداسون (۹۲). جيڪي ڪندا آهن تنهن بابت (۹۳). پوءِ جيڪي توکي حڪم ڪجي ته سو کولي ٻڌاءِ ۽ مشرڪن کان منهن موڙ (۹۴). اسان تنهنجي طرفان انهن چتر ڪندڙن جي پورائي ڪئي (۹۵). جي الله سان ٻيو معبود مقرر ڪندا آهن پوءِ سگهوئي ڄاڻندا (۹۶). ۽ بيشڪ ڄاڻندا آهيون ته جيڪي چوندا آهن تنهن سببان تنهنجو سينو تنگ ٿيندو آهي (۹۷). پوءِ تون پاڪائي سان پنهنجي پالڻهار جي ساراه ڪر ۽ سجدي ڪندڙن مان هج (۹۸). ۽ (ايسٽائين) پنهنجي پالڻهار جي عبادت (پيو) ڪر جيستائين توکي موت پهچي (۹۹).

سورة نحل مڪي آهي ۽ هيءَ هڪ سو اٺاويھ
آيتون ۽ سورهن رڪوع آهي.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

الله جو حڪم پهتو تنهن ڪري ان جي ٽڪر نه ڪريو، الله پاڪ آهي ۽ انهيءَ شيءِ کان مٿاهون آهي جيڪا ساڻس شريڪ مقرر ڪندا آهن (۱). پنهنجن ٻانهن مان جنهن لاءِ گهرندو آهي تنهن تي پنهنجي ارادي سان ملائڪن کي وحي سان هن لاءِ نازل ڪندو آهي ته (ماڻهن کي) ڊيڄاريو (ته الله تو فرمائي) ته مون کان سواءِ ٻيو ڪو عبادت جو لائق نه آهي تنهن ڪري مون کان ڊڄو (۲). آسمانن ۽ زمين کي رت سان ٻڌايائين. جيڪا شيءِ ساڻس شريڪ ڪندا آهن تنهن کان (اهو) مٿاهون آهي (۳). آدميءَ کي نظفي مان خلقياڻين پوءِ اوچتو ٿي اهو پٿرو جهڳڙالو ٿي پيو (۴). ۽ اوهان لاءِ ڍور خلقياڻين انهن مان گرم پوشاڪون ۽ (ٻيا) فائدا آهن ۽ منجھائڻن کي کائيندا آهيو (۵). جنهن مهل (اهي ڍور) واڙيندا آهيو ۽ جنهن مهل چيڙيندا آهيو (تنهن مهل) اوهان لاءِ سونهن آهي (۶).

وَتَحْمِلُ أُنْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَدَلٍ لَّمْ تَكُونُوا بِلِغِيهِ إِلَّا بِشِقِّ
 الْأَنْفُسِ ۗ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرؤُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٤﴾ وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ
 وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٥﴾
 وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِزٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٦﴾ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ
 شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسَيُّونَ ﴿٧﴾ يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ
 الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ
 الثَّمَرَاتِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٨﴾ وَسَخَّرَ
 لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ ۗ وَالنُّجُومَ
 مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٩﴾
 وَمَا ذَرَأْتُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ۗ إِنَّ فِي
 ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿١٠﴾ وَهُوَ الَّذِي
 سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا
 مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا ۗ وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاجِرَ
 فِيهِ ۗ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١١﴾

۽ جنهن شهر ڏانهن اوهين پنهنجي جيئن ڪي جوڪي ۾ وجهڻ کان سواءِ پهچي نه سگهندا اهو تنهن ڏانهن اوهان جو بار کڻندا آهن۔ چو ته اوهان جو پالڻهار وڏو ٻاجهارو مهربان آهي (۷) . ۽ گهوڙا ۽ خچر ۽ گڏه هن لاءِ (خلقيائين) ته انهن تي اوهين چڙهو ۽ (انهن ڪي) زينت ڄاڻو۔ ۽ جيڪي شيون (اوهين) نه ڄاڻندا اهو سي (به) پيدا ڪندو آهي (۸) . ۽ الله تي سڌو رستو (ڏسڻ) آهي ۽ انهن مان ڪي (رستا) ڏنگا آهن۔ ۽ جيڪڏهن (الله) گهري ها ته اوهان مڙني ڪي سڌو رستو ڏيکاري ها (۹) . اهو (الله) آهي جنهن آسمان مان اوهان لاءِ پاڻي وسايو منجهانئس ڪجه پيئڻ جو آهي ۽ منجهانئس جهنگ (پيدا ٿيندو) آهي جنهن ۾ مال چاريندا آهو (۱۰) . ان سان پوک ۽ زيتون ۽ ڪجيون ۽ انگور ۽ هر جنس جا ميوو اوهان لاءِ ڄمائيندو آهي۔ بيشڪ ان ۾ سوچيندڙ قوم لاءِ ضرور نشاني آهي (۱۱) . ۽ اوهان لاءِ رات ۽ ڏينهن ۽ سج ۽ چنڊ تابع ڪيائين۔ ۽ تارا سندس حڪم سان تابع ڪيل آهن بيشڪ ان ۾ سمجهدار قوم لاءِ ضرور نشانيون آهن (۱۲) . ۽ قسمن قسمن رنگن جون (شيون ۽ جانور) جيڪي زمين ۾ پيدا ڪيائين سي به اوهان لاءِ آهن۔ بيشڪ ان ۾ نصيحت وٺندڙ قوم لاءِ ضرور نشاني آهي (۱۳) . ۽ اهو (الله) آهي جنهن درياءَ ڪي هن لاءِ تابع ڪيو ته اوهين منجهانئس تازو گوشت (يعني مڇي) کائو ۽ منجهانئس آهي زيور (يعني موتي) ڪيو جيڪي اوهين پائيندا آهو، ۽ منجهس ترندڙ پيرڙيون ڏسندو آهين ۽ انهي لاءِ ته اوهين سندس رزق ڳوليو ۽ ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (۱۴) .

وَالْقَىٰ فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَن تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا
 لَّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾ وَعَلَّمَتِ بِالْجَمِّ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾ أَفَمَنُ
 يَخْلُقُ كَمَنُ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾ وَإِن تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ
 لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٨﴾ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَ
 مَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ
 شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ
 أَيَّانَ يَبْعَثُونَ ﴿٢١﴾ إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُم مَُّنكَّرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾ لَاجِرٌ مِّنْ
 اللَّهِ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا يَعْلَمُونَ أَنَّهُ لَأَيُّبُ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿٢٣﴾
 وَإِذْ أُنزِلَ عَلَيْكُمْ أَلْحَامُ الْأَنْبِيَاءِ
 الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾ لِيُحِبُّوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ
 وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلِيسَاءَ مَا
 يَزِرُونَ ﴿٢٥﴾ قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ فَاتَىٰ
 اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِن
 فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

۽ زمين ۾ مضبوط جبل کوڙيائين ته متان اها اوهان کي ڏوڏو ڏئي ۽ نديون (وهائيائين) ۽ رستا بڻايائين ته مان اوهين سڌو رستو لهو (۱۵). ۽ (پيا به گهڻا) نشان- ۽ تارن سان آهي (ماڻهو) سڌو رستو لهندا آهن (۱۶). جيڪو پيدا ڪري سو انهي جهڙو آهي ڇا جو (ڪجهه به) پيدا نه ڪري؟ پوءِ ڇو نه نصيحت وٺندا آهيو؟ (۱۷). جيڪڏهن اوهين الله جي نعمتن کي ڳڻيو ته انهن کي (ڪڏهن به) ڳڻي نه سگهندؤ- ڇو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۸). ۽ جيڪي لڪائيندا آهيو ۽ جيڪي ڀڏرو ڪندا آهيو سو الله ڄاڻندو آهي (۱۹). ۽ جن کي الله کان سواءِ سڏيندا آهن سي ڪا شيءِ خلقي نه سگهندا آهن ۽ آهي (پاڻ) خلقيا ويا آهن (۲۰). مردا بي جان آهن، ۽ نه ڄاڻندا آهن ته ڪڏهن اٿاريا ويندا (۲۱). اوهان جو معبود هڪڙو خدا آهي، پوءِ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن تن جون دليون مڃڻ واريون نه آهن ۽ آهي وڏائي ڪندڙ آهن (۲۲). (ڪافر) جيڪي لڪائيندا آهن ۽ جيڪي (هو) ڀڏرو ڪندا آهن سو بلاشڪ الله ڄاڻندو آهي- بيشڪ اهو وڏائي ڪندڙن کي پسند نه ڪندو آهي (۲۳). ۽ جڏهن انهن کي چئبو آهي ته اوهان جي پالڻهار ڇا نازل ڪيو آهي؟ (تڏهن) چوندا آهن ته اڳين جون آکاڻيون (۲۴). (اهو سندن چوڻ) هن لاءِ آهي جو قيامت جي ڏينهن پنهنجا پورا بار کڻندا ۽ جن کي بنا علم جي گمراه ڪندا آهن تن جا (به) ڪجهه بار کڻندا- خبردار! جيڪو (به) بار کڻندا سو بچڙو آهي (۲۵). جيڪي کائڻن اڳ هئا تن بيشڪ فريب ڪيو پوءِ الله جي حڪم سندن اڏاوتن کي بنيادن کان پٽيو پوءِ انهن تي مٿائڻن ڇت اچي ڪري ۽ کين عذاب اتان پهتو جتان ڄاڻائون ئي نه ٿي (۲۶).

ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ
 كُنْتُمْ تُشَاقِقُونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ
 الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّوهُمْ الْمَلَائِكَةُ
 ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَامَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءٍ بَلَى إِنَّ
 اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ فَادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ
 خَالِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٦٩﴾ وَقِيلَ لِلَّذِينَ
 اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي
 هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٧٠﴾
 جَدَّتْ عَدْنٌ يَدُخُلُونَهَا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا
 مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٧١﴾ الَّذِينَ تَتَوَفَّوهُمْ
 الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا
 كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ
 يَأْتِي أَمْرٌ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمْ
 اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٧٣﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ
 مَا عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهٖ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧٤﴾

وري قيامت جي ڏينهن کين خوار ڪندو ۽ چونڊو ته (اوهان جا) مون سان
 نهرائيل شريڪ جن جي بابت اوهين تڪرار ڪندا هيؤ سي ڪٿي آهن؟
 جن کي علم ڏنو ويو سي چوندا ته اڄ انهن ڪافرن تي خوري ۽ بچڙائي
 آهي (۲۷). جن جو ملائڪ اهڙي حالت ۾ ساه ڪيندا آهن جو پاڻ تي
 ظالم هئا، آهي صلح پيش ڪندا (۽ چوندا ته) اسان ڪا بچڙائي نه ڪئي
 هئي. (ملائڪ چوندا ته) هاڻو! جيڪي اوهين ڪندا رهيو سو الله ڄاڻندڙ
 آهي (۲۸). پوءِ دوزخ جي دروازن مان گهڙو منجهس سدائين رهندڙ هجو.
 پوءِ وڌائي ڪنڌڙن جي جاءِ بچڙي آهي (۲۹). ۽ پرهيزگارن کي چيو ويو ته
 اوهان جي پالڻهار ڇا نازل ڪيو آهي؟ چوندا ته چڱائي. جن هن دنيا ۾
 چڱائي ڪئي تن لاءِ چڱائي آهي. ۽ آخرت جو گهر ضرور پيلو آهي. ۽
 پرهيزگارن جو گهر ضرور پيلو آهي (۳۰). جو هميشه جي رهڻ وارا باغ آهن
 ان ۾ گهڙندا آهن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن جيڪي گهرندا سو انهن
 لاءِ منجهن آهي. اهڙي طرح الله پرهيزگارن کي بدلو ڏيندو (۳۱). (اهي آهي
 آهن) جن کي ملائڪ پاڪ حالت ۾ ماريندا آهن (ملائڪ) چوندا آهن
 السلام عليكم. جيڪي (عمل) ڪندا هيؤ تنهن سببان بهشت ۾
 گهڙو (۳۲). ڪافر (موت جي) ملائڪن جي پاڻ وٽ اچڻ يا تنهنجي
 پالڻهار (جي عذاب) جي حڪم اچڻ کان سواءِ (بيو) ڪو انتظار نه
 ڪندا آهن. جيڪي ڪانئن اڳ هئا تن به اهڙي طرح ڪيو هو. ۽ الله مٿن
 ظلم نه ڪيو پر آهي پاڻ تي ظلم ڪندا هئا (۳۳). پوءِ کين سندن
 ڪرتوتن جي بچڙائي پهتي ۽ جنهن لاءِ نٺوليون ڪندا هئا سا کين ويڙهي
 ويڙهي (۳۴).

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبْدْنَا مِنْ دُونِهِ
 مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا أَحْرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ
 كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا
 الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ
 اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ
 وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ
 كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ إِنَّ تَحْرِيصَ عَلَيَّ هَدَاهُمْ
 فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾ وَ
 اقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مِنْ نَبْوَةٍ
 بَلَى وَعَدَّ عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنْ أَكْثَرُ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾
 يُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا
 أَنَّهُمْ كَانُوا كَذِبِينَ ﴿٣٩﴾ إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ
 لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾ وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا
 ظَلَمُوا النَّبِيَّ نَبْوَتَهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَا جَزَاءُ الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ
 كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٤٢﴾

۽ مشرڪ چوندا آهن ته جيڪڏهن الله گهري ها ته ان کانسواءِ ڪا شيءِ
 نڪي اسين پوڄيون ها ۽ نڪي اسان جا ابا ڏاڏا (پوڄين ها) ۽ نڪي ان
 جي حڪم کان سواءِ ڪا شيءِ حرام ڪريون ها۔ اهڙي طرح جيڪي
 کائناتن اڳ هئا تن به ڪيو هوم پوءِ پيغمبرن تي پڌري (پيغام) پهچائڻ کان
 سواءِ (بيو ڪجهه لازم) نه آهي (۳۵). ۽ بيشڪ هر قوم ۾ (هڪ) پيغمبر
 موڪليو سون ته الله جي عبادت ڪريو ۽ بتن (جي پوڄا) کان پري ٿيو،
 پوءِ منجهانن ڪي اهڙا آهن جن کي الله هدايت ڪئي ۽ منجهانن ڪي
 اهڙا آهن جن تي گمراهي ثابت ٿي۔ پوءِ ملڪن ۾ گهڻو وري ڏسو ته
 ڪوڙن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي (۳۶). (اي پيغمبر!) جيڪڏهن هنن کي
 هدايت ڪرڻ لاءِ حرص ڪندين (ته منجهانن ڪوبه فائدو نه آهي) چو ته
 الله جنهن کي گمراه ڪندو آهي تنهن کي هدايت نه ڪندو آهي ۽ انهن جو
 ڪوبه مددگار نه آهي (۳۷). ۽ الله جو پڪيءَ طرح قسم ڪنيائون ته جيڪو
 مرنديو تنهن کي الله (وري) نه جياريندو۔ هاڻو! وري (جياريندو) ان (ڳالهه)
 تي وعدو پڪ ٿي چڪو آهي پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۳۸). هن لاءِ
 (وري جياريندو) ته جنهن بابت تڪرار ڪندا آهن سو انهن کي (الله) پڌرو
 ڪري ٻڌائي ۽ ته ڪافر ڄاڻن ته آهي (پاڻ) ڪوڙا هئا (۳۹). ڪنهن به
 شيءِ لاءِ اسان جو چوڻ بس هي آهي ته جڏهن اسين ان کي پيدا ڪرڻ
 گهرندا آهيون تڏهن ان کي چوندا آهيون ته ٿيءُ ته ٿي پوندي آهي (۴۰). ۽
 جن پاڻ تي ظلم ٿيڻ کان پوءِ الله (جي واٽ) ۾ وطن ڇڏيو تن کي
 ضرور دنيا ۾ چڱي جاءِ ڏيندا آهيون۔ ۽ ضرور آخرت جو اجر تمام وڏو
 آهي۔ ڪاش جو ڄاڻن ها (۴۱). (اهي نعمتون انهن کي آهن) جن صبر
 ڪيو ۽ (جي) پنهنجي پالڻهار تي ڀروسو ڪن ٿا (۴۲).

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رَجَالًا نُوحِيَ إِلَيْهِمْ فَسَعَوْا أَهْلَ
 الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لِتَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
 الذِّكْرَ لَتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾
 أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ
 أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٨﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ
 فِي تَقْلِبِهِمْ فَهَاءُمْ مُعْجِزِينَ ﴿٢٩﴾ أَوْ يَأْخُذَهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ فَإِنَّ
 رَبَّهُمْ لَرُءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٣٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ
 يَتَقَيَّبُوا ظِلُّهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ وَهُمْ
 دُخْرُونَ ﴿٣١﴾ وَيَلْبَسُونَ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ
 دَابَّةٍ وَالْهَلِكَةِ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٣٢﴾ يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ قَوْمِهِمْ
 وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٣٣﴾ وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا الْهَيْئَتَيْنِ
 إِنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ فَإِذَا يَأْتَى فَاذْهَبُونَ ﴿٣٤﴾ وَكَهَ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَ
 الْأَرْضِ وَكَهَ الدِّينِ وَأَصْبَا أَفْغِيرًا اللَّهُ تَتَّقُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا لَكُمْ
 مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْعَرُونَ ﴿٣٦﴾
 ثُمَّ إِذَا كُشِفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِحْتُمْ مِنْكُمْ بِرَبِّكُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٧﴾

۽ (اي پيغمبر!) تو کان اڳ (ڪو پيغمبر) مردن کان سواءِ نه موڪليو اٿئون
 انهن ڏانهن وحي ٿي ڪيوسون پوءِ (اي انسانو!) جيڪڏهن (اوهين) نه
 ڄاڻندا آهيو ته علم وارن کان پڇو (۴۳). دليلن ۽ ڪتابن سان
 (موڪلياسون)۔ ۽ اسان توڏانهن قرآن هن لاءِ نازل ڪيو ته جيڪي ماڻهن
 لاءِ نازل ڪيو ويو آهي سو انهن کي بيان ڪري ٻڌائين ۽ مان آهي
 سوچين (۴۴). جن براين جي رت رتي سي (هن کان) بي پوا ٿيا آهن
 ڇا ته الله کين زمين ۾ ڳهائي ڇڏي يا جتان نه ڄاڻندا هجن اُتان مٿن
 عذاب اچي؟ (۴۵). يا انهن کي سندن گهمڻ قرڻ ۾ پڪڙي پوءِ آهي عاجز
 ڪرڻ وارا نه آهن (۴۶). يا پوائتي حالت ۾ کين پڪڙي پوءِ اوهان جو
 پالڻهار ٻاجهارو مهربان آهي (۴۷). الله جيڪي شيون خلقيون تن ڏانهن
 ڇو نه ڏسندا آهن جو سندن پاڇا سڄي ۽ ڪٻي (پاسي) الله کي سجدو
 ڪندڙ ٿي لڙندا آهن ۽ آهي عاجزي ڪندڙ آهن (۴۸). ۽ جيڪي آسمانن
 ۾ آهي سي ۽ جيڪي ساهدار زمين ۾ آهن سي ۽ ملائڪ (سڀ) الله کي
 سجدو ڪندا آهن ۽ آهي وڏائي نه ڪندا آهن (۴۹). (ملائڪ) پنهنجي
 پالڻهار کان ڊڄندا آهن جو سندن مٿان آهي ۽ جيڪو حڪم ڪبو اٿن
 سو ڪندا آهن (۵۰). ۽ الله فرمايو آهي ته اوهين به خدا ڪري نه وٺو، اُن
 هڪ الله کان سواءِ ٻيو ڪو عبادت جو لائق نه آهي، تنهن ڪري اوهين
 خاص مون کان ڊڄندا رهو (۵۱). ۽ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو
 سندس آهي ۽ اُن جي عبادت سدائين (لازم) آهي۔ پوءِ الله کان سواءِ ٻين
 کان ڇو ڊڄندا آهيو؟ (۵۲). ۽ جيڪا نعمت اوهان تي ٿيل آهي سا الله
 جي پار کان آهي۔ پوءِ جڏهن اوهان تي سختي پهچي ٿي تڏهن ڏانهن
 دانھون ڪندا آهيو (۵۳). وري جڏهن اوهان کان ڏک لاهي (تڏهن) جهٽ
 پٽ اوهان مان ڪا ٽولي پنهنجي پالڻهار سان شريڪ مقرر ڪندي
 آهي۔ (۵۴).

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَهُمْ فَتَمْتَعُوا بِسَوْفٍ تَعْلَمُونَ ﴿٥٥﴾ وَيَجْعَلُونَ
 لَهَا آلِيَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَسْتُمْ لَهَا كُنتُمْ
 تَفْتَرُونَ ﴿٥٦﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾
 وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنْثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾
 يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَبِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ أَمْ
 يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلْأَسَاءُ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾ لِلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾
 وَلَوْ يَأْخُذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ
 يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ
 سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾ وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَصِفَ
 السِّدْتُهُمُ الْكُذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لِأَجْرِمَانٍ لَّهُمُ النَّارُ
 أَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾ تَاللَّهِ لَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّنْ قَبْلِكَ
 فزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمُ الْيَوْمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ﴿٦٣﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي
 اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

هن لاءِ ته ڪين جيڪي ڏنوسون تنهن جي بي شڪري ڪن۔ پوءِ دنيا ۾ خوش گذاريو، پوءِ سگهو ڄاڻندو (۵۵)۔ ۽ جيڪي ڪين ڏنوسون تنهن مان (ڪافر) انهن (بتن) لاءِ حصو مقرر ڪندا آهن جي نه ڄاڻندا آهن۔ الله جو قسم آهي ته جيڪي ناهن ڏهندي آهيون تنهن بابت ضرور پڇيا ويندو (۵۶)۔ ۽ الله لاءِ ڏيرون (مقرر) ڪندا آهن، اهو پاڪ آهي، ۽ پاڻ لاءِ جيڪي وٺندو اٿن (يعني پٽ۔ سو مقرر ڪندا آهن) (۵۷)۔ ۽ جڏهن منجهانئن ڪنهن هڪ کي ڏيءَ (ڄمڻ) جي خبر ڏني آهي (تڏهن) سندس منهن ڪارو ٿي ويندو آهي ۽ اهو ڏک ڀريل ٿيندو آهي (۵۸)۔ جيڪا ڪيس خراب خبر ڏني وئي تنهن جي (ناراضگي) سببان قوم کان پيو لڪندو آهي۔ (ڳڻتيءَ ۾ پوندو آهي ته) ان (ڏيءَ جي ٻار) کي خواريءَ هوندي (به زنده) رکي يا ان کي مٽيءَ ۾ ڊهي ڇڏي۔ خبردار آهي جيڪو فيصلو ڪندا آهن سو بچڻو آهي (۵۹)۔ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن تن جو مثال بچڻو آهي۔ ۽ الله جو مثال مٿاهون آهي۔ ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۶۰)۔ ۽ جيڪڏهن الله ماڻهن کي سندن ظلم سببان پڪڙي ته ڪنهن چرندڙ کي زمين تي نه ڇڏي پر انهن کي مقرر مدت تائين مهلت ڏيندو آهي، پوءِ جنهن مهل سندن مدت پھچندي (تنهن مهل) هڪ گهڙي نڪي دير ڪندا ۽ نڪي اڳيرو ويندا (۶۱)۔ ۽ الله لاءِ اها شيءِ مقرر ڪندا آهن جيڪا (پاڻ) ناپسند ڪندا آهن ۽ سندن زبانون ڪوڙ بڪنديون آهن ته، سندن لاءِ (چوٽڪاري جي) چڱائي آهي۔ بلاشڪ انهن لاءِ (دوزخ جي) باه آهي ۽ اهي حد کان لنگهي ويل آهن (۶۲)۔ الله جو قسم آهي ته بيشڪ توکان اڳ امتن ڏانهن (پيغمبر) موڪلياسون پوءِ ڪين شيطان سندن عمل چڱا ڪري ڏيکاريا پوءِ اهو آج سندن دوست آهي ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۶۳)۔ ۽ (اي پيغمبر!) توتي ڪتاب هن کان سواءِ نازل نه ڪيو سون ته جن ان بابت تڪرار ڪيو تن لاءِ تون وضاحت ڪرين ۽ (پڻ) مؤمن قوم لاءِ هدايت ۽ باجهه آهي (۶۴)۔

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ
 مِمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبْنَا خَالِصًا يَغَّا لِلشَّرْبِينَ ﴿٤٦﴾
 وَمِنْ شَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا
 حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤٧﴾ وَأَوْحَى رَبُّكَ إِلَى
 النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٤٨﴾
 ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلًا يَخْرُجُ مِنْ
 بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ
 يُرَدُّ إِلَى أَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ
 قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾ وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ
 فَضَّلُوا بَرَأْدِي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِنِعْمَةِ
 اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٥١﴾ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا
 وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً وَرَزَقَكُمْ مِنَ
 الطَّيِّبَاتِ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَيَنْعَمَتِ اللَّهُ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٥٢﴾

۽ الله آسمان کان (مينهن جو) پاڻي وسايو پوءِ ان سان زمين کي سندس ويرانيءَ کان پوءِ آباد ڪيائين۔ بيشڪ ان ۾ ٻڌندڙ قوم لاءِ نشاني آهي (۶۵) . ۽ بيشڪ ديورن ۾ اوهان لاءِ عبرت آهي۔ جيڪي سندن پيٽن ۾ اهي تنهن مان چيڻن ۽ رت جي وچان نج کير اوهان کي پياريندا آهيون جو پيئندڙن کي لذت ڏيندڙ آهي (۶۶) . ۽ کجين جي ۽ انگورن جي ميون مان ڪو (اهڙو قسم) آهي جو ان مان شراب ۽ سٺي روزي بڻائيندا آهيون۔ بيشڪ ان ۾ سمجهدار قوم لاءِ نشاني آهي (۶۷) . ۽ تنهنجي پالڻهار ماڪيءَ جي مک ڏانهن الهام ڪيو ته ڪن جبلن ۾ ۽ وڻن ۾ ۽ جن (شين) مان (ماڻهو گهرن جون) چتليون جوڙيندا آهن تن ۾ گهر بڻاءِ (۶۸) . وري هر جنس جي ميون مان ڪاءُ پوءِ پنهنجي پالڻهار جي واٽن تي آسانيءَ سان هل۔ سندس پيٽن مان رنگا رنگ پيڻڻ جي شيءِ (يعني ماڪي) نڪرندي آهي منجهس ماڻهن لاءِ شفا آهي۔ بيشڪ ان ۾ سوچ ڪندڙ قوم لاءِ عبرت آهي (۶۹) . ۽ الله اوهان کي خلقيو وري اوهان کي ماريندو، ۽ اوهان مان ڪو نڪمي (جهور) عمر ڏانهن هن لاءِ موٽايو ويندو آهي ته ڄاڻڻ کان پوءِ ڪجهه نه ڄاڻي۔ بيشڪ الله وڏو ڄاڻندڙ وڏي وس وارو آهي (۷۰) . ۽ الله اوهان مان هڪڙن کي ٻين کان وڌيڪ روزي ڏني آهي، پوءِ اهي وڌ ڏنل روزي وارا پنهنجي روزيءَ کي پنهنجن ٻانهن تي موٽائڻ وارا نه آهن ته اهي (سڀ) منجهس برابر هجن۔ پوءِ الله جي نعمتن جو ڇو انڪار ڪندا آهن؟ (۷۱) . ۽ الله اوهان لاءِ اوهان جي جنس مان زالون پيدا ڪيون ۽ اوهان جي زالن مان پٽ ۽ پوتا (پيدا) ڪيائين ۽ اوهان کي سٺين شين مان روزي ڏنائين۔ پوءِ ڇو باطل کي مڃيندا آهن ۽ اهي ڇو الله جي نعمتن جو انڪار ڪندا آهن؟ (۷۲) .

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤٦﴾ فَلَا تَضُرُّوهُ
 بِاللَّهِ الْأَمْثَالُ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٧﴾ ضَرَبَ
 اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ
 مِنْ أَرْشَاقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ
 يَسْتَوُونَ ۗ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٨﴾ وَضَرَبَ
 اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ
 كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ الْآيَاتِ بَخِيرٌ هَلْ يَسْتَوِي
 هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٩﴾
 وَاللَّهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا
 كَلِمَةٍ الْبَصِيرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾
 وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَ
 جَعَلَ لَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥١﴾
 أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ
 إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

۽ الله ڌاران انهن جي عبادت ڪندا آهن جيڪي آسمانن ۽ زمين مان کين روزي ڏيڻ جو ڪجهه اختيار نه رکندا آهن ۽ نه ڪي (ڪجهه ڪري) سگهندا آهن (۷۳). پوءِ الله لاءِ (بچڙا) مثال بيان نه ڪريو. چو ته الله ڄاڻندو آهي ۽ اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۷۴). الله هڪ خريد ٿيل بانهي جو مثال بيان ڪري ٿو جنهن جو ڪنهن شيءِ تي وس نه هجي ۽ (بيو) اهو جنهن کي پاڻ وٽان چڱي روزي ڏني سون پوءِ اهو ان مان (اسان جي وات ۾) بگجهو ۽ پٿرو خرچ ڪندو هجي (اهي ٻئي پاڻ ۾) برابر آهن ڇا؟ سڀ ساراه الله کي جڳائي. پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۷۵). ۽ الله ٻن ماڻهن جو (بيو) مثال بيان ڪري ٿو جن ٻنهي مان هڪڙو گونگو هجي ڪنهن شيءِ تي وس ڪونه هجيس ۽ اهو پنهنجي مالڪ تي بار هجي جيڏانهن موڪليس اتان ڪا پلائي نه آئي. اهو انهيءَ جي برابر آهي ڇا جيڪو انصاف جو حڪم ڏئي ۽ اهو سڌي وات تي هجي؟ (۷۶). ۽ آسمانن ۽ زمين جو بگجهه الله کي (معلوم) آهي. ۽ قيامت (اٿڻ) جو ڪم (سندس اڳيان) رڳي اک چنپ (جي دير) جهڙو آهي بلڪ اهو انهي کان به وڌيڪ نزديڪ آهي. چو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۷۷). ۽ الله اوهان کي اوهان جي مائٽن جي پيٽن مان ڪڍيو جو ڪجهه نه ڄاڻندا هيئو ۽ اوهان جا ڪن ۽ اکيون ۽ دليون بڻائين ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (۷۸). آسمان جي فضا ۾ لڙڪيل پکين ڏانهن نه ڏسندا آهن ڇا؟ انهن کي الله کان سواءِ ڪوئي نه جهليندو آهي. بيشڪ ان ۾ ايمان واري قوم لاءِ نشانيون آهن (۷۹).

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ
 الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ اقَامَتِكُمْ ۗ
 وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثَانًا وَمَتَاعًا
 إِلَىٰ حِينٍ ۝٨٠ وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ
 مِنَ الْجِبَالِ الْكُنَانَا وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ
 وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ
 لَعَلَّكُمْ تَسْلِمُونَ ۝٨١ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاءُ
 الْمُبِينُ ۝٨٢ يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ
 الْكٰفِرُونَ ۝٨٣ وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا
 يُؤَدِّنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ۝٨٤ وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ
 ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ۝٨٥ وَ
 إِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شَرَكَاءَهُمْ قَالَ أُوَارِثُ بَنَاهُمْ أَهْلًا
 شُرَكَاءُؤُنَا الَّذِينَ كُنْتُمْ تُدْعَوْنَ مِنْ دُونِكُمْ فَأَلْقَوْا
 إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ۝٨٦ وَالْقَوَا إِلَى اللَّهِ
 يَوْمَئِذٍ لِلسَّلَامِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ۝٨٧

۽ الله اوهان جي گهرن مان اوهان لاءِ آرام (جو هنڌ) بڻايو ۽ ڍورن جي چمڙن مان اوهان لاءِ گهر بڻايائين جن کي اوهين پنهنجي مسافري جي ڏينهن ۽ پنهنجي ڪنهن هنڌ رهڻ جي ڏينهن ۾ هلڪو پائيندا آهيو ۽ سندن اُنن ۽ سندن مِلسن ۽ سندن ڏاسن مان (گهر جو) اسباب ۽ فائدي جو سامان بڻايو تا (جو گچ) مدت تائين (ڪم ڏئي) تو (۸۰). ۽ الله پنهنجي خليل شين مان اوهان لاءِ چائون بڻايون ۽ جبلن مان اوهان لاءِ چرون بڻايائين ۽ اوهان لاءِ ڪپڙا بڻايائين جي اوهان کي گرمي (۽ سردِي) کان بچائيندا آهن ۽ ڪپڙا جي، اوهان کي اوهان جي ويڙهه کان بچائيندا آهن۔ اهڙي طرح اوهان تي پنهنجي نعمت پوري ڪندو آهي ته مان اوهين فرمانبرداري ڪريو (۸۱). پوءِ جيڪڏهن ڦرندا ته (اي پيغمبر) تو تي پڌري پيغام پهچائڻ کان سواءِ (پيو ڪي) نه آهي (۸۲). الله جي نعمت ڄاڻندا آهن وري اُن کي نه مڃيندا آهن ۽ اُنهن مان گهڻا ڪافر آهن (۸۳). ۽ جنهن ڏينهن سڀ ڪنهن توليءَ مان (هڪ) شاهد ڪڙو ڪنداسون اُنهيءَ ڏينهن ڪافرن کي (عذر ڪرڻ لاءِ) موڪل نه ڏبي ۽ نڪي اُنهن جا عذر قبول ڪيا ويندا (۸۴). ۽ جڏهن ظالم عذاب ڏسندا تڏهن کائڻ (عذاب) نڪي هلڪو ڪبو ۽ نڪي اُنهن کي مهلت ڏبي (۸۵). ۽ جڏهن مشرڪ پنهنجن بتن کي ڏسندا (تڏهن) چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! هي اسان جا آهي بت آهن جن کي توکان سواءِ سڏيندا هئاسين، پوءِ آهي (بت) اُنهن کي ورندي ڏيندا ته اوهين ڪوڙا آهيو (۸۶). اُنهيءَ ڏينهن الله جي آڏو عاجزي ڪندا ۽ جيڪو ناهه ناهيندا هئا سو کائڻ پُلجي ويندو (۸۷).

الَّذِينَ كَفَرُوا وَاصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا
فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿٨٨﴾ وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ
أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِّنْ أَنفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا
عَلَىٰ هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَ
هُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾ إِنَّ اللَّهَ بِأَمْرِهِ
بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَائِي ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ
الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾ وَ
أَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَفْضُوا الْأَيْمَانَ
بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ
يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا
مِنَ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخْلًا بَيْنَكُمْ أَنْ
تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلِيُبَيِّنَ
لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٩٢﴾ وَلَوْ شَاءَ
اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَٰكِن يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ
وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَلَسْتَ لِنَّاسٍ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

جن انڪار ڪيو ۽ الله جي واٽ کان (ماڻهن کي) جهليو تن کي عذاب جي مٿان عذاب انهيءَ سببان وڌائينداسون جو (هو) فساد ڪندا هئا (۸۸). ۽ اُن ڏينهن هر ٽوليءَ ۾ سندن جنس مان مٿن شاهد بيهارينداسون ۽ (اي پيغمبر!) توکي هنن (ڪافرن) تي شاهد آئينداسون. ۽ هر شيءِ جي وضاحت لاءِ ۽ مسلمانن جي هدايت ۽ پاڇه ۽ خوشخبري ڏيڻ لاءِ تو تي ڪتاب نازل ڪيو سون (۸۹). بيشڪ الله انصاف ۽ ڀلائي (ڪرڻ) ۽ مائٽي وارن کي ڏيڻ جو حڪم ڪري ٿو ۽ بي حياتيءَ ۽ برائيءَ ۽ زبردستيءَ کان جهلي ٿو، اوهان کي نصيحت ڏئي ٿو ته مان اوهين نصيحت وٺو (۹۰). ۽ جڏهن اوهين الله جو (نالو وٺي پاڻ ۾) انجام ڪريو (تڏهن اهو) انجام پاڙيو ۽ اوهين قسمن کي سندن پڪي ڪرڻ کان پوءِ نه پڇو جو بيشڪ الله کي پاڻ تي نگهبان ڪيو اٿو. چو ته جيڪي ڪندا آهيو سو الله ڄاڻندو آهي (۹۱). ۽ اُن عورت وانگر نه ٿيو جنهن پنهنجو ست (ڪٽڻ ۽) پڪي ڪرڻ کان پوءِ چني کوهي ڇڏيو. اوهين قسمن کي هن لاءِ پاڻ ۾ حيلو بڻايو ٿا ته (هڪ) ٽولي ٻيءَ ٽوليءَ کان وڌيڪ ٿئي. الله ته اوهان کي رڳو اُن سان پرکيندو آهي. ۽ جنهن بابت اوهين تڪرار ڪندا آهيو سو قيامت جي ڏينهن اوهان جي لاءِ ضرور بيان ڪندو (۹۲). ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته اوهان کي هڪ جماعت ڪري ها پر جنهن جي لاءِ وڻندو اٿس تنهن کي گمراه ڪندو آهي، ۽ جنهن جي لاءِ وڻندو اٿس تنهن کي هدايت ڪندو آهي. ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو تنهن بابت اوهين ضرور پڇيو (۹۳).

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ
 ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَ
 لَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٣﴾ وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا
 إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٩٤﴾ مَا عِنْدَكُمْ
 يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَكُنْزِينَ الَّذِينَ صَبَرُوا
 أَجْرُهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٥﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا
 مِّنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثِيَ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّاهُ حَيوةً طَيِّبَةً
 وَكُنْزِيَّيَهُمْ أَجْرُهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٦﴾ فَإِذَا
 قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿٩٧﴾
 إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ
 يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٨﴾ إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ
 هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿٩٩﴾ وَإِذَا بَدَلْنَا آيَةً مَّكَانَ آيَةٍ
 اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنزِّلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ
 لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠٠﴾ قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ
 لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠١﴾

۽ اوهين پنهنجن قسمن کي پاڻ ۾ ٺڳي نه بڻايو نه ته انهن جي پڪي ڪرڻ کان پوءِ اوهان جا پير ترڪندا ۽ (ماڻهن کي) الله جي واٽ کان جهلڻ سببان سزا چڪندؤ، ۽ اوهان کي وڏو عذاب ٿيندو (۹۴). ۽ الله جي انجام کي ٿوري مله سان نه وڪڻو، ڇو ته جيڪڏهن اوهين ڄاڻندا آهيو ته جيڪي الله وٽ آهي سو اوهان جي لاءِ چڱو آهي (۹۵). جيڪي اوهان وٽ آهي سو ڪپي ويندو ۽ جيڪي الله وٽ آهي سو هميشه رهڻ وارو آهي- ۽ جن صبر ڪيو تن کي سندن عملن جو بلڪل ڀلو بدلو ڏينداسون (۹۶). جنهن چڱو عمل ڪيو (پوءِ) اهو مرد هجي يا عورت ۽ اهو مؤمن هوندو ته ضرور کيس ڀلي حياتي ڏيئي جيارينداسون، ۽ جيڪي ڪندا هئا تنهن جو بدلو ضرور کين تمام ڀلو ڏينداسون (۹۷). پوءِ (اي پيغمبر!) جڏهن قرآن پڙهين تڏهن تڙيل شيطان (جي شر) کان الله جي سامر پڻ (۹۸). ان کي ايمان وارن تي ۽ جي پنهنجي پالڻهار تي ڀروسو ڪندا آهن تن تي ڪو غلبو نه آهي (۹۹). سندس غلبو رڳو انهن تي آهي جيڪي کيس دوست رکندا آهن ۽ (انهن تي به) جيڪي الله سان شريڪ (مقرر) ڪندا آهن (۱۰۰). ۽ جڏهن هڪڙيءَ آيت جي جاءِ تي ٻي آيت مٿاهي آئيندا آهيو ۽ الله جيڪي نازل ڪندو آهي سو چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي (تڏهن) چوندا آهن ته تون رڳو پاڻون بڻائيندڙ آهين- (نه!) بلڪ انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۱۰۱). (اي پيغمبر!) کين چؤ ته اهو قرآن تنهنجي پالڻهار وٽان جبرئيل سج سان هن لاءِ نازل ڪيو آهي ته مؤمنن کي ثابت رکي ۽ مسلمانن لاءِ هدايت ۽ خوشخبري هجي (۱۰۲).

وَقَدْ نَعَلُمْ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي
 يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجِبُوا وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُّبِينٌ ﴿١٠٣﴾
 إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيَهُمُ اللَّهُ وَلَا مُمْسِكٌ
 عَذَابُ الْيَوْمِ ﴿١٠٤﴾ إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكُذِّبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكٰذِبُونَ ﴿١٠٥﴾ مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ
 بَعْدِ إِيْمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيْمَانِ وَلٰكِنْ
 مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِّنَ اللَّهِ وَلَهُمْ
 عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا
 عَلَى الْآخِرَةِ وَإِنَّ اللَّهَ لَيَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿١٠٧﴾
 أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَسَمِعِهِمْ وَأَبْصَارِهِمْ
 وَأُولَئِكَ هُمُ الْغٰفِلُونَ ﴿١٠٨﴾ لَاجِرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ
 الْخٰسِرُونَ ﴿١٠٩﴾ ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنَّا بَعْدَ
 مَا فَعَلْنَا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِن بَعْدِهَا
 لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٠﴾ يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ
 نَفْسِهَا وَتُوَفَّى كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾

۽ بيشڪ ڄاڻندا آهيون ته اُهي چوندا آهن ته اُن (پيغمبر) کي ڪو ماڻهو
 سيڪاريندو آهي۔ جنهن ڏانهن اها نسبت ڪندا آهن تنهن جي ٻولي عجمي
 آهي ۽ هيءُ (قرآن) چٽي عربي ٻوليءَ ۾ آهي (۱۰۳). بيشڪ جيڪي الله
 جي آيتن کي نه مڃيندا آهن تن کي الله سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي ۽ انهن
 لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۰۴). ڪوڙو ٺاه انهن کان سواءِ ڪونه
 ٺاهيندو آهي جيڪي الله جي آيتن کي نه مڃيندا آهن، ۽ اُهي (پاڻ) ڪوڙا
 آهن (۱۰۵). جنهن کي (ڪفر ڪرڻ تي) زور ڪيو وڃي (اُهو زبان سان
 ڪجهه چوي) ۽ سندس دل ايمان سان مطمئن هجي اُن کان سواءِ جيڪو
 پنهنجي ايمان اٿڻ کان پوءِ الله جو انڪار ڪري بلڪ جيڪو ڪفر سان
 سينو ويڪرو ڪري (يعني راضي ٿئي) اهڙن تي الله جو ڏمر آهي، ۽ انهن
 لاءِ وڏو عذاب آهي (۱۰۶). اهو هن ڪري جو انهن دنيا جي حياتي کي
 آخرت کان زياده پسند ڪيو آهي ۽ (انهيءَ ڪري) ته الله ڪافرن جي قوم
 کي هدايت نه ڪندو آهي (۱۰۷). اُهي اُهي آهن جو سندن دلين ۽ سندن
 ڪنن ۽ سندن اکين تي الله مَهر هڻي ۽ اُهي بي خبر آهن (۱۰۸). بلاشڪ
 اُهي ئي آخرت ۾ خساري وارا آهن (۱۰۹). وري بيشڪ تنهنجو پالڻهار انهن
 کي (بخشي ٿو) جيڪي (ڪفر جي ڪلمي چوڻ لاءِ ڪافرن جي هٿان)
 ايذايا ويا پوءِ وطن ڇڏيائون وري جهاد ڪيائون ۽ صبر ڪيائون.
 بيشڪ تنهنجو پالڻهار اُن کان پوءِ ضرور بخشهار مهربان آهي (۱۱۰).
 انهيءَ ڏينهن هر هڪ ماڻهو پنهنجي جيءَ طرفان جهيڙو ڪندو ايندو ۽ هر
 هڪ ماڻهو جيڪي ڪمايو تنهن جو کيس پورو بدلو ڏبو ۽ انهن سان ظلم
 نه ڪبو (۱۱۱).

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ آمِنَةً مُطْمَئِنَّةً
 يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعُمِ
 اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا
 يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِّنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ
 فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١١٣﴾ فَكُلُوا مِمَّا
 رَزَقَكُمْ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا ۖ وَاشْكُرُوا لِنِعْمَتِ اللَّهِ إِنَّ
 كُتْمَ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿١١٤﴾ إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَ
 الدَّمَ وَلَحْمَ الْخُزَيْرِ وَمَا أُهْلَ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ ۚ فَمَنِ
 اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١١٥﴾
 وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتَكُمُ الْكُذِبَ هَذَا
 حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ ۗ إِنَّ
 الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾
 مَتَاعٌ قَلِيلٌ ۙ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١١٧﴾ وَعَلَى الَّذِينَ
 هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ ۙ وَمَا
 ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿١١٨﴾

۽ الله هڪ ڳوٺ جو (هڪ) قصو بيان ڪيو آهي جو امن ۽ سکون سان هو ان کي سندس روزي هر ڪنهن هنڌان ججهي ايندي هئي پوءِ الله جي نعمتن جي بي شڪري ڪيائين پوءِ جيڪي ڪندا هئا تنهن سببان الله کيس بڪ ۽ پيو جي پوشاڪ (جو مزو) چڪايو (۱۱۲). ۽ بيشڪ منجهانئن (هڪ) پيغمبر وٽن آيو پوءِ کيس ڪوڙو پانيائون تنهن ڪري کين عذاب پڪڙيو ۽ اهي ظالم هئا (۱۱۳). پوءِ الله اوهان کي جيڪا حلال (۽) سني شيءِ روزي ڪري ڏني تنهن مان کائو ۽ جيڪڏهن اوهين خاص الله جي عبادت ڪندا آهيو ته سندس نعمتن جو شڪرانو ڪريو (۱۱۴). مثل ديور ۽ رت ۽ سوٽر جو ماس ۽ جنهن شيءِ کي الله جي نالي کان سواءِ ٻئي جي نالي سان سڏيو وڃي تنهن کان سواءِ ٻيو (ڪجهه به) اوهان تي حرام نه ڪيائين، پوءِ جيڪو نڪي بي فرماني ڪندڙ ۽ نه ڪي حد کان لنگهندڙ ٿي لاچار ٿئي (۽ کائي) ته بيشڪ الله بخششهار مهربان آهي (۱۱۵). ۽ جن شين کي اوهان جون زبانون ڪوڙ سان بيان ڪنديون آهن تن لاءِ (هن ڪري) نه چئو ته هيءَ حلال آهي ۽ هيءَ حرام آهي ته الله تي ڪوڙو ناه ٺاهيو. ڇو ته جيڪي الله تي ڪوڙو ناه ٺاهيندا آهن سي (ڪڏهن) نه چئندا (۱۱۶). ۽ هيءَ (حياتي) ٿوري موڙي آهي ۽ انهن لاءِ آخرت ۾ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۱۷). ۽ جيڪي تو تي هن کان اڳ بيان ڪيوسون سو يهودين تي حرام ڪيو هوسون، ۽ اسان مٿن ظلم نه ڪيو پر (هو) پاڻ تي ظلم ڪندا هئا (۱۱۸).

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ
 بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ١١٩ ع
 إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ
 الْمُشْرِكِينَ ١٢٠ شَاكِرًا لِنِعْمَةِ اللَّهِ عَلَيْهِ إِجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَى صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ ١٢١ وَاتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَآتَاهُ فِي الْآخِرَةِ لَمَنِ
 الصَّالِحِينَ ١٢٢ ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا
 وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ١٢٣ إِنَّمَا جَعَلُ السَّبْتَ عَلَى الَّذِينَ
 اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا
 كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ١٢٤ أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ
 وَالنُّوعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِ لَهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ
 رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ١٢٥
 وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ ١٢٦ وَلَئِنْ
 صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ١٢٧ وَأَصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ
 وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ١٢٨
 إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ١٢٩ ع

وري جن بي سمجھائي سان بچڙا ڪم ڪيا وري ان کان پوءِ توبه ڪيائون ۽ پاڻ سڌار يائون تن لاءِ تنهنجو پالڻهار ان (توبه) کان پوءِ بلڪل ضرور بخشڻهار مهربان آهي (۱۱۹). ابراهيم هڪ طرفو ٿيل الله جي عبادت ڪندڙ امام هو ۽ مشرڪن مان نه هو (۱۲۰). الله جي نعمتن جو شڪر ڪندڙ هو۔ (الله) کيس سڳورو ڪيو ۽ سڌي وات ڏانهن هدايت ڪيائينس (۱۲۱). ۽ دنيا ۾ کيس چڱائي ڏني سون۔ ۽ بيشڪ اهو آخرت ۾ پلارن مان آهي (۱۲۲). (اي پيغمبر! ان کان) پوءِ تو ڏانهن وحي ڪيوسون ته هڪ مهاڙي ابراهيم جي دين جي تابعداري ڪر۔ ۽ ابراهيم مشرڪن مان نه هو (۱۲۳). جن چنچر بابت تڪرار ڪيو تن کان سواءِ بين تي ان (جي تعظيم) جو حڪم لازم نه ڪيو ويو۔ ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار قيامت جي ڏينهن سندن وچ ۾ انهيءَ جو ضرور نبيرو ڪندو جنهن ۾ تڪرار ڪندا آهن (۱۲۴). (اي پيغمبر!) حڪمت ۽ سهڻي نصيحت سان پنهنجي پالڻهار جي وات ڏانهن (ماڻهن کي) دعوت ڏي ۽ سهڻي نموني ساڻن بحث ڪر۔ چو ته جيڪو الله جي وات کان گمراه ٿيو تنهن کي تنهنجو پالڻهار وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي ۽ اهو هدايت وارن کي (ب) وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي (۱۲۵). ۽ جيڪڏهن (ڪافرن کان) بدلو وٺو ته جيترو ايڏايا ويا هجو اوترو انهن کي ايڏايو۔ ۽ جيڪڏهن اوهين صبر ڪريو ته اهو صابرن لاءِ پلو آهي (۱۲۶). ۽ (اي پيغمبر!) صبر ڪر ۽ تنهنجو صبر الله جي توفيق سان ئي آهي ۽ جيڪو فريب ڪندا آهن تنهن بابت نڪي مٿن ڌڪ ڪر ۽ نڪي تنگ دل ٿيءَ (۱۲۷). پڪ جيڪي پرهيزگاري ڪندڙ آهن ۽ جيڪي پلارا آهن تن سان الله گڏ آهي (۱۲۸).

سُورَةُ بَنِي إِسْرَائِيلَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ

الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا الَّذِي بَرَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنَ

الْأَيْتَانِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ٢ وَاتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَ

جَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ آلَاتٍ تَتَذَكَّرُونَ ٣ وَكَيْفَا ٤

ذُرِّيَّةٍ مِّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ٥

وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ

مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوقَ كَبِيرًا ٦ فَآذَاءَ وَعَدَّوْلَهُ مَا بَعَثْنَا

عَلَيْكُمْ عِبَادًا نَّآؤُلَىٰ بِأَيْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ

وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ٧ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ

وَأَمَدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ٨

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنفُسِكُمْ ٩ وَإِنْ آسَأْتُمْ فَلَهَا ١٠

فَآذَاءَ وَعَدَّ الْأُخْرَةَ لَيْسُوا أَوْجُوهَكُمْ وَلَيْدٌ خُلُوا

الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوَاتُ تَبِيرًا ١١

سورة بني اسرائيل مكي آهي ۽ هي هڪ سو
 بارهن آيتون ۽ بارهن رڪوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

اهو (الله) پاڪ آهي جنهن پنهنجي ٻانهي (محمد ﷺ) کي هڪڙي رات (جي اندر) تعظيم واريءَ مسجد (حرام) مان، انهيءَ مسجد اقصيٰ تائين، جنهن جي چوڌاري برڪت رکي سون، هن لاءِ سير ڪرايو ته کيس پنهنجيون نشانين ڏيکاريون. بيشڪ اهوئي ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (١). ۽ موسيٰ کي ڪتاب (توريت) ڏنسون ۽ ان کي بني اسرائيلن لاءِ هدايت ڪرڻ وارو ڪيوسون (۽ چيوسون) ته مون (الله) کان سواءِ (ٻيو) ڪو ڀرجهلو نه وٺو (٢). اي (ان قوم جو) اولاد! جن کي نوح سان گڏ (بيڙيءَ ۾) چاڙهيوسون. بيشڪ اهو شاڪر ٻانهو هو (٣). ۽ بني اسرائيلن ڏانهن (سندن) ڪتاب ۾ (هي حڪم) موڪليوسون ته اوهين ملڪ ۾ به پيرا ضرور فساد ڪندؤ ۽ اوهين ضرور وڏي سرڪشي ڪندؤ (٤). پوءِ جڏهن بنهين مان پهريون انجام (فساد جو) ايندو (تڏهن) اوهان تي پنهنجا ڏاڍا سورهيه ٻانها کڙا ڪندا سون جي شهرن جي وچ ۾ ڪاهي پوندا. ۽ اهو انجام (پورو) ٿيڻو آهي (٥). وري اوهان کي هڪ ڀيرو مٿن غلبو ڏينداسون ۽ مال ۽ اولاد سان اوهان کي (لڳو لڳ) وڌائينداسون ۽ اوهان جي لشڪر کي وڌائينداسون (٦). جيڪڏهن اوهين چڱائي ڪندؤ ته (اها) پاڻ لاءِ چڱائي ڪندؤ ۽ جيڪڏهن اوهين بيچڙائي ڪندؤ ته پاڻ لاءِ. پوءِ جڏهن ٻيو انجام (فساد جو) پهچندو ته ٻيا اوهان جا منهن آرها ڪندا ۽ اهڙي طرح مسجد ۾ گهڙندا جهڙي طرح ان ۾ پهريون ڀيرو گهڙيا هئا ۽ جنهن تي غالب ٿيندا تنهن کي چڱي طرح آڇائيندا (٧).

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُمْ عَلَيْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ
 لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ۝۱۵ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّذِي هِيَ أَلْقَوْمٌ وَ
 يُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ۝۱۶
 وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ۝۱۷
 وَيَذَرُ الْإِنْسَانَ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ۝۱۸
 وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ فَمَحْوِنَا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ
 النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ
 وَالْحِسَابَ وَكُلُّ شَيْءٍ فَضَّلْنَاهُ تَفْصِيلًا ۝۱۹ وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ
 طَبِيرَةً فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ۝۲۰
 أَفَرَأَيْتَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ۝۲۱ مَن اهْتَدَىٰ فَإِنَّمَا
 يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَن ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ
 وِزْرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ۝۲۲ وَإِذَا أَرَدْنَا
 أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا
 الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ۝۲۳ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِن
 بَعْدِ نُوحٍ ۝۲۴ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ۝۲۵

(چيو ويو ته) اوهان جو پالڻهار ويجهوئي اوهان تي باجه ڪندو، ۽ جيڪڏهن اوهين (تيون پيرو) ڦرندؤ ته اسين به (سزا ڏيڻ ڏانهن) ڦرنداسون۔ ۽ ڪافرن لاءِ دوزخ کي قيد خانو مقرر ڪيوسون (٨). هيءُ قرآن انهيءَ (وات) ڏانهن رستو ڏيکاريندو آهي جيڪا ڏاڍي سڌي آهي ۽ انهن مؤمنن کي خوشخبري ڏيندو آهي جيڪي چڱا ڪم ڪندا آهن ته انهن لاءِ بلڪل وڏو اجر آهي (٩). ۽ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن تن لاءِ بلڪل ڏکوئيندڙ عذاب تيار ڪيو آئون (١٠). ۽ انسان بوائيءَ کي (اهڙو) گهرندو آهي جهڙو پلائيءَ کي سندس گهرڻ هوندو آهي۔ ۽ انسان جلد باز آهي (١١). ۽ رات ۽ ڏينهن کي به نشانين ڪيون سون پوءِ رات جي نشاني کي مڃيائون ۽ ڏينهن جي نشاني کي هن لاءِ روشن ڪيوسون ته پنهنجي پالڻهار جو فضل ڳوليو ۽ (پڻ هن لاءِ) ته اوهين سالن جو ڳاڻاڻو ۽ حساب ڄاڻو۔ ۽ هر هڪ شيءِ جو تفصيلي بيان ڪيوسون (١٢). ۽ هر ماڻهو جي ڳچيءَ ۾ سندس عمل نامو ٻڌسون۔ ۽ قيامت جي ڏينهن هڪ ڪتاب انهي لاءِ ڪينداسون جو ان کي ڪليل ملندو (١٣). (چيو ويندس ته) پنهنجو ڪتاب پڙه۔ اڄ تنهنجو نفس ئي توتي حساب وٺندڙ ڪافي آهي (١٤). جيڪو هدايت وارو ٿيو اهو رڳو پاڻ لاءِ ئي هدايت وارو ٿيو ۽ جيڪو ڀلو (گمراه ٿيو) سو رڳو پاڻ لاءِ ڀلندو۔ ۽ ڪو ٻار ڪندڙ ٻئي ڪنهن جو ٻار نه ڪندو۔ ۽ اسين ايسٽائين عذاب ڪندڙ نه آهيون جيستائين ڪنهن پيغمبر کي (نه) موڪليون (١٥). ۽ جڏهن اسين ڪنهن ڳوٺ کي ناس ڪرڻ گهرندا آهيون (تڏهن) انهن مان آسودن کي (پيغمبرن جي معرفت پنهنجي عبادت جو) حڪم ڪندا آهيون پوءِ منجهس نافرمانن ڪندا آهن تنهن ڪري مٿس عذاب لازم ٿيندو آهي پوءِ چڱي طرح ان جي پاڙ پٽيندا آهيون (١٦). ۽ ڪيترائي جهانن مان نوح کان پوءِ ناس ڪيائون۔ ۽ تنهنجو پالڻهار پنهنجن ٻانهن جي گناهن جي خبر رکندڙ ڏسندڙ ڪافي آهي (١٧).

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا
 لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلُهُ مِنْهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا
 سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كَلَّا تَتْلُوا هُوَاءَ
 وَهُوَ أَلْفٌ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ
 فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ الْكِبْرُ دَرَجَاتٍ وَالْكِبْرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾
 لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَلْحُودًا ﴿٢٢﴾ وَقَضَى رَبُّكَ
 الْأَتْعَابُ وَالْآيَاتُ وَالْبِالُ الْدَيْنِ إِحْسَانًا أَمَا يُبْلَغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ
 أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا آفٌ وَلَا تُنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا
 كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا
 كَمَا رَبَّيْتَنِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ
 فَإِنَّهُ كَانَ لِلْأَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَإِذْ ذَا الْقُرْبَى حَقَّهُ وَالْيَسِيرِينَ
 وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْدُرْ تَبْدِيرًا ﴿٢٦﴾ إِنَّ الْبُدَّيْرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ
 الشَّيْطَانِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾ وَإِنَّمَا تَعْرِضُ عَنْهُمْ أَيْتَاءَ
 رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ
 مَغْلُولَةً إِلَى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا ﴿٢٩﴾

جيڪو دنيا (جي آسودگي) گهرندو آهي تنهن کي منجهس جيڪي گهرندا آهيون سو جلد ڏيندا آهيون، جنهن لاءِ گهرندا آهيون (تنهن کي ڏيندا آهيون) وري ان لاءِ دوزخ مقرر ڪيوسون، جنهن ۾ (هو) خوار (۽) تڙيل ٿي گهرندو (١٨). ۽ جنهن آخرت گهري ۽ ان لاءِ چڱي ڪوشش ڪئي ۽ اهو مؤمن (ب) هجي سي آهي آهن جن جي ڪوشش قبول ٿيل آهي (١٩). هن ٽوليءَ جي ۽ هن ٽوليءَ جي هر هڪ کي تنهنجي پالڻهار جي بخشش مان لڳو لڳ ڏيون ٿا ۽ تنهنجي رب جي ذات ڪا روڪيل نه آهي (٢٠). ڏس ته انهن مان هڪڙن کي ٻين کان (دنيا منجهه رزق ۽ مرتبي ۾) ڪهڙي طرح پلو ڪيو اٿئون ۽ آخرت ته درجن جي ڪري بلڪل وڌي ۽ مان ڏيڻ ڪري بلڪل وڌيڪ آهي (٢١). (اي انسان تون) الله سان ٻيو ڪو معبود مقرر نه ڪر نه ته پشيمان (۽) خوار ٿي وهندي (٢٢). ۽ تنهنجي پالڻهار حڪم ڪيو آهي ته ان کان سواءِ ٻئي ڪنهن جي عبادت نه ڪريو ۽ ماءُ پيءُ سان نيڪي ڪريو جيڪڏهن ٻنهي مان ڪو هڪڙو تنهنجي اڏو بڻائي ڪي پهچي يا ٻئي ته کين تون آف (ب) نه چئج ۽ نڪي کين جهٽڪج ۽ ساڻن چڱي ڳالهه (آدب واري) ڳالهائج (٢٣). ۽ انهن لاءِ عاجزي جون ٻانهون نرميءَ مان هيٺاهيون ڪج ۽ چئج ته اي منهنجا پالڻهار! انهن تي (اهڙي طرح) باجهه ڪر جهڙي طرح مون کي ننڍپڻ ۾ پاليائون ٿي (٢٤). جيڪي اوهان جي دلين ۾ آهي سو اوهان جو پالڻهار چڱي طرح ڄاڻندڙ آهي. جيڪڏهن اوهين سڌريل هوندؤ (ته بخشيندؤ) ڇو ته الله توبه ڪندڙن کي بخشڻهار آهي (٢٥). ۽ ماڻهي وارن ۽ مسڪينن کي ۽ مسافرن کي سندن حق ڏي ۽ اينگائي سان اجايو نه وڃاءِ (٢٦). ڇو ته اجايو وڃائيندڙ شيطانن جا پائر آهن ۽ شيطان پنهنجي پالڻهار جي نافرماني ڪندڙ آهي (٢٧). ۽ جيڪڏهن تون (ان رزق جي اڻ هوند ڪري) انهن کان منهن موڙين، جنهن رزق جي ملڻ جي پنهنجي پالڻهار کان اميد رکين ٿو ته (کين جهٽڪي نه موتاءِ بلڪ) ساڻن مٺي ڳالهه ڳالهائ (٢٨). ۽ نڪي پنهنجي هٿ کي (بخل مان) پنهنجي ڳچي ۾ بند ڪر ۽ نڪي اهو سارو کولي ڇڏ جو پوءِ ملامت ڪيل (۽) پشيمان ٿي ويهي رهين (٢٩).

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنُ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ
 خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ
 وَإِيَّاكُمْ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطَاً كَبِيرًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الرِّزْقَ إِنَّمَا كَانَ
 فَاخِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا
 بِالْحَقِّ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لوليِّهِ سُلْطَانًا فَلْيَسْرِفْ
 فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٤﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي
 هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ
 مَسْئُولًا ﴿٣٥﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمُ وزُنُوا بِالْقِسْطِ مِنَ الْمُسْتَقِيمِ
 ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٦﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ
 السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عِنْدَهُ مَسْئُولًا ﴿٣٧﴾ وَلَا
 تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ
 طُولًا ﴿٣٨﴾ كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٩﴾ ذَلِكَ مِمَّا
 أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ
 فَتُلْفَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٤٠﴾ أَفَأَصْفِكُمْ رَبُّكُم بِالْبَنِينَ وَ
 اتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُم لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤١﴾

تنهنجو پالڻهار جنهن لاءِ گهرندو آهي تنهن جي روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ گهٽ به ڪندو آهي. چو ته اهو پنهنجن ٻانهن جي خبر رکندڙ ڏسندڙ آهي (٣٠). ۽ پنهنجن ٻارن کي سڃاڻي جي ڊپ کان نه ڪهو. اسين کين ۽ (خود) اوهان کي روزي ڏيندا آهيون. بيشڪ انهن کي ڪهڻ وڏو ڏوهه آهي (٣١). ۽ زنا کي ويجهو نه وڃو چو ته اها بي حياتي آهي ۽ اها وات بچڙي آهي (٣٢). ۽ اهڙي شخص کي نه ڪهو جنهن جو (شعري) حق کان سواءِ ڪهڻ الله حرام ڪيو آهي. ۽ جيڪو ناحق ماريو وڃي تنهن جي وارث کي (قصاص جو) اختيار ڏنسون پوءِ جڳائي ته مارڻ ۾ (پاڻئون بدلڻ وٺي) زيادتي نه ڪري. چو ته اهو (قصاص وٺڻ ۾) مدد ڏنل ٿيو آهي (٣٣). ۽ نڪي ڪنهن چوري ٻار جي مال کي چڱي (نيت) کان سواءِ ويجهو وڃو جيستائين هو بلوغت کي پهچي ۽ (پنهنجو) انجام پارڻو، چو ته انجام جي بابت بلڪل پڇا ٿيندي (٣٤). ۽ جڏهن ماڻ ڀريو تڏهن پورو ڀريو ۽ سنئين ترازو سان توريو. اها (پوري ماپ ۽ تور) ڀلي ۽ عاقبت جي ڪري بلڪل چڱي آهي (٣٥). ۽ (اي ٻانهن!) جنهن شيءِ جي توکي ڪا سڌ نه آهي تنهن جي پويان نه لڳ. چو ته ڪن ۽ اک ۽ دل انهن سڀني (عضون) کان انهي بابت بلڪل پڇا ٿيندي (٣٦). ۽ زمين ۾ (تون) اڪڙ ڪري نه گهم، چو ته تون نڪي زمين کي چيري سگهندين ۽ نڪي ڊيگهه ۾ جبل (جي چوٽي) کي پهچي سگهندين (٣٧). انهن سڀني (عادت) جي بچڙائي تنهنجي پالڻهار وٽ ناپسند آهي (٣٨). اهي حڪم انهن مان آهن جيڪي تنهنجي پالڻهار توڏانهن حڪمت منجهان وحي ڪيا آهن. ۽ الله سان ٻيو ڪو معبود مقرر نه ڪر نه ته تون خوار (۽) تڙيل ٿي دوزخ ۾ وڌو ويندين (٣٩). (اي مشرڪو!) اوهان جي پالڻهار اوهان کي پتن لاءِ چونڊيو ۽ (پاڻ) ملائڪن کي (پنهنجون) ڌيئر ڪري ورتائين ڇا؟ بيشڪ اوهين هيءَ وڏي ڳالهه ڪندا آهيو (٤٠).

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٣١﴾ قُلْ
 لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذْ الْأَبْتَعُوا إِلَىٰ ذِي الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾
 سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٣٣﴾ تُسَبِّحُ لَهُ السَّمٰوٰتُ السَّبْعُ
 وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا
 تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٣٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ
 جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ جِبَابًا مَّسْتُورًا ﴿٣٥﴾
 وَجَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا
 ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوَّاعًا عَلَىٰ آذَانِهِمْ نُفُورًا ﴿٣٦﴾ نَحْنُ
 أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ إِذْ
 يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَّسْحُورًا ﴿٣٧﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا
 لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٣٨﴾ وَقَالُوا إِذْ أَكْنَا
 عِظَامًا وَرُفَاتًا إِنْ أُنَّا لَمُبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٣٩﴾ قُلْ كُونُوا حِجَارَةً
 أَوْ حَدِيدًا ﴿٤٠﴾ أَوْ خَلْقًا مِّمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَنْ
 يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ
 رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هُوَ قُلْ عَسَىٰ أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٤١﴾

ء بئشك هن قرآن ۾ هن لاءِ وري وري سمجهاوسون تہ نصيحت وئن ء
 آهو انهن بابت نفرت ڪرڻ کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) ڪين ٿو
 وڌائي (٤١). (اي پيغمبر) چؤ تہ جيڪڏهن ساڻس ٻيا معبود جهڙي طرح
 چوندا آهن (تہڙي طرح) هجن ها تہ آهي انهيءَ دم عرش جي مالڪ
 ڏانهن (جنگ جي) واٽ طلبين ها (٤٢). آهو پاڪ آهي ء جيڪي چوندا
 آهن تنهن کان گهڻو مٿاهون آهي (٤٣). ست آسمان ء زمين ء جيڪي
 منجهن آهن سي ان جي پاڪائي بيان ڪندا آهن۔ ء ڪا (ب) شيءِ اهڙي نہ
 آهي جا سندس ساراه سان گڏ پاڪائي بيان نہ ڪندي هجي پر (اوهين)
 سندن تسبيح نہ سمجهندا آهيو۔ بئشڪ آهو بردبار بخششهار آهي (٤٤). ء
 جڏهن (تون) قرآن پڙهندو آهين (تڏهن) تنهنجي وچ ۾ ء جيڪي آخرت
 کي نہ مڃيندا آهن تن جي وچ ۾ (اسين) لڪل پردو ڪندا آهيون (٤٥). ء
 ان جي سمجهڻ کان سندين دلين تي پردو ء سندن ڪنن ۾ گهپرائي
 وجهندا آهيون. ء جڏهن پنهنجي هڪڙي پالڻهار کي قرآن ۾ ياد ڪرين ٿو
 تڏهن نفرت ڪندي پنهنجي پنين (پر پوءِ) تي موٽندا آهن (٤٦). (اي
 پيغمبر!) جنهن مهل توڏانهن ڪن ڏيئي جنهن (نٿوليءَ ڪرڻ جي ارادي)
 سان (قرآن کي) ٻڌندا آهن ء جنهن مهل ڳجهيون صلاحون ڪندا آهن
 جڏهن ظالم چوندا آهن تہ (اوهين) رڳو جادو ڪيل مڙس جي تابعداري
 ڪريو ٿا (تنهن مهل سندين انهن ڳالهين کي) اسين چڱي طرح
 ڄاڻندا آهيون (٤٧). ڏس تہ تولا ء ڪهڙا مثال ڏيندا آهن! پوءِ گمراه ٿيا
 تنهن ڪري سڌي واٽ لهي نہ سگهندا آهن (٤٨). ء چوندا آهن تہ جڏهن
 اسين (مري ڳري) هڏا ء ذرا ذرا ٿينداسين (تڏهن) اسين وري نوان بنجي
 اٿنداسين ڇا؟ (٤٩). چؤ تہ پهڻ ٿيو يا لوه ٿيو (٥٠). يا پنهنجين دلين ۾
 جيڪا (ٻي) وڏي خلق پائيندا آهيو (سا ٿيو تہ بہ اٿندؤ)، پوءِ سگهو ئي
 چوندا تہ ڪير اسان کي وري جياريندو؟ چؤ تہ جنهن اوهان کي پهريون
 پيرو پيدا ڪيو (اهو جياريندو)، پوءِ توڏانهن پنهنجا ڪنڌ لوڏيندا ء چوندا تہ
 آهو ڪڏهن ٿيندو؟ چؤ تہ اُميد آهي تہ سگهو ٿيئو آهي (٥١).

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا
قَلِيلًا ﴿٥٧﴾ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ
بَيْنَهُمْ ۗ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٨﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ
إِن يَشَاءِ رَحْمَتُكُمْ أَوْ إِن يَشَاءِ يُعَذِّبْكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٩﴾
وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ
النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ وَاتَّبَعْنَا أَدْوَدَ زَبُورًا ﴿٦٠﴾ قُلْ ادْعُوا الَّذِينَ رَعَيْتُمْ
مِّنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضَّرْعِ عَنْكُمْ وَلَا اتِّخْوِيلًا ﴿٦١﴾ أُولَئِكَ
الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ
رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ ۗ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٦٢﴾ وَإِن
مِّنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا
شَدِيدًا كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٦٣﴾ وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ
بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ ۗ وَاتَّبَعْنَا ثُمَّ دَابَّتْ الْنَّاقَةُ مَبْصَرَةً
فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٦٤﴾ وَاذْقُلْنَا إِلَيْكَ إِنَّ رَبَّكَ
أَحَاطَ بِالنَّاسِ ۗ وَمَا جَعَلْنَا الرِّئَیَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ الْإِفْتِنَةَ لِلنَّاسِ وَ
الشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ ۗ وَنُحِوُّهُمْ فَأَيُّ زَيْدِهِمُ الْأَطْعِمَانَا كَبِيرًا ۗ ﴿٦٥﴾

جنهن ڏينهن الله اوهان کي سڏيندو (تنهن ڏينهن) اوهين سندس ساراھ ڪندي ورندي ڏيندو ۽ پائيندو ته ٿورڙو ئي وقت رهيا آهيو (٥٢). ۽ (اي پيغمبر!) منهنجن ٻانهن کي چؤ ته (هڪٻئي سان) بلڪل چڱي (ڳالھ) چوندا رهن۔ چو ته شيطان سندن وچ ۾ جهيڙو وجهندو آهي۔ بيشڪ شيطان ماڻهو جو پٿرو ويري آهي (٥٣). اوهان جو پالڻهار اوهان کي چڱي طرح ڄاڻندو آهي۔ جيڪڏهن وڻيس ته اوهان تي ٻاجھ ڪري يا جيڪڏهن وڻيس ته اوهان کي عذاب ڪري۔ ۽ اسان توکي مٿن وڪيل ڪري نه موڪليو آهي (٥٤). ۽ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو تنهنجو پالڻهار چڱي طرح ڄاڻندو آهي۔ ۽ بيشڪ هڪڙن نبين کي ٻين کان وڌيڪ ڪيوسون ۽ دائود کي زبور ڏنسون (٥٥). (اي پيغمبر!) چؤ ته الله کان سواءِ ٻين جن کي (الله جهڙو) پائيندا آهيو تن کي سڏيو پوءِ (آهي) اوهان کان نڪي ڪنهن تڪليف لاهڻ جو ۽ نڪي تارڻ جو اختيار رکندا آهن (٥٦). هي (ڪافر خدا کان سواءِ) جن کي سڏيندا آهن سي پاڻ پنهنجي پالڻهار ڏانهن وسيلو ڳوليندا آهن ته انهن مان ڪير ڏاڍو ويجهو آهي؟ ۽ سندس ٻاجھ جي اميد رکندا آهن ۽ سندس عذاب کان ڊڄندا آهن۔ چو ته تنهنجي پالڻهار جو عذاب ڊڄڻ جهڙي شيءِ آهي (٥٧). ۽ ڪو به ڳوٺ نه آهي جنهن (جي رهڻ وارن) کي (سندن پيڙن ڪرتوتن سبب) قيامت جي ڏينهن کان اڳ اسين ناس ڪرڻ وارا نه آهيون يا ان کي سخت سزا سان عذاب (نه) ڏيندڙ آهيون۔ اهو حڪم ڪتاب ۾ لکيل آهي (٥٨). ۽ اسان کي معجزن موڪلڻ کان انهي ڳالھ کان سواءِ ٻئي ڪنهن نه روڪيو جو اڳين (ماڻهن) انهن کي ڪوڙ ڄاتو هو۔ ۽ ثمود (جي قوم) کي ڏاڇي معجزي لاءِ ڏني سون ته ان سان ظلم ڪيائون۔ ۽ اسين رڳو ڊيچارڻ لاءِ معجزا موڪليندا آهيون (٥٩). ۽ (اي پيغمبر! ياد ڪر) جنهن مهل توکي چيوسون ته تنهنجي پالڻهار ماڻهن جو (پنهنجي قدرت سان) گهڻو ڪيو آهي۔ ۽ اسان توکي جيڪو خواب ڏيکاريو سو ۽ جو لعنت ڪيل (ٿوهر جو) وڻ قرآن ۾ بيان ڪيو ويو آهي سو ماڻهن جي آزمائش کان سواءِ نه آهي۔ ۽ اسين جو ڪين ڊيچاريندا آهيون سو ڪين وڏي شرارت کان سواءِ (ٻيو ڪجهه) نه وڌائيندو آهي (٦٠).

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ ۖ قَالَ
 ءَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿۱۱﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْتَ
 عَلَيَّ لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا
 قَلِيلًا ﴿۱۲﴾ قَالَ أَذْهَبُ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاؤُهُمْ
 جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿۱۳﴾ وَاسْتَفْرَزَ مِنْهُمُ ابْنُ مَرْيَمَ ۖ وَاجْتَبَاهُ
 وَإِنَّا لَمُبْتَلُونَ ﴿۱۴﴾ وَنَحْنُ نَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِهِمْ ۖ وَنَحْنُ
 أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ ﴿۱۵﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلَّذِينَ آمَنُوا اسْمِعُوا
 نَوْحَهُمْ وَلَا نُفِئْ لَكُمْ مِنْهُم ۚ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ
 سَأَلْنَا مَنْ يُشْرِكُ بِاللَّهِ ۚ إِنَّكُمْ لَعِندَنَا قَوْمٌ فَاسِقُونَ ﴿۱۶﴾
 وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا ۖ إِلَّا إِبْلِيسَ
 أَبَى ۖ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿۱۷﴾ وَإِذْ قُلْنَا لِلَّذِينَ آمَنُوا اسْمِعُوا
 نَوْحَهُمْ وَلَا نُفِئْ لَكُمْ مِنْهُم ۚ وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ
 سَأَلْنَا مَنْ يُشْرِكُ بِاللَّهِ ۚ إِنَّكُمْ لَعِندَنَا قَوْمٌ فَاسِقُونَ ﴿۱۸﴾
 وَإِذْ قُلْنَا لِلَّذِينَ آمَنُوا اسْمِعُوا نَوْحَهُمْ وَلَا نُفِئْ لَكُمْ مِنْهُم ۚ
 وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ سَأَلْنَا مَنْ يُشْرِكُ بِاللَّهِ ۚ
 إِنَّكُمْ لَعِندَنَا قَوْمٌ فَاسِقُونَ ﴿۱۹﴾

۽ جڏهن ملائڪن کي چيو سون ته آدم کي سجدو ڪريو پوءِ ابليس کان سواءِ (ٻين) سجدو ڪيو (ابليس) چيو ته جنهن کي مٽيءَ مان پيدا ڪيئي تنهن کي ڇو سجدو ڪريان؟ (٦١). (وري ابليس) چيو ته ڏس هيءُ جنهن کي تو مون تي شرف ڏنو جيڪڏهن مون کي قيامت جي ڏينهن تائين مهلت ڏيندين ته ٿورڙن کان سواءِ سندس (ٻي) اولاد کي پاڙئون پٽيندس (٦٢). (الله) چيو ته وڃ پوءِ منجهانئن جن تنهنجي تابعداري ڪئي تن اوهان سڀني جي سزا دوزخ آهي (۽ اها) بلڪل پوري سزا (آهي) (٦٣). ۽ منجهانئن جنهن کي (پلائي) سگهين تنهن کي پنهنجي سڌ سان پلاءِ ۽ پنهنجن سوارن ۽ پيادن سان مٿن چڙهائي ڪر ۽ سندن مال ۽ اولاد ۾ پائيواري ڪر ۽ کين انجام ڏي. ۽ شيطان ٺڳي کان سواءِ کين ڪو دلاسو نه ڏيندو آهي (٦٤). بيشڪ منهنجن ٻانهن تي توکي ڪا سگهه نه آهي. ۽ تنهنجو پالڻهار نگهبان ڪافي آهي (٦٥). اوهان جو پالڻهار اهو آهي جيڪو اوهان لاءِ سمند ۾ پيڙيون هن لاءِ هلائيندو آهي ته سندس روزي ڳوليو. بيشڪ اهو اوهان تي پاڇهارو آهي (٦٦). ۽ جڏهن اوهان کي درياءَ ۾ ڪا تڪليف پهچندي آهي تڏهن خاص ان (الله) کان سواءِ ٻين جن کي اوهين سڏيندا آهيو سي وسري ويندا اٿو پوءِ جنهن مهل اوهان کي خشڪيءَ تي بچائيندو آهي (تنهن مهل) منهن موڙيندا آهيو. ۽ انسان ڏاڍو بي شڪر آهي (٦٧). (اوهين) پاڻ کي خشڪيءَ جي ڪنهن پاسي ۾ ڳهائڻ کان يا پاڻ تي (پٿرن جي) طوفان اچڻ کان بي پوا تيا آهيو ڇا؟ وري اوهين پاڻ لاءِ ڪو واهرو نه لهندو (٦٨). يا ٻئي پيري ان (ساڳئي سمند) ۾ موتائڻ کان بي پوا تيا آهيو ڇا؟ پوءِ اوهان تي واءِ جو طوفان موڪلي پوءِ اوهان کي اوهان جي ڪفر سببان ٻوڙي وري انهي (ٻوڙڻ جي) ڪري پاڻ لاءِ اسان تي ڪو پيڇي ڪرڻ وارو نه لهندو (٦٩).

وَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَهُمْ مِنَ
 الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ٤٠ يَوْمَ
 نَدْعُو كُلَّ أُنَاسٍ بِإِسْمِهِمُ فَمَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَئِكَ
 يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ٤١ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ
 أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا ٤٢ وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ
 عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَةً وَإِذْ اتَّخَذُواكَ
 خَلِيلًا ٤٣ وَلَوْ لَا أَنْ نَبَتْنَكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ٤٤
 إِذَا أذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ
 عَلَيْنَا نَصِيرًا ٤٥ وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ
 مِنْهَا وَإِذْ لَا يَلْبَثُونَ خِلْفَكَ إِلَّا قَلِيلًا ٤٦ سِنَّةً مِنْ قَدْ أَرْسَلْنَا
 قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسِتِنَا تَحْوِيلًا ٤٧ أَفَمِ الصَّلَاةِ لُدُّوكَ
 الشَّمْسِ إِلَى عَسَاقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنِ الْفَجْرِ إِنْ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ
 مَشْهُودًا ٤٨ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسُجِّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ
 رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا ٤٩ وَقُلْ رَبِّ أَدْخِلْنِي مَدْخَلَ صِدْقٍ وَّ
 أَخْرِجْنِي مَخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا ٥٠

۽ بيشڪ آدم جي اولاد کي شرف ڏنوسون ۽ کين خشڪيءَ ۽ سمنڊ ۾
 (سوارين تي) کنيوسون ۽ کين سٺين شين مان روزي ڏني سون ۽
 جيڪي خلقياسون تن مان گهڻن کان کين زياده مان وارو
 ڪيوسون (٧٠). جنهن ڏينهن هر ڪنهن ٽوليءَ کي سندن اڳواڻ سان
 سڏينداسون، پوءِ جنهن کي سندس اعمال نامو سڄي هٿ ۾ ڏنو ويندو سي
 پنهنجو اعمال نامو پڙهندا ۽ تند جيترو به ظلم نه ڪين (٧١). ۽ جيڪو هن
 دنيا ۾ (حق سڃاڻڻ کان) آندو ٿيو سو آخرت ۾ (به) آندو (هوندو) ۽ وات
 کان بنه پليل رهندو (٧٢). ۽ جيڪي توڏانهن (پنهنجن حڪمن جو)
 وحي ڪيوسون تنهن کان توکي هن لاءِ دوکي ۾ وجهڻ لڳا هئا ته تون ان
 کان سواءِ ٻيو ڪو اسان تي ناه ناهين ۽ انهي مهل توکي دوست
 بڻائين (٧٣). ۽ جيڪڏهن اسين توکي (پنهنجي ڳالهه تي) پختو نه رکون ها
 ته ويجهو هو جو بيشڪ انهن ڏانهن ڪجهه ٿورو ئي لڙي پوين ها (٧٤). ته
 اتي جو اُتي حياتي جو ٻيڻو عذاب ۽ موت جو (به) ٻيڻو عذاب توکي
 چڪايون ها وري پاڻ لاءِ اسان تي ڪو مددگار نه لهين ها (٧٥). ۽ (اي
 پيغمبر! مڪي جي) زمين مان سگهوئي توکي هن لاءِ بيقرار ڪندا ته
 منجهانئس توکي لڏائين ۽ انهيءَ مهل توکان پوءِ (پاڻ به) ٿورو وقت
 رهندا (٧٦). توکان اڳ جيڪي پنهنجا پيغمبر موڪلياسون تن جي دستور
 موافق (جو سندن قومن کين لڏايو ته ناس ڪيو ويڻ) ۽ اسان جي دستور
 کي ڪا ڦير ڦار نه لهندين (٧٧). سج لڙي کان وٺي رات جي اونداهيءَ
 تائين نماز پڙه ۽ فجر جو قرآن (پڙه). - بيشڪ فجر جو قرآن پڙهڻ مهل
 ملائڪ حاضر ٿين ٿا (٧٨). ۽ ڪجهه رات جو ان (قرآن) سان تهجد پڙه
 جو (ها) تو لاءِ وڌڪي عبادت آهي تنهنجو پالڻهار سگهوئي توکي ساراهيل
 جاءِ (مقام محمود) ۾ اُتاريندو (٧٩). ۽ (اي پيغمبر!) چؤ ته اي منهنجا
 پالڻهار! مونکي (مديني ۾) سڄائيءَ سان داخل ڪر ۽ (مڪي مان) مونکي
 سڄائيءَ سان ٻاهر ڪڍ ۽ پاڻ وٽان مون لاءِ ڪا قوت مدد ڏيندڙ
 ڪر (٨٠).

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾
 وَنَزَّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ
 الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَإِذْ أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَا
 بِجَانِبِهِ وَإِذْ آمَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يُوسُفًا ﴿٨٣﴾ قُلْ كُلُّ يَعْمَلُ عَلَى
 شَاكِلَتِهِ فَرُكْبَكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَى سَبِيلًا ﴿٨٤﴾ وَيَسْأَلُونَكَ
 عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ
 إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ لَنَبِّئَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ
 لَآتِيَنَّهُمْ لَكِ بِهِ عَلِيمًا وَكَيْلًا ﴿٨٦﴾ الْارْحَمَةَ مِّنْ رَبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ
 كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾ قُلْ لِّمَنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى
 أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ
 لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ
 كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ
 حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ
 تَحْتِهَا نَخِيلٌ وَعِنَبٌ فَتَفْجُرُ الْأَنْهَارَ خَلْفَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾ أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ
 كَمَا زَعَمَتِ عَلَيْنَا كَيْفًا أَوْ تَأْتِيَنَا بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾

۽ (اي پيغمبر!) چؤ ته سچ آيو ۽ ڪوڙ پڳبو۔ چو ته ڪوڙ پيچندڙ آهي (٨١). ۽ اسين قرآن کي نازل ڪريون ٿا جو اهو سارو مؤمنن لاءِ شفا ۽ بياجه آهي ۽ ظالمن بابت نقصان کان سواءِ (هيو ڪي) نه وڌائيندو آهي (٨٢). ۽ جڏهن انسان تي ڪا نعمت (نازل) ڪندا آهيون (تڏهن) منهن موڙيندو آهي ۽ پاسيرو ٿيندو آهي، ۽ جڏهن کيس تڪليف پهچندي آهي (تڏهن) مايوس ٿيندو آهي (٨٣). (اي پيغمبر!) چؤ ته سڀ ڪو پنهنجي ڊول تي ڪم ڪندو آهي۔ پوءِ جيڪو وڌيڪ سڌيءَ واٽ تي آهي تنهن کي تنهنجو پالڻهار چڱي طرح ڄاڻندو آهي (٨٤). ۽ (اي پيغمبر!) توکان روح بابت پڇن ٿا۔ چؤ ته روح منهنجي پالڻهار جي امر مان آهي ۽ اوهان کي ٿورڙي علم کان سواءِ ڪجهه نه ڏنو ويو آهي (٨٥). ۽ جيڪو (قرآن) توڏانهن وحي ڪيوسون سو جيڪڏهن گهرون ته ورائي وٺون ته پوءِ تون پاڻ لاءِ اسان تي ڪو پرجهلو نه لهندين (٨٦). پر تنهنجي پالڻهار جي بياجه (ان ورائي وٺڻ کي جهلي رکيو) آهي۔ چو ته سندس فضل تو تي وڏو آهي (٨٧). (اي پيغمبر!) چؤ ته جيڪڏهن ماڻهو ۽ جنهن قرآن جهڙي (بني ڪنهن ڪتاب) اٿڻ لاءِ گڏ ٿين ته ان جهڙو ڪڏهن اٿي نه سگهندا جيتوڻيڪ هڪ ٻئي کي مدد ڏين (٨٨). ۽ بيشڪ هن قرآن ۾ هر مثال ماڻهن لاءِ دهرائي بيان ڪيو اٿئون پر گهڻا ماڻهو بي شڪر ٿي انڪار ڪندا آهن (٨٩). ۽ چوندا آهن ته اسين توکي (ايسٽائين) ڪڏهن نه مڃينداسون جيستائين زمين ۾ اسان لاءِ ڪو چشمو وهائين (٩٠). يا ڪجين ۽ انگورن مان تو لاءِ ڪو باغ ٿئي پوءِ سندس وچ ۾ تون وهندڙ واهيون وهائين (٩١). يا جهڙيءَ طرح تو ڀانيو تهڙيءَ طرح اسان تي آسمان ٽڪر ٽڪر ڪري ڪيرائين يا تون الله ۽ ملائڪن کي سامهون آئين (٩٢).

أَوْ يَكُونُ لَكَ بَيْتٌ مِّنْ زُرْحٍ أَوْ تَرْقِي فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ
 لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنزَلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ ۗ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ
 كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿١٦﴾ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمْ
 الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿١٧﴾ قُلْ لَوْ كَانَ فِي
 الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يُّشْهِقُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِم مِّنَ السَّمَاءِ
 مَلَكًا رَسُولًا ﴿١٨﴾ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ
 بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٩﴾ وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهْدٍ ۖ وَمَنْ
 يُّضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِن دُونِهِ ۗ وَيَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
 عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِيَائًا وَبُكْمًا ۗ وَصَلَّامًا وَلَهُمْ جَهَنَّمُ كُلَّمَا خَبَتْ
 زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا ﴿٢٠﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ هُم بِأَنَّهُمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا
 إِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرَفَاتًا ءَإِنَّا لَمُبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٢١﴾
 أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰ
 أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَّا رَيْبَ فِيهِ ۗ قَالِيَ الظَّالِمُونَ
 إِلَّا كُفُورًا ﴿٢٢﴾ قُلْ لَوْ أَنَّكُمْ تَبْلُغُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا
 لَّأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ ۗ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُورًا ﴿٢٣﴾

يا توکي کا سوني ماڙي هجي يا آسمان تي چڙهين۔ ۽ تنهنجي چڙهڻ کي (ايسٽائين) ڪڏهن نه مڃينداسون جيستائين اسان تي (اهڙو لکيل) ڪتاب لاهين جنهن کي پڙهون۔ چو ته منهنجو پالڻهار پاڪ آهي آءُ رڳو پيغام پهچائڻ وارو ماڻهو آهيان (٩٣)۔ ۽ جڏهن ماڻهن وٽ هدايت آئي (تڏهن) کين ايمان آڻڻ کان هن ڌاران ڪنهن نه جهليو آهي جو چوندا آهن ته الله پيغمبر کي چو ماڻهو ڪري موڪليو (٩٤)۔ (اي پيغمبر) چو ته جيڪڏهن ملائڪ (اوهان جيان) زمين ۾ تڪنڌڙ ٿي گهمڻ ڦرن ها ته اسين مٿن ضرور آسمان مان ملائڪ پيغمبر ڪري موڪليون ها (٩٥)۔ (اي پيغمبر!) چو ته الله اوهان ۽ اسان جي وچ ۾ شاهد ڪافي آهي۔ بيشڪ اهو پنهنجن ٻانهن جي خبر رکندڙ ڏسندڙ آهي (٩٦)۔ ۽ جنهن کي الله هدايت ڪئي سو هدايت وارو آهي، ۽ جيڪي گمراه ٿيا تن لاءِ تون الله کان سواءِ ڪوئي دوست نه لهندين۔ ۽ کين قيامت جي ڏينهن سندن منهن ڀر آندا ۽ گونگا ۽ ٻوڙا ڪري گڏ ڪنداسون۔ سندن جاءِ دوزخ آهي۔ جنهن مهل جهڪو ٿيندو تنهن مهل انهن لاءِ دوزخ کي وڌيڪ تپائينداسون (٩٧)۔ اها سندن سزا هن سببان آهي جو اسان جي نشانين جو انڪار ڪيائون ۽ چيائون ته جڏهن اسين هئا ۽ چورو ٿينداسون (تڏهن) وري نئين سر پيدا ٿي اٿاريا وينداسون ڇا؟ (٩٨)۔ نه ڏسندا آهن ڇا ته جنهن الله آسمانن ۽ زمين کي بڻايو سو سندن اهڙي بڻائڻ تي وس وارو آهي ۽ انهن لاءِ اها مدت مقرر ڪيائين جنهن ۾ ڪو شڪ نه آهي۔ پوءِ ظالم انڪار کان سواءِ ڪجهه قبول نه ڪندا آهن (٩٩)۔ (اي پيغمبر!) چو ته جيڪڏهن اوهين منهنجي پالڻهار جي ٻاجه جي خزانن جا مالڪ هجو ها ته انهي مهل (سڀ) خرچ ٿي وڃڻ جي پو کان اوهين ضرور بند رکو ها۔ ۽ انسان پڪو پيچ (بخيل) آهي (١٠٠)۔

وَقَدْ اتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسَأَلَ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ
 فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَمُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَمَا
 أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ أَرَابُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَاحِبِ وَائِي لَأَظُنُّكَ
 يَفِرْعَوْنُ مُتَبَوِّرًا ﴿١٠٢﴾ فَأَرَادَ أَنْ يَسْتَفِزَّهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَغْرَقْنَاهُ وَ
 مِنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مَنْ بَعْدَ هَٰلِكِ بَنِي إِسْرَائِيلَ اسْكُنُوا
 الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جُنَّا بِكُمْ لَقِيفًا ﴿١٠٤﴾ وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ
 وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿١٠٥﴾ وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ
 لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْتٍ وَنَزَلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾ قُلْ اإِنْمَوَابِهِ أَوْ
 لَا تَوْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ
 يَخِرُّونَ لِلْآذِقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ
 وَعْدُ رَبِّنَا مَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْآذِقَانِ يَسْبُكُونَ وَيَزِيدُهُمْ
 خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ أَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْأَسْمَاءُ
 الْحُسْنَى وَلَا تَجْهَرُوا بِصَلَاتِكُمْ وَلَا تَخَافُوا بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذَلِكَ
 سَبِيلًا ﴿١١٠﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُن لَّهُ
 شَرِيكٌ فِي الْمَلَكِ وَلَمْ يَكُن لَّهُ وِليٌّ مِنَ الدَّلِّ وَكَثِيرَةٌ يُكْفِرُونَ ﴿١١١﴾

۽ بيشڪ موسيٰ کي نَوَ پڌريون نشانيون ڏنيون سون پوءِ بني اسرائيلن کان پڇ ته جڏهن (اهو) وٽن آيو تڏهن کيس فرعون چيو ته اي موسيٰ بيشڪ آءُ توکي يقيناً جادو ٿيل پانٿيندو آهيان (١٠١). (موسيٰ) چيو ته بيشڪ تو جاتو آهي ته اهي (نشانين) آسمانن ۽ زمين جي پالڻهار کان سواءِ (بئي ڪنهن) نه نازل ڪيون آهن (اوهانجي) سمجهاڻ لاءِ (ته ڪين ڏسي مون کي مڃيو)، ۽ اي فرعون! بيشڪ آءُ توکي (انهن جي انڪار سببان) هلاڪ ٿيل پانٿيندو آهيان (١٠٢). پوءِ فرعون ملڪ مان سندن لوڏڻ جو ارادو ڪيو پوءِ فرعون ۽ سندس ساري سنگت کي ٻوڙيو سون (١٠٣). ۽ کانئس پوءِ بني اسرائيلن کي چيوسون ته انهيءَ ملڪ ۾ رهو پوءِ جڏهن آخرت جو وعدو آيو (تڏهن) اوهان کي لپيٽي آئينداسون (١٠٤). ۽ اُن (قرآن) کي اسان سچ سان نازل ڪيو آهي ۽ اهو سچ سان نازل ٿيو آهي. ۽ توکي خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ کان سواءِ نه موڪليوسون. (١٠٥). ۽ اُن قرآن کي جدا جدا (سورتون ۽ آيتون) هن لاءِ ڪيوسون ته اهو ماڻهن کي آهستي آهستي پڙهي ٻڌائين ۽ اُن کي ٿورو ٿورو ڪري لاثوسون (١٠٦). (اي پيغمبر!) چؤ ته اوهين اُن (قرآن) کي مڃيو توڙي نه مڃيو. بيشڪ جن کي هن کان اڳ علم ڏنو ويو آهي تن وٽ جڏهن (قرآن) پڙهيو آهي (تڏهن) سجدو ڪندڙ ٿي کاڌين پر ڪرندا آهن (١٠٧). ۽ چوندا آهن ته اسان جو پالڻهار پاڪ آهي بيشڪ اسان جي پالڻهار جو انجام ضرور (پورو) ٿيو آهي (١٠٨). ۽ روئيندا کاڌين پر ڪرندا آهن ۽ (قرآن) منجهن عاجزي وڌائيندو آهي (١٠٩). (اي پيغمبر!) چؤ ته (الله کي) الله (جي نالي سان) سڏيو يا رحمان (جي نالي سان) سڏيو. جنهن نالي سان (اوهين) سڏيو انهيءَ جا (سڀ) نالا سهڻا آهن، ۽ پنهنجي نماز ۾ نڪي تمام ڏاڍيان پڙه ۽ نڪي تمام هوريان پڙه انهيءَ جي وچواري وات اختيار ڪر (١١٠). ۽ چؤ ته سڀ ساراه انهيءَ الله کي جڳائي جنهن (پاڻ لاءِ) ڪو اولاد نه ورتو آهي ۽ نڪي سندس ملڪ ۾ ڪو پائيواري آهي ۽ نڪي ڪنهن هيٺائي جي سبب سندس ڪو مددگار آهي ۽ هن جي گهڻي قدر وڏائي بيان ڪر (١١١).

سُورَةُ الْكَهْفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ

لَهُ عِوَجًا ① قَيِّمًا لِيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا لِمَنْ لَدُنْهُ وَيُبَشِّرَ

الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ②

مَا كَثُرْنَ فِيهِ أَبَدًا ③ وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ

وَكِدَانًا ④ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبُرَتْ كَلِمَةً

تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنْ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ⑤ فَلَعَلَّكَ

بِأَخَعُ نَفْسِكَ عَلَى آثَارِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ

أَسْفَا ⑥ إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ

أَحْسَنُ عَمَلًا ⑦ وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ⑧

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ

آيَاتِنَا عَجَبًا ⑨ إِذْ أَوَى الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا

آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ⑩

فَضَرَبْنَا عَلَى آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ⑪

سورة كهف مكِّي آهي ۽ هيءَ هڪ سوڏھ
آيتون ۽ ٻارهن رڪوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

سڀ ساراھ انهيءَ الله کي جڳائي جنهن پنهنجي ٻانهي (محمد ﷺ) تي
ڪتاب لائو ۽ ان ۾ ڪو ڌنگ (ڏانڻو) نه رکيائين (١). (هن لاءِ) سڌو
ڪيائين ته پاڻ وٽان سخت مصيبت کان ڪافرن کي ڊيڄاري ۽ انهن مؤمنن
کي خوشخبري ڏي جيڪي چڱا ڪم ڪندا آهن ته انهن لاءِ چڱو اجر
آهي (٢). منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (٣). ۽ انهن کي ڊيڄاري
جيڪي چون ٿا ته الله (پاڻ لاءِ) پٽ ورتو آهي (٤). جنهن جو نڪي
کين ۽ نڪي سندن پيءُ ڏاڏن کي ڪو علم آهي. وڏي (گناه جي) ڳالهه
آهي جا سندن واٽن مان نڪري ٿي! آهي ڪوڙ چوڻ کان سواءِ (ٻيو
ڪجهه) نه چوندا آهن (٥). جيڪڏهن انهن هن (قرآن واري) ڳالهه تي ايمان
نه آندو ته شايد تون (اي پيغمبر! ان) ارمان مان سندن پويان پاڻ کي هلاڪ
ڪرين (٦). جيڪي زمين تي آهي سو اسان ان جي سينگار لاءِ هن ڪري
ڪيو ته کين آزمايون ته انهن منجهان عملن ۾ وڌيڪ چڱو ڪير
آهي؟ (٧). ۽ ان زمين تي جيڪا (آبادي) آهي سا اسين ميدان ڪرڻ
وارا آهيون (٨). ڀانيو آئيئي ڇا؟ ته غار ۽ رقيم (سندن نالن واري ڪتبي)
وارا اسان جي عجب نشانين مان هئا (٩). جڏهن غار ۾ انهن جوانن پناه
ورتي تڏهن چيائون ته اي اسان جا پالڻهار پاڻ وٽان اسان کي ٻاجھ عطا
ڪر ۽ اسان جي ڪم ۾ اسان لاءِ آساني ڪر (١٠). پوءِ ڪيترائي وره
غار ۾ سندن ڪنن تي (گهاٽي ننڊ جا پردا) هنياسون (١١).

ثُمَّ بَعَثْنَهُمْ لِتَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ۗ^{۱۲}
 نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ
 وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ۗ^{۱۳} وَرَبَطْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا
 رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ لَن نَّدْعُو مِنْ دُونِهِ هَلْ أَتَقَدَّرُ
 قُلُنَا إِذْ أَشْطَطْنَا ۗ^{۱۴} هَؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَّو
 لَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ بَيِّنٌ فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ
 عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۗ^{۱۵} وَإِذْ أَعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا عِبَدُونَ إِلَّا اللَّهَ
 فَاوْآلَىٰ إِلَى الْكُهْفِ يُنْشِرْكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ
 مِنْ أَمْرِكُمْ مَرْفَقًا ۗ^{۱۶} وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزُورُ عَن
 كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ
 وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِّنْهُ ۗ ذَٰلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ لَعَلَّكَ تَهْتَدِ اللَّهُ فُهِو
 الْمُهْتَدَىٰ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُّرْشِدًا ۗ^{۱۷} وَ
 نَحْسَبُهُمْ آيَاتًا وَأَهُمْ رُقُودٌ ۗ^{۱۸} وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَ
 ذَاتَ الشِّمَالِ ۗ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَيْدِ لَوِاطِعَت
 عَلَيْهِمْ لَوِيتٌ مِنْهُمْ فِرَارًا وَكَلْبُ لَنَّتْ مِنْهُمْ رُعبًا ۗ^{۱۸}

وري كين هن لاءِ اُتاريوسون ته ڏيڪاريون ته جا مدت رهيا سا پنهي ٽولين مان ڪهڙي کي ياد آهي (١٢). اسين توکي سندن سڄي خبر بيان ڪريون ٿا. بيشڪ آهي چند نوجوان هئا جو پنهنجي رب تي ايمان آندو هئائون ۽ کين وڌيڪ هدايت ڪئي هئي سون (١٣). ۽ سندن دلين کي مضبوط ڪيوسون جڏهن اُتيا تڏهن چيائون ته اسان جو رب! آسمانن ۽ زمين جو رب آهي اُن کان سواءِ ٻئي ڪنهن کي معبود ڪري نه سڏيندا سون (جي سڏيوسون ته) ضرور بيشڪ اُنهي مهل بيهودي ڳالهه چئي سون (١٤). اسان جي هن قوم الله کان سواءِ ٻيا معبود ورتا آهن. مٿن چو نه ڪو پٿرو دليل آئيندا آهن؟ پوءِ جيڪو الله تي ڪوڙو ناهه ناهي تنهن کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ (١٥). ۽ جڏهن اوهين اُنهن (مشرڪن) کان ۽ الله کان سواءِ جن کي پوڄيندا آهن تن کان پاسي ٿيو تڏهن غار ڏانهن پناهه ورتو ته اوهان جو رب اوهان لاءِ پنهنجي رحمت پڪيڙيندو ۽ اوهان جي ڪم ۾ اوهان لاءِ سولائي مهيا ڪندو (١٦). ۽ (اي ڏسندڙ) جڏهن سج اُڀري (تڏهن) ڏسندين ته (اُس) سندن غار کان سڄي پاسي لڙندي آهي ۽ جڏهن لهي تڏهن سندن ڪٻي پاسي مڙندي آهي ۽ اهي اُن (غار جي) ويڪرائيءَ ۾ آهن. اها الله جي نشانين مان آهي. جنهن کي الله هدايت ڪري سو هدايت وارو آهي، ۽ جنهن کي گمراهه ڪري تنهن لاءِ ڪوبه دوست وات ڏيڪاريندڙ نه لهندين (١٧). ۽ تون کين جاڳندڙ پائيندين پر اهي (ننڊ ۾) سمهيل آهن ۽ کين سڄي پاسي ۽ ڪٻي پاسي تي اُتلائيندا آهيون ۽ سندن ڪتو چائڻ تي اڳيون تنگون ڊگهيرو پيو آهي. جيڪڏهن مٿن بيهي ڏسين ته کائڻ پيئڻ تي پئي ڦيرين ۽ کائڻ دهشت مان پرڃي وڃين (١٨).

وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ ط قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ
 كَمْ لَبِثْتُمْ ط قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ط قَالُوا رَبُّكُمْ
 أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ ط فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ
 إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ
 مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ۝۱۹
 إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ
 فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا ۝۲۰ وَكَذَلِكَ أَعْتَرْنَا
 عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا
 رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَازَعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا
 عَلَيْهِمْ بُيُوتًا ط رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ ط قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا
 عَلَى أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ۝۲۱ سَيَقُولُونَ
 ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ
 رَجْمًا بِالْغَيْبِ وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ ط قُلْ
 رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَّا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ ۝۲۲ فَلَا تَمَارِدْ فِيهِمْ
 إِلَّا مَرَاءَ ظَاهِرًا ۝ وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ۝۲۳

۽ اهڙي طرح کين هن لاءِ اٿاريو سون ته پاڻ ۾ پڇن۔ منجهانئن چوندرڙ چيو ته (اوهين هتي) ڪيترو تڪيو۔ چيائون ته هڪ ڏينهن يا ڏينهن جو ڪجهه (حصو) رهياسون (ڪن) چيو ته جيترو اوهين رهيا آهيو سو اوهان جو رب وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي۔ پوءِ پاڻ مان هڪ کي هن پنهنجي سڪي سان شهر ڏانهن موڪليو پوءِ پلي ڏسي ته ان (ڳوٺ) جو ڪهڙو وڌيڪ پاڪ (حلال) طعام آهي پوءِ منجهانئس ڪجهه (طعام) اوهان وٽ آڻي ۽ جڳائي ته (خريداري مهل) نرمي (۽ هوشيارِي) ڪري ۽ اوهان جو حال ڪنهن هڪڙي کي نه ڄاڻائي (١٩)۔ چو ته جيڪڏهن (آهي) اوهان تي واقف ٿيندا ته اوهان کي سنگسار ڪندا يا پنهنجي مذهب ۾ اوهان کي موٽائيندا ۽ انهيءَ مهل اوهين بلڪل ڪڏهن نه ڪامياب ٿيندؤ (٢٠)۔ ۽ اهڙي طرح (تڏهن) ماڻهن کي هن لاءِ مٿن خبردار ڪيوسون ته ڄاڻن ته الله جو انجام سڄو آهي ۽ بيشڪ قيامت (ٿيڻي) آهي منجهس ڪو شڪ نه آهي۔ تڏهن انهن جي ڳالهه بابت پاڻ ۾ جهڳڙو ڪرڻ لڳا پوءِ چيائون ته انهن (جي غار) تي ڪا اڏاوت اڏيو۔ سندن پالڻهار کين وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي۔ جيڪي پنهنجي ڳالهه ۾ غالب ٿيا تن چيو ته انهن (جي غار) تي مسجد ضرور بڻائيندا سون (٢١)۔ (ڪي) چوندا ته (آهي) ٿي انهن چوڻون سندن ڪتو آهي، ۽ (ڪي) چوندا ته پنج آهن ڇهون سندن ڪتو آهي ڳجهه بابت اٽڪل هڻندا آهن، ۽ (ڪي) چوندا ته ست آهن اُنون سندن ڪتو آهي۔ (اي پيغمبر) چؤ ته سندن ڳاڻيٽو منهنجو پالڻهار وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي انهن کي رڳا ڪي ٿورا ڄاڻندا آهن پوءِ انهن بابت سرسري جهڳڙي ڪرڻ کان سواءِ جهڳڙو نه ڪر ۽ نڪي انهن بابت ڪافرن مان ڪنهن هڪ کان پڇا ڪر (٢٢)۔

وَلَا تَقُولَنَّ لِشَائِيٍّ إِنَّي فَاعِلٌ ذَلِكَ غَدًا ۖ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ
 اللَّهُ ۗ وَادْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَلَىٰ أَنْ يَهْدِيَنِي
 رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا ۖ ﴿٢٣﴾ وَكَيْتُوَانِي كَهْفِهِمْ
 ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تَسْعًا ۖ ﴿٢٤﴾ قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا
 لَيْتُوا ۗ لَهُ غَيْبُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ ۗ مَا
 لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ۖ ﴿٢٥﴾
 وَاتْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لِأُمِّدَّالِ لِكَلِمَاتِهِ ۗ
 وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ۖ ﴿٢٦﴾ وَاصْبِرْ نَفْسَکَ مَعَ الَّذِينَ
 يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ
 وَلَا تَعْدُ عَيْنُکَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ۗ
 وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ
 أَمْرُهُ فُرُطًا ۖ ﴿٢٧﴾ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّکُمْ ۗ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمَرْ
 وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ ۗ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا
 أَحَاطَ بِهَمَّ سُرَادِ فَهَاتُوا وَإِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ
 كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ ۗ بِئْسَ الشَّرَابُ ۗ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ۖ ﴿٢٨﴾

۽ ڪنهن ڪم لاءِ هرگز نه چؤ ته آءُ پڪ هيءُ سڀاڻي ڪندس (٢٣). مگر
 (چؤ) ان شاء الله، ۽ جڏهن وسارين (تڏهن) پنهنجي رب کي ياد ڪر ۽ چؤ
 ته سگهو ئي منهنجو پالڻهار هن کان به وڌيڪ ويجهو سڌو رستو مونکي
 ڏيکاريندو (٢٤). ۽ اهي پنهنجي غار ۾ تن سؤن ورهن کان نؤ وره وڌيڪ
 رهيا (٢٥). چؤ ته جيڪي رهيا سو الله وڌيڪ ڄاڻندڙ آهي، ان کي آسمانن
 ۽ زمين جو ڳجه (معلوم) آهي. ڪهڙو عجيب ڏسندڙ ۽ ڪهڙو عجيب
 ٻڌندڙ آهي! ان کان سواءِ ڪو انهن جو مددگار نه آهي، ۽ پنهنجي حڪم
 ۾ ڪنهن هڪ کي يائوار نه ڪندو آهي (٢٦). ۽ تنهنجي پالڻهار جي
 ڪتاب مان جيڪي توڙانهن وحي ڪيو ويو سو پڙه سندس حڪم کي
 ڪا ڦير ڦار نه آهي، ۽ ان کان سواءِ تون ڪا واھ نه لهندين (٢٧). ۽ پاڻ کي
 انهن سان صبر ۾ رک جيڪي پنهنجي پالڻهار کي صبح ۽ سانجهي جو ياد
 ڪندا آهن سندس رضامندي گهرندا آهن ۽ (گهرجي ته) تنهنجون اکيون
 دنيا جي حياتي جي سينگار جو ارادو رکي انهن (ياد ڪندڙن) کان (ٻئي
 پاسي) نه واجهائين، ۽ انهيءَ جي فرمان برداري نه ڪر جنهن جي دل اسان
 پنهنجي ياد ڪرڻ کان غافل ڪئي ۽ پنهنجي خواهش جي پٺيان لڳو ۽
 سندس ڪم حد کان وڌيل آهي (٢٨). ۽ چؤ ته (اهو سخن) اوهان جي
 پالڻهار وٽان (ايل) سچ آهي، پوءِ جنهن کي وٺي سو ايمان آڻي ۽ جنهن کي
 وٺي سو نه مڃي. اسان ظالمن لاءِ باه تيار ڪئي آهي ۽ ان جا پردا انهن کي
 ويڙهيندا. ۽ جيڪڏهن فرياد ڪندا ته انهن جي فرياد اهڙي پاڻيءَ سان
 ورنائي ويندي جو پگهاريل تامي وانگر هوندو سندن منهن کي ڀڄندو. اهو
 ڀڄڙو پيڻ آهي. ۽ ڀڄڙو آرام جو هوندو آهي (٢٩).

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ
 أَحْسَنَ عَمَلًا ۖ ﴿٣١﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَ
 يَلْبَسُونَ ثِيَابًا خضْرًا مِنْ سُندُسٍ وَاسْتَبْرَقٍ مُتَّكِنِينَ
 فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نَبْعَ الثَّوَابِ وَحَسَدَتْ مُرْتَفَقًا ۖ ﴿٣٢﴾ وَأَصْرِبُ
 لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَابٍ
 وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا ۖ ﴿٣٣﴾ كَلَّتَا الْجَنَّتَيْنِ
 اثْتِ أَكْلَهُمَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَرْنَا خِلْفَهُمَا نَهْرًا ۖ ﴿٣٤﴾
 وَكَانَ لَهُ شَمْرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا
 أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ۖ ﴿٣٥﴾ وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ
 ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ۖ ﴿٣٦﴾
 وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُجِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ
 خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ۖ ﴿٣٧﴾ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ
 أَكْفَرْتِ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ
 سُورِكَ رَجُلًا ۖ ﴿٣٨﴾ لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ۖ ﴿٣٩﴾

بیشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ته جنهن چڱو ڪم ڪيو آهي تنهن جو اجر اسين نه وڃائينداسون (٣٠). اهي (اهي) آهن جن لاءِ (بهشت) عدن جا باغ آهن جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن منجهن سونن ڪنگڻن جا زيور آهن کي پارايا ويندا ۽ سُنْدُسُ ۽ استبرق پٽ جي سائي پوشاڪ ڏيکيندا اتي تختن تي تڪيو لائي وهندا. اهو بدلو پيلو آهي، ۽ آرام جي جاءِ به پلي آهي (٣١). ۽ (اي پيغمبر!) کين ٻن ماڻهن جو قصو بيان ڪر، انهن مان هڪڙي لاءِ انگورن جا ٻه باغ پيدا ڪيا هئاسون ۽ انهن جي چوڌاري ڪڇيون پيدا ڪيون هيون سون ۽ انهن جي وچ ۾ پوک پيدا ڪئي هئي سون (٣٢). ٻنهي باغن پنهنجا ميوا پڇايا ۽ منجهانئن ڪجهه گهٽ نه ڪيائون ۽ انهن جي وچ ۾ واھ وهايوسون (٣٣). ۽ ان کي (گهڻو) ڦر مليو، پوءِ پنهنجي سنگتيءَ سان ڳالهائيندي کيس چيائين ته آءُ توکان مال ۾ وڌيڪ آهيان ۽ افرادن جي اعتبار کان (به) وڌيڪ طاقتور آهيان (٣٤). ۽ پنهنجي باغ ۾ گهڙيو ۽ اهو پاڻ لاءِ ظالم هو، چيائين ته مون کي هن (باغ) جي ناس ٿيڻ جو بلڪل ڪو گمان نه آهي (٣٥). ۽ نڪي قيامت جي قائم ٿيڻ جو مون کي ڪو گمان آهي ۽ جيڪڏهن پنهنجي پالڻهار ڏانهن (ڪٿي) موٽيس (به) ته هن کان (به) پلي جاءِ ضرور لهندس (٣٦). سندس سنگتيءَ ساڻس گفتگو ڪندي کيس چيو ته جنهن توکي مٿي مان بڻايو وري نطفي مان وري سنئين لڳين مڙس ڪيائين تنهن جو چوڻو انڪار ڪيو؟ (٣٧). (آءُ هيءُ ويساه رکندو آهيان ته) منهنجو پالڻهار الله آهي ۽ آءُ پنهنجي پالڻهار سان ڪوبه شريڪ نه ڪندس (٣٨).

وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتِكَ قُلْتِ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ
 إِنَّ تَرَنِّ أَنَا أَقَلُّ مِنْكَ مَا لَأَوْ وَلَدًا ٢٩ فَعَسَىٰ رَبِّي أَن
 يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِّنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِّنَ السَّمَاءِ
 فَتُصْبِحُ صَعِيدًا زَلَقًا ٣٠ أَوْ يُصِيبُهَا مَا أَهْوَا عَوْرًا فَلَن تَسْتَطِيعَ
 لَهُ طَلَبًا ٣١ وَأُحِيطَ بِشَرِّهَا فَأَصْبَحَ يُقَدِّبُ كَهْفَهُ عَلَىٰ مَا
 أَنْفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ لِيَلَيْتَنِي
 لَمْ أَشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ٣٢ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ٣٣ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ
 لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ٣٤ وَاضْرِبْ لَهُم
 مَّثَلَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَا أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ
 فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ
 الرِّيحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ٣٥ الْمَالُ وَ
 الْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَةُ الصَّلَاحُ خَيْرٌ
 عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمَلًا ٣٦ وَيَوْمَ نُسِيرُ الْجِبَالَ وَ
 تَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ٣٧

۽ جڏهن تون پنهنجي باغ ۾ گهڙين تڏهن چو نه چيئي ته ماشاءَ الله
 (جيڪي الله گهريو سو ٿيو آهي) الله (جي مدد) کان سواءِ ڪا طاقت نه
 آهي، جيڪڏهن تون پاڻ کان مون کي مال ۽ اولاد ۾ گهٽ ڏسين
 ته (٣٩). ته اميد آهي جو منهنجو پالڻهار تنهنجي باغ کان ڀلو مون کي ڏئي
 ۽ ان (تنهنجي باغ) تي آسمان کان ڪا آفت موڪلي پوءِ ڦري صاف ميدان
 ٿي پوي (٤٠). يا سندس پاڻي سڪي وڃي پوءِ ان کي ڪڏهن لهي نه
 سگهين (٤١). ۽ سندس ميوي کي چٽ ڪيو ويو پوءِ ان (جي بڻائڻ) ۾
 جيڪي خرچ ڪيو هئائين تنهن تي پنهنجا هٿ مليندو رهيو ۽ اهو (باغ)
 پنهنجن (بڻايل) ڇيڙن سميت ڪريل هو ۽ چونڊو رهيو ته افسوس آهي
 پنهنجي پالڻهار سان ڪنهن کي شريڪ مقرر نه ڪريان ها! (ته چڱو
 هو) (٤٢). ۽ نڪي ان لاءِ ڪا جماعت هئي جو الله کان سواءِ کيس مدد
 ڏئي ۽ نڪي (پاڻ) بدلي وٺڻ وارو هو (٤٣). ان هنڌ سڄي الله جي
 بادشاهي آهي. اهو ثواب (ڏيڻ) ۾ ڀلو ۽ بدلي ڏيڻ ۾ (ب) ڀلو
 آهي (٤٤). ۽ (اي پيغمبر!) انهن کي دنيا جي حياتي جو مثال بيان ڪر
 جا انهيءَ پاڻي وانگر آهي جنهن کي آسمان کان وسايو سون پوءِ ان سان
 زمين جا سلا گهاتا ڄميا پوءِ ڦري ڀريل ڪڪ ٿيا انهن کي وائڻ اڏايو. ۽
 الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (٤٥). مال ۽ اولاد دنيا جي حياتي
 جو سينگار آهي، ۽ سدائين رهندڙ چڱايون تنهنجي پالڻهار وٽ ثواب ڪري
 ڀليون ۽ اميد ڪري چڱيون آهن (٤٦). ۽ (ياد ڪر) جنهن ڏينهن جبلن
 کي هلائينداسون ۽ زمين کي صفا پئي ڏسندين ۽ ماڻهن کي گڏ
 ڪنداسون پوءِ منجهانئن ڪنهن هڪ کي نه ڇڏينداسون (٤٧).

وَعَرَضُوا عَلَى رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ حِجَّتُمُونََا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ
 أَوَّلَ مَرَّةٍ نَبَلُ زَعَمْتُمْ أَلَنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ٥٨ وَوَضِعَ
 الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَ
 يَقُولُونَ يَوْمَيْلَتَنَا مَا لِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً
 وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَ
 لَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ٥٩ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا
 لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ
 أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ
 لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ٦٠ مَا أَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلَقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُمْ مُتَّخِذَ
 الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ٦١ وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ
 زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ
 مَوْبِقًا ٦٢ وَرَأَى الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُهَا وَ
 لَمْ يَحِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ٦٣ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ
 لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَر شَيْئًا جَدَلًا ٦٤

۽ (أهي) تنهنجي پالڻهار وٽ صفون ڪري پيش ڪيا ويندا۔ (چوندا سون ته) جهڙي طرح اوهان کي پهريون ڀيرو پيدا ڪيو هوسون (تهڙي طرح) اسان وٽ آيا آهيو بلڪه پائيندا هيؤ ته اوهان جي لاءِ انجام (جو هنڌ) نه ڪندا سون (٤٨)۔ ۽ اعمال نامو رکيو ويندو پوءِ جيڪي منجهس هوندو تنهن کان ڏوهارين کي ڊڄندڙ ڏسندين ۽ چوندا ته اسان لاءِ ارمان آهي هن اعمال نامي کي ڇا ٿيو آهي جو نڪي ننڍي (گناه) کي ۽ نڪي وڏي کي ڳاڻاڻي کان سواءِ ڇڏيو اٿس، ۽ جيڪي ڪيائون سو حاضر لهندا۔ ۽ تنهنجو پالڻهار هڪڙي تي به ظلم نه ڪندو (٤٩)۔ ۽ جڏهن ملائڪن کي چيوسون ته آدم کي سجدو ڪريو تڏهن ابليس کان سواءِ ٻين سجدو ڪيو۔ اهو جن مان هو پوءِ پنهنجي پالڻهار جي حڪم جي نافرماني ڪيائين۔ پوءِ اوهين کيس ۽ سندس اولاد کي مون کان سواءِ ڇو دوست وٺندا آهيو؟ حالانڪ اهي اوهان جا ويري آهن۔ (شيطان) ظالمن لاءِ بچڙو بدلو آهي (٥٠)۔ نڪي آسمانن ۽ زمين جي بڻائڻ مهل انهن (شيطانن ۽ سندس اولاد) کي حاضر ڪيو هوم ۽ نڪي کين پيدا ڪرڻ مهل ۽ نڪي آءُ گمراهن کي ٻانهن ٻيلي وٺندڙ آهيان (٥١)۔ ۽ جنهن ڏينهن الله چوندو ته (اي مشرڪو!) اوهين انهن کي سڏيو جن کي منهنجا شريڪ ڄاڻندا هيؤ پوءِ انهن کي سڏيندا پوءِ اهي کين ورندي نه ڏيندا ۽ سندن وچ ۾ هلاڪت جو هنڌ ڪنداسون (٥٢)۔ ۽ ڏوهاري باه کي ڏسندا پوءِ (پڪ) پائيندا ته اهي ان ۾ (اجهو) ڪرندا ۽ کانئس ڪا موٽڻ جي واھ نه لهندا (٥٣)۔ ۽ بيشڪ هن قرآن ۾ هر طرح جا مثال ماڻهن لاءِ بيان ڪياسون ۽ انسان هر شيءِ کان وڌيڪ جهڳڙالو آهي (٥٤)۔

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا
 رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ
 الْعَذَابُ قُبُلًا ۝ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ
 وَمُنذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا
 بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آلِيئِي وَمَا نُذِرُوا هُرُوعًا ۝ وَمَنْ
 أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ
 يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي
 آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَىٰ فَلَنْ يَهْتَدُوا
 إِذًا أَبَدًا ۝ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا
 كَسَبُوا الْعَجَلَ لَهُمُ الْعَذَابُ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا
 مِنْ دُونِهِ مَوْيلًا ۝ وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا
 لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا ۝ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَتْلِهِ لَا آتِ بِرَحْمَتِي
 أَبْلُغْ جَمْعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِ حُقُبًا ۝ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
 بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ۝ فَلَمَّا
 جَاوَزَا قَالَ لِقَتْلِهِ إِتَّاعَدْنَا لَكَ قَتِيلًا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ۝

۽ ماڻهن وٽ جڏهن هدايت آئي تڏهن کين ايمان آڻڻ ۽ پنهنجي پالڻهار کان
 بخشش گهرڻ کان هن ڌاران ڪنهن نه جهليو جو اڳين جي رسم (جهڙي
 پاڙيٽ سزا) وٽن اچي يا وٽن سامهون عذاب پهچي (٥٥). ۽ پيغمبرن کي
 رڳو خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيڄاريندڙ ڪري موڪليون ٿا، ۽ ڪافر ڪوڙو
 جهڳڙو هن لاءِ ڪندا آهن ته ان سان سچ کي ٿيڙين، ۽ منهنجين نشانين
 کي ۽ جنهن سان ڊيڄاريا ويا تنهن کي پوڳ ڪري ورتائون (٥٦). ۽ ان
 کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي جنهن کي سندس پالڻهار جي نشانين سان
 نصيحت ڏني وڃي ته ان کان منهن موڙي ۽ جيڪي سندس هٿن اڳي
 ڪري موڪليو سو وساري؟ اسان ان جي سمجهڻ کان سندن دلين تي پردا
 ڪيا ۽ سندن ڪنن ۾ گهپرائي (وڏي سون)۔ ۽ جيڪڏهن تون کين
 هدايت ڏانهن سڏين ته ان وقت ستو رستو ڪڏهن به نه لهندا (٥٧). ۽ تنهنجو
 رب بخشڻهار ڀاجهارو آهي۔ جيڪڏهن کين سندن ڪئي سببان پڪڙي ها
 ته انهن لاءِ عذاب تڪڙو موڪلي ها۔ (ن!) بلڪ انهن لاءِ انجام ٿيل آهي
 جو ان کان سواءِ ڪا واھ نه لهندا (٥٨). ۽ اهي ڳوٺ آهن جو انهن کي
 (تڏهن) ناس ڪيوسون جڏهن ظلم ڪيائون ۽ انهن جي ناس ڪرڻ لاءِ
 (هڪ) انجام مقرر ڪيوسون (٥٩). ۽ (ياد ڪر) جڏهن موسيٰ پنهنجي
 سنگتيءَ کي چيو ته سدائين پيو پنڌ ڪندس جيستائين ٻن دريائن جي گڏ
 ٿيڻ جي هنڌ پهچندس يا گهڻو وقت پيو هلندس (٦٠). پوءِ جنهن مهل
 ٻن دريائن جي گڏ ٿيڻ جي هنڌ کي پهتا (تنهن مهل) پنهنجي مڇي
 وساريائون جنهن پنهنجي واٽ درياءَ ۾ سرنگه جيان ورتي (٦١). پوءِ جڏهن
 اڳي هليا (تڏهن موسيٰ) پنهنجي سنگتي کي چيو ته اسان کي پنهنجو
 منجهند وارو کاڌو ڏي. بيشڪ اسان جي هن مسافريءَ ۾ اسان کي ٿڪ
 پهتو آهي (٦٢).

قَالَ ارْءَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَ
 مَا أُنْسِينِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكَرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي
 الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿١٦﴾ قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْعَثُ ۗ فَارْتَدَّ عَلَىٰ آثَارِهِمَا
 قَصَصًا ﴿١٧﴾ فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا
 وَعَلَّمْنَاهُ مِمَّا نَشَاءُ ﴿١٨﴾ قَالَ لَهُ مُوسَىٰ هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ
 أَنْ تُعَلِّمَنِي مِمَّا عَلَّمْتَ رُشْدًا ﴿١٩﴾ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ
 مَعِيَ صَبْرًا ﴿٢٠﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ﴿٢١﴾
 قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ﴿٢٢﴾
 قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ
 لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٢٣﴾ فَانْطَلَقَا ۗ حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا
 قَالَ أَخْرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٢٤﴾
 قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٢٥﴾ قَالَ لَا
 تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿٢٦﴾
 فَانْطَلَقَا ۗ حَتَّىٰ إِذَا الْبِقِيََا غُلَامًا مَّقْتُلَةً ۗ قَالَ أَقْتَلْتُ
 نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ ۗ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا شُكْرًا ﴿٢٧﴾

چيائين ته (نه) ڏنيءَ ڇا جڏهن پهڻ وٽ ترسيا هئاسون تڏهن مون (اٿي) مڇي وساري ۽ اُن جي يادگيري مون کان شيطان کان سواءِ ٻئي ڪنهن نه وسارائي، ۽ پنهنجي واٽ درياءَ ۾ عجب طرح سان ورتائين (٦٣). (موسيٰ) چيو ته اهو هنڌ اهو آهي جنهن کي اسين ڳوليون ٿا پوءِ هو پنهنجي پوئين پيرين ڳوليندا موتيا (٦٤). پوءِ منهنجن ٻانهن مان اهو ٻانهو لڌائون جنهن کي پاڻ وٽان رحمت ڏني هئي سون ۽ پاڻ وٽان کيس علم سيڪاريو هوسون (٦٥). موسيٰ اُن کي چيو ته جي آءُ تنهنجي سنگت ڪريان ته جيڪا توکي سڌي واٽ سيڪاري ويئي آهي تنهن مان مون کي به سيڪارين (٦٦). (خضر) چيو ته تون مون سان ڪڏهن صبر ڪري نه سگهندين (٦٧). ۽ جنهن جي توکي خبر ٿي نه آهي تنهن تي تون ڪٿي صبر ڪندين (٦٨). (موسيٰ) چيو ته جي الله گهريو ته مون کي صبر ڪندڙ لهندين ۽ آءُ تنهنجي ڪنهن حڪم جي نافرماني نه ڪندس (٦٩). (خضر) چيو ته جيڪڏهن منهنجي سنگت ڪرين ته (ايستائين) مون کان ڪنهن ڳالهه بابت نه پڇج جيستائين (آءُ) پاڻ توسان اُن جو بيان (نه) ڪريان (٧٠). پوءِ ٻئي (اٿي) هليا تان جو جڏهن ٻيڙيءَ ۾ چڙهيا تڏهن (خضر) اُن کي سوراخ ڪيو- (موسيٰ) چيو ته تو اُن کي انهيءَ لاءِ سوراخ ڪيو ڇا ته ٻيڙيءَ وارن کي ٻوڙين؟ بيشڪ تو اڍنگو ڪم ڪيو (٧١). (خضر) چيو ته توکي نه چيو هوم ڇا ته تون مون سان صبر ڪري نه سگهندين (٧٢). (موسيٰ) چيو ته جيڪي مون وساريو تنهن سببان مون کي نه پڪڙ ۽ منهنجي ڪم ۾ مون تي سختي نه وجهه (٧٣). پوءِ ٻئي هليا، تان جو جڏهن هڪ چوڪر کي مليا تڏهن (خضر) اُن کي ڪٽو (موسيٰ) چيو ته قصاص ڌاران بيگناهه جان کي ڇو ڪٽي؟ بيشڪ تو خراب ڪم ڪيو (٧٤).

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ٤٥
 قَالَ إِنْ سَأَلْتَهُ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَ هَذَا فَلَا تُصِحِّبْنِي قَدْ بَلَغْتَ
 مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ٤٦ فَأَنْطَلَقَا حَتَّى إِذَا اتَّيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَا
 أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ
 يَنْقَضَ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ٤٧ قَالَ
 هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ
 صَبْرًا ٤٨ وَأَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسْكِينٍ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ
 فَأَرَدْتُمْ أَنْ أُعِيبَهَا وَكَانَ وَرَاءَ هُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ
 غَصْبًا ٤٩ وَأَمَّا الْعُلَمَاءُ فَكَانَ أَبُوهُمُ الْمُؤْمِنِينَ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهِقَهُمَا
 طُغْيَانًا وَكُفْرًا ٥٠ فَأَرَدْنَا أَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِمَّا نَزَّلَهُ
 وَأَقْرَبَ رُحْمًا ٥١ وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي
 الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ
 رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيُخْرِجَهُمَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ
 وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ٥٢
 وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْقُرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُم مِّنْهُ ذِكْرًا ٥٣

(خضر) چيو ته توکي نه چيو هوم چا ته تون مون سان (گڏ رهي) ڪڏهن نه صبر ڪري سگهندين؟ (۷۵). (موسيٰ) چيو ته جيڪڏهن هن کان پوءِ ڪنهن ڳالهه بابت توکان پڇان ته منهنجي سنگت نه ڪج، بيشڪ منهنجي پاران عذر (جي حد) کي پهتڻ (۷۶). پوءِ (بني) هليام تان جو جنهن مهل هڪڙي ڳوٺ وارن وٽ آيا (تنهن مهل) اُن جي رهاڪن کان کاتو گهريائون ته (انهن) سندن مهماني ڪرڻ کان انڪار ڪيو. پوءِ اُن (ڳوٺ) ۾ هڪ ڊهڻ کي ويجهي ڀت ڏنائون پوءِ اُها (خضر ڊاهي ٻيهر) اوساري (موسيٰ) چيو ته جيڪڏهن گهرين ها ته اُن (جي اوسارڻ) تي مزوري ضرور وٺين ها! (۷۷). (خضر) چيو ته هاڻي منهنجي ۽ تنهنجي وچ ۾ جدائي پيئي، هاڻي توکي انهن (ڳالهين) جي حقيقت جي سڌ ڏيان ٿو جن تي تو صبر ڪري نه سگهيو (۷۸). پر ٻيڙي (جا ڀڳي ويئي سا) مسڪينن جي هئي (جنهن تي) هو درياءَ ۾ پورهيو ڪندا (وتندا) هئا پوءِ اُن کي عيب دار ڪرڻ گهريم جو سندن پوئتان اهڙو بادشاهه هو جنهن سڀ ڪا ٻيڙي بيگر ۾ ٿي ورتي (۷۹). ۽ نينگر (جو) ماريو ويو) تنهن جا ماءُ پيءُ مؤمن هئا تنهن ڪري ڏنا سون ته نافرمانيءَ ۽ ڪفر ڪرڻ سان پنهنجن کي عاجز ڪندو (۸۰). پوءِ گهريو سون ته سندن پالڻهار کين ان جي بدلي اُن کان به پاڪبازيءَ جي ڪري وڌيڪ ڀلو ۽ ٻاجهه جي ڪري وڌيڪ ويجهو (اولاد) ڏئي (۸۱). ۽ جا پت (ناهي ويئي) سان شهر ۾ ٻن يتيمن ٻارن جي هئي ۽ اُن جي هيٺان سندن خزانو هو ۽ سندن ماءُ پيءُ نيڪ هئا پوءِ تنهنجي پالڻهار گهريو ته ٻئي پنهنجي جواني کي پهچڻ ۽ پنهنجو خزانو تنهنجي پالڻهار جي ٻاجهه سان ڪين ۽ اهو پنهنجي راءِ سان نه ڪيم. اها اُن جي حقيقت آهي جنهن تي تو صبر ڪري نه سگهيو (۸۲). ۽ (اي بيغمبر!) توکان ذوالقرنين بابت پڇڻ ٿا. چؤ ته اوهان کي اُن جو (ڪجهه) بيان ڪري ٻڌايان ٿو (۸۳).

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَاتَّبَعْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبِيلًا ۗ فَأَتَبَعُ
 سَبِيلًا ۗ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَرْغُبُ فِي عَيْنٍ
 حِسِيَّةٍ ۖ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا ۖ قُلْنَا يَا الْقَوْمَنِينَ إِنَّمَا أَنْتُمْ
 تُعَذِّبُونَ وَإِنَّمَا أَنْتُمْ تُخَذِّلُونَ فِيهِمْ حُسْنًا ۗ قَالَ آمَنَّا مَنْ ظَلَمَ
 فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا ثَكْرًا ۗ وَإِنَّمَا مَنْ
 آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءُ الْحُسْنَىٰ ۗ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا
 يُسْرًا ۗ ثُمَّ اتَّبَعُ سَبِيلًا ۗ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطَّلِعُ
 عَلَىٰ قَوْمٍ لَمْ يَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ۗ كَذَلِكَ ۖ وَقَدْ أَحَطْنَا
 بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ۗ ثُمَّ اتَّبَعُ سَبِيلًا ۗ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ
 وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ۗ قَالُوا يَا
 الْقَوْمَنِينَ إِنَّا يَا جُوبَ وَمَا جُوبٌ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ
 نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ۗ قَالَ مَا
 مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ
 رَدْمًا ۗ أَلَمْ تَوْنِي زَبْرًا الْحَدِيدَ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ
 انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ أَلَمْ تَوْنِي أَفْرَغَ عَلَيْهِ قَطْرًا ۗ

بیشڪ اسان اُن کي زمين ۾ مضبوط حڪومت ڏني ۽ سڀ ڪنهن شيءِ جو سامان کيس ڏنسون (۸۴). پوءِ سامان (جي مدد) سان هليو (۸۵). ايترو (سير ڪيائين) جو سج لهڻ جي هنڌ پهتو اُن کي گپڙائي گرم تلاءَ ۾ لهندو ڏنائين ۽ اُن (تلاءَ) وٽ هڪ قوم کي ڏنائين۔ چيو سون ته اي ذوالقرنين! اُنهن کي يا سزا ڏين يا منجهن ڪو چڱائي جو سڌارو ڪرين (ته توکي اختيار آهي) (۸۶). (ذوالقرنين) چيو ته جيڪو (ماڻهو) ظلم ڪندو تنهن کي سزا ڏينداسون وري پنهنجي پالڻهار ڏانهن ورايو ويندو پوءِ اهو کيس سخت عذاب جي سزا ڏيندو (۸۷). ۽ جيڪو ايمان آڻيندو ۽ چڱا ڪم ڪندو تنهن کي چڱو بدلو ملندو، ۽ پنهنجي معاملي ۾ اُن کي سولائي (جهڙو ڪم) چوندا سون (۸۸). وري سامان (جي مدد) سان هليو (۸۹). ايترو (سفر ڪيائين) جو سج اُڀرڻ جي هنڌ پهتو ته اهو هڪ اهڙي قوم تي اُڀرندو ڏنائين جن لاءِ سج کان اوربان ڪا اوت نه بڻائي هئي سون (۹۰). اهڙي طرح (سندن قصو آهي)۔ ۽ بيشڪ اسان وٽ اُن جي ساري خبر آهي (۹۱). وري سامان (جي مدد) سان هليو (۹۲). ايترو جو جڏهن ٻن جبلن جي وچ ۾ پهتو ته اُنهن جي هن پاسي اهڙي قوم ڏنائين جا ڪابه ڳالهه سمجهي نه ٿي سگهي (۹۳). چيائون ته اي ذوالقرنين! بيشڪ ياجوج ۽ ماجوج ملڪ ۾ فساد وجهندڙ آهن تنهن ڪري تو لاءِ اسين هن شرط تي ڏن مقرر ڪيون ته تون اسان جي ۽ سندن وچ ۾ اڙ بڻائين (۹۴). (ذوالقرنين) چيو ته منهنجي پالڻهار جيڪا مون کي ان بابت سگهه ڏني آهي سا ڀلي آهي. پوءِ اوهين مون سان زور بار جي مدد ڪريو ته اوهان جي ۽ سندن وچ ۾ وڏي اڙ بڻايان (۹۵). لوه جا ٽڪر مون وٽ آڻيو۔ جڏهن ٻنهي جبلن جي وچ ۾ (پري) پورائي ڪيائين (تڏهن) چيائين ته (هاڻ توڻ) ڏٺئون۔ تان جو جڏهن اُن کي (تپائي) باهه ڪيائين (تڏهن) چيائين ته مون وٽ آڻيو ته مٿس پگهاريل تامون پلتيان (۹۶).

فَمَا اسْتَطَاعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ۗ قَالَ
هَذَا رَحْمَةٌ مِّن رَّبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ
وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ۗ وَتَرَكَنا بَعْضَهُم يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ
فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ۗ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِّلْكَافِرِينَ
عَرْضًا ۗ الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غَطَاءٍ عَن ذِكْرِي وَكَانُوا
لَا يَسْتَبْشِرُونَ سَعَاءًا ۗ أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن يَسْتَحْدُوا
عِبَادِي مَن دُونِي أَوْ لِيَاءُ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِّلْكَافِرِينَ نَزْلًا ۗ
قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ۗ الَّذِينَ ضَلَّ سَعِيَهُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ۗ أُولَئِكَ
الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا
نَقِيصَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنَّا ۗ ذَلِكَ جَزَاءُ وَهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا
وَاسْتَحْدُوا الْيَتِي وَرُسُلِي هُزُوا ۗ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزْلًا ۗ خَالِدِينَ فِيهَا
لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حَوْلًا ۗ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدادًا لَّكَلِمَاتِ رَبِّي
لَنَفَدْنَا الْبَحْرَ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ۗ

پوءِ (ياجوج ماجوج) نڪي اُن تي چڙهي سگهيا ۽ نڪي اُن کي ڪا سرنگهه هڻي سگهيا (۹۷). چيائين ته هيءَ منهنجي رب جي (هڪڙي) باجهه آهي، جنهن مهل منهنجي رب جو انجام ايندو (تنهن مهل) اُن کي سنئون ڪري ڇڏيندو، ۽ منهنجي رب جو انجام سڄو آهي (۹۸). ۽ اُن ڏينهن ڇڏينداسون ته هڪ ٻئي ۾ ڳاهت ٿيندا (ايندا) ۽ صور ۾ قوڪيو ويندو پوءِ انهن مڙني کي گڏ ڪنداسون (۹۹). ۽ اُن ڏينهن انهن ڪافرن کي دوزخ آڏو ڪنداسون جيئن آڏو ڪجي (۱۰۰). جن جيون اڪيون منهنجي يادگيري کان ڍڪ ۾ هيون ۽ (ساڙ کان ڪجهه) ٻڏي نه سگهندا هئا (۱۰۱). ڪافرن (ايا پاڻ کي سزا جوڳو) نه ڀانيو آهي ڇا جو مون کان سواءِ منهنجن ٻانهن کي دوست ورتو آتن؟ اسان ڪافرن جي رهڻ لاءِ دوزخ تيار ڪيو آهي (۱۰۲). (اي پيغمبر!) ڇو ته ڪرتوتن جي ڪري بلڪل ٿوڻي وارن جي اوهان کي سڏ ڏيون ڇا؟ (۱۰۳). جن پنهنجي محنت دنيا جي حياتي ۾ آجائي وڃائي ۽ آهي (پنهنجي لاءِ) ڀائيندا آهن ته آهي (پاڻ) چڱو ڪم ڪندا آهن (۱۰۴). آهي آهي آهن جن پنهنجي پالڻهار جي آيتن ۽ سندس ملڻ جو انڪار ڪيو پوءِ سندن ڪئي ڪمائي چت ٿي پوءِ انهن لاءِ قيامت جي ڏينهن ڪا تور ڪڙي نه ڪنداسون (۱۰۵). اها سندن سزا دوزخ انهي سببان آهي جو ڪفر ڪيائون ۽ منهنجي آيتن ۽ منهنجي پيغمبرن کي ٺٺولي ڪري ورتائون (۱۰۶). جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ فردوس جا باغ مهلاني (جي جاءِ) آهن (۱۰۷). منجهن سدائين رهڻ وارا آهن کائڻن وري ڦرڻ نه گهرندا (۱۰۸). ڇو ته جيڪڏهن منهنجي پالڻهار جي سخڻ (لڪڻ) لاءِ سمنڊ مس ٿئي ته منهنجي پالڻهار جي سخڻ پوري ٿيڻ کان اڳ سمنڊ کڻي ويندو توڻيڪ جهڙس (بيا سمنڊ) مدد لاءِ آڻيون (۱۰۹).

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَىٰ أُمَّةٍ أَلْحَمُ إِلَهُهُ وَإِحْدٌ مِّنْ كَانَ
يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ١٠

سُورَةُ مَرْيَمَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

كَهَيْعِصَ ① ذَكَرُ رَحِمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ② إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ

نِدَاءً خَفِيًّا ③ قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ

شَيْبًا وَّلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ④ وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ

وَرَاءِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ⑤ يَرْتَضِي

وَيَرِثُ مِنْهُ إِنْ يَعْقُبُ وَأَجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ⑥ يَزَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ

بِغُلَامٍ إِسْمُهُ يَحْيَىٰ لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ⑦ قَالَ رَبِّ إِنِّي

يَكُونُ لِي غَلْمٌ وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ

عِتِيًّا ⑧ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىٰ هَيْئٍ وَقَدْ خَلَقْتُكَ

مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ⑨ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ

إِنِّي أَنزَلْتُكَ مِنَ السَّمَاءِ فِي لَيْلٍ سَوِيًّا ⑩ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ

مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ⑪

چو تہ آءِ اوھان جھڙو ئي ماڻھو آھيان مون ڏانھن وحي موڪليو ويندو آھي تہ اوھان جو معبود رڳو ھڪ الله آھي پوءِ جيڪو پنھنجي پالڻھار جي ملڻ جي آميد رکي تنھن کي جڳائي تہ چڱا ڪم ڪري ۽ پنھنجي پالڻھار جي عبادت ۾ ڪنھن ھڪڙي کي شريڪ نہ ڪري (۱۱۰).

سورة مريم مڪي آھي ۽ ھي اناوي
آيتون ۽ ۲۰ رڪوع آھي

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

ڪھليعص (۱). تنھنجي پالڻھار جي باجھ سندس بانھي زڪريا (تي ٿيل) جو (هي) بيان آھي (۲). جڏھن پنھنجي پالڻھار کي آھستي ٻاڏائي سڏيائين (۳). چيائين تہ اي منھنجا پالڻھار! منھنجي (لڳن جا) ھڏا ڪمزور ٿيا آھن ۽ ٻڍائي ڪان منھنجو مٿو (اڇو) چمڪي ٿو ۽ اي منھنجا پالڻھار! توکي سڏڻ ڪان ناآميد نہ آھيان (۴). ۽ آءٌ پنھنجي پوٽان پنھنجن مائٽن ڪان ڊڄان ٿو ۽ منھنجي زال سنڍي آھي تنھن ڪري پاڻ وٽان مون کي ڪو وارث بخش! (۵). جو منھنجو وارث ٿي ۽ يعقوب جي اولاد جو (ب) وارث ٿي ۽ اي منھنجا پالڻھار! ان کي صالح ڪر (۶). (چيو سون تہ) اي زڪريا اسان توکي ھڪ نينگر جي مبارڪ ڏيون ٿا جنھن جو نالو يحيٰ آھي اڳ اھڙي نالي وارو ڪونہ ڪيسون (۷). چيائين اي منھنجا پالڻھار! مون کي پٽ ھن حالت ۾ ڪيئن ٿيندو جو منھنجي زال سنڍي آھي ۽ بيشڪ آءٌ پيري ڪان جھورائي کي پھتو آھيان (۸). (جبرئيل) چيو تہ اھڙي طرح (ٿيڻو) آھي. تنھنجي پالڻھار چيو آھي تہ اھو مون تي اسان آھي ۽ بيشڪ ھن ڪان اڳ توکي پيدا ڪيو اٿم ۽ تون (اصل) ڪجھ نہ ھئين (۹). زڪريا چيو تہ اي منھنجا پالڻھار! مون لاءِ ڪا نشاني ڪر۔ فرمايائين تہ تنھنجي نشاني (هي آھي) تہ ماڻھن سان سانده ٿي (ڏينھن) راتيون ڳالھائي نہ سگھندين (۱۰). پوءِ محراب مان پنھنجي قوم ڏانھن نڪتو پوءِ انھن ڏانھن اشارو ڏنائين تہ صبح ۽ سانجھي جو (الله جي) پاڪائي بيان ڪريو (۱۱).

يَجِيئُ حُذِيَ الْكِتَابِ بِقُوَّةٍ وَأْتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ۝١١ وَحَنَانًا
مِّن لَّدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا ۝١٢ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ
جَبَّارًا عَصِيًّا ۝١٣ وَسَلَّمَ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ
يُبعَثُ حَيًّا ۝١٤ وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا
مَكَانًا شَرْقِيًّا ۝١٥ فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا
إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ۝١٦ قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ
بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتُ تَقِيًّا ۝١٧ قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ
لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ۝١٨ قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ
يَمَسُّنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ۝١٩ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكِ
هُوَ عَلَى هَبٍ ۝٢٠ وَلَنَجْعَلَنَّ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ
أَمْرًا مَّقْضِيًّا ۝٢١ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا ۝٢٢
فَأَجَاءَهَا الْفَخَّازُ إِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِتُّ
قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مَّنْسِيًّا ۝٢٣ فَنَادَىٰ بِهَا مِنْ تَحْتِهَا
أَلَا تَحْزَنِينَ قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ۝٢٤ وَهَرَبْنَا
إِلَيْكَ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسْقِطُ عَلَيْكَ رَطْبًا جَنِيًّا ۝٢٥

۱۱) يحيٰ ڄمي ڏهن ورهين جو ٿيو ته چيوسون ته اي يحيٰ! ڪتاب ڪي
 مضبوطيءَ سان وٺ- ۽ ٻاراڻي (عمر) ۾ کيس علم ڏنوسون (۱۲). ۽ پاڻ
 وٽان کيس شفقت ۽ پاڪبازي ڏني سون- ۽ (اهو) پرهيزگار هو (۱۳). ۽
 پنهنجي ماءُ پيءُ سان نيڪي ڪرڻ وارو هو ۽ هنيلو نافرمان نه هو (۱۴). ۽
 جنهن ڏينهن ڄائو ۽ جنهن ڏينهن مرنڊو ۽ جنهن ڏينهن جيئرو ٿي اُتندو
 (تنهن ڏينهن) مٿس سلام هجي (۱۵). ۽ مریم (جو قصو) ڪتاب ۾ ياد
 ڪر- جڏهن پنهنجن گهر وارن کان اڀرندي هند پَر پري ٿي (۱۶). پوءِ
 کائن هڪ اوت ورتائين، پوءِ ڏانهن پنهنجو ملائڪو موڪليو سون پوءِ هو
 ان جي اڳيان پورو ماڻهو (وانگر) بڻجي بيٺو (۱۷). (مریم) چيو آءُ توکان
 ٻاجهاري (الله) جي سامڻ پوان ٿي، جيڪڏهن پرهيزگار آهين (ته مون کان
 پري ٿيءُ) (۱۸). ملائڪو چيو ته آءُ ته تنهنجي پالڻهار جو هن لاءِ موڪليل
 آهيان ته توکي پاڪباز نينگر بخشيان (۱۹). (مریم) چيو ته مون کي ٻار
 ڪيئن ٿيندو جو مون کي ڪنهن ماڻهو نه چُهيو آهي ۽ نڪي آءُ
 بدڪار آهيان (۲۰). (ملائڪو) چيو ته اهڙي طرح (ٿيڻو) آهي، تنهنجي
 پالڻهار فرمايو ته اهو مون تي سولو آهي، ۽ (هن لاءِ) ته ان کي ماڻهن جي لاءِ
 پنهنجي طرف کان نشاني ۽ ٻاجه (جو وسيلو) ڪريون ۽ (اهو) ڪم ٿئي
 ٿيل آهي (۲۱). پوءِ ان سان پيٽ ٿيس پوءِ ان سان پر پري هند الڳ
 ٿي (۲۲). پوءِ ويمر جي سورن ڪجي جي ٿر ڏانهن نيس، چيائين ته جيڪر
 هن کان اڳ مران ها، ۽ اصل وسري ويل هجان ها! (ته چڱو هو) (۲۳).
 پوءِ کيس (ملائڪو) سندس هيٺين طرف کان سڏيو ته ڏک نه ڪر بيشڪ
 تنهنجي پالڻهار تنهنجي هيٺان تلاءُ پيدا ڪيو آهي (۲۴). ۽ ڪجي جي ٿر
 کي پاڻ ڏانهن ڌوڻ ته توتي تازيون ڪارڪون چاڻي (۲۵).

فَكُلِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا
 فَقَوْلِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ٢٤
 فَآتَتْ بِهِ قَوْمَهَا حَبْلَةً طَالُوا مَرِيْمَ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ٢٥
 يَا خَتَّ هُرُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا سَوْءًا وَمَا كَانَتْ أُنْثَىٰ بَعْثًا ٢٦
 فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ طَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ٢٧
 قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ طَلَّ الْأُنثَىٰ الْكُتُبَ وَجَعَلْنِي نَبِيًّا ٢٨ وَجَعَلَنِي
 مُبْرَكًا آيِنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصِنِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ
 حَيًّا ٢٩ وَبَرًّا بِوَالِدَاتِي وَوَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ٣٠ وَالسَّلَامُ
 عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ٣١ ذَلِكَ
 عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ٣٢ مَا كَانَ
 لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وُلْدٍ لِسُبْحَانَهُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ
 لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ٣٣ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا
 صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ٣٤ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ أَيْدِيهِمْ قَوْلًا
 لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدٍ يَوْمَ عَظِيمٍ ٣٥ أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصُرْ
 يَوْمَ يَأْتُونَ تَنَا لِكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ٣٦

پوءِ ڪاءُ ۽ پيءُ ۽ نيٺ نار، پوءِ جيڪڏهن ڪنهن ماڻهو کي ڏسڻ ته چوڻ ته
 آءُ الله لاءِ روزو باسيو آهي تنهن ڪري ڪنهن ماڻهو سان اڄ اصل نه
 ڳالهائينديس (۲۶). پوءِ ان کي پنهنجي قوم وٽ ڪٿي آئي- چيائون ته اي
 مریم! بيشڪ بچڙي شيءِ آندي اٿيئي (۲۷). اي هارون جي پيءُ! نڪي
 تنهنجو پيءُ بچڙو مڙس هو ۽ نڪي ماءُ ڪا بدڪار هئي (۲۸). پوءِ ڏانهس
 اشارو ڏنائين- چيائون ته جيڪو پينگهي ۾ پار آهي تنهن سان ڪيئن
 ڳالهايون (۲۹). (عيسيٰ) چيو ته آءُ الله جو ٻانهو آهيان- مون کي
 ڪتاب ڏنو اٿس ۽ مون کي پيغمبر ڪيو اٿس (۳۰). ۽ جتي هوندس اتي
 مون کي برڪت وارو ڪيائين ۽ جيسين جيئرو هوندس تيسين مون کي
 نماز (پڙهڻ) ۽ زڪوٰه (ڏيڻ) جو حڪم ڪيائين (۳۱). ۽ پنهنجي ماءُ
 سان چڱائي ڪندڙ (ڪيائين) ۽ مون کي هنيو بدبخت نه ڪيائين (۳۲).
 ۽ جنهن ڏينهن ڄائس ۽ جنهن ڏينهن مرنديس ۽ جنهن ۽ ڏينهن وري جيئرو
 ٿي اٿندس تنهن ڏينهن مون تي سلام آهي (۳۳). اهو (قصو) عيسيٰ پٽ
 مریم جو آهي، سچي ڳالهه آهي جنهن ۾ (ماڻهو) شڪ ڪندا آهن (۳۴).
 الله کي (پاڻ لاءِ) ڪو پٽ وٺڻ نه جڳائيندو آهي اهو پاڪ آهي- جڏهن
 ڪو ڪم ڪندو آهي تڏهن ان لاءِ رڳو چوندو آهي ته ٿيءُ ته ٿي پوندو
 آهي (۳۵). ۽ الله منهنجو پالڻهار ۽ اوهان جو پالڻهار آهي تنهن ڪري سندس
 عبادت ڪريو- اها سڌي واٽ آهي (۳۶). پوءِ ڪن ٽولين پاڻ ۾ اختلاف
 ڪيو، پوءِ ڪافرن لاءِ وڏي ڏينهن جي آڏي ٿيڻ کان ويل آهي (۳۷).
 جنهن ڏينهن اسان وٽ ايندا (تنهن ڏينهن) ڪهڙو نه چڱو ٻڌندا! ۽ ڪهڙو
 نه چڱو ڏسندا! پر ظالم اڄ پڌري گمراهي ۾ آهن (۳۸).

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ
 لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْأَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَإِنَّا
 يُرْجَعُونَ ﴿٢٠﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ
 إِنَّكُم مِّنْ عِبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِي وَلَمْ يَحْبُوا وَلَا يَجْرُوا
 لِيُعْنَىٰ عَنْكَ شَيْئًا ﴿٢١﴾ يَا بَتِ إِيَّيْ قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ
 يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٢٢﴾ يَا بَتِ اتَّعْبُدِ الشَّيْطَانَ
 إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٢٣﴾ يَا بَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ
 يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٢٤﴾ قَالَ أَرَأَيْتَ
 أَنْتَ عَنِ الرَّحْمَنِ يَا بَرَاهِيمَ لَبِئْسَ مَا تَدْعُ لِرَجْمِكَ وَاهْجُرْنِي بِلِيَالِكِ
 قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٢٥﴾ وَ
 اعْتَرِكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ الْأَلَا
 كُونَ يَدْعَاءُ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٢٦﴾ فَلَمَّا اعْتَرَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ
 دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ كُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٢٧﴾
 وَوَهَبْنَا لَهُم مِّن رَّحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٢٨﴾
 وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسَىٰ إِذْ كَانَ مُخْلِصًا وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا ﴿٢٩﴾

۽ کين پشيماني جي ڏينهن کان ڊيچار جنهن ڏينهن ڪم پورو ڪبو۔ ۽ اُهي غفلت ۾ آهن ۽ اُهي ايمان نٿا آڻين (۳۹)۔ بيشڪ اسين زمين جا ۽ جيڪي مٿس آهي تنهن جا وارث آهيون ۽ اسان ڏانهن موتايا ويندا (۴۰)۔ ۽ ابراهيم (جو قصو) ڪتاب ۾ ياد ڪر۔ بيشڪ اهو سچار پيغمبر هو (۴۱)۔ جڏهن پنهنجي پيءُ کي چيائين ته اي ابا! جيڪو نه ڪي ڏسي ۽ نه ڪي توکان ڪجهه تاري تنهن جي پوڄا ڇو ڪندو آهين؟ (۴۲)۔ اي ابا! بيشڪ (الله جي پار کان) مون وٽ (اها) ڄاڻ آئي آهي جا تو وٽ نه آئي آهي تنهن ڪري منهنجي تابعداري ڪر ته توکي سڌو رستو ڏيکاريان (۴۳)۔ اي ابا! شيطان کي نه پوڄ۔ ڇو ته شيطان الله جو نافرمان آهي (۴۴)۔ اي ابا! آءُ توتي الله جي عذاب پهچڻ کان ڊڄان ٿو پوءِ متان شيطان جو سنگتي ٿين (۴۵)۔ (پٽس) چيو ته اي ابراهيم! تون منهنجي معبودن کان ڇو ڦڙ ٽوڙ وارو آهين؟ جيڪڏهن نه روڪين ته توکي ضرور پٿرن سان ماريندس ۽ گهڻي مدت مون کان پاسي ٿيءُ (۴۶)۔ (ابراهيم) چيو ته توتي سلام هجي، اءُ ٿو لاءِ پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهرندس۔ ڇو ته اهو مون تي مهربان آهي (۴۷)۔ ۽ الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهيو تن کان ۽ اوهان کان پاسو ڪريان ٿو ۽ پنهنجي پالڻهار جي عبادت ڪندس، اميد آهي ته پنهنجي رب جي دعا سان بدبخت نه ٿيندس (۴۸)۔ پوءِ جڏهن کانئن ۽ الله کان سواءِ جن کي پوڄيندا هئا تن کان پاسو ڪيائين (تڏهن) کيس اسحاق ۽ يعقوب عطا ڪيوسون۔ ۽ هر هڪ کي پيغمبر ڪيوسون (۴۹)۔ ۽ کين پنهنجي ٻاجھ مان (گهڻيون شيون) عطا ڪيون سون ۽ انهن جي نيڪ نامي بلند ڪئي سون (۵۰)۔ ۽ ڪتاب ۾ موسيٰ (جو قصو) ياد ڪر، بيشڪ اهو چونڊيل هو ۽ پيغمبر نبي هو (۵۱)۔

وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ٥٦ وَ
 وَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ٥٧ وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ
 إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ٥٨ وَ
 كَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ٥٩
 وَادْكُرْ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيْسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ٦٠ وَرَفَعْنَاهُ
 مَكَانًا عَلِيًّا ٥٢ أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ
 مِنْ ذُرِّيَّةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ
 وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذِ اتَّخَلَّفُوا عَلَىٰ آلِهِمُ
 الرَّحْمَنُ خَرُّوا سُجَّدًا أَوْ بِكِيًّا ٥٣ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ
 أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ غِيًّا ٥٤
 إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ
 الْجَنَّةَ وَلَا يظْلَمُونَ شَيْئًا ٥٥ جَنَّتِ عَدْنُ الْإِسْتِ وَوَعَدَ
 الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ٥٦ لَا يَسْمَعُونَ
 فِيهَا الْغَوَا إِلَّا سَلِيمًا ٥٧ وَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةٌ وَعَشِيًّا ٥٨
 تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ٥٩

۽ طور (جبل) جي سڄي ڀر کان کيس سڏيوسون ۽ همراز ٿيڻ لاءِ کيس ويجهو ڪيوسون (۵۲). ۽ پنهنجي ٻاجھ سان سندس ڀاءُ هارون پيغمبر ڪري کيس عطا ڪيوسون (۵۳). ۽ ڪتاب ۾ اسماعيل (جو قصو) ياد ڪر بيشڪ اهو انجام جو پورو ۽ پيغمبر نبي هو (۵۴). ۽ پنهنجي گهر وارن کي نماز ۽ زڪوٰه جو حڪم ڪندو هو ۽ پنهنجي پالڻهار وٽ پسند هو (۵۵). ۽ ڪتاب ۾ ادریس (جو قصو) ياد ڪر، بيشڪ اهو سچار پيغمبر هو (۵۶). ۽ وڏي مرتبي ڪري سندس مانُ مٿاهون ڪيوسون (۵۷). اهي آهي آهن جن تي الله فضل ڪيو، آدم جي اولاد منجهان پيغمبرن مان ۽ جن کي نوح سان (ٻيڙي ۾) کنيوسون ۽ ابراهيم ۽ يعقوب جي اولاد مان ۽ جن کي هدايت ڪئي سون ۽ چونڊيوسون (تن مان آهن) جڏهن الله جون آيتون کين پڙهي ٻڌائيون هيون تڏهن سجدو ڪندڙ ۽ روئيندڙ ٿي ڪري پوندا هئا (۵۸). پوءِ سندن پوٽان ڪيترا نااهل پيڙهي تي ويٺا (جو) نماز ڇڏي ڏنائون ۽ خواهشن جي پٺيان لڳا پوءِ سگهو گمراهيءَ جي سزا لهندا (۵۹). پر جن توبه ڪئي ۽ ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي بهشت ۾ گهڙندا ۽ مٿن ڪوبه ظلم نه ڪيو (۶۰). هميشه جا باغ آهن جن لاءِ الله پنهنجن ٻانهن سان پريٽ انجام ڪيو آهي. بيشڪ سندس انجام پهچڻو آهي (۶۱). ان ۾ سلام کان سواءِ (ٻي) ڪا بيهودي ڳالهه نه ٻڌندا. ۽ منجهس انهن لاءِ صبح ۽ سانجهي جو سندن روزي آهي. (۶۲). اهو بهشت اهو آهي جو منهنجن ٻانهن مان جيڪو پرهيزگار بڻجندو تنهن کي (ان جو) وارث ڪنداسون (۶۳).

وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا
 وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٣﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَ
 الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ
 لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٤﴾ وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ إِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٥﴾
 أَوْ لَا يَدْكُرُ الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴿٦٦﴾
 فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمُ وَالشَّيْطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ
 جِثِيًّا ﴿٦٧﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ
 عِتِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٦٩﴾ وَإِنْ
 مِنْكُمْ إِلَّا وَاوْرِدُهَا كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧٠﴾ ثُمَّ نَنْجِي
 الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧١﴾ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمْ
 الْإِنْتَابَ إِذِ الَّذِينَ كَفَرُوا لَلَّذِينَ آمَنُوا آئِي الْفَرِيقَيْنِ
 خَيْرٌ مَقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٢﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ
 أَحْسَنُ أَتَانًا وَرِمْيًّا ﴿٧٣﴾ قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَبْدُدْ لَهُ
 الرَّحْمَنُ مَدًّا هَٰ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا
 السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٤﴾

۽ (ملائڪن چيو ته) تنهنجي پالڻهار جي حڪم کان سواءِ نه لهندا آهيون، جيڪي اسان جي آڏو آهي ۽ جيڪي اسان جي پويان آهي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي تنهن جي (سڀ خبر) ان کي آهي، ۽ تنهنجو پالڻهار وسارڻ وارو نه آهي (۶۴). آسمانن ۽ زمين جو ۽ جيڪي سندن وچ ۾ آهي تنهن جو پالڻهار آهي پوءِ سندس عبادت ڪر ۽ سندس عبادت تي صبر ڪر (يعني مضبوط ره). تون ان نالي وارو ڪو ڄاڻيندو آهين ڇا؟ (۶۵). ۽ ماڻهو چوندا آهن ته جڏهن مردس (تڏهن) جيئرو ٿي ڪڍيس ڇا؟ (۶۶). انسان کي ياد نه آهي ڇا ته کيس اڳ پيدا ڪيوسون حالانڪ ڪجهه به نه هو؟ (۶۷). پوءِ تنهنجي رب جو قسم آهي ته انهن کي ۽ شيطانن کي گڏ ڪنداسون وري دوزخ جي چوڌاري کين گوڏن ڀر حاضر ڪنداسون (۶۸). وري هر هڪ ٽولي مان اهڙن (ماڻهن) کي ڌار ڪنداسون جن انهن مان باجھاري (الله) جي سخت نافرماني ڪئي (۶۹). وري جيڪي ان (جهنم) ۾ گھڙڻ جا وڌيڪ حقدار آهن تن کي اسين چڱيءَ طرح ڄاڻندا آهيون (۷۰). ۽ اوهان مان ڪو (اهڙو) ڪونهي جو ان (جهنم) تي اچڻ وارو نه آهي، تنهن جي پالڻهار تي اهو (انجام) لازم مقرر آهي (۷۱). وري پرهيزگارن کي بچائيندا سون ۽ ظالمن کي منجهس ڪروندڙو ڇڏينداسون (۷۲). ۽ جڏهن اسان جون چٽيون ايتون انهن کي پڙهي ٻڌائيون آهن (تڏهن) ڪافر مؤمنن کي چوندا آهن ته ٻنهيڻ ٽولين مان ڪير، مرتبي جي ڪري بهتر ۽ مجلس جي ڪري معتبر آهي؟ (۷۳). ۽ کائڻ اڳ ڪيترائي جڳ ناس ڪياسون جو آهي (ظاهري ساز) سامان ۽ ڏيک ویک جي ڪري وڌيڪ چڱا هئا (۷۴). ڇو ته جيڪو گمراهي ۾ آهي تنهن کي الله وڌيڪ وڌائيندو آهي، تان جو جيڪو انجام يا ته عذاب جو يا قيامت جو (سائن) ڪيو ويو سو جڏهن ڏسندا، تڏهن هو ڄاڻندا ته بچڙي مان وارو ۽ لشڪر جي ڪري وڌيڪ هيڻو ڪير آهي (۷۵).

وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَيْتُ الصَّلِيحُ
 خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٤٧﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ
 بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٤٨﴾ أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمْ اِتَّخَذَ
 عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٤٩﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ
 الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٥٠﴾ وَتَرْتَبُّهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٥١﴾ وَاتَّخَذُوا
 مِنْ دُونِ اللَّهِ إِلَهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٥٢﴾ كَلَّا سَيَكْفُرُونَ
 بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٥٣﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيْطِينَ
 عَلَى الْكٰفِرِينَ تَؤْوُهُمْ آزًا ﴿٥٤﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٥٥﴾
 يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٥٦﴾ وَتَسْوِقُ الْمُجْرِمِينَ
 إِلَى جَهَنَّمَ وَرِدًّا ﴿٥٧﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ
 الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٥٨﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿٥٩﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا
 إِدًّا ﴿٦٠﴾ اتَّكَادُ السَّمَوَاتُ يَتْفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ
 هَدًّا ﴿٦١﴾ أَنْ دَعَوْا الرَّحْمَنَ وَلَدًا ﴿٦٢﴾ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٦٣﴾
 إِنَّ كُلَّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِيَ الرَّحْمَنَ عَبْدًا ﴿٦٤﴾ لَقَدْ
 أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٦٥﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿٦٦﴾

۽ الله هدايت وارن کي هدايت ۾ وڌائيندو آهي۔ ۽ باقي رهندڙيون نيڪيون تنهنجي پالڻهار وٽ ثواب ڪري پليون ۽ موت ڪري چڱيون آهن (۷۶)۔
 (اي پيغمبر!) انهيءَ کي نه ڏنو اٿيئي ڇا جنهن اسان جي آيتن کي نه مڃيو ۽ چيائين ته مون کي مال ۽ اولاد ضرور ڏنو ويندو؟ (۷۷)۔ (اهو) ڳجه ڄاڻندو آهي ڇا يا الله وٽان ڪو انجام ورتو اٿس؟ (۷۸)۔ ائين (هرگز) نه آهي۔ جيڪي چوندا آهي سو سگهوئي لڪنداسون ۽ ان لاءِ ڊگهو عذاب وڌائينداسون (۷۹)۔ ۽ جيڪي چوي ٿو سو کائڻس ڪسيندا سون ۽ اسان وٽ اڪيلو ايندو (۸۰)۔ ۽ الله کان سواءِ ٻيا معبود هن لاءِ ورتا اٿن ته انهن لاءِ مان جو سبب ٿين (۸۱)۔ ائين (اصل) نه آهي۔ (اهي) سندن پوڄا جو انڪار ڪندا ۽ انهن جا دشمن (۽ مخالف) ٿيندا (۸۲)۔ (اي پيغمبر!) نه ڏنو اٿيئي ڇا ته شيطانن کي ڪافرن تي موڪليوسون ته (اهي) کين لوڏا ڏيئي ڏوٿين؟ (۸۳)۔ پوءِ مٿن (عذاب جي) تڪڙ نه ڪر۔ اسين انهن لاءِ (سندن عملن ۽ ڏينهن جي پوري) ڳڻڻ ڳڻيندا آهيون (۸۴)۔ ان ڏينهن پرهيزگارن کي مهمانن وانگر باجهاري (الله) وٽ گڏ ڪنداسون (۸۵)۔ ۽ ڏوهين کي دوزخ ڏانهن اڃو روانو ڪنداسون (۸۶)۔ جنهن الله وٽان انجام ورتو تنهن کان سواءِ (ٻيا ڪي) شفاعت ڪري نه سگهندا (۸۷)۔ ۽ چوندا آهن ته الله پاڻ لاءِ اولاد ورتو آهي (۸۸)۔ (ڇڻن ته) بيشڪ اوهان بچڙي شيءِ آندي (۸۹)۔ انهي (چوڻ) کان اجهو آسمان ٽڙڪي پوندا ۽ زمين ڦاٽي پوندي ۽ جبل ذرا ذرا ٿي ڪرندا! (۹۰)۔ انهي سببان جو (انهن) الله لاءِ پٽ (پٽائي) سڏيا (۹۱)۔ ۽ الله کي اولاد وٺڻ نه جڳائيندو آهي (۹۲)۔ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهن سي سڀ الله وٽ ٻانهن ٿي ايندا (۹۳)۔ بيشڪ (الله) کين شمار ڪيو آهي ۽ سندن تعداد ڳڻيو اٿس (۹۴)۔ ۽ قيامت جي ڏينهن انهن مان هر هڪ وٽس اڪيلو ايندو (۹۵)۔

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ
 وُدًّا ﴿٦٠﴾ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ
 بِهِ قَوْمًا لُدًّا ﴿٦١﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هَلْ يُحِْسُّ
 مِنْهُمْ مِّنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ۙ

سُورَةُ طه

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 طه ﴿١﴾ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى ﴿٢﴾ إِلَّا تَذَكُّرًا لِّمَن
 يَخْشَى ﴿٣﴾ تَنْزِيلًا مِّنْ خَلْقِ الْأَرْضِ وَالسَّمَوَاتِ الْعُلَى ﴿٤﴾
 الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى ﴿٥﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي
 الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَى ﴿٦﴾ وَإِنْ تَجَهَّرَ بِالقَوْلِ
 فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَى ﴿٧﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ
 الْحُسْنَى ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ مُوسَى ﴿٩﴾ إِذْ رَأَى نَارًا فَقَالَ
 لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا الْعَلَىٰ إِيَّتِكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ أَوْ
 أَجْدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ يَمُوسَىٰ ﴿١١﴾ إِنِّي أَنَا
 رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

بیشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ الله سگهو محبت پيدا ڪندو (۹۶). پوءِ اهو (قرآن) تنهنجي زبان تي رڳو هن لاءِ آسان ڪيوسون ته (تون) ساڻس پرهيزگارن کي خوش خبري ڏئين ۽ ان سان جهڳڙالو قوم کي ڊيڄارين (۹۷). ۽ ڪانئن اڳ ڪيترا جڳ ناس ڪياسون۔ منجهانئن ڪنهن هڪ جو پتو لهين ٿو ڇا يا سندن پٽڪ ٻڌين ٿو ڇا؟ (۹۸).

سورة طه مڪي آهي ۽ هي هڪ سو
پنجويه آيتون ۽ اٺ رکوع آهي

الله باجهاري جي نالي سان (شروع)

طه (۱). توتي قرآن هن لاءِ نه لائوسون ته تون اوکو ٿئين (۲). پر جيڪو ڊڄي تنهن جي نصيحت ڏيڻ لاءِ (لائوسون) (۳). انهي (جي طرف) ڪان لهڻ وارو آهي جنهن زمين کي ۽ بلند آسمانن کي بڻايو آهي (۴). (اهو) باجهارو عرش تي قائم آهي (۵). جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي ۽ جيڪي پنهنجن جي وچ ۾ آهي ۽ جيڪي زمين جي تري هيٺان آهي سو ان جو آهي (۶). ۽ جيڪڏهن (تون پيل) ڏاڍيان ڳالهائين ته بيشڪ اهو لڪ (۾) ۽ صفا آهستي (چيل ڳالهه سڀ) ڄاڻندو آهي (۷). الله (اهو) آهي جو ان کان سواءِ ٻيو ڪو به معبود نه آهي۔ ان جا نالا تمام سهڻا آهن (۸). ۽ (اي پيغمبر!) توکي موسيٰ جي ڳالهه نه پهتي آهي ڇا؟ (۹). جڏهن باه ڏنائين تڏهن پنهنجي گهر جي ڀاتين کي چيائين ته ترسو جو مون باه ڏئي آهي اميد ته منجهانئس ڪو آگر اوهان وٽ ڪٿي اچان يا باه تي ڪو (دڳ جي) ڏس ڏيڻ وارو لهان (۱۰). پوءِ جنهن مهل باه وٽ آيو (تنهن مهل) ان کي سڏيو ويو ته اي موسيٰ (۱۱). بيشڪ اءُ تنهنجو پالڻهار آهيان تنهن ڪري پنهنجي جتي (پري) لاه، ڇو ته تون پاڪ ميدان طوي ۾ آهين (۱۲).

وَأَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحَىٰ ﴿١٣﴾ إِنَّنِي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي ﴿١٤﴾ إِنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ أَكَادُ أُخْفِيهَا لِتُجْزَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعَىٰ ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْهَا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ مِنْ بَعَثْنَا فِي نَفْسِكَ إِذْ يُرَىٰ إِلَهُكَ فِي غَيْمٍ مُّوسَىٰ ﴿١٦﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَ أَتَوَكَّوْا عَلَيْهَا وَاهْبُتْ بِهَا عَلَىٰ غُفْمٍ لِي فِيهَا مَارِبٌ أُخْرَىٰ ﴿١٧﴾ قَالَ الْفَقَاهُ يُوسَىٰ ﴿١٨﴾ فَالْقَهَا فَإِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعَىٰ ﴿١٩﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ سَنُعِيدُهَا سِيرَتَهَا الْأُولَىٰ ﴿٢٠﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ إِلَىٰ جَنَاحِكَ تَخْرُجَ بَيْضَاءَ مِنْ غَيْرِ سُوءٍ آيَةً أُخْرَىٰ ﴿٢١﴾ لِنُرِيكَ مِنْ آيَاتِنَا الْكُبْرَىٰ ﴿٢٢﴾ إِذْ هَبَّ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٤﴾ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٥﴾ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِّنْ لِّسَانِي ﴿٢٦﴾ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴿٢٧﴾ وَاجْعَلْ لِّي وَزِيرًا مِّنْ أَهْلِي ﴿٢٨﴾ هَرُونَ أَخِي ﴿٢٩﴾ اشْدُدْ بِهِ أَزْرِي ﴿٣٠﴾ وَأَشْرِكْهُ فِي أَمْرِي ﴿٣١﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا ﴿٣٢﴾ وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا ﴿٣٣﴾ إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴿٣٤﴾ قَالَ قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ يَا مُوسَىٰ ﴿٣٥﴾ وَلَقَدْ مَدَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً أُخْرَىٰ ﴿٣٦﴾ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّكَ مَا يُوحَىٰ ﴿٣٧﴾

۽ مون توکي چونڊيو آهي تنهن ڪري جيڪي وحي ڪجي تو سو
 ٻڌ (۱۳). سچ پچ آءُ الله آهيان. مون کان سواءِ (بيو ڪو) معبود نه آهي
 تنهن ڪري منهنجي عبادت ڪر ۽ منهنجي ياد ڪرڻ لاءِ نماز قائم
 ڪر (۱۴). بيشڪ قيامت اچڻي آهي ان جي (وقت جي اچڻ) کي هن
 ڪري ڳجهو ڪريان ٿو ته جيئن هر ڪنهن ماڻهوءَ کي سندس محنت جو
 بدلو ڏجي (۱۵). جيڪو ان کي نه مڃيندو آهي ۽ پنهنجين سڌن جي پٺيان
 لڳو آهي سو توکي ان (جي مڃڻ) کان متان روڪي ته پوءِ هلاڪ
 ٿيندين (۱۶). ۽ اي موسيٰ اها تنهنجي سچي هٿ ۾ چا آهي؟ (۱۷).
 چيائين ته هيءُ منهنجي لٺ آهي، مٿس ٿيڪ ڏيندو آهيان ۽ ان سان
 پنهنجي بڪرين تي (وڻ جا) پن چيائيندو آهيان ۽ منجهس مون لاءِ پيا
 (به) فائدا آهن (۱۸). (الله) فرمايو ته اي موسيٰ! اها اڇلاءِ (۱۹). پوءِ اها
 اڇلياين ته اها انهي مهل ڊوڙندڙ واسينگ (نانگ) ٿي پيئي (۲۰). (الله)
 فرمايو ته انهي کي وٺ ۽ نه ڊڄ، اسين اجهو انهي کي سنڊيس پهرينءَ شڪل
 ۾ موٽائينداسون (۲۱). ۽ پنهنجو هٿ پنهنجي بغل سان ملائ ته بي عيبو اچو
 ٿي نڪري، اها بي نشاني (هن لاءِ) آهي (۲۲). ته توکي پنهنجن وڏين
 نشانين مان ڏيکاريون (۲۳) فرعون ڏانهن وڃ جو بيشڪ اهو سرڪش
 ٿيو آهي (۲۴). (موسيٰ) چيو ته اي منهنجا ڀالٽهار! مون لاءِ منهنجو سينو
 ڪول (۲۵). ۽ منهنجو ڪم مون لاءِ سولو ڪر (۲۶). ۽ منهنجي زبان جي
 هٻڪ لاه (۲۷) ته (اهي) منهنجي ڳالهه سمجهن (۲۸) ۽ منهنجي گهر وارن
 منجهان مون لاءِ ڪو وزير مقرر ڪر (۲۹). (يعني) منهنجي ڀاءُ هارون
 کي (۳۰). ان سان منهنجي طاقت مضبوط ڪر (۳۱). ۽ منهنجي ڪم ۾
 ان کي ڀائيوار ڪر (۳۲). ته تنهنجي گهڻي پاڪائي بيان ڪريون (۳۳). ۽
 توکي گهڻو ياد ڪريون (۳۴). بيشڪ تون اسان جو حال ڏسندڙ آهين (۳۵).
 (الله) چيو ته اي موسيٰ! بيشڪ (تو لاءِ) تنهنجو سوال قبول ڪيو
 ويو (۳۶). ۽ بيشڪ توتي هڪ ڀيرو (بيو به) احسان ڪيو سون (۳۷).
 جڏهن تنهنجي ماءُ ڏانهن اهو الهام ڪيو سون جيڪو الهام ڪرڻو
 هو (۳۸).

اِنْ اَقْدِرْ فِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاَقْدِرْ فِيهِ فِي الْيَوْمِ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ
 بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ وَآقْبَتُ عَلَيْكَ فَحَبَبَةٌ
 مِّمِّيَّةٌ وَلِتُصْنَعَ عَلٰى عَيْنِي ﴿٣٩﴾ اِذْ تَمْشِيْ اُخْتِكَ فَتَقُوْلُ هَلْ
 اَدُلُّكُمْ عَلٰى مَنْ يَّكْفُلُهُ فَرَجَعْنَاكَ اِلَى اِمِّكَ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا
 وَلَا تَحْزَنَ ۗ وَوَقَلْتُمْ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ وَفَتَنَّاكَ
 فُتُوْنًا ۗ فَلَمَّا جِئْتَ مَدِيْنَهٗ ثُمَّ جِئْتَ عَلٰى قَدَرٍ
 يُّمُوْسٰى ﴿٤٠﴾ وَاَصْطَنَعْتَكَ لِنَفْسِيْ ﴿٤١﴾ اِذْ هَبَّ اَنْتَ وَاُخُوْكَ بِاِلْتِمَاسٍ
 وَلَا تَنْبِيْا فِيْ ذِكْرِيْ ﴿٤٢﴾ اِذْ هَبَّ اِلَى فِرْعَوْنَ اِنَّهٗ طَغٰى ﴿٤٣﴾ فَقُوْلْ لَهٗ
 قُوْلًا لَّيْسَ لَكَ عَلٰهُ يَتَذَكَّرْ اَوْ يَخْتَشٰى ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَا اِنَّا نَخَافُ اَنْ
 يَّفْرَطَ عَلَيْنَا اَوْ اَنْ يُّطَغٰى ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَا اِنِّيْ مَعَكُمْ اَسْمِعُ
 وَاَرٰى ﴿٤٦﴾ فَاْتِيَهٗ فَقُوْلَا اِنَّا رَسُوْلَا رَبِّكَ فَاَرْسِلْ مَعَنَا بَنِيَّ
 اِسْرٰءِيْلَ وَلَا تَعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيٰتٍ مِّنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ
 عَلٰى مَنْ اتَّبَعَ الْهُدٰى ﴿٤٧﴾ اِنَّا قَدْ اَوْحٰى اِلَيْنَا اَنَّ الْعَذَابَ عَلٰى مَنْ
 كَذَّبَ وَتَوَلٰى ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَّبُّكُمْ يُّمُوْسٰى ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِيْ اَعْطٰى
 كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهٗ ثُمَّ هَدٰى ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُوْنِ الْاُولٰٓئِ ۙ

تہ اُن (نینگر) کي صندوق ۾ وجه پوءِ اُن کي درياءَ ۾ اچل تہ درياءَ کيس ڪپ تي اچليندو (۽) منهنجو ويري ۽ سندس ويري کيس وٺندو۔ ۽ پاڻ وٽان توتي (اي موسيٰ) پيار وڌم، ۽ (گهريم) تہ منهنجي اکين اڳيان پلجين (۳۹)۔ جڏهن تنهنجي پيڻ گهمي ٿي (تڏهن) چيائين ٿي تہ جيڪو اُن کي سنڀالي تنهن جو اوهان کي ڏس ڏيان؟ پوءِ توکي تنهنجي ماءُ ڏانهن موٽايوسون تہ اُن جا نيڻ نرن ۽ غمگين نہ ٿي ۽ هڪڙو ماڻهو ماريئہ پوءِ توکي ڏک کان ڇڏايوسون ۽ توکي پرڪڻ طرح پرکيوسون۔ پوءِ مدين وارن ۾ ڪيترائي ورهيه رهين وري اي موسيٰ! تون تقدير (الاهيءَ) مطابق آئين (۴۰)۔ ۽ (اي موسيٰ!) توکي خاص پاڻ لاءِ بڻايم (۴۱)۔ تون ۽ تنهنجو ڀاءُ منهنجين نشانين سميت (فرعون ڏانهن) وڃو ۽ منهنجي ياد ڪرڻ ۾ مستي نہ ڪجو (۴۲)۔ فرعون ڏانهن وڃو جو اهو سرڪش ٿيو اهي (۴۳)۔ پوءِ اُن سان نرميءَ سان ڳالهائڻجو تہ مان اهو نصيحت وٺي يا ڊڄي (۴۴)۔ چيائون تہ اي اسان جا پالڻهار! اسين ڊڄون ٿا تہ متان اسان تي زيادتي ڪري يا حد کان لنگهي (۴۵)۔ (الله) چيو تہ نہ ڊڄو بيشڪ اءُ اوهان ساڻ گڏ آهيان ٻڌان ٿو ۽ ڏسان ٿو (۴۶)۔ پوءِ وٽس وڃو ۽ چئو تہ اسين تنهنجي پالڻهار جا موڪليل آهيون پوءِ بني اسرائيلن کي اسان سان (هلڻ جي) موڪل ڏي ۽ کين نہ ڏکوءَ بيشڪ تو وٽ تنهنجي پالڻهار (جي طرف) کان نشانيءَ سان آيا آهيون۔ ۽ جيڪو سڌي رستي تي هلي تنهن تي سلامتي آهي (۴۷)۔ بيشڪ اسان ڏانهن وڃي موڪليو ويو آهي تہ جيڪو (الله جي حڪمن کي) ڪوڙ پائڻي ۽ منهن موڙي تنهن تي عذاب (مقرر ٿيل) آهي (۴۸)۔ (فرعون) چيو تہ پوءِ اي موسيٰ! اوهان جو رب ڪير آهي؟ (۴۹)۔ (موسيٰ) چيو تہ اسان جو رب اهو آهي جنهن هر شيءِ کي سندس صورت بخشي وري هدايت ڪيائين (۵۰)۔ (فرعون) چيو تہ پهرين قومن جو ڪهڙو حال آهي؟ (۵۱)۔

قَالَ عَلِمَهَا عِنْدَ رَبِّي فِي كِتَابٍ لَا يَضِلُّ رَبِّي وَلَا يَنْسَى ٥٧
 الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَاسَّكَ لَكُمْ فِيهَا سُبُلًا وَ
 أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِّنْ نَّبَاتٍ شَتَّى ٥٨
 كُلُوا وَارْعَوْا أَنْعَامَكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِأُولِي النَّهْيِ ٥٩ مِنْهَا
 خَلَقْنَاكُمْ وَفِيهَا نُعِيدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً أُخْرَى ٦٠ وَلَقَدْ آرَيْنَاهُ
 الْآيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَأَبَى ٦١ قَالَ أَجِئْتَنَا النَّخْرَجَانِ مِنْ أَرْضِنَا
 بِسِحْرِكَ يَا مُوسَى ٦٢ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِّثْلِهِ فَاجْعَلْ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ
 مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَا أَنْتَ مَكَانًا سَوِيًّا ٦٣ قَالَ مَوْعِدُكُمْ
 يَوْمَ الزَّيْنَةِ وَأَنْ يُخَشِرَ النَّاسُ ضُحًى ٦٤ فَتَوَلَّى فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ
 كَيْدَهُ ثُمَّ أَتَى ٦٥ قَالَ لَهُمُ مُوسَى وَيْلَكُمْ لَا تَفْتَرُوا عَلَيَّ اللَّهُ كَذِبًا
 فَيَسْجِنَكُمْ بَعْدَآبٍ وَقَدْ خَابَ مَنِ افْتَرَى ٦٦ فَتَنَازَعُوا أَمْرَهُمْ
 بَيْنَهُمْ وَأَسْرُوا النَّجْوَى ٦٧ قَالُوا إِنَّ هَذَا لَسِحْرٌ يُرِيدُنَ أَنْ
 يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهَا وَيَذْهَبَ بِطَرِيقَتِكُمُ الْمُثَلَى ٦٨
 فَاجْمَعُوا كَيْدَكُمْ ثُمَّ أَتُوا صَفًّا وَقَدْ أَقْلَمَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلَى ٦٩
 قَالُوا يَا مُوسَى إِمَّا أَنْ تُلْقَى وَإِمَّا أَنْ نَكُونَ أَوَّلَ مَنْ أَلْقَى ٧٠

(موسيٰ) چيو ته اُنهن جي خبر منهنجي رب وٽ ڪتاب ۾ آهي، منهنجو رب نڪي ڀلندو آهي ۽ نڪي وساريندو آهي (۵۲). جنهن اوهان لاءِ زمين کي وڇاڻو بڻايو ۽ توهان لاءِ منجهس رستا جاري ڪيا ۽ آسمان کان پاڻي وسايو۔ پوءِ اُن سان هر جنس جا سلن مان جوڙا ڄمايا سون (۵۳). (چيوسون ته) کائو ۽ پنهنجي ڍورن کي چاريو۔ بيشڪ اُن ۾ عقل وارن لاءِ نشانيون آهن (۵۴). ان (مٽيءَ) مان اوهان کي خلقيو سون ۽ منجهس اوهان کي ورائينداسون ۽ منجهانئس اوهان کي پيو پيو ڪينداسون (۵۵). ۽ بيشڪ اُن (فرعون) کي سڀيئي نشانيون ڏيکاريون سون پوءِ ڪوڙ ڀانيائين ۽ انڪار ڪيائين (۵۶). (فرعون) چيو ته اي موسيٰ! اسان وٽ هن لاءِ آيو آهين ڇا ته پنهنجي جادو سان اسان جي ملڪ مان اسان کي لوڏين؟ (۵۷). پوءِ اسان به اهڙو ئي جادو تو وٽ ضرور آڻينداسون (جهڙو تون اسان کي ڏيکاريين ٿو) تنهن ڪري اسان جي ۽ پنهنجي وچ ۾ اهڙو انجام (جو وقت) ڪنهن صاف پٿر ۾ مقرر ڪر جو ان کان نڪي تون ۽ نڪي اسين ٻنهي ٿيون (۵۸). چيائين ته اوهان جي انجام جو وقت جشن جو ڏينهن آهي ۽ ماڻهو ڏينهن چڙهي گڏ ٿين (۵۹). پوءِ فرعون (گهر ڏانهن) موٽيو پوءِ پنهنجا ڦنڊ گڏ ڪري وري آيو (۶۰). موسيٰ جادوگرن کي چيو ته اوهان تي ويل هجي! الله تي ڪوڙو ناهه نه ناهيو نه ته اوهان جي ڪنهن آفت سان پاڙ پٽيندو، ۽ جنهن ناهه ناهيو سو بيشڪ نامراد ٿيو (۶۱). پوءِ پنهنجي ڪم بابت پاڻ ۾ گفگتو ڪيائون ۽ ڳجهيون صلاحون ڪيائون (۶۲). چيائون ته هي ٻئي ضرور جادوگر آهن پنهنجي جادو سان اوهان کي اوهان جي ملڪ مان لوڏڻ ۽ اوهان جي (جادوگريءَ واري) نرالي طريقي کي وڇائڻ گهرندا آهن (۶۳). تنهن ڪري پنهنجا جادوءَ (جا سامان) گڏ ڪريو وري قطار ٻڌي اچو، ۽ جيڪو اڄ مٿانهون ٿيو سو بيشڪ ڪامياب ٿيو (۶۴). چيائون ته اي موسيٰ! (تون) اڇليندين يا پهرين اسين (پنهنجو ڍارو) اڇليون (۶۵).

قَالَ بَلْ أَقْتُوا فَأَذَابَ اللَّهُ وَعَصِيَهُمْ يُخَيَّلُ إِلَيْهِمْ مِنْ سُحْرِهِمْ
 أَنَّهُمْ تَسْعَى ١٦ فَأَوْجَسَ فِي نَفْسِهِ خِيفَةً مُوسَى ١٧ فَلَمَّا لَاحَظَ
 إِنَّكَ أَنْتَ الْأَعْلَى ١٨ وَأَلْقَى مَا فِي يَدَيْكَ تَلْقَفَ مَا صَنَعُوا إِنَّمَا
 صَنَعُوا كَيْدٌ سِحْرٌ وَلَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ أَتَى ١٩ فَأَلْقَى السَّحْرَةَ
 سُجَّدًا قَالُوا أَمَّا رَبُّ هِرُونَ وَمُوسَى ٢٠ قَالَ آمَنْتُ لَهُ قَبْلَ
 أَنْ أَدْنَى لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَا قَطْعَنَ
 أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَا تُصَلِّبْتُمْ فِي جُذُوعِ النَّخْلِ
 وَتَعَلَّمْنَ آيَاتِنَا أَشَدَّ عَذَابًا وَأَبْقَى ٢١ قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلَى مَا
 جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَالَّذِي فَطَرَنَا فَاقْضِ مَا أَنْتَ قَاضٍ
 إِنَّمَا تَقْضِي هَذِهِ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ٢٢ إِنَّمَا أَمْثَلْنَا بِمَا لِيغْفِرَ لَنَا
 خَطِيئَتَنَا وَمَا أَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَاللَّهُ خَبِيرٌ وَأَبْقَى ٢٣
 إِنَّهُ مِنْ يَأْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَإِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَ
 لَا يَحْيَى ٢٤ وَمَنْ يَأْتِهِ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ فَأُولَئِكَ
 لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلَى ٢٥ جَنَّاتٌ عَدْنٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ جَزَاؤُا مَنْ تَزَكَّى ٢٦

(موسيٰ) چيو ته پلي (اوهين) اچليو، پوءِ اوچتو ئي سندن رسا ۽ سندن
 لنيون جادوءَ (جي اثر) کان موسيٰ جي خيال ۾ آيو ته جڻڪ آهي ڊوڙن
 ٿيون (۶۶). پوءِ موسيٰ پنهنجي دل ۾ ڪجهه ڊپ محسوس ڪيو (۶۷).
 چيوسون ته نه ڊچ پڪ تون ئي غالب آهين (۶۸). ۽ جيڪي تنهنجي سڃي
 هٿ ۾ آهي سو اچل ته جيڪي بڻايائون سو ڳهي وڃي- جيڪي بڻايائون
 سو رڳو هڪ جادوگر جو فريب ئي آهي- ۽ جادوگر جتي ويندو آهي
 ڪامياب نه ٿيندو (۶۹). پوءِ سڀ جادوگر سجدو ڪندڙ ٿي ڪري پيا
 چيائون ته موسيٰ ۽ هارون جي رب تي ايمان آندوسون (۷۰). (فرعون) چيو ته
 اوهان منهنجي موڪل ڏيڻ کان اڳ ان تي ڇو ايمان آندو؟ بيشڪ اهو
 اوهان جو ضرور وڏو (استاد) آهي جنهن اوهان کي جادو سيکاريو آهي،
 تنهن ڪري اوهان جا هٿ ۽ اوهان جا پير اُبتا سبتا ضرور وڍيندس ۽ اوهان
 کي ڪجين جي ٿڙن ۾ ضرور سوريءَ چاڙهيندس ۽ ضرور ڄاڻندؤ ته ان مان
 ڪنهن جو عذاب وڌيڪ سخت ۽ گهڻي تائين رهڻ وارو آهي (۷۱).
 چيائون ته چئن دليلن مان جيڪي اسان وٽ آيا تن تي ۽ جنهن اسان کي
 پيدا ڪيو تنهن تي توکي ڪڏهن زيادتي نه ڏينداسون تنهن ڪري
 جيڪي تون ڪرڻ وارو آهين سو ڪر- (تون) رڳو دنيا جي هن حياتيءَ
 بابت فيصلو ڪندين (۷۲). بيشڪ اسان پنهنجي پالڻهار تي هن لاءِ ايمان
 آندو آهي ته اسان جون خطائون ۽ جنهن جادو ڪرڻ تي تو اسان کي زور
 ڪيو سو اسان کي بخشي- ۽ الله (سڀ کان) پلو ۽ سدائين رهڻ وارو
 آهي (۷۳). سچ آهي ته جيڪو پنهنجي پالڻهار وٽ ڏوهاري ٿي ايندو تنهن
 لاءِ بيشڪ دوزخ آهي- اهو منجهس نڪي مرنڊو ۽ نڪي جيئندو (۷۴). ۽
 جيڪي مؤمن ٿي چڱا ڪم ڪري وٽس ايندا سي آهي آهن جن لاءِ وڏا
 مرتبا آهن (۷۵). سدائين رهڻ جا باغ، جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن
 منجهن سدائين رهڻ وارا آهن- ۽ جيڪو پاڪ ٿيو تنهن جو اهو بدلو
 آهي (۷۶).

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَن أَسْرِ بِعِبَادِي فَاضْرِبْ
 لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَفُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَى ٤٤
 فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ فَغَشِيَهُمْ مِنَ اللَّيْلِ مَا غَشِيَهُمْ ٤٥
 وَأَضَلَّ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَاهَدَىٰ ٤٦ يَلْبِنِي إِسْرَاءِئِيلَ قَدْ
 أَنْجَيْنَاكَ مِنْ عَدُوِّكَ وَوَعَدْنَاكَ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ
 وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَى ٤٧ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا
 رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي ٤٨ وَمَنْ
 يَحِلَّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَدْ هَوَىٰ ٤٩ وَإِنِّي لَغَفَّارٌ لِّمَنْ
 تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدَىٰ ٥٠ وَمَا أَعْجَلَكَ
 عَنْ قَوْمِكَ يٰمُوسَىٰ ٥١ قَالَ هُمْ أَوْلَاءٌ عَلَيَّ أَشْرَىٰ وَ
 عَجِلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ٥٢ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا
 قَوْمَكَ مِنْ أَعْيُنِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ٥٣ فَرَجَعَ
 مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ
 رَبُّكُمْ وَعَدَّ أَحْسَنَ أَقْطَالٍ عَلَيْكُمْ الْعَهْدَ أَم أَرَدْتُمْ أَن
 يُحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَاخْلَفْتُمْ مَّوْعِدِي ٥٤

۽ بيشڪ موسيٰ ڏانهن وحي ڪيوسون ته راتو واه منهنجي ٻانهن سميت نڪر پوءِ سمنڊ ۾ انهن لاءِ سڪي واٽ بڻائي (دشمنن کان) پڪڙجڻ جو پوئو نه ڪر ۽ نڪي (ٻڌڻ کان) ڊڄ (۷۷). پوءِ فرعون پنهنجي لشڪر سميت سندن پوئتان پيو پوءِ سمنڊ مان (پاڻي جو اهو ڪُن) کين وري ويو جيڪو کين ورثو هو (۷۸). ۽ فرعون پنهنجي قوم کي گمراه ڪيو ۽ سڌي رستي نه لاتو (۷۹). اي بني اسرائيلو! بيشڪ اوهان کي اوهان جي دشمنن کان بچايوسون ۽ طور (جبل) جي سڄي پاسي کان اوهان کي (توريت ڏيڻ جو) انجام ڪيوسون ۽ من ۽ سلويٰ اوهان تي لاتسون (۸۰). (۽ چيوسون ته) سئين (شين) مان جيڪا اوهان جي روزي ڪئي سون سا کائو ۽ منجهس نافرماني نه ڪريو نه ته اوهان تي منهنجو ڌم نازل ٿيندو، ۽ جنهن تي منهنجو ڌم نازل ٿيو سو بيشڪ اُجڙيو (۸۱). ۽ جنهن توبه ڪئي ۽ ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا وري سڌو رستو لڌائين تنهن کي بيشڪ آءٌ بخشيندڙ آهيان (۸۲). ۽ اي موسيٰ! ڪنهن توکي پنهنجي قوم کان (اڳ اچڻ جي) تڪڙ ڪرائي؟ (۸۳). چيائين ته آهي اجهو منهنجي پوئتان آهن ۽ اي منهنجا پالڻهار! توڏانهن هن لاءِ تڪڙ ڪيم ته راضي ٿئين (۸۴). (الله) چيو ته اسان تنهنجي پويان تنهنجي قوم کي پرڪيو ۽ کين سامريءَ گمراه ڪيو (۸۵). پوءِ موسيٰ پنهنجي قوم ڏانهن ڪاوڙجي ارمان ۾ موٽيو. چيائين ته اي منهنجي قوم! اوهان جي پالڻهار اوهان کي چڱو انجام نه ڏنو هو ڇا؟ پوءِ اوهان تي مدو ڊگهو ٿي پيو ڇا يا پنهنجي پالڻهار جو ڌم پاڻ تي نازل ٿيڻ گهريو؟ تنهن ڪري منهنجي انجام جي برخلافي ڪيو (۸۶).

قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حَمَلْنَا آوَارًا مِنْ زِينَةِ
 الْقَوْمِ فَقَدْ تَوَلَّوْنَا فَكَذَلِكَ أَلْقَى السَّامِرِيُّ^{٨٨} فَأَخْرَجَ لَهُمْ عَجَلًا
 جَسَدًا آلَهُ خُورًا فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَى^{٨٩} فَانْسَى^{٩٠} أَفَلَا
 يَرَوْنَ إِلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا^{٩١} وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا^{٩٢}
 وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِنْ قَبْلِ يَوْمِ اتَّخَذْتُمُ إِلَهًا وَإِنَّ
 رَبَّكُمْ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي^{٩٣} قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ
 عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَى^{٩٤} قَالَ يُهْرُونَ مَا
 مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا^{٩٥} أَلا تَتَّبِعَنِ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي^{٩٦}
 قَالَ يَبْنَؤُمْرًا لَا تَأْخُذُ بِإِحْيَائِي وَلَا بِرَأْسِي^{٩٧} إِنِّي خَشِيتُ أَنْ
 تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي^{٩٨} قَالَ
 فَمَا خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ^{٩٩} قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ
 فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِنْ أَشْرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ
 لِي نَفْسِي^{١٠٠} قَالَ فَاذْهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا
 مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا لَنْ يُخْلَفَهُ^{١٠١} وَانْظُرْ إِلَى إِلْهِكَ الَّذِي
 ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنْ نَحْرِقَ تَهْ^{١٠٢} ثُمَّ لَنْ نَسْفَعَهُ^{١٠٣} فِي الْيَوْمِ نَسْفًا^{١٠٤}

چيائون ته پنهنجي وس کان تنهنجي انجام جي برخلافي نه ڪئي سون پر (فرعون جي) قوم جي زيورن مان بار کنيا هئاسون پوءِ اهي اڇلاياسون ۽ اهڙي طرح سامريءَ (باه ۾) وڌا (۸۷). پوءِ انهن لاءِ گابي جو بوتو (ناهي) ڪڍيائين جنهن کي رنپ هئي پوءِ چيائين ته هيءَ اوهان جو معبود ۽ موسيٰ جو معبود آهي ۽ (موسيٰ) ڀلي ويو آهي (۸۸). نه ٿي ڏنائون ڇا ته (اهو) انهن کي ورندي ورائي نه ٿو ڏئي ۽ کين نڪي ڏک ۽ نڪي سک ڏيئي سگهي ٿو؟ (۸۹). ۽ بيشڪ هارون اڳ ئي کين چيو هو ته اي منهنجي قوم! اوهين ان (گابي) سان پرکيا ويا آهيو، ۽ بيشڪ اوهان جو پالڻهار باجهارو (الله) آهي تنهن ڪري منهنجي تابعداري ڪريو ۽ منهنجو حڪم مڃيو (۹۰). چيائون ته (اسين ايسين) مٿس مجاور رهنداسون جيسين موسيٰ اسان ڏانهن موٽي (۹۱). (موسيٰ اچي) چيو ته اي هارون! توکي ڪنهن جهليو جڏهن کين گمراه ٿيندو ڏٺيءَ؟ (۹۲). ته منهنجي پٺيان نه لڳين. منهنجي حڪم جي چو نافرمانِي ڪيئ؟ (۹۳). هارون چيو ته اي ادا! نڪي مون کي ڏاڙهيءَ کان وٺ ۽ نڪي منهنجي مٿي کان، اءُ (هن ڳالهه کان) ڊنس ته متان چوين ته يعقوب جي اولاد جي وچ ۾ جدائي وڌي ۽ منهنجي چوڻ جي نگاهه نه رکيئ (۹۴). موسيٰ چيو ته اي سامري! تنهنجو ڇا معاملو آهي؟ (۹۵). چيائين ته اها (شيءَ) ڏنم جا (ماڻهن) نه ڏني پوءِ ان قاصد (ملائڪ) جي پيرن جي (مٿيءَ جي) هڪ مٿ پريم پوءِ اها (گابي جي بوتِي ۾) وڌم ۽ اهڙي طرح منهنجي نفس (اهو) مون لاءِ سينگارِيو (۹۶). (موسيٰ) چيو ته وڃ! بيشڪ توکي حياتي ۾ (هي سزا) آهي ته چونڊو رهندين ته: نه ڇهوءَ، ۽ ٿو لاءِ بيشڪ (بيو به) انجام آهي جنهن جي توسان برخلافي نه ڪبي، ۽ پنهنجي معبود ڏانهن نهار جنهن تي مجاور ٿي ويٺو هئين. اسين ان کي ضرور ساڙينداسون وري ان (جي ڪيريءَ) کي درياءَ ۾ ڪنڊائڻ وانگر ڪنڊائينداسين (۹۷).

إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلُّ شَيْءٍ عِلْمًا ۚ كَذَلِكَ
 نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ أَنْبَاءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَقَدْ آتَيْنَاكَ مِنْ لَدُنَّا
 ذِكْرًا ۗ مَنْ أَعْرَضَ عَنْهُ فَإِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وِزْرًا ۖ خَلِيدًا
 فِيهِ ۖ وَسَاءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حِمْلًا ۗ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَنَحْشُرُ
 الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا ۗ يَخَافَتُونَ بَيْنَهُمْ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا
 عَشْرًا ۗ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ إِذْ يَقُولُ أَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً إِنْ
 لَبِثْتُمْ إِلَّا يَوْمًا ۗ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ۗ
 فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ۗ لَّا تَبْقَىٰ فِيهَا جَبَابٌ ۗ وَلَا أَمْتًا ۗ يَوْمَئِذٍ
 يَتَّبِعُونَ الدَّاعِيَ لِمَ تَدْعُو ۗ لَهُمْ خَشَعَتِ الْأَصْوَاتُ لِلرَّحْمَنِ
 فَلَا تَسْمَعُ إِلَّا هَمْسًا ۗ يَوْمَئِذٍ لَّا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ
 لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا ۗ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ
 وَلَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا ۗ وَعَدَّتِ الْجُوهُ لِلرَّحْمَنِ الْقَبُورَ ۗ وَقَدْ
 خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا ۗ وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ
 فَلَا يَخِفُّ ظُلْمًا ۗ وَلَا هَضْمًا ۗ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا وَ
 صَرَّفْنَا فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ أَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ۗ

اوهان جو معبود الله ئي آهي انهي کان سواءِ ٻيو ڪو عبادت جو لائق نه
 آهي۔ سڀ ڪا شيءِ (سندس) علم ۾ سمائي آهي (۹۸)۔ (اي پيغمبر!)
 اهڙي طرح جيڪي گذري ويا تن جي خبرن مان توتي بيان ڪريون ٿا، ۽
 پاڻ وٽان توکي نصيحت (يعني قرآن) ڏنسون (۹۹)۔ جيڪو ڪانئس منهن
 موڙيندو سو قيامت جي ڏينهن (گناهن جو) بار کڻندو (۱۰۰)۔ منجهس
 سدائين رهڻ وارا آهن۔ ۽ قيامت جي ڏينهن انهن کي بار کڻڻ بچڙو
 آهي (۱۰۱)۔ جنهن ڏينهن صور ۾ ڦوڪيو ويندو ۽ ان ڏينهن ڏوهارين کي
 جهرو ڪري اُتارينداسون (۱۰۲)۔ (تنهن ڏينهن) پاڻ ۾ سُسُ پُسُ ڪندا ته
 اوهين (دنيا ۾) رڳو ڏهاڪو ڏينهن رهيو (۱۰۳)۔ جيڪي چوندا سو اسين
 چڱو ڄاڻندڙ آهيون ان مهل منجهائن صحيح طريقي وارو چوندو ته هڪ
 ڏينهن کان سواءِ نه رهيا آهيو (۱۰۴)۔ ۽ (اي پيغمبر!) جبلن بابت توکان
 پڇن ٿا ڇو ته منهنجو پالڻهار انهن کي اڏائي ڪڍائيندو (۱۰۵)۔ پوءِ ان
 (هنڌ) کي صاف ميدان ڪري ڇڏيندو (۱۰۶)۔ منجهس نڪي هيٺاهين ۽
 نڪي مٿاهين ڏسندين (۱۰۷)۔ ان ڏينهن سڏيندڙ جي پوئتان لڳندا جنهن
 کي ڪا ڌنگائي نه هوندي، ۽ سڀ آواز الله لاءِ جهڪا ٿيندا پوءِ ڀڻڪ کان
 سواءِ ڪجهه نه ٻڌندين (۱۰۸)۔ جنهن کي الله موڪل ڏني ۽ ان جي
 چوڻ کان راضي ٿيو تنهن کان سواءِ ان ڏينهن ڪا سفارش فائدو نه
 ڏيندي (۱۰۹)۔ جيڪي سندن اڳتان ۽ جيڪي سندن پوئتان آهي سو (الله)
 ڄاڻندو آهي ۽ (ماڻهو) کيس سندن علم سان نٿا ڄاڻي سگهن (۱۱۰)۔ ۽
 سڀ ڇهرا سدائين جيئري، (جڳب کي) قائم رکندڙ لاءِ عاجزي ڪندڙ
 آهن۔ ۽ جنهن ظلم (جو بار) کنيو سو بيشڪ نامراد ٿيو (۱۱۱)۔ ۽
 جيڪو چڱا ڪم ڪندو ۽ اهو مؤمن (به) هوندو سو نڪي ظلم کان ۽
 نڪي نقصان کان ڊڄندو (۱۱۲)۔ ۽ اهڙي طرح اهو عربي قرآن لائون سون ۽
 منجهس طرحين طرحين ڌڙڪا بيان ڪياسون ته مان آهي ڊڄن يا (اهو)
 انهن لاءِ ڪا نصيحت پيدا ڪري (۱۱۳)۔

فَتَعَلَى اللَّهِ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْآنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ
 يُقْضَى إِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ١١٣ وَلَقَدْ عَاهَدْنَا
 إِلَى آدَمَ مِنْ قَبْلِ فَنَسَى وَلَمْ نُجِدْ لَهُ عَزْمًا ١١٤ وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ
 اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى ١١٥ فَقُلْنَا يَا أَدَمُ إِنَّ هَذَا
 عَدُوٌّ لَكَ وَلِرَوْحِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكَمَا مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقَى ١١٦ إِنَّ
 لَكَ الْأَشْجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرَى ١١٧ وَأَنَّكَ لَا تَنْظُرُ فِيهَا وَلَا تَنْصَحِي ١١٨
 فَوَسَّوَسَ إِلَيْهِ الشَّيْطَانُ قَالَ يَا أَدَمُ هَلْ أَدُلُّكَ عَلَى شَجَرَةٍ
 الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَازِبٍ ١١٩ فَأَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوَاتُهُمَا
 وَطَفِقَا يَخْضِفْنَ عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصَى آدَمُ رَبَّهُ
 فَغَوَى ١٢٠ ثُمَّ اجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدَى ١٢١ قَالَ اهْبِطَا
 مِنْهَا جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَامَّا يَاتِبْتَكُمْ فَسِيَّ هَدَى ١٢٢
 فَمَنْ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقَى ١٢٣ وَمَنْ أَعْرَضَ
 عَن ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
 أَعْمَى ١٢٤ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ١٢٥
 قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنسى ١٢٦

پوءِ الله سڄو بادشاهه مٿاهون آهي، ۽ قرآن (جي پڙهڻ) ۾ ان کان اڳ جو، توڙي ڏانهن ان جو لهڻ پورو ڪجي تڪڙ نه ڪر ۽ چؤ ته اي منهنجا پالڻهار! مونکي علم ۾ وڌاءِ (۱۱۴). ۽ بيشڪ آدم کي اڳ حڪم ڪيو هيسون پوءِ وساريائين ۽ سندس ڪا پڪي نيت نه لڌي سون (۱۱۵). ۽ (ياد ڪر) جڏهن ملائڪن کي چيسون ته آدم کي سجدو ڪريو پوءِ ابليس کان سواءِ سڀني سجدو ڪيو۔ ان انڪار ڪيو (۱۱۶). پوءِ چيسون ته اي آدم! هيءُ تنهنجو ۽ تنهنجي زال جو ويري آهي متان اوهان کي بهشت مان ڪڍي ته ڏکيا ٿيو (۱۱۷). بيشڪ تو لاءِ (هي آهي ته) منجهس نڪي بڪ لڳندي ۽ نڪي اڳهارو ٿيندين (۱۱۸). ۽ پڪ تون منجهس نڪي اڳو ٿيندي ۽ نڪي اُس لڳندي (۱۱۹). پوءِ کيس شيطان وسوسو ڏنو چيائين ته اي آدم! سدائين رهڻ جي وڻ جو ۽ سدائين رهڻ واري بادشاهيءَ جو توکي ڏس ڏيان؟ (۱۲۰). پوءِ منجهانئس ٻنهن کادو تنهن ڪري انهن کي سندين اڳهڙ ظاهر ٿي ۽ بهشت (جي وڻ) جا پن پاڻ تي ويڙهڻ لڳا ۽ آدم پنهنجي پالڻهار جي نافرمانِي ڪئي تنهن ڪري پتڪي ويو (۱۲۱). وري سندس پالڻهار کيس چونڊيو پوءِ مٿس باجه سان موٽيو ۽ (کيس) سڌي رستي لائين (۱۲۲). چيائين ته منجهانئس ٻئي گڏ لهي وڃو اوهان مان ڪي ڪن جا ويري ٿيندا، پوءِ جڏهن اوهان وٽ منهنجي هدايت اچي تڏهن جنهن منهنجي تابعداري ڪئي سو گمراهه نه ٿيندو ۽ نڪي بدبخت ٿيندو (۱۲۳). ۽ جيڪو منهنجي ياد ڪرڻ کان منهن موڙيندو تنهن لاءِ بيشڪ حياتي آهنجي ٿيندي ۽ قيامت جي ڏينهن کيس آندو ڪري اُتارينداسون (۱۲۴). چوندو اي منهنجا پالڻهار! مون کي آندو ڪري چو اُتاريءَ ۽ بيشڪ (اڳي) سڄو هوس (۱۲۵). (الله) چوندو ته ائين آهي. تو وٽ اسان جيون آيتون آيون پوءِ کين وساريءَ، ۽ اهڙي طرح اڄ وسارين (۱۲۶).

وَكَذَلِكَ نَجْزِي مَنْ أَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِآيَاتِ رَبِّهِ وَلَعَذَابُ
 الْآخِرَةِ أَشَدُّ وَأَبْقَى ١٢٠ أَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنَ
 الْقُرُونِ يََسْتَوْنَ فِي مَسْكِنِهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّأُولِي النَّهْيِ ١٢١
 وَلَوْ لَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزِمَامِ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ١٢٢
 فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ
 وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ آنَاءِ اللَّيْلِ فَسَبِّحْ وَأَطْرَافَ النَّهَارِ
 لَعَلَّكَ تَرْضَىٰ ١٢٣ وَلَا تَتَدَنَّ عَيْنِيكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَاهُ أَزْوَاجًا
 مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا لَنفْتِنَهُمْ فِيهِ وَرِزْقَ رَبِّكَ
 خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ ١٢٤ وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا
 نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ ١٢٥ وَقَالُوا
 لَوْلَا يَأْتِينَا بِآيَةٍ مِنْ رَبِّهِ أَوْ لِمَ تَأْتِيهِمْ بَيْنَهُ مَا فِي الصُّحُفِ
 الْأُولَىٰ ١٢٦ وَلَوْ أَنَّا أَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ مِّن قَبْلِهِ لَقَالُوا
 رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ مِنْ قَبْلِ
 أَنْ نَسْأَلَ وَنَخْزَىٰ ١٢٧ قُلْ كُلُّ مُتَرَبِّصٍ فَتَرَبَّصُوا
 فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ أَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِيِّ وَمَنِ اهْتَدَىٰ ١٢٨

۽ اهڙي طرح انهي کي سزا ڏينداسون جيڪو حد کان لنگهيو ۽ پنهنجي پالڻهار جي نشانين کي نه مڃيائين۔ ۽ آخرت جو عذاب ڏاڍو سخت ۽ جٿاڌار آهي (۱۲۷)۔ (هن ڳالهه) کين سدو رستو نه ڏيکاريو ڇا ته کائڻن اڳ ڪيترائي جڳ ناس ڪياسون جن جي جاين ۾ گهمندا آهن؟ بيشڪ ان ۾ ڌيان وارن لاءِ نشانين آهن (۱۲۸)۔ ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن تنهنجي پالڻهار جو حڪم آڳاٽو نه ٿئي ها ۽ (پڻ) مدت مقرر ٿيل نه هجي ها ته ضرور (عذاب) لازم ٿئي ها (۱۲۹)۔ پوءِ جيڪي چوندا آهن تنهن تي صبر ڪر ۽ سچ اُڀرڻ کان اڳ ۽ ان جي لهڻ کان اڳ پنهنجي پالڻهار جي پاڪائي ساراه سان گڏ بيان ڪر ۽ رات جي (پهرين) گهڙين ۾ ۽ ڪجهه گهڙيون ڏينهن جون پاڪائي بيان ڪر ته مان تون خوش ٿين (۱۳۰)۔ ۽ (اي پيغمبر!) تون پنهنجين اکين کي ان ڏانهن نه کول جنهن سان منجهائڻ (ڪافرن جي) ٽولين کي دنيا جي حياتيءَ جي سينگار سان هن لاءِ آسودو ڪيوسون ته منجهس کين پرکيون۔ ۽ تنهنجي پالڻهار جو رزق ڀلو ۽ سدائين (رهڻ) وارو آهي (۱۳۱)۔ ۽ پنهنجي گهر وارن کي نماز جو حڪم ڪر ۽ مٿس صبر ڪر (يعني قائم ره) تو کان رزق نه گهرندا آهيون۔ اسين توکي روزي ڏيندا آهيون۔ ۽ چڱي عاقبت پرهيزگارن لاءِ آهي (۱۳۲)۔ ۽ چون ٿا ته اسان وٽ پنهنجي پالڻهار جي ڪا نشاني ڇو نه آئيندو آهي؟ جيڪي پهرين صحيفن ۾ آهي سي نشانين وٽن نه آيون آهن ڇا؟ (۱۳۳)۔ ۽ جيڪڏهن اسين کين هن (پيغمبر موڪلڻ) کان اڳ عذاب سان ناس ڪريون ها ته ضرور چون ها ته اي اسان جا پالڻهار! اسان ڏانهن پيغمبر ڇو نه موڪليو ته پنهنجي ذليل ٿيڻ ۽ خوار هجڻ کان اڳ تنهنجي آيتن جي تابعداري ڪريون ها! (۱۳۴)۔ (اي پيغمبر!) ڇو ته سڀ ڪو منتظر آهي پوءِ (اوهين به) منتظر رهو، پوءِ سگهو ئي ڄاڻندؤ ته سڌيءَ واٽ وارا ڪير آهن ۽ هدايت وارو ڪير ٿيو؟ (۱۳۵)۔

سُورَةُ الْاَنْبِيَاءِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ۝

اِقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ

مُعْرِضُونَ ① مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرِ مِنْ رَبِّهِمْ فَتُحَذِّرِ الْاَسْمَاعُوهُ

وَهُمْ يَلْعَبُونَ ② لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَاَسْرُ وَالنَّجْوَى الَّذِيْنَ ظَلَمُوا

هَلْ هَذَا اِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ اَفَتَاتُونَ السَّحْرَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ③

قُلْ رَبِّيْ يَعْلَمُ الْقَوْلَ فِي السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ④

بَلْ قَالُوا اضْغَاثٌ اَحْلَامٍ بَلِ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَاْتِنَا

بِآيَةٍ كَمَا ارْسَلْنَا الْاَوَّلُونَ ⑤ مَا اَمَدَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنَاهَا

اَفَهُمْ يُؤْمِنُونَ ⑥ وَمَا ارْسَلْنَا قَبْلِكَ اِلَّا رِجَالًا نُّوحِيْ اِلَيْهِمْ

فَسَلُّوا اَهْلَ الدِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ⑦ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ

جَسَدًا اِلَّا يَأْكُلُوْنَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِدِيْنَ ⑧ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمْ

الْوَعْدَ فَاَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَّشَاءُ وَاَهْلَكْنَا الْمُسْرِفِيْنَ ⑨ لَقَدْ

اَنْزَلْنَا الْبَيْكُمُ كِتَابًا فِيْهِ ذِكْرُكُمْ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ⑩ وَكَمْ قَصَبْنَا

مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَاَنْشَاْنَا بَعْدَهَا قَوْمًا اٰخَرِيْنَ ⑪

سورة انبياء مڪي آهي ۽ هي هڪ سو
پارهن آيتون ۽ ست رڪوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

ماڻهن لاءِ سندن حساب ويجهو ٿيو آهي ۽ اهي غفلت ۾ (رهي کائڻس) منهن موڙيندڙ آهن! (۱). سندن پالڻهار وٽان ڪا نئين نصيحت وٺڻ نه ايندي آهي پر ان کي (نئولي وانگر راند) کيڏندي ٻڌندا آهن (۲). سندن دليون واڙيون آهن- ۽ ظالم ڳجهيون صلاحون ڪندا آهن ته هي (پيغمبر) اوهان جهڙو ئي ماڻهو آهي، ۽ اوهين ڏسي وائسي جادوءَ کي چو ويجهو ويندا آهيو؟ (۳). (پيغمبر) چيو ته منهنجو پالڻهار سڀ ڳالهه ڄاڻندو آهي (جا) آسمان ۽ زمين ۾ (جتي هجي) ۽ اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۴). بلڪ چيائون ته (اهو قرآن) اجايا خيالات آهن بلڪ ان کي ناه ناهيو اٿس بلڪ اهو شاعر آهي، پوءِ جڳائي ته اسان وٽ ڪا نشاني آئي جهڙي طرح پهريان (پيغمبر) موڪليا ويا هئا (۵). (هاڻو!) ڪو به ڳوٺ جنهن کي اڳ ناس ڪيوسون تنهن (جي رهاڪن پنهنجن پيغمبرن تي) ايمان نه آندو هو، پوءِ هي ايمان آڻيندا ڇا؟ (۶). ۽ (اي پيغمبر!) توکان اڳ رهڻا مرد پيغمبر موڪلياسون جن ڏانهن وحي ڪيو هيسون (چڙ ته) جيڪڏهن نه ڄاڻندا آهيو ته علم وارن کان پڇو (۷). ۽ انهن (پيغمبرن) جو اهڙو جسو نه بڻايوسون جو طعام نه کائڻ ۽ نه سدائين رهڻ وارا هئا (۸). وري ساڻن (پنهنجي) انجام کي سڄو ڪيوسون پوءِ انهن کي ۽ جنهن لاءِ گهريوسون تنهن کي بچايوسون ۽ حد کان لنگهندڙن کي ناس ڪيوسون (۹). بيشڪ اوهان ڏانهن هڪ ڪتاب نازل ڪيوسون جنهن ۾ اوهان لاءِ نصيحت آهي- پوءِ ڇو نه سمجهندا آهيو؟ (۱۰). ۽ ڪيترا ئي ڳوٺ جو آهي ظالم هئا ويران ڪيوسون ۽ کائڻ پوءِ ٻيون قومون پيدا ڪيون سون (۱۱).

فَلَمَّا أَحْسَوْا بِأَسْنَا إِذَا هُمْ مِّنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾ لَا تَرْكُضُوا وَ
 ارْجِعُوا إِلَىٰ مَا أُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسِكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَسْأَلُونَ ﴿١٣﴾
 قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زِلْتَ تِلْكَ دَعْوَاهُمْ حَتَّىٰ
 جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَمِيدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ
 وَمَا بَيْنَهُمَا الْعِيبِينَ ﴿١٦﴾ لَوِ آرَدْنَا أَنْ نَتَّخِذَ لَهُمْ آلَاتٍ خَذَنُوهُ
 مِنْ لَّدُنَّا إِنَّ كُتَابَ فَعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ
 فَيَدْمَغُهُ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمْ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ ﴿١٨﴾
 وَلَهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ
 عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ
 لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنَ الْأَرْضِ هُمْ يُبَشِّرُونَ ﴿٢١﴾
 لَوْ كَانَ فِيهَا إِلَهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ
 الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ
 يُسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ أَمْ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ الْإِلَهَةِ قُلُوبًا مَّا هَاتُوا
 بُرْهَانَكُمْ هَذَا إِذْ كُرُمَنْ مَعِيَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِي
 بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

پوءِ جنهن دم اسان جو عذاب محسوس ڪيائون (تنهن دم) اُمالڪ آتاهون
 آهي ڀڳا ٿي (۱۲). (چيوسون ته) نه ڀڃو ۽ جن (نعمتن) ۾ سڪيا هيؤ تن
 ڏانهن ۽ پنهنجن گهرن ڏانهن موٽو ته مان اوهان کان پڇيو وڃي (۱۳).
 چوندا رهيا ته اسان لاءِ ويل آهي بيشڪ اسين ظالم هئاسون! (۱۴). پوءِ
 سدائين سندن اهو پڪارڻ هو تانجو ڪين لٿيل (۽) وسائيل ڪيوسون (۱۵).
 ۽ آسمان ۽ زمين کي ۽ جيڪي سندن وچ ۾ آهي سا ڪا اسان راند نه بڻائي
 آهي (۱۶). جيڪڏهن اسان کي راند بڻائڻ (يعني ٻارن ٻچن) جو ڪو
 ارادو هجي ها ته ضرور ان کي پاڻ وٽان وٺون ها (يعني پاڻ جهڙا ڪريون
 ها) جيڪڏهن ڪندڙ هجون ها! (پر اسين ائين ڪندڙ نه آهيون) (۱۷).
 بلڪ سچ کي ڪوڙ تي اڇليندا آهيون پوءِ اهو سندس مٿو ڀڃندو آهي پوءِ
 انهي مهل اهو (ڪوڙ) چٽ ٿيندڙ آهي. ۽ جيڪي (الله جون) وصفون
 اوهين بيان ڪندا آهيو تنهن سببان اوهان لاءِ خرابي آهي (۱۸). ۽ جيڪي
 آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو الله جو آهي. ۽ جيڪي وٽس آهن سي سندس
 عبادت کان وڌائي نه ڪندا آهن ۽ نڪي ٿڪبا آهن (۱۹). (اهي) رات
 جو ۽ ڏينهن جو پاڪائي بيان ڪندا آهن سست نه ٿيندا آهن (۲۰).
 زمين (جي شين) مان اهڙا معبود ورتا آهن ڇا جو آهي (مٿي کان پوءِ ڪين)
 کڙو ڪندا؟ (۲۱). جيڪڏهن آسمان ۽ زمين ۾ الله کان سواءِ (گهڻا)
 معبود هجن ها ته (آسمان ۽ زمين) ٻئي اُجڙن ها! پوءِ (ڪافر) جيڪو بيان
 ڪندا آهن تنهن (ڳالهه) کان عرش جو مالڪ الله پاڪ آهي (۲۲). (الله)
 جيڪي ڪندو آهي تنهن بابت (اهو) نه پڇيو ۽ انهن کان پڇا
 ڪبي (۲۳). ان کان سواءِ (ٻيا) معبود ڇو ورتائون؟ (اي پيغمبر ڪين)
 ڇو ته پنهنجو (توريت ۽ انجيل مان) دليل آڻيو. هي (قرآن) منهنجي سنگت
 جي نصيحت آهي ۽ (هي) مون کان اڳ وارن جي نصيحت آهي بلڪ انهن
 مان گهڻا حق کي نه ڄاڻندا آهن تنهن ڪري آهي منهن موريندڙ آهن (۲۴).

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ
 لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا
 سُبْحَانَهُ ۗ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ
 بِأَمْرِهِ يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَ
 لَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَىٰ وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهِ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾
 وَمَنْ يَّقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلَهٌ مِّنْ دُونِهِ فَذَلِك نَجْرِيهِ جَهَنَّمَ
 كَذَلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ﴿٢٩﴾ أَوْ كَمِيرَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَن
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَاءِ
 كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ أَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِي أَنْ
 تَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَّعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾
 وَجَعَلْنَا السَّمَاءَ سَقْفًا مَّحْفُوظًا ۗ وَهُمْ عَنْ آيَاتِهَا مُعْرَضُونَ ﴿٣٢﴾
 وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلُّ
 فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِلْبَشَرِ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ
 أَفَأَنْ مِتَّ فَهُمْ الْخُلْدُ وَنَ ۗ كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ
 الْمَوْتِ ۗ وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً ۗ وَاللَّيْنَا تَرْجِعُونَ ﴿٣٤﴾

۽ تو کان اڳ جيڪو (ب) پيغمبر موڪليوسون تنهن ڏانهن هي وحي
 ڪيوسون ته مون کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي تنهن ڪري
 منهنجي عبادت ڪريو (۲۵). ۽ چون ٿا ته الله (پنهنجي لاءِ ملائڪ) اولاد
 ورتو آهي اهو پاڪ آهي۔ بلڪ (ملائڪ الله جا) سڳورا ٻانها آهن (۲۶).
 ڳالهائڻ ۾ ان کان اڳتائي نه ڪندا آهن ۽ اهي سندس حڪم موجب
 ڪم ڪندا آهن (۲۷). جيڪي سندن اڳتان ۽ جيڪي سندن پوئينان آهي
 سو (الله) ڄاڻندو آهي ۽ (الله) جنهن کان راضي ٿي تنهن کان سواءِ ٻئي
 لاءِ سفارش نه ڪندا آهن ۽ اهي سندس پوءِ کان ڊڄندڙ آهن (۲۸). ۽
 منجهانن جيڪو چوي ته الله کان سواءِ آءٌ معبود آهيان تنهن کي دوزخ جي
 سزا ڏينداسون۔ ظالمن کي اهڙي ئي سزا ڏيندا آهيون (۲۹). ڪافرن نه ڏنو
 آهي ڇا ته آسمان ۽ زمين بند ٿيل هئا؟ پوءِ انهن کي ڪوليوسون۔ ۽ سڀ
 ڪنهن جيئريءَ شيءِ کي پاڻيءَ مان پيدا ڪيوسون۔ پوءِ ڇو نه ايمان آڻيندا
 آهن؟ (۳۰). ۽ زمين ۾ جبل پيدا ڪيوسون ته متان کين ڏوڏي ۽ منجهس
 ويڪرا رستا بڻايا سون ته مان آهي وات لهن (۳۱). ۽ آسمان کي محفوظ
 ڇت بڻائي سون، ۽ اهي ان جي نشانين کان منهن موڙيندڙ آهن (۳۲). ۽
 (الله) اهو آهي جنهن رات ۽ ڏينهن ۽ سج ۽ چنڊ بڻايو۔ هر هڪ (پنهنجي)
 دائري ۾ ترندو آهي (۳۳). ۽ توکان اڳ ڪنهن ماڻهوءَ کي سدائين رهڻ
 وارو نه ڪيوسون۔ جيڪڏهن تون مٿين ته آهي سدائين رهڻ وارا آهن
 ڇا؟ (۳۴). سڀ ڪو جيءُ موت (جو مزو) چڪڻ وارو آهي۔ ۽ اوهان کي
 مدائي ۽ چڱائي سان آزمائش لاءِ پرڪيدا آهيون۔ ۽ اسان ڏانهن
 موٽائبو (۳۵).

وَإِذْ أَرَاكَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ يَتَّخِذُونَكَ إِلَّا هُزُوًا أَهَذَا
 الَّذِي يَذْكُرُ إِلَهُكُمْ ۗ وَهُمْ يَذْكُرُ الرَّحْمَنَ هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾
 خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَجَلٍ ۖ سَأُورِيكُمْ آيَاتِي فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾
 وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا وَإِحْيَىٰ لَا يَكْفُورُونَ عَنْ وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا
 عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٣٩﴾ بَلْ تَأْتِيهِمْ بَغْتَةً
 فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ رَدَّهَا وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٤٠﴾
 وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِّن قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا
 مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ مَنْ يَكْفُرْكُمْ بِاللَّيْلِ
 وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمَنِ ۗ بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُّعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾
 أَمْ لَهُمُ إِلَهَةٌ تَنْعَمُ لَهُمْ مِّن دُونِنَا ۗ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَ
 أَنفُسِهِمْ وَلَا هُمْ مِنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هَؤُلَاءِ وَ
 آبَاءَهُمْ حَتَّىٰ طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ ۗ أَفَلَا يَرَوْنَ أَنَّا نَأْتِي
 الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا ۗ أَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ قُلْ إِنَّمَا
 أَنْذَرُكُمْ بِالْوَحْيِ ۗ وَلَا يَسْمَعُ الصَّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ ﴿٤٥﴾

۽ جڏهن ڪافر توکي ڏسندا آهن تڏهن توکي رڳو نٿولي ڪري وٺندا آهن۔ (۽ چوندا آهن) ته هي اهو آهي ڇا جيڪو اوهان جي معبودن (جي عين) جو ذڪر ڪندو آهي، ۽ اهي الله ياد ڪرڻ کان انڪار ڪندا آهن (۳۶). انسان (فطرتاً) جلدباز بڻايو ويو آهي. سگهو پنهنجيون نشانيون اوهان کي ڏيکاريندس پوءِ مون کان (عذاب) جلد نه گهرو (۳۷). ۽ چون ٿا ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اهو انجام ڪڏهن ٿيندو؟ (۳۸). جيڪڏهن ڪافر ان وقت کي ڄاڻن ها جنهن مهل نه ڪي پنهنجن منهن ۽ نه ڪي پنهنجن پٺين کان باه کي جهلي سگهندا ۽ نه ڪي کين مدد ڏي (ته ائين نه چون ها) (۳۹). بلڪ (اها گهڙي) وٽن اوچتو ايندي پوءِ کين حيران ڪندي پوءِ نڪي اها تاري سگهندا ۽ نڪي کين مهلت ڏي (۴۰). ۽ بيشڪ توکان اڳ پيغمبرن سان نٿوليون ڪيون ويون پوءِ منجهانن جن نٿوليون ڪيون تن تي اهو عذاب ڪرڻ جو جنهن سان نٿوليون ڪندا هئا (۴۱). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته رات ۽ ڏينهن جو باجهاري (الله جي عذاب) کان ڪير اوهان جي نگهباني ڪندو آهي؟ بلڪ اهي پنهنجي پاڻهار جي ياد ڪرڻ کان منهن موڙيندڙ آهن (۴۲). اسان کان سواءِ (بچائڻ وارا بيا) ڪي معبود آهن ڇا جو انهن کي بچائيندا؟ اهي پاڻ کي به مدد ڏيئي نه سگهندا آهن ۽ نڪي اهي (هڪ ٻئي جي مدد سان) اسان (جي عذاب) کان بچندا (۴۳). بلڪ کين ۽ سندن پيءُ ڏاڏن کي آسودو ڪيوسون تان جو سندن ڄمار ڊگهي ٿي۔ پوءِ نه ٿا ڏسن ڇا ته (ڪافرن جي) ملڪ کي ان جي چوڌاريون (مسلمانن جي غالب ٿيڻ سان) گهٽائيندا پيا اچون؟ پوءِ اهي ڏاڏا ٿيندا ڇا؟ (۴۴). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اڏ اوهان کي وحي سان ئي ڊيچاريندو آهيان ۽ جڏهن (ماڻهو) ڊيچاريا ويندا آهن تڏهن ٻوڙو (ڊيچارڻ جو) سڏ نه ٻڌندو آهي (۴۵).

وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِّنْ عَذَابِ رَبِّكَ لَيَقُولُنَّ يُوَيْلَنَا
 إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٣٧﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ
 فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَإِنْ كَانَ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ
 خَرْدَلٍ أَتَيْنَا بِهَا وَكَفَىٰ بِنَاحِسِينَ ﴿٣٨﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا
 مُوسَىٰ وَهَارُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٩﴾
 الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِّنَ السَّاعَةِ
 مُشْفِقُونَ ﴿٤٠﴾ وَهَذَا ذِكْرٌ مُّبْرَكٌ أَنْزَلْنَاهُ ؕ أَفَأَنْتُمْ لَهُ
 مُنْكَرُونَ ﴿٤١﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا إِبْرَاهِيمَ رُشْدَهُ مِن قَبْلُ وَ
 كُنَّا بِهٖ عَلِيمِينَ ﴿٤٢﴾ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هَذِهِ التَّمَاثِيلُ
 الَّتِي أَنْتُمْ لَهَا عَاقِفُونَ ﴿٤٣﴾ قَالُوا وَجَدْنَا آبَاءَنَا لَهَا
 عِبَادِينَ ﴿٤٤﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ أَنْتُمْ وَآبَاؤُكُمْ فِي ضَلِيلٍ
 مُّبِينٍ ﴿٤٥﴾ قَالُوا أَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ أَمْ أَنْتَ مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٤٦﴾
 قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الَّذِي
 فَطَرَهُنَّ ۗ وَأَنَا عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٧﴾ وَ
 تَاللَّهِ لَأَكِيدَنَّ أَصْنَامَكُمْ بَعْدَ أَنْ تُولُوا مُدْبِرِينَ ﴿٤٨﴾

۽ جيڪڏهن تنهنجي پالڻهار جي عذاب مان ٿورڙو ئي کين پهچي ته ضرور چون ته هاڻ ارمان! اسين ظالم هئاسون (۴۶). ۽ قيامت جي ڏينهن عدل جي ترازِي رکنداسون پوءِ ڪنهن به ماڻهوءَ تي ڪوبه ظلم نه ڪبو. ۽ جيڪڏهن (عمل) اهرُ جي ڍاڻي جي تور هوندو ته به اُن کي آڻينداسون. ۽ اسين حساب ڪندڙ بس آهيون (۴۷). ۽ بيشڪ موسيٰ ۽ هارون کي (سچ کي ڪوڙ کان) نڪيڙيندڙ ڪتاب ۽ (انهن) پرهيزگارن لاءِ روشني ۽ نصيحت ڏني سون (۴۸). جيڪي پنهنجي پالڻهار کان پريٽ ڊڄندا آهن ۽ اُهي قيامت کان (پڻ) ڊڄندڙ آهن (۴۹). ۽ هي (قرآن) هڪ برڪت واري نصيحت آهي جنهن کي نازل ڪيوسون. پوءِ ڇو اوهين اُن جا منڪر ٿيندا آهيو؟ (۵۰). ۽ بيشڪ ابراهيم کي اڳ ئي سندس هدايت ڏني سون ۽ کيس ڄاڻندڙ هئاسون (۵۱). جڏهن پنهنجي پيءُ ۽ پنهنجي قوم کي چيائين ته هي ڪهڙيون مورتون آهن جن تي اوهين ويهي عبادت ٿا ڪريو؟ (۵۲). چيائون ته پنهنجا ابا ڏاڏا آهن جا پوڄيندڙ ڏناسون (۵۳). (ابراهيم) چيو ته بيشڪ اوهين پاڻ ۽ اوهان جا ابا ڏاڏا پٽري گمراهيءَ ۾ آهيو (۵۴). چيائون اسان وٽ سچ آندو آئيئي يا تون راند ڪندڙن مان آهين؟ (۵۵). (ابراهيم) چيو ته بلڪ اوهان جو پالڻهار اهوئي آسمانن ۽ زمين جو پالڻهار آهي جنهن اُهي بڻايا آهن ۽ آءُ اُن (ڳالهه) تي شاهدي ڏيندڙن مان آهيان (۵۶). ۽ الله جو قسم آهي ته اوهان جي پٺيري تي قرآن کان پوءِ اوهان جي بتن لاءِ ضرورڪا رت ڪندس (۵۷).

فَجَعَلَهُمْ جُودًا إِلَّا كِبِيرَ اللَّهِمْ لَعَلَّهُمْ إِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾
قَالُوا مَنْ فَعَلَ هَذَا بِالْهَيْتَانِ إِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾ قَالُوا
سَبَعْنَا فَتَى يَذُكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٠﴾ قَالُوا
فَاتَّوَابَ عَلَيْهِ عَلَى آعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾ قَالُوا
أَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِالْهَيْتَانِ يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿٦٢﴾ قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ
كَبِيرُهُمْ هَذَا فَاسْأَلُوهُمْ إِنْ كَانُوا يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوا إِلَى
أَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا إِنَّكُمْ أَنْتُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نَكَسُوا عَلَى
رُءُوسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتُمْ مَا هَؤُلَاءِ يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ أَفَتَعْبُدُونَ
مَنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْئًا وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ أَفِ
لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾
قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا الْهَيْتَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ فَعِلِينَ ﴿٦٨﴾
قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ ﴿٦٩﴾ وَأَرَادُوا
بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْآخْسِرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا
إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ
إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً ۗ وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

پوءِ انهن کي سندن وڏي بت کان سواءِ، تڪر تڪر ڪيائين ته مان اهي
 ڏانهن موٽن (۵۸). چيائون ته اسان جي بتن سان ههڙو حال ڪنهن
 ڪيو؟ بيشڪ اهو ظالمن مان آهي (۵۹). چيائون ته هڪ جوان کان
 ٻڌوسون ته سندن گلا ٿي ڪيائين، ان کي ابراهيم سڏيندا آهن (۶۰).
 چيائون ته کيس ماڻهن جي اکين جي آڏو آڻيو ته مان اهي گواهي
 ڏين (۶۱). (جڏهن اندائونس تڏهن) چيائون ته اي ابراهيم! تو اسان جي
 بتن جو هيءُ حال ڪيواهي ڇا؟ (۶۲). ابراهيم چيو ته (نه!) بلڪ اهو
 سندن هن وڏي ڪيو آهي جيڪڏهن ڳالهائين ٿا ته کانئن پڇو (۶۳). پوءِ
 پاڻ ڏانهن (ڦڪا ٿي) موٽيا پوءِ (هڪ ٻئي کي) چيائون ته بيشڪ اوهين
 پاڻ بي انصاف آهيو (۶۴). پوءِ پنهنجا ڪنڌ اوندا ڪيائون، (چيائون) ته
 بيشڪ تون ڄاڻندو آهين ته هي نه ڳالهائيندا آهن (۶۵). (ابراهيم) چيو ته
 پوءِ الله کان سواءِ انهن کي ڇو پوڄيندا آهيو جيڪي نه ڪي اوهان کي
 نفعو پهچائيندا آهن ۽ نه ڪي اوهان کي نقصان پهچائيندا آهن؟ (۶۶).
 اوهان تي ۽ جنهن کي الله کان سواءِ پوڄيندا آهيو تنهن تي حيف هجي- پوءِ
 (اوهين) نه سمجهندا آهيو ڇا؟ (۶۷). چيائون ته ان کي ساڙيو ۽ جيڪڏهن
 اوهين ڪجهه ڪرڻ گهرو ٿا ته پنهنجن بتن جو پلڙو وٺو (۶۸). (پوءِ باه ۾
 وڌائونس) چيوسون ته اي باه! ابراهيم تي ٿڌي ۽ سلامتي واري ٿي
 پڙ (۶۹). ۽ کيس ايڏائڻ گهريائون تنهنڪري کين بلڪل ٽوٽي وارو
 ڪيوسون (۷۰). ۽ کيس ۽ لوط کي اهڙي زمين ڏانهن بچائي آندوسون جنهن
 ۾ جهان وارن لاءِ برڪت ڪئي سون (۷۱). ۽ ابراهيم کي اسحاق
 بخشيوسون- ۽ يعقوب (جو، سندس پوٽو هو) وڌيڪ (بخشيوسون) ۽ سيني
 کي صالح ڪيوسون (۷۲).

وَجَعَلْنَهُمْ آيَةً يُهَدُونَ بِأَمْرِنَا وَأَوْحَيْنَا إِلَيْهِمْ فِعْلَ
 الْخَيْرَاتِ وَأَقَامَ الصَّلَاةَ وَآتَى الزَّكَاةَ وَكَانُوا الْتَاعِبِينَ ﴿٤٦﴾
 وَلَوْ طَافْتَ فِيهِ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ الَّتِي
 كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبِيثَاتِ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَسِيقِينَ ﴿٤٧﴾
 وَأَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٤٨﴾ وَنُوحًا
 إِذْ نَادَى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ
 الْعَظِيمِ ﴿٤٩﴾ وَنَصْرَنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا
 إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٠﴾ وَدَاوُدَ
 وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفِثَتْ فِيهِ غَمٌّ
 الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٥١﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ
 وَكُلًّا آتَيْنَاهُمْ حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ
 يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٥٢﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ
 لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ
 شَاكِرُونَ ﴿٥٣﴾ وَلِسُلَيْمَانَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهِ
 إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِحُلْمِ شَيْءٍ عَلَيْهِنَ ﴿٥٤﴾

۽ اهي اهڙا امام ڪياسون جو اسان جي حڪم موجب سڌو رستو
 ڏيکاريندا هئا ۽ انهن ڏانهن چڱن ڪمن ڪرڻ ۽ نماز پڙهڻ ۽ زڪوٰه ڏيڻ
 جو حڪم ڪيوسون۔ ۽ اسان جي عبادت ڪندڙ هئا (۷۳) . ۽ لوط کي
 حڪمت ۽ علم ڏنوسون ۽ کيس اهڙي ڳوٺ (وارن) کان بچايوسون جو
 گندا ڪم ڪندا هئا۔ چو ته اهي بچڙي نافرمان قوم هئا (۷۴) . ۽ کيس
 پنهنجي ٻاجه هيٺ داخل ڪيوسون۔ بيشڪ اهو صالحن مان هو (۷۵) . ۽
 (اي پيغمبر!) نوح (جي قصي) کي (ياد ڪر) جڏهن (انهن پيغمبرن کان)
 اڳ، دعا گهريائين تڏهن سندس دعا قبول ڪئي سون پوءِ کيس ۽ سندس
 گهر وارن کي وڏي مصيبت کان بچايوسون (۷۶) . ۽ کيس اهڙي قوم تي
 سويارو ڪيوسون جنهن اسان جي آيتن کي ڪوڙ ڀانيو۔ بيشڪ اهي
 بچڙي قوم هئا تنهن ڪري انهن مڙني کي ٻوڙيوسون (۷۷) . ۽ دائود ۽
 سليمان (جي قصي) کي (ياد ڪر) جڏهن پوک بابت فيصلو ڪيائون جو
 هڪ قوم جي ڏڻ (رات جو) منجهس پيل ڪئي هئي۔ ۽ سندن فيصلي
 ڪرڻ وقت حاضر هئاسون (۷۸) . تڏهن اهو سليمان کي سمجهايوسون ۽
 هر هڪ کي حڪمت ۽ علم ڏنوسون ۽ دائود کي جبل ۽ پڪي تابع ڪري
 ڏناسون جو (سائس) تسبيح چوندا هئا۔ ۽ (اسين ائين) ڪرڻ وارا
 هئاسون (۷۹) . ۽ دائود کي اوهان لاءِ زره بڻائڻ هن لاءِ سيڪاري سون ته
 اوهان کي اوهان جي لڙائي (جي نقصان) کان بچائي، پوءِ اوهين ڪي
 شڪر ڪندڙ آهيو ڇا؟ (۸۰) . ۽ سليمان کي تيز واءُ (تابع ڪري ڏنوسون)
 جو سندس حڪم سان اهڙيءَ زمين ڏانهن هلندو هو جنهن ۾ برڪت
 رکي سون۔ ۽ سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهيون (۸۱) .

وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يَغْوُصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا
 دُونَ ذَلِكَ وَكَتَابَهُمْ حَفِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَى
 رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّحِيمِينَ ﴿٨٣﴾
 فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرِّهِ وَآتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَ
 مِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَىٰ لِلْعَابِدِينَ ﴿٨٤﴾
 وَاسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِّنَ الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾
 وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ مِّنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَ
 ذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ
 فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ
 إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ
 مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُصَيِّحُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَذَكَرْنَا
 إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ
 الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا
 لَهُ زَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَ
 يَدْعُونَ نَارَ رَبِّهِمْ وَأَرْهَابًا وَكَانُوا الْبَاخِشِينَ ﴿٩٠﴾

۽ ديون مان ڪي اهڙا (تابع ڪري ڏناسون) جي ان لاءِ تپندا هئا ۽ ان کان سواءِ ٻيو ڪم (به) ڪندا هئا، ۽ اسين سندن نگهبان هئاسون (۸۲). ۽ (اي پيغمبر!) ايوب (جي قصي) کي (ياد ڪر) جڏهن پنهنجي پالڻهار کي سڏيائين ته مون کي تڪليف پهتي آهي ۽ تون (سڀني) باجهارن کان وڌ باجهارو آهين (۸۳). پوءِ سندس دعا قبول ڪئي سون پوءِ جيڪو کيس ڏک پهتو هو سو لائوسون ۽ سندس گهر وارا کيس (ورائي) ڏناسون ۽ اوترا پيا به ساڻن گڏ پنهنجيءَ باجه وٽان (ڏناسون) ۽ (ته) عبادت ڪندڙن لاءِ يادگيري هجي (۸۴). ۽ اسماعيل ۽ ادريس ۽ ذوالڪفل (ياد ڪر). هر هڪ صابرن مان هو (۸۵). ۽ کين پنهنجي باجه ۾ داخل ڪيوسون. بيشڪ اهي صالحن مان هئا (۸۶). ۽ مڇي واري (جي قصي) کي (ياد ڪر) جڏهن هو (پنهنجي قوم) تي ڪاوڙجي ويو. پوءِ (ذوالنون ائين) پانيو ته اسان جي مٿس ڪڏهن پڪڙ نه هلندي. پوءِ اونڍاهين ۾ دانهون ڪيائين ته توکان سواءِ ڪو معبود نه آهي تون پاڪ آهين اءُ گنهگارن مان آهين (۸۷). پوءِ سندس دعا قبول ڪئي سون ۽ کيس غم کان بچايوسون ۽ اهڙي طرح مؤمنن کي بچائيندا آهيون (۸۸). ۽ زڪريا (جو قصو ياد ڪر) جڏهن پنهنجي پالڻهار کي سڏيائين ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي اڪيلو نه ڇڏ ۽ تون چڱو وارث آهين (۸۹). پوءِ سندس دعا قبول ڪئي سون ۽ کيس يحيٰ بخشيسون ۽ سندس زال کي سندس لاءِ چڱو ڪيوسون آهي نيڪين ۾ اڳرائي ڪندا هئا ۽ اسان کي اميد ۽ پڻ ڪندي سڏيندا هئا ۽ اسان کان ڊڄندڙ هئا (۹۰).

وَالَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهَا مِنْ رُوحِنَا وَ
 جَعَلْنَاهَا وَابْنَهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿٩١﴾ إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ
 أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ
 بَيْنَهُمْ كُلُّ إِلَيْنَارِجِعُونَ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ
 وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِهِ وَإِنَّا لَهُ كَاتِبُونَ ﴿٩٤﴾ وَ
 حَرْمٌ عَلَى قَرِيَّةٍ أَهَلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتَّى إِذَا
 فُتِحَتْ يَا جُوجُ وَمَا جُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾
 وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَاذْهَبِي شَاخِصَةً أَبْصَارُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا يُوبِلْنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا بَلْ
 كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٩٧﴾ إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 حَصْبُ جَهَنَّمَ أَنْتُمْ لَهَا وَرَدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ كَانَ هَؤُلَاءِ
 إِلَهًا مَا وَرَدُوا مَا وَكُلُّ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٩٩﴾ لَهُمْ فِيهَا
 زَفِيرٌ وَهُمْ فِيهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ سَبَقَتْ
 لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنَىٰ أُولَٰئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَ ﴿١٠١﴾ لَا يَسْمَعُونَ
 حَسِيسَهَا وَهُمْ فِي مَا اشْتَهَتْ أَنفُسُهُمْ خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾

۽ (انهي مائيءَ جو قصو ياد ڪر) جنهن پنهنجي اگهڙ بچائي پوءِ منجهس پنهنجي روح مان ڦوڪيوسون ۽ کيس ۽ سندس پٽ کي ساري جڳ لاءِ نشاني ڪئي سون (۹۱). بيشڪ اهو اوهان جو دين هڪ دين آهي ۽ آءُ اوهان جو پالڻهار آهيان تنهن ڪري منهنجي عبادت ڪريو (۹۲). ۽ پنهنجي (دين جي) ڪمن کي پاڻ ۾ ٽڪر ٽڪر ڪيائون۔ سيئي مون ڏانهن موٽندڙ آهن (۹۳). پوءِ جيڪو چڱا ڪم ڪندو ۽ اهو مؤمن به هوندو تنهن جي محنت جي بي قدري نه ڪبي، ۽ اسين ان لاءِ لکندڙ آهيون (۹۴). جنهن ڳوٺ کي ناس ڪيوسون تنهن تي (موٽڻ) حرام ٿيل آهي بيشڪ آهي (دنيا ڏانهن وري) نه موٽندا (۹۵). تانجو جڏهن ياجوج ۽ ماجوج کي کوليو ۽ آهي هر ڪنهن ڌڙي کان ڊوڙندا (۹۶). ۽ (جڏهن قيامت جو) سچو وعدو پهچندو تڏهن اوچتو ئي ڪافرن جون اکيون ٽڙي وينديون۔ (چوندا ته) ها، ارمان! بيشڪ هن (حال) کان بي خبريءَ ۾ هٿاسون بلڪ اسين ظالم هٿاسون (۹۷). اوهين ۽ جن کي الله کان سواءِ پوڄيندا آهيو سي دوزخ جو ٻارڻ آهيو۔ ان ۾ اوهين گهڙندڙ آهيو (۹۸). جيڪڏهن آهي (بت) معبود هجن ها ته ان (دوزخ) ۾ نه گهڙن ها! ۽ مڙئي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۹۹). منجهس انهن کي رڙيون هوندون ۽ آهي منجهس (ڪجهه) نه ٻڌندا (۱۰۰). جن لاءِ اسان وٽ اڳي ئي چڱائي (لکيل) آهي آهي ان (دوزخ) کان پري ڪبا (۱۰۱). (آهي) ان جي پٿڪ نه ٻڌندا، ۽ جنهن (عيش) ۾ سندن جيءُ (رهڻ) گهرندو تنهن ۾ آهي سدائين رهندا (۱۰۲).

لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ وَتَتَلَقَّهُمُ الْمَلَائِكَةُ هَذَا يَوْمُكُمْ
 الَّذِي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٣٦﴾ يَوْمَ نَطْوِي السَّمَاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ
 لِلْكِتَابِ كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نَعِيدُهُ وَعَدُّ عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا
 فَاعِلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ أَنَّ
 الْأَرْضَ يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ فِي هَذَا بَلَاغًا
 لِقَوْمٍ عَابِدِينَ ﴿١٣٩﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾
 قُلْ إِنَّمَا يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَهَلْ أَنْتُمْ
 مُسْلِمُونَ ﴿١٤١﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ اذْنَبْتُكُمْ عَلَىٰ سَوَاءٍ وَإِن أَدْرِي
 أَقْرَبُ أَمْ بَعِيدُ مَا تُوعَدُونَ ﴿١٤٢﴾ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ
 الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا تَكْتُمُونَ ﴿١٤٣﴾ وَإِن أَدْرِي لَعَلَّه فَتَنَّاكُمْ
 وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٤﴾ قُلْ رَبِّ احْكُم بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا
 الرَّحْمَنُ الْمُسْتَعَانُ عَلَىٰ مَا تَصِفُونَ ﴿١٤٥﴾

سُورَةُ الْحَجِّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ إِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ عَظِيمٌ ١

کين تمام وڏي گهراھت غمگين نه ڪندي ۽ کين ملائڪ گڏبا۔ ۽ چوندن ته هي اهو ڏينهن آهي جنهن جو اوهان کي وعدو ڏنو ويندو هو (۱۰۳). جنهن ڏينهن آسمانن کي ڪاغذ جي ويڙهي وانگي ويڙهيندا سون۔ جيئن پهريون (مخلوق) پيدا ڪرڻ شروع ڪئي سون (تيسن) ان کي وري بڻائيندا سون۔ اهو انجام اسان تي لازم آهي۔ اسين ڪرڻ وارا آهيون (۱۰۴). ۽ بيشڪ توريٽ کان پوءِ زور ۾ لکيوسون ته منهنجا صالح ٻانها زمين جا وارث ٿيندا (۱۰۵). هن (ڳالهه) ۾ عبادت ڪندڙ قوم لاءِ (مطلب جي) پوراڻي آهي (۱۰۶). ۽ (اي پيغمبر!) توکي خاص جهانن جي رحمت لاءِ موڪليوسون (۱۰۷). چؤ ته مون وٽ هن حڪم کان سواءِ وحي نه ٿيندو آهي ته هڪ الله کان سواءِ اوهان جو ڪو معبود نه آهي. پوءِ اوهين چيو نه حڪم مڃيندڙ آهيو؟ (۱۰۸). پوءِ جيڪڏهن ڦرن ته چؤ ته اوهان (سپني) کي (الله جي حڪم تي) هڪ جهڙو خبردار ڪيم۔ ۽ جيڪو اوهان کي انجام ڏنو ويو سو نه ٿو ڄاڻان ته ويجهو آهي يا پري آهي (۱۰۹). بيشڪ الله ظاهري ڳالهه (به) ڄاڻندو آهي ۽ جيڪي اوهين لکائيندا آهيو سو (به) ڄاڻندو آهي (۱۱۰). ۽ آءٌ نه ڄاڻندو آهيان ته متان اها ٺهرايل (دير) اوهان لاءِ پرڪ هجي ۽ هڪ وقت تائين (اوهان لاءِ) نفعو هجي (۱۱۱). (پيغمبر) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! سچو فيصلو ڪر۔ ۽ اسان جو پالڻهار باجهارو آهي جيڪي اوهين بيان ڪندا آهيو تنهن تي ڪانئس مدد گهري ويندي آهي (۱۱۲).

سورة حج صدي آهي ۽ هي انهنتر
آيتون ۽ ڏهه رکوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

اي انسانو! پنهنجي پالڻهار کان ڊڄو، چو ته قيامت وارو زلزلو وڏي شيءِ آهي (۱).

يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّا أَرْضَعَتْ
وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَرَى
وَمَا هُمْ بِسُكَرَى وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ ٦٠ وَمِنَ
النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ
شَيْطَانٍ مُرِيدٍ ٦١ كُتِبَ عَلَيْهِ أَنَّهُ مَنْ تَوَلَّاهُ فَإِنَّهُ يُضِلُّهُ
وَيَهْدِيهِ إِلَى عَذَابِ السَّعِيرِ ٦٢ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنْتُمْ
فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبَعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِّنْ
نُّطْفَةٍ ثُمَّ مِّنْ عَلَقَةٍ ثُمَّ مِّنْ مُّضْغَةٍ مُّخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ
مُخَلَّقَةٍ لِّنُبَيِّنَ لَكُمْ وَنُقِرُّ فِي الْأَرْحَامِ مَا نَشَاءُ إِلَى
أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ
وَمِنكُمْ مَّنْ يُتَوَفَّى وَمِنكُم مَّن يُرَدُّ إِلَى أَرْدَلِ الْعُمرِ
لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ عِلْمٍ شَيْئًا ٦٣ وَتَرَى الْأَرْضَ
هَامِدَةً فَإِذَا أَنزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ
وَأَبْتَتَتْ مِنْ كُلِّ رَوْحٍ بِهَيْبٍ ٦٤ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ
هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتَى وَأَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ٦٥

جنهن ڏينهن ان کي ڏسندو (تنهن ڏينهن) هر حج پياريندڙ (زائفان) جنهن (ٻارا) کي حج پياريندي هوندي تنهن کي (دهشت کان) وساريندي ۽ هر پيٽ واري پنهنجي ڳڀ کي ڪيريندي ۽ ماڻهن کي بيهوش ڏسندين حالانڪ اهي نسي ۾ نه هوندا پر الله جو عذاب سخت آهي (۲). ۽ ماڻهن مان ڪو اهڙو آهي جو الله جي شان ۾ بي سمجهي سان تڪرار ڪندو آهي ۽ هر شيطان تڙيل جي پٺيان لڳندو آهي (۳). ان (شيطان) تي لازم ڪيو ويو آهي ته جيڪو کيس دوست رکندو تنهن کي بيشڪ اهو گمراه ڪندو ۽ ان کي دوزخ جي عذاب ڏانهن رستو ڏيکاريندو (۴). اي انسانو! جيڪڏهن (قيامت ۾) اٿارڻ کان اوهين شڪ ۾ پيل آهيو ته اسان اوهان کي مٽيءَ مان بڻايو وري نطفي مان وري رت جي دڳ مان وري گوشت جي ٻوٽيءَ مان پورو بڻايل ۽ اڻ پورو بڻايل. هن لاءِ ته اوهان کي کولي بيان ڪريون. ۽ جنهن کي گهرندا آهيو تنهن کي مقرر مدت تائين ڳهڻين ۾ رهائيندا آهيو وري ٻار بڻائي اوهان کي ٻاهر ڪڍندا آهيو وري (نپائيندا آهيو) ته اوهين پنهنجي جواني کي پهچو، ۽ اوهان مان ڪو (اڳي) مرندي آهي ۽ اوهان مان ڪنهن کي (جهورائي جي) نڪمي ڄمار ڏانهن هن لاءِ ورايو ويندو آهي ته ڄاڻپ کان پوءِ ڪجهه نه ڄاڻي. ۽ زمين کي غير آباد ڏسندو آهين پوءِ جڏهن مٿس پاڻي وسائيندا آهيو تڏهن اُپامندي آهي ۽ تازي ٿيندي آهي ۽ سڀ ڪنهن جنس مان چڱا سلا ڄمائيندي آهي (۵). اهو (بيان) هن لاءِ آهي جو الله (جو ئي هجڻ) حق آهي ۽ اهوئي مٿن کي جياريندو ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۶).

وَأَنَّ السَّاعَةَ آتِيَةٌ لَّارْيَبَ فِيهَا وَأَنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ
 فِي الْقُبُورِ ④ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ
 وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ⑤ ثَانِي عَطْفُهُ لِيُضِلَّ عَنْ
 سَبِيلِ اللَّهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا خِزْيٌ وَنَذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
 عَذَابَ الْحَرِيقِ ⑥ ذَلِكَ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَكَ وَأَنَّ اللَّهَ لَيْسَ
 بِظَلَّامٍ لِّلْعَبِيدِ ⑦ وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَعْبُدُ اللَّهَ عَلَى حَرْفٍ
 فَإِنْ أَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَأَنَّ بِهِ وَإِنْ أَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلَى
 وَجْهِهِ ⑧ فَنَحْسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ ذَلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ⑨
 يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَيْضُرُهُمْ وَمَا لَنْفَعَهُمْ ذَلِكَ هُوَ
 الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ⑩ يَدْعُوا مَنْ ضُرَّهُ أَقْرَبُ مِنْ نَفْعِهِ ⑪
 لَيْسَ الْمَوْلَىٰ وَكَيْسَ الْعَشِيرِ ⑫ إِنَّ اللَّهَ يَدْخُلُ الَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
 إِنَّ اللَّهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ⑬ مَنْ كَانَ يَظُنُّ أَنْ لَنْ
 يَنْصُرَهُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبِ إِلَى
 السَّمَاءِ ثُمَّ لِيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدَهُ مَا يَغِيظُ ⑭

۽ ته قيامت اچڻي آهي منجهس ڪو شڪ نه آهي ۽ ته جيڪي قبرن ۾ هوندا تن کي الله (قيامت ۾) اُتاريندو (۷). ۽ ماڻهن مان ڪو اهڙو آهي جو الله جي شان ۾ بنا علم ۽ بنا هدايت ۽ بنا ڪنهن روشن ڪتاب جي تڪرار ڪندو آهي (۸). (وڏائي کان) ڪنڌ موڙيندڙ ٿي، هن لاءِ ته، (ماڻهن کي) الله جي وات کان گمراه ڪري. اُن لاءِ دنيا ۾ خوارِي آهي ۽ قيامت جي ڏينهن کيس سرڻ جو عذاب چڪائينداسون (۹). (چڻس ته) اها سزا انهن ڪمن جي ڪري آهي جو تنهنجي هٿن اڳي موڪليا آهن ۽ (انهيءَ ڪري) ته الله بانهن تي ظلم ڪندڙ نه آهي (۱۰). ۽ ماڻهن مان ڪو اهڙو آهي جو الله جي عبادت آسيري پاسيري ڪندو آهي، پوءِ جيڪڏهن کيس نفعو پهچندو آهي ته اُن سان مطمئن ٿيندو آهي ۽ جيڪڏهن کيس ڪو ڏک پهچندو آهي ته پنهنجي منهن ۾ ڦرندو آهي. دنيا ۽ آخرت گنوايائين. اهوئي پٿرو نقصان آهي (۱۱). (اهو) الله کان سواءِ انهيءَ کي سڏيندو آهي جيڪو کيس نڪي نقصان لائيندو آهي ۽ نڪي کيس نفعو ڏيندو آهي. اها ئي وڏي گمراهي آهي (۱۲). انهي کي سڏيندو آهي جنهن جو نقصان سندس نفعي کان وڌيڪ ويجهو آهي. بيشڪ (اهڙو) سائين بچڙو آهي ۽ (اهڙو) همراه (ب) بچڙو آهي (۱۳). بيشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا عمل ڪيا تن کي الله اهڙن باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن. بيشڪ الله جيڪي گهرندو آهي سو ڪندو آهي (۱۴). جيڪو پائيندو آهي ته الله پيغمبر جي دنيا ۽ آخرت ۾ ڪڏهن مدد نه ڪندو، تنهن کي گهرجي ته ڇت ڏانهن رسي ٻڏي (ڦاهي) چڙهي وري گهرجيس ته (اها) چني پوءِ نهاري ته اُن جي ان حيلي اُن کي ختم ڪيو جنهن اُن کي ڪاوڙايو ٿي؟ (۱۵).

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ ۖ وَأَنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَن يُرِيدُ ﴿١٦﴾
 إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالصَّابِغِينَ وَالنَّصَارَى
 وَالْمَجُوسَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا أَتَىٰ اللَّهَ بِغُلُوبِهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
 إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَسْجُدُ لَهُ مَن
 فِي السَّمَوَاتِ وَمَن فِي الْأَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ وَ
 الْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالذَّوَابُ ۚ وَكَثِيرٌ مِّنَ النَّاسِ ۖ وَكَثِيرٌ حَقَّ
 عَلَيْهِ الْعَذَابُ ۗ وَمَن يُهِنِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِن مُّكْرِمٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ
 يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هَذَانِ خَصْمِينَ اخْتَصَمُوا فِي رَبِّهِمْ ۚ
 فَالَّذِينَ كَفَرُوا قُطِعَتْ لَهُمْ نِيَابٌ مِّن تَارٍ يُصَبُّ مِنْ
 فَوْقِ رُءُوسِهِمُ الْحَمِيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهِ مَن فِي بُطُونِهِمْ وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾
 وَلَهُمْ مَقَامِعٌ مِّن حديدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا أَرَادُوا أَن يَخْرُجُوا
 مِنْهَا مِنْ غَمٍّ أُعِيدُوا فِيهَا ۖ وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٢٢﴾
 إِنَّ اللَّهَ يَدْخُلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ
 أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا ۖ وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٢٣﴾

۽ اهڙي طرح اُن (قرآن) کي پڌريون آيتون ڪري نازل ڪيوسون ۽ الله جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي هدايت ڪندو آهي (۱۶). بيشڪ جن ايمان آندو ۽ جيڪي يهودي ۽ صابئي ۽ نصاريٰ ۽ مجوسي ۽ مشرڪ آهن تن (سيني) جي وچ ۾ الله قيامت جي ڏينهن نبيرو ڪندو. چو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي حاضر آهي (۱۷). (اي پيغمبر!) نه ڏٺي ڇا ته جيڪي اسمانن ۾ آهن ۽ جيڪي زمين ۾ آهن سي ۽ سج ۽ چنڊ ۽ تارا ۽ جبل ۽ وڻ ۽ ڍور ۽ ماڻهن مان گهڻا الله کي سجدو ڪندا آهن. ۽ گهڻا (ماڻهو) آهن جن تي عذاب لازم ٿيو آهي. ۽ جنهن کي الله خوار ڪندو تنهن کي ڪو مان ڏيڻ وارو ڪونهي. چو ته الله جيڪي گهرندو آهي سو ڪندو آهي (۱۸). اهي ٻئي ٽوليون پاڻ ۾ ويري آهن، پنهنجي پالڻهار بابت تڪرار ڪندڙن آهن پوءِ جن ڪفر ڪيو تن لاءِ باه جا ڪپڙا وڇيا ويندا. ۽ سندن مٿن جي مٿان تهڪندڙ پاڻي هاريو (۱۹). جيڪي سندن پيٽن ۾ هوندو سو ۽ کلون اُن سان گباريون (۲۰). ۽ انهن جي ڪٽڻ لاءِ لوه جا وڏاڻ هوندا! (۲۱). جڏهن به منجهائس ڏک جي ڪري نڪرڻ گهرندا تڏهن منجهس وري ورائبا ۽ (چيو ويندو ته) سڙڻ جو عذاب چڪو (۲۲). بيشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي الله اهڙن باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون پيون وهنديون منجهن سون جا زيور ۽ موتي پارائبا. ۽ منجهن سندن پوشاڪ پٽ جي هوندي (۲۳).

وَهَدُّوْا إِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ ۗ وَهَدُّوْا إِلَى صِرَاطِ
 الْحَمِيدِ ۚ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَيَصُدُّوْنَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ
 وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَاءً الْعَاكِفِ
 فِيهِ وَالْبَادِ ۗ وَمَنْ يُّرِدْ فِيهِ بِالْحَادِ يُظَلِّمِ نَفْسَهُ مِنْ
 عَذَابِ الْيَوْمِ ۗ وَإِذْ بَوَّأْنَا لِإِبْرَاهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ أَنْ لَا
 تُشْرِكْ بِي شَيْئًا وَطَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّائِفِينَ وَالْقَائِمِينَ وَ
 الرُّكْعِ السُّجُودِ ۚ وَأَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا
 وَعَلَى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ۖ لِيَشْهَدُوا
 مَنَافِعَ لَهُمْ وَيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ فِي أَيَّامٍ مَّعْلُومَةٍ
 عَلَى مَآرِزٍ قَهُمْ مِّنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ ۚ فَكُلُوا مِنْهَا
 وَأَطِعُوا الْبَائِسَ الْفَقِيرَ ۗ ثُمَّ لِيَقْضُوا تَفَثَهُمْ
 وَلِيُوفُوا نَدْوَاهُمْ وَلِيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ الْعَتِيقِ ۗ
 ذَلِكَ وَمَنْ يُعِظْ حُرْمَتِ اللَّهِ فَهُوَ خَيْرٌ لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ ۗ
 وَأَحَلَّتْ لَكُمْ الْأَنْعَامَ إِلَّا مَا يُتْلَى عَلَيْكُمْ فَاجْتَنِبُوا
 الرَّجْسَ مِنَ الْأَوْثَانِ وَاجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ۗ

۽ (دنیا ۾) کين چڱي ڳالهه ڏانهن هدايت ڪئي وئي هئي، ۽ (الله) ساراهيل جي وات ڏانهن دڳ لاتا ويا هئا (۲۴). بيشڪ جن ڪفر ڪيو ۽ (ماڻهن کي) الله جي وات ۽ انهي تعظيم واري مسجد (حرام) کان جهليندا آهن جا ماڻهن لاءِ بڻائي سون ۽ جنهن ۾ شهري ۽ بهراڙي وارا برابر آهن. ۽ جيڪو منجهس ظلم سان زيادتي جو ارادو ڪندو تنهن کي ڏکوئيندڙ عذاب چڪائينداسون (۲۵). ۽ (ياد ڪر) جڏهن ابراهيم لاءِ بيت الله جو هنڌ مقرر ڪيوسون (۽ سمجهايو سون) ته مون سان ڪنهن کي شريڪ نه ڪر ۽ منهنجي گهر کي طواف ڪندڙن ۽ قيام ڪندڙن ۽ رکوع ڪندڙن (۽) سجدي ڪندڙن لاءِ پاڪ رک (۲۶). ۽ ماڻهن ۾ حج جو پڙهو ڏي ته تو ڏانهن پيادا ۽ ڏبرن ڏاڇين تي جيڪي ڏوراهين پنڌ کان اينديون (هن لاءِ) چڙهي ايندا (۲۷). ته پنهنجي فائدي جي هنڌ تي پهچن ۽ ڍورن مان جيڪا روزي کين الله ڏني تنهن تي ڄاڻايل ڏينهن ۾ (ذبح مهل) الله جو نالو ياد ڪن، پوءِ انهن منجهان (پاڻ به) کائو ۽ عاجز فقير به ڪارايو (۲۸). وري پلي ته پنهنجي (جسي جي) مر لاهين ۽ پنهنجون مڃتائون پوريون ڪن ۽ هن قديم گهر جو طواف ڪن (۲۹). اهو (حڪم) آهي ۽ جيڪو الله جي عبادت جي رڪنن جو آدب ڪندو تنهن لاءِ اهو سندن پالڻهار وٽ پلو آهي. ۽ جيڪي اوهان کي پڙهي ٻڌائبو تنهن کان سواءِ ٻيا ڍور اوهان تي حلال ڪيا ويا تنهن ڪري بتن جي پليتي کان پاسو ڪريو ۽ ڪوڙي ڳالهه کان (به) پاسو ڪريو (۳۰).

حُنْفَاءَ اللَّهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ ۗ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَكَأَنَّمَا
 خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخَطَفَهُ الطَّيْرُ أَوْ تَهْوَى بِهِ الرِّيحُ فِي
 مَكَانٍ سَحِيبٍ ﴿٣١﴾ ذَلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللَّهِ فَإِنَّهَا مِنْ
 تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى ثُمَّ
 مَحِلُّهَا إِلَىٰ الْبَيْتِ الْعَرَبِيِّ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا
 لِيَذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَىٰ مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْأَنْعَامِ ۗ
 فَإِلَهُكُمْ إِلَهُ وَاحِدٌ فَلَهُ أَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾
 الَّذِينَ إِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَجِلَتْ قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلَىٰ
 مَا آصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلَاةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٣٥﴾
 وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللَّهِ لَكُمْ فِيهَا خَيْرٌ ۗ
 فَاذْكُرُوا اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهَا صَوَافٍ ۗ فَإِذَا وَجَبَتْ جُنُوبُهَا
 فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطِعُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ ۗ كَذَلِكَ سَخَّرْنَاهَا
 لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ نَبْنِيَ لِلَّهِ لِحُومَهَا وَلَا
 دِمَآؤَهَا وَلَكِنَّ بِنَايَهُ التَّقْوَىٰ مِنْكُمْ ۗ كَذَلِكَ سَخَّرَهَا
 لَكُمْ لِتَكْبِرُوا بِاللَّهِ عَلَىٰ مَا هَدَاكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾

الله ڏانهن هڪ طرفا ٿي (۽) ساڻس شريڪ نه مقرر ڪندڙ ٿي، (پاسو ڪريو)۔ ۽ جيڪو الله سان شريڪ مقرر ڪندو سو جڻڪ آسمان کان ڪريو جنهن کي (مردار خور) پکي ڪٽي ويا يا کيس واءُ (اڏائي) پري هنڌ اچليو (۳۱)۔ اهو (حڪم) آهي ۽ جيڪو الله جي (عبادت جي) نشانين جو ادب ڪري (بتن ۽ ڪوڙ کان پاڻ پلي سو پرهيزگار آهي) ڇو ته اهو (ڪم) دلين جي پرهيزگاري مان آهي (۳۲)۔ اوهان لاءِ انهن (ديورن) ۾ گهڻا نفعا مقرر مدت تائين آهن وري قديم گهر ڏانهن (ڪسڻ لاءِ) پهچڻ جو هنڌ آتن (۳۳)۔ ۽ هر ڪنهن ٽوليءَ لاءِ قرباني جو طريقو، هن لاءِ مقرر ڪيو سون ته کين ديورن مان جيڪا روزي الله ڏني تنهن تي (قرباني ڪرڻ مهل) الله جو نالو ياد ڪن۔ پوءِ اوهان جو معبود هڪ الله آهي تنهن ڪري سندس حڪم مڃيو۔ ۽ انهن عاجزي ڪندڙن کي خوشخبري ڏي (۳۴)۔ جن جون دليون جڏهن الله ياد ڪبو آهي (تڏهن) تڙڪنديون آهن ۽ (پڻ انهن ماڻهن کي جو) جيڪي مٿن آيو تنهن تي صبر ڪندڙ آهن ۽ نماز پڙهندڙ آهن ۽ کين جيڪا روزي ڏني سون تنهن مان خرچيندا آهن (۳۵)۔ ۽ قرباني وارن اُنن کي اوهان لاءِ الله جي عبادت جي نشانين مان ڪيوسون منجهس اوهان لاءِ پلائي آهي پوءِ (قرباني ڪرڻ مهل) قطار ٻڌائي، مٿن الله جو نالو ياد ڪريو، پوءِ جڏهن آهي (ڪسجڻ کان بعد) پاسن ڀر ليٽن تڏهن منجهانئن کائو۔ ۽ (فقيرن مان) گهرندڙ ۽ نه گهرندڙ کي ڪارايو۔ اهڙيءَ طرح آهي اوهان کي تابع ڪري ڏنا سون ته مان اوهين شڪرانو ڪريو (۳۶)۔ نڪي انهن (قربانين) جو گوشت ۽ نڪي انهن جو رت الله کي پهچندو آهي پر اوهان جي پرهيزگاري الله کي پهچندي آهي۔ اهڙي طرح اهي (جانور) اوهان کي تابع ڪري ڏنائين ته جيئن اوهين الله جي وڏائي (هن شڪراني سببان) بيان ڪريو جو اوهان کي هدايت ڪيائين۔ ۽ پلارن کي خوشخبري ڏي (۳۷)۔

إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ
 خَوَّانٍ كَفُورٍ ٣٨ أذن للذين يُقتلون بأنهم ظلموا وإن الله
 على نصرهم لقدير ٣٩ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ ديارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ
 إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ
 بِبَعْضٍ لَهَادِمَتِ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدٌ يُذَكَّرُ
 فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَبْتَغِي اللَّهَ لَقَوًى
 عَزِيزًا ٤٠ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا
 الزَّكَاةَ وَآمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ
 الْأُمُورِ ٤١ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَعَادُ
 وَثَمُودُ ٤٢ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ٤٣ وَأَصْحَابُ مَدْيَنَ وَكَذَّبَ
 مُوسَىٰ فَأَمَلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ٤٤
 فَكَايِنٌ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ فِيهَا خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا
 وَيَبُرُّ مُعْتَلِةً وَتَقْصِرُ مَصِيدًا ٤٥ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ
 لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا
 تَعْمَى الْأَبْصَارُ وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ٤٦

بیشڪ الله مؤمنن کان (سندن ويري) تاريندو آهي۔ چو ته الله هر خيانت ڪندڙ بي شڪر کي دوست نه رکندو آهي (۳۸). جن سان (ڪافر) وڙهندا آهن تن کي (جهاد لاءِ) انهي ڪري موڪل ڏني ويئي جو انهن تي ظلم ڪيو ويو آهي۔ ۽ بيشڪ الله کين مدد ڏيڻ تي وس وارو آهي (۳۹). جن کي پنهنجن ديسن مان ناحق (هن ڪري) لوڏيو ويو جو (هن) چوڻ کان سواءِ (بيو) نه چيو ته اسان جو پالڻهار الله آهي۔ ۽ جيڪڏهن ڪن ماڻهن سان ڪن کي الله نه تاري ها ته (جيڪر) خانقاهون ۽ گرجائون ۽ ڪنيسا ۽ مسجدون جن ۾ الله جو نالو گهڻو ياد ڪبو آهي سي ضرور ڊانئون وڃن ها۔ ۽ جيڪو الله (جي دين) جي مدد ڪندو آهي تنهن کي الله ضرور مدد ڏيندو آهي۔ بيشڪ الله زبردست (۽) زور وارو آهي (۴۰). انهن ماڻهن کي جو جيڪڏهن زمين ۾ غلبو ڏينداسون ته نماز قائم ڪندا ۽ زڪوة ڏيندا ۽ چڱن ڪمن جو حڪم ڪندا ۽ برن ڪمن کان روڪيندا۔ ۽ سڀني ڪمن جي پڇاڙي الله لاءِ آهي (۴۱). ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن توکي ڪوڙو ڀائين ٿا ته بيشڪ کانئن اڳ نوح جي قوم ۽ عادين ۽ ثمودين (پيغمبرن کي) ڪوڙو ڄاتو هو (۴۲). ۽ ابراهيم جي قوم ۽ لوط جي قوم (به) ڪوڙو ڄاتو ويو پوءِ انهن ڪافرن کي ڍر ڏنم وري کين پڪڙيم، پوءِ منهنجي سزا ڪهڙي (نه سخت) هئي! (۴۴). پوءِ ڪيترائي ڳوٺ آهن جن کي ناس ڪيوسون ۽ اهي ظالم هئا پوءِ اهي پنهنجن ڇتڻن سميت ڊنل آهن ۽ گهڻا ڪوه اُجڙيل ۽ ڪيئي بلند ماڙيون (سجڻيون پيون) آهن (۴۵). پوءِ ملڪن ۾ نه گهڻيا آهن ڇا؟ ته کين (اهڙيون) دليون هجن جن سان اهي سمجهن ۽ کين (اهڙا) ڪن هجن جن سان ٻڌن، بيشڪ هيءَ (حالت) آهي ته سندن اکيون انديون نه آهن پر دليون انديون اٿن جيڪي (سندن) سينن ۾ آهن (۴۶).

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ وَعْدَهُ وَإِنَّ يَوْمًا
 عِنْدَ رَبِّكَ كَأَلْفِ سَنَةٍ مِّمَّا تَعُدُّونَ ﴿٢٤﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ
 أَمَلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ أَخَذْنَاهَا وَاللَّيَّالِي الْبَصِيرُ ﴿٢٥﴾ قُلْ
 يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢٦﴾ فَأَلَّذِينَ آمَنُوا وَ
 عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَرْزُقُوا كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ سَعَوْا
 فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا
 مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَاتُنِّيَ الْفَى الشَّيْطَانُ
 فِي أُمْنِيَّتِهِ فَيَنسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكُمُ اللَّهُ
 آيَتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾ لِيَجْعَلَ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ
 فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ
 وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ أُوتُوا
 الْعِلْمَ أَنَّ الْحَقَّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ
 قُلُوبُهُمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَهَادِ الَّذِينَ آمَنُوا إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٥٤﴾
 وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مَرِيَّةٍ مِّنْهُ حَتَّى تَأْتِيَهُمُ
 السَّاعَةُ بَغْتَةً أَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

۽ (اي پيغمبر!) توکان عذاب جو جلد اچڻ گهرندا آهن ۽ الله پنهنجو انجام ڪڏهن آبتڙ نه ڪندو۔ ۽ تنهنجي پالڻهار وٽ هڪ ڏينهن اوهان جي ڳاڻيٽي جي هزار وره جي برابر آهي (۴۷)۔ ۽ گهڻا ڳوٺ آهن جن کي مهلت ڏنم ۽ آهي ظالم هئا وري کين پڪڙيم، ۽ مون ڏانهن موٽڻ آهي (۴۸)۔ (اي پيغمبر!) چؤ ته اي انسانو! آءُ اوهان کي رڳو پڌرو ڊيچاريندڙ آهيان (۴۹)۔ پوءِ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ بخشش ۽ عزت واري روزي آهي (۵۰)۔ ۽ جيڪي اسان جي آيتن جي جهڪي ڪرڻ ۾ ڊوڙيا سي دوزخي آهن (۵۱)۔ ۽ (اي پيغمبر!) توکان اڳ نه ڪوئي پيغمبر، ۽ نه ڪوئي نبي موڪليوسون پر جڏهن ڪا (انساني) آرزو ڪيائون تڏهن شيطان سندس آرزوءَ ۾ (حرڪت) وجهڻ لڳو، پوءِ جيڪي شيطان وڌو سو الله مٽائيندو رهيو وري الله پنهنجن آيتن کي محڪم ڪري ٿو۔ ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۵۲)۔ هن لاءِ ته جيڪا شيطان (حرڪت) وڌي تنهن سان انهن کي (ڌار ڪري) پرکي جن کي دٻين ۾ بيماري آهي ۽ سندن دليون سخت آهن۔ ۽ بيشڪ ظالم وڏي ڦيٽي ۾ آهن (۵۳)۔ ۽ ته جن کي علم ڏنو ويو سي ڄاڻن ته اهو تنهنجي پالڻهار وٽان سچ آهي پوءِ ان تي ايمان آڻين ۽ سندن دليون الله لاءِ عاجزي ڪن۔ ۽ بيشڪ الله مؤمنن کي سڌي واٽ ڏانهن ضرور رستو ڏيکاريندڙ آهي (۵۴)۔ ۽ ڪافر انهي (وحي) کان (ايسين) سدائين شڪ ۾ هوندا جيسين اوچتو وٽن قيامت پهچي يا نياڳي ڏينهن جو عذاب وٽن پهچي (۵۵)۔

الْمَلِكُ يَوْمَئِذٍ اللَّهُ يُحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ آمَنُوا وَ
 عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي حُدُثِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَ
 كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَاُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ
 هَاجَرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ قُتِلُوا أَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ
 اللَّهُ رِزْقًا حَسَنًا وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٥٨﴾
 لِيَدْخُلَهُمْ مَدْخَلًا يُرْضَوْنَهُ وَإِنَّ اللَّهَ لَعَلِيمٌ
 حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَمَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ
 ثُمَّ بَغِيَ عَلَيْهِ لَيَصْرَثَهُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوفٌ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾
 ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ
 فِي اللَّيْلِ وَأَنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ
 الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ
 اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ
 مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْأَرْضُ مُخْضَرَّةً إِنَّ
 اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا
 فِي الْأَرْضِ وَإِنَّ اللَّهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

انهيءَ ڏينهن الله جي بادشاهي آهي۔ (اهو) سندن وچ ۾ نبيرو ڪندو۔ پوءِ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي نعمتن وارن باغن ۾ هوندا (۵۶)۔

۽ جن انڪار ڪيو ۽ اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڀانيو سي آهي آهن جن لاءِ خواري وارو عذاب آهي (۵۷)۔ ۽ جن الله جي وات ۾ ديس ڇڏيو وري ڪسجي ويا يا مٿا تن کي الله چڱو رزق ڏيندو۔ ۽ الله چڱو روزي ڏيندڙ آهي (۵۸)۔ جو هنڌ هنن کي وٺندو تنهن ۾ ضرور کين داخل ڪندو۔ ۽ بيشڪ الله ضرور ڄاڻندڙ برڊبار آهي (۵۹)۔ اهو (فيصلو) آهي، ۽ جيڪو جيترو ايڏايو ويو اوترو ايڏائي، وري مٿس زيادتي ڪئي وڃي ته ان (ايڏايل) کي الله مدد ڏيندو۔ بيشڪ الله معافي ڏيندڙ بخشهار آهي (۶۰)۔ اها (مدد) هن سببان آهي ته الله رات کي ڏينهن ۾ داخل ڪندو آهي ۽ ڏينهن کي رات ۾ داخل ڪندو آهي ۽ (هن ڪري) ته الله ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (۶۱)۔

اها (مدد) هن ڪري آهي ته الله پاڻ برحق آهي ۽ الله کان سواءِ جنهن کي سڏيندا آهن سو ڪوڙو آهي ۽ (هن ڪري) ته الله ئي مٿاهون تمام وڏو آهي (۶۲)۔ (اي پيغمبر!) نه ڏٺو اٿيئي ڇا ته الله آسمان مان (مينهن جو) پاڻي وسايو؟ پوءِ زمين ساول واري ٿيندي آهي۔ ڇو ته الله لطف ڪندڙ خبر رکندڙ آهي (۶۳)۔ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله جو آهي۔ ۽ الله ضرور بي پرواه ساراهيل آهي (۶۴)۔

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَّا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي
 فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ
 إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللَّهَ بِالنَّاسِ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٢٥﴾ وَهُوَ الَّذِي
 أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٢٦﴾
 لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُبَايِعُكَ فِي
 الْأَمْرِ وَادْعُ إِلَى رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَى هُدًى مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٧﴾
 وَإِنْ جَادَلُوكَ فَقُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ اللَّهُ
 يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٢٩﴾ أَلَمْ
 تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَّا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ
 إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٣٠﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا
 لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَالِيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ
 مِنْ نَصِيرٍ ﴿٣١﴾ وَإِذْ تُتْلَى عَلَيْهِمُ الْآيَاتُ كَانُوا يَعْرِفُونَ
 وَجُوهَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالْمُنْكَرَ بَكَادُونَ يُسْطُونَ بِالَّذِينَ
 يَتَّبِعُونَ عَلَيْهِمُ الْآيَاتُ قُلْ أَفَأَنْبِيئَكُمْ بِشَرٍّ مِّنْ ذَلِكُمْ
 النَّارُ وَعَدَهَا اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَوَبِشِّ الْبَصِيرِ ﴿٣٢﴾

(اي پيغمبر!) نه ڏٺو آئيئي ڇا ته جيڪي زمين ۾ آهي سو الله اوهان لاءِ نوايو آهي ۽ پيڙيون درياءَ ۾ سندس حڪم سان ترنديون آهن۔ ۽ آسمان کي زمين تي ڪرڻ کان جهليندو آهي پر (جي ڪيرائيس ته) سندس اختيار آهي۔ بيشڪ الله ماڻهن تي باجهارو مهربان آهي (۶۵)۔ ۽ اهو ئي آهي جنهن اوهان کي جياريو وري اوهان کي ماريندو وري اوهان کي جياريندو۔ بيشڪ انسان بي شڪر آهي (۶۶)۔ سڀ ڪنهن ٽولي لاءِ هڪ شريعت مقرر ڪئي سون جنهن تي آهي عمل ڪندڙ آهن پوءِ جڳائين ته توسان هن ڪم ۾ جهڳڙو نه ڪن ۽ (تون) پنهنجي پالڻهار ڏانهن (ماڻهن کي) سڏيندو ره۔ بيشڪ تون سڏي وات تي آهين (۶۷)۔ ۽ جيڪڏهن توسان جهڳڙو ڪن ته چؤ ته جيڪي ڪندا آهيو تنهن کي الله چڱو ڄاڻندڙ آهي (۶۸)۔ جنهن بابت اوهين تڪرار ڪندا آهيو تنهن بابت قيامت جي ڏينهن الله اوهان جي وچ ۾ نبيرو ڪندو (۶۹)۔ (اي پيغمبر!) معلوم نه آئيئي ڇا ته جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو الله ڄاڻندو آهي؟ بيشڪ اها (ڳالهه) ڪتاب (لوح محفوظ) ۾ (الڪيل) آهي۔ بيشڪ اهو الله تي آسان آهي (۷۰)۔ ۽ (ڪافر) الله کان سواءِ انهيءَ کي پوڄيندا آهن جنهن لاءِ ڪا سند نه لائي آتس ۽ (پڻ) انهيءَ کي (پوڄيندا آهن) جنهن جي کين ڪا خبر نه آهي۔ ۽ ظالمن جو ڪو مددگار ڪونهي (۷۱)۔ ۽ جڏهن اسان جون چڻيون ايتون کين پڙهي بدائبيون آهن تڏهن ڪافرن جي منهن ۾ ناراضپو سڃاڻندو آهين۔ جيڪي مٿن اسان جون ايتون پڙهندا آهن تن تي ڪاهي پوڻ لاءِ ويجهي ٿيندا آهن۔ (اي پيغمبر!) کين چؤ ته هن کان وڌيڪ بچڙي ڳالهه جي سڏ اوهان کي ڏيان ڇا؟ (اها) باه آهي۔ جنهن جو الله ڪافرن کي انجام ڏنو آهي۔ ۽ اها جاءِ بچڙي آهي (۷۲)۔

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضَرْبَ مَثَلٍ فَاسْتَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَا يُكُونُوا
اجْتِمَاعًا لَهُ وَإِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَا يَسْتَنْقِذُوهُ
مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَالْمَطْلُوبُ ﴿٤٣﴾ مَا قَدَرُوا اللَّهَ
حَقَّ قَدْرِهِ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٤﴾ اللَّهُ يَصْطَفِي مِنَ
الْمَلَائِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ النَّاسِ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٤٥﴾
يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ
الْأُمُورُ ﴿٤٦﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا وَ
اعْبُدُوا رَبَّكُمْ وَافْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٤٧﴾
وَجَاهِدُوا فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبَاكُمْ وَمَا
جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ أَبِيكُمْ
إِبْرَاهِيمَ هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ ه مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا
لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى
النَّاسِ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاعْتَصِمُوا
بِاللَّهِ هُوَ مَوْلَاكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلَى وَنِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٤٨﴾

اي انسانو! هڪ مثال بيان ڪجي تو اهو اوهين ٻڌو۔ بيشڪ الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهيو سي ڪا مک به پيدا نه ڪندا آهن توثيڪ ان (جي بڻائڻ) لاءِ سڀئي گڏ ٿين۔ ۽ جيڪڏهن مک کائڻن ڪا شيءِ ڪسي وئي ته اها کائڻس ڇڏائي به نه سگهندا۔ طالب ۽ مطلوب (يعني پوڄاري ۽ بت) ٻئي هيٺ آهن (۷۳)۔ جهڙو الله جو قدر آهي (تهڙو) سندس قدر بجاءِ نه آندائون۔ بيشڪ الله ڏاڍو طاقتور (۽) غالب آهي (۷۴)۔ الله ملائڪن ۽ ماڻهن مان پيغام پهچائڻ وارا چونديون آهي۔ بيشڪ الله ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (۷۵)۔ جيڪي سندن اڳيان ۽ جيڪي سندن پويان آهي سو (الله) ڄاڻندو آهي۔ ۽ الله ڏانهن سڀ ڪم موٽايا وڃن ٿا (۷۶)۔ اي ايمان وارو! رڪوع ڪريو ۽ سجدو ڪريو ۽ پنهنجي پالڻهار جي عبادت ڪريو ۽ چڱا ڪم ڪريو ته مان (اوهين) چٽو (۷۷)۔ ۽ الله (جي دين) ۾ اهڙو جهاد تي دين ۾ ڪا تنگي نه ڪيائين۔ اوهان جي پيءُ ابراهيم وارو دين (اوهان جو دين ڪيائين)۔ الله اوهان جو نالو هن کان اڳ ۽ هن (قرآن) ۾ مسلمان هن لاءِ رکيو ته پيغمبر (محمد ﷺ) اوهان تي شاهد هجي ۽ اوهين ماڻهن تي شاهد هجو، پوءِ نماز قائم ڪريو ۽ زڪوة ڏيو ۽ الله کي چنبري وٺو۔ (جو) اهو اوهان جو سائين آهي، پوءِ چڱو سائين ۽ چڱو مددگار آهي (۷۸)۔

سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ ١ الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ

خَشِعُونَ ٢ وَالَّذِينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ ٣ وَالَّذِينَ

هُمُ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ ٤ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ٥ إِلَّا

عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ ٦ فَمَنْ

ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ ٧ وَالَّذِينَ هُمْ

لِأَمْنِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ ٨ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ ٩

أُولَٰئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَ ١٠ الَّذِينَ يَرِثُونَ الْفِرَادُوسَ هُمْ فِيهَا

خَالِدُونَ ١١ وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ طِينٍ ١٢

ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً فِي قَرَارٍ مَكِينٍ ١٣ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً

فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظْمًا فَكَسَوْنَا الْعِظْمَ

لَحْمًا ثُمَّ أَنشَأْنَاهُ خَلْقًا آخَرَ فَتَبَرَّكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْخَالِقِينَ ١٤

ثُمَّ إِنَّكُمْ بَعْدَ ذَلِكَ لَمَيْتُونَ ١٥ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَُوْمَ الْقِيَامَةِ تُبْعَثُونَ ١٦

وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ سَبْعَ طَرَائِقٍ ١٧ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِلِينَ ١٨

سورة مؤمنون مڪي آهي ۽ هن ۾ هڪ سو
ارڙهن آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

بيشڪ (آهي) مؤمن ڪامياب ٿيا (۱). جيڪي پنهنجيءَ نماز ۾ عاجزي ڪندڙ آهن (۲). ۽ جيڪي اجائي ڳالهه کان منهن موڙيندڙ آهن (۳). ۽ جي زڪوٰه ادا ڪندڙ آهن (۴). ۽ جي پنهنجين اگهڙن کي (زنا کان) بچائيندڙ آهن (۵). رڳو پنهنجي زالن يا پنهنجن ٻانهين سان (گڏ ٿيندا آهن) پوءِ بيشڪ اهي ملامت ڪيل نه آهن (۶). پوءِ جيڪي انهن (پنهنجن زالن يا پنهنجن ٻانهين) کان سواءِ طلبيندا سي ٿي حد کان لنگهندڙ آهن (۷). ۽ جيڪي پنهنجي امانت جي ۽ پنهنجي انجام جي رعايت ڪندڙ آهن (۸). ۽ جيڪي پنهنجن نمازن جي نگاه رکندا آهن (۹). اهي آهي ٿي وارث آهن (۱۰). جيڪي (نيٺ) بهشت جا وارث ٿيندا. اهي منجهس سدائين رهڻ وارا آهن (۱۱). ۽ بيشڪ ماڻهوءَ کي مٽيءَ جي ست مان بڻايوسون (۱۲). وري ان کي نطفو ڪري محڪم جاءِ ۾ رکيوسون (۱۳). وري (ان) نطفي کي رت جو دڳ بڻايوسون وري (ان) رت جي دڳ کي ٻوٽي بڻايوسون وري (ان) ٻوٽيءَ کي هڏا بڻاياسون پوءِ (انهن) هڏن کي گوشت پهرايوسون وري ان کي ٻي (نئين) بناوت بڻائي سون. پوءِ الله (وڏيءَ) برڪت وارو (سڀ کان) وڌيڪ سهڻو خلقيندڙ آهي (۱۴). وري بيشڪ اوهين ان کان پوءِ ضرور مرنديؤ (۱۵). وري بيشڪ اوهين قيامت جي ڏينهن اٿارڻؤ (۱۶). ۽ بيشڪ اوهان جي مٿان ست آسمان بڻاياسون ۽ بڻائڻ کان بي خبر نه هئاسون (۱۷).

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَأَسْكَنَتْهُ فِي الْأَرْضِ^{١٧} وَإِنَّا عَلَىٰ
 ذَهَابٍ بِهٖ لَقَدِيرُونَ^{١٨} فَأَنْشَأْنَا لَكُمْ بِهِ جَدَّتٍ مِّنْ نَّحِيلٍ وَ
 أَعْنَابٍ لَّكُمْ فِيهَا فَوَاحِشٌ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ^{١٩} وَشَجَرَةً
 تَخْرُجُ مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالذُّهْنِ وَصَبِغٍ لِللَّاكِلِينَ^{٢٠} وَ
 إِن لَّكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةٌ لِّتُسْقِیَکُمْ مِّمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا
 مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ^{٢١} وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ تُحْمَلُونَ^{٢٢}
 وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ لِقَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ
 مِنْ إِلَهِ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ^{٢٣} فَقَالَ الْمَلَأُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
 قَوْمِهِ مَا هَذَا إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ بَرِيدًا أَنْ يَنْفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ
 اللَّهُ لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً لَّا مَسْعُومَةٌ فِي آيَاتِ الْأَوَّلِينَ^{٢٤} إِنَّ هُوَ
 إِلَّا رَجُلٌ بِهِ جَنَّةٌ مَّا تَرَىٰ صُورًا لَهُ حَتَّىٰ حِينٍ^{٢٥} قَالَ رَبِّ انصُرْنِي
 بِمَا كُنتُ بَرًّا فَوَحَّيْنَا إِلَيْهِ أَنْ اصْنَعِ الْفُلْكَ بِأَعْيُنِنَا وَ
 وَحِينَا فَإِذَا جَاءَ أَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا مِن كُلِّ
 زَوْجٍ مِّنَ الشَّيْءِ وَأَهْلَكَ إِلَّا مَن سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
 مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبُنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا إِنَّهُمْ مُّغْرَقُونَ^{٢٦}

۽ آسمان کان پاڻي اندازي سان وسايوسون، پوءِ ان کي زمين ۾ رهايوسون ۽
 بيشڪ اسين ان جي ورائي نيٺ تي وس وارا آهيون (۱۸). پوءِ ان سان
 کجين ۽ انگورن جا باغ اوهان لاءِ ڄمايائون. اوهان لاءِ انهن (باغن) ۾
 گهڻا ميوا آهن ۽ انهن مان (ڪجهه) اوهين کائيندا آهيو (۱۹). ۽ اهو (زيتون
 جو) وڻ (پيدا ڪيوسون) جو طور سينا مان نڪرندو آهي (اهڙيءَ طرح)
 ڄمندو آهي، جو تيل ۽ کائڻ وارن لاءِ پورڙ پيدا ٿيندو آهي (۲۰). ۽ بيشڪ
 اوهان لاءِ ڍورن ۾ (ب) عبرت آهي. (جو) جيڪي سندن پيڻن (يعني
 اوهن) ۾ آهي تنهن مان اوهان کي (کير) پياريندا آهيون ۽ اوهان لاءِ منجهن
 (پيا بڻ) گهڻا فائدا آهن ۽ منجهانئن (ڪجهه) کائيندا (ب) آهيو (۲۱). ۽
 انهن تي ۽ ٻيڙين تي اوهان کي سوار ڪبو آهي (۲۲). ۽ بيشڪ نوح کي
 سندس قوم ڏانهن موڪليوسون پوءِ چيائين ته اي منهنجي قوم! الله جي
 عبادت ڪريو، ان کان سواءِ اوهان جو ڪو معبود نه آهي. پوءِ ڇو نه ڊڄندا
 آهيو؟ (۲۳). پوءِ سندس قوم مان جيڪي (سردار) ڪافر هئا، تن چيو ته
 هي رڳو اوهان جهڙو ماڻهو آهي، اوهان تي سرداري (حاصل) ڪرڻ گهرندو
 آهي. ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته ملائڪن کي موڪلي ها، اها (ڳالهه
 ته) پنهنجن اڳين آبن ڏاڏن ۾ نه ٻڌي سون (۲۴). اهو ته رڳو هڪڙو
 ديوانو شخص آهي تنهن ڪري ان لاءِ هڪ وقت تائين ترسو (۲۵). (نوح)
 چيو اي منهنجا پالڻهار! مون کي مدد ڏي، انهيءَ ڪري جو مون کي ڪوڙو
 پانيائون (۲۶). پوءِ ڏانهس وحي ڪيوسون ته اسان جي اکين آڏو ۽ اسان
 جي حڪم سان ٻيڙي ٺاه پوءِ جڏهن اسان جو حڪم اچي ۽ تنور اُپامي
 تڏهن سڀ ڪنهن جوڙي مان ٻه ٻه (نر ۽ مادي) ۽ پنهنجي گهروارا منجهس
 چاڙهه پر منجهانئن جن بابت (هلاڪ ٿيڻ جو) حڪم ٿي چڪو (سي نه
 چاڙهه)، ۽ ظالمن بابت مون کي نه چڱو ڇو ته اهي ٻڌل آهن (۲۷).

فَإِذَا سُوتِيَّتْ أَنْتَ وَمَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلِكِ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ
الَّذِي بَخَّلْنَا مِنْ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَقُلْ رَبِّ انزِلْنِي مُنزلاً مُبركاً
وَأَنْتَ خَيْرُ الْمُنزِلِينَ ﴿٢٩﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ وَإِنْ كُنَّا لَبِتِلِينَ ﴿٣٠﴾
ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا آخَرِينَ ﴿٣١﴾ فَأَرْسَلْنَا فِيهِمْ رَسُولًا
مِّنْهُمْ أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣٢﴾ وَقَالَ
الْمَلَائِكَةُ قَوْمِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا الْآخِرَةَ وَاتْرَفْنَاهُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مَا هَذَا إِلَّا بَشْرٌ مِّثْلُكُمْ يَأْكُلُ مِمَّا تَأْكُلُونَ مِنْهُ
وَيَشْرِبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ﴿٣٣﴾ وَلَئِنْ أَطَعْتُمْ بَشْرًا مِّثْلَكُمْ إِنَّكُمْ إِذَا
لَخَسِرُونَ ﴿٣٤﴾ أَيْعِدُكُمْ أَنْتُمْ إِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَعِظَامًا أَنْتُمْ
فُخْرَجُونَ ﴿٣٥﴾ هِيَ هَاتِ هِيَ هَاتِ لِمَا تُوْعَدُونَ ﴿٣٦﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا
حَيَاتُنَا الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا نَحْنُ بِمَبْعُوثِينَ ﴿٣٧﴾ إِنَّ هُوَ
إِلَّا رَجُلٌ إِفْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا وَمَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِنِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ
رَبِّ انصُرْنِي بِمَا كَذَّبْتَنِي ﴿٣٩﴾ قَالَ عَمَّا قَلِيلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِمِينَ ﴿٤٠﴾
فَأَخَذْتُهُمُ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَاءً فَبَعَثَ الْقَوْمُ
الظَّالِمِينَ ﴿٤١﴾ ثُمَّ أَنشَأْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرُونًا آخَرِينَ ﴿٤٢﴾

پوءِ جڏهن ٻيڙي تي تون چڙهي ويهين ۽ تنهنجا سنگتي (به ويهن) تڏهن چؤ ته سڀ سارا انهيءَ الله کي جڳائي جنهن ظالمن جي قوم کان اسان کي بچايو (۲۸). ۽ چؤ ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي برڪت واري هنڌ لاه ۽ تون (سڀ کان) چڱو لاهيندڙ آهين (۲۹). بيشڪ هن (قصي) ۾ نشانينون آهن ۽ بيشڪ اسين پرڪڻ وارا هئاسون (۳۰). وري کانئن پوءِ ٻيو جڳ پيدا ڪيوسون (۳۱). پوءِ منجهن هڪ پيغمبر آهن (جي قبيلي) مان موڪليوسون (تنهن چين) ته الله جي عبادت ڪريو، ان کان سواءِ اوهان جو ڪوبه معبود نه آهي، پوءِ ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (۳۲). ۽ سندس قوم مان جن سردارن ڪفر ڪيو ۽ آخرت جي ملڻ کي ڪوڙ ڀانيو ۽ کين دنيا جي حياتيءَ ۾ آسودو به ڪيو هيوسون، تن چيو ته هي (پيغمبر) رڳو اوهان جهڙو ماڻهو آهي (جو) جنهن (قسم) منجهان (اوهين) کائيندا آهيو، تنهن مان (اهو به) کائيندو آهي ۽ جنهن (قسم) منجهان (اوهين) پيئندا آهيو تنهن مان (اهو به) پيئندو آهي (۳۳). ۽ جيڪڏهن پاڻ جهڙي ماڻهوءَ جو چيو مڃيندؤ ته اوهين انهيءَ مهل توتي وارا ٿيندؤ (۳۴). اوهان سان انجام ڪندو آهي ڇا ته جڏهن (اوهين) مرندي ۽ مٽي ۽ هڏا ٿيندؤ (تڏهن) اوهين ٻاهر ڪڍيؤ؟ (۳۵). جنهن جو اوهان کي انجام ڏجي توسو (ٻڌڻ ۽ چوڻ کان) پري (بلڪل) پري آهي (۳۶). اسان جي رڳي هيءَ دنيا جي حياتي آهي (جنهن ۾) مرندا آهيون ۽ جيئندا آهيون ۽ اسين (وري جيئرا تي) اٿڻ وارا نه آهيون (۳۷). هيءُ رڳو هڪ ماڻهو آهي جنهن الله تي ڪوڙ ٻڌو آهي ۽ اسين کيس (ڪڏهن) مڃڻ وارا نه آهيون (۳۸). (پيغمبر) چيو ته منهنجا پالڻهار مون کي مدد ڏي هن ڪري جو مون کي ڪوڙو ڀانيائون (۳۹). (الله) فرمايو ته، ٿوري مدت کان پوءِ پشيمان ٿيندا (۴۰). پوءِ کين سڄي انجام جي ڪري دهڪي پڪڙيو پوءِ کين ڪٽو ڪيوسون، پوءِ ظالمن جي قوم تي لعنت هجي (۴۱). وري کانئن پوءِ ٻيا جڳ پيدا ڪياسون (۴۲).

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٣٣﴾ ثُمَّ أَرْسَلْنَا
 رُسُلَنَا تَتْرًا كُلَّمَا جَاءَ أُمَّةٌ رَسُولَهَا كَذَّبُوهُ فَأَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ
 بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ فَبَعَدَ الْقَوْمَ لِأَيُّ مُؤْمِنٍ ﴿٣٤﴾ ثُمَّ
 أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ وَأَخَاهُ هَارُونَ بِآيَاتِنَا وَسُلْطٰنٍ مُّبِينٍ ﴿٣٥﴾
 إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٣٦﴾ فَقَالُوا
 أَنْوَمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عِبَادُونَ ﴿٣٧﴾ فَكَذَّبُواهُمَا
 فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٣٨﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَىٰ الْكِتَابَ لَعَلَّهُمْ
 يَهْتَدُونَ ﴿٣٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَأُمَّةً آيَةً وَأَوَيْنَاهُمَا إِلَىٰ
 رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٤٠﴾ يَا أَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُّو مِنَ الطَّيِّبَاتِ
 وَاعْمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٤١﴾ وَإِنَّ هَذِهِ أُمَّةٌ
 وَاحِدَةٌ وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٤٢﴾ فَتَقَطَّعُوا أَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا
 كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٤٣﴾ فَذَرَهُمْ فِي غَمَرَتِهِمْ حَتَّىٰ
 حِينٍ ﴿٤٤﴾ أَيَحْسَبُونَ أَنَّنَا نُنذِرُهُمْ بِهِ مِنْ قَالٍ وَبَيْنِينَ ﴿٤٥﴾ نَسَارِعُ
 لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ
 رَبِّهِمْ مُّشْفِقُونَ ﴿٤٧﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٤٨﴾

ڪائي ٽولي پنهنجيءَ مدت کان نه اڳي ويندي آهي ۽ نڪي (اهي) دير ڪندا آهن (۴۳). وري لڳو لڳ پنهنجن پيغمبرن کي موڪليوسون، جڏهن به ڪنهن ٽوليءَ وٽ سندس پيغمبر آيو (تڏهن) کيس ڪوڙو ڄاڻائون، پوءِ انهن کي هڪ ٻئي پٺيان (ناس) ڪيوسون ۽ کين (ٻين لاءِ) آڪائيون ڪيوسون، پوءِ نه مڃيندڙ قوم تي لعنت هجي (۴۴). وري پنهنجي نشانين ۽ پٽريءَ حجت سان موسيٰ ۽ سندس ڀاءُ هارون کي موڪليو سون (۴۵). فرعون ۽ سندن لشڪر ڏانهن، پوءِ (انهن) وڏائي ڪئي ۽ (اهي) هنيلي قوم هئا (۴۶). پوءِ ڇيائون ته پاڻ جهڙن ٻين ماڻهن تي ڇو ايمان آڻيون؟ ۽ سندن قوم (ته) اسان جو ٻانهو ڪندڙ آهي (۴۷). پوءِ انهن کي ڪوڙو ڄاڻائون پوءِ هلاڪ ڪيلن مان ٿيا (۴۸). ۽ بيشڪ موسيٰ کي ڪتاب ڏنوسون ته من اهي سڌو رستو لهن (۴۹). ۽ مريم جي پٽ کي ۽ سندس ماءُ کي هڪ نشاني ڪئي سون ۽ انهن کي سٺيءَ ۽ وهندڙ چشمن واري مٿاهين ڌڙي تي (رهڻ جي) جاءِ ڏسي سون (۵۰). (چيوسون ته) اي پيغمبرو! سٺين شين مان کائو ۽ چڱا ڪم ڪريو. بيشڪ جيڪي ڪندا آهيو سو آءٌ ڄاڻيندڙ آهيان (۵۱). ۽ بيشڪ اوهان جو هي دين هڪ دين آهي ۽ آءٌ اوهان جو پالڻهار آهيان، تنهن ڪري مون کان ڊڄو (۵۲). پوءِ (انهن) پنهنجي ڪم کي پاڻ ۾ ذرا ذرا ڪري ڇڏيو. سڀ ڪنهن ٽوليءَ وٽ جيڪي آهي، تنهن سان اها سرهي (رهندي) آهي (۵۳). پوءِ (اي پيغمبر!) کين سندس غفلت ۾ هڪ وقت تائين ڇڏي ڏي (۵۴). جنهن مال ۽ اولاد سان کين واڌارو ڏنو سون تنهن کي پائيندا آهن ڇا؟ (۵۵). ته ڪا انهن لاءِ چڱاين ڏيڻ ۾ تڪڙ ٿا ڪريون (نه!) بلڪ نه سمجهندا آهن (۵۶). بيشڪ آهي جيڪي پنهنجي پالڻهار جي پٽ کان ڊڄندڙ آهن (۵۷). ۽ آهي جيڪي پنهنجي پالڻهار جي نشانين تي ايمان آڻيندا آهن (۵۸).

وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٤١﴾ وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مَا اتَّوَاؤُ
 قُلُوبُهُمْ وَجِلَةً أَنَّهُمْ آتَاهُمُ إِلَىٰ رَبِّهِمْ رَجْعُونَ ﴿٤٢﴾ أُولَٰئِكَ يُسْرِعُونَ
 فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٤٣﴾ وَلَا تَنكَلِفْ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا
 وَلَدَيْنَا مَكْتُوبٌ بِالنُّطْقِ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٤٤﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ فِي
 غَمْرَةٍ مِّنْ هَذَا وَلَهُمْ أَعْمَالٌ مِّنْ دُونِ ذَلِكَ هُمْ لَهَا عَامِلُونَ ﴿٤٥﴾
 حَتَّىٰ إِذَا أَخَذْنَا مُتْرَفِيهِمْ بِالْعَذَابِ إِذَا هُمْ يَجْرُونَ ﴿٤٦﴾ لَأَجْتَرُونَ
 الْيَوْمَ مَنَّا تَكُم مِّنَّا لَا تَصَرُّونَ ﴿٤٧﴾ قَدْ كَانَتْ آيَتِي تُنزلُ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ
 عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ تَنكصُونَ ﴿٤٨﴾ مُسْتَكْبِرِينَ ﴿٤٩﴾ بِهِ سِهْرًا تَهَجَّرُونَ ﴿٥٠﴾
 أَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ أَمْ جَاءَهُمْ مَا لَمْ يَأْتِ آبَاءَهُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿٥١﴾
 أَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ مُنْكَرُونَ ﴿٥٢﴾ أَمْ يَقُولُونَ بِهِ جِنَّةٌ
 بَلْ جَاءَهُمُ بِالْحَقِّ وَكَثُرَهُمُ اللَّحِقُ كُرْهُونَ ﴿٥٣﴾ وَلَوْ اتَّبَعَ الْحَقُّ أَهْوَاءَهُمْ
 لَفَسَدَتِ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ بَلْ أَتَيْنَهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ
 عَنِ ذِكْرِهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٥٤﴾ أَمْ تَسْأَلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَجَ مِنْ رِبِّكَ خَيْرٌ
 وَهُوَ خَيْرُ الرَّزِقِينَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾
 وَإِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنُكَبُّونَ ﴿٥٧﴾

۽ اهي جيڪي پنهنجي پالڻهار سان شريڪ مقرر نه ڪندا آهن (۵۹). ۽ اهي جيڪي (اهو) ڏيندا آهن جيڪي (سندس وات ۾) ڏنائون هن حال ۾ جو سندن دليون هن ڪري ڏڪنديون آهن ته اهي پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽڻ وارا آهن (۶۰). اهي (ماڻهو) چڱاين ۾ تڪراري ڪندا آهن ۽ اهي ان لاءِ اڳرائي ڪندڙ آهن (۶۱). ۽ (اسين) ڪنهن به جيءَ تي سندس طاقت کان سواءِ تڪليف نه ٿا رکون ۽ اسان وٽ هڪ ڪتاب آهي، جو سچ ڳالهائيندو آهي ۽ انهن تي ظلم نه ڪبو (۶۲). بلڪ سندن دليون انهن (ڳالهين) کان غفلت ۾ آهن ۽ هن کان سواءِ انهن جا ٻيا ڪرتوت به آهن، جي اهي ڪندا آهن (۶۳). تانجو منجهانئن عياشين (ماڻهن) کي جڏهن عذاب سان پڪڙيوسون، تڏهن دانهون ڪندا رهيا (۶۴). (چيوسون) ته اڄ دانهون نه ڪريو، ڇو ته اسان کان اوهان کي مدد نه ملندي (۶۵). بيشڪ اوهان کي منهنجيون آيتون پڙهي ٻڌائبيون هيون تڏهن اوهين پنهنجن ڪڙين (پر پوئتي) ڀڄندا هيؤ (۶۶). ان (قرآن) کان وڌائي ڪندڙ (۽) آکاڻين ۾ مشغول ٿي (کيس) ڇڏيو ٿي (۶۷). قرآن کي نه سوچيائون ڇا يا وٽن اهڙي شيءِ آئي آهي، جا سندن اڳين پيءُ ڏاڏن وٽ نه آئي هئي؟ (۶۸). يا پنهنجي پيغمبر کي نه سڃاتائون ڇا؟ تنهن ڪري اهي سندس منڪر (تيا) آهن (۶۹). يا چوندا آهن ته کيس چريائي آهي (نه!) بلڪ (پيغمبر) وٽن سچي ڳالهه آندي آهي ۽ منجهانن گهڻا سچ کي برو پائيندڙ آهن (۷۰). ۽ جيڪڏهن الله سندن سڌن تي هلي ها ته آسمان ۽ زمين ۽ جيڪي منجهن آهي، سي ويران ٿين ها. (نه!) بلڪ سندن نصيحت وٽن آندي سون ۽ اهي پنهنجيءَ نصيحت (ڪتاب) کان منهن موڙيندڙ آهن (۷۱). يا کانئن ڪو نزرانو گهرندو آهين ڇا؟ پوءِ تنهنجي پالڻهار جو نزرانو (ڏيڻ) پلو آهي ۽ اهو (سڀ کان) چڱو روزي ڏيندڙ آهي (۷۲). ۽ بيشڪ تون سڌي وات ڏانهن کين سڏيندو آهين (۷۳). ۽ بيشڪ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن، سي سڌيءَ وات کان پاسيرا ٿيندڙ آهن (۷۴).

وَلَوْ رَحِمْنَهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلْجُؤَانِي طُغْيَانِهِمْ
 يَعْمَهُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ
 وَبَاتُوا ضَرَعُونَ ﴿٤٦﴾ حَتَّى إِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ
 إِذَا هُمْ فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ
 وَالْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٤٨﴾ وَهُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي
 الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٤٩﴾ وَهُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ
 وَلَهُ اخْتِلَافُ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٥٠﴾ بَلْ قَالُوا
 مِثْلَ مَا قَالَ الْأَوَّلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا إِنْ أَدْمَتْنَا وَقَتْنَا رَبَابًا وَ
 عِظَامًا إِنْ أَلْبَعُونَا ﴿٥٢﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا هَذَا
 مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٥٣﴾ قُلْ لَيْسَ الْأَرْضُ
 وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٥٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا
 تَذَكَّرُونَ ﴿٥٥﴾ قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ
 الْعَظِيمِ ﴿٥٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٥٧﴾ قُلْ مَنْ
 بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ
 كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٥٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ ﴿٥٩﴾

جيڪڏهن مٿن رحم ڪريون ها ۽ جيڪي کين ڏک پهتو سو لاهيون ها ته (ب) سدائين پنهنجيءَ گمراهيءَ ۾ حيران رهن ها (۷۵). ۽ بيشڪ کين عذاب سان پڪڙيوسون ۽ پوءِ (ب) پنهنجي پالڻهار جي اڳيان نه نورڙيا ۽ نڪي عاجزي ڪيائون (۷۶). (پنهنجيءَ غفلت ۾ رهيا) تانجو جنهن مهل مٿن سخت عذاب وارو دروازو کوليوسون (تنهن مهل) اُتي جا اتي انهيءَ ۾ نااميد ٿيا (۷۷). ۽ (الله) اهو آهي، جنهن اوهان لاءِ ڪن ۽ اکيون ۽ دليون بڻايون (پر اوهين تمام) ٿورو شڪر ڪندا آهيو (۷۸). ۽ (الله) اهو آهي جنهن اوهان کي زمين ۾ پيدا ڪيو ۽ ڏانهس وري گڏ ڪيا ويندو (۷۹). ۽ (الله) اهو آهي جيڪو جباري ٿو ۽ ماري ٿو ۽ رات ۽ ڏينهن جو قيرقار ڪرڻ اُن جو (ڪم) آهي، پوءِ نه سمجهندا آهيو ڇا؟ (۸۰). بلڪ جيئن اڳين چيو ٿيئون چوندا آهن (۸۱). چون ٿا ته اسان جڏهن مرداسون ۽ مٽي ۽ هٿا ٿينداسون (تڏهن) وري جيئرا ٿي اٿنداسون ڇا؟ (۸۲). بيشڪ اسان کي ۽ اسان جي ابن ڏاڏن کي هن کان اڳ انهيءَ (ڳالهه) جو انجام ڏنو ويو آهي، اهي رڳو اڳين جا قصا آهن (۸۳). ڇو ته جيڪڏهن اوهين ڄاڻندا آهيو ته (بدآيو ته) زمين ۽ جيڪي منجهس آهي سو ڪنهن جو آهي؟ (۸۴). سگهوئي چوندا ته (اهو سڀ) الله جو آهي. ڇو ته پوءِ ڇو نه نصيحت وٺندا آهيو؟ (۸۵). (اي پيغمبر کانئن پڇ) ته ستن آسمانن جو رب ۽ وڏي عرش جو رب ڪير آهي؟ (۸۶). سگهوئي چوندا (اهو سڀ) الله جو آهي. ڇو ته پوءِ ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (۸۷). (کانئن) پڇ ته (اهو) ڪير آهي جنهن جي هٿ ۾ سڀ ڪنهن شيءِ جي حڪومت آهي ۽ اهو پناه ڏيندو آهي ۽ ان (جي عذاب) کان ڪنهن کي پناه ڏيئي نه سگهبي آهي جيڪڏهن ڄاڻندا آهيو (ته ڏسيو) (۸۸). سگهوئي چوندا ته (اهو سڀ) الله جي (هٿ ۾) آهي (کين) ڇو ته پوءِ اوهين ڪٿان نه ڳڄو ٿا (۸۹).

بَلْ آتَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا أَخَذَ اللَّهُ مِنْ
 وَلَدٍ وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ اللَّهِ إِذَا الذَّهَبَ كُلُّ إِلَهٍ بِمَا خَلَقَ
 وَلَعَلَّا بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ سُبْحَنَ اللَّهُ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿٩١﴾ عِلْمِ
 الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَتَعَلَّى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُلْ رَبِّ إِمَّا
 تُرِيئِي مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ
 الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَإِنَّا عَلَىٰ أَنْ نُثْرِكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَدِيرُونَ ﴿٩٥﴾
 إِدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ السَّيِّئَةِ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يُصِفُونَ ﴿٩٦﴾
 وَقُلْ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيْطَانِ ﴿٩٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ
 رَبِّ أَنْ يُخْضِرُونِ ﴿٩٨﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ
 ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾ لَعَلِّي أَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا إِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ
 قَائِلُهَا وَمِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَإِذَا نْفَخَ
 فِي الصُّورِ فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَلَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾
 فَمَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَمَنْ خَفَّتْ
 مَوَازِينُهُ فَأُولَٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ
 خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهُهُمُ النَّارُ وَهُمْ فِيهَا كَالْحُوتِ ﴿١٠٤﴾

بلڪ وٽن سڄي (ڳالهه) آندي آئون، ۽ بيشڪ آهي ڪوڙا آهن (۹۰). الله نڪي (پاڻ لاءِ) ڪنهن کي پت ڪري ورتو آهي ۽ نڪي ساڻس ڪو (ٻيو) معبود آهي (جيڪڏهن ائين هجي ها) ته هرڪو معبود پنهنجيءَ مخلوق کي وٺيو وڃي ها ۽ آهي هڪ ٻئي تي ڏاڍ ڪن ها۔ (ڪافر) جيڪي بيان ڪندا آهن تنهن کان الله پاڪ آهي (۹۱). ڳجهه ۽ ظاهر جو ڄاڻندڙ آهي جنهن کي (ان سان) شريڪ بڻائيندا آهن تنهن کان مٿاهون آهي (۹۲). (اي پيغمبر!) ڇو ته اي منهنجا پالڻهار! جيڪو انجام ڪجين ٿو، سو جيڪر مون کي ڏيکارين (۹۳). اي منهنجا پالڻهار! مون کي ظالمن جي قوم ۾ (داخل) نه ڪر (۹۴). ۽ جيڪو ڪين انجام ڏيون ٿا تنهن جي توکي ڏيکارڻ تي بيشڪ اسين وس وارا آهيون (۹۵). ڏاڍي چڱي طريقي سان برائيءَ کي تار (ڪافر) جيڪي بيان ڪندا آهن سو اسين وڌيڪ ڄاڻندڙ آهيون (۹۶). ۽ (اي پيغمبر!) ڇو ته اي منهنجا پالڻهار! شيطانن جي وسوسن کان تنهنجي پناهه گهران ٿو (۹۷). ۽ اي منهنجا پالڻهار! پاڻ وٽ انهن جي ويجهي ٿيڻ کان (به) تنهنجي پناهه وٺان ٿو (۹۸). (ڪافر پنهنجي غفلت ۾ هوندا) تانجو جنهن مهل منجهائين ڪنهن کي موت ايندو (تنهن مهل) چوندو ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي دنيا ۾ (ورائي) موٽاءِ (۹۹). ته جيڪي (آئي) ڇڏيم تنهن ۾ آءٌ جيڪر چڱا عمل ڪريان. ائين (ڪڏهن ٿيڻو) نه آهي. بيشڪ اها هڪ ڳالهه آهي جا اهو چوندڙ آهي ۽ سندن اڳيان هڪ پردو (عالم قبر) انهيءَ ڏينهن تائين رهندو (جنهن ڏينهن قيامت ۾) اُتاريا ويندا (۱۰۰). پوءِ جنهن مهل صور ۾ قوڪبو (تنهن مهل) ان ڏينهن سندن وچ ۾ نه ذاتيون رهنديون ۽ نڪي پاڻ ۾ پڇا ڳاڇا ڪندا (۱۰۱). پوءِ جنهن (جي نيڪيءَ) جو پلڙو ڳرو ٿيو سي ئي ڇٽل آهن (۱۰۲). ۽ جنهنجو پلڙو هلڪو ٿيو سي آهي آهن جن پاڻ کي نقصان لاتو (آهي) دوزخ ۾ سدائين رهندڙ آهن (۱۰۳). سندن منهن کي باهه ساڙيندي ۽ آهي منجهس بدشڪلا ٿيندا (۱۰۴).

أَلَمْ تَكُنْ أَيْتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَلَنْتُمْ بِهَا تُكذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا
 رَبَّنَا غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَا
 أَخْرِجْنَا مِنْهَا فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَرُوا فِيهَا
 وَلَا تُكَلِّمُونَ ﴿١٠٨﴾ إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْ عِبَادِي يَقُولُونَ
 رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّحِيمِينَ ﴿١٠٩﴾
 فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سُخْرِيًّا حَتَّىٰ أَنْسُوكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ
 تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ
 الْفَائِزُونَ ﴿١١١﴾ قُلْ كَمْ لَبِئْتُمْ فِي الْأَرْضِ عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾
 قَالُوا الْبَيْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضُ يَوْمٍ فَسَأَلَ الْعَادِيْنَ ﴿١١٣﴾
 قُلْ إِنْ لَبِئْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَّوْ أَنْتُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾
 أَفَحَسِبْتُمْ أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنْتُمْ الْبِنَاءُ لَا تَرْجِعُونَ ﴿١١٥﴾
 فَتَعَلَىٰ اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ
 الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ
 لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾
 وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّحِيمِينَ ﴿١١٨﴾

(چيو ويندن ته) منهنجون آيتون اوهان کي نه پڙهي ٻڌائبيون هيون ڇا؟ پوءِ اوهين انهن کي ڪوڙو پائيندا هيؤ؟ (۱۰۵). چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! اسان جي بدبختي اسان تي غالب ٿي ويئي ۽ گمراه قوم هئاسون (۱۰۶). اي اسان جا پالڻهار! هتان اسان کي ٻاهر ڪڍ پوءِ جيڪڏهن موتي (ڪفر) ڪريون ته بيشڪ اسين ظالم ٿيون (۱۰۷). (الله) فرمائيندو ته منجهس خوار پيا رهو ۽ مون سان نه ڳالهايو (۱۰۸). ڇو ته منهنجن ٻانهن مان هڪ ٽولي هئي جا چوندي هئي ته اي اسان جا پالڻهار! اسان ايمان آندو تنهن ڪري اسان کي بخش ۽ اسان تي رحم ڪر جو تون (سڀ کان) چڱو باجهارو آهين (۱۰۹). پوءِ (ايسين) کين مزاڪ ڪري ورتو جيسين (سندن دشمنيءَ) اوهان (جي دلين) کان منهنجي يادگيري وسارائي ۽ اوهين مٿن ڪليو ٿي (۱۱۰). بيشڪ اڄ کين بدلڻو ڏنم انهيءَ ڪري جو صبر ڪيو هيائون (هيءُ) ته اهي ئي مراد مائيندڙ آهن (۱۱۱). (الله) فرمائيندو ته زمين ۾ (اوهين) ڪيترا ورهيه رهيو؟ (۱۱۲). چوندا ته هڪ ڏينهن يا ڏينهن جو ڀاڱو رهياسون پوءِ ڳڻيندڙن کان پڇا ڪر (۱۱۳). (الله) فرمائيندو ته ٿوريءَ (ديري) کان سواءِ نه رهيا هيؤ جيڪر اوهين ڄاڻو ها (۱۱۴). اوهين ڀانيو ٿا ڇا ته اوهان کي اجايو بڻايو اٿئون ۽ اوهين اسان ڏانهن وري نه موتايا ويندؤ؟ (۱۱۵). پوءِ الله سڄو بادشاهه تمام مٿاهون آهي، ان کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي، (اهو) سڳوري عرش جو رب آهي (۱۱۶). ۽ جيڪو الله سان گڏ ٻئي معبود کي سڏيندو، جنهن جو کيس ڪو دليل ڪونهي، تنهن جو حساب سندس پالڻهار وٽ ئي آهي. سچ آهي ته ڪافر نه ڇڻندا (۱۱۷). ۽ ڇو ته اي منهنجا پالڻهار! بخش ۽ رحم ڪر ۽ تون (سڀني) باجهارن کان چڱو آهين (۱۱۸).

سُورَةُ النُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١

سُورَةٌ أَنْزَلْنَاهَا وَفَرَضْنَاهَا وَأَنْزَلْنَا فِيهَا آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ

تَذَكَّرُونَ ٢ الزَّانِيَةُ وَالزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا

مِائَةَ جَلْدَةٍ وَلَا تَأْخُذْكُمْ بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ

تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَيْشَهَّدَ عَلَيْكُمَا طَائِفَةٌ

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ٣ الزَّانِي لَا يَنْكِحُ إِلَّا الزَّانِيَةَ أَوْ مُشْرِكَةً وَ

الزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَا إِلَّا زَانٍ أَوْ مُشْرِكٌ وَحُرِّمَ ذَلِكَ عَلَى

الْمُؤْمِنِينَ ٤ وَالَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا

بِأَرْبَعَةِ شُهَدَاءَ فَاجْلِدُوهُمْ ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَلَا تَقْبَلُوا لَهُمْ

شَهَادَةً أَبَدًا وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ٥ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا

مِن بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ٦ وَالَّذِينَ

يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَاءُ إِلَّا أَنْفُسُهُمْ

فَشَهَادَةُ أَحَدِهِمْ أَرْبَعُ شَهَدَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ٧

وَالْخَامِسَةَ أَنَّ لَعْنَتَ اللَّهِ عَلَيْهِ إِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ٨

سورة نور مدينې آھي ۽ ھيءَ چوھڻ
آيتون ۽ نو رڪوع آھي.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

(هيءَ ھڪ) سورة آھي جا نازل ڪئي سون ۽ اُن (جي حڪمن) کي فرض ڪيوسون ۽ منجھس پڌريون آيتون نازل ڪيون سون، تہ مان اوھين نصيحت وٺو (۱). ۽ زنا ڪندڙ عورت ۽ زنا ڪندڙ مرد ٻنھي منجھان ھرھڪ کي سو دُرا ھڻو ۽ جيڪڏھن اوھين الله ۽ قيامت جي ڏينھن کي مڃيندا آھيو تہ الله جي دين ۾ اوھان کي انھن ٻنھي تي نرمي ڪرڻ نہ جڳائي ۽ مؤمنن مان ھڪ ٽوليءَ کي انھن ٻنھي جي سزا تي حاضر ٿيڻ گھرجي (۲). زنا ڪندڙ مرد، زنا ڪندڙ عورت يا مشرڪيائي کان سواءِ ٻي نہ پرڻبو ۽ زنا ڪندڙ عورت، کيس زنا ڪندڙ مرد يا مشرڪ کان سواءِ ٻيو نہ پرڻبو ۽ اھو (زنا ڪندڙ زانفان سان نڪاح ڪرڻ) مؤمنن تي حرام ڪيو ويو آھي (۳). ۽ جيڪي پاڪدامن عورتن کي تھمت لائين وري چار شاهد نہ آڻين تہ کين اسي دُرا ھڻو ۽ انھن جي گواھي اصلي قبول نہ ڪريو، ۽ اھي ئي بي دين آھن (۴). پر ھن کان پوءِ جن توبہ ڪئي ۽ پاڻ سڌاريو، تہ الله بخششھار مھربان آھي (۵). ۽ جيڪي پنھنجي زالن کي تھمت لائين ۽ کين پاڻ کان سواءِ کي شاهد نہ ھجن تہ اھڙي ھرھڪ جي (سچي) شاھدي چار ڀيرا (ھيئن ڏيڻ) آھي تہ الله جو قسم آھي تہ بيشڪ پاڻ سچ چوندڙن مان آھي (۶). ۽ پنجون ڀيرو چوي تہ جيڪڏھن ڪوڙن مان ھوندو تہ مٿس الله جي لعنت ھجي (۷).

وَيَدْرُؤُا عَنْهَا الْعَذَابَ أَنْ تَشْهَدَ أَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللَّهِ إِنَّهُ
لَمِنَ الْكَافِرِينَ^٨ وَالْخَامِسَةَ أَنَّ غَضَبَ اللَّهِ عَلَيْهَا إِنْ كَانَ
مِنَ الصَّادِقِينَ^٩ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ
تَوَّابٌ حَكِيمٌ^{١٠} إِنْ الَّذِينَ جَاءُوا بِآيَاتِكَ عُصْبَةٌ مِّنْكُمْ لَا
تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَّكُم بَلْ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ
مِنَ الْإِثْمِ وَالَّذِي تَوَلَّى كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظِيمٌ^{١١} لَوْ لَا
أَذْسَعْتُمْوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بِنَفْسِهِمْ خَيْرًا وَقَالُوا
هَذَا فِكْ مُبِينٌ^{١٢} لَوْ لَاجَاءُوا وَعَلَيْهِمْ أَرْبَعَةٌ شَهَادَةٌ فَإِذْ لَمْ يَأْتُوا
بِالشَّهَادَةِ فَأُولَئِكَ عِنْدَ اللَّهِ هُمُ الْكَافِرُونَ^{١٣} وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ
عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ لَسَسْتُمْ فِي مَا أَنْصَبْتُمْ فِيهِ
عَذَابٌ عَظِيمٌ^{١٤} إِذْ تَلَقَّوْنَهُ بِالسِّنْتِكُمْ وَتَقُولُونَ يَا فَوَهِكُم مَّا
لَيْسَ لَكُم بِهِ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمٌ^{١٥} وَ
لَوْ لَا إِذْ سَبَعْتُمْوهُ قُلْتُمْ مَا يَكُونُ لَنَا أَنْ نَتَكَلَّمَ بِهَذَا سُبْحَانَكَ
هَذَا بَهْتَانٌ عَظِيمٌ^{١٦} يَعْظُمُ اللَّهُ أَنْ تَعُودُوا وَالْبَيْتِلَّةَ أَبَدًا إِنْ
كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ^{١٧} وَيُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمُ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ^{١٨}

۽ ان زال کان (هيءَ ڳالھ) سزا تاريندي جو چار پيرا شاهدي ڏئي ته الله جو قسم آهي ته بيشڪ اهو مڙس ڪوڙ چونڌڻ مان آهي (۸). ۽ پنجون پيرو (هيءَ شاهدي ڏئي) ته جيڪڏهن اهو مڙس سچن مان آهي ته ان (يعني زال) تي الله جو ڏمر هجي (۹). ۽ جيڪڏهن اوهان تي الله جو فضل ۽ سندس پاڇهه نه هجي ها (ته عذاب ٿيو ها) ۽ بيشڪ الله توبه قبول ڪندڙ حڪمت وارو آهي (۱۰). بيشڪ جن ڪوڙو بهتان آندو سي اوهان مان ئي هڪ ٽولي آهن (اوهين) ان (بهتان) کي نه ڀانيو ته اوهان لاءِ (ڪو) خراب آهي، بلڪ اهو اوهان لاءِ ڀلو آهي، منجهائن سڀ ڪنهن ماڻهوءَ گناهه مان جيڪي ڪمايو سو، سندس لاءِ آهي، ۽ منجهائن جنهن بهتان جو وڏو لڙ مڃايو تنهن لاءِ وڏو عذاب آهي (۱۱). جڏهن اهو ٻڌو تڏهن مؤمن مردن ۽ مؤمن زالن پنهنجن (هم دينن) ۾ چڱو گمان ڇو نه ڪيو ۽ ڇو نه چيائون ته هي ڀڌرو بهتان آهي؟ (۱۲). ان (ڳالھ) تي چار شاهد ڇو نه آندا آهن؟ پوءِ جڏهن شاهد نه آندا آهن تڏهن اهي ئي الله وٽ ڪوڙا آهن (۱۳). ۽ جيڪڏهن الله جو فضل ۽ سندس پاڇهه دنيا ۽ آخرت ۾ اوهان تي نه هجي ها ته جنهن (ڳالھ) بابت چرچو مڃايو (تنهن بابت) اوهان کي (تڏهن ئي) وڏو عذاب پهچي ها (۱۴). جڏهن ان کي پنهنجن زبانن سان باقائدا رهيو ۽ جنهن (ڳالھ جي حقيقت) جي اوهان کي ڪا خبر نه هئي سا پنهنجن واتن سان چوندا رهيو ۽ ان کي هلڪو ٿي ڀانيو ۽ (حقيقت ڪري) اهو الله وٽ وڏو (گناهه) هو (۱۵). ۽ جڏهن اهو ٻڌو (تڏهن) ڇو نه چيو ته اسان کي اهو چوڻ نه جڳائيندو آهي (اي الله) تنهنجي پاڪائي بيان ڪريون ٿا، هي وڏو بهتان آهي (۱۶). الله اوهان کي نصيحت ٿو ڪري ته جيڪڏهن مؤمن آهيو ته (پيهر) وري اصلي اهڙو (ڪم) نه ڪجو (۱۷). ۽ الله اوهان لاءِ آيتون بيان ٿو ڪري ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۸).

إِنَّ الَّذِينَ يُحِبُّونَ أَنْ تَشِيعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذِينَ آمَنُوا لَهُمْ
 عَذَابٌ أَلِيمٌ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾
 وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَأَنَّ اللَّهَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٢٠﴾
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُورَ الشَّيْطَانِ وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُورَ
 الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَوْ لَا فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ
 وَرَحْمَتُهُ مَا زَكَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ أَبَدًا وَلَكِنَّ اللَّهَ يُزَكِّي مَنْ يَشَاءُ
 وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتِلْ أُولُو الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ
 يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَىٰ وَالْمَسْكِينِ وَالْمُهَاجِرِينَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ﴿٢٢﴾
 وَلِيَعْفُوا وَلِيَصْفَحُوا أَلَا يُحِبُّونَ أَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ
 رَحِيمٌ ﴿٢٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ لَعُنُوا
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٢٤﴾ يَوْمَ تَشْهَدُ عَلَيْهِمْ
 أَلْسِنُهُمْ وَأَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ يَوْمَئِذٍ يُوفِّيهِمْ
 اللَّهُ دِينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ﴿٢٦﴾ الْخَبِيثَاتُ
 لِلْخَبِيثِينَ وَالْخَبِيثُونَ لِلْخَبِيثَاتِ وَالطَّيِّبَاتُ لِلطَّيِّبِينَ وَالطَّيِّبُونَ
 لِلطَّيِّبَاتِ أُولَئِكَ مُبَرَّءُونَ مِمَّا يَقُولُونَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٢٧﴾

بيشڪ جيڪي (ماڻهو) مؤمنن (جي نسبت) ۾ بدڪاريءَ (جي تهمت) جي پٿري ٿيڻ کي دوست رکندا آهن تن لاءِ دنيا ۽ آخرت ۾ ڏکوئيندڙ عذاب آهي ۽ الله ڄاڻندو آهي ۽ اوهين نه ڄاڻندا آهيو (۱۹). ۽ جيڪڏهن اوهان تي الله جو فضل ۽ سندس باجهه نه هجي ها (ته ضرور خراب ٿيو ها) ۽ بيشڪ الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۰). اي ايمان وارو! اوهين شيطان جي وڪن تي نه هلو ۽ جيڪو شيطان جي وڪن تي هلندو ته شيطان ته بي حياتيءَ (جون ڳالهيون) ۽ گندا ڪم ڏسيندو آهي ۽ جيڪڏهن اوهان تي الله جو فضل ۽ سندس باجهه نه هجي ها ته اوهان مان ڪو هڪ ڪڏهن نه سڌري ها پر الله جنهن کي گهرندو آهي (تنهن کي) پاڪ ڪندو آهي ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۲۱). ۽ اوهان مان فضل وارا ۽ آسودا ماڻهيءَ وارن ۽ مسڪينن ۽ الله جي وات ۾ وطن ڇڏيندڙن کي (ڪجهه به) نه ڏيڻ جو قسم نه کڻن ۽ جڳائي ته معاف ڪن ۽ تارو ڪن. اوهين نه گهرندا آهيو ڇا ته الله اوهان کي بخشي؟ ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۲). بيشڪ جيڪي (ماڻهو) پاڪدامن بيخبر مؤمنياڻين کي تهمت لائيندا آهن، تن تي دنيا ۽ آخرت ۾ لعنت آهي ۽ انهن لاءِ (انهي ڏينهن) وڏو عذاب آهي (۲۳). انهن جيڪي ڪمايو هو تنهن بابت سندن زبانون ۽ سندن هٿ ۽ سندن پير جنهن ڏينهن مٿن شاهدي ڏيندا (۲۴). ان ڏينهن الله کين انصاف سان سندن بدلو پورو ڏيندو، ۽ (اهو) ڄاڻندا ته الله ئي سچو پٿري ڪرڻ وارو آهي (۲۵). پليت زالون پليت مردن لاءِ (لاٿق) آهن ۽ پليت مرد پليت زالن لاءِ (لاٿق) آهن ۽ پاڪ زالون پاڪ مردن لاءِ (لاٿق) آهن ۽ پاڪ مرد پاڪ زالن لاءِ (لاٿق) آهن، (انهن جي بنسبت ماڻهو) جيڪي چوندا آهن، تنهن (ڳالهه) کان اهي پاڪ آهن. انهن لاءِ بخشش ۽ سڳوري روزي آهي (۲۶).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتَّى تَسْتَأْذِنُوا
وَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَهْلِهَا ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٤﴾ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا
فِيهَا أَحَدًا فَالْتَمِسْ دُخُولَهَا حَتَّىٰ يُؤْذَنَ لَكُمْ وَإِنْ قِيلَ لَكُمْ ارْجِعُوا
فَارْجِعُوا هُوَ أَزْكَىٰ لَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٥﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ
أَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَّكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ
وَمَا تَكْتُمُونَ ﴿٢٦﴾ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّونَ أَبْصَارَهُمْ وَيَحْفَظُونَ
فُرُوجَهُمْ ذَٰلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٢٧﴾ وَقُلْ
لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ
زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلَا يَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ وَلَا
يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ آبَائِهِنَّ أَوْ آبَاءَ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ
أَبْنَائِهِنَّ أَوْ أَبْنَاءَ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَانِهِنَّ أَوْ بَنِي إِخْوَانِهِنَّ أَوْ
بَنِي أَخَوَاتِهِنَّ أَوْ نِسَائِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ أَوِ التَّبِيعِينَ غَيْرِ
أُولِي الْأَرْبَابَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ
عَوْرَتِ النِّسَاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِنْ
زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَا الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٢٨﴾

اي ايمان وارو! پنهنجن گهرن کان سواءِ بين (ماڻهن جي) گهرن ۾ (ايسين) نه گهڙو جيسين (نه) موڪلايو ۽ ان جي رهڻ وارن تي سلام (نه) ڏيو. اهو اوهان لاءِ چڱو آهي مان اوهين نصيحت وٺو (۲۷). پوءِ جيڪڏهن منجهس ڪنهن تي نه ڏسو ته ان ۾ (ايسين) نه گهڙو، جيسين اوهان کي موڪل (نه) ڏجي ۽ جيڪڏهن اوهان کي چئجي ته موتو ته موتي وڃو، اهو اوهان لاءِ تمام سٺو آهي. ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو، سو الله ڄاڻندڙ آهي (۲۸). اهڙن گهرن ۾ گهڙڻ کان اوهان کي ڪو گناه ڪونهي جنهن ۾ ڪوئي نه رهندو هجي، منجهس اوهان جو سامان (رڪيل) هجي ۽ جيڪي ڀڏرو ڪندا آهيو ۽ جيڪي لڪائيندا آهيو، سو الله ڄاڻندو آهي (۲۹). مؤمنن کي چو ته پنهنجن اکين کي هيٺ ڪن ۽ پنهنجن اوگهڙن کي بچائيندا رهن. اهو انهن لاءِ تمام سٺو آهي، جيڪي ڪندا آهن، تنهن جي بيشڪ الله خبر رکندڙ آهي (۳۰). ۽ مؤمنياڻين کي چو ته، پنهنجيون اکيون جهڪيون ڪن ۽ پنهنجن اوگهڙن کي بچائينديون رهن ۽ پنهنجي سينگار (يعني زيورن جي جاين) کي ظاهر نه ڪن، پر انهن مان جيڪي ظاهر (ضروري) آهن (جهڙا هٿ پير) ۽ جڳائين ته پنهنجن چادرن کي پنهنجن گريبانن تي لاهي ڇڏين، ۽ پنهنجن مڙسن يا پنهنجن پين يا پنهنجن سهرن يا پنهنجن پٽن يا پنهنجن مڙسن جي پٽن يا پنهنجن پائرن يا پنهنجن پائين يا پنهنجن پائيجن يا پنهنجن (مسلمان) زائفن يا پنهنجن ٻانهن يا خدمتگار مردن مان (عورتن ڏانهن) اڻ خواهش وارن يا جن باري کي عورتن جي اوگهڙ جو سماءُ نه پوي تن کانسواءِ ٻين (سڀني) جي اڳيان پنهنجو سينگار ظاهر نه ڪن ۽ پنهنجن پيرن سان (زيور) هن لاءِ نه ڇمڪائين ته سندن سينگار مان جيڪي ڳجهو آهي، سو ڇاتو وڃي ۽ اي مسلمانو! اوهين مڙڻي الله جي اڳيان توبه ڪريو ته مان اوهين چٽو (۳۱).

وَأَنْكِحُوا الْأَيَامَىٰ مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ ۚ إِنَّ
 يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُعْجِبُهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾
 وَلَيْسَتَّعْفِ الَّذِينَ لَا يُحَدُّونَ نِكَاحًا حَتَّىٰ يُعْذِبَهُمُ اللَّهُ مِنْ
 فَضْلِهِ ۗ وَالَّذِينَ يَبْتِغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ
 إِنْ عِلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا ۗ وَأَتَوْهُم مِّن مَّالِ اللَّهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا
 تُكْرَهُوا فَتْيَتَكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِّتَبْتَغُوا عَرَضَ الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهِنَّ فَإِنَّ اللَّهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ غَفُورٌ
 رَّحِيمٌ ﴿٣٣﴾ ۗ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ وَمَثَلًا مِّنَ الَّذِينَ
 خَلَوْا مِن قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ ۗ اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ ۗ مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكَاةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ ۗ الْمِصْبَاحُ فِي
 زُجَاجَةٍ ۗ الزُّجَاجَةُ كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِن شَجَرَةٍ
 مُّبْرَكَةٍ زَيْتُونَةٍ لَّا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ
 لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ نُّورًا ۗ عَلَى نُورٍ يَهْدِي اللَّهُ لِنُورِهِ مَن يَشَاءُ ۗ وَ
 يُضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ ۗ فِي بُيُوتِ أَذِنَ
 اللَّهُ أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿٣٦﴾

۽ پنهنجيءَ (قوم) مان رنن زالن کي پرڻايو ۽ پنهنجن ٻانهن ۽ پنهنجين ٻانهين مان نيڪن کي (به پرڻايو). جيڪڏهن (هو) غريب هوندا ته الله پنهنجي فضل سان کين آسودو ڪندو ۽ الله (مهربانيءَ ۾) ڪشادگيءَ وارو ڄاڻندڙ آهي (۳۲). ۽ جيڪي پرڻجي نه ٿا سگهن، تن کي ايسين پاڪدامن رهڻ گهرجي، جيسين کين الله پنهنجي فضل سان آسودو ڪري. ۽ اوهان جي ٻانهن مان جيڪي (آزاديءَ لاءِ عوض ڏيڻ جو) لکيل انجام گهرن تن ۾ جيڪڏهن ڪا چڱائي ڄاڻو ته کين لکيل انجام ڏيو ۽ جيڪو مال الله اوهان کي ڏنو آهي، تنهن مان کين ڏيو ۽ اوهانجيون ٻانهيون جيڪڏهن پاڪدامن رهڻ جو ارادو ڪن ٿيون انهن کي اوهين دنيا جي حياتيءَ جي سامان حاصل ڪرڻ لاءِ بدڪاريءَ تي زور نه ڪريو. ۽ جيڪو کين زور ڪندو ته زور ڪرڻ کان پوءِ انهن (ٻانهين) کي الله بخشڻهار مهربان آهي (۳۳). ۽ بيشڪ اوهان ڏانهن چئيون نشانيون ۽ جيڪي اوهان کان اڳ گذري ويا تن جا مثال ۽ پرهيزگارن لاءِ نصيحت لائين سون (۳۴). الله آسمانن ۽ زمين کي روشن ڪندڙ آهي. سندس نور جو مثال انهيءَ جاري وانگر آهي، جنهن ۾ ڏيو هجي، ڏيو قنديل ۾ هجي، اهو قنديل چٽڪ چمڪندڙ ستارو آهي، جو انهيءَ برڪت واري زيتون جي وڻ (جي تيل) مان ٻارجي جو نڪي اوڀر ۽ نڪي اولهه (چمندو) آهي، سندس تيل جيتوڻيڪ باه نه پهتي هجي ته به سوجهري ڪرڻ کي ويجهو آهي. نور تي نور آهي. الله جنهن کي گهرندو آهي، تنهن کي پنهنجي نور سان سڌو رستو ڏيکاريندو آهي ۽ الله ماڻهن لاءِ مثال بيان ڪندو آهي ۽ الله سڀڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۳۵). (انهيءَ نور جو هنڌ) انهن گهرن ۾ (آهي) جن لاءِ الله حڪم ڪيو آهي ته انهن جي تعظيم ڪجي ۽ انهن ۾ سندس نالو ياد ڪجي، انهن ۾ صبح ۽ سانجهي جو الله جي پاڪائي بيان ڪندا آهن (۳۶).

رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَإِقَامِ الصَّلَاةِ وَ
 آيَتِ الزَّكَاةِ يُخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْأَبْصَارُ ﴿٣٢﴾
 لِيَجْزِيََهُمُ اللَّهُ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُم مِّن فَضْلِهِ وَاللَّهُ يَرْزُقُ
 مَن يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٣﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَعَمَّا لَهُمُ كَسْرَابٍ
 بِقِيَعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّنُّ مَاءً حَظِيًّا إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا وَ
 وَجَدَ اللَّهَ عِنْدَهُ فَوْقَهُ حِسَابَهُ وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٤﴾ أَوْ
 كَظَلَمْتِ فِي بَحْرٍ لَّجِيٍّ يَغْشَاهُ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ مَوْجٌ مِّن فَوْقِهِ
 سَحَابٌ ظَلَمْتِ بَعْضَهَا فَوْقَ بَعْضٍ إِذَا أَخْرَجَ يَدَهَا لَمْ يَكِدْ
 يَرَهَا وَمَن لَّمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِن نُّورٍ ﴿٣٥﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
 اللَّهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَن فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالطَّيْرُ صَفَّتْ كُلُّ قَدِّ
 عِلْمَ صَلَاتِهِ وَتَسْبِيحِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٣٦﴾ وَبَلِّغْ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ الْهَاصِرُ ﴿٣٧﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُرْسِلُ سَحَابًا ثُمَّ
 يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ وَيُنزِلُ
 مِنَ السَّمَاءِ مَن جِبَالٍ فِيهَا مِن بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَن يَشَاءُ وَ
 يَصْرِفُهُ عَن مَّن يَشَاءُ ط كَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْأَبْصَارِ ﴿٣٨﴾

(يعني اهڙا) مڙس جو کين نڪي واپار ۽ نڪي سودو الله جي ياد ڪرڻ ۽ نماز پڙهڻ ۽ زڪوٰه ڏيڻ کان جهليندو آهي، انهيءَ ڏينهن کان ڊڄندا آهن، جنهن ۾ دليون ۽ اڪيون اُتيون ٿينديون (۳۷). هن لاءِ ته جيڪي تمام چڱا عمل ڪيائون، تن جو کين الله بدلو ڏئي ۽ کين پنهنجي فضل سان وڌيڪ به ڏئي ۽ الله جنهن کي گهرندو آهي (تنهن کي) اڻ ڳڻي روزي ڏيندو آهي (۳۸). ۽ جن ڪفر ڪيو، تن جا اعمال رڻ پٽ جي رڇ وانگر آهن، جو اڃو ان کي پاڻي پيائين، تانجو جڏهن اُن وٽ اچي (تڏهن) ان کي ڪا شيءِ نه لهي ۽ الله کي ئي ان وٽ لهي جو اهو کيس سندس حساب پورو پهچائي ڏئي ۽ الله جلد حساب وٺندڙ آهي (۳۹). يا (ڪافر جي اعمالن جو مثال) اونداهين وانگر آهي جو اونهي درياءَ ۾ لهين جي مٿان لهين ويڙهيس مٿانس جهڙ هجي، هڪ ٻئي جي مٿان (اهي) اونداهيون هجن، جڏهن پنهنجو هٿ ڪڍي (تڏهن) ان کي ڏسي نه سگهي ۽ جنهن کي الله سوجهرو نه ڏنو تنهن کي ڪو سوجهرو ڪونهي (۴۰). نه ڏنو اٿئي ڇا ته جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهن سي ۽ کليل ڀرڻ وارا پڪي الله جي پاڪائي بيان ڪندا آهن؟ بيشڪ سڀيئي پنهنجيءَ نماز ۽ پنهنجيءَ تسبيح (پڙهڻ جي طريقي) کان واقف آهن ۽ جيڪي ڪندا آهن، سو الله ڄاڻندڙ آهي (۴۱). ۽ آسمانن ۽ زمين جي بادشاهت الله جي آهي ۽ الله ڏانهن ورثو آهي (۴۲). (اي پيغمبر!) نه ڏنو اٿئي ڇا ته الله ڪڪرن کي هلائيندو آهي، وري انهن کي پاڻ ۾ گڏيندو آهي، وري کين تنهن تي ته ڪندو آهي، پوءِ ڦڙي ڏسندو آهي ته سندن وچيان ڪرندي آهي ۽ آسمان کان اُتي جي ڳڙن جي جبلن مان ڳڙو وسائيندو آهي، پوءِ جنهن کي وٺيس، تنهن کي اهو لڳائيندو آهي ۽ جنهن کان وٺيس تنهن کان اهو تاريندو آهي. ان (ڪڪر) جي وچ جو چمڪات (جڻ ته) اجهو اڪيون ٿو ٿئي (۴۳).

يَقْلِبُ اللَّهُ الْيَلَّ وَالنَّهَارَ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿٣٣﴾
وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَابَّةٍ مِّن مَّاءٍ فَمِنْهُمْ مَّن يَّشِي عَلَى بَطْنِهِ وَمِنْهُمْ
مَّن يَّشِي عَلَى رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَّن يَّشِي عَلَى أَرْبَعٍ يَخْلُقُ اللَّهُ مَا
يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٤﴾ لَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتٍ مُّبِينَاتٍ وَ
اللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَيَقُولُونَ امْتَنَّا
بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ فِرْقَانٌ مِّنْهُمْ مِّن بَعْدِ
ذَلِكَ وَمَا أُولَٰئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٦﴾ وَإِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ
لِيَحْكُمَ بَيْنَهُمْ إِذَا فِرْقَانٌ مِّنْهُمْ مُّعْرَضُونَ ﴿٣٧﴾ وَإِنْ سَأَلْتَهُمْ لَمَّا
يَأْتُوا إِلَيْهِ مَذْعَبِينَ ﴿٣٨﴾ أَلْفَىٰ قُلُوبُهُمْ مَّرْضًا أَمَّا رَأَتْ أَبْوَابُ
يَخَافُونَ أَنْ يُخَيَّفَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولَهُ بَلْ أُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٩﴾
إِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنِينَ إِذَا دُعُوا إِلَى اللَّهِ وَرَسُولِهِ لِيَحْكُمَ
بَيْنَهُمْ أَنْ يُقُولُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤٠﴾ وَمَنْ
يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشِ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿٤١﴾
وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ أَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلُوبًا
تَقْسِمُوا طَاعَةً مَّعْرُوفَةً إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٤٢﴾

الله رات ۽ ڏينهن کي مٽائيندو آهي، بيشڪ ان ۾ ڏسڻ وارن لاءِ عبرت آهي (۴۴). ۽ الله سڀڪو جاندار پاڻيءَ مان بڻايو آهي، پوءِ منجهانئن کي پنهنجي پيٽ ۾ هلندا آهن ۽ منجهانئن کي ٻن پيرن تي هلندا آهن ۽ منجهانئن کي چئن (پيرن) تي هلندا آهن. الله جيڪي گهرندو آهي، سو پيدا ڪندو آهي، چو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۴۵). بيشڪ پٿريون ايتون نازل ڪيون سون ۽ الله جنهن کي گهري تنهن کي سڌو رستو ڏيکاريندو آهي (۴۶). ۽ (منافق) چوندا آهن ته، الله تي ۽ پيغمبر تي ايمان آندوسون ۽ فرمانبرداري ڪئي سون، وري ان کان پوءِ منجهانئن هڪ ٽولي ڦري وڃي ٿي ۽ اهي ايمان وارا نه آهن (۴۷). ۽ جڏهن الله ۽ سندس پيغمبر ڏانهن سڏبا آهن ته سندن وچ ۾ (پيغمبر) نبيرو ڪري (تڏهن) اُمالڪ منجهانئن هڪ ٽولي منهن موڙيندڙ آهي (۴۸). ۽ جيڪڏهن (ڪنهن تي) سندن حق هوندو آهي ته پيغمبر ڏانهن ڪندڙ نوائي ايندا آهن (۴۹). سندن دلين ۾ بيماري آهي ڇا يا شڪ ۾ پيا آهن يا ڊڄندا آهن ته الله ۽ سندس پيغمبر مٿن ظلم ڪندو؟ (نه!) بلڪ اهي پاڻ بي انصاف آهن (۵۰). جڏهن مؤمنن کي الله ۽ سندس پيغمبر ڏانهن سڏبو آهي ته (پيغمبر) سندن وچ ۾ نبيرو ڪري تڏهن انهن جو چوڻ رڳو هيءُ هوندو آهي ته ٻڌوسون ۽ حڪم مڃيسون ۽ اهي ئي چٽل آهن (۵۱). ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جو چيو مڃيندو ۽ الله کان ڊڄندو ۽ ان (جي نافرمانيءَ) کان بچندو، (ته) پوءِ اهي ئي مراد مائيندڙ آهن (۵۲). ۽ الله جا وڏا قسم پڪيءَ طرح ڪندا آهن ته جيڪڏهن کين (جهاد جو) حڪم ڪرين ته ضرور (سڀ ڦٽي ڪري پنهنجي ديس مان) نڪرندا (اي پيغمبر! کين) چؤ ته اوهين قسم نه کڻو، دستوري فرمانبرداري (ڪريو). چو ته جيڪي ڪندا آهيو (تنهن جي) الله خبر رکندڙ آهي (۵۳).

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْهِ
 مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى
 الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ^{٥٢} وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَ
 عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ
 مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ
 كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ^{٥٥} وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ
 آتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ^{٥٦} لَا تَحْسَبَنَّ
 الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَمَا أُولَئِكَ بِالنَّارِ وَلَيْسَ
 الْمَصِيرُ ^{٥٧} يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِيَسْتَأْذِنَكُمْ الَّذِينَ مَلَكَتْ
 أَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ مِنْ
 قَبْلِ صَلَاةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهْرِ
 وَمِنْ بَعْدِ صَلَاةِ الْعِشَاءِ ثَلَاثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَ
 لَا عَلَيْهِمْ جُنَاحٌ بَعْدَ هُنَّ طَوْفُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلَى
 بَعْضٍ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ^{٥٨}

چو ته الله جي فرمانبرداري ڪريو ۽ پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو، پوءِ جيڪڏهن ڦرندؤ ته جيڪي پيغمبر تي (الله جي حڪمن پهچائڻ جو حق) رکيو ويو، تنهن جو ذمو مٿس ئي آهي ۽ جيڪي اوهان تي رکيو ويو، (تنهن تي عمل ڪرڻ جو حق) اوهان تي ئي آهي ۽ جيڪڏهن سندس چيو مڃيندؤ ته هدايت ٿيندو ۽ پيغمبر تي ته رڳو پترو پيغام پهچائڻ (لازم) آهي (۵۴). اوهان مان جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا، تن کي الله انجام ڏنو آهي ته ملڪ ۾ کين ضرور خليفو ڪندو، جيئن ڪائڻن اڳين کي حاڪم ڪيائين ۽ سندن انهيءَ دين کي جو انهن واسطي پسند ڪيو اٿس، انهن لاءِ ضرور پختو ڪندو ۽ سندن خوف کان پوءِ کين مٿائي امن ڏيندو (اهي) منهنجي عبادت ڪندا رهندا (۽) مون سان ڪنهن شيءِ کي شريڪ نه ڪندا ۽ جيڪي ان کان پوءِ ناشڪري ڪندا سي ئي بي دين آهن (۵۵). ۽ نماز پڙهو ۽ زڪوٰه ڏيو ۽ پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو ته من اوهان تي رحم ڪيو وڃي (۵۶). ڪافرن کي نه پائڻ ته زمين ۾ ٽڪائيندڙ آهن. ۽ سندن جاءِ دوزخ آهي ۽ البته اهو موتڻ جو هنڌ بچڙو آهي (۵۷). اي ايمان وارو! اوهان جي ٻانهن کي ۽ جيڪي اوهان (جي ٻارن) مان بلوغت کي نه پهتا آهن، تن کي تي وقت (گهرن ۾ اچڻ لاءِ) اوهان کان موڪلائڻ گهرجي، فجر جي نماز کان اڳ ۽ منجهند جو جڏهن اوهين پنهنجا ڪپڙا لاهي رکندا آهيو ۽ سومهڻيءَ جي نماز کان پوءِ، (جو اهي) اوهان لاءِ تي اوگهڙ (جا وقت) آهن. انهن (وقتن) کان پوءِ (هڪ ٻئي وٽ اوهان جي اچڻ وڃڻ ۾) نڪي اوهان تي ۽ نڪي انهن تي گناهه آهي. اوهين هڪٻئي تي هر هر ڦرندڙ گهرندڙ آهيو اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ حڪم بيان ڪري ٿو ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۵۸).

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمْ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا
 اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ
 آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ الَّتِي
 لَا يَرِجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ يَضَعْنَ
 شَيْئًا بِهِنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ
 خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَى
 حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرْجٌ
 وَلَا عَلَى أَنْفُسِكُمْ أَنْ تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ
 بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ
 أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَلَاتِكُمْ أَوْ مَا مَلَكَتُمْ
 مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ
 تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُمْ بُيُوتًا
 فَسَلِّمُوا عَلَى أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُبْرَكَةٌ
 طَيِّبَةٌ كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

۽ جڏهن اوهان جا ٻار بلوغت کي پهچن، تڏهن کين اهڙيءَ طرح موڪل وٺڻ گهرجي، جهڙيءَ طرح انهن (چوڪرن) جا اڳيان (يعني وڏا) موڪل وٺندا آهن. اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ پنهنجا حڪم بيان فرمائي ٿو. ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۵۹). ۽ جيڪي پليون زائفون پرڻي جو ڪو آسرو نه رکنديون هجن سي جيڪڏهن سينگار جي ظاهر نه ڪرڻ جي ارادي سان پنهنجون چادريون نه ڍڪين ته مٿن گناه ڪونهي ۽ جيڪڏهن (ان کان به) بچن ته انهن لاءِ پلو آهي ۽ الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۶۰). انڌي تي ڪو حرج نه آهي ۽ نڪي منڊي تي ڪو حرج ۽ نڪي بيمار تي ڪو حرج ۽ نڪي خود اوهان (ماڻهن) تي (ڪو حرج) آهي، جي اوهين پنهنجن گهرن (مان) يا پنهنجن ٻين جي گهرن يا پنهنجن مائرن جي گهرن يا پنهنجن ڀائرن جي گهرن يا پنهنجن پيٽرن جي گهرن يا پنهنجن چاچن جي گهرن يا پنهنجن پٽين جي گهرن يا پنهنجن مامن جي گهرن يا پنهنجن ماسين جي گهرن يا جن (گهرن) جون ڪنجيون اوهان جي هٿ آهن، يا پنهنجن دوستن جي گهرن مان کائو. گڏجي (کائڻ) يا ڌار ڌار ٿي کائڻ ۾ اوهان تي ڪو گناه ڪونهي. پوءِ جڏهن گهرن ۾ گهڙو تڏهن پنهنجن ماڻهن تي سلام ڏيو جو (ها) الله وٽان برڪت واري سٺي دعا آهي. اهڙيءَ طرح الله اوهان لاءِ حڪم بيان ڪندو آهي ته من اوهين سمجهو (۶۱).

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا
 مَعَهُ عَلَى أَمْرٍ جَامِعٍ لَمْ يَذْهَبُوا حَتَّى يَسْتَأْذِنُوهُ إِنَّ
 الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَئِكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأَذِنَ لِمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ
 وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٢٦﴾ لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ
 الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُ عَاءٍ بَعْضُكُمْ بَعْضًا قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ
 يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ
 أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٧﴾ الْآنَ اللَّهُ مَآ
 فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ وَيَوْمَ
 يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾

سُورَةُ الْفُرْقَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَى عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا ﴿١﴾
 الَّذِي لَهُ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَوَلَمْ يَكُنْ
 لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمَلِكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

مؤمن رڳو آهي آهن، جن الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان آندو آهي ۽ جڏهن گڏ ٿي ڪرڻ واري ڪنهن ڪم ۾ ساڻس هوندا آهن (تڏهن) ايسين ڪيڏي نه ويندا آهن، جيسين ڪاٺن موڪل (نه) وٺندا آهن. بيشڪ (اي پيغمبر!) جيڪي توکان موڪلائيندا آهن، سي آهي آهن جي الله ۽ سندس پيغمبر کي مڃيندا آهن، پوءِ جڏهن پنهنجن ڪن ڪمن لاءِ توکان موڪلائين تڏهن انهن مان جنهن لاءِ گهرين تنهن کي موڪل ڏي ۽ انهن لاءِ الله کان بخشش گهر، ڇو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۶۲). اوهين پيغمبر کي سڏڻ اهڙيءَ طرح نه ڀانيو جهڙيءَ طرح اوهان جو پاڻ ۾ هڪ ٻئي کي سڏڻ آهي. بيشڪ الله انهن کي ڄاڻندو آهي، جيڪي اوهان مان ٻئي جي اوت ڪري ڪسڪي ويندا آهن، پوءِ جيڪي سندس حڪم جي ابتڙ هلندا آهن، تن کي پاڻ تي آفت پهچڻ کان يا پاڻ تي ڪنهن ڏکونيندڙ عذاب پهچڻ کان ڊڄڻ گهرجي (۶۳). خبردار! جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي، سو بيشڪ الله جو آهي، جنهن (حال) تي اوهين آهيو تنهن کي بيشڪ الله ڄاڻندو آهي ۽ جنهن ڏينهن ڏانهنس موٽايا ويندا (تنهن ڏينهن) جيڪي (عمل) ڪيائون تنهن جي ڪين سڏ ڏيندو ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي. (۶۴).

سورة فرقان مڪي آهي ۽ هن ۾ ست سئو
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن

الله باجهاري جي نالي سان (شروع)

أهو (الله) وڏو برڪت وارو آهي، جنهن پنهنجي ٻانهي تي (حق باطل جو) فرق ڪندڙ (قرآن هن لاءِ) نازل ڪيو ته جهان وارن لاءِ ڊيڄاريندڙ هجي (۱). (أهو آهي) جنهن کي آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي آهي ۽ (پاڻ لاءِ) نڪو اولاد ورتائين ۽ نڪي بادشاهيءَ ۾ ساڻس ڪو شريڪ آهي ۽ سڀڪنهن شيءِ کي ٻڌائين، پوءِ ان جو اندازو پوريءَ طرح ٺهرايائين (۲).

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَّا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ
 وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا
 وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنْ هَذَا إِلَّا
 إِفْكٌ لِإِفْتَارِهِ وَأَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ آخَرُونَ فَقَدْ جَاءُوا
 ظُلْمًا وَزُورًا ﴿٤﴾ وَقَالُوا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ اكْتَتَبَهَا فَهِيَ
 تُمْلَى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ أَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ
 فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا
 مَالِ هَذَا الرَّسُولِ يَأْكُلُ الطَّعَامَ وَيَمْسُكُ فِي الْأَسْوَاقِ
 لَوْلَا أَنْزَلَ إِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونُ مَعَهُ نَذِيرًا ﴿٧﴾ أَوْ يُلْقَى
 إِلَيْهِ كَنْزٌ أَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَأْكُلُ مِنْهَا وَقَالَ الظَّالِمُونَ
 إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا أَرْجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾ أَنْظِرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ
 الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾ تَبَارَكَ الَّذِي
 إِنْ شَاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذَلِكَ جَدَّتْ تَجْرِي
 مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَيَجْعَلُ لَكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا
 بِالسَّاعَةِ وَأَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًا ﴿١١﴾

۽ (ڪافرن) الله کان سواءِ آهي معبود ورتا آهن، جو ڪجهه بڻائي نه سگهندا آهن ۽ آهي پاڻ پيدا ڪيل آهن ۽ پاڻ لاءِ نڪي ڏک ۽ نڪي سک جو اختيار اٿن ۽ نڪي موت ۽ نڪي حياتيءَ ۽ نڪي وري جيئري ٿيڻ جو اختيار اٿن (۳). ۽ ڪافر چوندا آهن ته هيءُ (قرآن) رڳو ڪوڙو قصو آهي، (جو) اهو پاڻ ٺاهيو اٿس ۽ ان (جي ٺاهڻ) تي ٻي قوم به کيس مدد ڏني آهي، (اهڙي چوڻ سان) بيشڪ انهن ظلم ۽ ڪوڙ (ڪم ۾) آندو آهي (۴). ۽ چيائون ته (هي قرآن) اڳين جا قصا آهن، جو آهي لکايا اٿس، پوءِ اهي مٿس صبح ۽ سانجهيءَ پڙهيا آهن (۵). (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته، اهو (قرآن) انهيءَ (الله) نازل ڪيو آهي، جيڪو آسمانن ۽ زمين جو ڳجهه ڄاڻندو آهي. بيشڪ اهو بخششهار مهربان آهي (۶). ۽ (ڪافر) چون ٿا ته، هن پيغمبر کي ڇا (ٿيو) آهي، جو کاڌو کائيندو آهي ۽ بازارين ۾ گهمندو آهي، ڏانهس ملائڪ ڇو نه نازل ڪيو ويو آهي ته اهو ساڻس (گڏ) ڊيڄاريندڙ هجي (۷). يا ڏانهس (آسمان کان) خزانو ڇو نه اچليو ويو يا ان کي ڪو باغ ڇو نه آهي، جو منجهانئس کائي ۽ ظالم چوندا آهن ته، اوهين رڳو جادو ڪيل ماڻهو جي تابعداري ڪندا آهيو (۸). (اي پيغمبر) ڏس ته تـو لاءِ ڪهڙيءَ طرح جون ڳالهيون ڪندا آهن، پوءِ (اهي) گمراه ٿيا ۽ (هاڻي) ڪا واٽ لهي نه ٿا سگهن (۹). اهو (الله) وڏو برڪت وارو آهي، جيڪڏهن گهري ته (دنيا ۾) تـو لاءِ هن (چيل) کان ڀلا باغ جن جي هيٺان واهيون پيون وهن، سي توکي ڏئي ۽ توکي وڏيون ماڙيون (به) ڏئي (۱۰). بلڪ قيامت کي ڪوڙ ڀانيو اٿن ۽ جنهن قيامت کي ڪوڙو ڀانيو تنهن لاءِ دوزخ تيار ڪيو اٿئون (۱۱).

إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا ١١
 وَإِذَا أَلْقَا مِنَهَا مَكَانًا خِيفًا مُتَقَرِّبِينَ دَعَا هُنَا لِكَ
 تُوبَةٍ ١٢ لَاتَدْعُوا الْيَوْمَ تُوبَةً وَاحِدًا وَادْعُوا شُبُورًا
 كَثِيرًا ١٣ قُلْ أَذَلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي وَعَدَ
 الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَمَصِيرًا ١٤ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ
 خَالِدِينَ كَانَ عَلَى رَبِّكَ وَعْدٌ مَسْئُورًا ١٥ وَيَوْمَ يَجْشُرُهُمْ
 وَمَا يُعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ ءَأَنْتُمْ أَضَلَلْتُمْ
 عِبَادِي هَؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ١٦ قَالُوا سُبْحَانَكَ
 مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ أَوْلِيَاءَ وَ
 لَكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَآبَاءَهُمْ حَتَّى نَسُوا الذِّكْرَ وَكَانُوا قَوْمًا
 بُورًا ١٧ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ بِمَا تَقُولُونَ فَمَا سَتِّطِيعُونَ صَرْفًا
 وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِمِ مِّنْكُمْ نُدِقْهُ عَذَابًا كَبِيرًا ١٨
 وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا أَنَّهُمْ لِيَأْكُلُونَ
 الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ
 لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ ١٩ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ٢٠

جڏهن (دوزخ) انهن کي ڏوراهين هند کان ڏسندو (تڏهن) ان جون ڪاوڙ جون هڪلون ۽ گجڪار ٻڌندا (۱۲). ۽ جڏهن اُتان هٿ پير جڪڙيل، سوڙهي هند ستيا ويندا (تڏهن) اُتي (پاڻ لاءِ) هلاڪت کي سڏيندا (۱۳). (چيو ويندو ته) اڄ اوهين هڪ هلاڪت کي نه پڪاريو پر گهڻن هلاڪتن کي پڪاريو (۱۴). (اي پيغمبر!) کين چئو ته اهو پيلو آهي يا اهو هميشه وارو بهشت جنهن جو پرهيزگارن کي انجام ڏنو ويو آهي؟ جو انهن لاءِ بدلو ۽ موٽڻ جو هند هوندو (۱۵). جيڪي گهرندا سو انهن لاءِ منجهس سدائين (موجود) هوندو، تنهنجي پالڻهار کان (اهو) وعدو گهريل آهي (۱۶). ۽ ان ڏينهن کين ۽ جن کي الله کان سواءِ پوڄيندا آهن، تن کي الله گڏ ڪندو، پوءِ چوندا ته اوهان هنن منهنجن ٻانهن کي گمراه ڪيو هو يا اهي پاڻ وات کان گمراه ٿيا هئا؟ (۱۷). چوندا ته تنهنجي پاڪائي بيان ٿا ڪريون، توکان سواءِ اسان کي ڪو دوست وٺڻ نه جڳائيندو هو، پر انهن کي ۽ سندن پين ڏاڏن کي اسودو ڪيئ تان جو نصيحت وساريائون ۽ هلاڪ ٿيل قوم ٿيا (۱۸). پوءِ (چوندا سون ته اي ڪافرؤ!) بيشڪ جيڪي (ڳالهيون هنن معبودن بابت) چيو ٿي، تن ۾ انهن اوهان کي ڪوڙو ڪيو پوءِ (اوهين) نڪي عذاب تاري سگهو ٿا ۽ نڪي مدد وٺي سگهو ٿا، ۽ اوهان مان جنهن ظلم ڪيو هوندو، تنهن کي وڏو عذاب چڪائينداسون (۱۹). ۽ توکان اڳ پيغمبرن مان جيترا به موڪليا سون سي (به توڻي وانگي) کاڌو کائيندا هئا ۽ بازارين ۾ گهمندا هئا ۽ اوهان کي (پاڻ ۾) هڪ ٻئي لاءِ پرڪ ڪيو اٿون (ته ڏسون ته) صبر ڪريو ٿا (يا نه)؟ ۽ تنهنجو پالڻهار ڏسندڙ آهي (۲۰).

وَقَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا أُنزِلَ عَلَيْنَا
 الْمَلَائِكَةُ أَوْتَرَى رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي أَنْفُسِهِمْ وَعَتَوْا عُتُوًّا
 كَبِيرًا ﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلَائِكَةَ لَا بُشْرَىٰ يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَ
 يَقُولُونَ حِجْرًا مَّحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَقَدْ مَنَّ آلِي مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ
 فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا ﴿٢٣﴾ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُّسْتَقَرًّا
 وَأَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَيَوْمَ تَشَقُّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَامِ وَنُزِّلَ الْمَلَائِكَةُ
 تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾ أَلَمْ يَكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمَنِ ۗ وَكَانَ يَوْمًا عَلَى
 الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَيَوْمَ يَعِضُ الظَّالِمُ عَلَىٰ يَدَيْهِ يَقُولُ
 يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَا لَيْتَنِي لَيْتَنِي لَمْ
 أَخْتِمْ فَلَانَا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ إِذْ جَاءَنِي ۗ
 وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِلْإِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ
 إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَا الْكُلَّ
 نَبِيًّا عَدُوًّا وَمِنَ الْمُجْرِمِينَ ۗ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ هَادِيًا وَنَصِيرًا ﴿٣١﴾
 وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَلَمْ نَكْفُرُوا بِالْقُرْآنِ جُمْلَةً
 وَاحِدَةً ۗ كَذَلِكَ ۖ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

۽ جيڪي اسان جي ملڻ جي اميد نه رکندا آهن سي چوندا آهن ته اسان تي ڇو نه ملائڪ نازل ڪيا ويا يا پنهنجي پالڻهار کي (ڇو نه ٿا) ڏسون؟
 بيشڪ انهن پنهنجن دلين (نفسن) ۾ وڏائي ڪئي ۽ تمام وڏو هٿ ڪيائون (۲۱). جنهن ڏينهن ملائڪن کي ڏسندا تنهن ڏينهن ڏوهارين لاءِ ڪا خوشخبري نه آهي ۽ چوندا ته (الله ڪري اوهين شال) گهڻو پري هجو! (۲۲). ۽ جيڪو به عمل ڪيائون تنهن ڏانهن اسين رخ ڪنداسون، پوءِ ان کي اڏاميل ڌوڙ ڪري ڇڏينداسون (۲۳). انهيءَ ڏينهن بهشتن جي رهڻ جي جاءِ تمام پلي ۽ آرام ڪرڻ جي جاءِ به تمام سهڻي هوندي (۲۴). ۽ جنهن ڏينهن آسمان ڪڪرن سان ڦاٽندو ۽ ملائڪ لڳو لڳ لاهبا (۲۵). ان ڏينهن سڄي حڪومت باجھاري (الله) جي آهي، ۽ اهو ڏينهن ڪافرن تي سخت ٿيندو (۲۶). ۽ جنهن ڏينهن ظالم پنهنجا ٻئي هٿ ڇڏيندو چونڊو ته، هاڻي ارمان! (جيڪر) پيغمبر سان گڏ وات وٺان ها! (ته چڱو هو) (۲۷). ههه ههه ارمان! جيڪر فلاڻي کي دوست نه وٺان ها (۲۸). بيشڪ جڏهن مون وٽ نصيحت آئي تنهن کان پوءِ هن مون کي ان کان گمراه ڪيو ۽ شيطان ماڻهوءَ کي (وقت تي) دغا ڏيندڙ آهي (۲۹). ۽ پيغمبر چونڊو ته اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ منهنجيءَ قوم هن قرآن کي ڇڏي ڏنو هو (۳۰). ۽ اهڙيءَ طرح سڀ ڪنهن پيغمبر لاءِ ڏوهارين مان ويري بڻاياسون، ۽ تنهنجو پالڻهار هدايت ڪرڻ وارو ۽ مدد ڏيڻ وارو ڪافي آهي (۳۱). ۽ ڪافر چون ٿا ته، پيغمبر تي سارو قرآن هڪ ئي پيري ڇو نه نازل ڪيو ويو؟ اهڙيءَ طرح (ٿورو ٿورو ڪري لائون سون) ته ان سان تنهنجيءَ دل کي مضبوط ڪيون ۽ اهو آهستي آهستي پڙهي بدايوسون (۳۲).

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣١﴾ الَّذِينَ
يُحْشَرُونَ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ إِلَىٰ جَهَنَّمَ أُولَٰئِكَ سَمَرُ مَكَانٍ وَأَضَلُّ
سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَا مَعَهُ أَخَاهُ هَارُونَ
وَزِيرًا ﴿٣٣﴾ فَقُلْنَا أَذْهَبَا إِلَى الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاهُمْ
تَدْمِيرًا ﴿٣٤﴾ وَقَوْمِ نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرَّسُولَ أَعْرَفْنَاهُمْ وَجَعَلْنَا نَمُومًا لِلنَّاسِ
آيَةً ۖ وَاعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٣٥﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا ۚ
أَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذَلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٦﴾ وَكُلًّا ضَرَبْنَا لَهُ
الْأَمْثَالَ ۖ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٧﴾ وَلَقَدْ اتَّوَعَّا عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِي
أَمْطَرْنَا مَطْرَ السَّوْءِ ۖ أَفَلَمْ يَكُونُوا يَرُونَهَا بَلًا كَانُوا لَا
يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٣٨﴾ وَإِذْ أَرَأَوْكَ أَنَّ يَتَّخِذُونَكَ الْإِهْرُوقَ ۗ أَهَذَا
الَّذِي بَعَثَ اللَّهُ رَسُولًا ﴿٣٩﴾ إِنْ كَادَ لِيُضِلَّنَا عَنْ الْهَيْتِنَا لَوْ
لَا أَنَّ صَبْرَنَا عَلَيْهَا ۖ وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينُ يَرُونَ الْعَذَابَ
مَنْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٠﴾ أَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ ۖ أَفَأَنْتَ
تَكُونُ عَلَيْهِ وَكَيْلًا ﴿٤١﴾ أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ
أَوْ يَعْقِلُونَ ۗ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

۽ (ڪافر) تو وٽ اهڙي ڪا حجت نه ٿا آئين جنهن جو اسين سڄو (جواب) ۽ وڌيڪ سهڻو تفصيل تو وٽ نه ٿا آئون (۳۳). جيڪي پنهنجن منهن ڀر دوزخ ڏانهن گڏ ڪيا ويندا آهي جاءِ جي اعتبار کان تمام بچڙا ۽ وات کي بلڪل وڃائيندڙ آهن! (۳۴). ۽ بيشڪ موسيٰ کي ڪتاب ڏنوسون ۽ ساڻس سندس پيءُ هارون وزير ڪيوسون (۳۵). پوءِ چيو سون ته (پٽي) انهيءَ قوم ڏانهن وڃو جن اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڀانيو، پوءِ (آخري) کين پاڙئون پٽيوسون (۳۶). ۽ نوح جي قوم! جڏهن پيغمبرن کي ڪوڙو ڄاتو (تڏهن) کين ٻوڙيوسون ۽ کين ماڻهن لاءِ (عبرت وٺڻ جي) نشاني بڻايو سون. ۽ ظالمن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب تيار ڪيوسون (۳۷). ۽ عادين ۽ ثمودين ۽ رس وارن ۽ انهن جي وچ ۾ گهڻن جڳن کي (ناس ڪيوسون) (۳۸). ۽ هرهڪ کي بيان ڪري ٻڌايوسون ۽ سڀني کي ناس ڪيوسون (جيئن) ناس ڪرڻ (گهرجي) (۳۹). ۽ بيشڪ (ڪافر) ان ڳوٺ وٽان ٿي آيا آهن، جنهن تي (پٿرن جو) بچڙو مينهن وسايو ويو هو، ان کي نه ٿي ڏٺائون ڇا؟ بلڪ آهي وري جيئري ٿيڻ جي اميد نه رکندا هئا (۴۰). ۽ جڏهن توکي ڏسن ٿا، (تڏهن) توکي رڳو ٺٺولي ڪري وٺن ٿا (چون ٿا ته) هيءُ آهو (شخص) آهي ڇا جنهن کي الله پيغمبر ڪري موڪليو آهي؟ (۴۱). بيشڪ اسان کي پنهنجن بتن (جي پوڄا) کان تڏهن ئي ڀلائي ڇڏي ها، جيڪڏهن اسين مٿن پڪا نه رهون ها ۽ جڏهن عذاب ڏسندا (تڏهن) ڄاڻندا ته وات کي بلڪل وڃائيندڙ ڪير آهي؟ (۴۲). (اي پيغمبر! تو) ان کي ڏٺو جنهن پنهنجيءَ سڌ کي پنهنجو معبود ڪري ورتو؟ پوءِ تون مٿس ڪو نگهبان ٿيندين ڇا؟ (۴۳). ڀانيو اٿئي ڇا ته منجهائن گهڻا ٻڌن ٿا يا سمجهن ٿا؟ آهي رڳو ڍورن وانگر آهن، بلڪ آهي وات کي (جانورن کان به) وڌيڪ وڃائيندڙ آهن (۴۴).

أَلَمْ تَرَ إِلَى رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ
 جَعَلْنَا الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ٢٤ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ٢٥
 وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ
 النَّهَارَ نُشُورًا ٢٦ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ
 رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ٢٧ لِنُنَجِّيَ بِهِ بَدَأَةَ
 مِيثَاقِنَا وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ٢٨ وَلَقَدْ
 صَرَّفْنَا فِيهِ لَئِيْلِكُمْ لَيْدٌ تُرَوِّدُونَ فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ٢٩ وَلَوْ
 شِئْنَا لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ تَذِيرًا ٣٠ فَلَا تَطِعِ الكَافِرِينَ وَ
 جَاهِدْهُمْ بِهِ جِهَادًا كَبِيرًا ٣١ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا
 عَذْبٌ فُرَاتٌ وَهَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا
 مَحْجُورًا ٣٢ وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَ
 صِهْرًا وَكَانَ رَبُّكَ قَدِيرًا ٣٣ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 مَا لَا يَنْفَعُهُمْ وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَى رَبِّهِ
 ظَهِيرًا ٣٤ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ٣٥ قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ
 عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ٣٥

(اي پيغمبر!) پنهنجي پالڻهار ڏانهن نه ڏنو اٿئي ڇا ته پاڇي کي ڪيئن ڊگهو ڪيائين؟ ۽ جيڪڏهن گهري ها ته ان کي (هڪ هنڌ) بيهاري ڇڏي ها! وري سج کي مٿس (پنهنجيءَ قدرت جو) دليل ڪيوسون (۴۵). وري ان (پاڇي) کي پاڻ ڏانهن هوريان هوريان سوڙهو ڪيوسون (جيئن) سوڙهو ڪرڻ (گهرجي) (۴۶). ۽ (الله) اهو آهي، جنهن اوهان لاءِ رات کي پردو ۽ نند کي آرام ڪيو ۽ ڏينهن کي تڙڻ پکڙڻ جو وقت ڪيائين (۴۷). ۽ (الله) اهو آهي جنهن پنهنجيءَ باجم (يعني مينهن) کان اڳي هوائن کي خوشخبري ڏيندڙ ڪري موڪليو ۽ آسمان مان پاڪ پاڻي (هن لاءِ) وسايوسون (۴۸). ته ان سان ويران شهر کي آباد ڪريون ۽ ته پنهنجن پيدا ڪيل ڍورن ۽ گهڻن ماڻهن کي اهو پياريون (۴۹). ۽ بيشڪ ان (مينهن) کي سندن وچ ۾ هن ڪري ڦيرائيندا آهيون ته نصيحت وٺن، پوءِ گهڻا ماڻهو بيشڪريءَ کان سواءِ نه ٿا رهن (۵۰). ۽ جيڪڏهن گهرون ها ته هر هڪ ڳوٺ ۾ هڪ ڊيڄاريندڙ موڪليون ها (۵۱). پوءِ تون ڪافرن جو چيو نه مع ۽ ان (قرآن جي حڪم) سان (مقابلي طرح) ساڻن وڏو جهاد ڪر (۵۲). ۽ (الله) اهو آهي، جنهن ٻن دريائن کي پاڻ ۾ ملايو جو هيءُ (هڪڙو) مٺو اڄ لاهيندڙ ۽ هيءُ (ٻيو) لوڻيانو ڪارو آهي، ۽ سندن وچ ۾ اوت ۽ مضبوط پردو بڻايائين (۵۳). ۽ (الله) اهو آهي، جنهن پاڻيءَ مان ماڻهو کي بڻايو، پوءِ کيس پيڙهيءَ ۽ سيڙهيءَ (ساهران) جي مائٽيءَ وارو ڪيائين ۽ تنهنجو پالڻهار وس وارو آهي (۵۴). ۽ الله کان سواءِ اهڙن جي پوڄا ڪندا آهن، جي کين نه ڪي سک ڏين ۽ نه ڪو کين ڏک پهچائين ۽ ڪافر پنهنجي پالڻهار کي پني ڏيڻ وارو آهي (۵۵). ۽ (اي پيغمبر!) اسان توکي رڳو خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيڄاريندڙ ڪري موڪليو آهي (۵۶). (کين) چؤ ته، آءُ اوهان کان ان (قرآن جي پهچائڻ) تي ڪو اُجورو نه ٿو گهران، پر جيڪو پنهنجي پالڻهار ڏانهن وات وٺڻ گهري (سو پيل ته وٺي) (۵۷).

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِ وَكَفَى بِهِ
 بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَيْرًا ۗ وَالَّذِي الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا
 بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ الرَّحْمَنُ فَسَلِّ
 بِهِ خَيْرًا ۗ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ اسْجُدُوا لِلرَّحْمَنِ قَالُوا وَمَا
 الرَّحْمَنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ نُفُورًا ۗ تَبَارَكَ الَّذِي
 جَعَلَ فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ۗ
 وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَن أَرَادَ أَن يَذَّكَّرَ
 أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ۗ وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ
 هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا ۗ وَالَّذِينَ يَبِيتُونَ
 لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ۗ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا اصْرِفْ عَنَّا
 عَذَابَ جَهَنَّمَ إِنَّ عَذَابَهَا كَانَ غَرَامًا ۗ إِنَّهَا سَاءَتْ
 مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ۗ وَالَّذِينَ إِذَا أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ
 يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَلِكَ قَوَامًا ۗ وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ
 مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا
 بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ ۗ وَمَن يَفْعَلْ ذَلِكَ يَلْقَ أَثَامًا ۗ

۽ (اي پيغمبر! تون انهيءَ الله جي ڀيڙي تي ڀروسو ڪر، جيڪو (ڪڏهن) نه مرنڊو ۽ سندس ساراه سان گڏ پاڪائي بيان ڪر ۽ اهو پنهنجن ٻانهن جي گناهن جي خبر رکندڙ ڪافي آهي (٥٨). جنهن آسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي سندن وچ ۾ آهي (سو) ڇهن ڏينهن ۾ بڻايو، وري عرش تي قائم ٿيو، (اهو) باجهارو آهي، پوءِ سندس (صفتون) ڪنهن خبر رکندڙ کان پڇ (٥٩). ۽ جڏهن کين چئبو آهي ته رحمان کي سجدو ڪريو (تڏهن) چوندا آهن ته رحمان ڇا آهي؟ جنهن لاءِ اسان کي حڪم ٿو ڪرين، تنهن کي ڇو سجدو ڪريون؟ ۽ (انهيءَ ڳالهه هٿون) سندن نفرت وڌائي (٦٠). اهو (الله) وڏيءَ برڪت وارو آهي، جنهن آسمان ۾ برج بڻايا ۽ منجهس ڏيو (يعني سج) ۽ چمڪندڙ چنڊ بڻايو (٦١). ۽ (الله) اهو آهي، جنهن رات ۽ ڏينهن کي هڪ ٻئي جي پٺيان ايندڙ انهيءَ (ماڻهوءَ) لاءِ بڻايو، جيڪو نصيحت وٺڻ گهري يا شڪرانو ڪرڻ گهري (٦٢). ۽ باجھاري (الله) جا ٻانهو آهي آهن جيڪي زمين تي نورث سان گھمندا آهن ۽ جڏهن بي عقل سائن ڳالهائيندا آهن (تڏهن) چوندا آهن ته سلامت هجو (شال) (٦٣). ۽ اهي جيڪي پنهنجي پالڻهار کي سجدو ڪندڙ ۽ قيام ڪندڙ ٿي راتيون گذاريندا آهن (٦٤). ۽ اهي جيڪي چوندا آهن ته، اي اسان جا پالڻهار! اسان کان دوزخ جو عذاب تارا! بيشڪ دوزخ جو عذاب (وڏي) چٽي آهي (٦٥). بيشڪ اهو آرام ڪرڻ جو هنڌ ۽ رهڻ جو هنڌ بچڙو آهي (٦٦). ۽ اهي جو جڏهن خرچ ڪندا آهن (تڏهن) نه ڪي اجايو خرچيندا آهن ۽ نه ڪي تنگي ڪندا آهن ۽ انهن (پنهي) جي وچ ۾ پورا هلندا آهن (٦٧). ۽ اهي جيڪي الله ساڻ ڪنهن ٻئي معبود کي نه پوڄيندا آهن ۽ نڪي اهڙي ماڻهوءَ کي ماريندا آهن، جنهن جو حق کان سواءِ مارڻ الله حرام ڪيو آهي ۽ نڪي زنا ڪندا آهن ۽ جيڪو اهي ڪم ڪندو، سو سخت عذاب لهندو (٦٨).

يُضَعَفُ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَيَخْلُدُ فِيهِ مُهَانًا ۖ ﴿١١﴾ الْإِمْنُ
 تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ
 حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۖ ﴿١٢﴾ وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا
 فَإِنَّهُ يَتُوبُ إِلَى اللَّهِ مَتَابًا ۖ ﴿١٣﴾ وَالَّذِينَ لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ
 إِذَا امْرَأُوًا بِاللَّغْوِ مَرُوءًا كَرَامًا ۖ ﴿١٤﴾ وَالَّذِينَ إِذَا ذُكِّرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ
 يَخْرُؤْا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا ۖ ﴿١٥﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا
 مِنْ أَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا قُرَّةَ أَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا ۖ ﴿١٦﴾
 أُولَٰئِكَ يُجْزَوْنَ الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ۖ ﴿١٧﴾
 خَلِيدِينَ فِيهَا أَحْسَنَتْ مَسَافِرَهُمْ أَوْ مَقَامًا ۖ ﴿١٨﴾ قُلْ مَا يَعْبُؤُا بِكُمْ
 رَبِّي لَوْلَآ دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ۖ ﴿١٩﴾

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝

طَسَمَ ۝ ١ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ۝ ٢ لَعَلَّكَ بَآخِرُ
 نَفْسِكَ إِلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ۝ ٣ إِنْ تَشَاءْ نَنْزِلْ عَلَيْهِمْ
 مِّنَ السَّمَاءِ آيَةً فَظَلَّتْ أَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِعِينَ ۝ ٤

قيامت جي ڏينهن ان کي ٻيڻو عذاب ڪبو ۽ منجهس سدائين خوار رهندو (۶۹). پر جن توبه ڪئي ۽ ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي، اهي آهن جن جون مڊايون الله ڦيرائي نيڪيون ڪندو ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۷۰). ۽ جيڪو توبه ڪري ۽ چڱا ڪم ڪري سو بيشڪ الله ڏانهن نيٺ وري موٽي ٿو (۷۱). ۽ اهي جيڪي ڪوڙي شاهدي نه ڏيندا آهن ۽ جڏهن بيهودي ڪم تي لنگهندا آهن، (تڏهن چڱيءَ ريت) معزز وانگر لنگهندا آهن (۷۲). ۽ اهي جو جڏهن کين سندن پالڻهار جي آيتن سان نصيحت ڏني آهي (تڏهن) ان (جي ٻڌڻ) سان ٻوڙا ۽ انڌا ٿي نه ڪرندا آهن (۷۳). ۽ اهي جيڪي چوندا آهن ته، اي اسان جا پالڻهار! اسان جي زالن ۽ اسان جي اولاد مان اسان کي اڪين جو نار بخش ۽ اسان کي پرهيزگارن جو امام ڪر (۷۴). اهي (اهي) آهن، جن کي سندن صبر سببان وڏيون ماڙيون عيوض ۾ ڏنيون ۽ ان ۾ چڱي دعا ۽ سلام پهچائين (۷۵). منجهس سدائين رهڻ وارا آهن، اهو آرام ڪرڻ جو ۽ رهڻ جو سهڻو هنڌ آهي (۷۶). (اي پيغمبر کين) چئو ته، جيڪڏهن (الله کي) اوهان جو سدڻ نه هجي ته منهنجي پالڻهار کي اوهان جي ڪا پرواه نه آهي. بيشڪ اوهان (پيغمبر کي) ڪوڙو پانيو، تنهن ڪري سگهو (اوهان لاءِ) عذاب لازم ٿيندو (۷۷).

سورة شعراء مڪي آهي ۽ هن ۾ ۲۶ سؤ سٽاويھ آيتون ۽ ۱۰۰ آيتون ۽ ۱۰۰ آيتون ۽ ۱۰۰ آيتون.

الله باجھاري مهربان جي نالي سان (شروع)

طسم (۱). هي پڌري ڪتاب جون آيتون آهن (۲). متان تون پاڻ کي هن سببان گهڻي ماريندڙ ٿئين ته (ڪافر) مسلمان نه ٿا ٿين (۳). جيڪڏهن اسين گهرون ته آسمان کان مٿن ڪا (اهڙي) نشاني نازل ڪريون جنهن جي آڏو سندن گردن جهڪا ٿين (۴).

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثٍ إِلَّا كَانُوا عَنْهُ
 مُعْرِضِينَ ⑤ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْتِيهِمْ أَنْبَاءُ مَا كَانُوا بِهِ
 يَسْتَهْزِءُونَ ⑥ أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَى الْأَرْضِ كَمَا أَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ
 زَوْجٍ كَرِيمٍ ⑦ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ⑧
 وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ⑨ وَإِذْ نَادَى رَبُّكَ مُوسَى أَنْ
 أَنْتَ الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑩ قَوْمَ فِرْعَوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا قَالُوا رَبِّ
 إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَدِّبُنِي وَيُضَيِّقُ صَدْرِي وَلَا يُنطِقُ لِسَانِي
 فَأَرْسِلْ إِلَىٰ هَارُونَ ⑪ وَهُمْ عَلَىٰ ذَنْبٍ فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ⑫
 قَالَ كَلَّا فَإِذْ هَبَا بَايِتَنَا أَنَا مَعَكُمْ مُسْتَمْعِنُونَ ⑬ فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ
 فَقُولَا إِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ⑭ أَنْ أَرْسِلْ مَعَنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ
 قَالَ أَلَمْ نُرَبِّكَ فِينَا وَلِيدًا وَلَبِثْتَ فِينَا مِنْ عُمُرِكَ سِنِينَ ⑮
 وَفَعَلْتَ فَعَلْتِكَ الَّتِي فَعَلْتَ وَأَنْتَ مِنَ الْكَافِرِينَ ⑯ قَالَ فَعَلْتُمَا
 إِذَا وَأَنَا مِنَ الضَّالِّينَ ⑰ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا خِفْتُمْ فَوَهَبَ لِي
 رَبِّي حُكْمًا وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُرْسَلِينَ ⑱ وَتِلْكَ نِعْمَةٌ تَمَّتْهَا عَلَيَّ
 أَنْ عَبَّدتَّ بَنِي إِسْرَائِيلَ ⑲ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ الْعَالَمِينَ ⑳

۽ باجھاري (الله) کان ڪا ئي نئين نصيحت وتن نه ايندي آهي جو ڪانئس منهن موڙيندڙ (نه) آهن (۵). پوءِ بيشڪ ڪوڙ، پاڻي چڪا، تنهن ڪري سگهوئي وتن آهي خبرون اينديون جن سان (آهي) نئون ڪندا هئا (۶). زمين ڏانهن نه ڏٺو اٿن ڇا ته منجهس هر ڪنهن چڱيءَ جنس جا ڪيترائي سلا ڄماياسون؟ (۷). بيشڪ ان ۾ نشاني آهي ۽ منجهانئن گهڻا مڃڻ ورا نه آهن (۸). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (۹). ۽ جڏهن تنهنجي پالڻهار موسيٰ کي سڏيو ته ظالمن جي قوم ڏانهن وڃ (۱۰). جا فرعون جي قوم آهي (ڪانئن پڇ ته) پرهيزگاري نه ڪندا ڇا؟ (۱۱). موسيٰ چيو ته اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ آءٌ ڊڄان ٿو ته متان مون کي ڪوڙو پائين (۱۲). ۽ منهنجو سينو تنگ ٿئي ۽ منهنجي زبان پوري نه اٿندي آهي، تنهن ڪري هارون ڏانهن (پيغمبريءَ جو حڪم) موڪل (۱۳). ۽ انهن جو مون تي ڏوه آهي، تنهن ڪري ڊڄان ٿو ته متان مون کي ماري ڇڏين (۱۴). (الله) فرمايو ائين (ٿيڻو) نه آهي. پوءِ منهنجين نشانين سان ٻئي (جڻا) وڃيو، بيشڪ اسين اوهان سان گڏ، ٻڌندڙ آهيون (۱۵). تنهن ڪري فرعون وٽ وڃو ۽ چئوس ته، بيشڪ اسين جهان جي پالڻهار جا (هن پيغام سان) موڪليل آهيون (۱۶). ته بني اسرائيل کي اسان ساڻ موڪل (۱۷). (فرعون) چيو ته، توکي پنهنجن (ڀاتين) ۾ ننڍڙو ڪري نه پاليو هيوسون ڇا؟ ۽ پنهنجيءَ عمر جا ڪيترائي ورهيه اسان ۾ گذاريئي (۱۸). ۽ تو پنهنجو اهو ڪم ڪيو جو تون ڪري چڪين ۽ تون بيشڪرن مان آهين (۱۹). (موسيٰ) چيو ته، جنهن مهل اهو ڪم ڪيو هوم (تنهن مهل) آءٌ بي سمجهن مان هوس (۲۰). پوءِ جنهن مهل اوهان جي (ايڏاءَ) کان ڊنس (تنهن مهل) اوهان کان پڳس، پوءِ منهنجي پالڻهار مون کي سڀاڻپ بخشي ۽ مون کي پيغمبرن مان ڪيائين (۲۱). ۽ اهو اهو احسان آهي ڇا جنهنجو مون تي ٿورو رکين ٿو؟ ته بني اسرائيل کي ٻانهو ڪري ورتو اٿئي (۲۲). فرعون چيو ته، جهانن جو رب ڇا (کي چئبو) آهي؟ (۲۳).

قَالَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّ كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ﴿٢٢﴾

قَالَ لَيْنٌ حَوْلَهُ أَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ

الْأَوَّلِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنَّ رَسُولَكُمْ الَّذِي أُرْسِلَ إِلَيْكُمْ لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾

قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا إِنَّ كُنْتُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾

قَالَ لَيْنٌ اتَّخَذَتِ الْهَاطِغِيُّرِيُّ لِأَجْعَلَتَاكَ مِنَ الْمَسْجُونِينَ ﴿٢٩﴾

قَالَ أَوْ لَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُّبِينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ

الصَّادِقِينَ ﴿٣١﴾ فَأَلْقَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُّبِينٌ ﴿٣٢﴾ وَنَزَعَتْ يَدَهُ

فَإِذَا هِيَ بَيْضَاءُ لِلنُّظِيرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَاحِقَةِ إِنَّ هَذَا السَّحْرُ

عَلَيْكُمْ ﴿٣٤﴾ يُرِيدُ أَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ أَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِ فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾

قَالُوا أَرْجَاهُ وَأَخَاهُ وَأُبْعَثُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٣٦﴾ يَا تَوَكُّلْ بِحُلِّ

سِحْرٍ عَلَيْهِمْ ﴿٣٧﴾ فَجَمَعَ السَّحْرَةَ لِبَيْقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَقِيلَ

لِلنَّاسِ هَلْ أَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾ لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحْرَةَ إِنْ

كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحْرَةَ قَالُوا الْفِرْعَوْنَ أَيْنَ

لَنَا الْآجُرَانُ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ وَإِنَّكُمْ إِذًا لَمِنَ

الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسَى الْقَوْمَا مَا أَنْتُمْ مُلْقُونَ ﴿٤٣﴾

(موسي) چيو ته، آسمانن ۽ زمين جو ۽ جيڪي سندن وچ ۾ آهي، تنهن جو پالڻهار آهي، جيڪڏهن اوهين ويساه رکندڙ اهو (٢٤). (فرعون) پنهنجي آسپاس وارن کي چيو ته، (اوهين) نه ٿا ٻڌو ڇا؟ (٢٥). (موسي) چيو ته، (اهو) اوهان جو پالڻهار ۽ اوهان جي اڳين ابن ڏاڏن جو پالڻهار آهي (٢٦). (فرعون) چيو ته، اوهان جو پيغمبر جيڪو اوهان ڏانهن موڪليو ويو آهي سو بيشڪ چريو آهي (٢٧). (موسي) چيو ته، اوڀر ۽ اوله ۽ جيڪي انهن ٻنهي جي وچ ۾ آهي، تنهن جو (به) پالڻهار آهي، جيڪڏهن اوهين سمجه رکندا آهيو (ته اها سمجهائي بس آهي) (٢٨). (فرعون) چيو ته جيڪڏهن مون کان سواءِ ڪو ٻيو خدا ورثي ته ضرور توکي قيدين مان ڪندس (٢٩). (موسي) چيو ته، جيتوڻيڪ تو وٽ ڀڃڻي شيءِ آڻيان ته به (قيد ڪندين) ڇا؟ (٣٠). (فرعون) چيو ته، جيڪڏهن تون سڄن مان آهين ته اها آڻ (٣١). پوءِ پنهنجي لٽ اڇلياڻين ته اها مالڪ ڀڃڻو واسينگ (نانگ) ٿي پيئي (٣٢). ۽ پنهنجو هٿ ڪڍيائين ته اوچتو اهو ڏسندڙن لاءِ چمڪندڙ ٿي پيو (٣٣). (فرعون) پنهنجن آسپاس وارن سردارن کي چيو ته، بيشڪ هيءُ (شخص) وڏو ڄاڻوڻ جادوگر آهي (٣٤). (هو) اوهانکي اوهان جي ملڪ مان پنهنجي جادوءَ سان لوڏڻ گهري ٿو، پوءِ مون کي (هاڻي) ڇا ٿا حڪم ڪريو؟ (٣٥). چيائون ته، کيس ۽ سندس ڀاءُ کي ترسائ ۽ شهرن ۾ ڪوٺيندڙن کي موڪل (٣٦). ته هر وڏي ڄاڻوڻ جادوگر کي تو وٽ آڻين (٣٧). پوءِ هڪ ڏينهن جي ٺهرايل انجمن تي جادوگر گڏ ڪيا ويا (٣٨). ۽ ماڻهن کي چيو ويو ته، اوهين (به) گڏ ٿيڻ وارا آهيو ڇا؟ (٣٩). جيڪڏهن آهي (جادوگر) غالب ٿيا ته من اسين انهن جا تابعدار ٿيون (٤٠). پوءِ جنهن مهل جادوگر آيا (تنهن مهل) فرعون کي چيائون ته جيڪڏهن اسين ڏاڍا ٿيون ته اسان لاءِ ڪو انعام آهي (يا نه)؟ (٤١). (فرعون) چيو ته، هاڻو ۽ بيشڪ اوهين انهيءَ مهل (منهنجن) ويجهن مان ٿيندو (٤٢). کين (موسي) چيو ته، جيڪي (ڍارا) اوهين اڇلڻ وارا آهيو، سي اڇليو (٤٣).

فَالْقَوَائِبَ لَهُمْ وَعَصِيَّهُمْ وَقَالُوا بَعْزَةٌ فِرْعَوْنَ إِنَّا لَنَحْنُ
 الْغَالِبُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَلْقَى مُوسَى عَصَاهُ فَإِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ ﴿٣٤﴾
 فَأَلْقَى السَّحَرَةُ سُحُورَهُمْ ﴿٣٥﴾ وَقَالُوا آمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٦﴾ رَبِّ مُوسَى
 وَهَارُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ آمَنُتُمْ لَهُ قَبْلَ أَنْ أَدْنَا لَكُمْ إِنَّهُ لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي
 عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾ لَأُقَطِّعَنَّ أَيْدِيَكُمْ وَأَرْجُلَكُمْ
 مِنْ خِلَافٍ وَلَا أُصَلِّبَنَّكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ الْاِضْيِرُّ إِنَّا إِلَى
 رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٤٠﴾ إِنَّا نَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطِيئَاتِنَا إِنَّ كُنَّا أَوَّلَ
 الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤١﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي إِنَّهُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿٤٢﴾
 فَأَرْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٤٣﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ لَشُرُومَةٌ
 قَلِيلُونَ ﴿٤٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٤٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٤٦﴾
 فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَدَّتِ وَعَيُونٍ ﴿٤٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٤٨﴾ كَذَلِكَ
 وَأُورِثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٤٩﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٥٠﴾ فَلَمَّا تَرَاءَ
 الْجَمْعُ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَى إِنَّا لَمَدْرُكُونَ ﴿٥١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ
 رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٥٢﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَى مُوسَى أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
 فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٥٣﴾ وَأَزْفَنَاهُمْ الْاِخْرِينَ ﴿٥٤﴾

پوءِ هنن پنهنجا رسا ۽ پنهنجيون لٽيون اڇليون ۽ چيائون ته فرعون جي عزت جو قسم آهي ته بيشڪ اسين ئي غالب ٿينداسون (۴۴). پوءِ موسيٰ پنهنجي لٽ اڇلي ته اها آئي جو اُتي جيڪو ناتڪ بڻائيندا ويا سو گهندي ويئي (۴۵). پوءِ جادوگر سجدو ڪندڙ ٿي ڪريا (۴۶). چيائون ته، جهانن جي پالڻهار تي ايمان آندوسون (۴۷). (جو) موسيٰ ۽ هارون جو رب آهي (۴۸). (فرعون) چيو ته، اُن کان اڳ، جو اوهان کي موڪل ڏيان، اوهان موسيٰ تي چو ايمان آندو؟ بيشڪ اهو اوهان جو وڏو (استاد) آهي، جنهن اوهان کي جادو سيڪاريو، پوءِ سگهو ڄاڻندؤ۔ اوهان جا هڪ پاسي جا هٿ ۽ ٻئي پاسي جا پير ضرور وڍيندس ۽ اوهان مڙني کي (گڏ) ضرور سوريءَ ڇاڙهيندس (۴۹). چيائون ته، ڪو حرج نه آهي، بيشڪ اسين پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽڻ وارا آهيون (۵۰). بيشڪ اسين اميد ٿا رکون ته اسان جو پالڻهار اسان جا ڏوه اسان کي بخشيندو، انهيءَ ڪري جو پهرين (اسين) مسلمان ٿيا آهيون (۵۱). ۽ موسيٰ ڏانهن وحي ڪيوسون ته منهنجن ٻانهن کي راتو واھ وٺي نڪر، ڇو ته (فرعون ۽ سندس لشڪر) اوهان جي پٺيان پوندا (۵۲) پوءِ فرعون شهرن ۾ ڪوٺيندڙ موڪليا (۵۳). (چيائين) ته بيشڪ هي ٿورڙن (ماڻهن) جو مڇو آهي (۵۴). ۽ بيشڪ انهن اسان کي ڪاوڙايو آهي (۵۵). ۽ اسين هٿيارن واري جماعت آهيون (۵۶). (الله فرمائي ٿو ته) پوءِ انهن (فرعونين) کي باغن ۽ چشمن مان ٻاهر ڪڍيوسون (۵۷). ۽ خزانن ۽ عزت واري جاءِ مان (به) (۵۸). اهڙيءَ طرح (ڪيوسون). ۽ انهن (شين) جو بني اسرائيلن کي وارث ڪيوسون (۵۹). پوءِ سج اُڀرندي ئي انهن (بني اسرائيلن) جي پوئتان پيا (۶۰). پوءِ جنهن مهل ٻنهي ٽولين هڪ ٻئي کي ڏٺو (تنهن مهل) موسيٰ جي سنگت ۾ چيو ته، بيشڪ اسان کي پهچي ويا (۶۱). (موسيٰ) چيو ته، ائين نه آهي، بيشڪ منهنجو پالڻهار مون ساڻ آهي، سگهو مون کي رستي لائيندو (۶۲). پوءِ موسيٰ ڏانهن وحي ڪيوسين ته پنهنجي لٽ سمنڊ کي هڻ۔ پوءِ اهو چيرجي پيو، پوءِ هر ڀاڱو وڏي پهاڙ جهڙو ٿي پيو (۶۳). ۽ انهن ٻين (يعني فرعونين) کي اُن هنڌ ويجهو ڪيوسون (۶۴).

وَأَنْجَيْنَا مُوسَى وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ٢٥ ثُمَّ آخَرْنَا الْآخَرِينَ ٢٦ ط
 إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ٢٧ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ٢٨ وَاتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ إِبْرَاهِيمَ ٢٩ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ
 وَقَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ٣٠ قَالُوا نَعْبُدُ أَصْنَامًا فَنَظُلُّ لَهَا عِلْفِينَ ٣١
 قَالَ هَلْ يَسْعَوْنَ كُمْ إِذْ تَدْعُونَ ٣٢ أَوْ يَنْفَعُونَكُمْ أَوْ يُضُرُّونَ ٣٣
 قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا آبَاءَنَا كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ٣٤ قَالَ أَفَرَأَيْتُمْ مَا
 كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ٣٥ أَنْتُمْ وَأَبَاؤُكُمْ الْأَقْدَمُونَ ٣٦ فَإِنَّهُمْ عَدُوٌّ
 لِيَ إِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ٣٧ الَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ٣٨ وَ
 الَّذِي هُوَ يَطْعَمَنِي وَيَسْقِينِ ٣٩ وَإِذَا أَمْرُتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ٤٠
 وَالَّذِي يُبَيِّتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ ٤١ وَالَّذِي أَطْعَمَنِي أَنْ يَغْفِرَ لِي ٤٢
 خَطِيبَتِي يَوْمَ الدِّينِ ٤٣ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَأَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ٤٤
 وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْآخِرِينَ ٤٥ وَاجْعَلْنِي مِنْ
 وَرَثَةِ جَنَّةِ النَّعِيمِ ٤٦ وَأَغْفِرْ لِأَبِي إِنَّهُ كَانَ مِنَ الصَّالِحِينَ ٤٧
 وَلَا تُخْزِنِي يَوْمَ يُبْعَثُونَ ٤٨ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ٤٩ إِلَّا
 مَنْ آتَى اللَّهَ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ٥٠ وَأُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ ٥١

۽ موسيٰ ۽ سندس سنگتین مڙني کي بچايوسون (۶۵). وري (هنن) ٻين (يعني فرعونين) کي ٻوڙيوسون (۶۶). بيشڪ انهيءَ (قصي) ۾ نشاني آهي ۽ انهن مان گهڻا مڃڻ وارا نه هئا (۶۷). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (۶۸). ۽ انهن کي ابراهيم جو قصو پڙهي ٻڌاءِ (۶۹). جڏهن پنهنجي پيءُ ۽ پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته ڇا کي پوڄيندا آهيو؟ (۷۰). چيائون ته، (اسين) بتن کي پوڄيندا آهيون، پوءِ سدائين انهن جا مجاور ٿي وهندا آهيون (۷۱). (ابراهيم) چيو ته، جڏهن (هنن کي) سڏيو ٿا (تڏهن) اوهان جو (سڏ) ٻڌن ٿا ڇا؟ (۷۲). يا اوهان کي سڪ پهچائيندا آهن يا ڏک ڏيندا آهن؟ (۷۳). چيائون (نه!) بلڪ پنهنجن پيءُ ڏاڏن کي ائين ڪندو ڏٺوسون (۷۴). ابراهيم چيو ته، (انهن کي) ڏٺو اٿو جن کي پوڄيندا رهيو؟ (۷۵). اوهين ۽ اوهان جا اڳيان ابا ڏاڏا (۷۶). بيشڪ آهي جهانن جي پالڻهار کان سواءِ منهنجا ويري آهن (۷۷). جنهن مون کي پيدا ڪيو آهي، وري اهو ئي مون کي سڌو رستو ڏيکاريندو (۷۸). ۽ اهو آهي جو مون کي ڪارائيندو آهي ۽ پياريندو آهي (۷۹). ۽ جڏهن بيمار ٿيندو آهيان، تڏهن اهو ئي مون کي شفا ڏيندو آهي (۸۰). ۽ اهو آهي جو مون کي ماريندو وري اهو ئي مون کي جياريندو (۸۱). ۽ اهو آهي جو آسرو اٿم ته قيامت جي ڏينهن منهنجون خطائون مون کي بخشيندو (۸۲). اي منهنجا پالڻهار! مون کي دانائي بخش ۽ مون کي صالحن سان شامل ڪر (۸۳). ۽ پوين ۾ منهنجي چڱي يادگيري (قائم) ڪر (۸۴). ۽ مون کي نعمت واري بهشت جي وارثن مان ڪر (۸۵). ۽ منهنجي پيءُ کي بخش جو اهو گمراهن مان آهي (۸۶). ۽ جنهن ڏينهن (ماڻهو جيئرا ٿي) اٿندا (تنهن ڏينهن) مون کي خوار نه ڪج (۸۷). جنهن ڏينهن نڪي مال ۽ نڪي پٽ نفعو ڏيندا (۸۸). پر اهو (فائدي وارو هوندو) جو الله وٽ سالم دل آئيندو (۸۹). ۽ پرهيزگارن لاءِ بهشت ويجهو ڪيو ويندو (۹۰).

وَبَرَزَتْ الْجَحِيمُ لِلْغَايِبِينَ^{٩١} وَقِيلَ لَهُمْ أَيُّكُمْ تَعْبُدُونَ^{٩٢}
مَنْ دُونَ اللَّهِ هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ أَوْ يَنْتَصِرُونَ^{٩٣} فَكَلِبُوا فِيهَا
هُمْ وَالْغَاوُونَ^{٩٤} وَجُنُودُ إِبْلِيسَ أَجْمَعُونَ^{٩٥} قَالُوا وَهُمْ فِيهَا
يَخْتَصِمُونَ^{٩٦} تَاللَّهِ إِنْ كُنَّا لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ^{٩٧} إِذْ نَسُواكُمْ رَبًّا
الْعَالَمِينَ^{٩٨} وَمَا ضَلْنَا إِلَّا الْمَجْرُمُونَ^{٩٩} فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ^{١٠٠}
وَالصَّادِقِ حَسِيمٍ^{١٠١} قَالُوا إِنَّا لَمَّا كَرِهْنَا لَكَ الْكُفْرَ فَتَوَلَّوْنَا
إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ^{١٠٢} وَإِنَّ رَبَّكَ
لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ^{١٠٣} كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلِينَ^{١٠٤} إِذْ قَالَ لَهُمْ
أَخُوهُمْ نُوحُ^{١٠٥} أَلَا تَتَّقُونَ^{١٠٦} إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ^{١٠٧} فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ
اطِيعُونَ^{١٠٨} وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ
الْعَالَمِينَ^{١٠٩} فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونَ^{١١٠} قَالُوا أَنْتُمْ مِنْ لَدُنَّا وَأَنْتُمْ
الْأَرْضَ لُونَ^{١١١} قَالَ وَمَا عَلِمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ^{١١٢} إِنْ حِسَابُهُمْ
إِلَّا عَلَى رَبِّي لَو تَشْعُرُونَ^{١١٣} وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ^{١١٤} إِنْ أَنَا
إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ^{١١٥} قَالُوا لَيْسَ لَكَ تَنْذِيرٌ يُنُوحُ لَتَكُونَنَّ
مِنَ الْمَرْجُومِينَ^{١١٦} قَالَ رَبِّ إِنْ قَوْمِي كَذَّبُونِ^{١١٧}

۽ گمراهن لاءِ دوزخ ظاهر ڪيو ويندو (٩١). ۽ کين چيو ويندو ته اهي ڪٿي آهن، جن کي پوڄيندا هيؤ (٩٢). الله کانسواءِ؟ (هاڻي) اهي اوهان کي مدد ڏين ٿا ڇا يا (پاڻ) بدلو وٺي سگهن ٿا؟ (٩٣). پوءِ اهي گمراه (پوڄيندڙ) ۽ بت منجهس اونڌا ڪري اڇلايا ويندا (٩٤). ۽ مڙيئي شيطاني لشڪر به (اڇلايا) (٩٥). ۽ (تڏهن) اهي منجهس هڪ ٻئي سان جهڳڙو ڪندي پيا چوندا (٩٦). ته الله جو قسم آهي بيشڪ اسين ته پڌريءَ گمراهيءَ ۾ هيا سون (٩٧). جڏهن اوهان کي جهانن جي پالڻهار سان برابر ٿي ڪيو سون (٩٨). ۽ (هنن) مجرمَن کان سواءِ ٻئي ڪنهن اسان کي گمراه نه ڪيو (٩٩). پوءِ اسان جو (هاڻي) نڪو ڪو سفارش ڪرڻ وارو آهي (١٠٠). ۽ نڪو ڪو غمٿار دوست آهي (١٠١). پوءِ جيڪر هڪ ڀيرو اسان کي (وري دنيا ۾ ويڃڻ) ملي ته مؤمنن مان تيون! (١٠٢). بيشڪ ان ۾ ضرور نشاني آهي ۽ انهن مان گهڻا مؤمن نه آهن (١٠٣). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (١٠٤). نوح جي قوم پيغمبرن کي ڪوڙو پانيو (١٠٥). جڏهن کين سندن پيءُ نوح چيو ته، (الله کان) ڇو نه ٿا ڊڄو؟ (١٠٦). بيشڪ اءُ اوهان لاءِ امين پيغمبر آهيان (١٠٧). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو مڃو (١٠٨). ۽ اوهان کان ان (پيغام جي پهچائڻ) تي ڪو اُجورو نه ٿو گهران، منهنجو اُجورو ته رڳو جهانن جي پالڻهار تي آهي (١٠٩). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو مڃيو (١١٠). چيائون ته توتي ايمان ڇو آيون؟ ۽ حالانڪ نيچ ماڻهن (ڪنهن دنياوي لالچ لاءِ) تنهنجي تابعداري ڪئي آهي (١١١). (نوح) چيو ته، مون کي ڪهڙي سڌ ته (هو) ڇا ڪندا رهيا آهن (١١٢). جيڪڏهن اوهين سمجه وارا آهيو ته، سندن حساب منهنجي پالڻهار کان سواءِ ٻئي ڪنهن تي نه آهي (١١٣). ۽ اءُ مؤمنن کي تڙڻ وارو نه آهيان (١١٤). اءُ ته رڳو پڌرو ڊيڄاريندڙ آهيان (١١٥). چيائون ته اي نوح! جيڪڏهن تون نه رهندين ته ضرور سنگسار ٿيندين (١١٦). (نوح) چيو ته، اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ منهنجيءَ قوم مون کي ڪوڙو پانيو (١١٧).

فَاقْتَرَبْتَنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجَّيْتَنِي وَمَنْ مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾
 فَاجْعَلْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿١١٩﴾ ثُمَّ آخَرْتَنَا بَعْدُ
 الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَ
 إِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾ كَذَّبَتْ عَادُ بِالْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ
 قَالَ لَهُمُ أَخُوهُمْ هُودٌ ﴿١٢٤﴾ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٥﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٦﴾
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٢٧﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجَرْتُمُ
 الْإِلَهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٨﴾ اتَّبِعُونِ بِحُلٍّ رِيعِ آيَةً تَعْبَثُونَ ﴿١٢٩﴾ وَ
 تَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلَدُونَ ﴿١٣٠﴾ وَإِذَا أَبْطِشْتُمْ بَطِشْتُمْ
 جَبَّارِينَ ﴿١٣١﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ﴿١٣٢﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي أَمَدَّكُمْ بِمَا
 تَعْلَمُونَ ﴿١٣٣﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٤﴾ وَجَدَّيْتُمْ وَعِيُونَ ﴿١٣٥﴾ إِنِّي
 أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٦﴾ قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَضْتَ
 أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٧﴾ إِنَّ هَذَا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٨﴾ وَمَا
 نَحْنُ بِمُعَدِّينَ ﴿١٣٩﴾ فَكَذَّبُوهَا فَاهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً ﴿١٤٠﴾ وَ
 مَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٤١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٢﴾
 كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ ضَلِيمٌ ﴿١٤٤﴾ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٥﴾

تنهن ڪري منهنجي ۽ سندن وچ ۾ چڱيءَ طرح فيصلو ڪر ۽ مون کي ۽ جيڪي مؤمن مون ساڻ آهن، تن کي بچاءِ (١١٨). پوءِ کيس ۽ سندس سنگتين کي ڀريل بيٺيءَ ۾ بچايوسون (١١٩). وري کائن پوءِ رهيلن کي پوڙيو سون (١٢٠). بيشڪ ان ۾ وڏي نشاني آهي ۽ انهن مان گهڻا مڃيندڙ نه هئا (١٢١). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (١٢٢). عاد (جي قوم) پيغمبرن کي ڪوڙو ڄاتو (١٢٣). جڏهن سندن پيءُ هود کين چيو ته، (الله کان) ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (١٢٤). بيشڪ آءُ اوهان جو امين پيغمبر آهيان (١٢٥). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو مڃو (١٢٦). ۽ آءُ اوهان کان ان (پيغام) پهچائڻ تي ڪو اجورو نه ٿو گهران، منهنجو اجورو رڳو جهانن جي پالڻهار تي آهي (١٢٧). سيڪنهن ڌڙي تي اجايا مشغول ٿي نشان چو بڻائيندا آهيو؟ (١٢٨). ۽ (ڇو) پڪيون ماڙيون بڻائيندا آهيو؟ جڻڪ اوهين سدائين رهندؤ (١٢٩). ۽ جڏهن اوهين دست درازي ڪندا آهيو (تڏهن) زبردست ٿي دست درازي ڪندا آهيو (١٣٠). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو مڃيو (١٣١). ۽ انهيءَ (الله) کان ڊڄو، جنهن اوهان کي انهيءَ (شيءَ) جي مدد ڏني جا (اوهين) ڄاڻندا آهيو (١٣٢). اوهان کي ڍورن ۽ پتن (ڏيڻ) سان مدد ڏني اٿس (١٣٣). ۽ باغن ۽ پاڻي جي (چشم) (ڏيڻ) سان به (١٣٤). بيشڪ آءُ اوهان تي وڏي ڏينهن جي عذاب (پهچڻ) کان ڊڄان ٿو (١٣٥). چيائون ته، (جي) تون (اسان کي) نصيحت ڏين يا نصيحت ڏيندڙن مان نه هجين ته اسان لاءِ هڪجهڙو آهي (١٣٦). اها اڳين جي ئي عادت آهي (١٣٧). ۽ اسين (ڪڏهن) عذاب ڪيل نه ٿينداسون (١٣٨). پوءِ کيس ڪوڙو پانينئون تنهن ڪري کين هلاڪ ڪيوسون. بيشڪ ان (قصي) ۾ نشاني آهي ۽ منجهانئن گهڻا مڃڻ وارا نه هئا (١٣٩). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (١٤٠). ٿمود (جي قوم) پيغمبرن کي ڪوڙو پانيو (١٤١). جڏهن کين سندن پيءُ صالح چيو ته، (الله کان) ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (١٤٢).

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٣٣﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عَمْرُوهُنَّ ﴿١٣٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ
 مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٣٥﴾ أَتُرْكُونَ فِي مَا هُمْ بِهَا
 آمِنِينَ ﴿١٣٦﴾ فِي جَنَّتِ وَعَيْوُنِ ﴿١٣٧﴾ وَزُرُوعِ وَنَخْلِ طَلْعِهَا هَضِيمٌ ﴿١٣٨﴾
 وَتَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَرِهِينَ ﴿١٣٩﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عَمْرُوهُنَّ
 وَلَا تَطِيعُوا أَمْرَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٤٠﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَ
 لَا يُصْلِحُونَ ﴿١٤١﴾ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٤٢﴾ مَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ
 مِثْلُنَا ۗ فَأْتِ بآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٤٣﴾ قَالَ هَذِهِ نَاقَةٌ
 لَهَا شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿١٤٤﴾ وَلَا تَمْسُوهَا بِسَوْءٍ فَيَأْخُذَكُمْ
 عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٤٥﴾ فَعَقَرُوهَا فَاصْبِرُوا نَادِمِينَ ﴿١٤٦﴾ فَأَخَذَهُمُ
 الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً ۗ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٤٧﴾
 وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٨﴾ كَذَبَتْ قَوْمٌ لوطِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤٩﴾
 إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ لوطُ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٥٠﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٥١﴾
 فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عَمْرُوهُنَّ ﴿١٥٢﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ
 إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٥٣﴾ أَتَأْتُونَ الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١٥٤﴾ وَ
 تَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ مِنْ أَدْوَارِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٥٥﴾

بیشڪ آءِ اوهان لاءِ آمين پيغمبر آهيان (١٤٣). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو ميجو (١٤٤). ۽ آءُ اوهان کان ان (پيغام پهچائڻ) تي ڪو اجورو نه ٿو گهران، منهنجو اجورو رڳو جهانن جي پالڻهار تي آهي (١٤٥). اهو جيڪي هتي (دنيا ۾) آهي، تنهن ۾ اوهان کي بي پڙ ڇڏي ڏبو ڇا (ته هميشه آرام ۾ رهو)؟ (١٤٦). باغن ۾ ۽ چشمن ۾ (١٤٧). ۽ پوکڻ ۽ ڪڇڻ ۾ جن جا گوشا ڪنٿا آهن (١٤٨). ۽ ڪاريگر ٿي جبلن مان (تراشي) گهر بڻائندا آهيو (١٤٩). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو ميجو (١٥٠). ۽ انهن حد کان لنگهندڙن جو چيو نه ميجو (١٥١). جيڪي ملڪ ۾ بگيڙ وجهندا آهن ۽ سڌارو نه ڪندا آهن (١٥٢). چيائون ته تون رڳو جادو ڪيلن مان آهين (١٥٣). تون رڳو اسان جهڙو ماڻهو آهين، جيڪڏهن تون سچن مان آهين ته ڪا نشاني ان (١٥٤). (صالح) چيو ته هيءَ ڏاڇي آهي، ان جي (پاڻي) پيڻ لاءِ ۽ اوهان جي (پاڻي) پيڻ لاءِ واري جو ڏينهن مقرر ٿيل آهي (١٥٥). ۽ اوهين کيس ڪو ايذاءُ نه پهچائڻجو، نه ته اوهان کي وڏي ڏينهن جو عذاب پڪڙيندو (١٥٦). پوءِ ان جون ڪچون ڪپيائون (۽ ماري وڌائون) پوءِ پشيمان ٿيا (١٥٧). پوءِ کين عذاب پڪڙيو، بيشڪ ان ۾ نشاني آهي ۽ منجهانئن گهڻا ميجڻ وارا نه هئا (١٥٨). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (١٥٩). لوط جي قوم پيغمبرن کي ڪوڙو پانيو (١٦٠). جڏهن کين سندن پيءُ لوط چيو ته، (الله کان) ڇو نه ڊڄندا آهيو؟ (١٦١). بيشڪ آءُ اوهان جو آمين پيغمبر آهيان (١٦٢). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو ميجو (١٦٣). ۽ ان (پيغام پهچائڻ) تي اوهان کان ڪو اجورو نه ٿو گهران، منهنجو اجورو رڳو جهانن جي پالڻهار تي آهي (١٦٤). دنيا جهان جي نرن ڏانهن (بيچڙائيءَ لاءِ) ڇو ويندا آهيو؟ (١٦٥). ۽ جيڪي اوهان جي پالڻهار اوهان لاءِ اوهان جون زالون خالقون آهن تن کي ڇو ڇڏيندا آهيو؟ بلڪ اوهين حد کان لنگهندڙ قوم آهيو (١٦٦).

قَالُوا لَيْنٌ لَّمْ تَنْتَهَ يُلُوطُ التَّكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَجِينَ ﴿١٤٢﴾ قَالَ إِنِّي

لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَالِينَ ﴿١٤٣﴾ رَبِّ نَجِّنِي وَأَهْلِي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ فَجَنَّبْنَاهُ وَ

أَهْلَهُ أَجْمَعِينَ ﴿١٤٥﴾ إِلَّا جُوزَافِي الْغَابِرِينَ ﴿١٤٦﴾ ثُمَّ دَرَّزْنَا الْآخِرِينَ ﴿١٤٧﴾

وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطْرًا فَسَاءً مَطَرُ الْمُنذِرِينَ ﴿١٤٨﴾ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً

وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٤٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٠﴾

كَذَّبَ أَصْحَابُ عُيُوبِ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٥١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ أَلَا

تَتَّقُونَ ﴿١٥٢﴾ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٥٣﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا عِ

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَىٰ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٥٤﴾

أَوْفُوا الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِرِينَ ﴿١٥٥﴾ وَزُونُوا بِالْقِسطَاسِ

الْمُسْتَقِيمِ ﴿١٥٦﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ أَشْيَاءَهُمْ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ

مُفْسِدِينَ ﴿١٥٧﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالْحِيَلَةَ الْأُولَىٰ ﴿١٥٨﴾

قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٩﴾ وَمَا أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَ

إِنْ نُنْظِقُكَ لَيْسَ الْكَاذِبِينَ ﴿١٦٠﴾ فَأَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ

إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٦١﴾ قَالَ رَبِّي أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦٢﴾ فَكَذَّبُوهُ

فَأَخَذَهُمْ عَذَابٌ يَوْمَ الظُّلَّةِ إِنَّهُ كَانَ عَذَابٌ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٦٣﴾

چيائون ته، اي لوط! جيڪڏهن نه رهندين ته ضرور لوڏائين (١٦٧). لوط چيو ته بيشڪ آءُ اوهان جي ڪم کان رنج آهيان (١٦٨). اي منهنجا پالڻهار! جيڪي (هو) ڪندا آهن، تنهن جي شر کان مونکي ۽ منهنجي گهر جي ڀاتين کي بچاءِ! (١٦٩). پوءِ کيس ۽ سندس مڙني ڀاتين کي بچايوسون (١٧٠). سواءِ (هڪڙيءَ) ٻيڙيءَ زال جي جا رهيلن مان هئي (١٧١). وري (انهن) ٻين جي پاڙ پتي سون (١٧٢). ۽ مٿن (پهڻن جو) مينهن وسايوسون، پوءِ ڊيڄاريلن جو مينهن بچڙو آهي (١٧٣). بيشڪ هن ۾ وڏي نشاني آهي ۽ منجهانئن گهڻا مڃڻ ورا نه هئا (١٧٤). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (١٧٥). (شهر) ايڪه وارن پيغمبرن کي ڪوڙو پانيو (١٧٦). جڏهن کين شعيب چيو ته، (الله کان) ڇو نه ٿا ڊڄو؟ (١٧٧). بيشڪ آءُ اوهان لاءِ امين پيغمبر آهيان (١٧٨). پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو مڃو (١٧٩). ۽ آءُ اوهان کان ان (پيغام پهچائڻ) تي ڪو اجورو نه ٿو گهران، منهنجو اجورو رڳو جهانن جي پالڻهار تي آهي (١٨٠). ماڻ پورو ڀريو ۽ ڪس لائيندڙن مان نه ٿيو (١٨١). ۽ سنئين تاراڙيءَ سان توريو (١٨٢). ۽ ماڻهن کي سندن شيون گهٽ نه ڏيو ۽ ملڪ ۾ فساد تي بگيڙ نه وجهو (١٨٣). ۽ انهيءَ (الله) کان ڊڄو جنهن اوهان کي ۽ اڳينءَ خلق کي خلقيو (١٨٤). چيائون ته تون رڳو جادو ڪيلن مان آهين (١٨٥). ۽ تون رڳو اسان جهڙو ماڻهو آهين ۽ بيشڪ اسين توکي ڪوڙن مان پائيندا آهيون (١٨٦). جيڪڏهن تون سچن مان آهين ته اسان تي آسمان مان ڪا چپ ڪيراءِ (١٨٧). (شعيب) چيو ته، جيڪي اوهين ڪندا آهيو، سو منهنجو پالڻهار چڱيءَ طرح ڄاڻندو آهي (١٨٨). پوءِ ان کي ڪوڙو پانيائون، تنهن ڪري پاڇي واري ڏينهن جي عذاب کين پڪڙيو. بيشڪ اهو وڏي ڏينهن جو عذاب هو (١٨٩).

إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ١٩٠ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ١٩١ وَإِنَّهُ لَنَزْلٌ يُرْسِلُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ١٩٢ نَزَلَ بِهِ
 الرُّوحُ الْأَمِينُ ١٩٣ عَلَى قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ الْمُنذِرِينَ لَبِّسَانٍ
 عَرَبِيٍّ مُبِينٍ ١٩٤ وَإِنَّهُ لَفِي زُبُرِ الْأَوَّلِينَ ١٩٥ أَوْ لَمْ يَكُنْ آيَةً أَنْ
 يَعْلَمَهُ عُلَمَاءُ بَنِي إِسْرَائِيلَ ١٩٦ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلَى بَعْضِ الْأَعْجِينَ ١٩٧
 فَقَرَأَهُ عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِهِ مُؤْمِنِينَ ١٩٨ كَذَلِكَ سَلَكْنَاهُ فِي قُلُوبِ
 الْمُجْرِمِينَ ١٩٩ لِأَيُّ مُنُونٍ بِهِ حَتَّى يَرُوا الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ٢٠٠ فَيَأْتِيَهُمْ
 بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ٢٠١ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ مُنْظَرُونَ ٢٠٢
 أَفَبِعَدَايَا سَتَعَجِلُونَ ٢٠٣ أَفَرَأَيْتَ إِنْ مَتَّعْنَاهُمْ سِنِينَ ٢٠٤ ثُمَّ
 جَاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ٢٠٥ مَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَمْتَعُونَ ٢٠٦
 وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ٢٠٧ ذِكْرَىٰ وَمَا كُنَّا
 ظَالِمِينَ ٢٠٨ وَمَا تَنَزَّلَتْ بِهِ الشَّيَاطِينُ ٢٠٩ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا
 يَسْتَطِيعُونَ ٢١٠ إِنَّهُمْ عَنِ السَّمْعِ لَمَعَزُولُونَ ٢١١ فَلَا تَدْعُ مَعَ
 اللَّهِ هَا الْخَرَفَتُكُونَ مِنَ الْمُعَذِّبِينَ ٢١٢ وَأَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ
 الْأَقْرَبِينَ ٢١٣ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ٢١٤

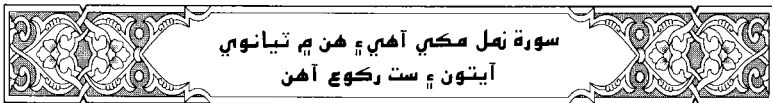
بیشڪ هن (احوال) ۾ (وڏي) نشاني آهي ۽ منجهانئن گهڻا مڃڻ وارا نه هئا (١٩٠). ۽ بیشڪ تنهنجو پالڻهار ئي غالب مهربان آهي (١٩١). ۽ بیشڪ اهو (قرآن) جهانن جي پالڻهار کان لاتل آهي (١٩٢). اُن کي روح الامين (يعني جبرئيل) لائو (١٩٣). تنهنجيءَ دل تي (هن لاءِ) ته ڊيچاريندڙن مان ٽئين (١٩٤). (جو) پڌريءَ عربيءَ ٻوليءَ ۾ آهي (١٩٥). ۽ بیشڪ سندس خبر اڳين صحيفن ۾ (الڪيل) آهي (١٩٦). انهن لاءِ (اها) نشاني نه آهي ڇا ته بني اسرائيلن جا عالم اُن (جي حقانيت) ڄاڻن ٿا (١٩٧). ۽ جيڪڏهن قرآن کي (عربن کان سواءِ ٻئي) ڪنهن عجميءَ تي نازل ڪريون ها (١٩٨). پوءِ اهو مٿن پڙهي ها ته ان کي (به) مڃڻ وارا نه ٿين ها (١٩٩). اهڙيءَ طرح گنهگارن جي دلين ۾ اهو (انڪار) وڌوسون (٢٠٠). اُن تي (ايسين) ايمان نه آڻيندا، جيسين ڏکوئيندڙ عذاب (نه) ڏسندا (٢٠١). پوءِ اوچتو وٽن عذاب ايندو ۽ اُهي بي خبر هوندا (٢٠٢). پوءِ چوندا ته اسين مهلت ڏنل ٿينداسون ڇا؟ (٢٠٣). پوءِ ڇو اسان جو عذاب تڪڙو گهرندا آهن؟ (٢٠٤). پوءِ ڏٺو اٿيئي ڇا ته جيڪڏهن کين ڪيئي ورهيه عيش ڪرڻ (جي مهلت) ڏيون (٢٠٥). وري وٽن اهو اچي جنهن جو انجام ڏنو پئي وين (٢٠٦). ته سندن آسودو هجڻ کانئن ڪجهه نه تاريندو! (٢٠٧). ۽ اهڙي ڪنهن ڳوٺ کي ناس نه ڪيوسون، جنهن لاءِ ڊيچاريندڙ (نه) هئا (٢٠٨). نصيحت ڏيڻ لاءِ، ۽ اسين ظالم نه هياسون (٢٠٩). ۽ اُن (قرآن) کي شيطانن نازل نه ڪيو آهي (٢١٠). ۽ نڪي کين جڳائيندو آهي ۽ نڪي ڪري سگهندا آهن (٢١١). بیشڪ اُهي (ملائڪن جي ڪلام) ٻڌڻ (جي جاءِ) کان پري ڪيل آهن (٢١٢). تنهن ڪري الله سان گڏ ڪنهن ٻئي معبود کي نه سڏ، نه ته عذاب وارن مان ٿيندين (٢١٣). ۽ پنهنجن ويجهن ماڻهن کي ڊيچار (٢١٤). ۽ مؤمنن مان جيڪو تنهنجي تابعداري ڪري، تنهن لاءِ پنهنجو بازو جهڪو ڪر (يعني نرمي ڪر) (٢١٥).

فَإِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٧﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ
 الرَّحِيمِ ﴿٢١٨﴾ الَّذِي يَرْبِكُ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقْلُبُكَ فِي السُّجُودِ ﴿٢١٩﴾
 إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلْ ابْتِغَاكُمْ عَلَىٰ مَنْ تَنْزَلُ الشَّيْطَانُ ﴿٢٢١﴾
 تَنْزَلُ عَلَىٰ كُلِّ آفَاكٍ أَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ وَأَكْثُرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾
 وَالشُّعْرَاءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ
 يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَأَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللَّهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا
 ظَلَمُوا أُوَسَّعْ لَهُمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا إِلَىٰ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾

سُورَةُ النَّمْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 طَسَّتِ تِلْكَ آيَاتُ الْقُرْآنِ وَكِتَابٍ مُبِينٍ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرَى
 لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٢﴾ الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَ
 هُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ
 زَيَّاتٌ لَهُمْ أَعْمَالُهُمْ فَهُمْ يَعْمَهُونَ ﴿٤﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ
 لَهُمْ سُوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْآخَسَرُونَ ﴿٥﴾

پوءِ جيڪڏهن تنهنجي نافرمانِي ڪن ته چؤ ته، جيڪي ڪندا آهيو تنهن کان بيشڪ آءٌ بيزار آهيان (۲۱۶). ۽ انهيءَ غالب مهربان (الله) تي ڀروسو ڪر (۲۱۷). جيڪو (تهجد وقت) تنهنجي اٿڻ مهل توکي ڏسي ٿو (۲۱۸). ۽ سجدي ڪندڙن ۾ تنهنجو ڦرڻ به ڏسي ٿو (۲۱۹). بيشڪ اهو ئي ٻڌندڙ ڄاڻيندڙ آهي (۲۲۰). اوهان کي سد (ن) ڏيان ڇا ته ڪنهن تي شيطان لهندا آهن؟ (۲۲۱). سڀڪنهن ٻڌاڪيءَ گنهگار تي لهندا آهن (۲۲۲). جو ٻڌل (ڳالهه ان جي ڪن ۾ آئي) وجهندا آهن ۽ منجهائڻ گهڻا ڪوڙا آهن (۲۲۳). ۽ گمراه (ماڻهو) ئي شاعرن جي تابعداري ڪندا آهن (۲۲۴). نه ڏٺو آئيئي ڇا، ته، اهي هر ميدان ۾ حيران ٿيندا آهن (۲۲۵). ۽ بيشڪ اهي اهو چوندا آهن، جيڪي نه ڪندا آهن (۲۲۶). پر جن ايمان آندو ۽ چڱا عمل ڪيا ۽ الله کي گهڻو ساربانئون ۽ (پنهنجي) ڏکونجڻ کان پوءِ بدلو ورتائون، (اهي گمراه نه آهن)، ۽ ظالم سگهوئي ڄاڻندا ته ڪهڙي موتن جي هنڌ وري موٽندا! (۲۲۷).

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

طس، هي قرآن ۽ پڌري ڪتاب جون آيتون آهن (۱). انهن مؤمنن لاءِ هدايت ۽ خوشخبري آهن (۲). جيڪي نماز پڙهندا آهن ۽ زڪوات ڏيندا آهن ۽ اهي آخرت تي (به) يقين رکندا آهن (۳). بيشڪ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن، تن لاءِ سندن ڪرتوت سينگارياسون، پوءِ اهي حيران رهندا آهن (۴). اهي اهي آهن جن لاءِ عذاب جي سختي آهي، اهي ئي آخرت ۾ توتي وارا آهن (۵).

وَإِنَّكَ لَتَلْقَىٰ الْقُرْآنَ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ عَلِيمٍ ١٤ إِذْ قَالَ مُوسَىٰ
 لِأَهْلِهِ إِنِّي آنستُ نَارًا سَأَلْتُكُمْ مِنْهَا فإخبروا أو آتيتكم بشهابٍ قَبَسٍ
 لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ١٥ فَلَمَّا جَاءَهَا نُورٌ دِيءٌ أَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ
 مِنْ حَوْلِهَا وَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ١٦ يُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ
 الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ١٧ وَأَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رآهَا تهتتزازًا كأنها حابٌ
 وَّلِيٌّ مَدْبُرٌ أَوَّلَمٌ يُعَقِّبُ يَوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا يَخَافُ لَدَىٰ
 الْمُرْسَلِينَ ١٨ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حَسَنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي
 غَفُورٌ رَحِيمٌ ١٩ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضًا مِنْ
 غَيْرِ سُوءٍ إِنِّي تُسِعُ آيَاتِ الْإِسْلَامِ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ إِنَّهُمْ كَانُوا
 قَوْمًا فَاسِقِينَ ٢٠ فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ آيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هَذَا
 سِحْرٌ مُّبِينٌ ٢١ وَجحدوا بها واستيقنتها أنفسهم ظلماً وعلواً
 فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ٢٢ وَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ
 سُلَيْمَانَ عَلَماً وَقَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ
 الْمُؤْمِنِينَ ٢٣ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا
 مَنْطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ٢٤

۽ (اي پيغمبر) بيشڪ توکي حڪمت واري ڄاڻندڙ (الله) وٽان قرآن ڏنو وڃي ٿو (۶). (ياد ڪر!) جڏهن موسيٰ پنهنجي گهر جي ڀاتين کي چيو ته بيشڪ مون باه ڏني آهي. اجهو اوهان وٽ اتان ڪا خبر آئيندس يا اوهان وٽ (ڪو) متل ٿانڊو آئيندس ته من اوهين پاڻ سيڪيو (۷). پوءِ جنهن مهل (باه) وٽ آيو (تنهن مهل) سڏيو ويو ته جو باه ۾ ۽ جو سندس چوگرد آهي، سو برڪت وارو ڪيو ويو آهي ۽ جهانن جو پالڻهار الله پاڪ آهي (۸). (چيو ويو ته) اي موسيٰ! بيشڪ (ڳالهه هيءَ آهي ته) آءُ الله غالب حڪمت وارو آهيان (۹). ۽ پنهنجيءَ لٺ کي اچل، پوءِ جنهن مهل ان کي چرندو ڏٺائين جٽڪ اها نانگ آهي (تنهن مهل) پني ڏيئي ڀڳو ۽ پوئتي نه موٽيو (چيوسون ته) اي موسيٰ! نه ڊڄ بيشڪ مون وٽ پيغمبر نه ڊڄندا آهن (۱۰). پر جنهن ظلم ڪيو وري مدائيءَ کان پوءِ مٿاهي چڱائي ڪيائين ته بيشڪ (انهيءَ لاءِ) آءُ بخشهار مهربان آهيان (۱۱). ۽ پنهنجو هٿ پنهنجي گريبان ۾ گهيڙ ته بي عيب چمڪندڙ ٿي نڪري (انهن ٻن معجزن سان) جي نون معجزن ۾ (داخل) آهن، فرعون ۽ سندس قوم ڏانهن (وڃ). بيشڪ آهي بدڪار قوم آهن (۱۲). پوءِ جنهن مهل اسان جون چٽيون آيتون وٽن پهتيون، (تنهن مهل) چيائون ته، هيءُ پٿرو جادو آهي (۱۳). ۽ بي انصافيءَ ۽ وڏائيءَ کان انهن (نشانين) جو انڪار ڪيائون، حالانڪ سندن دلين انهن کي پڪ ڄاتو هو (ته الله جي طرف کان آيل آهن). پوءِ ڏس ته فسادين جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي (۱۴). ۽ بيشڪ دائود ۽ سليمان کي علم ڏنوسون ۽ هنن چيو ته، سڀ ساراهه انهيءَ الله کي جڳائي جنهن پنهنجن گهڻن مؤمن ٻانهن تي اسان کي فضيلت ڏني آهي (۱۵). ۽ سليمان دائود جو وارث ٿيو ۽ چيائين ته اي انسانو! اسان کي پڪين جي ٻولي سيکاري ويئي آهي ۽ اسان کي سڀڪا نعمت ڏني ويئي آهي، بيشڪ اها ئي پٿري پلائي آهي (۱۶).

وَحِشْرَ لَسْلِيمٍ مِنْ جُنُودِهِ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَمَنْ يُوزَعُونَ ^(١٤)
 حَتَّىٰ إِذَا اتَّوَعَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا
 مَسْكِنَكُمْ لَا يَحْطِبَنَّكُمْ سُلَيْمٌ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ^(١٥)
 فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ
 نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا
 تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ^(١٦) وَتَفَقَّدَ
 الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَأَ أَرَى الْهُدَىٰ هَدًى أَمْ كَانُ مِنَ الْغَائِبِينَ ^(١٧)
 لَأَعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لِيَأْتِنِي بِسُلْطٰنٍ
 مُبِينٍ ^(١٨) فَمَكَتْ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ مَحْطُ بِهِ وَ
 جِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبِيٍّ يَقِينٍ ^(١٩) إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ
 وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ عَظِيمٌ ^(٢٠) وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا
 يَسْبُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَرِيًّا لَهُمُ الشَّيْطٰنُ أَعْمٰلُهُمْ
 فَصَدَّ هُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهَمُّ لَا يَهْتَدُونَ ^(٢١) أَلَا يَسْجُدُونَ لِلَّهِ
 الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ
 وَمَا تُعْلِنُونَ ^(٢٢) اللَّهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ^(٢٣)

۽ سليمان لاءِ جنن ۽ ماڻهن ۽ پکين مان سندس لشڪر گڏ ڪيا ويا، پوءِ اهي لڳو لڳ صفون ٻڌائي بيهاريا ويندا هئا (١٧). تانجو جڏهن ڪولين جي ميدان تي پهتا (تڏهن) هڪ ڪول چيو ته، اي ڪوليون! اوهين پنهنجن ٻرڙن ۾ گهڙو ته سليمان ۽ سندس لشڪر پنهنجي بي خبريءَ ۾ اوهان کي نه لتاڙين (١٨). پوءِ (سليمان) ان جي ڳالهائڻ کان مرڪي ڪليو ۽ چيائين ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي توفيق ڏي ته تنهنجي انهن نعمتن جو شڪر ڪريان، جي مون تي ۽ منهنجي ماءُ پيءُ تي ڪيون اٿيئي ۽ (توفيق ڏيم) ته اهڙا چڱا ڪم ڪريان جن کان تون راضي ٿين ۽ مون کي پنهنجيءَ باجه سان پنهنجن صالحن ٻانهن ۾ داخل ڪر (١٩). ۽ پکين جي جانچ پڙتال ڪيائين، پوءِ (هڏهه کي نه ڏسي ڪري) چيائين ته، مون کي ڇا (ٿيو) آهي، جو هڏهه نه ٿو ڏسان يا هو غيرحاضر آهي؟ (٢٠). ضرور سخت سزا ڏيندومانس يا ضرور ڪهندوسانس يا مون وٽ ڪو پڌرو دليل آهي (٢١). پوءِ گهڻو نه ترسيو ته (اچي) چيائين ته اهڙي خبر آندي اٿم جنهن جي تو کي ڪا سڌ نه هئي ۽ (شهر) سبا کان (هيءَ) پڪي خبر تو وٽ آندي اٿم (٢٢). بيشڪ مون هڪ عورت ڏني جا انهن تي بادشاهي ٿي ڪري ۽ کيس سڀ ڪا نعمت ڏني ويئي آهي ۽ ان کي وڏو تخت (به) آهي (٢٣). کيس ۽ سندس قوم کي الله کان سواءِ سچ جي پوڄا ڪندو ڏٺم ۽ شيطان انهن لاءِ سندن ڪرتوت سينگاريا آهن ۽ کين (الله جي) واٽ کان جهليو اٿس، تنهن ڪري اهي هدايت نه ٿا لهن (٢٤). (اهي) انهيءَ الله کي سجدو ڇو نه ٿا ڪن، جو آسمانن ۽ زمين جون ڳجهيون شيون پڌريون ڪندو آهي؟ ۽ جيڪي لڪائيندا آهيو ۽ جيڪي پڌرو ڪندا آهيو سو (به) ڄاڻندو آهي (٢٥). الله (اهو آهي جو) ان کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جي لائق نه آهي (اهو) وڏي عرش جو پالڻهار آهي (٢٦).

قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٨﴾ اذْهَبْ بِكِتَابِي
 هَذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ فَانظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٩﴾ قَالَتْ
 يَا أَيُّهَا الْمَلَأُؤِنَّ الْقَبِي إِلَى كِتَابِ كَرِيمٍ ﴿٣٠﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ
 بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٣١﴾ أَلَا تَعْلَمُونَ أَعْلَى وَأَتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٢﴾
 قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُؤِنَّ فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا
 حَتَّى تَشْهَدُونِ ﴿٣٣﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُو آقُوَّةٍ وَأَوْلُوا أَبَاسٍ شُدِيدَةٌ
 وَالْأَمْرُ إِلَيْكَ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٣٤﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ
 إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً ۗ وَ
 كَذَلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٥﴾ وَإِنِّي مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنظُرْهُ بِعَمِّ
 يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٦﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتَيْتُكُمْ بِمَالٍ فَمَا
 أَتَيْتُكُمْ بِخَيْرٍ مِمَّا آتَيْتُكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٧﴾ ارْجِعْ
 إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَّا قَبْلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِّنْهَا
 أَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٨﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُؤِنَّ يَا تَيْبِي بَعْرَشَهَا
 قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٩﴾ قَالَ عَفْرَيْتُ مِنَ الْجِنِّ أَنَا آتِيكَ
 بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَّقَامِكِ ۖ وَإِنِّي عَلَيْكَ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٤٠﴾

(سليمان) چيو ته، ڏسندا سين ته سچ چيو اٿيئي يا ڪوڙن مان آهين (٢٧). هيءُ منهنجو خط ڪٿي وڃ، پوءِ اهو انهن ڏانهن اچل، وري کانئن منهن ڦيراءِ، پوءِ ڏس ته ڇا ٿا ورندي ڏين؟ (٢٨). (بلقيس خط ڏسي) چيو ته، اي سردارو! مون ڏانهن مانائتو خط اچليو. ويو آهي (٢٩). بيشڪ اهو (خط) سليمان وٽان (ايل) آهي ۽ بيشڪ اهو الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع) آهي (٣٠). (هن مضمون سان لکيل آهي) ته منهنجي اڏو وڌائي نه ڪريو ۽ مون وٽ مسلمان ٿي اچو (٣١). (بلقيس وري) چيو ته، اي سردارو! منهنجي ڪم ۾ مون کي صلاح ڏيو، (آءٌ) ڪو ڪم ايسين نپيريندڙ نه آهيان، جيسين اوهين حاضر (نه) ٿيندو (٣٢). چيائون ته، اسين زوراور ۽ ڏاڍا جنگي جوان آهيون ۽ معاملو تنهنجي حوالي آهي، پوءِ نهار ته ڇا ٿي حڪم ڪرين؟ (٣٣). چيائين ته بيشڪ بادشاهه جنهن مهل ڪنهن ڳوٺ ۾ گهڙندا آهن، (تنهن مهل) ان کي اجازيندا آهن ۽ ان جي مانوارن کي بي مانو ڪندا آهن ۽ (سڀئي بادشاهه) ائين ئي ڪندا آهن (٣٤). ۽ بيشڪ آءٌ انهن ڏانهن ڪا سوکڙي موڪليان ٿي، پوءِ ڏسان ته قاصد ڇا سان موٽن ٿا؟ (٣٥). پوءِ جنهن مهل سليمان وٽ (قاصد) آيو، (تنهن مهل سليمان) چيو ته، اوهين مون کي مال سان امداد ڪريو ٿا ڇا؟ پوءِ جيڪي مون کي الله ڏنو آهي، سو انهي کان پلو آهي، جيڪي اوهان کي ڏنو اٿس، بلڪ اوهين پنهنجن سوغاتن سان خوش ٿا ٿيو (٣٦). (سنڌن سوگڙين سميت) انهن ڏانهن موٽي وڃ، (اسين) بيشڪ اهڙا لشڪر وٺن آئيندا سون، جن جي سامهون ٿيڻ جي انهن کي ڪا مجال نه هوندي ۽ ان هنڌان کين بلڪل بيمانو ڪري ڪينداسون ۽ آهي ذليل هوندا (٣٧). (سليمان) چيو ته، اي سردارو! اوهان مان ڪو انهن جي مسلمان ٿي مون وٽ اچڻ کان اڳ سندس تخت مون وٽ آئيندو؟ (٣٨). جنهن مان هڪڙي وڏي جن چيو ته، تون پنهنجي جاءِ تان ائين تههن کان اڳي آءٌ اهو تو وٽ آئيندس ۽ بيشڪ آءٌ مٿس وڏو سگهارو معتبر آهيان (٣٩).

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ الْكِتَابِ أَنَا آتِيكَ بِهِ قَبْلَ
 أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رآه مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ
 هَذَا مِن فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي أَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَنْ
 شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ
 كَرِيمٌ ﴿٢٠﴾ قَالَ نَكَرُوا وَالْهَاعِرَشَ هَانُظُرًا تَهْتَدِي أَمْ تَكُونُ
 مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قَيْلَ أَهْلَكُنَا
 عَرْشُكَ ط قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ وَأُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَ
 كُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٢٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللَّهِ
 إِنَّهَا كَانَتْ مِنْ قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٢٣﴾ قَيْلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ
 فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِيهَا ط قَالَ إِنَّهُ
 صَرْحٌ مُّسَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرِهِ ط قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَ
 أَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٢٤﴾ وَلَقَدْ أَسْلَمْنَا إِلَى
 ثَمُودَ إِذْ أَخَاهُمْ صَالِحًا أَنْ اعْبُدُوا اللَّهَ فَإِذْ أَخَاهُمْ فَرِيقًا
 يَخْتَصِمُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ يَقَوْمِ لِمَ تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ
 الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٢٦﴾

(ٻيو) شخص جنهن وٽ ڪتاب مان علم هو، (تنهن) چيو ته، تنهنجي نگاهه جي توڙي ڏانهن موٽڻ کان اڳي آءُ اهو (تخت) تو وٽ آڻيندس. پوءِ جنهن مهل (سليمان) اهو پاڻ وٽ رکيل ڏٺو، (تنهن مهل) چيائين ته هيءُ منهنجي پالڻهار جي فضل مان آهي (هن لاءِ) ته مون کي پرکي ته شڪر ڪريان ٿو يا بي شڪري ڪريان ٿو ۽ جيڪو شڪر ڪندو سو رڳو پنهنجي (نفعي) لاءِ شڪر ڪندو ۽ جنهن بي شڪري ڪئي ته منهنجو پالڻهار بي پرواهه ڪرم ڪندڙ آهي (٤٠). (سليمان) چيو ته، اُن جي تخت کي اُن (جي آزمائش) لاءِ بدليو ته ڏسون ته سچائي ٿي يا اُنهن مان ٿي ٿي، جيڪي نه سچائڻ؟ (٤١). پوءِ جنهن مهل (بلقيس) آئي (تنهن مهل) چيو ويو ته، تنهنجو تخت ههڙو آهي ڇا؟ چيائين ته هيءُ جڻڪ اهو ئي آهي ۽ هن کان اڳ (سليمان جي سچائيءَ بابت) اسان کي ڄاڻ ڏني ويئي هئي ۽ اسين حڪم مڃيندڙ آهيون (٤٢). ۽ الله کان سواءِ جنهن جي پوڄا ڪندي هئي، تنهن کان کيس (سليمان) جهليو، بيشڪ اها ڪافرن جي قوم مان هئي (٤٣). اُن کي چيو ويو ته، محلات ۾ گهڙ! پوءِ اها جنهن مهل ڏٺائين (تنهن مهل) اُن کي پاڻيءَ جو تلاءُ پانڀائين ۽ پنهنجن پنين تان ڪپڙو لٽائين (سليمان) چيو ته، اها محلات شيشن سان جڙيل آهي. چيائين ته اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ مون پاڻ تي پاڻ ظلم ڪيو ۽ (هاڻي) جهانن جي پالڻهار الله کي سليمان سميت مڃيم (٤٤). ۽ بيشڪ ٿمود (قوم) ڏانهن سندن پيءُ صالح کي موڪليو سون ته الله جي عبادت ڪريو، پوءِ اهي اُن مهل به ٿوليون ٿي جهڳڙو ڪندا رهندا (٤٥). (صالح) چيو ته، اي منهنجي قوم! اوهين چڱائي کان اڳ بوائيءَ جي تڪڙ جو ڪندا آهيو؟ الله کان بخشش ڇو نه ٿا گهرو ته من اوهان تي رحم ڪيو وڃي (٤٦).

قَالُوا الظَّيْرُنَا بَيْتٌ وَمَعَكُمْ قَالَ ظَيْرُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ بَلْ
 أَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٢٤﴾ وَكَانَ فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ
 فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصِلِحُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا اتَّقُوا اللَّهَ يَا اللَّهُ لِنَبِيِّتِهِ وَ
 أَهْلِهِ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ لَوْلِيَّهِ مَا شَهِدْنَا مَا هَلَكَ أَهْلُهُ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٢٦﴾
 وَمَكْرُؤًا مَكْرُؤًا مَكْرُؤًا مَكْرُؤًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٧﴾ فَأَنْظُرْ كَيْفَ
 كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ أَنَا دَمَرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٢٨﴾ فَتِلْكَ
 بَيِّنَاتٌ خَاوِيَةٌ لِمَا ظَلَمُوا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾
 وَانجِبْنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَأَكُنُوا يَتَّقُونَ ﴿٣٠﴾ وَلَوْ طَإِذُ قَالَ
 لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ وَأَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٣١﴾ أَيْنَكُمْ
 لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ
 تَجْهَلُونَ ﴿٣٢﴾ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَخْرِجُو آلَ
 لُوطٍ مِنْ قَرْيَتِكُمْ أَنْهُمْ أَنْسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٣٣﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَ
 أَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَّرْنَا مِنَ الْعَذِيبِ ﴿٣٤﴾ وَأَمْطَرْنَا
 عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَنَسَاءَ مَطَرِ الْمُنذَرِينَ ﴿٣٥﴾ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ
 عَلَى عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَى اللَّهُ خَيْرٌ مِمَّا يَشْرِكُونَ ﴿٣٦﴾

چيائون ته، توکي ۽ تنهنجي سنگت کي نياڳو سمجهيوسون (صالح) چيو ته، اوهان جو نياڳ الله وٽ آهي، بلڪ اوهين پرکيل قوم آهيو (٤٧). ۽ (ان) شهر ۾ نوچڻا هئا جي ملڪ ۾ ڏکيڙ وجهندا هئا ۽ سڌارو نه ڪندا هئا (٤٨). انهن الله جو قسم پاڻ ۾ کڻي چيو ته، صالح کي ۽ سندس گهروارن کي راتاهو هڻي ماريون، وري سندس وارث کي ضرور چونڊاسين ته، (اسين) سندس گهروارن جي هلاڪ ٿيڻ مهل حاضر نه هئاسون ۽ بيشڪ اسين سچا آهيو (٤٩). ۽ هنن هڪڙي قسم جو فريب ڪيو ۽ اسان (به) هڪڙي قسم جي رت رڻي ۽ اهي بي خبر هئا (٥٠). پوءِ (اي پيغمبر!) نهار ته سندن فريب جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي! جو اسان کين ۽ سندن ساريءَ قوم کي ناس ڪيو (٥١). پوءِ انهيءَ سببان جو ظلم ڪيائون، اهي سندن گهر اجڙيل آهن، ڄاڻندڙ قوم لاءِ بيشڪ هن ۾ وڏي نشاني آهي (٥٢). ۽ جن ايمان آندو ۽ پرهيزگاري ڪئي تن کي بچايوسين (٥٣). ۽ لوط کي (موڪليو سون). جڏهن پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته، اوهين بيحيائيءَ (جو ڪم) ڇو ڪندا آهيو ۽ اوهين ڏسندا (به) آهيو؟ (٥٤). اوهين زالن کي ڇڏي مردن ڏانهن شهوت سان ڇو ويندا آهيو؟ بلڪ اوهين جاهل قوم آهيو (٥٥). تڏهن سندس قوم جي ورندي رڳو هيءَ هئي ته، چيائون ته پنهنجي ڳوٺ مان لوط جي گهروارن کي تڙيو، ڇو ته اهي ماڻهو پاڪ هجڻ گهرندا آهن (٥٦). پوءِ کيس ۽ سندس گهروارن کي بچايوسون، سواءِ سندس زال جي، جنهن کي پوئتي رهيلن مان نهرايوسون (٥٧). ۽ مٿن مينهن وسايوسون، پوءِ ڊيچاريلن جو مينهن بچڙو آهي (٥٨). (اي پيغمبر!) چئو ته، سڀ ساراه الله کي جڳائي ۽ سندس انهن ٻانهن تي سلام هجي جن کي پسند ڪيائين. الله ڀلو آهي يا اهو جنهن کي (اهي الله جو) شريڪ بڻائيندا آهن؟ (٥٩).

اَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِّنَ
 السَّمَاءِ مَاءً فَاَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ
 لَكُمْ اَنْ تَنْبِتُوْا اَشْجَرَهَا ؕ اِلَّا مَعَ اللّٰهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعِدُوْنَ ۝٦٠
 اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ قَرَارًا وَّجَعَلَ خِلَالَهَا اَنْهَارًا وَّجَعَلَ
 لَهَا رَواسِي وَّجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ؕ اِلَّا مَعَ اللّٰهِ
 بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ۝٦١ اَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ
 وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْاَرْضِ ؕ اِلَّا مَعَ اللّٰهِ
 قَلِيْلًا مَّا تَذَكَّرُوْنَ ۝٦٢ اَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَا
 الْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلِ الرِّيْحَ بُشْرًا اَبِيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهٖ ۝٦٣
 اِلَّا مَعَ اللّٰهِ مَعَ اللّٰهِ تَعَالَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُوْنَ ۝٦٤ اَمَّنْ يَبْدُوْا
 الْخَلْقَ ثُمَّ يَعِيْدُهُ وَمَنْ يَرِزُكُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ
 اِلَّا مَعَ اللّٰهِ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِيْنَ ۝٦٥
 قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ
 وَمَا يَشْعُرُوْنَ اٰيٰنًا يَبْعَثُوْنَ ۝٦٦ بَلِ ادْرٰكَ عَلَيْهِمْ فِي
 الْاٰخِرَةِ ۝٦٧ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِّنْهَا ۝٦٨ بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُوْنَ ۝٦٩

(نہ بلڪ پڇون ٿا ته) اهو ڪير آهي، جنهن آسمانن ۽ زمين کي بڻايو ۽ اوهان لاءِ آسمان مان پاڻي وسايو؟ پوءِ ان سان (هر طرح جا) رونق وارا باغ ڄمايائون، انهن (باغن) جي وڻن جي ڄمائڻ جي اوهان کي (ڪا سگهه) نه هئي. الله سان ڪو ٻيو معبود آهي ڇا؟ بلڪ آهي (اهڙي) قوم آهن جو (سڌي رستي کان) تڙي هلندا آهن (۶۰). (نہ بلڪ پڇون ٿا ته) زمين کي تڪاءُ وارو ڪنهن ڪيو؟ ۽ ان جي وچ ۾ نهرون (ڪنهن) پيدا ڪيون؟ ۽ مٿس جبل (ڪنهن) پيدا ڪيا؟ ۽ ٻن دريائن جي وچ ۾ (ڪنهن) اوت بڻائي؟ الله سان ڪو ٻيو معبود آهي ڇا؟ بلڪ انهن مان گهڻا نہ ڄاڻندا آهن (۶۱). (نہ بلڪ پڇون ٿا ته) پریشان حال جي دعا ڪير قبول ڪندو آهي جڏهن (هو) الله کي سڏيندو آهي ۽ (ڪير) تڪليف دور ڪندو آهي؟ ۽ اوهان کي زمين ۾ (ڪير اڳين جو) وارث ڪندو آهي؟ الله سان ڪو ٻيو معبود آهي ڇا؟ اوهين گهٽ نصيحت وٺندا آهيو (۶۲). (نہ بلڪ پڇون ٿا ته) اوهان کي بر ۽ بحر جي اونداھين ۾ ڪير (ستو) رستو ڏيکاريندو آهي؟ ۽ پنهنجيءَ ٻاجھ (يعني مينهن) کان اڳ خوشخبري ڏيندڙ هوائن کي ڪير گهلائيندو آهي؟ الله سان ڪو ٻيو معبود آهي ڇا؟ (ڪافر) جيڪي شريڪ مقرر ڪندا آهن، تن کان الله تمام مٿاهون آهي (۶۳). ڀلا نئين سر خلق ڪير بڻائيندو آهي؟ وري ٻيهر ان کي بڻائيندو. ۽ اوهان کي آسمان ۽ زمين مان ڪير روزي ڏيندو آهي؟ الله سان ڪو ٻيو معبود آهي ڇا؟ (اي پيغمبر کين) چؤ ته، جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته پنهنجي حجت آڻيو (۶۴). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته، آسمانن ۽ زمين ۾ جيڪي بہ آهن، سي الله کان سواءِ ڳجهہ نہ ڄاڻندا آهن ۽ نڪي ڄاڻندا آهن ته ڪڏهن وري اٿاربن (۶۵). بلڪ سندن ڄاڻپ آخرت (جي نسبت) ۾ عاجز ٿي پئي آهي، بلڪ آهي ڪانئس شڪ ۾ آهن، (نہ!) بلڪ ان (جي سمجھ) کان انڌا آهن (۶۶).

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِذَا كُنَّا تُرَابًا وَآبَاءُ وَنَابِئَاتِنَا
 لَمُخْرَجُونَ ﴿٤٠﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَآبَاءُ وَنَابِئَاتِنَا
 قَبْلَ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٤١﴾ قُلْ سِيرُوا
 فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٤٢﴾
 وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٤٣﴾
 وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٤﴾ قُلْ
 عَلَيَّ أَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٤٥﴾
 وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
 يَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا
 يُعْلِنُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا مِنْ غَآيِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي
 كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٤٨﴾ إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَفُصُّ عَلَى بَنِي
 إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٤٩﴾ وَإِنَّهُ
 لَهْدَى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ رَبَّكَ
 يَقْضِي بَيْنَهُمْ بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٥١﴾
 فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٥٢﴾

۽ ڪافر چوندا آهن ته، جڏهن اسين مٽي ٿيندا سون ۽ اسان جا پيءُ ڏاڏا (به تڏهن به) اسين وري قبرن مان ڪڍياسون ڇا؟ (۶۷). بيشڪ اسان کي ۽ اسان جي پيءُ ڏاڏن کي هن کان اڳ انهيءَ (ڳالهه) جو انجام ڏنو ويو آهي. هيءُ رڳو اڳين جون آکاڻيون آهن (۶۸). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته، زمين ۾ گهمو ۽ ڏسو ته گنهگارن جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي هئي (۶۹). ۽ (اي پيغمبر!) مٿن ڏک نه ڪر ۽ سندن فريب ڪرڻ کان خفتگيءَ ۾ نه ره (۷۰). ۽ چوندا آهن ته جيڪڏهن اوهين سڃا آهيو ته اهو انجام ڪڏهن ٿيندو (۷۱). (کين) چؤ ته، جيڪي تڪڙو گهرندا آهيو، تنهن مان ڪجهه متان اوهان جي پٺيءَ پويان (ويجهو) هجي (۷۲). ۽ بيشڪ تنهنجو پالڻهار ماڻهن تي فضل ڪرڻ وارو آهي، پر گهڻا ماڻهو شڪر نه ڪندا آهن (۷۳). ۽ سندن سينا جيڪي لڪائيندا آهن ۽ جيڪي پٿرو ڪندا آهن، سو تنهنجو پالڻهار بيشڪ ڄاڻندو آهي (۷۴). ۽ آسمان ۽ زمين ۾ اهڙي ڪا (شيءَ) ڳجهي نه آهي، جا پڌري ڪتاب ۾ (لکيل) نه آهي (۷۵). بيشڪ هيءُ قرآن بني اسرائيلن کي گهڻيون آهي ڳالهيون بيان ڪندو آهي، جن بابت آهي تڪرار ڪندا هئا (۷۶). ۽ بيشڪ اهو مومنن لاءِ هدايت ۽ پاڇهه آهي (۷۷). بيشڪ تنهنجو پالڻهار پنهنجي حڪم سان سندن وچ ۾ نيرو ڪندو ۽ اهو غالب ڄاڻندڙ آهي (۷۸). پوءِ (اي پيغمبر! تون) الله تي ڀروسو ڪر، بيشڪ تون پڌري سچي (دين) تي آهين (۷۹).

إِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ إِذَا
 وَكُوا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَادِي الْعُمَىٰ عَنْ صَلَاتِهِمْ
 إِنَّ تَسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَ
 إِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ
 تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَ
 يَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ
 بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوكَ قَالَ كَذَّبْتُمْ
 بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عُلَمَاءًا مَّا ذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾
 وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾
 أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا الْيَمْلَ لَيْسَكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مَبْصُرًا
 إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ
 فِي الصُّورِ فَنَزَعُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ
 إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ۗ وَكُلُّ أَتَوْهُ ذَخِيرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ
 تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ ۗ صُنِعَ اللَّهُ
 الَّذِي أَنْتَقَنَ كُلَّ شَيْءٍ ۖ إِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾

بیشڪ تون نڪي مٿن کي ٻڌائي سگهندين ۽ نڪي ٻوڙن کي سدَ ٻڌائي سگهندين، جڏهن (هو) پٺي ڏيئي قرن (۸۰). ۽ نڪي تون انڌن کي سندس گمراهيءَ کان (موتڻ لاءِ) ستو رستو ڏيکاريندڙ آهين (تون) رڳو انهيءَ کي ٻڌائيندين جيڪو اسان جي آيتن تي ايمان آڻيندو، پوءِ اُهي فرمانبردار آهن (۸۱). ۽ جڏهن مٿن (عذاب جو) انجام لازم ٿيندو، (تڏهن) انهن لاءِ هڪ جانور زمين مان ڪينداسون، جو ساڻن ڳالهائيندو، انهيءَ ڪري جو ماڻهو اسان جي آيتن تي يقين نه رکندا هئا (۸۲). ۽ انهيءَ ڏينهن، جو سڀڪنهن امت مان اهڙي ٽولي کي کڙو ڪندا سون، جنهن اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڄاتو ٿي، پوءِ اُهي (هڪ ٻئي جي پهچڻ تائين) بيهاريا ويندا (۸۳). تانجو جڏهن (سڀ) ايندا (تڏهن الله) چوندو ته، اوهان منهنجين آيتن کي ڇو ڪوڙو ڄاتو هو؟ ۽ انهن کي اوهان سمجهو به نه هيو يا (ڇڻو ته) اوهان ڪهڙو ڪم ڪيو ٿي؟ (۸۴). ۽ سندن ظلم ڪرڻ سببان مٿن (عذاب جو) انجام لازم ٿي چڪو، پوءِ اُهي (ماڻهو) ڳالهائي نه سگهندا (۸۵). نه ڏٺو اٿن ڇا ته، اسان رات کي (هن لاءِ) پيدا ڪيو ته منجهس آرام وٺن ۽ ڏينهن کي روشن (ٻڌايوسون) بيشڪ هن ۾ مڃيندڙ قوم لاءِ (منهنجي قدرت جون) نشانين آهن (۸۶). ۽ (ياد ڪريو) جنهن ڏينهن صور ۾ ڦوڪيو (تنهن ڏينهن) جيڪي آسمانن ۾ آهن ۽ جيڪي زمين ۾ آهن، سي سڀيئي گهٻرائيندا، پر جن لاءِ الله گهريو آهي، (سي نه گهٻرائيندا) ۽ سڀڪو وٽس عجز انڪساري سان ايندو (۸۷). ۽ تون جبلن کي ڏسين ٿو، انهن کي (زمين ۾) ڄميل پائڻين ٿو؟ حالانڪ اُهي ڪڪرن جي هلڻ وانگر هلندا (اها انهيءَ) الله جي ڪاريگري آهي، جنهن سڀڪنهن شيءِ کي پڪو ڪري جوڙيو آهي، بيشڪ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي اهو خبر رکندڙ آهي (۸۸).

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ

أَمْثُونَ ﴿١٨﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وَجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ

يُخْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ أَنْ عَبَّدَ رَبِّ هَذِهِ

الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأَمْرُهُ أَنْ أَكُونَ مِنَ

الْمُسْلِمِينَ ﴿٢٠﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمِنْ أُمَّتِي وَأَنَا يَهْتَدِي لِنَفْسِي

وَمَنْ ضَلَّ فَضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٢١﴾ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ

سَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾

سُورَةُ الْقَصَصِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

طَسَمَ ﴿١﴾ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُو عَلَيْكَ مِنْ نَبَأِ

مُوسَى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ فِرْعَوْنَ

عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلْنَا لَهُ شِيعَةً يَتَّبِعُونَ طَائِفَةٌ

مِنْهُمْ يُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ

الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتَضَعُوا

فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ آيَةً وَيَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

جيڪو نيڪي آڻيندو، تنهن لاءِ ان کان پلو (بدلو) آهي ۽ اهي ان ڏينهن جي گهٽائڻ کان امن وارا هوندا (۸۹). ۽ جيڪي گناهه آڻيندا تن جا منهن باهه ۾ اونڌا ڪري وجهبا (چيو ويندو) ته جيڪي ڪندا هيئو، تنهن کان سواءِ ٻيوڪو بدلو نه ٿو ڏجي (۹۰). (اي پيغمبر چئو ته) مون کي ته (هيءُ) حڪم ڪيل آهي ته هن شهر (مڪي) جي مالڪ جي عبادت ڪريان، جنهن ان کي تعظيم وارو ڪيو ۽ ۽ سڀڪا شيءِ سندس آهي ۽ مون کي حڪم ڪيل آهي ته مسلمانن مان هجان (۹۱). ۽ (هيءُ) قرآن پڙهان، پوءِ جيڪو هدايت وارو ٿيو سو رڳو پاڻ لاءِ هدايت وارو ٿي ٿو ۽ جيڪو گمراه ٿيو ته چؤ ته آءٌ رڳو ڊيڄاريندڙ آهيان (۹۲). ۽ چؤ ته، سڀ ساراهه الله کي جڳائي، (اهو) اوهان کي پنهنجيون نشانين سگهو ڏيکاريندو، پوءِ جن کي (اوهين) سڃاڻيندو ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن کان اوهان جو پالڻهار بي خبر نه آهي (۹۳).

سورة قصص مڪي آهي ۽ هن ۾ اناسي
آينون ۽ نو رکوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

طسم (۱). هيءُ پڌري ڪتاب جون آيتون آهن (۲). (اي پيغمبر!) موسيٰ ۽ فرعون جو ڪجهه احوال مؤمن ماڻهن (جي ٻڌائڻ) لاءِ توکي سچيءَ طرح پڙهي ٻڌايون ٿا (۳). بيشڪ فرعون ملڪ ۾ وڏائي ڪئي هئي ۽ ان جي رهڻ وارن کي توليون توليون ڪري ڇڏيون هيائين، منجهانئن هڪ توليءَ کي هيٺو ڪيو هيائين، جو سندن پٽ ڪهندو هو ۽ سندن ڌيئرون جيئريون ڇڏيندو هو. بيشڪ اهو فسادين مان هو (۴). ۽ گهريوسون ته جن کي ملڪ ۾ هيٺو ڪيو ويو هو، تن تي احسان ڪريون ۽ کين اڳواڻ بڻايون ۽ کين وارث ڪريون (۵).

وَنُبِّئْنَا لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا
 مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ^٦ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ
 أَرْضِعِيهِ فَإِذَا اخْفَتِ عَلَيْهِ فَالْقِيَّةِ فِي الْبَيْمِ وَلَا
 تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ^٧
 فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ
 فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِبِينَ^٨ وَقَالَتِ
 امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قَرَّتْ عَيْنِي لِىَٰ وَكَأَنَّ لِي تَفْتُلُوهُ^٩
 عَلَيَّ أَنْ يَنْفَعَنِي أَوْ يَنْتَجِدَهُ وَكَذَٰلِكَ أَوْهَمُوا لَيْشَعُرُونَ^{١٠}
 وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَىٰ فَرِغًا إِنَّ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ
 لَوْلَا أَنْ رَبَّنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ^{١١}
 وَقَالَتِ لِأَخْتِهِ قُصِيْبُهُ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ
 لَا يَشْعُرُونَ^{١٢} وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ
 هَلْ أُدْكُمْ عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ
 نٰصِحُونَ^{١٣} فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ كَىٰ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ
 وَلَتَعْلَمَنَّ أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ^{١٤}

۽ کين ملڪ ۾ دٻدبو ڏيون ۽ فرعون ۽ هامان ۽ سندن لشڪرن کي انهن (هيئن) کان اها (ڳالهه) ڏيکاريون جنهن کان ڊڄندا هئا (۶). ۽ موسيٰ جي ماءُ ڏانهن الهام ڪيو سون ته انکي کير پيارا! پوءِ جڏهن مٿس خطرو پائين تڏهن کيس درياءَ ۾ اچلج ۽ نڪي ڊڄج ۽ نڪي غمگين ٿج، ڇو ته اسين کيس تو ڏانهن ورائڻ وارا آهيون ۽ کيس پيغمبرن مان ڪرڻ وارا آهيون (۷). پوءِ فرعون جي گهراڻي وارن ان کي کڻي ورتو ته (نيٺ) انهن لاءِ ويري ۽ ڏک (جو سبب) ٿي. يقيناً فرعون ۽ هامان ۽ سندن لشڪر خطا ڪندڙ هئا (۸). ۽ فرعون جي زال چيو ته، هيءُ ڇوڪر منهنجي لاءِ ۽ تنهنجي لاءِ اکين جو نار آهي! ان کي نه ڪهه! من اسان کي فائدو ڏئي يا کيس پت ڪريون ۽ اهي (ان حال جي حقيقت) نه ڄاڻندا هئا (۹). ۽ موسيٰ جي ماءُ جي دل بي قرار ٿي. اها ان راز کي ظاهر ڪرڻ تي هئي، جيڪڏهن سندس دل کي اسين مضبوط نه ڪريون ها! (هن لاءِ) ته يقين ڪندڙن مان ٿي (۱۰). ۽ موسيٰ جي پيڻ کي چيائين ته، سندس پيرو ڪڻ. پوءِ (اها) ان کي پري کان ڏسندي رهي ۽ انهن نه ٿي ڄاتو (۱۱). ۽ (پيڻس جي پهچڻ کان) اڳ مٿس دائين جو کير حرام ڪيو سون، پوءِ پيڻس چيو ته (آءُ) اوهان کي اهڙو گهراڻو ڏسيان جو (اهي) اوهان جي پاران ان جي سنڀال ڪن؟ ۽ اهي ان جا گهڻ گهرا هجن (۱۲). پوءِ کيس سندس ماءُ ڏانهن وري پهچايو سون ته سندس اکيون نرن ۽ غمگين نه ٿي ۽ (هيءُ به) ڄاڻي ته بيشڪ الله جو انجام سچو آهي، پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۱۳).

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ اتَّيْنَهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَلِكَ
 نَجَّيْنَا الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَىٰ حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ
 أَهْلِهَا فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهَذَا
 مِنْ عَدُوِّهِ فَاسْتَنَاقَهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَىٰ الَّذِي مِنْ
 عَدُوِّهِ فَوَكَّرَهُ مَوْسَىٰ فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالَ هَذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ
 إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي
 فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ
 فَلَنْ أَكُونَ ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا
 يَتَرَقَّبُ فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ
 لَهُ مَوْسَىٰ إِنَّكَ لَعَوِيُّ مُّبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ
 بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَا مُوسَىٰ أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي
 كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا
 فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ
 رَجُلٌ مِّنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَىٰ قَالَ يَا مُوسَىٰ إِنَّ الْمَلَائِكَةَ
 يَاتِرُونَ بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾

۽ جنهن مهل پنهنجي جوانيءَ کي پهتو ۽ پختو ٿيو (تنهن مهل) کيس دانائي ۽ علم ڏنو سون ۽ اهڙيءَ طرح پلارن کي (چڱو) بدلو ڏيندا آهيون (۱۴). ۽ (موسيٰ) شهر ۾ اتي جي رهاڪن جي غفلت جي وقت ۾ گهڙيو، پوءِ اتي ٻه مڙس پاڻ ۾ وڙهندا ڏٺائين، هي (هڪڙو) سندس قوم مان هو، ۽ هي (ٻيو) سندس وپريءَ (فرعون جي قوم) مان هو ۽ پوءِ جيڪو سندس قوم مان هو، تنهن انهيءَ تي همراهي گهري جيڪو سندس وپريءَ (جي قوم) مان هو، پوءِ موسيٰ ان کي مک هڻي ۽ ان کي پورو ڪيائين، چيائين ته، هيءُ شيطان جي ڪم مان آهي. بيشڪ اهو پٿرو گمراه ڪندڙ وپري آهي (۱۵). چيائين ته، اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ مون پاڻ تي ظلم ڪيو، تنهن ڪري مون کي بخش، پوءِ کيس بخشيائين، بيشڪ اهو ئي بخشهار مهربان آهي (۱۶). چيائين ته، اي منهنجا پالڻهار! جيڪو مون تي فضل ڪيو ائيني تنهن سببان ڏوهارين جو مددگار ڪڏهن نه ٿيندس (۱۷). پوءِ صبح ٿيندي شهر ۾ ڊڄندو خبرون جاچيندو رهيو ته اوچتو جنهن ڪاله ڪانئس مدد گهري هئي، تنهن ڪانئس (وري) رڙ ڪري مدد گهري. موسيٰ کيس چيو ته بيشڪ تون صفا بي راهو آهين (۱۸). پوءِ جيڪو ٻنهي جو وپري هو تنهن ڏانهن (موسيٰ) جنهن مهل هٿن ڊگهيڙڻ جو ارادو ڪيو، (تنهن مهل فرياد ڪندڙ موسيٰ کي پاڻ تي سنبريل سمجهي) چيو ته، اي موسيٰ جيئن ڪاله هڪڙي ماڻهوءَ کي ماريو تئين مون کي (ٻه) مارڻ جو ارادو ڪرين ٿو ڇا؟ ملڪ ۾ جابر ٿيڻ کان سواءِ تنهنجو ٻيو ڪو ارادو نه آهي ۽ تون سڌاريندڙن مان پنهنجو هجڻ نه ٿو گهڙين (۱۹). ۽ هڪ مڙس شهر جي پرين پاسي کان ڊوڙندو آيو ۽ چيائين ته، اي موسيٰ! بيشڪ (هتان جا) سردار تو لاءِ رت ڪن ٿا، ته توکي ڪهن، تنهن ڪري تون نڪر بيشڪ آءُ تو لاءِ خير گهرندڙن مان آهيان (۲۰).

فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ ۚ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾
 وَلَمَّا تَوَجَّهَ تَلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَىٰ رَبِّي أَن يَهْدِيَنِي سَوَاءَ
 السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ
 النَّاسِ يَسْتَقُونَهُ ۚ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودِينَ ۚ
 قَالَ مَا خَطْبُكُمَا ۖ قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّىٰ يُصَدِّ الرَّعَاءُ وَأَبُونَا
 شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَىٰ لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّىٰ إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ إِنِّي
 لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا تَمْشِي عَلَىٰ
 اسْتِحْيَاءٍ ۖ قَالَتْ إِنَّ أَبِي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا
 فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَضَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ ۖ قَالَ لَا تَخَفْ ۖ نَجَوْتَ مِنَ
 الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَا بَتِ اِسْتَأْجِرْهُ ۖ إِنَّ خَيْرَ
 مَنِ اسْتَأْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ
 إِحْدَى ابْنَتَي هَاتَيْنِ عَلَىٰ أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي ۖ جِجْجَةً ۖ فَإِنْ أَتَمَمْتَ
 عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ ۖ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَسْأَلَكَ عَلَيْكَ ۖ سَمِعْتُ نِيَّ ۖ إِنْ
 شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلِينَ
 قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَىٰ مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٨﴾

پوءِ (موسيٰ) ڊڄندو بچندو ان (شهر) مان نڪتو، چيائين ته، اي منهنجا پالڻهار! ظالمن جي قوم کان مون کي بچاءِ (۲۱). ۽ جنهن مهل مدين (شهر) جي طرف منهن ڪيائين (تنهن مهل) چيائين ته، اميد اٿم ته منهنجو پالڻهار مون کي سڏي واٽ ڏيکاريندو (۲۲). ۽ جنهن مهل مدين جي تڙ تي پهتو (تنهن مهل) ان تي ماڻهن جي هڪ ٽولي (جانورن کي) پاڻي پياريندي ڏٺائين ۽ انهن کان سواءِ ٻه عورتون (به پنهنجو ڌڻ پاڻي پيئڻ کان) جهلينديون ڏٺائين (موسيٰ) چيو ته، اوهان جو ڇا معاملو آهي؟ چيائون ته (اسين) ايسين (پنهنجي ڌڻ کي پاڻي) نه پيارينديون سون، جيسين ڌنار (پنهنجا جانور پياري نه) موٽائين ۽ اسان جو پيءُ وڏو ٻيڙو آهي (۲۳). پوءِ انهن (جي ڌڻ) کي پاڻي پيارائين، وري (ويهن لاءِ) چانو ڏانهن ڦريو، پوءِ چيائين ته، اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ جيڪي مون ڏانهن چڱائيءَ مان موڪلين تنهن لاءِ آءُ محتاج آهيان (۲۴). پوءِ منجهانن هڪڙي لڄ سان گهمندي وٽس آئي، چيائين ته منهنجو پيءُ توکي هن لاءِ سڏي ٿو ته جيڪو اسان (جي ڌڻ) کي پاڻي پيارڻي تنهن جي مزوري توکي ڏئي. پوءِ جنهن مهل وٽس آيو ۽ سڄو قصو وٽس بيان ڪيائين، (تنهن مهل شعيب) چيو ته، ڊڄ نه (هاڻي) ظالم قوم کان بچي نڪتين (۲۵). منجهانن هڪ چيو ته، ابا هن کي مزور ڪري رک، ڇو ته ڀلو (نوڪرا) جنهن کي مزور رکين اهو آهي جو سگهارو اعتبار جوڳو هجي (۲۶). (شعيب) چيو ته، منهنجو ارادو آهي ته هنن پنهنجن ٻن ڌيئرن مان هڪڙي هن شرط تي توکي پرڻايان ته اٺ سال منهنجي مزوري ڪرين ۽ جيڪڏهن تون ڏهه (ورهيه) پورا ڪندين ته اهو تنهنجي طرفان (احسان) آهي ۽ آءُ تو تي (ڪا) سختي ڪرڻ نه ٿو گهران، جيڪڏهن الله گهريو ته مون کي خير خواهن مان ڏسندين (۲۷). (موسيٰ) چيو ته، منهنجي ۽ تنهنجي وچ ۾ اهو (انجام) آهي، انهن ٻنهي مدتن مان جيڪا به پوري ڪريان ته مون تي ڪو زور بار نه هوندو ۽ جيڪي چئون ٿا، تنهن تي الله شاهد (ڪافي) آهي (۲۸).

فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَىٰ الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ آنَسَ مِنْ جَانِبِ
 الطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا أَلَعَلِّي آتِيكُمُ
 مِنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٣٩﴾
 فَلَمَّا آتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ
 الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يُّوسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٠﴾
 وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رآهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى
 مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ ۗ يُّوسَىٰ أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ
 الْأَمِينِينَ ﴿٤١﴾ أَسْلَكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخَرُّجَ بَيْضَاءَ مِنْ
 غَيْرِ سُوءٍ ۗ وَأَضْمَمَ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۖ فَذَكَرْنَا لَهُ
 مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ أَنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٤٢﴾
 قَالَ رَبِّ إِنِّي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٤٣﴾
 وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْضَلُ مِنِّي لِسَانًا فَأرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْءًا
 يُصَدِّقُنِي ۗ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٤٤﴾ قَالَ سَنُنَادُّ
 عَصَاكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكَمُاسُلَطَنًا فَلَايَصِلُونَ
 إِلَيْكُمَا بِأَيِّتِنَا ۗ أَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٤٥﴾

پوءِ جنهن مهل موسيٰ (اها) مدت پوري ڪئي ۽ پنهنجي گهروارن کي وٺي هليو، (تنهن مهل وچ رستي ۾ ڪوهه) طور جي پاسي ڏانهن باهه ڏنائين، پنهنجي گهروارن کي چيائين ته، ترسو بيشڪ مون باهه ڏني آهي، اميد اٿم اُتان ڪا خبر يا ڪو باهه جو تانڊو اوهان وٽ آئيندس ته منهنجي اوهين پاڻ سڀڪيو (۲۹). پوءِ جڏهن انهيءَ (باهه) وٽ آيو (تڏهن) ميدان جي سڄيءَ ڀر کان مبارڪ جاءِ ۽ وڻ مان سڏيو ويو ته، اي موسيٰ! بيشڪ اءٌ جهانن جو پالڻهار الله آهيان (۳۰). ۽ تون پنهنجي لٽ اچل، پوءِ جنهن مهل ان کي چوندو ڏنائين ته جڻڪ اها نانگ آهي، (تنهن مهل) پٺيڙو ٿي ڦريو ۽ پوئتي نه موٽيو (جيوسون ته) اي موسيٰ! اوري اچ ۽ نه ڊڄ، جو بيشڪ تون امن وارن مان آهين (۳۱). پنهنجو هٿ گريبان ۾ وجهه ته بي عيب چمڪندڙ ٿي نڪري ۽ خوف کان (تسلي ٿيڻ لاءِ) پنهنجون ٻانهون پاڻ ڏانهن ملائي، پوءِ اهي ٻئي حجرتون فرعون ۽ سندس لشڪر ڏانهن تنهنجي پالڻهار (جي طرف) کان آهن، بيشڪ اهي بدڪار ماڻهو هئا (۳۲). چيائين ته، اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ منجهانئن هڪ شخص کي مون ماريو آهي، تنهن ڪري اءٌ پنهنجي مارجڻ کان ڊڄان ٿو (۳۳). ۽ منهنجو ڀاءُ هارون مون کان (زبان جي ڪري) وڌيڪ چٽو ڳالهائيندڙ آهي، تنهن ڪري ان کي مون سان مدد ڏيندڙ ڪري موڪل ته منهنجي تصديق ڪري، ڇو ته اءٌ پنهنجي ڪوڙي ٿيڻ کان ڊڄان ٿو (۳۴). (الله) چيو ته، سگهو تنهنجا بازو تنهنجي ڀاءُ سان مضبوط ڪنداسون ۽ اوهان کي غلبو ڏينداسون، پوءِ (اهي) اوهان ڏانهن (ايڏانهن لاءِ) پهچي نه سگهندا، اسان جي معجزن سببان، اوهين ٻئي ۽ جيڪي اوهان جي پٺيان لڳا، سي غالب رهندا (۳۵).

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَى بِآيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هَذَا إِلَّا أَسِحْرٌ
 مُفْتَرَىٰ وَمَا سَعَيْنَا بِهِذِهِمْ إِلَّا آيَاتِنَا الْأُولَىٰ ۗ وَقَالَ
 مُوسَىٰ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِمَن جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِنْدِهِ وَمَن تَكُونُ
 لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿۳۱﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ
 يَا أَيُّهَا الْمَلَأَ مَا عَلِمْتُ لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرِي فَأَوْقِدْ لِي
 يَهُامُنْ عَلَى الطَّيْنِ فَأَجْعَلْ لِي صَرْحًا لَّعَلِّي أَطَّلِعُ إِلَى
 إِلَهِ مُوسَىٰ وَإِنِّي لَأَكْفُرُ مِنَ الْكَذِبِينَ ﴿۳۲﴾ وَاسْتَكْبَرَ
 هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُوا أَنَّهُم إِلَيْنَا
 لَا يُرْجَعُونَ ﴿۳۳﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ
 فَانظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿۳۴﴾ وَجَعَلْنَاهُمْ آيَةً
 يَدْعُونَ إِلَى التَّوَارِثِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُبْصَرُونَ ﴿۳۵﴾
 وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ
 مِمَّنْ الْمَقْبُوحِينَ ﴿۳۶﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
 مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَىٰ بَصَائِرَ
 لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿۳۷﴾

پوءِ جنهن مهل موسيٰ اسان جي پٽرن معجزن سان وتن آيو، (تنهن مهل) چيائون ته هي رڳو هٿرادو جادو آهي ۽ اها ڳالهه پنهنجن پهرين پيءُ ڏاڏن ۾ نه ٻڌي سون (۳۶). ۽ موسيٰ چيو ته، منهنجو پالڻهار انهيءَ کي وڌيڪ ڄاڻندو آهي، جنهن وٽائينس هدايت آندي آهي ۽ جنهن لاءِ (آخرت ۾ موحاري) عاقبت جو گهر آهي، بيشڪ ظالم نه ڇٽندا (۳۷). ۽ فرعون چيو ته، اي (منهنجا) سردارو! مون اوهان لاءِ پاڻ کان سواءِ ڪو ٻيو معبود نه ڄاتو آهي، پوءِ اي هامان! مون لاءِ سرن جو (ڪورو) ٻار، پوءِ مون لاءِ هڪ ماڙي بڻاءِ ته من موسيٰ جي معبود ڏانهن نهاريان ۽ آءٌ بيشڪ کيس ڪوڙن مان پانيان ٿو (۳۸). ۽ ان (فرعون) ۽ سندس لشڪرن ناحق ملڪ ۾ وڌائي ڪئي ۽ پانينئون ته اهي اسان ڏانهن نه موٽائبا (۳۹). پوءِ کيس ۽ سندس لشڪرن کي پڪڙيوسون، پوءِ کين سمنڊ ۾ اچليوسون، پوءِ ڏس ته ظالمن جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي! (۴۰). ۽ اسان اُهي (دوزخين جا اڳواڻ) بڻايا جو (ماڻهن کي) باهه ڏانهن سڏيندا هئا ۽ قيامت جي ڏينهن مدد نه ڏين (۴۱). ۽ هن دنيا ۾ لعنت سندن پوٽان لاتي سون ۽ قيامت جي ڏينهن اُهي بچڙن مان هوندا (۴۲). ۽ بيشڪ موسيٰ کي ڪتاب ڏنوسون، ان کان پوءِ جو پهرين جڳن کي هلاڪ ڪيوسون جو (اهو) ماڻهن لاءِ چٽو دليل ۽ هدايت ڪندڙ ۽ باجهه هو ته من اُهي نصيحت وٺن (۴۳).

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا
 كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٣٧﴾ وَلَكِنَّا أَنشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ
 الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًّا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا
 وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٣٨﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا
 وَلَكِن رَّحْمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ
 مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٣٩﴾ وَكَوَلَّا أَنْ تُصِيبَهُمُ
 مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمْت أَيْدِيَهُمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ
 إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا
 جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا
 أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوْ لَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ
 قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَفْرٍ مِّنْ
 قُلُوبِنَا فَاتُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا اتَّبِعْهُ
 إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤١﴾ فَإِنْ لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ أَنَّهُ
 يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ
 هُدًى مِّنَ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٤٢﴾

۽ (اي پيغمبر! تون تڏهن) آلهندي پاسي کان نه هئين، جڏهن موسي ڏانهن وحي موڪليو سون ۽ نڪي (تون آئي) حاضرين مان هئين (۴۴). پر ڪيترائي جُڳ (موسيٰ کان پوءِ) پيدا ڪياسون، پوءِ مٿن مدت ڊگهي گذري، ۽ نڪي (تون) مدين وارن ۾ رهندڙ هئين جو اسان جون آيتون کين پڙهي ٻڌايي ٿي پر اسين (پيغمبرن کي) موڪليندا رهياسون (۴۵). ۽ نڪي (تون ڪوه) طور جي پاسي هئين جڏهن (موسيٰ کي) سڏيوسون، پر تنهنجي پالڻهار جي ٻاجه تو تي (هن لاءِ ٿي) آهي ته تون انهي قوم کي ڊيچارين، جن وٽ توکان اڳ ڪو ڊيچاريندڙ نه آيو ته من آهي نصيحت وٺن (۴۶). ۽ جيڪڏهن ائين نه هجي ها ته سندن هٿن جيڪي اڳي موڪليو آهي، تنهن جي سبب انهن تي جڏهن مصيبت پهچي، تڏهن (متان) چون ته اي اسان جا پالڻهار! اسان ڏانهن ڪو پيغمبر ڇو نه موڪليئي ته تنهنجي آيتن جا تابعدار بڻجون ها ۽ مؤمنن مان هجون ها (ته تو کي نه موڪليون ها) (۴۷). پوءِ جنهن مهل اسان وٽان انهن وٽ سچو (وحي) آيو، (تنهن مهل) چوڻ لڳا ته، جهڙو (معجزو) موسيٰ کي ڏنو ويو، تهڙو هن پيغمبر کي ڇو نه ڏنو ويو آهي، جيڪي اڳي موسيٰ کي ڏنو ويو، تنهن جو انڪار نه ڪيو اٿن ڇا؟ (هاڻي) چون ٿا ته (توريت ۽ قرآن) ٻئي هڪ جهڙا جادو آهن ۽ چون ٿا ته اسين هر هڪ جا منڪر آهيون (۴۸). (کين) چؤ ته جيڪڏهن سچا آهيو ته الله وٽان ڪو ڪتاب آيو، جو اهو انهن ٻنهي کان وڌيڪ سڌو رستو ڏيکاريندڙ هجي ته ان جي تابعداري ڪريان (۴۹). پوءِ جيڪڏهن تنهنجي ڳالهه قبول نه ڪن ته ڇاڻ ته اهي رڳو پنهنجن سڌن تي هلندا آهن ۽ جيڪو الله جي رستي ڏيکارڻ کان سواءِ پنهنجيءَ سڌ تي هلي، تنهن کان وڌيڪ گمراه ڪير آهي؟ بيشڪ الله ظالمن جي قوم کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۵۰).

وَقَدْ وَصَلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ الَّذِينَ
 اتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَإِذْ أُنزِلَتْ عَلَيْهِمْ
 قَالُوا آمَنَّا بِهِ إِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهِ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾
 أُولَئِكَ يُؤْتَوْنَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا وَابْتَدَأُوا
 بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِذْ أَسْمَعُوا
 اللَّعْوَاعِرَ ضَوْاعِنَهُ وَقَالُوا لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ
 سَلِّمْ عَلَيْكُمْ لَا تَتَّبِعِنِ الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ
 أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ
 بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِنْ نَتَّبِعِ الْهُدَى مَعَكَ نَتَّخِطِفُ
 مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجْبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ
 كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾
 وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطَرَتْ مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسْجِدُهُمْ
 لَمْ تَسْكُنْ مِنْ بَعْدِهِمْ إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَ
 مَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمَمٍ سُوًّا لِآيَاتِنَا
 عَلَيْهِمُ آيَاتِنَا وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾

۽ بيشڪ هن قرآن کي انهن لاءِ لڳولڳ موڪليوسون ته منَ اهي نصيحت وٺن (۵۱). جن کي هن (قرآن) کان اڳ ڪتاب ڏنو اٿئون سي ان (قرآن) کي مڃيندا آهن (۵۲). ۽ جڏهن کين (هيءُ قرآن) پڙهي ٻڌائبو آهي، (تڏهن) چوندا آهن ته اُن تي ايمان آندو سون، بيشڪ اهو اسان جي پالڻهار وٽان سڄو آهي، بيشڪ اسين اُن (جي نازل ٿيڻ) کان اڳيئي مسلمان هئاسون (۵۳). اهي آهي آهن جن کي سندن اجر به پيرا ڏبو، انهيءَ ڪري جو صبر ڪيائون ۽ مدائتيءَ کي چڱائيءَ سان تاريندا آهن ۽ جيڪا کين روزي ڏني اٿئون، تنهن مان خرچيندا آهن (۵۴). ۽ جڏهن ڪا بيهودي ڳالهه ٻڌندا آهن (تڏهن) اُن کان منهن موڙيندا آهن ۽ چوندا آهن ته اسان جا عمل اسان لاءِ آهن ۽ اوهان جا عمل اوهان لاءِ آهن، اوهان تي سلام هجي، (اسين) جاهلن (جي سنگت) کي نه ٿا گهرون (۵۵). (اي پيغمبر!) بيشڪ تون جنهن کي گهرين تنهن کي هدايت ڪري نه ٿو سگهين، پر الله جنهن کي گهرندو آهي، تنهن کي هدايت ڪندو آهي ۽ اهو هدايت وارن کي چڱيءَ طرح ڄاڻندو آهي (۵۶). ۽ (ڪي) چوندا آهن ته جيڪڏهن تو ساڻ هدايت جي تابعداري ڪنداسون ته پنهنجي ملڪ مان تڙجي ويندا سون. کين حرم ۾ امن سان نه ٽڪايوسون ڇا؟ جو ان ڏانهن سڀ ڪنهن جنس جو ميوو پاڻ وٽان روزيءَ طرح پهچائبو آهي، پر انهن مان گهڻا (ماڻهو) نه ڄاڻندا آهن (۵۷). ۽ ڳوٺن مان ڪيترائي ويران ڪيا سون، جي پنهنجي گذران ۾ حد کان لنگهيا هئا، پوءِ اهي سندن رهڻ جون جايون آهن، انهن کان پوءِ ڪن ٿورڙن (وقتن) کان سواءِ (اتي) رهيو ئي ڪونه آهي. ۽ (آخر) اسين (ئي) وارث هياسون (۵۸). ۽ (اي پيغمبر!) تنهنجو پالڻهار ڳوٺن کي (ايسين) ڪڏهن ناس ڪرڻ وارو نه آهي، جيسين اُن جي ڪنهن وڏي شهر ۾ ڪو پيغمبر (نه) موڪلي، جو اسان جون آيتون کين پڙهي ٻڌائي ۽ ڳوٺن کي ڪڏهن به ناس ڪرڻ وارا نه آهيون، سواءِ انهيءَ حالت جي جو سندن رهڻ وارا ظالم هجن (۵۹).

وَمَا أَوْتَيْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا وَمَا
 عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٦﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعَدَا
 حَسَنًا فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦٧﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ
 شُرَكَاءِي الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٨﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ
 الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا
 إِلَيْكَ مَا كَانُوا آيَاتِنَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٩﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ
 فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَأَوُا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ
 كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ
 الْمُرْسَلِينَ ﴿٧١﴾ فَعَبَّيْتُ عَلَيْهِمُ الْآبَاءَ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا
 يَتَسَاءَلُونَ ﴿٧٢﴾ فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَغَسَىٰ أَنْ
 يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٧٣﴾ وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا
 كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٧٤﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ
 مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٥﴾ وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ طَهُ
 الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٦﴾

۽ هر جنس مان جيڪي اوهان کي ڏنو ويو آهي، سو دنيا جي حياتيءَ جو سامان ۽ سندس سينگار آهي ۽ جيڪي الله وٽ آهي، سو پيلو آهي ۽ سدائين رهڻ وارو آهي، پوءِ ڇو نه سمجه رکندا آهيو؟ (۶۰). ڀلا جنهن کي انجام چڱو ڏٺوسون پوءِ اهو ان کي ملڻ وارو آهي، سو انهي جهڙو آهي ڇا، جنهن کي رڳو دنيا جي حياتيءَ جي سامان سان خوشحال ڪيو سون، وري اهو قيامت جي ڏينهن (عذاب ۾) حاضر ڪيلن مان هجي؟ (۶۱). ۽ جنهن ڏينهن (الله) کين سڏي ڇوندو ته، منهنجا آهي شريڪ ڪٿي آهن، جن کي اوهين (مون جهڙو) پائيندا هيؤ؟ (۶۲). (ان ڏينهن) جن تي عذاب (جو حڪم) لازم ٿي چڪو هوندو، سي ڇوندا ته اي اسان جا پالڻهار! هي آهي آهن جن کي گمراه ڪيو سون، جهڙا پاڻ گمراه ٿيا سون تهڙو کين (به) ڪيو سون، (هاڻي سڀني کان) تنهنجي آڏو بيزار ٿيون ٿا، آهي اسان کي نه پوچيندا هئا (۶۳). ۽ چيو ويندو ته پنهنجن شريڪن کي سڏيو. پوءِ کين سڏيندا ته (اهي) کين ورندي نه ڏيندا ۽ عذاب ڏسندا، (تڏهن سڏ ڪندا ته) جيڪر آهي (دنيا ۾) هدايت وارا هجن ها! (۶۴). ۽ جنهن ڏينهن (الله) کين سڏيندو، پوءِ ڇوندو ته اوهان پيغمبرن کي ڪهڙي ورندي ڏني؟ (۶۵). پوءِ ان ڏينهن (سڀ) ڳالهيون کين پلجي وينديون، پوءِ آهي پاڻ ۾ (به) نه پڇيندا (۶۶). پوءِ جنهن توبه ڪئي ۽ ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا، سو اميد آهي ته ڇٽلن مان ٿيندو (۶۷). ۽ (اي پيغمبر!) تنهنجو پالڻهار جيڪي گهرندو آهي، سو خلقيندو آهي ۽ (جنهن کي گهرندو آهي تنهن کي) چونديندو آهي، انهن کي ڪو اختيار ڪونهي. الله کي پاڪائي آهي ۽ جنهن کي ساڻس شريڪ مقرر ڪندا آهن، تنهن کان تمام مٿاهون آهي (۶۸). ۽ سندن سينا جيڪي لڪائيندا آهن ۽ جيڪي ڀڏرو ڪندا آهن، سو تنهنجو پالڻهار ڄاڻندو آهي (۶۹). ۽ اهو الله آهي ان کان سواءِ ڪو عبادت جي لائق نه آهي. دنيا ۽ آخرت ۾ سندس ساراه آهي ۽ سندس ئي حڪومت آهي ۽ ڏانهس اوهان کي موٽائبو (۷۰).

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ
 الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَوْ لَاسَمْعُونَ ﴿٤١﴾
 قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ
 الْقِيَامَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ أَفَلَا
 تُبْصِرُونَ ﴿٤٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا
 فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٤٣﴾ وَيَوْمَ
 يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٤٤﴾
 وَتَزَعَّنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدٌ افْقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ
 فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٤٥﴾
 إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ
 مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ
 إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٤٦﴾
 وَابْتَغِ فِيمَا آتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ
 مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ
 الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤٧﴾

(کين) چؤ ته ڏسو ته سهي، جيڪڏهن الله اوهان تي قيامت جي ڏينهن تائين هميشه رات (قائم) ڪري ڇڏي ته الله کان سواءِ (ٻيو) ڪهڙو معبود آهي جو اوهان وٽ سوجهرو آئيندو؟ پوءِ نه ٻڌندا آهيو ڇا؟ (۷۱). (کين) چؤ ته، ڏسو ته سهي، جيڪڏهن الله اوهان تي قيامت جي ڏينهن توڻي هميشه ڏينهن (قائم) ڪري ڇڏي ته الله کان سواءِ (ٻيو) ڪهڙو معبود آهي، جو اوهان وٽ رات آئيندو، جنهن ۾ اوهين آرام وٺو؟ پوءِ اوهين نه ٿا ڏسو ڇا؟ (۷۲). ۽ پنهنجيءَ ٻاجه سان اوهان لاءِ رات ۽ ڏينهن بڻايائين ته (اوهين) منجهس آرام وٺو ۽ سندس فضل مان (روزي) طلب ڪريو ته من اوهين شڪرانو ڪريو (۷۳). ۽ جنهن ڏينهن (الله) کين سڏي چونڌو ته اهي منهنجا شريڪ ڪٿي آهن، جن کي اوهين (مون جهڙو) پائيندا هيؤ؟ (۷۴). ۽ هر هڪ ٽوليءَ مان هڪ شاهد جدا ڪنداسون ۽ چونڌاسون ته پنهنجو دليل پيش ڪريو، پوءِ (اهي) ڄاڻندا ته بيشڪ حق الله جي پاسي آهي ۽ جيڪو ٺاه ناهيندا هئا سو کائڻ پلي ويندو (۷۵). بيشڪ قارون موسيٰ جي قوم مان هو، پوءِ مٿس بغاوت ڪرڻ لڳو ۽ کيس خزانن مان ايترو ڏنو هيوسون، جو سندس ڪنجين سگه واري ٽوليءَ کي ٽڪايو ٿي، جڏهن سندس قوم کيس چيو ته (مال ڏسي) نه آڪڙج چو ته الله آڪڙ ڪندڙن کي پسند نه ڪندو آهي (۷۶). ۽ الله توکي جيڪي ڏنو آهي، تنهن سان آخرت جي گهر جي پلائي طلب ڪر ۽ دنيا مان پنهنجو (نيڪ عمل ڪرڻ جو) حصو نه وسار ۽ جهڙيءَ طرح الله تو سان چڱائي ڪئي آهي، تهڙيءَ طرح (تون سندس خلق سان) چڱائي ڪر ۽ زمين ۾ فساد وجهڻ نه گهر، چو ته الله فساد ڪرڻ وارن کي پسند نه ڪندو آهي (۷۷).

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي ۗ أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ
 أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرَ
 جَمْعًا وَلَا يَسْئَلُ عَن ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٤٨﴾ فَخَرَجَ عَلَىٰ قَوْمِهِ
 فِي زِينَتِهِ ۖ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا لِيَلْبِثُنَا
 مِثْلَ مَا أُوْتِيَ قَارُونَ إِنَّهُ لَكُذُوبٌ كَذِبٌ عَظِيمٌ ﴿٤٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِّمَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا
 وَلَا يُلْقِيهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٥٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا
 كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۗ وَمَا كَانَ مِنَ
 الْمُنْتَصِرِينَ ﴿٥١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَسَّوْا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ
 وَيَكَانَ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ
 لَوْ لَا أَن مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا وَيَكَانَتْ لَا يُفْلِحُ
 الْكٰفِرُونَ ﴿٥٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا
 يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فِسَادًا ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقِيَيْنَ ﴿٥٣﴾
 مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِّنْهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا
 يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾

(قارون) چيو ته، اهو (گهڻو مال) ته رڳو هڪ هنر سان، جو مون وٽ آهي، مون کي مليو آهي. نه ڄاتو هئائين ڇا ته بيشڪ الله کانئس اڳ (اهي) ڪيترائي جڳ ناس ڪري ڇڏيا هئا، جيڪي کانئس ڏاڍيءَ سگه وارا ۽ وڏي جماعت وارا هئا ۽ ڏوهارين کان سندن ڏوهن بابت (عذر) نه پڇيو (۷۸). پوءِ (هڪ ڏينهن) پنهنجي قوم جي سامهون پنهنجي سينگار سان نڪتو، جيڪي دنيا جي حياتي گهرندا هئا، تن چيو ته، هه ارمان! اهڙو (مال جيڪر) اسان کي (به) هجي ها جهڙوڪ قارون کي ڏنو ويو آهي، بيشڪ اهو وڏي نصيب وارو آهي (۷۹). ۽ جن کي علم ڏنو ويو تن چيو ته، اوهان لاءِ ويل هجي! الله جو ثواب انهيءَ ماڻهوءَ لاءِ ڀلو آهي، جنهن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا، اها (ڳالهه) صابرن کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن جي دل ۾ نه گهڙندي آهي (۸۰). پوءِ کيس ۽ سندس گهر کي زمين ۾ ڳهايو سون، پوءِ الله کان سواءِ ڪا تولي ان لاءِ ڪانه هئي، جا کيس مدد ڏني ۽ نڪي پاڻ وٽ وٺڻ وارن مان هو (۸۱). ۽ جن ڪاله سندس مرتبي جي سڌ ٿي ڪئي سي صبح جو چوڻ لڳا ته، عجب آهي ته الله پنهنجن ٻانهن مان جنهن لاءِ گهرندو آهي (تنهن جي) روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ تنگ (به) ڪندو آهي، جيڪڏهن الله اسان تي احسان نه ڪري ها ته اسان کي (به زمين ۾) ڳهائي ڇڏي ها! نه ڄاتو اٿيئي ته ڪافرن کي چوٽڪارو نه آهي؟ (۸۲). اهو آخرت جو گهر آهي، جنهن کي اسان انهن لاءِ مقرر ڪيو آهي، جيڪي ملڪ ۾ وڌائي ڪرڻ نه گهرندا آهن ۽ نڪي فساد وجهڻ (گهرندا آهن) ۽ (چڱي) عاقبت پرهيزگارن لاءِ آهي (۸۳). جيڪو چڱائي آڻيندو تنهن لاءِ ان کان ڀلو (بدلو) آهي ۽ جي ڪو مدائي آڻيندو ته مدائين ڪرڻ وارا رڳو اها سزا لهندا جيڪي ڪيائون ٿي (۸۴).

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَأْدُكَ إِلَى مَعَادٍ ط
 قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ
 مُّبِينٍ ٥٥ وَمَا كُنْتَ تَرْجُو أَنْ يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ
 إِلَّا رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِلْكَافِرِينَ ٥٦
 وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ آيَاتِ اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ
 وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ٥٧ وَلَا تَدْعُ
 مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا
 وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ٥٨

سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اللَّهُمَّ أَحْسِبِ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا
 يُفْتَنُونَ ١ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ
 الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ٢ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ
 يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ٣ مَنْ كَانَ
 يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَاتٍ ط وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ٤

بيشڪ جنهن (الله) تو تي قرآن نازل ڪيو، سو موٽڻ جي جاءِ (آخرت) ڏانهن توکي ضرور موٽائڻ وارو آهي (اي پيغمبر! ڪين) چؤ ته جنهن هدايت آندي، تنهن کي منهنجو پالڻهار چڱو ڄاڻندڙ آهي ۽ انهيءَ کي به جيڪو پڌريءَ گمراهيءَ ۾ آهي (۸۵). ۽ توکي ڪو آسرو نه هو ته تو ڏانهن (هيءَ) ڪتاب لاهيو، پر تنهنجي پالڻهار جي باجه سان (لاڻو ويو) پوءِ ڪافرن جو مددگار هرگز نه ٿج (۸۶). ۽ (اي پيغمبر!) توکي الله جي آيتن (جي پهچائڻ) کان، اُن کان بعد جو تو ڏانهن موڪليو ويو، (ڪافر) نه جهلين ۽ پنهنجي پالڻهار ڏانهن (ماڻهن کي) سڏ ۽ مشرڪن مان ڪڏهن نه ٿيءَ (۸۷). ۽ الله سان گڏ ٻئي ڪنهن کي معبود (سمجهي) نه سڏ، اُن کان سواءِ ڪو عبادت جي لائق نه آهي، سندس ذات کان سواءِ سڀڪا شيءِ ناس ٿيڻ واري آهي، سڀ حڪم اُن جو ئي آهي ۽ ڏانهس موتاڻيا ويندو (۸۸).

سورة عنكبوت مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺهتر
آيتون ۽ ست رکوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

الم (۱). ماڻهن ڀانيو آهي ڇا ته سندن (رڳو ايتري) چوڻ تي ته ايمان آندوسون، آهي ڇڏي ڏبا ۽ آهي نه آزمائبا؟ (۲). ۽ جيڪي ڪانئن اڳ هئا، تن کي بيشڪ پرڪيوسون. پوءِ جيڪي سچا آهن، تن کي الله ضرور ڌار ڪندو ۽ ڪوڙن کي (ب) ضرور ڌار ڪندو (۳). جيڪي بچڙايون ڪن ٿا، تن ڀانيو آهي ڇا ته اسان کان اڳي نڪري ويندا؟ جيڪو فيصلو ڪن ٿا، سو بچڙو آهي (۴). جيڪو الله جي ملڻ جي اميد رکندو آهي، سو (سمجهي) ته بيشڪ الله جي نهرائيل مدت ضرور اچڻي آهي، ۽ اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۵).

وَمَنْ جُهَدَ فَإِنَّمَا يَجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ
 الْعَالَمِينَ ٧ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ
 عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ٨
 وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جُهَدَاكَ
 لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا ٩ إِلَىٰ
 مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ١٠ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ ١١ وَمَنْ
 النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللَّهِ جَعَلَ
 فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِنْ رَبِّكَ
 لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ
 الْعَالَمِينَ ١٢ وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ
 الْمُنَافِقِينَ ١٣ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَالَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا
 سَبِيلَنَا وَلنَحْمِلْ خَطِيئَتَكُمْ وَمَاهُمْ بِمُحْمِلِينَ مِنْ خَطِيئَتِهِمْ
 مِنْ شَيْءٍ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ١٤ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَنْتَا لَمَعَ
 أَثْقَالِهِمْ وَلَيَسْئَلُنَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ١٥

۽ جيڪو (الله جي دين لاءِ) ڪوشش ڪري سو رڳو پنهنجي لاءِ ئي ڪوشش ٿو ڪري، ڇو ته الله جهانن کان بي پرواه آهي (۶). ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا، تن کان سندن مديون ضرور مڻينداسون ۽ جيڪي ڪندا هئا، تنهن جو ڪين ڏاڍو چڱو بدلو ڏيندا سون (۷). ۽ ماڻهوءَ کي پنهنجي ماءُ پيءُ سان چڱائيءَ ڪرڻ جو حڪم ڪيو سون، ۽ (اي ماڻهو!) جيڪڏهن (اهي) مون سان ڪنهن کي شريڪ ڪرڻ جي لاءِ توکي مجبور ڪن، جنهن (جي حقيقت) جي توکي ڪا ڄاڻپ نه آهي، ته انهن جو چيو نه مڃ. اوهان جو مون ڏانهن موٽڻ آهي، تنهن ڪري جيڪي ڪندا هيو، تنهن جي اوهان کي سدڙيندس (۸). ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا، تن کي صالحن (جي ٽوليءَ) ۾ ضرور داخل ڪندا سون (۹). ۽ ماڻهن مان ڪي (اهڙا) آهن، جي چوندا آهن، ته الله تي ايمان آندو اٿئون. پوءِ جڏهن الله (جي واٽ) ۾ ان کي (ڪو) ايڏاڻ پھچايو ويندو آهي، (تڏهن) ماڻهن جي ايڏائڻ کي الله جي عذاب وانگر سمجهندو آهي ۽ جيڪڏهن تنهنجي پالڻهار وٽان ڪا مدد ايندي آهي ته چوندا آهن ته، بيشڪ اسين اوهان ساڻ هياسون. جيڪي جهان (وارن) جي دٻين ۾ آهي سو الله چڱيءَ طرح ڄاڻندو نه آهي ڇا؟ (۱۰). ۽ جن ايمان آندو آهي، تن کي الله ضرور ڌار ڪندو ۽ منافقن کي به ضرور ڌار ڪندو (۱۱). ۽ ڪافر مؤمنن کي چون ٿا ته، (اوهين) اسان جي واٽ جي تابعداري ڪريو ۽ (اسين) اوهان جون مديون ڪٽينداسين. حالانڪ اهي سندن مدين مان ڪجهه به کڻڻ وارا نه آهن. بيشڪ اهي ڪوڙا آهن (۱۲). ۽ پنهنجون (گناهَن جون) ڳڻڻيون ۽ (ٻيون ڪيئي) ڳڻڻيون پنهنجي گناهَن سان ضرور ڪٽندا ۽ جيڪو ٺاه ناهيندا آهن، تنهن بابت قيامت جي ڏينهن ضرور پڇيا ويندا (۱۳).

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ
 إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٣﴾
 فَانجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾
 وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ
 خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ
 دُونِ اللَّهِ أَوثَانًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ
 تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا
 عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تَكْذِبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّنْ
 قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾
 أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ
 إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ
 فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ
 النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾
 يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾

۽ بيشڪ نوح کي سندس قوم ڏانهن موڪليوسون، پوءِ پنجاه ورهيه گهٽ (هڪ) هزار سال منجهن رهيو. پوءِ کين طوفان پڪڙيو ۽ اهي ظالم هئا (۱۴). پوءِ کيس ۽ ٻيڙيءَ وارن کي (ٻڌڻ کان) بچايوسون ۽ ان (ٻيڙيءَ) کي جهان (وارن) لاءِ نشاني ڪيو سون (۱۵). ۽ ابراهيم کي (موڪليوسون) جڏهن پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته، الله جي عبادت ڪريو ۽ کانئس ڊڄو، اهو اوهان لاءِ ڀلو آهي، جيڪڏهن اوهين ڄاڻندا آهيو (۱۶). اوهين ته الله کان سواءِ بتن کي پوڄيندا آهيو ۽ اوهين (ڪوڙو) ناهن ڏسندا آهيو، بيشڪ الله کان سواءِ جن کي پوڄيندا آهيو، سي اوهان کي روزي (ڏيڻ) جا (ڪي) مالڪ نه آهن، تنهن ڪري الله وٽان روزي طلب ڪريو ۽ سندس عبادت ڪريو ۽ سندس شڪرانو ڪريو، ڏانهس موتايا ويندو (۱۷). ۽ جيڪڏهن ڪوڙو ڀانيو ٿا ته، (ڇا ٿيو؟) بيشڪ اوهان کان اڳ (ڪيترين) امتن (پهنجن پيغمبرن کي) ڪوڙو ڀانيو هو ۽ پيغمبر تي ڀڃڻي پيغام پهچائڻ کان سواءِ (ٻيو ڪجهه رکيل) نه آهي (۱۸). نه ڏٺو اٿن، ڇا؟ ته الله خلق کي ڪهڙيءَ طرح نئين سر بڻائيندو آهي. وري ان کي ٻيهر بڻائيندو، بيشڪ اهو (ڪم) الله تي آسان آهي (۱۹). (کين) چؤ ته، ملڪ ۾ گهمو، پوءِ نظر ڪريو ته الله ڪيئن نئين سر خلق کي پيدا ڪيو، وري ان پيدا ڪيل کي الله ٻيهر پيدا ڪندو. ڇو ته الله سڀڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۲۰). جنهن کي وڻيس تنهن کي عذاب ڪري ۽ جنهن کي وڻيس تنهن تي رحم ڪري ۽ (اوهين) ڏانهس موتايا ويندو (۲۱).

وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا
 لَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ^{٢٢} وَالَّذِينَ
 كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَئِكَ يَسْؤَامُنُ رَحْمَتِي
 وَأُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ^{٢٣} فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ
 إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ فَأَنْجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ
 إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ^{٢٤} وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم
 مِّنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ
 وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُم
 مِّنْ نَّصِيرِينَ^{٢٥} فَامَنَّ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ
 إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ^{٢٦} وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ
 وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ
 وَاتَيْنَاهُ أُجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ
 الصَّالِحِينَ^{٢٧} وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ
 الْفَاحِشَةَ مِمَّا سَبَقُكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَالَمِينَ^{٢٨}

۽ اوهين نڪي زمين ۾ ۽ نڪي آسمان ۾ عاجز ڪرڻ وارا آهيو ۽ اوهان جو الله کان سواءِ نه ڪو سڄڻ ۽ نه ڪو مددگار آهي (۲۲). ۽ جن الله جي آيتن ۽ سندس ملڻ جو انڪار ڪيو سي منهنجي باجهه کان نااميد ٿيا آهن ۽ انهن لاءِ ئي ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۲۳). پوءِ ابراهيم جي قوم جي ورندي هن چوڻ کان سواءِ (بي) ڪانه هئي ته ان کي ڪهه يا ان کي ساڙيو، پوءِ الله کيس باهه کان بچايو. بيشڪ هن (احوال) ۾ مڃيندڙ قوم لاءِ وڏيون نشانيون آهن (۲۴). ۽ (ابراهيم) چيو ته، اوهان دنيا جي حياتيءَ ۾ رڳو پاڻ ۾ دوستيءَ جي ڪري الله کان سواءِ بتن کي اختيار ڪيو آهي، وري قيامت جي ڏينهن اوهين هڪ ٻئي جو انڪار ڪندؤ ۽ اوهان مان هڪٻئي کي ٻين تي لعنت ڪندا ۽ اوهان جي جاءِ دوزخ آهي ۽ اوهان جو ڪوبه مددگار نه آهي (۲۵). پوءِ ابراهيم تي لوط ايمان آندو ۽ ابراهيم چيو ته، بيشڪ آءٌ پنهنجي پالڻهار ڏانهن وطن ڇڏڻ وارو آهيان، بيشڪ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۲۶). ۽ ان کي اسحاق ۽ يعقوب بخشيو سون ۽ سندس اولاد ۾ پيغمبري ۽ ڪتاب مقرر ڪيو سون ۽ کيس دنيا ۾ سندس اجر ڏنوسون ۽ بيشڪ اهو آخرت ۾ (به) صالحن مان آهي (۲۷). ۽ لوط کي (پيغمبر ڪري موڪليو سون) جڏهن پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته، اوهين اهو بي حياتيءَ جو ڪم ڪندا آهيو، جو جهان وارن مان ڪنهن هڪ (به) اهو اوهان کان اڳ نه ڪيو آهي (۲۸).

اِيْتَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ ۗ وَتَأْتُونَ
 فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ اِلَّا اَنْ قَالُوا
 ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ
 اَنْصُرْنِيْ عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٣٠﴾ وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا
 اِبْرٰهِيْمَ بِالْبَشْرَىْ قَالُوْا اِنَّا مُهْلِكُوْا اَهْلَ هٰذِهِ
 الْقَرْيَةِ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ﴿٣١﴾ قَالَ اِنَّ فِيْهَا
 لَوْطًا قَالُوْا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ فِيْهَا لَنَنْجِيْتَهُ وَاَهْلَهُ
 اِلَّا اَمْرَاتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا اَنَّ جَاءَتْ
 رُسُلُنَا لُوْطًا سِىْءَ بِهَمْ وَضَاقَ بِهَمْ ذُرْعًا وَقَالُوْا
 لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ اِنَّا مُنْجُوْكَ وَاَهْلَكَ اِلَّا
 اَمْرَاتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٣﴾ اِنَّا مُنْزِلُوْنَ عَلَى اَهْلِ
 هٰذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ ﴿٣٤﴾
 وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُوْنَ ﴿٣٥﴾ وَاِلَى
 مَدِيْنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَاَقَالَ لِقَوْمٍ اَعْبُدُوْا اللّٰهَ وَ
 اَرْجُوْا الْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَلَا تَعْتَوُوْا فِى الْاَرْضِ مُفْسِدِيْنَ ﴿٣٦﴾

ڇا اوهين نرن ڏانهن (شهوت سان) ويندا آهيو ۽ وات تي ڦر ڪندا آهيو ۽ پنهنجن مجلس ۾ بد ڪم ڪندا آهيو؟ پوءِ سندس قوم جي ورندي هن چوڻ کان سواءِ نه هئي ته جيڪڏهن سچن مان آهن ته الله جو عذاب اسان وٽ آڻ (۲۹). (لوط) چيو ته، اي منهنجا پالڻهار! مون کي فسادين جي قوم تي مدد ڏي (۳۰). ۽ جنهن مهل اسان جي قاصدن (ملائڪن) ابراهيم وٽ خوشخبري آندي (تنهن مهل) چيائون ته، اسين هن ڳوٺ وارن کي ناس ڪرڻ وارا آهيون، ڇو ته اتي رهڻ وارا ظالم (ٿيا) آهن (۳۱). (ابراهيم) چيو ته، بيشڪ ان ۾ لوط آهي. چيائون ته جيڪو به منجهس آهي، تنهن کي اسين چڱو ڄاڻندڙ آهيون، کيس ۽ سندس گهر جي ڀاتين کي ضرور بچائينداسون، سواءِ سندس زال جي جا باقي رهيلن مان ٿيندي (۳۲). ۽ جنهن مهل اسان جا قاصد لوط وٽا آيا، تنهن مهل انهن جي (اچڻ) سببان ناراض ٿيو ۽ انهن جي (اچڻ) سببان دل تنگ ٿيو ۽ (انهن) چيو ته نڪي ڊچ ۽ نڪي غمگين ٿي، بيشڪ اسين تو کي ۽ تنهنجي گهر جي ڀاتين کي بچائڻ وارا آهيون، سواءِ تنهنجيءَ زال جي، جا باقي رهيلن مان ٿيندي (۳۳). بيشڪ اسين هن ڳوٺ وارن تي هڪ عذاب انهيءَ سببان آسمان کان لاهڻ وارا آهيون، جو بدڪار ٿيا آهن (۳۴). ۽ بيشڪ ان ڳوٺ جي پٿري نشاني سمجهندڙ قوم لاءِ ڇڏي سون (۳۵). ۽ مدين (وارن) ڏانهن سندن پاءُ شعيب کي موڪليوسون، پوءِ چيائين ته، اي منهنجي قوم! الله جي عبادت ڪريو ۽ قيامت جي ڏينهن جي اميد رکيو ۽ فسادي ٿي ملڪ ۾ نه گهمو ڦرو (۳۶).

فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي دَارِهِمْ
جُثْمِينَ ﴿٢٤﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسْكِنتِهِمْ
وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ
وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَارُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَقَدْ
جَاءَهُمْ مُوسَى بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا
سَابِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَكُلًّا أَخَذْنَا بِنَبِيٍّ فَمِنْهُمْ مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ
حَاصِبًا وَمِنْهُمْ مَنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَنْ خَسَفْنَا
بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَنْ أَعْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ
وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٢٧﴾ مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا
مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ إِتَّخَذَتْ بَيْتًا وَ
إِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٨﴾
إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٩﴾ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ لِنُظْرٍ بَعْهَا لِلنَّاسِ وَمَا
يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٣٠﴾ خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٣١﴾

پوءِ ان کي ڪوڙو پٺيانئون، تنهن ڪري کين زلزلي اچي ورتو، پوءِ پنهنجن گهرن ۾ (هي) اونڌا ٿي (مري) پيا (۳۷). ۽ عاد ۽ ثمود کي (چٽ ڪيوسون) ۽ بيشڪ سندن گهرن مان ڪي اوهان تي ظاهر ٿي چڪا آهن ۽ شيطان انهن لاءِ سندن عمل سينگاريا هئا، پوءِ کين (سڌيءَ) وات کان جهليائين ۽ (اهي) سمجھ وارا (به) هئا (۳۸). ۽ قارون ۽ فرعون ۽ هامان کي (به چٽ ڪيوسون) ۽ بيشڪ موسيٰ پڌرن معجزن سان وٽن آيو هو، پوءِ ملڪ ۾ وڏائي ڪيائون ۽ (اسان کان) اڳ ڪڍي ويندڙ نه هئا (۳۹). پوءِ سڀ ڪنهن کي سندس گناه سببان پڪڙيوسون، پوءِ منجهائين ڪن تي سخت آندي موڪلي سون ۽ منجهائين ڪن کي ڪڙڪي (اچي) ورتو ۽ منجهائين ڪن کي زمين ۾ ڳهايوسون ۽ منجهائين ڪن کي ٻوڙيو سون. ۽ ڪڏهن ٿيڻو نه هو، جو الله مٿن ظلم ڪري، پر هنن پنهنجو پاڻ تي ظلم ٿي ڪيو (۴۰). جن الله کان سواءِ (بيا) دوست ورتا آهن، تن جو مثال ڪوريٽري جي مثال وانگر آهي، جنهن گهر ٺاهيو ۽ بيشڪ (سڀني) گهرن ۾ وڌيڪ هيٺو ڪوريٽري جو گهر آهي. جيڪڏهن (اها ڳالهه) ڄاڻن ها (تہ ائين نه ڪن ها) (۴۱). بيشڪ جنهن شيءِ کي الله کان سواءِ پوڄيندا آهن، سا جيڪا به هجي تنهن کي الله ڄاڻندو آهي ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۴۲). ۽ اهي مثال آهن جن کي ماڻهن لاءِ بيان ڪندا آهيون، ۽ انهن کي ڄاڻندڙن کان سواءِ ڪو ڪونه سمجهندو آهي (۴۳). الله آسمانن ۽ زمين کي (چڱيءَ) رت سان خلقيو آهي، بيشڪ ان (ڪم) ۾ مؤمنن لاءِ (وڏي) نشاني آهي (۴۴).

أَتْلُ مَا أَوْحَى إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ
 إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ
 وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٢٩﴾ وَلَا تَجَادِلُوا أَهْلَ الْكِتَابِ إِلَّا
 بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ وَقُولُوا آمَنَّا
 بِالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْنَا وَأُنزِلَ إِلَيْكُمْ وَالْهَذَا وَهَذَا وَاحِدٌ
 وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٣٠﴾ وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ فَالَّذِينَ
 اتَّبَعَهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ بِهِ وَمِنْ هَؤُلَاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِهِ ^طوَ
 مَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٣١﴾ وَمَا كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِهِ
 مِنْ كِتَابٍ وَلَا تَخْطُءُ بِسِينِكَ إِذْ أَلَرْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٣٢﴾
 بَلْ هُوَ آيَاتٌ بَيِّنَاتٌ فِي صُدُورِ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَمَا يَجْحَدُ
 بِآيَاتِنَا إِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ
 إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٣٤﴾ أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا
 عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَى عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَى لِقَوْمٍ
 يُؤْمِنُونَ ﴿٣٥﴾ قُلْ كَفَى بِاللَّهِ يَدِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٣٦﴾

(اي پيغمبر!) ڪتاب مان جيڪي تو ڏانهن وحي ڪيو ويو سو پڙه ۽ نماز قائم ڪر، بيشڪ نماز بيهيائين ۽ بري (ڪم ڪرڻ) کان جهليندي آهي ۽ بيشڪ الله جو ياد ڪرڻ (سڀ کان) وڏو آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو، سو الله ڄاڻيندو آهي (۴۵). ۽ ڪتاب وارن مان جن بي انصافي ڪئي تن کان سواءِ ٻين سان ڏاڍي سهڻي طريقي کان سواءِ تڪرار نه ڪريو ۽ چئو ته جيڪي اسان ڏانهن نازل ڪيو ويو آهي ۽ جيڪي اوهان ڏانهن نازل ڪيو ويو آهي، تنهن تي اسان ايمان آندو آهي ۽ اسان جو معبود ۽ اوهان جو معبود هڪ آهي ۽ اسين مسلمان آهيون (۴۶). ۽ (جهڙيءَ طرح اڳيان ڪتاب نازل ڪياسون) اهڙيءَ طرح اسان تو ڏانهن ڪتاب (قرآن) نازل ڪيو، پوءِ جن کي ڪتاب ڏنوسون آهي ان کي مڃيندا آهن. ۽ انهن (عربن) مان ڪو (اهڙو آهي) جو ان تي ايمان آڻيندو آهي. ۽ ڪافرن کان سواءِ (ٻيو) ڪو اسان جي آيتن جو انڪار نه ڪندو آهي (۴۷). ۽ انهيءَ (قرآن جي لهڻ) کان اڳ ڪو ڪتاب نڪي تون پڙهندو هئين ۽ نڪي اهو پنهنجي سڄي هٿ سان لکندو هئين (جيڪڏهن لکين پڙهين ها) ته انهيءَ مهل آهي ڪوڙا ضرور شڪ ۾ پون ها (۴۸). بلڪ اهو (قرآن) پڌريون آيتون (آهي) انهن جي سينن ۾ (محفوظ) آهي، جن کي علم ڏنو ويو آهي ۽ ظالمن کان سواءِ (ٻيو) ڪو اسان جي آيتن جو انڪار نه ڪندو آهي (۴۹). ۽ چون ٿا ته سندس پالڻهار کان مٿس معجزا ڇو نه نازل ڪيا ويا آهن؟ (ڪين) ڇو ته معجزا (تو رڳو منهنجي) الله وٽ آهن ۽ آءٌ ته رڳو پڌرو ڊيڄاريندڙ آهيان (۵۰). اسان تو تي ڪتاب نازل ڪيو، جو ڪين پڙهي بدائبو آهي، سو ڪين ڪافي نه آهي ڇا؟ بيشڪ هن ۾ مؤمنن جي قوم لاءِ رحمت ۽ نصيحت آهي (۵۱). ڪين چئو ته الله منهنجي ۽ اوهان جي وچ ۾ شاهد ڪافي آهي، جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو اهو ڄاڻندو آهي ۽ جن باطل کي مڃيو ۽ الله جو انڪار ڪيو سي ئي توتي وارا آهن (۵۲).

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْ أَلَّا جَلُ مُسَيِّئَاتِهِمْ لَخَرَجْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتًا مِّنَ الْأَرْضِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٣﴾
 وَإِن جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ نَخِشَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ
 فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُو الْقُرْئَانِ إِنَّمَا أَنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾
 يُعِبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾
 كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ
 تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ
 صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيُّنَّ مِنْ دَابَّةٍ لَّا تَحْمِلُ
 رِزْقَهَا ۗ وَاللَّهُ يَبْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ ۗ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِن
 سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَنَحَرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ
 لَيَقُولُنَّ اللَّهُ فَأَلْفِي يَوْمُكَوْنٍ ﴿٦١﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ
 مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِن
 سَأَلْتَهُمْ مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ
 مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

۽ توکان عذاب تڪڙو گهرندا آهن. ۽ جيڪڏهن (ان جي) مدت مقرر
 ٿيل نه هجي ها ته کين عذاب ضرور پهچي ها ۽ (اهو) مٿن پڪ اوجتو
 ايندو ۽ اهي بي خبر هوندا (۵۳). تو کان عذاب تڪڙو گهرندا آهن ۽
 بيشڪ دوزخ كافرن کي (انهيءَ ڏينهن) وڪوڙيندڙ آهي (۵۴). جنهن
 ڏينهن کين عذاب سندن مٿان ۽ سندن پيرن جي هيٺان ويڙهيندو ۽ (الله)
 چوندو ته جيڪي ڪندا هيئو تنهن جو (مزو) چڪو (۵۵). اي منهنجا مؤمن
 ٻانهو! بيشڪ منهنجي زمين ويڪري آهي، تنهن ڪري خاص منهنجي
 عبادت ڪريو (۵۶) هر هڪ نفس موت جو مزو چڪو وارو آهي، وري اسان
 ڏي موتائبو (۵۷). ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا، تن کي ضرور
 بهشت جي ماڙين ۾ تڪائيندا سون، جن جي هيٺان نهرون وهنديون
 آهن، منجهس سدائين رهڻ ورا آهن (انهن چڱن) ڪمن ڪندڙن جي
 مزوري چڱي آهي (۵۸). جن صبر ڪيو ۽ پنهنجي پالڻهار تي ڀروسو ڪندا
 آهن (۵۹). ۽ ڪيترائي جانور پنهنجي روزي (ساڻ) نه ڪندا آهن، الله انهن
 کي ۽ اوهان کي روزي ڏيندو آهي، ۽ اهوئي بدندڙ ڄاڻيندڙ آهي (۶۰). ۽
 جيڪڏهن کائڻ پيئڻ ته ڪنهن آسمانن ۽ زمين کي بڻايو ۽ (ڪنهن)
 سج ۽ چنڊ کي نوايو آهي؟ ته ضرور چوندا ته الله پوءِ ڪيڏانهن ڦيرايو ويندا
 آهن؟ (۶۱). الله پنهنجي ٻانهن مان جنهن لاءِ گهري تنهن جي روزي
 ڪشادي ڪندو آهي ۽ (جنهن لاءِ گهري تنهن جي) تنگ ڪندو آهي. ڇو
 ته الله هر شيءِ کي ڄاڻيندڙ آهي (۶۲). ۽ جيڪڏهن کائڻ پيئڻ ته
 ڪنهن آسمان کان پاڻي وسايو، پوءِ ان سان زمين کي ان جي مرڻ (غير آباد
 ٿيڻ) کان پوءِ جيئرو (آباد) ڪيو؟ ته ضرور چوندا ته الله (اي پيغمبر! کين)
 چؤ ته سڀ ساراه الله کي جڳائي، بلڪ منجهائن گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۶۳).

وَمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌّ وَلَعِبٌ وَإِنَّ الدَّارَ الْآخِرَةَ
 لَهِىَ الْحَيَاةُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٣﴾ فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفَلَكِ دَعَا
 اللَّهُ مَخْلَصِينَ لَهُ الدِّينَ ۚ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ
 يُشْرِكُونَ ﴿٦٤﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَمْتَعُوا ۗ فَسَوْفَ
 يَعْلَمُونَ ﴿٦٥﴾ أُولَئِكَ يَرَوْنَا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا مِمَّا وَتَّخَطَفَ النَّاسُ
 مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَيَنْعِمُونَ ۗ وَبِعِزَّةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٦﴾
 وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ
 لَمَّا جَاءَهُ ۗ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِينَ ﴿٦٧﴾ وَالَّذِينَ
 جَاهَدُوا فِيْنَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا ۗ وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٨﴾

سُورَةُ الرَّؤُوفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝
 الْم ۝ ١ ۝ غُلِبَتِ الرَّؤُوفُ ۝ ٢ ۝ فِي آدْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ مِّنْ بَعْدِ
 غَلِبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ۝ ٣ ۝ فِي بَضْعِ سِنِينَ ۗ ۝ ٤ ۝ لِلَّهِ الْأَمْرُ مِنْ
 قَبْلُ وَمِنْ بَعْدِ ۗ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ۝ ٥ ۝
 بِنَصْرِ اللَّهِ ۗ يَنْصُرُ مَنْ يَّشَاءُ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ۝ ٦ ۝

۽ هيءَ دنيا جي حياتي تہ تماشي ۽ راند کان سواءِ ٻيو ڪجهہ نہ آهي ۽
 بيشڪ آخرت جي حويلي ئي سدائين حياتيءَ (واري) آهي. جيڪڏهن
 ڄاڻن ها (تہ آخرت کي دنيا کان وڌيڪ پسند ڪن ها!) (۶۴). پوءِ
 (آهي) جڏهن پيڙين ۾ چڙهندا آهن، (تڏهن) رڳو الله کي سندس سڄو
 اعتقاد رکندڙ ٿي سڏيندا آهن، پوءِ جڏهن کين پر ڏانهن بچائي
 پهچائيندو آهي، (تڏهن) اُتي جو اُتي (هن ڪري) شرڪ ڪندا آهن (۶۵).
 تہ جيڪي کين ڏنو سون تنهن جي بي شڪري ڪن ۽ پيل تہ مزا ماڻي وٺن
 پوءِ سگهوئي (حال جي حقيقت) ڄاڻيندا (۶۶). نہ ڏٺائون ڇا تہ اسان
 (مڪي جي) حرم کي امن جي جاءِ ڪئي؟ حالانڪ سندس آس پاس کان
 ماڻهو اُمالڪ کڄي ويندا آهن، پوءِ ڇو ڪوڙ (باطل) کي مڃيندا آهن ۽ الله
 جي نعمتن جو (ڇو) انڪار ڪندا آهن؟ (۶۷). ۽ ان کان وڌيڪ ظالم
 ڪير آهي، جيڪو الله تي ڪوڙو ناهي يا جڏهن وٽس حق آيو، تڏهن
 ان کي ڪوڙو ڄاڻي؟ ڪافرن جي جاءِ دوزخ ۾ نہ آهي ڇا؟ (۶۸). ۽
 جن اسان (جي وات) ۾ ڪوشش ڪئي، تن کي ضرور پنهنجون واتون
 ڏيکارينداسون ۽ بيشڪ الله پلارن سان گڏ آهي (۶۹).

سورة روم مڪي آهي ۽ هن ۾ ست
 آيتون ۽ چوڪو آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

الم (۱). رومي هيٺا ٿيا (۲). ويجهي ملڪ ۾ ۽ آهي پنهنجي هيٺي ٿيڻ
 کان پوءِ سگهوئي غالب ٿيندا (۳). ٿورن ورهين ۾۔ الله جي ئي (هٿ ۾)
 حڪومت اڳي توڙي پوءِ آهي۔ ۽ انهيءَ ڏينهن مؤمن خوش ٿيندا (۴). الله
 جي مدد سان (الله) جنهن کي گهري تنهن کي سوڀ ڏيندو آهي ۽ اهوئي
 غالب مهربان آهي (۵).

وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ وَعَدَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا
 يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ
 الْآخِرَةِ هُمْ غَفْلُونَ ﴿٧﴾ أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ مَا خَلَقَ اللَّهُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَ
 إِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَائِ رَبِّهِمْ لَكَفِرُونَ ﴿٨﴾ أَوَلَمْ يَسِيرُوا
 فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۗ
 كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ
 مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ۗ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ
 وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
 آسَاءُ وَالسُّوْءَىٰ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِءُونَ ﴿١٠﴾
 اللَّهُ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ
 تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ
 مِّنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعَاءُ وَكَانُوا إِشْرَاكِيهِمْ كُفْرِينَ ﴿١٣﴾
 وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِئِدِ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

الله انجام ڪيو آهي. الله پنهنجو انجام نه ڦيرائيندو، پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۶). ظاهر دنيا جي حياتيءَ جون (رتون) ڄاڻندا آهن ۽ اهي آخرت کان بي خبر آهن (۷). پنهنجين دلين ۾ نه سوچيائون ڇا؟ ته الله اسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي، تنهن کي پوريءَ رت ۽ مقرر مدت کان سواءِ نه بڻايو آهي ۽ بيشڪ ماڻهن مان گهڻا پنهنجي پالڻهار جي ملڻ کان منڪر آهن (۸). ملڪ ۾ نه گهڻيا آهن ڇا، جو نهارين ته جيڪي کانئن اڳ هئا تن جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي؟ جي کانئن وڌيڪ سگه وارا هئا ۽ زمين کيڙيائون ۽ اها جيڪي پاڻ آباد ڪيائون، تنهن کان وڌيڪ اها انهن آباد ڪئي ۽ سندن پيغمبر وٽن معجزن سان آيا، پوءِ الله جو شان اهڙو نه هو جو مٿن ظلم ڪري پر پاڻ تي پاڻ ظلم ڪيائون ٿي (۹). وري جن بچڙائي ڪئي، تن جي پڇاڙي بچڙي ٿي، هن ڪري جو الله جي آيتن کي ڪوڙ پانڀائون ۽ مٿن نٺوليون ڪندا هئا (۱۰). الله خلق کي نئين سر بڻائي ٿو، وري ان کي ٻيهر بڻائيندو، وري ڏانهس اوهين موتائبو (۱۱). ۽ جنهن ڏينهن قيامت قائم ٿيندي تنهن ڏينهن گنهگار نااميد ٿيندا (۱۲). ۽ (الله سان مقرر ڪيلن) سندن شريڪن مان ڪوبه انهن کي سفارش ڪرڻ وارو نه ٿيندو ۽ پنهنجن (نهريلن) شريڪن جا منڪر ٿيندا (۱۳). ۽ جنهن ڏينهن قيامت قائم ٿيندي، تنهن ڏينهن (ماڻهو) ڌارو ڌار ٿيندا (۱۴). پوءِ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي باغن ۾ خوش ڪبا (۱۵).

وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَفُتِنُوا بِالْآخِرَةِ
 فَأُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحَضَّرُونَ ﴿١٧﴾ فَسُبْحَانَ اللَّهِ حِينَ
 تُمْسُونَ وَحِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٨﴾ وَلَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَعَشِيًّا وَحِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٩﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ
 الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ
 مَوْتِهَا وَكَذَٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿٢٠﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ
 مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ ﴿٢١﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ
 لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ
 مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢٢﴾
 وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ
 وَأَلْوَانِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ ﴿٢٣﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ
 مَنَامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ نَفْسِهِ إِنَّ فِي
 ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُسْمِعُونَ ﴿٢٤﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ
 خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ
 بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٥﴾

۽ جن کفر ڪيو ۽ اسان جي آيتن کي ۽ قيامت جي ملڻ کي ڪوڙ ڄاتو
 سي عذاب ۾ حاضر ڪيل هوندا (۱۶). پوءِ جنهن مهل سانجھي ڪريو ۽
 جنهن مهل صبح ڪريو، تنهن مهل الله جي پاڪائي بيان ڪيو (۱۷). ۽
 آسمانن ۽ زمين ۾ ان جي ساراهه آهي ۽ پوئين پهر ۽ جنهن مهل منجهند
 ڪريو (تنهن مهل به پاڪائي بيان ڪريو) (۱۸). مٿي مان جيئرو ڪيندو
 آهي ۽ جيئري مان مٿو ڪيندو آهي ۽ زمين کي ان جي مرڻ کان پوءِ
 جياريندو آهي ۽ اهڙيءَ طرح (اوهين قبرن مان) ڪڍيو (۱۹). ۽ سندس
 نشانين مان هيءُ آهي جو اوهان کي مٽيءَ مان بڻايائين، وري انهيءَ مهل
 اوهين ماڻهو ٿي گهمو ڦرو ٿا (۲۰). ۽ سندس نشانين مان هيءُ آهي جو
 اوهان جي جنس مان اوهان لاءِ زالون پيدا ڪيائين ته انهن سان آرام وٺو ۽
 اوهان جي وچ ۾ پيار ۽ باجه پيدا ڪيائين، بيشڪ هن ۾ انهيءَ قوم لاءِ
 نشانين آهن، جيڪي ڌيان رکندا آهن (۲۱). ۽ آسمانن ۽ زمين جو بڻائڻ ۽
 اوهان جي ٻولين ۽ رنگن جو ڦهلائڻ ۽ ڦهلائڻ ۽ ڦهلائڻ ۽ ڦهلائڻ
 بيشڪ ان ۾ ڄاڻيندڙن لاءِ نشانين آهن (۲۲). ۽ اوهان جو رات ۽ ڏينهن
 ۾ سمهڻ ۽ اوهان جو سندس فضل مان روزي طلب ڪرڻ سندس نشانين
 مان آهي، بيشڪ هن ۾ ان قوم لاءِ نشانين آهن، جيڪي (ڪن لائي)
 ٻڌندا آهن (۲۳). ۽ سندس نشانين مان (هيءُ به) آهي، جو اوهان کي
 ڊيڄارڻ ۽ اُميد رکڻ لاءِ وڃ ڏيکاريندو آهي ۽ آسمان کان پاڻي وسائيندو
 آهي، پوءِ ان سان زمين کي ان جي مرڻ کانپوءِ جياريندو آهي، بيشڪ هن
 ۾ انهيءَ قوم لاءِ نشانين آهن، جيڪي سمجه رکندا آهن (۲۴).

وَمِنَ الْيَتِيمَ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذْ ادْعَاكُمْ
 دَعْوَةً مِّنَ الْأَرْضِ إِذْ أَأَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُ مَنْ فِي
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ كُلُّ لَّهُ قُنُوتٌ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ
 الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ﴿٢٧﴾ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَى
 فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ لَكُمْ
 مَثَلًا مِّنْ أَنفُسِكُمْ هَلْ لَّكُمْ مِّنْ مَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ
 مِّنْ شُرَكَاءَ فِي مَارْتَرَاتِكُمْ فَأَنْتُمْ فِيهِ سَوَاءٌ تَخَافُوهُمْ
 كَخِيفَتِكُمْ أَنفُسَكُمْ كَذَلِكَ نُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٩﴾
 بَلِ اتَّبَعَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَهْوَاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ فَمَنْ يَهْدِي
 مَنْ أَضَلَّ اللَّهُ وَمَا لَهُمْ مِّنْ نَّاصِرِينَ ﴿٣٠﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ
 لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا
 تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
 النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣١﴾ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَأَقِيمُوا
 الصَّلَاةَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿٣٢﴾ مِنَ الَّذِينَ قَرَعُوا
 دِيْنَهُمْ وَكَانُوا شُرَكَاءَ كُلِّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فِرْحُونَ ﴿٣٣﴾

۽ سندس حڪم سان آسمان ۽ زمين جو بيهڻ سندس نشانين مان آهي. وري جنهن مهل اوهان کي زمين مان هڪڙي پيري سڏيو ويندو، (تنهن مهل) جهٽ پت اوهين نڪرندؤ (۲۵). ۽ جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو سندس آهي، سڀئي سندس فرمانبردار آهن (۲۶). ۽ اهو ئي آهي، جيڪو خلق کي نئين سر بڻائيندو آهي، وري ان کي ورائي بڻائيندو ۽ اهو مٿس بلڪل سهنجو آهي ۽ آسمانن ۽ زمين ۾ سندس ئي صفت تمام مٿاهين آهي ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۲۷). (الله) اوهان لاءِ اوهان جي حال جو هڪ مثال بيان ڪيو آهي، (تہ) اوهان جا هٿ جن (بانهن) جا مالڪ ٿيا آهن، سي جيڪي (مال) اوهان کي ڏنو سون تنهن ۾ اوهان جا ڪي پائيوار آهن ڇا؟ جو آهي ۽ اوهين ان (مال) ۾ برابر (حصي وارا) هجو (۽ اوهين) انهن جي (پائيواريءَ جي دعويٰ) کان اهڙيءَ طرح ڊڄندا آهيو، جهڙي طرح اوهان کي پاڻ جهڙن (جي پائيواريءَ) کان پڻ آهي، اهڙي طرح انهيءَ قوم لاءِ نشانين کولي بيان ڪندا آهيو، جيڪي سمجه رکندا آهن (۲۸). بلڪل ظالم اڻ ڄاڻائيءَ سان پنهنجن سڌن جا تابعدار ٿيا آهن، پوءِ جنهن کي الله گمراه ڪيو، تنهن کي ڪير هدايت ڪندو؟ ۽ انهن لاءِ ڪو مددگار ڪونهي (۲۹). پوءِ (اي پيغمبر!) پنهنجي منهن کي دين لاءِ هڪ طرفو ڪري بيهار، الله جي دين جي (پيروي ڪر) جنهن تي ماڻهن کي پيدا ڪيائين، الله جي خلق کي ڪا مت ست نه آهي، اهو ئي سڌو دين آهي پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻيندا آهن (۳۰). ڏانهس موٽندڙ ٿي (عبادت ڪريو) ۽ کانئس ڊڄو ۽ نماز پڙهندا رهو ۽ مشرڪن مان نه ٿيو (۳۱). انهن مان نه ٿيو جن پنهنجي دين کي ڌارو ڌار ڪيو ۽ ٽوليون ٽوليون ٿي ويا، سيڪا ٽولي انهي تي خوش آهي، جيڪي وٽس آهي (۳۲).

وَإِذْ آمَسَّ النَّاسَ ضُرُّ دَعْوَاهُمْ مُنِيبِينَ إِلَيْهِ ثُمَّ إِذْ
 آذَقَهُمْ مِنْهُ رَحْمَةً إِذْ افْتَرِقُوا مِنْهُمْ بَرِّئُوا لِيُكْفَرُوا
 بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَتَّبَعُوا النَّاسَ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣١﴾ أَمْ أَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا
 فَهَوْ يَتَّكُمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٢﴾ وَإِذْ آذَقْنَا النَّاسَ رَحْمَةً فَرِحُوا
 بِهَا وَإِنْ تُصِيبُهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ إِذْ هُمْ يَقْتَضُونَ ﴿٣٣﴾
 أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٤﴾ فَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَ
 الْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ
 اللَّهِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا آتَيْتُم مِّن رِّبَا لِّيَرْبُوا
 فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا آتَيْتُم مِّن زَكَاةٍ
 تُرِيدُونَ وَجْهَ اللَّهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُضَعِفُونَ ﴿٣٦﴾ اللَّهُ الَّذِي
 خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ
 شَرِكَايَكُم مَّن يَفْعَلُ مِنْ ذَٰلِكُمْ مِّنْ شَيْءٍ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا
 يُشْرِكُونَ ﴿٣٧﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي
 النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٣٨﴾

۽ جڏهن ماڻهن کي ڪا تڪليف پهچندي آهي، (تڏهن) پنهنجي پالڻهار ڏانهن متوجہ ٿي کيس سڏيندا آهن، وري جڏهن اهو پاڻ وٽان کين باجھ چڪائيندو آهي، (تڏهن) انهيءَ ئي مهل منجهانن ڪا تولي پنهنجي پالڻهار سان (هن لاءِ) شريڪ بڻائيندي آهي (۳۳). تہ جيڪي کين ڏنو سون تنهن جي بي شڪري ڪن، پوءِ مزا ماڻي وٺو، پوءِ سگهوئي (حال حقيقت) ڄاڻندو (۳۴). مٿن ڪا سند لائي سون ڇا؟ جو انهيءَ (شيءَ) جي (سچائي) بابت ڳالهائي ٿي، جنهن شيءِ کي الله سان شريڪ ڪندا آهن (۳۵). ۽ جڏهن ماڻهن کي باجھ چڪائيندا آهيون (تڏهن) ان سان سرها ٿيندا آهن ۽ جيڪڏهن انهيءَ سببان جو سندس هٿن (مدايون) اڳي موڪليون کين ڪو ڌڪ پهچندو آهي تہ انهيءَ ئي مهل نا اميد ٿيندا آهن (۳۶). نہ ڏٺو اٿن ڇا؟ تہ الله جنهن لاءِ گهرندو آهي، تنهن جي روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ (جنهن لاءِ گهرندو آهي، تنهن جي) گهٽ ڪندو آهي. بيشڪ هن ۾ مڃيندڙ قوم لاءِ نشانيون آهن (۳۷). تنهن ڪري ماڻيءَ واري ۽ مسڪين ۽ مسافر کي، سندس حق ڏي اهو انهن لاءِ ڀلو آهي، جيڪي الله جو راضيو گهرندا آهن ۽ اهي ئي چوٽڪاري وارا آهن (۳۸). ۽ وياح مان جيڪي ڏنو هجيو تہ ماڻهن جي مال ۾ وڌي سو الله وٽ نہ وڌندو ۽ الله جو راضيو گهرندڙ ٿي زڪوٰه مان جيڪي ڏنو هجيو، پوءِ اهي ئي (پنهنجي مال کي الله وٽ) ڀيڻو ڪندڙ آهن (۳۹). الله اهو آهي جنهن اوهان کي بڻايو، وري اوهان کي روزي ڏنائين وري اوهان کي ماريندو، وري اوهان کي جياريندو. اوهان جي (نهرابل) شريڪن مان ڪو اهڙو آهي ڇا، جو اهڙن ڪمن مان ڪجهه ڪري (سگهي)؟ الله پاڪ آهي ۽ ان کان تمام مٿاهون آهي، جنهن کي (سائس) شريڪ نهرائيندا آهن (۴۰). ماڻهن جي هٿن جي ڪئي سببان بر ۽ بحر ۾ فساد هن لاءِ پڌرو ٿيو آهي تہ، جيڪي (مدا ڪم) ڪيائون تنهن جي ڪجهه (سزا) کين چڪائي تہ من آهي موٽن (۴۱).

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلُ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٣١﴾ فَأَقِمَّ وَجْهَكَ لِلدِّينِ
 الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ
 يُصَدِّعُونَ ﴿٣٢﴾ مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا
 فَلَا نَفْسَ لَهُمْ يَمْهَدُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ ﴿٣٤﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ
 أَنْ يُرْسِلَ الرِّيحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُبَدِّقَكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ
 الْفُلُكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ وَ
 لَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ فَجَاءَهُمْ
 بِالْبَيِّنَاتِ فَاذْتَمَنَّا مِنَ الَّذِينَ أَجْرَمُوا وَكَانَ حَقًّا
 عَلَيْنَا نَصْرَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٦﴾ اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيحَ
 فَتُثِيرُ سَحَابًا فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ
 كَسْفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ
 مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٣٧﴾ وَإِنْ
 كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنْزَلَ عَلَيْهِمْ مِنَ قَبْلِهِ لُمِبَلْسِينَ ﴿٣٨﴾

چؤ ته ملك ۾ گهمو، پوءِ ڏسو ته جيڪي اڳ هئا تن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي؟ منجهانئن گهڻا مشرڪ هئا (۴۲). پوءِ پنهنجي منهن کي ان ڏينهن جي اچڻ کان اڳ سڌي دين لاءِ بيهار! جو الله وٽان ان (ڏينهن) کي رد ٿيڻ نه آهي، ان ڏينهن (ماڻهو) الڳ الڳ ٿيندا (۴۳). جيڪو ڪافر ٿيو تنهن تي سندس ڪفر آهي ۽ جن چڱا ڪم ڪيا سي پاڻ لاءِ هنڌ وڃائين ٿا (۴۴). ته جن ايمان آندو ۽ چڱا عمل ڪيا تن کي (الله) پنهنجي فضل سان بدلو ڏئي، بيشڪ اهو ڪفرن کي دوست نه رکندو آهي (۴۵). ۽ سندس نشانين مان هيءُ آهي ته خوشخبري ڏيندڙ هيرون گهلائيندو آهي ۽ ته اوهان کي پنهنجي ڪجهه ٻاجه چڪائي ۽ ته سندس حڪم سان ٻيڙيون ترن ۽ ته سندس فضل مان (روزي) طلب ڪريو ۽ ته من اوهين شڪرانو ڪريو (۴۶). ۽ بيشڪ تو کان اڳ گهڻن پيغمبرن کي سندس قوم ڏانهن موڪليو سون، پوءِ وٽن معجزن سان آيا، پوءِ جن نافرماني ڪئي، تن کان بدلو ورتو سون ۽ مؤمنن کي سوپارو ڪرڻ اسان تي حق آهي (۴۷). الله اهو آهي جيڪو وائن کي موڪليندو آهي، پوءِ (اهي) ڪڪر کي کڻنديون آهن، پوءِ جيئن (الله) گهرندو آهي، تيئن آسمان ۾ ان (ڪڪر) کي کنڊائيندو آهي، پوءِ ان کي ته ته ڪندو آهي، پوءِ (تون) ڦڙين کي ڏسندو آهين، جو ان (ڪڪر) جي وچ مان نڪرنديون آهن، پوءِ جڏهن پنهنجن ٻانهن مان جنهن تي وڻندو اٿس، تنهن تي اهو (مينهن) پهچائيندو آهي، (تڏهن) انهيءَ ئي مهل اهي خوش ٿيندا آهن (۴۸). ۽ جيتوڻيڪ اڳ ان (مينهن) جي مٿن وسائجڻ کان اڳيئي نااميد ٿيندڙ هئا (۴۹).

فَانظُرْ إِلَىٰ اِثْرِ رَحْمَتِ اللّٰهِ كَيْفَ يُحْيِي الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
اِنَّ ذٰلِكَ لَمُبْحٰى الْمَوْتٰى ۗ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ ۝٥٠ وَلَئِنْ
اَرْسَلْنَا رِيْحًا فَاَرْوٰهُ مُمْسِرًا مِّنْ اَظْلُوْا مِنْۢ بَعْدِهَا يَكْفُرُوْنَ ۝٥١ فَاِنَّكَ
لَا تَسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تَسْمِعُ الضَّمٰمُ الدُّعَاۗءَ اِذَا وَاوَّامِدْبِرِيْنَ ۝٥٢
وَمَا اَنْتَ بِهٰدِي الْعَمٰى عَنِ ضَلٰلَتِهِمْ اِنْ تَسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُّؤْمِنُ
بَاٰيٰتِنَا فَهُمْ مُّسْلِمُوْنَ ۝٥٣ اَللّٰهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِّنْ ضَعْفٍ
ثُمَّ جَعَلَ مِنْۢ بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْۢ بَعْدِ قُوَّةٍ
ضَعْفًا وَشَبِيْهَةً يَخْلُقُ مَا يَشَآءُ ۗ وَهُوَ الْعَلِيْمُ الْقَدِيْرُ ۝٥٤
وَيَوْمَ تَقُوْمُ السَّاعَةُ يُقْسِمُ الْمُجْرِمُوْنَ مَا لَبِثُوْا غَيْرَ سَاعَةٍ
كَذٰلِكَ كَانُوْا يُوَفَّكُوْنَ ۝٥٥ وَقَالَ الَّذِيْنَ اٰتُوْا الْعِلْمَ وَ
الْاِيْمَانَ لَقَدْ لَبِثْتُمْ فِيْ كِتٰبِ اللّٰهِ اِلَىٰ يَوْمِ الْبَعْثِ ۗ فَهٰذَا
يَوْمَ الْبَعْثِ ۗ وَلَكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُوْنَ ۝٥٦ فَيَوْمَئِذٍ لَا يُنْفَعُ
الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُوْنَ ۝٥٧ وَلَقَدْ
ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِيْ هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ ۗ وَلَئِنْ جِئْتُمُ
بَاٰيَةٍ لِّيَقُوْلُوْا الَّذِيْنَ كَفَرُوْا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُبْطِلُوْنَ ۝٥٨

پوءِ الله جي باجھ جي نشانين ڏانهن نهار ته ڪهڙيءَ طرح زمين کي سندس مرڻ کانپوءِ جباري ٿو. بيشڪ اهو (الله) مٿن کي ضرور جيارڻ وارو آهي ۽ اهو (الله) سڀڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۵۰). ۽ جيڪڏهن ڪو واءُ (جو جهولو) گهلايون (جو ان کي سڪائي ڇڏي) پوءِ ان (پوک) کي هيڊو ٿيندو ڏسن ته ان کان پوءِ بي شڪري ڪرڻ لڳندا آهن (۵۱). پوءِ (اي بيغمبر!) تون سدٰ نڪي مٿن کي ٻڌائي سگهندين ۽ نڪي ٻوڙن کي ٻڌائي سگهندين، جڏهن ته اهي پني ڏيئي منهن ڦيرائين (۵۲). ۽ نڪي تون انڌن کي سندن گمراهيءَ کان (روڪي) سڌو رستو ڏيکاريندڙ آهين. تون ته رڳو انهن کي ٻڌائي سگهندين جن اسان جي آيتن تي ايمان آندو آهي، پوءِ اهي مسلمان به آهن (۵۳). الله اهو آهي، جنهن اوهان کي (پهرين) ڪمزور (شيءَ) مان خلقيو آهي، وري هيٺائيءَ کان پوءِ (اوهان ۾) سگه پيدا ڪيائين، وري سگه کان پوءِ (اوهان کي) هيٺائي ۽ ٻڌائي ڏنائين. جو گهرندو آهي، سو خلقيندو آهي ۽ اهو ڄاڻندڙ وس وارو آهي (۵۴). ۽ جنهن ڏينهن قيامت قائم ٿيندي (تنهن ڏينهن) گنهگار قسم ڪندا ته (دنيا ۾) هڪ گهڙيءَ کان سواءِ (وڌيڪ) نه رهيا هئا (سون) - اهڙيءَ طرح (رستي کان) ڦيرايا ويندا هئا (۵۵). ۽ جن کي علم ۽ ايمان ڏنو ويو آهي، سي کين چوندا ته الله جي ڪتاب ۾ لکيئي موافق جيئري ٿي اٿڻ جي ڏينهن توڻي (دنيا ۾) رهيا آهيو، پوءِ هيءُ جيئري ٿي اٿڻ جو ڏينهن آهي، پر اوهين نه ڄاڻندا هيو (۵۶). پوءِ ان ڏينهن ظالمن کي سندن عذر ڪرڻ فائدو نه ڏيندو ۽ نڪي انهن کان توبه طلب ڪبي (۵۷). ۽ بيشڪ ماڻهن لاءِ هن قرآن ۾ هر طرح جا مثال بيان ڪياسون. ۽ جيڪڏهن وتن ڪا نشاني (تون) آئين ته ڪافر ضرور چوندا ته اوهين رڳو ڪوڙا آهيو (۵۸).

كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٩﴾ فَاصْبِرْ
إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفُّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ﴿٦٠﴾

سُورَةُ الْقِيَامَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ هُدًى وَرَحْمَةً لِلْمُحْسِنِينَ ﴿٢﴾

الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ

يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ أُولَئِكَ عَلَى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٤﴾

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْتَرِي لَهْوَ الْحَدِيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ

اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا هُزُوًا أُولَئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥﴾

وَإِذَا تَلَى عَلَيْهِ آيَاتُنَا وَلَى مُسْتَكْبِرًا كَانَ لَمْ يَسْمَعْهَا كَأَنَّ

فِي أذُنَيْهِ وَقَرَأَ فَبِشْرَةِ بَعْدَابٍ أَلِيمٍ ﴿٦﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعِيمِ ﴿٧﴾ خَالِدِينَ فِيهَا وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا

وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٨﴾ خَلَقَ السَّمَوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَالْأُفُقِ

فِي الْأَرْضِ رَوَاسِي أَنْ تُمِيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ

وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرِيمٍ ﴿٩﴾

اهڙيءَ طرح جيڪي نه ڄاڻندا آهن، تن جي دلين تي الله مهر هڻندو آهي (۵۹). پوءِ (اي پيغمبر!) صبر ڪر، ڇو ته الله جو وعدو سچو آهي ۽ جيڪي يقين نه رکندا آهن، سي توکي هلڪو نه سمجهن (۶۰).

سورة لقمان مڪي آهي ۽ هن ۾ چوٿيه
آيتون ۽ چار رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

الم (۱). هي آيتون حڪمت واري ڪتاب جون آهن (۲). (جو) هدايت ۽ باجهه انهن ڀلارن لاءِ آهي (۳). جيڪي نماز پڙهندا آهن ۽ زڪوٰه ڏيندا آهن ۽ اهي آخرت جو ويساه (۴) رکندا آهن (۴). اهي پنهنجي پالڻهار جي سڌي رستي تي آهن ۽ اهي ئي چوٽڪاري وارا آهن (۵). ۽ ماڻهن مان ڪو (اهڙو) آهي جو بيهوديءَ ڳالهه کي ڳڻهندو آهي ته (ماڻهن کي) اڻڄاڻائيءَ سان الله جي وات کان ڀلائي ۽ ان (وات) کي ننولي ڪري وٺي، انهن لاءِ ئي خواريءَ وارو عذاب آهي (۶). ۽ جڏهن اسان جون آيتون کيس پڙهي ٻڌائبيون آهن، (تڏهن) هنيو ٿي منهن ڦيرائيندو آهي، جڏهن انهن کي ٻڌو ئي نه هوائين، جڏهن سندس بنهي ڪنن ۾ گهٻرائي آهي، تنهن ڪري کيس ڏکوئيندڙ عذاب جي خبر ڏي (۷). بيشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ نعمت وارا باغ آهن (۸). منجهن سدائين رهڻ وارا آهن (اهو) الله جو پڪو انجام ڏنل آهي ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۹). آسمانن کي ري ٿينين بڻائين، جو کين ڏسو ٿا. ۽ زمين ۾ جبل وڌائين ته متان اوهان کي ڏوڏي ۽ منجهس هر جنس جا جانور پکيڙيائين ۽ آسمان کان پاڻي وسايوسون، پوءِ منجهس سٺا هر جنس جا اوڙڙ ڄماياسون (۱۰).

هَذَا خَلَقَ اللهُ فَأَرُونِي مَاذَا خَلَقَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ بَلِ
 الظُّلْمُونَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ⑪ وَلَقَدْ آتَيْنَا لُقْمَانَ الْحِكْمَةَ أَنْ اشْكُرْ
 لِلَّهِ وَمَنْ يَشْكُرْ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَإِنَّ اللَّهَ غَنِيٌّ
 حَسِيدٌ ⑫ وَإِذْ قَالَ لُقْمَانُ لِابْنِهِ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللَّهِ
 إِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظِيمٌ ⑬ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حَمَلَتْهُ
 أُمُّهُ وَهَنَا عَلَى وَهْنٍ وَفِصْلُهُ فِي عَامَيْنِ أَنْ اشْكُرْ لِي وَلِوَالِدَيْكَ
 إِلَى الْمَصِيرِ ⑭ وَإِنْ جُهِدَكَ عَلَى أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ
 بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُكُمْ فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ
 سَبِيلَ مَنْ أَنَابَ إِلَيَّ ثُمَّ إِلَىٰ مَرْجِعِكُمْ فَأُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ
 تَعْمَلُونَ ⑮ يَا بُنَيَّ إِنِّي أَنزَلْتُكَ مِنْ سَمَاءٍ مَنُورَةٍ
 فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا
 اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ⑯ يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ
 بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَىٰ مَا أَصَابَكَ ط
 إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ⑰ وَلَا تَصْعَقْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا
 تَمَسْ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ ⑱

اها الله جي بڻاوت آهي، پوءِ مونکي ڏيکاريو ته جيڪي ان (الله) کان سواءِ (ٻيا) آهن، تن ڇا بڻايو آهي؟ بلڪ طالمر پڌريءَ پل ۾ آهن (۱۱). ۽ بيشڪ لقمان کي حڪمت ڏني سون (چيو سون) ته الله جو شڪر ڪر ۽ جيڪو شڪر ڪندو سو رڳو پنهنجي جيءَ (جي نفع) لاءِ شڪر ڪندو ۽ جيڪو بي شڪري ڪندو ته بيشڪ الله بي پرواه ساراهيل آهي (۱۲). ۽ (ياد ڪر) جڏهن لقمان پنهنجي پٽ کي چيو ۽ انهيءَ کيس سمجهايو ٿي ته اي منهنجا پٽڙا! الله سان (ڪنهن کي) شريڪ نه ڪر، ڇو ته شرڪ وڏي بي انصافي آهي (۱۳). ۽ ماڻهوءَ کي سندس ماءُ پيءُ بابت حڪم ڪيوسون، جو ماڻس تڪليف جي مٿان تڪليف سهي کيس (پنهنجي پيٽ ۾) کنيو ۽ ٻن ورهين ۾ سندس (تج جو) ڇڏائڻ آهي (حڪم جو مطلب هي آهي) ته منهنجو ۽ پنهنجي ماءُ پيءُ جو شڪرانو ڪر (جو آخر) مون ڏانهن (ٿي) موٽڻ آهي (۱۴). ۽ جيڪڏهن (اهي) مون سان (ڪنهن کي) شريڪ ڪرڻ لاءِ توکي مجبور ڪن، جنهن جي توکي ڪا ڄاڻپ نه آهي ته سندن (انهيءَ چوڻ جي) فرمانبرداري نه ڪر ۽ دنيا ۾ ساڻن چڱيءَ ريت سنگت ڪر ۽ جنهن مون ڏانهن موٽ ڪئي هجي، تنهن جي وات جي تابعداري ڪر، وري اوهان جو مون ڏانهن ورتڻ آهي، پوءِ جيڪي ڪندا هيو، تنهن جي اوهان کي سد ڏيندس (۱۵). (لقمان هيءُ به چيو ته) اي منهنجا پٽڙا! ڪا به (شيءَ) جيڪڏهن اهر جي دائي جيتري آهي، پوءِ اها ڪنهن پهڻ ۾ هجي يا اسمانن ۾ يا زمين ۾ (هجي) ته (به) الله ان کي اٿي حاضر ڪندو. ڇو ته الله باريڪ بين خبر رکندڙ آهي (۱۶). اي منهنجا پٽڙا! نماز پڙه ۽ چڱي ڪم جو حڪم ڪر ۽ مدي (ڪم) کان منع ڪر ۽ تو کي جيڪا تڪليف پهچي، تنهن تي صبر ڪر، ڇو ته اهي (ڪم) همت وارن ڪمن مان آهن (۱۷). ۽ ماڻهن لاءِ پنهنجو ڳل (يعني منهن) چيو نه ڪر ۽ زمين ۾ لاڏ سان نه گهم، ڇو ته الله سڀڪنهن هنيلي وڌائيءَ ڪندڙ کي دوست نه رکندو آهي (۱۸).

وَأَقْصِدْ فِي مَشِيكِ وَأَغْضُضْ مِنْ صَوْتِكَ إِنَّ أَنْكَرَ الْأَصْوَاتِ
 لَصَوْتُ الْحَيْرِ^(١٩) أَلَمْ تَرَوْا أَنَّ اللَّهَ سَخَّرَ لَكُمْ تَائِ فِي السَّمَوَاتِ وَتَا
 فِي الْأَرْضِ وَأَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعْمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ
 مَنْ يُجَادِلُ فِي اللَّهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ^(٢٠) وَ
 إِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا
 عَلَيْهِ آبَاءَنَا أُولَئِكَ كَانَ الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ إِلَىٰ عَذَابِ السَّعِيرِ^(٢١)
 وَمَنْ يُسَلِّمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ
 بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ^(٢٢) وَمَنْ كَفَرَ فَلَا
 يَحْزُنكَ كُفْرُهُ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا إِنَّ اللَّهَ
 عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ^(٢٣) نَتَّبِعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ إِلَىٰ
 عَذَابِ غَلِيظٍ^(٢٤) وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ^(٢٥) اللَّهُ مَا
 فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ^(٢٦) وَلَوْ أَنَّمَا
 فِي الْأَرْضِ مِنْ شَجَرَةٍ أَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمْدُهَا مِنْ بَعْدِهَا
 سَبْعَةَ آبْحُرٍ مَا نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ^(٢٧)

۽ پنهنجي گهمڻ ۾ وچولي چال هل ۽ پنهنجو آواز ڍرو ڪر، ڇو ته آوازن مان بچڙو (آواز) گڏه جي هينگ آهي (۱۹). نه ڏٺو اٿو ڇا ته جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله اوهان کي تابع ڪري ڏنو آهي ۽ پنهنجون پڌريون ۽ گجهيون نعمتون اوهان تي ڀريور ڪيائين؟ ۽ ماڻهن مان ڪي (اهڙا) آهن جو ان جا ٿائين سان ۽ بنا هدايت ۽ روشن ڪتاب هجڻ کان سواءِ الله بابت جهڳڙو ڪندا آهن (۲۰). ۽ جڏهن کين چئبو آهي ته جيڪي الله نازل ڪيو، تنهن جي تابعداري ڪريو، (تڏهن چوندا آهن ته نه!) بلڪ اسان جنهن تي پنهنجا پيءُ ڏاڏا (هلندا) ڏٺا، تنهن جي تابعداري ڪنداسون، توڻيڪ شيطان دوزخ جي عذاب ڏانهن کين سڏي ٿو ته به (ان جي پيروي ڪندا ڇا)؟ (۲۱). ۽ جنهن پنهنجي مهاڙ الله ڏانهن ڪئي ۽ اهو چڱن ڪمن ڪرڻ وارو آهي، تنهن بيشڪ مضبوط ڪڙي کي پڪڙيو ۽ (سڀني) ڪمن جي پڇاڙي الله ڏانهن آهي (۲۲). ۽ جيڪو ڪفر ڪري تنهن جو ڪفر توکي غمگين نه ڪري، کين اسان ڏانهن ورتو آهي، پوءِ جيڪو ڪيائون تنهن جي کين سڏ ڏينداسون، ڇو ته الله سڀني وارو (گجه) ڄاڻندڙ آهي (۲۳). (دنيا ۾) کين ٿورو (وقت) آسودو ڪريون ٿا، وري کين سخت عذاب ڏانهن ڇڪي نينداسون (۲۴). ۽ جيڪڏهن کائن پڇندين ته آسمان ۽ زمين کي ڪنهن بڻايو آهي؟ ته ضرور چوندا ته الله. ڇو ته سڀ سارا خاص الله کي جڳائي، بلڪ منجهانئن گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۲۵). جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو الله جو ئي آهي، بيشڪ الله ئي بي پرواه ڏاڍو ساراهيل آهي (۲۶). ۽ جيڪي وڻ زمين ۾ آهن، سي جيڪڏهن قلم ٿين ۽ سمنڊ (جو پاڻي) ان جي مس ٿئي ان کان پوءِ ست سمنڊ (ٻيا به) هجن ته الله (جي قدرت) جون ڳالهيون نه ڪٽنديون، ڇو ته الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۷).

مَا خَلَقَكُمْ وَلَا يَبْعَثُكُمْ إِلَّا كُنُفُسٌ وَاحِدَةٌ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾
 أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يُولِجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ
 وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى وَأَنَّ اللَّهَ
 بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿٢٩﴾ ذَلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ
 مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ
 الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ اللَّهِ لِيُرِيكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي
 ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٣١﴾ وَإِذْ أَخَشِيَهُمْ مَّوْجًا كَالظُّلْمِ
 دَعَا اللَّهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ؕ فَلَمَّا نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ
 فَمِنْهُمْ مُّقْتَصِدٌ ۖ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾
 يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمُ وَأَخْشَوْا يَوْمًا لَا يَجْزِي وَالِدٌ
 عَنْ وَّلَدٍ ۖ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَارٍ عَنِ وَالِدٍ ۚ شَيْئًا إِنَّ وَعْدَ
 اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا ۖ وَلَا يَغُرَّنَّكُمْ بِاللَّهِ
 الْغُرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ ۖ وَيُنزِلُ الْغَيْثَ ۖ وَ
 يَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ ۖ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ عَدًّا ۖ
 وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ ۖ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾

اوهان (سپني) جو خلقڻ ۽ اوهان جو وري جيارڻ رڳو هڪڙي ماڻهو (جي خلقڻ ۽ وري جيارڻ) جهڙو آهي، بيشڪ الله ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (۲۸). نه ڏٺو اٿيئي ڇا؟ ته الله رات کي ڏينهن ۾ داخل ڪندو آهي ۽ ڏينهن کي رات ۾ داخل ڪندو آهي، ۽ سج ۽ چنڊ کي نوابائين. سڀڪو مقرر مدت توڻي هلندو آهي ۽ (نه ڏٺو اٿيئي ڇا) ته جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۲۹). اهي (ڪم) هن ڪري آهن ته الله ئي برحق آهي ۽ بيشڪ ان کان سواءِ جنهن (بڻي) کي سڏيندا آهن سو ڪوڙ آهي ۽ بيشڪ الله ئي تمام مٿاهون وڏو آهي (۳۰). نه ڏٺو اٿيئي ڇا؟ ته، پيريون الله جي ئي فضل سان سمنڊ ۾ ترنديون آهن (هن لاءِ) ته (الله) اوهان کي پنهنجن نشانين مان ڏيکاري، بيشڪ هن ۾ سڀڪنهن وڏي صابر شاڪر لاءِ نشانينون آهن (۳۱). ۽ جڏهن کين (درياءَ جي) لهر چانو ڪندڙ ڪڪرن وانگر ويڙهيندي آهي (تڏهن) خاص الله کي نلو ڏانهس مهاڙ ڪري سڏيندا آهن، پوءِ جنهن مهل کين پر ڏانهن بچائي پهچائيندو آهي، (تنهن مهل) منجهانئن کي وڇترا هوندا آهن ۽ سڀڪنهن دغا باز بي شڪر کان سواءِ ٻيو ڪوبه اسان جي آيتن جو انڪار نه ڪندو آهي (۳۲). اي انسانو! پنهنجي پالڻهار کان ڊڄو ۽ ان ڏينهن کان (به) ڊڄو جنهن ۾ ڪو پيءُ پنهنجي پٽ جي پورائي نه ڪندو ۽ نه ڪو پٽ پنهنجي پيءُ جي ڪجهه به پورائي ڪندڙ هوندو. بيشڪ الله جو وعدو سچو آهي، تنهن ڪري نڪي اوهان کي دنيا جي حياتي نڳي ۽ نڪي اوهان کي الله بابت نڳيندڙ (شيطان) نڳي (۳۳). بيشڪ قيامت جي خبر الله وٽ ئي آهي ۽ (اهو ئي) مينهن وسائيندو آهي ۽ جيڪي ڳهڻين ۾ آهي، سو (به) ڄاڻندو آهي ۽ ڪو ئي جيءُ نه ڄاڻندو آهي ته (پاڻ) سڀاڻي ڇا ڪندو ۽ ڪوئي جيءُ نه ڄاڻندو آهي ته (پاڻ) ڪهڙيءَ زمين تي مردو، بيشڪ الله ڄاڻندڙ خبر رکندڙ آهي (۳۴).

سُورَةُ السَّجَّادَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

الْم ١ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَارِيبَ فِيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمِينَ ٢ أَمْ

يَقُولُونَ افْتَرَاهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا

أْتَهُمْ مِنْ تَذِيرٍ مِمَّنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ٣ اللَّهُ

الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ

ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ ٤ مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفِيعٍ ٥

أَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ٦ يُدِيرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ ثُمَّ

يَعْرُجُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ أَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ٧

ذَلِكَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ٨ الَّذِي أَحْسَنَ

كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ وَبَدَأَ خَلْقَ الْإِنْسَانِ مِنْ طِينٍ ٩ ثُمَّ جَعَلَ

نَسْلَهُ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَّاءٍ مَّهِينٍ ١٠ ثُمَّ سَوَّاهُ وَنَفَخَ فِيهِ مِنْ

رُوحِهِ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَالْأَفْئِدَةَ ١١ قَلِيلًا مَّا

تَشْكُرُونَ ١٢ وَقَالُوا ءِذَا ضَلَلْنَا فِي الْأَرْضِ ءَأِنَّا لَفِي

خَلْقٍ جَدِيدٍ ١٣ بَلْ هُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ كَفِرُونَ ١٤

سورة سجده مڪي آهي ۽ هن ۾
تيز آيتون ۽ تي رکوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

الم (۱). (هن) ڪتاب جو لاهڻ، منجهس ڪو شڪ ڪونهي (جو)
جهانن جي پالڻهار وتان آهي (۲). چوندا آهن ڇا ته ان (قرآن) کي پاڻ
ناهيو اٿس؟ (ن!) بلڪ اهو تنهنجي پالڻهار وتان سڄو (آيل) آهي (هن لاءِ)
ته انهيءَ قوم کي ڊيچارين جن وٽ توکان اڳ ڪو ڊيچارندڙ نه آيو آهي ته
من آهي هدايت لهن (۳). الله اهو آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي
سندس وچ ۾ آهي، سو ڇهن ڏينهن ۾ بڻايو، وري عرش تي قائم ٿيو. ان
کان سواءِ اوهان لاءِ نڪي ڪو سڄڻ ۽ نڪي ڪو ڀارت ڪندڙ آهي.
پوءِ نصيحت نه ٿا وٺو ڇا؟ (۴). آسمان کان زمين ڏانهن هر ڪم جي
رٿا ڪندو آهي، وري (اها تدبير) ان ڏينهن ۾ ڏانهس مٿي ويندي آهي،
جنهن ڏينهن جو اندازو هزار ورهيه جيترو انهيءَ (ليکي) مان آهي، جو ڳڻيندا
آهيو* (۵). اها (سندس وصف) آهي، جو ڳجه ۽ ظاهر جو ڄاڻندڙ غالب
مهربان آهي (۶). جنهن جيڪا شيءِ پيدا ڪئي سا سڀڪا چڱيءَ طرح
بڻائي ۽ ماڻهن جي پيدائش کي گاري مان (نئون) شروع ڪيائين (۷). وري
سندس اولاد حقير پائڻيءَ جي نچوڙ مان بڻايائين (۸). وري کيس سٺين لڳين
ڪيائين ۽ منجهس پنهنجو روح ڦوڪيائين ۽ اوهان لاءِ ڪن ۽ اڪيون ۽
دليون بڻايائين. اوهين ٿورو شڪر ڪندا آهيو (۹). ۽ چون ٿا ته جڏهن
زمين ۾ رکي ملي وياسون (تڏهن به) اسين وري نئين سر بڻاسين ڇا؟
(ن!) بلڪ اهي پنهنجي پالڻهار جي ملڻ کان منڪر آهن (۱۰).

* مطلب ته دنيا ۾ تدبير الاهي ڪيئن لهي ٿي ۽ وري ڪيئن مٿي چڙهي ٿي؟ ان کي
جيڪڏهن ماڻهو خيال ۾ آڻين ته اهو عرصو هڪ هزار سال کان گهٽ معلوم نه ٿيندو، پر الله
تعالٰي جي آڏو اهو سمورو انتظام هڪ ڏينهن ۾ پورو ٿئي ٿو! غرض ته ماڻهن جا وهم الله جي
قدرت ۽ طاقت کي پهچي نه ٿا سگهن. - والله اعلم (فتح الرحمن).

قُلْ يَتَوَفَّكُم مَّلَكُ الْمَوْتِ الَّذِي وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ
 تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذِ الْمُرْسَلُونَ تَأْكُسُ أُرُوسِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ
 رَبَّنَا أَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا إِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾ وَ
 لَوْ شِئْنَا لَآتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدًىٰ وَلَكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنِّي
 لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا بِمَا
 نَسِيتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَٰذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ وَذُوقُوا عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا
 كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا الَّذِينَ إِذَا ذُكِرُوا بِهَا خَرُّوا
 سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافَىٰ
 جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا
 رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا تَعْلَمُ نَفْسٌ مَّا أُخْفِيَ لَهُم مِّن قُرَّةِ
 أَعْيُنٍ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ أَفَمَن كَانَ مُؤْمِنًا كَمَن كَانَ
 فَاسِقًا لَّا يَسْتَوُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّمَا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ
 جَنَّاتُ الْمَأْوَىٰ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ فَسَقُوا
 فَمَا لَهُمْ مِنَ النَّارِ كَلَّمًا آرَادُوا أَن يَخْرُجُوا مِنْهَا أُعِيدُوا فِيهَا وَ
 قِيلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّذِي كُنتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾

(اي پيغمبر! کين) چو ته، جيڪو موت جو ملائڪ اوهان تي مقرر ڪيل آهي سو اوهان جو روح ڪڍندو، وري پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽائبو (۱۱).
 ۽ (انهيءَ مهل) جيڪڏهن ڏسين جنهن مهل گنهگار پنهنجي پالڻهار جي سامهون پنهنجا ڪنڊا اونڌا ڪندڙ هوندا (ته عجب ڪرين)۔ (اهي گنهگار چوندا ته) اي اسان جا پالڻهار! ڏنوسون ۽ ٻڌو سون هاڻي اسان کي (دنيا ۾) موتاءِ ته چڱو ڪم ڪريون، بيشڪ اسين يقين ڪندڙ آهيون (۱۲).
 ۽ جيڪڏهن گهرون ها ته سڀڪنهن شخص کي هدايت ڪريون ها پر مون وٽان (هي) حڪم نهرائجي چڪو آهي ته جنن ۽ ماڻهن (انهن ئي) مڙني مان دوزخ ضرور ڀريندس (۱۳). پوءِ هن ڏينهن جي ملڻ کي جو وساريو هيو، تنهن سببان (عذاب) چڪو، بيشڪ اسان (به) اوهان کي وساريو ۽ جيڪي ڪندا هيو، تنهن سببان هميشگيءَ جو عذاب چڪو (۱۴). اسان جي آيتن تي رڳو اهي ايمان آڻيندا آهن جن کي انهن (آيتن) سان جڏهن نصيحت ڏني آهي، تڏهن سجدو ڪندڙ ٿي ڪرندا آهن ۽ پنهنجي پالڻهار جي پاڪائي ساراه سان بيان ڪندا آهن ۽ اهي وڏائي نه ڪندا آهن (۱۵). سندن پاسا سمهڻ جي هنڌ کان الڳ ٿي پنهنجي پالڻهار کي خوف ۽ اميد سان سڏيندا آهن ۽ جيڪا کين روزي ڏني سون، تنهن مان خرچيندا آهن (۱۶). پوءِ جيڪو اکين جو نار انهن لاءِ لڪايو ويو آهي، سو ڪو جيءُ نه ڄاڻندو آهي، اهو بدلو هنن جيڪي ڪمايو هو تنهن سبب آهي (۱۷). جيڪو مؤمن آهي سو بدڪار جي برابر آهي ڇا؟ (اهي ٻئي ڪڏهن) برابر نه ٿيندا (۱۸). جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ بهشت (جا باغ) مهمانيءَ طور رهڻ جو هنڌ آهي، ان ڪري جو (چڱا) ڪم ڪندا رهيا (۱۹). پر جن بيچڙائي ڪئي تن جي رهڻ جو هنڌ دوزخ آهي، جنهن مهل منجهانئس نڪرڻ جو ارادو ڪندا، (تنهن مهل) منجهس ورائي (پيا) وجهبا ۽ کين چئبو ته ان باه جو عذاب چڪو جنهن کي اوهين ڪورڙو پائيندا هيو (۲۰).

وَلَنذِيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْأَدْنَىٰ دُونَ الْعَذَابِ
 الْأَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ
 بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾
 وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ فَلَا تَكُنْ فِي مِرْيَةٍ
 مِّنْ لِّقَابِهِ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٢٣﴾ وَ
 جَعَلْنَا مِنْهُمْ آيَةً يَّهْدُونَ بِأَمْرِنَا لِمَا صَبَرُوا ط وَ
 كَانُوا بِآيَاتِنَا يُوْقُونَ ﴿٢٤﴾ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ أَوْ لَمْ يَهْدِ لَهُمْ
 كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَيشُونَ فِي مَسْكِنِهِمْ ط
 إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّأَفْلَاكِيْسَعُونَ ﴿٢٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّا نَسُوقُ
 الْمَاءَ إِلَى الْأَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ
 أَنْعَامُهُمْ وَأَنْفُسُهُمْ أَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى
 هَٰذَا الْفَتْحُ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ
 الَّذِينَ كَفَرُوا إِيْمَانُهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَأَعْرَضُ
 عَنْهُمْ وَانْتَظِرُوا أَنَّهُمْ مُنْتَظَرُونَ ﴿٣٠﴾

۽ کين وڏي عذاب کان سواءِ هلڪي سزا (دنيا ۾ به) ضرور چڪائينداسون ته من اهي (سڌيءَ وات ڏانهن) ورن (۲۱). ۽ ان کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ جنهن کي سندس پالڻهار جي آيتن سان نصيحت ڏجي ته وري انهن کان منهن موڙي. بيشڪ اسين ڏوهارين کان بدلو وٺندڙ آهيون (۲۲). ۽ بيشڪ موسيٰ کي ڪتاب ڏنوسون، پوءِ تون ان (قرآن) جي ملڻ کان شڪ ۾ نه ٿج ۽ ان (موسيٰ) کي بني اسرائيلن لاءِ هدايت بڻايوسون (۲۳). ۽ منجهائن پيشوا ڪيا (هيا) سون جي اسان جي حڪم سان سڌو رستو ڏيکاريندا هئا، جڏهن جو (اهي ڏکڻ تي) صبر ڪندا رهيا ۽ (اهي) اسان جي آيتن تي يقين رکندا هئا (۲۴). بيشڪ تنهنجو پالڻهار ئي قيامت جي ڏينهن سندن وچ ۾ انهيءَ (ڳالهه) جو نبيرو ڪندو، جنهن بابت جهڳڙو ڪندا هئا (۲۵). (هن ڳالهه) کين هدايت نه ڪئي آهي ڇا؟ ته، ڪانئن اڳ ڪيترا ئي جڳ ناس ڪياسون، جن جي گهرن ۾ (اهي) گهمندا آهن؟ بيشڪ هن (ڳالهه) ۾ وڏيون نشانيون آهن، پوءِ نه ٻڌندا آهن ڇا؟ (۲۶). نه ڏٺائون ڇا؟ ته، اسين اُپڙڙ (ويران) زمين ڏانهن پاڻي وهائيندا آهيون، پوءِ ان سان پوک ڄمائيندا آهيون، جنهن مان سندس دور ۽ اهي پاڻ ڪائيندا آهن. پوءِ نه ڏسندا آهن ڇا؟ (۲۷). ۽ چون ٿا ته، جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اهو فيصلو ڪڏهن ٿيندو؟ (۲۸). (اي پيمغبر! کين) چؤ ته فيصلي جي ڏينهن ڪافرن کي سندن ايمان اٿڻ فائدو نه ڏيندو ۽ نه ڪي کين مهلت ڏيبي (۲۹). پوءِ ڪانئن منهن موڙي ۽ انتظار ڪر، بيشڪ اهي (به) انتظار ڪندڙ آهن (۳۰).

سُورَةُ الْأَحْزَابِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ ۗ إِنَّ

اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝^١ وَاتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ ۗ

إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا ۝^٢ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ

وَكِيلًا ۝^٣ مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِي جَوْفَةٍ ۚ وَمَا جَعَلَ

أَزْوَاجَكُمْ إِلَىٰ نُظُرِهِمْ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ وَمَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ

أَبْنَاءَكُمْ ۗ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ ۗ وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ

يَهْدِي السَّبِيلَ ۝^٤ ادْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ ۚ

فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوا آبَاءَهُمْ فَاخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَمَوَالِيكُمْ ۗ

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُم بِهِ وَلَكِن مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۗ

وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا ۝^٥ النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ

أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ وَأُولُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ

بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُهَاجِرِينَ إِلَّا الَّذِينَ

تَفَعَّلُوا إِلَىٰ أَوْلِيَائِهِمْ مَّعْرُوفًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ۝^٦

سورة احزاب مدني آهي ۽ هن ۾
تيهتر آيتون ۽ نو رکوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

اي پيغمبر! الله کان ڊچ ۽ ڪافرن ۽ منافقن جو چيو نه مڃ- چو ته الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱). ۽ جيڪي تنهنجي پالڻهار وٽان تو ڏانهن وحي ڪجي ٿو، تنهن جي تابعداري ڪر، چو ته جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۲). ۽ الله تي ڀروسو ڪر ۽ الله سنڀاليندڙ ڪافي آهي (۳). الله ڪنهن ماڻهوءَ جي اندر ۾ به دليون (پيدا) نه ڪيون آهن ۽ نڪي اوهان جي انهن زالن کي جن کي اوهين ماءُ چئي وينا آهيو، سي اوهان جون (حقيقي) مائڙ ڪيائين ۽ نڪي اوهان جي پٽيلن کي اوهان جا (حقيقي) پٽ ڪيائين. اهو اوهان جو چوڻ اوهان جي واتن جو آهي ۽ الله سچ چوندو آهي ۽ اهو ئي (ستو) رستو ڏيکاريندو آهي (۴). کين سندن پين جا (پٽ ڪري) سڏيو، اهو الله وٽ بلڪل انصاف آهي، پوءِ جيڪڏهن سندن پيٽر نه ڄاڻندا هجو ته اوهان جا دين ۾ ڀائر ۽ اوهان جا دوست آهن ۽ جنهن ڳالهائڻ ۾ غلطي ڪئي هجي، تنهن ۾ اوهان تي ڪو گناهه نه آهي، پر اوهان جي دلين جيڪي ڄاڻي وائي ڪيو (تنهن ۾ گناهه) آهي ۽ الله بخشڻهار مهريان آهي (۵). پيغمبر مؤمنن تي سندن جندن کان وڌيڪ حق رکندو آهي ۽ سندس زالون سندن مائڙ آهن ۽ مائٽيءَ وارا هڪ ٻئي جا ڀاڻ ۾ الله جي ڪتاب ۾ (بين) مؤمنن ۽ هجرت ڪندڙن کان وڌيڪ حقدار آهن، پر پنهنجن دوستن سان احسان ڪريو (تہ جائز آهي)- اهو (حڪم) ڪتاب ۾ لکيل آهي (۶).

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمَنْ نُوحِ وَإِبْرَاهِيمَ
 وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۚ وَأَخَذْنَا مِنْهُم مِّيثَاقًا غَلِيظًا ١٠
 لِيَسْئَلِ الصَّادِقِينَ عَنْ صُدُقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ۙ
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ
 فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا أَلَم تَرَوُهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ
 بَصِيرًا ١١ إِذْ جَاءَ وَكُم مِّن فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنكُمْ وَإِذْ
 زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ
 الظُّنُونًا ١٢ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ١٣
 وَإِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا
 اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا ١٤ وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا هَلْ
 يَنْتَرِبَ لِمَقَامِكُمْ فَارْجِعُوا ۖ وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ النَّبِيَّ
 يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ ۗ إِنَّ يُرِيدُونَ إِلَّا
 فِرَارًا ١٥ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُلِواْ الْفِتْنَةَ
 لَأَتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا ١٦ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا اللَّهَ
 مِنْ قَبْلُ لَا يُولُونَ الدُّبَارَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ١٧

۽ (ياد ڪر) جڏهن پيغمبرن کان سندن انجام ورتوسون ۽ (پڻ) توکان ۽ نوح ۽ ابراهيم ۽ موسيٰ ۽ عيسيٰ پٽ مريم جي کان (به ورتوسون) ۽ (هن لاءِ) ڪانئن پڪو انجام ورتوسين (۷). ته (الله) سچن کان سندن سچائيءَ بابت پڇي ۽ ڪافرن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب تيار ڪيو اٿس (۸). اي ايمان وارو! پاڻ تي الله جو احسان ياد ڪريو، جڏهن (ڪافرن جا) لشڪر اوهان تي (چڙهائي ڪري) آيا، تڏهن مٿن واءِ موڪليوسون ۽ (اوهان جي مدد لاءِ ملائڪن جا) اهڙا لشڪر به، جن کي اوهان نه ٿي ڏٺو (پوءِ ڪافرن کي پڇائي اوهان کي بچايوسون) ۽ جيڪي ڪريو ٿا سو الله ڏسندڙ آهي (۹). جڏهن (اهي) اوهان جي مٿان ۽ اوهان جي هيٺان اوهان وٽ آيا ۽ انهيءَ مهل اکيون ڌرا ڏيئي ويون ۽ دليون (دهشت کان) نرگهڻن کي پهتيون ۽ الله جي به نسبت ڪيئي گمان پانيو ٿي! (۱۰). اُتي مؤمنن کي پرڪيو ويو ۽ کين تمام سخت لوڏيو ويو (۱۱). ۽ انهيءَ مهل منافقن ۽ جن جي دلين ۾ بيماري آهي، تن چيو ٿي ته الله ۽ سندس پيغمبر اسان کي نڳيءَ کان سواءِ (ٻيو) ڪو انجام نه ڏنو آهي (۱۲). ۽ انهيءَ مهل منجهانئن هڪ ٽوليءَ چيو ته، اي مديني وارو! اوهان لاءِ (هتي ترسڻ جي) ڪا جاءِ ڪانهي، تنهن ڪري موٽو ۽ منجهانئن هڪ ٽوليءَ پيغمبر کان موڪلايو ٿي ۽ چوڻ لڳا ته اسان جا گهر هيڪلا آهن. حالانڪ اهي هيڪلا نه هئا، پڇڻ کان سواءِ (ٻيو) ڪو ارادو نه هئڻ (۱۳). ۽ جيڪڏهن اُن (مديني) جي آس پاس کان مٿن ڪا (ڪافرن جي فوج) اچي ڪڙڪي ها، وري ڪانئن خانہ جنگي طلب ڪئي وڃي ها ته ضرور اها ڪن ها ۽ ان لاءِ ٿوري دير کان سواءِ ترسن ئي نه ها (۱۴). ۽ هن کان اڳ ۾ الله سان انجام ڪيو هئائون ته (پڇڻ لاءِ) پٺيون نه ڦيرائيندا ۽ الله جي انجام جي (ضرور) پڇا ڪئي ويندي (۱۵).

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ اِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ اَوْ الْقَتْلِ وَاِذَا
 لَا تَمْتَعُونَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٦٤﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِنَ اللّٰهِ اِنْ
 اَرَادَ بِكُمْ سُوْءًا وَاَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَّلَا يَجِدُوْنَ لَهُمْ مِّنْ دُوْنِ
 اللّٰهِ وَلِيًّا وَّلَا نَصِيْرًا ﴿٦٥﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الْمُعْوِقِيْنَ مِنْكُمْ وَالْقَائِلِيْنَ
 لِاِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ اِلَيْنَا وَّلَا يَأْتُوْنَ الْبَاسَ اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٦٦﴾ اَسْتَحْثَّةٌ
 عَلَيْكُمْ ؕ وَاِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَاَيْتَهُمْ يَنْظُرُوْنَ اِلَيْكَ تَدْوِرًا
 اَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَاِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ
 سَلَقُوْكُمْ بِالْسِّنَةِ جِدَادٍ اَسْحَثَّةٌ عَلٰى الْخَيْرِ اُولٰٓئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوْا
 فَاَحْبَبَ اللّٰهُ اَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلٰى اللّٰهِ يَسِيْرًا ﴿٦٧﴾ يَحْسِبُوْنَ
 الْاَحْزَابَ لَمْ يَدْهَبُوْا وَاِنْ يَّاتِ الْاَحْزَابَ يَوْمًا وَّلَا اَنْهُمْ
 بِاَدُوْنَ فِي الْاَعْرَابِ يَسْأَلُوْنَ عَنْ اَنْبِيَائِكُمْ وَّلَوْ كَانُوْا فِيْكُمْ مَا
 قَتَلُوْا اِلَّا قَلِيْلًا ﴿٦٨﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُوْلِ اللّٰهِ اَسْوَةٌ حَسَنَةٌ
 لِّمَنْ كَانَ يَرْجُو اللّٰهَ وَاَلْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَاذَكَرَ اللّٰهُ كَثِيْرًا ﴿٦٩﴾ وَاَنْتُمْ اَرَا
 الْمُؤْمِنُوْنَ الْاَحْزَابَ قَالُوْا هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُوْلُهُ وَا
 صَدَقَ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهُ وَا مَا زَادَهُمْ اِلَّا اِيْمَانًا وَّتَسْلِيْمًا ﴿٧٠﴾

(کين) چؤ تہ جيڪڏهن اوهين مرڻ يا مارڻ کان پڇندؤ ته پڇڻ اوهان کي فائدو نہ ڏيندو ۽ انهيءَ مهل بلڪل ٿورو ئي (زندگيءَ جو) فائدو ڏنو ويندو (۱۶). (اي پيغمبر! کين) چؤ تہ اوهان کي الله (جي عذاب) کان ڪير بچائيندو، جيڪڏهن اهو اوهان کي ڪا تڪليف پهچائڻ گهري يا اوهان کي ڪا باجهه پهچائڻ گهري (تہ اها ڪير روڪيندو؟) ۽ الله کان سواءِ پاڻ لاءِ نہ ڪو دوست ۽ نہ ڪو مددگار لهندا (۱۷). اوهان مان (جهاد کان) جهليندڙن ۽ پنهنجن ڀائرن کي (هيئن) چونڌڙن کي تہ اسان ڏانهن اچو، بيشڪ الله ڄاڻندو آهي ۽ ٿورن کان سواءِ (بيا) لڙائيءَ ۾ نہ ٿا اچن (۱۸). (هٿون) اوهان تي پيچائي ڪندڙ آهن، پوءِ جنهن مهل پؤ (جو وقت) اچي (تنهن مهل) کين ڏسين تہ تو ڏانهن سندن اکيون ان (ماڻهو) وانگر نهارينديون آهن، جنهن تي موت (جي سڪرات) جي بيهوشي پهتي هجي، پوءِ جنهن مهل (جنگ جو) پؤ لهندو آهي، تنهن مهل (غنيمت جي) مال (ونڻ) تي لالچي ٿي اوهان کي تڪين زبائن سان اڏائيندا آهن۔ انهن ايمان نہ آندو، تنهن ڪري الله سندن اعمال ڇڏ ڪيا ۽ اهو (ڪم) الله تي آسان آهي (۱۹). (خوف جي ڪري) پائيندا آهن تہ (ڪافرن جا) لشڪر نہ ويا آهن ۽ جيڪڏهن (ڪافرن جا) ڪي لشڪر اچن ها تہ (هيءَ ڳالهه) گهرن ها تہ اهي جيڪر جهنگن ۾ وينل هجن ها (۽) اوهان جون خبرون (هر ڪنهن کان) پڇندا رهن ها ۽ جيڪڏهن اوهان ۾ هجن ها تہ رڳو ٿورا (اچي) جنگ ۾ وڙهن ها (۲۰). بيشڪ اوهان لاءِ الله جي پيغمبر (جي طريقي) ۾ عمدي پيروي انهيءَ لاءِ آهي، جيڪو الله (جي رضا جي اميد) ۽ قيامت جي ڏينهن (جي اچڻ) جي اميد رکندو هجي ۽ الله کي گهڻو ياد ڪندو هجي (۲۱). ۽ جنهن مهل مؤمنن (ڪافرن) جي لشڪرن کي ڏٺو (تنهن مهل) چيائون تہ هي اهو انجام آهي، جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر اسان کي ڏنو هو ۽ الله ۽ سندس پيغمبر سچ فرمايو هو ۽ انهيءَ (حالت) انهن کي ايمان ۽ فرمان برادريءَ ۾ هيڪانندو وڌايو (۲۲).

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَبِهِمْ
 مِّنْ قَضَىٰ فَحَرَبَتْهُ وَمِنْهُمْ مَّنْ يَّنتَظِرُ ۗ وَمَا بَدَّلُوا بَدِيلًا ﴿٣٣﴾ لِيَجْزِيَ
 اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِن شَاءَ أَوْ
 يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٣٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا بِعَيْظِهِمْ لَمْ يَأْتُوا خَيْرًا ۚ وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ ۗ
 وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿٣٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِّنْ أَهْلِ
 الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا
 تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٣٦﴾ وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَ
 أَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ تَطُوهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٣٧﴾
 يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّإِذْوَاجِكِ إِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
 وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأَسْرِحْكِنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٣٨﴾
 وَإِن كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالدَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ
 اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٩﴾ يٰنِسَاءَ
 النَّبِيِّ مَن يَأْتِ مِنكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبِينَةٍ يُضَعَفْ
 لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ ۗ وَكَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٤٠﴾

مؤمنن مان ڪي اهڙا مڙس آهن، جو جيڪو الله سان انجام ڪيو هيائون تنهن تي سچائي ڪيائون، پوءِ منجهانئن ڪنهن پنهنجو ذمو پورو ڪيو ۽ منجهانئن ڪو انتظار ڪندو آهي ۽ (پنهنجي چوڻ کي) ڪنهن طرح نه مٽيائون (۲۳). (اهو هن ڪري آهي) ته الله سچن کي سندن سچائيءَ سببان بدلو ڏئي ۽ جيڪڏهن گهري ته منافقن کي عذاب ڪري يا (توبه جي توفيق ڏيڻ سان) مٿن باجه سان موتي. ڇو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۴). ۽ الله ڪافرن کي سندن ڏم سميت موتايو جو ڪا چڱائي نه لڌائون ۽ الله مؤمنن جي پاران ويڙه بابت ڪافي ٿيو ۽ الله سگهارو غالب آهي (۲۵). ۽ ڪتاب وارن مان جن انهن (مشرڪن) جي مدد ڪئي هئي، تن کي (الله) سندن ڪوٽن مان لائو ۽ سندن دلين ۾ دهشت وڌائين (جو) هڪ ٽوليءَ کي ماريو ٿي، ۽ ٻيءَ ٽوليءَ کي قيد ڪيو ٿي (۲۶). ۽ (نيٺ) اوهان کي سندن زمين ۽ سندن گهرن ۽ سندن مالن ۽ انهيءَ زمين جو وارث ڪيائين، جنهن تي پير (ب) نه گهايا هيو ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۲۷). اي پيغمبر! پنهنجين زالن کي چؤ ته، جيڪڏهن اوهين دنيا جي حياتي ۽ ان جو سينگار گهرنديون هجو ته اچو ته اوهان کي سامان ڏيان ۽ چڱيءَ طرح ڇڏيان (۲۸). ۽ جيڪڏهن اوهين الله ۽ سندس پيغمبر ۽ آخرت جي گهر (يعني بهشت) کي گهرو ٿيون ته بيشڪ، اوهان مان نيڪ بختن لاءِ الله وڏو اجر تيار ڪيو آهي (۲۹). اي پيغمبر جون زالون! اوهان مان جيڪا ظاهر ظهور بي حياتي ڪندي، تنهن کي وڌائي پيڻو عذاب ڪيو ويندو ۽ اهو الله تي اسان آهي (۳۰).

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلْ صَالِحًا
 تُوْتِيهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ ۖ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾
 النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ ۚ إِنَّ اتَّقِيْتَنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ
 بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا ﴿٣٢﴾
 وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَىٰ
 وَأَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَآتِيْنَ الزَّكَاةَ وَأَطِعْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ
 وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْهِيرًا ﴿٣٣﴾ ۖ وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ
 مِّنْ آيَاتِ اللَّهِ وَالْحِكْمَةِ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا ﴿٣٤﴾
 إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
 وَالْقَنَاتِينَ وَالْقَنَاتِ وَالصَّادِقِينَ وَالصَّادِقَاتِ وَالصَّابِرِينَ
 وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَشِيعِينَ وَالْخَشِيعَاتِ وَالْمُتَصَدِّقِينَ وَ
 الْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّابِغِينَ وَالصَّابِغَاتِ وَالْحَفِظِينَ
 فُرُوجَهُمْ وَالْحَفِظَاتِ وَالذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَ
 الذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً ۖ وَأَجْرًا عَظِيمًا ﴿٣٥﴾

۽ اوهان مان جيڪا الله ۽ سندس پيغمبر جي تابعداري ڪندي ۽ چڱا ڪم ڪندي، تنهن کي سندس اجر به پيرا ڏينداسين ۽ ان لاءِ عزت واري روزي تيار ڪنداسين (۳۱). اي پيغمبر جون زالون! اوهين ڪن ٻين زائفن جهڙيون نه آهيو، جيڪڏهن اوهين (الله کان) ڊڄنديون آهيو ته (ڪنهن ڌارئي ماڻهوءَ سان) ڳالهائڻ ۾ هيٺاهين نه ڪريو، ڇو ته جنهن جي دل ۾ بيماري آهي، سو (متان) طمع ڪري ۽ چڱو سخن ڳالهايو (۳۲). ۽ پنهنجن گهرن ۾ رهو ۽ اڳئين جاهليت جي سينگار وانگر سينگار نه ڪريو ۽ نماز قائم رکو ۽ زڪوات ڏيو ۽ الله ۽ سندس پيغمبر جي فرمانبرداري ڪريو. اي پيغمبر جا گهروارو! الله رڳو هيءُ گهرندو آهي ته اوهان کان پليتي دور ڪري ۽ ته اوهان کي چڱيءَ طرح پاڪ ڪري (۳۳). ۽ اوهان جي گهرن ۾ جيڪي الله جي آيتن ۽ دانائپيءَ جي ڳالهين (علم شريعت) مان پڙهيو آهي، سو ياد ڪريو. ڇو ته الله لطف ڪندڙ خبر رکندڙ آهي (۳۴). بيشڪ مسلمان مرد ۽ مسلمان زائفون ۽ مؤمنن ۽ مؤمنياڻيون ۽ فرمانبردار ۽ فرمانبرداريئون ۽ سچار ۽ سچاريون ۽ صبر وارا ۽ صبر واريون ۽ (الله کان) ڊڄندڙ ۽ (الله کان) ڊڄندڙيون ۽ خيرات ڪرڻ وارا ۽ خيرات ڪرڻ واريون ۽ روزي رکڻ وارا ۽ روزي رکڻ واريون ۽ پنهنجين اوگهڙن جي حفاظت ڪرڻ وارا ۽ حفاظت ڪرڻ واريون ۽ الله کي گهڻو ياد ڪندڙ ۽ ياد ڪندڙيون انهن (سيني) لاءِ الله بخشش ۽ وڏو اجر تيار ڪيو آهي (۳۵).

وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُمِئِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ
 يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ
 ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا ٣١ وَإِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَأَنْعَمْتَ
 عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَاتَّقِ اللَّهَ وَتُخْفِي فِي نَفْسِكَ
 مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَتَخْشَى النَّاسَ وَاللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا
 قَضَى زَيْدٌ مَمْنَهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ
 حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَكَانَ أَمْرُ
 اللَّهِ مَفْعُولًا ٣٢ مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ
 سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا ٣٣
 الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا
 اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ حَسِيبًا ٣٤ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ
 وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ
 عَلِيمًا ٣٥ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا ٣٦ وَ
 سَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ٣٧ هُوَ الَّذِي يُصَلِّيْ عَلَيْكُمْ وَمَلَائِكَتُهُ
 لِيخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ٣٨

۽ جڏهن الله ۽ سندس پيغمبر ڪنهن ڪم بابت حڪم ڪري (تڏهن) ڪنهن مؤمن ۽ ڪنهن مؤمنياڻيءَ کي انهيءَ پنهنجي ڪم ۾ ڪو اختيار هجڻ نه جڳائي. ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جي نافرماني ڪندو سو بيشڪ پڌريءَ پُل ۾ پُلُو (٣٦). ۽ (اي پيغمبر! ياد ڪر) جڏهن تو انهيءَ شخص کي چيو ٿي جنهن تي الله فضل ڪيو آهي ۽ تو (به) مٿس احسان ڪيو، ته پنهنجيءَ زال کي پاڻ وٽ جهل (۽ طلاق نه ڏي) ۽ الله کان ڊڄ. ۽ تو پنهنجيءَ دل ۾ اها (ڳالهه) لڪائي ٿي، جنهن کي الله پڌرو ڪندڙ آهي ۽ ماڻهن کان ڊڄين ٿي، حالانڪ الله (هن ڳالهه جو) وڌيڪ حقدار آهي، جو ان کان ڊڄين. پوءِ جنهن مهل زيد ان (عورت) کان پنهنجي حاجت پوري ڪئي، (يعني طلاق ڏنائين تنهن مهل) ان کي تو سان پرڻايوسون (هن لاءِ) ته مؤمنن تي پنهنجي پٽيلن جي زالن پرڻجڻ ۾ ڪو حرج نه رهي، جڏهن (اهي) انهن کان پنهنجي حاجت پوري ڪن (يعني طلاق ڏين). ۽ الله جو (جيڪو) حڪم (اهي سو) ٿيڻو آهي (٣٧). پيغمبر تي انهيءَ ۾ ڪو حرج نه آهي، جيڪي الله ان (پيغمبر) لاءِ حلال ڪيو آهي، جيڪي اڳ گذري ويا تن ۾ (به) الله جو اهو دستور هو ۽ الله جو حڪم ٺهرايل (انهن لاءِ) مقرر آهي (٣٨). جيڪي الله جا پيغام پهچائيندا آهن ۽ کانئس ڊڄندا آهن ۽ الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن کان نه ڊڄندا آهن ۽ الله حساب ڪندڙ ڪافي آهي (٣٩). محمد (ﷺ) اوهانجي مردن مان ڪنهن هڪ جو پيءُ نه آهي، پر الله جو پيغمبر آهي ۽ سڀني پيغمبرن جي مهر آهي ۽ الله هر شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (٤٠). اي ايمان وارو! الله کي تمام گهڻو ياد ڪريو (٤١). ۽ صبح ۽ سانجهيءَ جو کيس پاڪائيءَ سان واکاڻيو (٤٢). هو اهو آهي جو اوهان تي رحمت موڪلي ٿو ۽ سندس ملائڪ به اوهان لاءِ رحمت جي دعا گهرندا آهن ته اوهان کي اونداهين مان سوجهري ڏانهن ڪڍي ۽ الله مؤمنن تي مهربان آهي (٤٣).

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ ۗ وَأَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا ﴿٣٧﴾ يَا أَيُّهَا
النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٣٨﴾ وَذَاعِبًا إِلَى
اللَّهِ بِأَذْنِهِ وَسِرًا جَامِلِيًّا ﴿٣٩﴾ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِنَ
اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا ﴿٤٠﴾ وَلَا تَطِعِ الْكٰفِرِينَ وَالْمُنٰفِقِينَ وَدَعَاؤُهُمْ
وَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿٤١﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا
نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ
فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا فَمِنَعُوهُنَّ
وَسَرَخُوهُنَّ سِرًا جَمِيلًا ﴿٤٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا
لَكَ أَزْوَاجَكَ الَّتِي آتَيْتَ أَجْرَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ
مِمَّا آفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَبَدَتِ عَمَّكَ وَبَدَتِ عَمَّتِكَ وَبَدَتِ
خَالِكَ وَبَدَتِ خَالَتِكَ الَّتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَامْرَأَةً
مُؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ
يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ قَدْ عَلِمْنَا
مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ فِي أَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ
لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٤٥﴾

جنهن ڏينهن الله کي ملندا (تنهن ڏينهن) سندن کيڪار سلام آهي ۽ انهن لاءِ سڳورو اجر تيار ڪيو اٿس (۴۴). اي پيغمبر! بيشڪ اسان توکي شاهدي ڏيندڙ ۽ خوشخبري ڏيندڙ ۽ ديچاريندڙ ڪري موڪليو (۴۵). ۽ الله ڏانهن سندس حڪم سان سڏيندڙ ۽ روشن ڏيئو (ڪري موڪليوسون) (۴۶). ۽ مؤمنن کي خوشخبري ڏي ته انهن لاءِ الله جي پار کان وڏو فضل آهي (۴۷). ۽ ڪافرن ۽ منافقن جو چيو نه مڃ ۽ سندن ايڏائڻ (جي خيال) کي ڇڏ ۽ الله تي ڀروسو ڪر ۽ الله ڪارساز آهي (۴۸). اي ايمان وارو جڏهن مؤمنياڻين کي پرڻجو ۽ وري کين هٿ لائڻ کان اڳ پر طلاق ڏيو، تڏهن مٿن ڪا عدت اوهان لاءِ ڪانهي، جنهن کي (اوهين) ڳڻيو، پوءِ کين (چڙو) جو رو ڏيو ۽ چڱيءَ طرح سان کين ڇڏيو (۴۹). اي پيغمبر! بيشڪ، اسان تو لاءِ آهي زالون حلال ڪيون جن کي تو سندن ڪابين ڏنو ۽ جيڪي ٻانهيون الله تو تي عنايت ڪيون تن مان جن تي تنهنجو هٿ مالڪ ٿئي سي ۽ تنهنجي چاچي جون ڌيئر ۽ تنهنجي پٺين جيون ڌيئر ۽ تنهنجي مامي جون ڌيئر ۽ تنهنجي ماسين جون ڌيئر جن تو سان گڏ هجرت ڪئي، حلال ڪيون سون ۽ اها مؤمنياڻي زانفان به (حلال ڪئي سون) جيڪا پنهنجي جند پيغمبر کي (سواءِ مهر وٺڻ جي) بخشي بشرطيڪ پيغمبر کيس پرڻجڻ جو ارادو ڪري (اهو حڪم) مؤمنن کان سواءِ خاص تو لاءِ آهي. انهن (مؤمنن) تي سندن زالن ۽ سندن ٻانهين بابت جن تي سندن هٿ مالڪ ٿيا آهن ۽ جيڪي (ڪابين ۽ خرچ ڏيڻ) فرض ڪيو اٿئون، سو بيشڪ جاتو اٿئون (اهو) هن ڪري ته توتي ڪو حرج نه هجي ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۵۰).

تُرْجَى مِنْ تَشَاءُ مِنْهُنَّ وَتُؤْوَى إِلَيْكَ مِنْ تَشَاءُ وَمِنْ ابْتِغَيْتَ
 مِمَّنْ عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ تَقْرَأَ آيَاتِهِنَّ
 وَلَا يَحْزَنَ وَيَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْتَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا
 فِي قُلُوبِكُمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا ٥١ لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَاءُ
 مِنْ بَعْدِ وَلَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَلَوْ أَعْجَبَكَ
 حُسْنُهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ
 رَاقِبًا ٥٢ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ
 إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَىٰ طَعَامٍ غَيْرِ نَبْزِيرٍ إِنَّهُ وَلَكِنْ إِذَا
 دُعِيَتمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا اطْعِمْتُمْ فَأَنْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِسِينَ
 لِحَدِيثٍ إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ يُؤْذَى النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ
 وَاللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَإِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا
 فَسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّ
 وَمَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَلَا أَنْ تُنكِحُوا أَزْوَاجَهُ
 مِنْ بَعْدِهِ أَبَدًا إِنَّ ذَلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا ٥٣ إِنَّ
 تَبْدُؤَ شَيْءٍ أَوْ تَخْفُوهُ فَاِنَّ اللَّهَ كَانَ بِجُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ٥٤

منجھائڻ جنهن کي گھرين تنهن کي ڇڏي ڏين ۽ جنهن کي گھرين تنهن کي پاڻ وٽ جاءِ ڏين ۽ جن کي تو پاسي ڪيو تن مان جنهن کي وري طلب ڪرين ته توتي ڪو گناهه نه آهي. اهو (اختيار) هن (ڳالهه) کي تمام ويجهو آهي ته سندن اکيون نرن ۽ (اهي) غمگين نه ٿين ۽ جيڪي تون کين ڏين تنهن کان اهي سڀ خوش ٿين ۽ جيڪي اوهان جي دلين ۾ آهي، سو الله ڄاڻندو آهي ۽ الله ڄاڻندڙ بردبار آهي (۵۱). (اي پيغمبر!) انهن (پن قسمن) کان پوءِ تو کي ٻيون زالون حلال نه آهن ۽ نڪي انهن جي بجاءِ (ٻيون) زالون نڪاح ڪرين، جيتوڻيڪ سندن سونهن تو کي پسند اچي، پر تنهنجو هٿ جنهن جو مالڪ ٿيو آهي، (تنهن ۾ توکي اختيار آهي) ۽ الله سيڪنهن شيءِ تي نگهبان آهي (۵۲). اي مؤمنو! پيغمبر جي گهرن ۾ انهيءَ (وقت) کان سواءِ اندر نه وڃو (جنهن وقت) اوهان کي ڪنهن طعام (کائڻ) لاءِ اچڻ جي موڪل ڏني وڃي (۽ اهڙي وقت وڃو جو) ان جي تيار ٿيڻ جو انتظار ڪندڙ نه هجو، پر جڏهن اوهان کي سڏيو وڃي، تڏهن اندر وڃو. پوءِ جڏهن کائي چڪو تڏهن نڪري وڃو ۽ ڪنهن ڳالهه ۾ ريجهي ويهي نه رهو، ڇو ته انهيءَ (ڪم) پيغمبر کي ايڏايو ٿي، پوءِ هن اوهان کان لهڻ تي ڪئي ۽ الله حق (چوڻ) کان لهڻ نه ڪندو آهي ۽ جڏهن انهن (پيغمبر جي بيبن) کان ڪا شيءِ گهرو تڏهن پردي جي ٻاهران کائڻ گهرو، اهو (ڪم) اوهان جي دلين ۽ انهن جي دلين لاءِ ڏاڍو پاڪ آهي. ۽ اوهان کي نه جڳائيندو آهي ته الله جي پيغمبر کي ايڏايو ۽ نڪي (جڳائيندو آهي) ته ان کان پوءِ سندس زالون اوهين ڪڏهن پرڻجو. ڇو ته اهو (ڪم) الله وٽ وڏو (گناهه) آهي (۵۳). جيڪڏهن ڪنهن ڳالهه کي پڌرو ڪريو يا ان کي لکايو ته بيشڪ الله هر شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۵۴).

لأَجْنَاخِ عَلَيْهِنَّ فِي آبَائِهِنَّ وَلَا أَبْنَائِهِنَّ وَلَا إِخْوَانِهِنَّ
وَلَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَلَا أَبْنَاءَ أَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَائِهِنَّ وَلَا
مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ ۚ وَاتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَىٰ كُلِّ
شَيْءٍ شَهِيدًا ۝٥٥ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا
الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ۝٥٦ إِنَّ الَّذِينَ
يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ
لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا ۝٥٧ وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا ۝٥٨ يَا أَيُّهَا
النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكِ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ
عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابِيبِهِنَّ ۚ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَ
وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ۝٥٩ لَيْنٌ لَّمْ يَنْتَهِ السُّفْقُونَ وَ
الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ
لَنْغَرِيْبِكَ بِهِمْ نَمْلٌ لَا يَجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا ۝٦٠ مَّا مَعُونِينَ ۚ
أَيُّمَّا تَقِفُوا أَخَذُوا وَقِفُوا تَقْتِيلًا ۝٦١ سُنَّةَ اللَّهِ فِي
الَّذِينَ خَلَقُوا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ۝٦٢

زالن تي نه ڪي پنهنجن پين ۽ نه ڪي پنهنجن پٽن ۽ نه ڪي پنهنجن ڀائرن ۽ نه ڪي پنهنجن ڀائين ۽ نه ڪي پنهنجن ڀائيڃن ۽ نه ڪي پنهنجن (مسلمان) زائفن ۽ نه ڪي جن تي سندن هٿ مالڪ ٿيا آهن، تن جي اڳيان (پردي نه ڪرڻ ۾) گناهه آهي، ۽ (اي عورتو) الله کان ڊڄو، ڇو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ تي حاضر آهي (۵۵). بيشڪ، الله ۽ سندس ملائڪ پيغمبر تي رحمت موڪليندا آهن، اي ايمان وارو! اوهين به مٿن صلوات پڙهو ۽ پوريءَ طرح سلام چئو (۵۶). بيشڪ، جيڪي الله ۽ سندس پيغمبر کي ايڏائيندا آهن، تن تي الله دنيا ۽ آخرت ۾ لعنت ڪئي آهي ۽ انهن لاءِ خوريءَ وارو عذاب تيار ڪيو اٿس (۵۷). ۽ جيڪي (ماڻهو) مؤمنن ۽ مؤمنياڻين کي اهڙي ڪم (جي تهمت) سان ايڏائيندا آهن، جو انهن نه ڪيو هجي، تن بيشڪ ڪوڙي ناه ۽ ڀڳي گناه جو بار کنيو (۵۸). اي پيغمبر! پنهنجين زالن ۽ پنهنجين ڌيئرن ۽ مؤمنن جي عورتن کي چئو ته، (جيڪڏهن ٻاهر نڪرن ته) پاڻ تي پنهنجون چادريون وجهن. اهو (هن ڳالهه کي) تمام ويجهو آهي ته، اهي سڃاڻيون وڃن (ته اهي پرديدار آهن)، پوءِ کين ايڏا ڏنو نه وڃي ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۵۹). منافق ۽ جن جي دلين ۾ بيماري آهي، سي ۽ مديني ۾ ڪوڙين ڳالهين پڪيڙن وارا جيڪڏهن (پنهنجيءَ عادت کان) نه جهلبا ته مٿن توکي مسلت ڪنداسون، وري ٿورن (ڏينهن) کان سواءِ ان (يعني مديني) ۾ تنهنجا پاڙيسري نه ٿيندا (۶۰). تڙيل آهن، جتي ليندا تتي پڪڙبا ۽ چڱيءَ طرح ڪسبا (۶۱). جيڪي (هن کان) اڳ گذري ويا تن ۾ (به) الله جو اهو دستور هو ۽ الله جي دستور کي ڪڏهن مت ست نه ڏسندين (۶۲).

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا
يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا ﴿١٣﴾ إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكٰفِرِينَ
وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا ﴿١٤﴾ خٰلِدِينَ فِيهَا أَبَدًا لَّا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا
نَصِيرًا ﴿١٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ لِيَلْتِنَّا أَطْعَمَنَا
اللَّهُ وَأَطْعَمَنَا الرَّسُولَ ﴿١٦﴾ وَقَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطْعَمْنَا سَادَتَنَا وَكِبْرَاءَنَا
فَأَضَلُّونَا السَّبِيلًا ﴿١٧﴾ رَبَّنَا إِنْتُمْ ضَعُفَيْنَا مِنَ الْعَذَابِ وَالْعَنَاءِ
لَعْنَا كَبِيرًا ﴿١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا
مُوسَىٰ فَبَرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا ﴿١٩﴾
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَقُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا ﴿٢٠﴾ يُصْلِحْ
لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا ﴿٢١﴾ إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ
وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَ
حَمَلَهَا الْإِنْسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٢٢﴾ لِيُعَذِّبَ اللَّهُ
الْمُنٰفِقِينَ وَالْمُنٰفِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَالْمُشْرِكَاتِ وَيَتُوبَ
اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٣﴾

ما تهو تو کان قیامت بابت پڇن ٿا، (کین) چؤ ته، ان جي خبر رڳو الله وٽ آهي. ۽ ڪهڙيءَ (ڳالهه) توکي ڄاڻايو ته متان قیامت ويجهڙو ئي ٿيندي هجي؟ (٦٣). بیشڪ، الله ڪافرن تي لعنت ڪئي آهي ۽ انهن لاءِ ساڙيندڙ باه تيار ڪئي اٿس (٦٤). منجهس سدائين رهڻ وارا آهن. نڪي ڪو سڃڻ ۽ نڪي ڪو مددگار لهندا (٦٥). جنهن ڏينهن سندن منهن باه ۾ اونڌا ڪبا (تنهن ڏينهن) چوندا ته، اسان لاءِ هه آرمان! (جيڪر) الله جي فرمانبرداري ڪريون ها ۽ پيغمبر جي (بر) فرمانبرداري ڪريون ها (ته چڱو هو)! (٦٦). ۽ چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! بیشڪ اسان پنهنجن سردارن ۽ پنهنجن وڏن جي فرمانبرداري ڪئي ته انهن اسان کي واٽ کان ڀُلايو (٦٧). اي اسان جا پالڻهار! کين ڀڄڻو عذاب ڪر ۽ مٿن تمام وڏي لعنت ڪر (٦٨). اي ايمان وارو! (اوهين) انهن وانگر نه ٿيو، جن موسيٰ کي ايڏايو. پوءِ جيڪي چيائون تنهن ک ن الله کيس پاڪ ڪيو ۽ (اهو) الله وٽ مان وارو هو (٦٩). اي ايمان وارو! الله کان ڊڄو ۽ سڌي ڳالهه چئو (٧٠). (ته) اوهانجا عمل اوهان لاءِ سڌاري ۽ اوهان جا گناه اوهان کي بخشي ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جي فرمانبرداري ڪندو، تنهن بیشڪ وڏي مراد ماڻي (٧١). بیشڪ اسان اسمانن ۽ زمين ۽ جبلن کي امانت آڇي، ته ان جي ڪٿڻ کان انڪار ڪيائون ۽ کائڻس ڏنا ۽ ان کي انسان ڪنيو، بیشڪ اهو وڏو ظالم جاهل آهي (٧٢). (هيءَ آڇ هن لاءِ آهي) ته الله منافقن ۽ منافقيائين ۽ مشرڪن ۽ مشرڪيائين کي عذاب ڪري ۽ الله مؤمنن ۽ مؤمنياڻين تي ٻاجه سان موتي ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (٧٣).

سُورَةُ سَبَأٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَلَهُ

الْحَمْدُ فِي الْآخِرَةِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ ○ يَعْلَمُ مَا يَلْدَجُ فِي

الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ

فِيهَا وَهُوَ الرَّحِيمُ الْغَفُورُ ○ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَأْتِينَا

السَّاعَةُ قُلْ بَلَىٰ وَرَبِّي لَتَأْتِيَنَّكُمْ عِلْمُ الْغَيْبِ لَا يَعْزُبُ عَنْهُ

مِثْقَالُ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ

وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ○ لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ○ وَالَّذِينَ

سَعَوْا فِي آيَاتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مِّن رَّجْزِ

الْأَلِيمِ ○ وَيَرَى الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ الَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ

رَبِّكَ هُوَ الْحَقُّ وَيَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ○

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا هَلْ نَدُلُّكُمْ عَلَىٰ رَجُلٍ يُنذِرُكُمْ

إِذَا مَرَّ قَتَمُ كُلِّ مُنْزِقٍ إِنَّكُمْ لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ ○

سورة سبا مڪي آهي ۽ هن ۾ چوونجاھ
آيتون ۽ ٻه رکوع آهن.

اللہ باجھاري مھريان جي نالي سان (شروع)

سڀ ساراه انهيءَ الله کي جڳائي جو جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي، سو (سڀ) سندس آهي ۽ ان جي ئي ساراه آخرت ۾ آهي ۽ اهو ئي حڪمت وارو خبر رکندڙ آهي (١). جيڪي زمين ۾ گهڙندو آهي ۽ جيڪي منجهانس نڪرندو آهي ۽ جيڪي آسمان مان لهندو آهي ۽ جيڪي منجهس چڙهندو آهي، سو (سڀ اهو) ڄاڻندو آهي ۽ اهو ئي مھريان بخشڻهار آهي (٢). ۽ ڪافر چوندا آهن ته اسان تي قيامت (ڪڏهن) نه ايندي (ڪين) چؤ ته، ها مون کي پنهنجي (انهيءَ) پالڻهار ڳجهه ڄاڻندڙ جو قسم آهي ته اوهان وٽ ضرور ايندي. جنهن کان ذري جيترو نڪي آسمانن ۽ نڪي زمين ۾ ڳجهو رهي ٿو ۽ ان کان تمام ننڍي (ڪا شيءِ اهڙي) ڪانهي ۽ نڪي تمام وڏي جا پٿري ڪتاب ۾ (لکيل) نه آهي (٣). هن لاءِ ته جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي بدلو ڏئي، انهن لاءِ ئي بخشش ۽ عزت واري روزي آهي (٤). ۽ جيڪي اسان جي آيتن ۾ مقابلو ڪندڙ ٿي ڊوڙيا انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب جي سزا آهي (٥). ۽ جن کي علم ڏنو ويو آهي، سي سمجهندا آهن ته جيڪو (قرآن) تنهنجي پالڻهار وٽان تو ڏانهن نازل ڪيو ويو آهي، سو برحق آهي ۽ غالب ساراهيل (الله) جي واٽ ڏانهن رستو ڏيکاريندڙ آهي (٦). ۽ ڪافر (هڪ ٻئي کي) چوندا آهن ته، اوهان کي اهڙو ماڻهو ڏسيون ڇا؟ جو اوهان کي ٻڌائي ته جڏهن (اوهين) ڳري صفا ذرا ذرا ٿيندو (تڏهن) بيشڪ اوهين نئين سر خلقيا ويندو (٧).

أَفْتَرَى عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَمْ بِهِ جِنَّةٌ بَلِ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ فِي الْعَذَابِ وَالضَّلَالِ الْبَعِيدِ ٥ أَفَلَمْ يَرَوْا إِلَى مَا
 بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ نَسْخَانِخِفُ
 بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ نُسْقِطُ عَلَيْهِمْ كِسْفًا مِّنَ السَّمَاءِ إِنَّ فِي ذَلِكَ
 لَآيَةً لِّكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ٦ وَلَقَدْ اتَّبَعْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا
 يُجِبَالٌ أَوْبَىٰ مَعَهُ وَالطَّيْرُ ۗ وَالتَّالَهُ الْحَدِيدَ ٧ إِنَّ أَعْمَلَ
 سَبِغَتْ وَقَدَّرَ فِي السَّرْدِ وَعَمَلُوا صَالِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ
 بَصِيرٌ ٨ وَلَسَلِيمَنَ الرِّيحِ عُدُوهُمَا شَهْرٌ وَرَوَاحُهُمَا شَهْرٌ ٩
 أَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ
 رَبِّهِ ۗ وَمَن يَزِغْ مِنْهُمُ عَنُ أَمْرِنَا نَذِقْهُ مِّنْ عَذَابِ السَّعِيرِ ١٠
 يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِنْ مَّحَارِبٍ وَتَنَائِيلٍ وَجِفَانٍ كَالْجَوَابِ
 وَقُدُورٍ رَّسِيَّتٍ ۗ اِعْمَلُوا آلَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ
 الشُّكْرُ ١١ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَلَّهُمْ عَلَىٰ مَوْتِهِ
 إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِنسَاتِهِ ۗ فَلَمَّا خِرَّ تَبَيَّتِ الْجِنُّ
 أَن تَكُونُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ١٢

(أنهيء) الله تي ڪوڙو ٺاه ٺاهيو آهي يا کيس ڪا چريائي آهي (ن!) بلڪ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن، سي عذاب ۾ هوندا ۽ (اهي) وڏي پُل ۾ آهن (۸). جيڪي سندن اڳيان ۽ جيڪي سندن پويان آسمان ۽ زمين مان (بڻايو ويو) آهي سو (غور ڪري) نه ڏٺائون ڇا؟ جيڪڏهن گهرون ته کين زمين ۾ گهائي ڇڏيون يا آسمان کان مٿن ٽڪرا ڪيرايون. بيشڪ ان ۾ سڀ ڪنهن (الله ڏانهن) موٽندڙ ٻانهي لاءِ (وڏي) نشاني آهي (۹). ۽ بيشڪ دائود کي پاڻ وٽان بزرگي ڏني سون- (۽ حڪم ڪيوسون ته) اي جبلو! ساڻس تسبيحون چؤ ۽ پڪين کي (ان جو فرمانبردار ڪيوسون) ۽ ان لاءِ لوه کي نرم ڪيوسون (۱۰). (حڪم ڏٺوسون ته) ويڪريون زرهون بڻاءِ ۽ اندازي سان ڪڙيون ٺاه. ۽ (اي داؤد جي گهراڻي وارو!) چڱا ڪم ڪريو، ڇو ته جيڪي (اوهين) ڪندا آهيو، سو بيشڪ آءٌ ڏسندڙ آهيان (۱۱). ۽ واءُ کي سليمان لاءِ (نوايوسون) ان جي اڳياريءَ جي منزل مهيني جو پنڌ ۽ پوياريءَ جي منزل (به) مهيني جو پنڌ هئي. ۽ ان لاءِ تامي جو چشمو وهايوسون ۽ جنن مان (به ڪن کي فرمانبردار ڪيوسون) جو سندس پالڻهار جي حڪم سان سندس اڳيان ڪمائيندا هئا ۽ منجهانئن جيڪو اسان جي حڪم کان مڙيو تنهن کي باه جو عذاب چڪائينداسون (۱۲). جيڪي گهرندو هو سو ان لاءِ ڪي قلعا ۽ مورتون ۽ حوضن جيڏا پيالا ۽ وڏيون ديڳيون، جي نه چرنديون هيون سي بڻائيندا هوا (چيوسون ته) اي داؤد جا اولاد! شڪرانو ڪريو ۽ منهنجن ٻانهن مان ٿورا شڪرانو ڪندڙ آهن (۱۳). پوءِ جنهن مهل مٿس موت کي حڪم ڪيوسون (تنهن مهل) سندس موت تي اُڏيهيءَ کان سواءِ (بشي ڪنهن) انهن (جنن) کي نه چتايو جو سندس لٽ کي ٿي کاڌائين، پوءِ جنهن مهل ڪريو (تنهن مهل) جنن معلوم ڪيو ته جيڪڏهن گجھ ڄاڻن ها ته خواريءَ واري عذاب ۾ نه رهن ها! (۱۴).

لَقَدْ كَانَ لِسِبَا فِي مَسْكِنِهِمْ آيَةٌ جَنَّتِنَ عَنْ يَمِينٍ وَشِمَالِهِ
كُلُوا مِنْ رِزْقِ رَبِّكُمْ وَاشْكُرُوا لَهُ بَلَدًا طَيِّبَةً وَرَبُّ
غَفُورٌ ﴿١٥﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُمْ
بِحَبَّتَيْهِمْ جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِ أَكْلِ خَمِطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِنْ سِدْرٍ
قَلِيلٍ ﴿١٦﴾ ذَلِكَ جَزَيْنَهُمْ بِمَا كَفَرُوا وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَفُورَ ﴿١٧﴾
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا قُرًى ظَاهِرَةً
وَقَدَّرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لِيَالِي وَأَيَّامًا آمِنِينَ ﴿١٨﴾
فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ
أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ مَسْرِقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ
صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٩﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ
إِلَّا فَرِيقًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾ وَمَا كَانَ لَهُ عَلَيْهِمْ مِنْ سُلْطَانٍ
إِلَّا لِنَعْلَمَ مَنْ يَوْمَئِذٍ بِالْآخِرَةِ مِمَّنْ هُوَ مِنْهَا فِي شَكٍّ وَ
رَبُّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ حَفِيظٌ ﴿٢١﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ
دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي
الْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهَا مِنْ شَرِكٍ وَمَالَهُمْ مِنْ ظَهِيرٍ ﴿٢٢﴾

بیشڪ سبا جي قوم لاءِ سندن ديسن ۾ (هڪ) نشاني هئي، (يعني) ٻه باغ سڄي ۽ ڪهي پاسي کان هئا (چيو وين ته) پنهنجي پالڻهار جي رزق مان کائو ۽ سندس شڪرانو ڪريو (اوهان لاءِ هيءُ) شهر سنو آهي ۽ پالڻهار بخشڻهار آهي (۱۵). پوءِ (شڪر ڪرڻ کان) منهن موڙيائون تنهن ڪري (بند پيچي) سخت چَر کي مٿن وهايوسون ۽ سندن (انهن) ٻن باغن جي بدلي کين (ٻيا) ٻه باغ ڦڪن ميون ۽ کڻن وارا ۽ ڪجهه ٿورين پيرين وارا ڏناسون (۱۶). سندن بي شڪريءَ سببان کين اها سزا ڏني سون ۽ بي شڪر کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن کي سزا نه ڏيندا آهيون (۱۷). ۽ سندن وچ ۾ ۽ آهي ڳوٺ جن ۾ برڪت رکي سون تن جي وچ ۾ پٿرا ڳوٺ (لڳو لڳ) ڪيا سون ۽ انهن ۾ اڇ وچ جو پورو بندوبست رکيوسون (چيوسون ته) راتيان ۽ ڏينهان منجهن بي پڙا گهمندا رهو (۱۸). پوءِ چيائون ته اي اسان جا پالڻهار! اسان جي مسافرين ۾ ڏورائي ڪر ۽ ۽ پاڻ تي ظلم ڪيائون، تنهن ڪري انهن کي (ٻين جي لاءِ) آکاڻيون ڪيوسين ۽ کين تمام ذرا پرزا ڪري چئي ڦاڙي ڇڏيوسون. بيشڪ هن ۾ سڀ ڪنهن وڏي صابر شاڪر لاءِ نشانيون آهن (۱۹). ۽ بيشڪ ابليس انهن به نسبت پنهنجي گمان کي سچو لڌو جو مؤمنن جي هڪ ٽوليءَ کان سواءِ ٻين ان جي تابعداري ڪئي (۲۰). ۽ ان جو مٿن ڪو زور نه هو پر (اسين پرڪيون) ته جيڪو آخرت کي مڃيندو هجي، تنهن کي انهيءَ کان ڌار ڪريون جيڪو ان کان شڪ ۾ (پيل) هجي ۽ تنهنجو پالڻهار سيڪنهن شيءِ تي نگهبان آهي (۲۱). (کين) چڙ ته الله کان سواءِ جن ۾ اوهين (خدائي جو) گمان ڪندا آهيو تن کي سڏيو، اهي نڪي آسمانن ۾ ۽ نڪي زمين ۾ ذري جيترا (ٻه) مالڪ آهن ۽ نڪي منجهن ڪا پائيواري آهي ۽ نڪي منجهانئن ڪو الله جو مددگار آهي (۲۲).

وَلَا تَتَّقُمُ الشَّفَاعَةَ عِنْدَ الْإِلَهِ إِذْ لَمْ يَأْذِنْ لَهُ حَتَّىٰ إِذَا فُزِعَ
 عَنْ قُلُوبِهِمْ قَالُوا مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ قَالُوا الْحَقُّ ۖ وَهُوَ الْعَلِيُّ
 الْكَبِيرُ ﴿٢٢﴾ قُلْ مَنْ يُرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ وَ
 إِنَّا أَوْلِيَٰكُمْ لَعَلَىٰ هُدًىٰ أَوْ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٣﴾ قُلْ لَا تَسْأَلُونَ
 عَمَّا أَجْرَمْنَا وَلَا نَسْأَلُ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾ قُلْ يَجْمَعُ بَيْنَنَا رَبَّنَا ثُمَّ يَقْفِرُ
 بَيْنَنَا بِالْحَقِّ ۖ وَهُوَ الْفِتْنَاهُ الْعَلِيمُ ﴿٢٥﴾ قُلْ أَرُونِي الَّذِينَ أَلْحَقْتُمْ
 بِهِ شُرَكَاءَ ۖ كَلَّا بَلْ هُوَ اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ
 إِلَّا قَوْلًا لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا ۚ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ
 مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ لَكُمْ مِيعَادُ يَوْمٍ لَا
 تَسْتَأْخِرُونَ عَنْهُ سَاعَةً ۖ وَلَا تَسْتَقْدِمُونَ ﴿٢٩﴾ وَقَالَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِهَذَا الْقُرْآنِ وَلَا بِالَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ ۖ وَلَوْ
 تَرَىٰ إِذِ الظَّالِمُونَ مَوْقُوفُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْجَعُ بَعْضُهُمْ إِلَىٰ بَعْضٍ
 فِي الْقَوْلِ يَقُولُ الَّذِينَ اسْتُضِعِفُوا الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا الْوَلَا أَنْتُمْ
 لَكِنَّا مُؤْمِنِينَ ﴿٣٠﴾ قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا لِلَّذِينَ اسْتُضِعِفُوا لَنْ
 صَدَدْنَاكُمْ عَنِ الْهُدَىٰ بَعْدَ إِجَاءِكُمْ ۖ بَلْ كُنتُمْ مُجْرِمِينَ ﴿٣١﴾

نڪي وٽس (بئي ڪنهن جي) سفارش فائڻو ڏيندي، مگر جنهن لاءِ اجازت ڏني هونداين (فرشتا ڪنهن حڪم نازل ٿيڻ مهل گهٻرائجي ويندا آهن) تانجو جنهن مهل سندن دلين کان پريشاني لهندي آهي (تنهن مهل) چوندا آهن ته اوهان جي پالڻهار ڇا چيو آهي؟ (مٿيان هيٺين کي) چوندا آهن ته سچ فرمايو اٿس ۽ اهو (سڀ کان) مٿاهون وڏو آهي (۲۳). (ڪين) چؤ ته اوهان کي آسمانن ۽ زمين مان ڪير روزي ڏيندو آهي؟ چؤ ته الله (ڏيندو آهي) ۽ بيشڪ اسين يا اوهين (يا ته) هدايت تي آهيون يا پڌريءَ گمراهيءَ ۾ (۲۴). چؤ ته جيڪي اسان ڏوه ڪيا آهن، تنهن بابت اوهين نه پڇيا ويندؤ ۽ جيڪي اوهين ڪندا آهيو، تنهن بابت اسين نه پڇيا وينداسين (۲۵). چؤ ته اسان جو پالڻهار اسان (مڙني) کي گڏ ڪندو، وري اسان (۽ اوهان) جي وچ ۾ حق سان فيصلو ڪندو ۽ اهو ئي (سچو) فيصلو ڪندڙ ڄاڻندڙ آهي (۲۶). چؤ ته، جن کي اوهان ساڻس شريڪ بڻائي ملايو آهي، سي مون کي ڏيکاريو (چؤ ته) اهڙيءَ طرح نه آهي. بلڪ اهو الله غالب حڪمت وارو آهي (۲۷). ۽ (اي پيغمبر!) تو کي ته مڙني ماڻهن لاءِ خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيڄاريندڙ ڪري موڪليوسون، پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۲۸). ۽ چوندا آهن ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اهو (قيامت جو) انجام ڪڏهن ٿيندو؟ (۲۹). چؤ ته، اوهان لاءِ اهڙي ڏينهن جو انجام آهي، جنهن کان هڪ گهڙي نڪي دير ڪندؤ ۽ نڪي اڳي ويندؤ (۳۰). ۽ ڪافر چون ٿا ته، هن قرآن کي ڪڏهن نه مڃيندا سون ۽ نڪي انهيءَ کي جيڪو ڪانئس اڳ آهي. ۽ (اي ڏسندڙ!) جڏهن ظالم پنهنجي پالڻهار جي اڳيان بيهاريا (تڏهن) جيڪڏهن ڏسين (ته عجب ڪرين)، جو (پاڻ ۾) انهن مان هڪڙا ٻين ڏي ڳالهه ورائيندا، جيڪي هيٺ آهن سي هيٺين کي چوندا ته جيڪڏهن اوهين نه هجو ها ته اسين مؤمن هجون ها (۳۱). هنيلا هيئن کي چوندا ته جڏهن (هدايت) اوهان وٽ اٿي تڏهن اسان اوهان کي هدايت کان جهليو هو ڇا؟ (نه!) بلڪ اوهين پاڻ گنهگار هيو (۳۲).

وَقَالَ الَّذِينَ اسْتَضَعُوا لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا بَلْ مَكْرُؤٌ كَبِيرٌ
 وَنَحْنُ أَهْلٌ يُجْزَوْنَ ۖ إِنَّمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٣٢﴾ وَمَا أَرْسَلْنَا فِي قَرْيَةٍ
 مِّنْ نَّذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كُفْرُونَ ﴿٣٣﴾ وَ
 قَالُوا نَحْنُ أَكْثَرُ أَمْوَالٍ وَأَوْلَادًا وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿٣٤﴾ قُلْ
 إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
 لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾ وَمَا أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ بِالَّتِي تُقَرَّبُكُمْ
 عِندَنَا زُلْفَىٰ إِلَّا مَنِ امْنٌ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَٰئِكَ لَهُمْ
 جِزَاءٌ الضَّعِيفُ بِمَا عَمِلُوا وَهُمْ فِي الْغُرُفَاتِ آمِنُونَ ﴿٣٦﴾ وَ
 الَّذِينَ يَسْعَوْنَ فِي الْبَيْتِنَا مُعْجِزِينَ أُولَٰئِكَ فِي الْعَذَابِ
 مُحْضَرُونَ ﴿٣٧﴾ قُلْ إِنَّ رَبِّي يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ
 مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ ۖ وَمَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَهُوَ
 يُخْلِفُهُ وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٣٨﴾ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ جَمِيعًا
 ثُمَّ يَقُولُ لِلْمَلَائِكَةِ أَهَؤُلَاءِ إِيَّاكُمْ كَانُوا يَعْبُدُونَ ﴿٣٩﴾

۽ هيٺا هٺيلن کي چوندا ته (اٺين نه آهي) بلڪ رات ۽ ڏينهن جي (اوهان جي) فريب ڪرڻ (اسان کي جهليو هو) جڏهن اسان کي حڪم ڪندا هيو ته الله سان ڪفر ڪريون ۽ ساڻس شريڪ ٺهرايون. ۽ جڏهن عذاب کي ڏسندا (تڏهن) پشيماني (دل ۾) لڪائيندا ۽ ڪافرن جي ڳچين ۾ ڳٽ وجهندا سون. جيڪي ڪندا هيا تنهن کان سواءِ ٻئي جي سزا نه ڏين (۳۳). ۽ ڪنهن ڳوٺ ۾ ڪو ڊيچاريندڙ نه موڪليو سون، مگر ان جي عياشين (ماڻهن) چيو ته، بيشڪ جنهن شيءِ سان اوهين موڪليا ويا آهيو، (تنهن کي) اسين نه مڃيندڙ آهيو (۳۴). ۽ چيائون ته اسين گهڻي مال ۽ اولاد وارا آهيون ۽ اسان کي عذاب ٿيڻو نه آهي (۳۵). ڇو ته منهنجو پالڻهار جنهن لاءِ گهري تنهن جي روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ (جنهن لاءِ گهري تنهن جي) تنگ ڪندو آهي، پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻندا آهن (۳۶). ۽ نڪي اوهان جا مال ۽ نڪي اوهان جا اولاد اهڙي شيءِ آهن، جو اوهان کي اسان وٽ مرتبي جي ڪري ويجهو ڪن، پر (ويجهو آهي) جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن جيڪي ڪمايو، تنهن سببان انهن لاءِ بيٺو بدلو آهي ۽ آهي بي پوا وڏين ماڙين ۾ رهندا (۳۷). ۽ جيڪي اسان جي آيتن (جي رد ڪرڻ) ۾ مقابلو ڪندڙ ٿي ڪوشش ڪندا آهن، آهي عذاب ۾ حاضر ڪيا (۳۸). ڇو ته، بيشڪ منهنجو پالڻهار پنهنجن ٻانهن مان جنهن لاءِ گهرندو آهي، تنهن جي روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ (جنهن لاءِ گهرندو آهي تنهن جي) تنگ ڪندو آهي ۽ جيڪي اوهين ڪجهه خرچيندؤ، تنهن جو الله بدلو ڏيندو ۽ اهو چڱو روزي ڏيندڙ آهي (۳۹). ۽ جنهن ڏينهن انهن مڙني کي گڏ ڪندو وري ملائڪن کي چوندو ته (هي) آهي انهن ڇا جي اوهان کي پوڄيندا هئا؟ (۴۰).

قَالُوا سُبْحٰنَكَ اَنْتَ وَلِيْنَا مَنْ دُوْنِهِمْ بَلْ كَانُوْا يَعْبُدُوْنَ
 الْجِنَّ ؕ اَكْثَرُهُمْ بِهِمْ مُّؤْمِنُوْنَ ﴿٣١﴾ قَالِيَوْمَ لَا يَمْلِكُ بَعْضُكُمْ
 لِبَعْضٍ نَّفْعًا وَّلَا ضَرًّا وَّنَقُوْلُ لِلَّذِيْنَ ظَلَمُوْا ذُقُوْا عَذَابَ
 النَّارِ الَّتِيْ كُنْتُمْ بِهَا تَكْذِبُوْنَ ﴿٣٢﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا
 بَيِّنٰتٍ قَالُوْا مَا هٰذَا اِلَّا رَجُلٌ يُرِيْدُ اَنْ يُّصَدِّكُمْ عَنْ مَّا كَانُ
 يَعْبُدُوْا اٰبَاؤُكُمْ وَقَالُوْا مَا هٰذَا اِلَّا اِفْكٌ مُّفْتَرٰى وَّقَالَ
 الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لَلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ اِنْ هٰذَا اِلَّا سِحْرٌ مُّبِيْنٌ ﴿٣٣﴾
 وَمَا اتَّبَعْتَهُمْ مِّنْ كُتُبٍ يَّدْرُسُوْنَهَا وَمَا اَرْسَلْنَا اِلَيْكُمْ قَبْلَكَ
 مِنْ نَّذِيْرٍ ﴿٣٤﴾ وَكَذَّبَ الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَاَبْلَغُوْا مَعْتٰرًا
 مَا اتَيْنَهُمْ فَلَذُّوا رُسُلِيْ فَكَيْفَ كَانَ نَكِيْرٍ ﴿٣٥﴾ قُلْ اِنَّمَا
 اَعِظُكُمْ بِوَاحِدَةٍ ۗ اَنْ تَقُوْا لِلّٰهِ مِثْلِيْ وَفِرَادٰى نَسَمٍ
 تَتَفَكَّرُوْنَ ۗ وَمَا يَصْحٰبِكُمْ مِّنْ جِنَّةٍ اِنْ هُوَ اِلَّا نَذِيْرٌ لَّكُمْ
 بَيْنَ يَدَيْ عَذَابٍ شَدِيْدٍ ﴿٣٦﴾ قُلْ مَا سَاَلْتُكُمْ مِّنْ اَجْرٍ
 فَهُوَ لَكُمْ اِنْ اَجْرِيْ اِلَّا عَلٰى اللّٰهِ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ
 شٰهِيْدٌ ﴿٣٧﴾ قُلْ اِنَّ رَبِّيْ يُقَدِّفُ بِالْحَقِّ عَلٰمُ الْغُيُوْبِ ﴿٣٨﴾

(ملائڪ) چوندا ته تون پاڪ ذات آهين، اسان جو تون سائين آهين، نه آهي. بلڪ آهي جنن کي پوڄيندا هئا، انهن مان گهڻا کين مڃيندڙ هئا (۴۱). پوءِ اڄ اوهان مان ڪوبه هڪ ٻئي کي سک پهچائڻ جو ۽ نڪي ڏک پهچائڻ جو اختيار رکي ٿو ۽ ظالمن کي چونڊاسون ته ان باه جي سزا (جو مزو) چڪو، جنهن کي اوهين ڪوڙ پائيندا هيؤ (۴۲). ۽ جڏهن اسان جون پڌريون آيتون کين پڙهي ٻڌائبيون آهن، تڏهن (هڪ ٻئي کي) چوندا آهن ته هيءُ رڳو هڪڙو ماڻهو آهي، جو جنهن کي اوهان جا پيءُ ڏاڏا پوڄيندا هئا، تنهن کان اوهان کي جهلڻ گهرندو آهي ۽ چوندا آهن ته هيءُ (قرآن) رڳو ڪوڙو ٺاه آهي ۽ ڪافرن وٽ جڏهن سچي ڳالهه آئي (تڏهن) ان لاءِ چوندا آهن ته هيءُ رڳو پڌرو جادو آهي (۴۳). حالانڪ انهن (مشرڪن) کي نڪي ڪو ڪتاب ڏنوسون جنهن کي پڙهن، ۽ نڪي توکان اڳ ڪو ڊيجاريندڙ انهن ڏانهن موڪليوسون (۴۴). ۽ کانئن اڳين به ڪوڙ ڄاتو هو، حالانڪ جيڪي انهن کي ڏنو هيوسون تنهن جي ڏهينءَ پٽيءَ کي به (اهي مشرڪ) نه پهتا آهن، پوءِ انهن اسان جي پيغمبرن کي ڪوڙو ڀانيو. پوءِ منهنجو عذاب ڪيئن هو؟ (۴۵). (کين) چؤ ته اوهان کي رڳو هڪ ڳالهه جي نصيحت ڪريان ٿو، ته به به ۽ هڪ هڪ ٿي الله (جي ڪم) لاءِ کڙا ٿيو، وري سوچيو (ته) اوهان جي سنگتيءَ کي ڪا چريائي نه آهي، (بلڪ) اهو ته سخت عذاب (جي پهچڻ) کان اڳ اوهان کي ڊيجاريندڙ آهي (۴۶). (کين) چؤ ته اوهان کان ڪوئي اجورو گهريو هجي سو اوهان کي ئي هجي، منهنجو اجورو الله کان سواءِ ٻئي ڪنهن تي نه آهي ۽ اهو هر شيءِ تي شاهد آهي (۴۷). (کين) چؤ ته، بيشڪ منهنجو پالڻهار حق کي منهنجي دل ۾ وجهندو آهي، (اهو) ڳجهن جو ڄاڻندڙ آهي (۴۸).

قُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبَدِيُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ ﴿٥٦﴾ قُلْ إِنْ
 ضَلَلْتُ فَإِنَّمَا أَضِلُّ عَلَىٰ نَفْسِي وَإِنِ اهْتَدَيْتُ فِيمَا يُوحِي
 إِلَيَّ رَبِّي إِنَّهُ سَمِيعٌ قَرِيبٌ ﴿٥٧﴾ وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ فَرَغُوا فَلَاقُوا
 وَأَخَذُوا مِنْ مَّكَانٍ قَرِيبٍ ﴿٥٨﴾ وَقَالُوا آمَنَّا بِهِ وَأَنَّىٰ لَهُمُ
 التَّنَاوُسُ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٥٩﴾ وَقَدْ كَفَرُوا بِهِ مِنْ قَبْلُ
 وَيَقْدِرُونَ بِالْغَيْبِ مِنْ مَّكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٦٠﴾ وَحِيلَ بَيْنَهُمْ وَبَيْنَ مَا
 يَشْتَهُونَ كَمَا فَعَلَ بِأَشْيَاعِهِمْ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا فِي شَكٍّ مُّبِينٍ ﴿٦١﴾

سُورَةُ فَاطِرٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 الْحَمْدُ لِلَّهِ فَاطِرِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَاعِلِ الْمَلَكَةِ رُسُلًا
 أُولَىٰ أَجْنَحَةٍ مَّتَنَّىٰ وَثَلَاثَ وَرُبْعُ يَزِيدُ فِي الْخَلْقِ مَا يَشَاءُ إِنَّ اللَّهَ
 عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١﴾ مَا يَفْتَحِ اللَّهُ لِلنَّاسِ مِنْ رَحْمَةٍ فَلَا مُمْسِكَ
 لَهَا وَمَا يُمْسِكُ فَلَا مُرْسِلَ لَهُ مِنْ بَعْدِهَا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢﴾
 يَا أَيُّهَا النَّاسُ اذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرِ اللَّهِ
 يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَىٰ تُوْفِقُونَ ﴿٣﴾

(کين) چؤ ته، حق آيو ۽ ڪوڙو (معبود) نڪي نئين سر پيدا ڪري ٿو ۽ نڪي ٻيهر پيدا ڪندو (۴۹). (کين) چؤ ته، جيڪڏهن گمراهه تيس ته رڳو پاڻ لاءِ گمراهه ٿيان ٿو ۽ جيڪڏهن هدايت وارو تيس ته (اها) انهيءَ سببان آهي جو منهنجو پالڻهار مون ڏانهن وحي موڪليندو آهي، بيشڪ اهو ٻڌندڙ ويجهو آهي (۵۰). ۽ جنهن مهل پريشان ٿيندا ۽ (الله جي عذاب کان) چوٽڪارو ڪونه لهندا ۽ ويجهي هنڌان پڪڙيا (تنهن مهل) جيڪڏهن ڏسين (ته عجب ڪرين!) (۵۱). ۽ چوندا ته (هاڻي) ان (قرآن) تي ايمان آندوسون ۽ (اُتي دنيا جي) پري واري هنڌ کان کين (ايمان) ڪٿان هٿ ايندو؟ (۵۲). حالانڪ اڳي ان قرآن کي نه مڃيندا هئا ۽ پري واري هنڌ کان اڻ ڏٺو (گمان جا تير) اڇليندا رهيا (۵۳). ۽ انهن جي ۽ آهي جيڪي ستون ڪندا رهيا تن جي وچ ۾ آڙ وڌي ويئي جهڙيءَ طرح انهن جهڙن (بين) سان اڳ ڪيو ويو، چو ته آهي به وڏي شڪ ۾ پيل هئا (۵۴).

سورة فاطر مڪي آهي ۽ هن ۾ پنجيناليه
آيتون ۽ پنج رکوع آهي.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

سڀ ساراهه خاص الله کي جڳائي جو آسمانن ۽ زمين جو بڻائيندڙ آهي، ملائڪن کي قاصد ڪرڻ وارو آهي، جو بن بن ۽ تن تن ۽ چئن چئن پرن وارا آهن، جيڪي گهري سو (سندن) خلقت ۾ وڌائي ٿو، چو ته الله هر شيءِ تي وس وارو آهي (۱). الله ماڻهن لاءِ (پنهجيءَ) باجهه مان جيڪي کوليندو تنهن کي ڪو بند ڪرڻ وارو نه آهي ۽ جيڪي بند ڪندو تنهن کي ان (جي بند ڪرڻ) کان پوءِ ڪو ڪولڻ وارو نه آهي ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۲). اي انسانو! پاڻ تي الله جون نعمتون ياد ڪيو، الله کان سواءِ ڪو خلقيندڙ آهي ڇا؟ جو آسمانن ۽ زمين مان اوهان کي روزي ڏئي ٿو، ان (الله) کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي، پوءِ ڪيڏانهن ڦيرايا ويندا آهيو؟ (۳).

وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ رَسُولٌ مِنْ قَبْلِكَ وَإِلَى اللَّهِ تَرْجِعُ
 الْأُمُورُ ﴿٢٠﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّبَكُمُ الْحَيَاةُ
 الدُّنْيَا وَلَا يَغُرَّبَكُمُ بِاللَّهِ الْغُرُوبُ ۚ إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ
 عَدُوًّا وَإِنَّمَا يَدْعُوا حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ الَّذِينَ
 كَفَرُوا لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ
 مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ كَبِيرٌ ﴿٢٢﴾ أَفَمَنْ زُيِّنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ فَرَآهُ حَسَنًا فَإِن
 اللَّهُ يَضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ ۚ فَلَا تَذْهَبُ نَفْسُكَ
 عَلَيْهِمْ حَسْرَتٍ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ لِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَاللَّهُ الَّذِي أَرْسَلَ
 الرِّيحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا فَسُقْنَاهُ إِلَى بَدْيِ مَدْيَنَ فَأَحْيَيْنَاهُ الْأَرْضَ
 بَعْدَ مَوْتِهَا ۚ كَذَلِكَ النُّشُورُ ﴿٢٤﴾ مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ
 جَمِيعًا إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ ۗ وَ
 الَّذِينَ يَمْكُرُونَ السَّيِّئَاتِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَكْرُ أُولَئِكَ هُوَ
 يُبْورُ ﴿٢٥﴾ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ جَعَلَكُمْ
 أَزْوَاجًا وَمَا تَحْمِلُ مِنْ أُنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَمَا يُعَمَّرُ مِنْ
 مُعْتَمِرٍ وَلَا يُنْقِضُ مِنْ عُمْرَةٍ إِلَّا بِكِتَابٍ ۚ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٢٦﴾

۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن تو کي ڪوڙو ڀانئين ته بيشڪ تو کان اڳ (ٻيا ڪيترائي) پيغمبر ڪوڙا ڀانيا ويا ۽ سڀ ڪم الله ڏانهن موٽائجن ٿا (۴). اي انسانو! بيشڪ الله جو انجام سچو آهي، تنهن ڪري نڪي اوهان کي دنيا جي حياتي ٺڳي ۽ نڪي ٺڳيندڙ (شيطان) الله بابت اوهان کي ٺڳي (۵). بيشڪ شيطان اوهان جو ويري آهي، تنهن ڪري ان کي ويري (ڪري) وٺو (هو) پنهنجيءَ ٽوليءَ کي رڳو هن لاءِ سڏيندو آهي ته دوزخين مان ٿين (۶). جن ڪفر ڪيو، تن لاءِ سخت عذاب آهي ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ بخشش ۽ وڏو اجر آهي (۷). جنهن لاءِ سندس بچڙو ڪم سينگارو ويو، پوءِ ان کي هن چڱو (ڪري) ڏنو (سو چڱي ڪم ڪندڙ جهڙو هوندو) ڇا؟ پوءِ بيشڪ الله جنهن کي گهرندو آهي، تنهن کي گمراه ڪندو آهي ۽ جنهن کي گهرندو آهي، تنهن کي هدايت ڪندو آهي، تنهن ڪري مٿن ارمان ڪرڻ سببان تنهنجو ساه نه وڃي! ڇو ته جيڪي ڪندا آهن، سو الله ڄاڻيندڙ آهي (۸). ۽ الله اهو آهي، جنهن وائڻ کي موڪليو، پوءِ انهن ڪڪر کي کنيو، پوءِ ان (ڪڪر) کي ويران ڳوٺ ڏانهن روانو ڪيوسون، پوءِ ان (جي پاڻيءَ) سان زمين کي سندس ويرانيءَ کان پوءِ جياروسون، اهڙيءَ طرح (قبرن مان) مٿن جو اٿڻ آهي (۹). جيڪو مان گهري (سو ياد رکي) ته سڀ مان الله لاءِ ئي آهي (ان وٽان عزت ملندي آهي). ڏانهس پاڪ سخن چڙهندو آهي ۽ ان (پاڪ سخن کي) کي چڱو عمل مٿي چاڙهيندو آهي ۽ جيڪي بچڙائين جي رت ڪندا آهن تن لاءِ سخت عذاب آهي ۽ اها رت انهن جي برباد ٿيندي (۱۰). ۽ الله اوهان کي مٽيءَ مان پيدا ڪيو، وري نطفي مان (بڻائين) وري اوهان کي جوڙو جوڙو (مڙس ۽ زال) ڪيائين ۽ مادين مان ڪابه سندس علم کان سواءِ نڪي ڏکي ٿيندي آهي ۽ نڪي چڻيندي آهي ۽ نڪي ڪنهن وڏي عمر واري کي ڄمار ڏي آهي ۽ نڪي سندس ڄمار مان (ڪجهه) گهٽائيو آهي، مگر (اهو) ڪتاب ۾ (لکيل) آهي. بيشڪ اهو (ڪم) الله تي آسان آهي (۱۱).

وَمَا يَسْتَوِي الْبَحْرَانِ هَذَا عَذَابٌ فَرَاتٌ سَابِغٌ شَرَابُهُ وَ
 هَذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَمِنْ كُلِّ تَاكُلُونَ لِحْمَاتٍ يَا وَسْتَعْرِجُونَ
 حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ فِيهِ مَوَازِيرَ تَبْتَغُوا مِنْ
 فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٧﴾ يُوَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُوَلِّجُ النَّهَارَ
 فِي اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ
 ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ وَالَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مَا
 يَمْلِكُونَ مِنْ قِطْبِيرٍ ﴿١٨﴾ إِنْ تَدْعُهُمْ لَيَسْعُوا دُعَاءَكُمْ وَلَوْ
 سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بَشْرِكُمْ
 وَلَا يُبَيِّنُكَ مِثْلُ خَبِيرٍ ﴿١٩﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى
 اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٠﴾ إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ
 وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ ﴿٢١﴾ وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ ﴿٢٢﴾ وَ
 لَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ ۗ وَإِنْ تَدْعُ مُثْقَلَةٌ إِلَىٰ جِهَا
 لَا يَحْمِلُ مِنْهُ شَيْءٌ وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۗ إِنَّمَا تُنذِرُ
 الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ
 وَمَنْ تَزَكَّىٰ فَإِنَّمَا يَتَزَكَّىٰ لِنَفْسِهِ ۗ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴿٢٣﴾

۽ (اهي) به درياء هڪ جهڙا نه آهن، (جن مان) هيءُ هڪ منو اُڃ لاهيندڙ آهي، سندس پاڻي وڻندڙ آهي ۽ اهو (پيو) ڪارو ڪوڙو آهي ۽ هر هڪ مان (مڇيءَ جو) تازو گوشت کائيندا آهيو ۽ زيور (يعني موتي منجهائڻ) ڪيندا آهيو جي پائيندا آهيو ۽ منجهس (پاڻيءَ کي) چيريندڙ ٻيڙيون ڏسندو آهن، (هن لاءِ) ته سندس فضل مان (روزي) طلب ڪريو ۽ من اوهين شڪرانو ڪريو (۱۲). رات کي ڏينهن ۾ داخل ڪندو آهي ۽ ڏينهن کي رات ۾ داخل ڪندو آهي ۽ سج ۽ چنڊ کي تابع ڪيائين، هر هڪ مقرر وقت تي هلندو آهي، اهو الله اوهان جو پالڻهار آهي، اُن جي بادشاهي آهي ۽ جن کي الله کان سواءِ سڏيندا آهيو، سي ڪارڪ جي ڪڪڙيءَ جي تند (جيتري ذري) جا (به) مالڪ نه آهن (۱۳). جيڪڏهن کين سڏيو ته اوهان جو سڏ نه ٻڌندا آهن ۽ جيڪڏهن (کڻي) ٻڌن (به) ته به اوهان کي ورندي نه ڏيندا ۽ قيامت جي ڏينهن اوهان جي شريڪ نهرائڻ جا منڪر ٿيندا ۽ توکي خبر رکندڙ جهڙي ڪوبه خبر نه ڏيندو (۱۴). اي انسانو! اوهين الله ڏانهن محتاج آهيو ۽ الله اهو ئي بي پرواه ساراهيل آهي (۱۵). جيڪڏهن گهري ته اوهان کي ناس ڪري ۽ نئين خلق پيدا ڪري (۱۶). ۽ اهو (ڪم) الله لاءِ اوکو نه آهي (۱۷). ۽ ڪوبه بار ڪنندڙ ٻئي جو بار نه کڻندو ۽ جيڪڏهن (گناهن جي) ڳوري بار وارو پنهنجي بار کڻڻ ڏانهن ڪنهن کي سڏيندو، توثيڪ مائٽيءَ وارو هوندو ته به منجهائڻس ڪجهه نه کنيو ويندو. تون ته انهن کي ديڇاري سگهندين، جيڪي پنهنجي پالڻهار کان پريٽ ڊڄندا آهن ۽ نماز پڙهندا آهن ۽ جيڪو پاڪائي ڪري ٿو سو رڳو پاڻ لاءِ پاڪائي ڪري ٿو ۽ الله ڏانهن موٽڻو آهي (۱۸).

وَمَا يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ^(١٩) وَلَا الظُّلُمَاتُ وَلَا النُّورُ^(٢٠)
 وَلَا الظُّلُّ وَلَا الْحُرُورُ^(٢١) وَمَا يَسْتَوِي الْأَحْيَاءُ وَلَا الْأَمْوَاتُ^ط
 إِنَّ اللَّهَ يُسْمِعُ مَنْ يُشَاءُ^ج وَمَا أَنْتَ بِمُسْمِعٍ مَّن فِي
 الْقُبُورِ^(٢٢) إِنْ أَنْتَ إِلَّا نَذِيرٌ^(٢٣) إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ بِالْحَقِّ
 بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ^(٢٤)
 وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ جَاءَتْهُمْ
 رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ^و وَالْكِتَابِ الْمُنِيرِ^(٢٥) ثُمَّ
 أَخَذْتُ الَّذِينَ كَفَرُوا فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ^(٢٦) أَلَمْ تَرَ أَنَّ
 اللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجْنَا بِهِ ثَمَرَاتٍ مُخْتَلِفًا
 أَلْوَانُهَا وَمِنَ الْجِبَالِ جُدَدٌ بَيْضٌ وَحُمْرٌ مُخْتَلِفٌ
 أَلْوَانُهَا وَغَرَابِيبُ سُودٌ^(٢٧) وَمِنَ النَّاسِ وَالْدَّوَابِّ
 وَالْأَنْعَامِ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ كَذَلِكَ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ
 مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ^ط إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ غَفُورٌ^(٢٨) إِنَّ الَّذِينَ
 يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا
 رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تِجَارَةً لَّنْ تَبُورَ^(٢٩)

۽ آندو ۽ سڄو برابر نه آهن (۱۹). ۽ نڪي اونداهيون ۽ نڪي سوجهرو (۲۰). ۽ نڪي چانوَ ۽ نڪي اُس (پاڻ ۾ هڪ جهڙا آهن) (۲۱). ۽ نڪي جيئرا ۽ نڪي مُٿا برابر ٿين ٿا، بيشڪ الله جنهن کي گهري تنهن کي ٻڌائيندو آهي ۽ تون ڪو قبرن وارن کي ٻڌائيندڙ نه آهين (۲۲). تون ته رڳو ڊيچاريندڙ آهين (۲۳). بيشڪ، اسان توکي سڄي دين سان خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ ڪري موڪليو ۽ اهڙي ڪا ٽولي آهي ئي ڪانه جنهن ۾ ڪو ڊيچاريندڙ نه گذريو آهي (۲۴). ۽ جيڪڏهن تو کي ڪوڙو پائين ٿا ته ڪانئن اڳين به بيشڪ ڪوڙو پانيو هو، جن وٽ سندن پيغمبر چئن معجزن سان ۽ صحيفن سان ۽ روشن ڪتابن سان آيا هئا (۲۵). وري ڪافرن کي پڪڙيم، پوءِ منهنجي سزا ڪيئن هئي! (۲۶). نه ڏٺو اٿئي ڇا ته الله آسمان کان پاڻي وسايو، پوءِ ان سان ميوا پيدا ڪيا سون، جن جا رنگن قسمن قسمن آهن ۽ جبلن مان ڌارون آهن، ڪي اڇيون ۽ ڪي ڳاڙهيون انهن جا طرحين طرحين رنگ آهن ۽ ڪي نهايت ڪاريون (به) آهن (۲۷). ۽ اهڙيءَ طرح ماڻهن ۽ چرندڙن (ساهدارن) ۽ ڍورن مان (به) جو انهن جا رنگ طرح طرح جا آهن، (بڻياسين). الله کان سندس بانهن مان رڳو علم وارا ڊڄندا آهن، بيشڪ الله غالب بخشهار آهي (۲۸). بيشڪ جيڪي (ماڻهو) الله جو ڪتاب پڙهندا آهن ۽ نماز (پوريءَ طرح) پڙهندا آهن ۽ جيڪي کين ڏنوسون، تنهن مان ڳجهو ۽ پڌرو خرچيندا آهن، سي اهڙي واپار جي اميد رکندا آهن، جو ڪڏهن نه برباد ٿينلو (۲۹).

لِيُوفِيَهُمْ أَجُورَهُمْ وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ غَفُورٌ
شَكُورٌ ﴿٣٠﴾ وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ هُوَ الْحَقُّ مُصَدِّقًا
لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ إِنَّ اللَّهَ بِعِبَادِهِ لَخَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٣١﴾ ثُمَّ أَوْرَثْنَا
الْكِتَابَ الَّذِينَ اصْطَفَيْنَا مِنْ عِبَادِنَا فَمِنْهُمْ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ
وَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمِنْهُمْ سَابِقٌ بِالْخَيْرَاتِ يُأْتِنَ اللَّهُ ذَلِكَ
هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ ﴿٣٢﴾ جِئْتُ عَدْنٍ يَدُّ خُلُوقِهَا يُحَلَوْنَ
فِيهَا مِنْ آسَاوِرٍ مِنْ ذَهَبٍ وَلَوْلُؤَاءُ وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ ﴿٣٣﴾
وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَذْهَبَ عَنَّا الْحَزْنَ إِنَّ رَبَّنَا
لَغَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٣٤﴾ الَّذِي أَحَلَّنَا دَارَ الْمَقَامَةِ مِنْ فَضْلِهِ
لَا يَسْتَأْذِنُ فِيهَا النَّصَبُ وَلَا يَسْتَأْذِنُ فِيهَا الْغُوبُ ﴿٣٥﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا
لَهُمْ نَارُ جَهَنَّمَ لَا يُقْضَىٰ عَلَيْهِمْ فِيمَوتُوا وَلَا يُخَفَّفُ
عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِهَا كَذَلِكَ نَجْزِي كُلَّ كَفُورٍ ﴿٣٦﴾ وَهُمْ
يَصْطَرِحُونَ فِيهَا رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا غَيْرَ
الَّذِي كُنَّا نَعْمَلُ ۗ أَوْ لَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ
تَذَكَّرَ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ ۗ فَذُوقُوا الْعَذَابَ لِلظَّالِمِينَ ﴿٣٧﴾

(هن لاءِ) ته الله کين سندن اجر پورو ڏئي ۽ پنهنجي فضل سان کين وڌيڪ به ڏئي، ڇو ته اهو بخشهار قدر ڄاڻندڙ آهي (۳۰). ۽ جيڪي تو ڏانهن ڪتاب مان وحي ڪيوسون سو سچ آهي، جيڪي ڪانئس اڳ آهن، تن کي به سچو ڪندڙ آهي. بيشڪ الله پنهنجن ٻانهن جي خبر رکندڙ ڏسندڙ آهي (۳۱). وري انهن کي ڪتاب جو وارث ڪيوسون، جن کي پنهنجن ٻانهن مان چونڊيوسون، پوءِ منجهانن کي پاڻ لاءِ ظالم آهن، ۽ منجهانن کي وڃيڻا آهن ۽ منجهانن کي الله جي حڪم سان چڱائين ۾ اڳرائي ڪندڙ آهن. اهو ئي وڏو فضل آهي (۳۲). (انهن لاءِ) هميشه وارا باغ (آهن) جن ۾ (اهي) گهڙندا منجهن سون جا ڪنگڙ ۽ موتي پهرائين ۽ انهن ۾ سندن لباس پت هوندو (۳۳). ۽ چوندا ته، سڀ ساراه انهيءَ الله کي جڳائي، جنهن اسان کان (سڀ) ڏک ٿاريا، بيشڪ اسان جو پالڻهار بخشهار قدر ڄاڻندڙ آهي (۳۴). جنهن اسان کي پنهنجي فضل سان سدائين رهڻ واري هنڌ لائو، نڪي اسان کي منجهس ڪو ڏک پهچندو ۽ نڪي اسان کي منجهس ڪو ٿڪ پهچندو (۳۵). ۽ جن ڪفر ڪيو تن لاءِ دوزخ جي باه آهي، نڪي مٿن حڪم ڪيو ته مرن ۽ نڪي ڪانئن ان جي عذاب مان ڪجهه هلڪو ڪيو، سڀ ڪنهن بي شڪر کي اهڙيءَ طرح سزا ڏيندا آهيون (۳۶). ۽ اهي (دوزخي) منجهس دانهون ڪندا، ته اي اسان جا پالڻهار! اسان کي ڪي ته جيڪي ڪم ڪندا هئاسون، تن ڌاران ٻيا چڱا ڪم ڪريون (چيو ويندو ته) اوهان کي ايتري ڄمار نه ڏني هئي سون ڇا؟ ته، جيڪو نصيحت وٺڻ گهري ها سو منجهس نصيحت وٺي سگهي ها ۽ اوهان وٽ ڊيڄاريندڙ (به) آيو. تنهن ڪري (پنهنجيءَ ڪمائيءَ جو مزو) چڪو، ڇو ته ظالمن جو ڪو مددگار نه آهي (۳۷).

إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ غَيْبِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ
 الصُّدُورِ ﴿٣٦﴾ هُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلْقًا فِي الْأَرْضِ فَمَنْ كَفَرَ
 فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ إِلَّا
 مَقْتًا وَلَا يَزِيدُ الْكَافِرِينَ كُفْرَهُمْ إِلَّا خَسَارًا ﴿٣٧﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ
 شُرَكَاءَكُمُ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا
 مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ آتَيْنَهُمْ كِتَابًا
 فَهُمْ عَلَى بَيِّنَةٍ مِّنْهُ بَلْ إِنْ يَعِدُ الظَّالِمُونَ بَعْضُهُمْ
 بَعْضًا إِلَّا غُرُورًا ﴿٣٨﴾ إِنَّ اللَّهَ يُمْسِكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ
 أَنْ تَزُولَا وَلَئِنْ زَالَتَا إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنْ
 بَعْدِهِ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٣٩﴾ وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ
 أَيْمَانِهِمْ لَئِنْ جَاءَهُمْ نَذِيرٌ لَّيَكُونُنَّ أَهْدَىٰ مِنْ أَحَدٍ
 الْأُمَمِ فَلَمَّا جَاءَهُمْ نَذِيرٌ مَّا زَادَهُمُ الْإِنْفُورًا ﴿٤٠﴾ اِسْتِكْبَارًا
 فِي الْأَرْضِ وَمَكْرُ السِّيَئِ وَلَا يَحِيقُ الْمَكْرُ السِّيَئِ إِلَّا
 بِأَهْلِهِ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا سُنَّتَ الْأَوَّلِينَ فَلَنْ تَجِدَ
 لِسُنَّتِ اللَّهِ تَبْدِيلًا وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّتِ اللَّهِ تَحْوِيلًا ﴿٤١﴾

بيشڪ الله آسمانن ۽ زمين جو ڳجه ڄاڻندڙ آهي، بيشڪ اهو سينن وارو
 (ڳجهه به) ڄاڻندڙ آهي (۳۸). (الله) اهو آهي، جنهن اوهان کي زمين ۾
 (اڳين جو) پيڙهيءَ وارو ڪيو، پوءِ جيڪو ڪفر ڪندو، تنهن تي سندس
 ڪفر (جو نقصان) آهي ۽ نڪي ڪافرن لاءِ سندن ڪفر سندن پالڻهار
 وٽ ڌم ڪان سواءِ (ٻيو ڪجهه) وڌائيندو ۽ نڪي ڪافرن لاءِ سندن
 ڪفر نقصان ڪان سواءِ (ٻيو ڪجهه) وڌائيندو (۳۹). (ڪين) چؤ ته، الله
 ڪان سواءِ جن پنهنجن (نهريلن) بتن کي سڏيندا آهيو، سي ڏنا اٿو ڇا؟
 مون کي ڏيکاريو ته زمين مان ڇا بڻايو اٿن؟ يا آسمانن ۾ سندن ڪا
 پائيواري آهي ڇا؟ يا ڪين ڪو ڪتاب ڏنو اٿون ڇا؟ جو آهي ان جي
 پٿريءَ حجت تي آهن؟ (نه!) بلڪ ظالم هڪ ٻئي کي رڳو ٺڳيءَ جو
 انجام ڏيندا آهن (۴۰). بيشڪ، الله آسمانن ۽ زمين کي ٿرڻ کان نگاهه (۾)
 رکندو آهي ۽ جيڪڏهن ٿريا ته الله ڪان پوءِ انهن کي روڪي نه سگهندو.
 بيشڪ اهو بردبار بخشڻهار آهي (۴۱). ۽ انهن پنهنجن پڪن قسمن سان
 الله جو قسم ڪيو ته جيڪڏهن وٽن ڪوبه ڊيڄاريندڙ آيو ته هر هڪ امت
 ڪان وڌيڪ هدايت وارا ٿيندا، پوءِ جنهن مهل ڊيڄاريندڙ وٽن آيو، (تنهن
 مهل ان جي اچڻ) رڳو سندن نفرت وڌائي (۴۲). ملڪ ۾ وڌائي ڪرڻ ۽
 بچڙيءَ رٿ رٿ سبب (نفرت ڪيائون) ۽ بچڙيءَ رٿ رٿ (جو نتيجو)
 ان جي هلت ڪرڻ وارن ڪان سواءِ ٻئي تي نه پوندو آهي، تنهن ڪري رڳو
 اڳين جي (عذاب جي) دستور جا منتظر آهن، پوءِ (تون) ڪڏهن الله جي
 دستور کي ڪا مٿ ست نه ڏسندين ۽ (تون) الله جي دستور کي ڪڏهن
 ڪا ڦير گهير نه ڏسندين (۴۳).

أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَكَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَمَا
 كَانَ اللَّهُ لِيُعْجِزَهُ مِنْ شَيْءٍ فِي السَّمَوَاتِ وَلَا فِي الْأَرْضِ
 إِنَّهُ كَانَ عَلِيمًا قَدِيرًا ٣٣ وَلَوْ يُوَأْخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِمَا
 كَسَبُوا مَا تَرَكَ عَلَى ظَهْرهَا مِنْ دَابَّةٍ وَ لَكِنْ
 يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ آجَلٍ مُّسَمًّى ۖ فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ فَإِنَّ
 اللَّهَ كَانَ بِعِبَادِهِ بَصِيرًا ٣٤

سُورَةُ الْبَقَرَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
 يَس ١ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ٢ إِنَّكَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ٣ عَلَىٰ صِرَاطٍ
 مُسْتَقِيمٍ ٤ تَنْزِيلَ الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ٥ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ
 آبَاءَهُمْ فَهُمْ غٰفِلُونَ ٦ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَىٰ أَكْثَرِهِمْ فَهُمْ
 لَا يُؤْمِنُونَ ٧ إِنَّا جَعَلْنَا فِي آعْنَاقِهِمْ أَغْلًا فهِىَ إِلَى
 الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُّقْمَحُونَ ٨ وَجَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ
 سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا فَأَغْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ٩

زمين ۾ نه گھميا آهن ڇا؟ جو ڏسن ته جيڪي کانئن اڳ هئا تن جي پڇاڙي ڪهڙي ٿي، اهي کانئن سگھ ۾ به تمام ڏاڍا هئا ۽ الله اهڙو نه آهي؟ جو کيس آسمانن ۾ ڪا به شيءِ ٿڪائي ۽ نڪي زمين ۾ (ٿڪائي) بيشڪ اهو ڄاڻندڙ وس وارو آهي (٤٤). ۽ جيڪڏهن الله ماڻهن کي سندن ڪرتوتن سببان پڪڙي ها ته ڪو چرندڙ زمين جي پٺيءَ تي نه ڇڏي ها، پر طئي ٿيل مدت تائين کين مهلت ڏئي ٿو، پوءِ جڏهن سندن مدت آئي تڏهن بيشڪ الله پنهنجن ٻانهن کي ڏسندڙ آهي (٤٥).

سورة يلس مڪي آهي ۽ هن ۾ نياسي
اينون ۽ پنج رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

اي پيغمبر! (١). (هن) حڪمت واري قرآن جو قسم آهي (٢). بيشڪ تون پيغمبرن مان آهين (٣). سڌيءَ وات تي (٤). (الله) غالب مهربان وٽان (قرآن جو) لاهڻ آهي (٥). (هن لاءِ) ته اهڙيءَ قوم کي ڊيڄارين جو سندن پيءُ ڏاڏا نه ڊيڄاريا ويا آهن، تنهن ڪري اهي بي خبر آهن (٦). بيشڪ انهن مان گهڻن تي (عذاب جو) قول لازم ٿيو آهي، تنهن ڪري اهي ايمان نه ٿا آڻين (٧). بيشڪ اسان سندين ڳچين ۾ ڳٽ وڌا، پوءِ اهي کاڏين تائين (پيل) اٿن تنهن ڪري اهي ڳاڻي تنگيل آهن (٨). ۽ سندن اڳيان اوت ۽ سندن پوئتان (ب) اوت ڪئي سون، پوءِ کين ڊڪيوسون، تنهن ڪري اهي (ڪجهه) نه ڏسندا (٩).

وَسَوَاءٌ عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ⑩
 إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَخَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ
 فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَأَجْرٍ كَرِيمٍ ⑪ إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَى
 وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ وَكُلُّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي
 إِمَامٍ مُّبِينٍ ⑫ وَاضْرِبْ لَهُم مَّثَلًا أَصْحَابَ الْقَرْيَةِ إِذْ
 جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ⑬ إِذْ أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا
 فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ فَقَالُوا إِنَّا إِلَهُكُمُ مُّرْسَلُونَ ⑭ قَالُوا
 مَا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَمَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ
 إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا تَكْذِبُونَ ⑮ قَالُوا رَبَّنَا عَلِّمْنَا لَنَا الْيَكْمُ
 لِمُرْسَلُونَ ⑯ وَمَا عَلَّمْنَا إِلَّا الْبَلْغَ الْمُبِينُ ⑰ قَالُوا
 إِنَّا نَطِيرُنَا بِكُمْ لَيْلٍ لَمْ تَنْتَهُوا الذُّرْجَمَ لَكُمْ وَلَيْسَ لَكُمْ
 مِّنَّا عَذَابٌ إِلِيمٌ ⑱ قَالُوا طَائِرُكُمْ مَعَكُمْ أَإِن
 ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ⑲ وَجَاءَ مِنْ أَقْصَا
 الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ⑳
 اتَّبِعُوا مَن لَّا يَسْأَلْكُمْ أَجْرًا وَهُمْ مُّهْتَدُونَ ㉑

۽ کين تنهنجو ڊيجارڻ ۽ کين تنهنجو نه ڊيجارڻ سندن لاءِ هڪ جهڙو آهي، (اهي) ايمان نه آڻيندا (۱۰). تون رڳو ان کي ڊيجاريندين جيڪو نصيحت تي هلي ۽ باجهاري (الله) کان پريت ڊجي، تو پوءِ ان کي بخشش ۽ سڳوري اجر جي خوشخبري ڏي (۱۱). بيشڪ اسين مٿن کي جياريندا آهيون ۽ جيڪي (مدا توڻي چڱا ڪم ڪري) اڳي موڪليائون سي ۽ سندن پيرن جا نشان لکون ٿا ۽ هر شيءِ کي پڌري ڪتاب (لوح محفوظ) ۾ ڳڻيو اٿون (۱۲). ۽ انهن سان ڳوٺ وارن جو قصو بيان ڪر، جڏهن وٽن پيغمبر آيا (۱۳). جڏهن جو انهن ڏانهن ٻن پيغمبرن کي موڪليوسون، پوءِ ٻنهي کي ڪوڙو پانڀائون، تنهن ڪري ٿين سان غلبو ڏنوسون، پوءِ (گڏجي) چيائون ته، بيشڪ اسين اوهان ڏانهن موڪليل آهيون (۱۴). چيائون ته اوهين ته رڳو اسان جهڙا ماڻهو آهيو ۽ باجهاري (الله) ڪا شيءِ نه لائي آهي، اوهين رڳو ڪوڙا آهيو (۱۵). چيائون ته اسان جو پالڻهار ڄاڻندو آهي، ته بيشڪ اسين اوهان ڏانهن موڪليل آهيون (۱۶). ۽ اسان تي پڌري پيغام پهچائڻ کان سواءِ (ٻيو ڪجهه لازم) نه آهي (۱۷). چيائون ته، بيشڪ اسان اوهان جي (اچڻ) سببان بدبختي سمجهي آهي، جيڪڏهن اوهين نه جهلڻ ته اوهان کي پٿرن سان مارينداسون ۽ ضرور اسان کان اوهان کي ڏکوئيندڙ عذاب پهچندو (۱۸). (پيغمبرن) چيو ته، اوهان جي بدبختي اوهان سان آهي، جيڪڏهن اوهان کي نصيحت ڏبي آهي ته (انهيءَ ڪري) ڇا؟ بلڪ اوهين حد کان لنگهيل قوم آهيو (۱۹). ۽ شهر جي پرين پاسي کان هڪ مڙس ڊوڙندو آيو چيائين ته، اي منهنجي قوم! پيغمبرن جي تابعداري ڪريو (۲۰). (اوهين) انهن جي تابعداري ڪريو، جيڪي اوهان کان ڪو اجورو نه گهرندا آهن ۽ اهي سڌيءَ واٽ وارا آهن (۲۱).

وَمَالِي لَأَعْبُدَ الَّذِي فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تَرْجِعُونَ ﴿٣٢﴾
 أَتَتَّخِذُ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا إِنْ يُرِدُنَ الرَّحْمَنُ بِضُرٍّ لَاتُعْنِيَ
 شِفَاعَتُهُمْ شَيْئًا وَلَا يَنْقُذُوكَ إِنْ أَرَادَ الْغَىُّ ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٣﴾ إِنْ
 أَمْنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاسْمِعُونِ ﴿٣٤﴾ قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ لَيْلَتَ قَوْمِي
 يَعْلَمُونَ ﴿٣٥﴾ بِمَا عَفَّرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمَكْرَمِينَ ﴿٣٦﴾ وَمَا
 أَنْزَلْنَا عَلَى قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٣٧﴾
 إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خُمُودٌ ﴿٣٨﴾ يُحْسِرَةٌ عَلَى
 الْعِبَادِ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٩﴾ أَلَمْ يَرَوْا
 كَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ أَنَّهُمْ إِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ
 كُلُّ لَبَّاسٍ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٤١﴾ وَآيَةٌ لَهُمُ الْأَرْضُ الْمَيْتَةُ
 أَحْيَيْنَاهَا وَأَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٤٢﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّةً
 مِنْ نَجِيلٍ وَأَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٤٣﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ
 ثَمَرِهِ وَمَا عَمِلَتْهُ أَيْدِيهِمْ أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٤٤﴾ سُبْحَانَ الَّذِي خَلَقَ
 الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تَنْبَثُ الْأَرْضُ وَمِنْ أَنْفُسِهِمْ وَمِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٥﴾
 وَآيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ ۖ نَسُدُّ عَنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٤٦﴾

۽ مون کي ڇا (ٿيو) آهي جو انهيءَ (الله) جي عبادت نه ڪريان، جنهن مون کي پيدا ڪيو ۽ (اوهين به) ڏانهس مورتايا ويندو (۲۲). ان کان سواءِ بيا معبود وٺان ڇا؟ جيڪڏهن باجهارو (الله) مون کي ڏک پهچائڻ گهري ته انهن جي شفاعت مون کان ڪجهه (به ڏک) نه تاربندي ۽ نڪي (اهي) مون کي ڇڏائيندا (۲۳). (جي ائين ڪندس ته) بيشڪ آءٌ انهيءَ مهل پٿريءَ گمراهيءَ ۾ هوندس (۲۴). بيشڪ مون اوهان جي پالڻهار تي ايمان آندو آهي، پوءِ مون کان ٻڌو (۲۵). (ان چوڻ تي کيس شهيد ڪيائون). چيو ويس ته، بهشت ۾ گهڙ، ڇيائين هئ ارمان! (جيڪر) منهنجي قوم ڄاڻي ها (۲۶). ته ڇا جي ڪري منهنجي پالڻهار مون کي بخشيو ۽ مون کي سڳورن مان ڪيائين (۲۷). ۽ کائڻس پوءِ سندس قوم تي آسمان کان ڪو لشڪر نه لائوسون ۽ نڪي (لشڪر) لاهيندڙ آهيون (۲۸). (سندن سزا) رڳو هڪ سخت رڙ هئي، پوءِ انهيءَ (ئي) دمر آهي (باه وانگر) وسامي (مري) ويا (۲۹). ٻانهن تي ارمان آهي! (جو) وٽن ڪو (به اهڙو) پيغمبر نه آيو، جنهن سان نٺوليون نه ٿي ڪيائون (۳۰). نه ڏٺو اٿن ڇا؟ ته، کائڻن اڳ ڪيترائي (ماڻهن جا) طبقات ناس ڪيا سون (جو) آهي انهن ڏانهن موتي نه ٿا اچن (۳۱). ۽ جيڪي به آهن، سي سڀ اسان وٽ حاضر ڪبا (۳۲). ۽ هڪ نشاني انهن (جي جيئارڻ) لاءِ مثل زمين آهي، جنهن کي جياريسون ۽ منجهانئس (ان جا) داڻا ڪڍيا سون، جو ان مان کائيندا آهن (۳۳). ۽ منجهس ڪجورن ۽ انگورن جا باغ پيدا ڪياسون ۽ انهن (باغن) ۾ ڪي چشمه وهاياسون (۳۴). (هن لاءِ) ته سندس ميوي مان کائيندا رهن ۽ انهن (ميون) کي سندن هٿن نه بڻايو آهي، پوءِ ڇو نه شڪرانو ڪندا آهن؟ (۳۵). اهو (الله) پاڪ آهي، جنهن اها شيءِ جيڪا زمين ڄمائيندي آهي سا ۽ سندن جيئن مان ۽ جيڪي (شيون) نه ڄاڻندا آهن، تن مان سڀني جنسن کي جوڙو جوڙو (ڪوڙو ۽ مٺو نر ۽ مادي) پيدا ڪيو (۳۶). ۽ انهن لاءِ هڪ نشاني رات آهي، (جو) ان مان ڏينهن کي ڇڪي ڪيندا آهيون، پوءِ انهيءَ مهل اهي اونداهيءَ ۾ رهندا آهن (۳۷).

وَالشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٦﴾ وَالْقَمَرَ
 قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٧﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي
 لَهَا أَنْ تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ
 يَسْبَحُونَ ﴿٣٨﴾ وَأَيُّكُمْ أَتَا حَمَلْنَا ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفُلِكِ الْمَشْحُونِ ﴿٣٩﴾
 وَخَلَقْنَا لَهُمْ مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٠﴾ وَإِنْ نَشَأْ نُغْرِقْهُمْ فَلَا صَرِيحَ
 لَهُمْ وَلَا هُمْ يُنقذُونَ ﴿٤١﴾ الْإِرْحَمَةَ مِنَّا وَمَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٢﴾ وَإِذَا
 قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَمَا خَلْفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٣﴾ وَمَا
 تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٤٤﴾ وَإِذَا
 قِيلَ لَهُمْ أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ قَالُوا الَّذِينَ كَفَرُوا الَّذِينَ آمَنُوا
 أَنْطَعِمُ مَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ اطْعَمَهُ إِنَّ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٤٥﴾
 وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٦﴾ مَا يَنْظُرُونَ
 إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَهُمْ يَخِصِّمُونَ ﴿٤٧﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ
 تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَاذْهَبَ
 مِنَ الْإِنبِطَاتِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا مَنْ بَعَثَنَا
 مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ الرَّحْمَنُ وَصَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٠﴾

۽ سج پنهنجي ٽڪاءَ جي جاءِ تي پيو هلندو آهي، اهو غالب (الله) جو اندازو (نهرائيل) آهي (۳۸). ۽ چنڊ لاءِ منزلون مقرر ڪيون سون تانجو پراڻي ڪجڙيءَ جي (سڪل) چڙهيءَ وانگر وري (ڏنگو) ٿيندو آهي (۳۹). نڪي سج کي چنڊ جي پهچڻ جي (ڪا) مجال آهي ۽ نڪي رات (سج) لهڻ کان اڳ، ڏينهن تي اڳرائي ڪندڙ آهي ۽ (سج ۽ چنڊ ۽ تارن مان) هر هڪ آسمان ۾ پيو هلندو آهي (۴۰). ۽ انهن لاءِ هڪ نشاني (هيءَ به) آهي، جو اسان سندن اولاد کي پربل ٻيڙيءَ ۾ کنيو (۴۱). ۽ انهن لاءِ اُن (ٻيڙيءَ) جهڙيون (ٻيون سواريون به) بڻايون سون جن تي سواري ڪندا آهن (۴۲). ۽ جيڪڏهن گهرون ته ڪين ٻوڙي ڇڏيون، پوءِ انهن لاءِ ڪو دانهن ورنائڻ وارو نه ٿئي ۽ نڪي آهي ڇڏائبا (۴۳). پر پاڻ وٽان ٻاجه ڪٿي سون ۽ هڪ وقت تائين (آهي) اسودا ڪيا سون (۴۴). ۽ جڏهن ڪين چئبو آهي ته انهيءَ (عذاب) کان ڊڄو جيڪو اوهان جي اڳيان ۽ اوهان جي پٺيان (اچڻو) آهي ته من اوهان تي ٻاجه ڪجي (۴۵). ۽ سندن پالڻهار جي نشانين مان ڪاڻي (اهڙي) نشاني وٺن نه ايندي آهي، جنهن کان (هو) منهن موڙيندڙ نه هوندا آهن (۴۶). ۽ جڏهن ڪين چئبو آهي ته جيڪي الله اوهان کي رزق ڏنو آهي، تنهن مان خرچيو، (تڏهن) ڪافر مؤمنن کي چوندا آهن ته اهڙي کي ڇو ڪاريون؟ جو جيڪڏهن الله گهري ها ته ڪيس ڪارائي ها! اوهين رڳو پٿريءَ گمراهيءَ ۾ آهيو (۴۷). ۽ چوندا آهن ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اهو انجام ڪڏهن (پورو) ٿيندو (۴۸). آهي رڳو هڪ سخت آواز جو انتظار ڪندا آهن، جو اهو انهيءَ حالت ۾ ڪين (اوجتو) پڪڙيندو، جو آهي جهڳڙو ڪندا هوندا (۴۹). پوءِ (آهي) نڪي وصيت ڪري سگهندا ۽ نڪي پنهنجي گهروارن ڏانهن موٽي سگهندا (۵۰). ۽ صور ۾ ڦوڪبو، پوءِ آهي اُتي جو اتي پنهنجي پالڻهار ڏانهن قبرن مان ڊوڙندا (۵۱). چوندا ته، اسان لاءِ ويل آهي! اسان کي اسان جي سمهڻ جي جاءِ (قبرن) مان ڪنهن اُتاريو؟ (ملائڪ چوندا هئا!) هيءُ اهو آهي، جيڪو ٻاجهاري (الله) انجام ڏنو هو ۽ پيغمبرن سج چيو هو (۵۲).

إِنْ كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ ﴿٥٢﴾
 فَالْيَوْمَ لَأَنْظِمَنَّ نَفْسٌ شَيْئًا وَلَا تُنْجِرُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ
 أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ فِي شُغْلٍ فَكِهُونَ ﴿٥٤﴾ هُمْ وَأَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلِّ
 عَلَى الْأَرْبَابِكِ مُتَّكُونَ ﴿٥٥﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَلَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٦﴾
 سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ ﴿٥٧﴾ وَامْتَازُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٨﴾
 أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَبْنَىٰ أَدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ
 مُّبِينٌ ﴿٥٩﴾ وَإِنْ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٠﴾ وَلَقَدْ أَضَلَّ
 مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي
 كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿٦٢﴾ إِصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٦٣﴾ الْيَوْمَ
 نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَتُكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا
 يَكْسِبُونَ ﴿٦٤﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ فَأَنَّى
 يُبْصِرُونَ ﴿٦٥﴾ وَلَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ مَكَاتَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا
 مُضِيًّا وَلَا يَرْجِعُونَ ﴿٦٦﴾ وَمَنْ تَعْبِرُهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا
 يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَمَا يَنْبَغِي لَهُ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَقُرْآنٌ
 مُّبِينٌ ﴿٦٨﴾ لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ حَيًّا وَيَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٦٩﴾

(اهو واقعو) رڳو هڪ سخت رڙ هوندي، پوءِ اهي اُتي جو اُتي گڏ ڪري اسان وٽ حاضر ڪيا ويندا (۵۳). پوءِ اڄ ڪنهن جيءَ تي ڪجهه به ظلم نه ڪبو ۽ جيڪي ڪندا هيئو، رڳو ان جو اوهان کي بدلو ڏبو (۵۴). بيشڪ بهشتي اڄ مزو ماڻڻ ۾ مشغول هوندا (۵۵). اهي ۽ سندن زالون چانوَڻ ۾ پلنگن تي تڪ ڏيئي ويهندڙ هوندا (۵۶). انهن لاءِ بهشت ۾ ميوا آهن ۽ جيڪي گهرندا سو (پڻ) انهن لاءِ آهي (۵۷). چيو ويندو ته، پالڻهار مهربان (الله) کان (اوهان تي) سلام هجي (۵۸). ۽ (چوندا سون ته) اي گنهگارو! اڄ (نيڪن کان) جدا ٿيو (۵۹). اي آدم جا اولاد! اوهان ڏانهن پيغام نه موڪليو هيم ڇا ته، شيطان کي نه پوڄجو، جو بيشڪ اهو اوهان جو پڌرو ويري آهي (۶۰). ۽ ته منهنجي عبادت ڪجو، (جو) اها سڌي واٽ آهي (۶۱). ۽ بيشڪ (شيطان) اوهان مان گهڻيءَ خلق کي گمراه ڪيو، پوءِ اوهين نه سمجهندا هيئو ڇا؟ (۶۲). هيءُ اهو دوزخ آهي، (جنهن) جو اوهان کي وعدو ڏنو هو (۶۳). ان ۾ اڄ انهيءَ ڪري گهڙو جو ڪفر ڪندا هيئو (۶۴). اڄ سندن واٽن تي مهر هڻنداسون ۽ جيڪي ڪندا هئا، تنهن بابت سندن هٿ اسان سان ڳالهائيندا ۽ سندن پير شاهدي ڏيندا (۶۵). ۽ جيڪڏهن گهرون ته سندن اکين کي ناس ڪريون، پوءِ واٽ ڏانهن ڊوڙن ته ڪٿان ڏسندا؟ (۶۶). ۽ جيڪڏهن گهرون ته سندن جاين تي (ئي) کين بدشڪل ڪري ڇڏيون ته پوءِ نڪي اڳتي هلي سگهن ۽ نڪي پوئتي موٽن (۶۷). ۽ جنهن کي وڏيءَ ڄمار وارو ڪندا آهيون، تنهن کي بٽاوت ۾ اُبتو ڪندا آهيون (ايتري ڳالهه به) نه سمجهندا آهن ڇا؟ (۶۸). ۽ ان (پيغمبر) کي نڪي شعر سيڪاريو اٿون ۽ نڪي (شعر) اُن جو لائق هو. هيءُ ته رڳو نصيحت ۽ پڌرو قرآن ئي آهي (۶۹). ته انهيءَ کي ڊيڄاري جيڪو جيئرو (يعني سمجه وارو) هجي ۽ ڪافرن تي حجت ثابت ٿئي (۷۰).

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَا خَلَقْنَا لَهُمْ مَا عَمِلَتْ أَيْدِيْنَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا مَالِكُونَ ﴿٤١﴾
 وَذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَمِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٤٢﴾ وَلَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ
 وَمَشَارِبٌ أَفْلا يَشْكُرُونَ ﴿٤٣﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لَعَلَّهُمْ
 يُبْصَرُونَ ﴿٤٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَهُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُنْحَرُونَ ﴿٤٥﴾ فَلَا
 يَحْزِنُكَ قَوْلُهُمْ إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسْرُونَ وَمَا يَعْزُبُونَ ﴿٤٦﴾ أَوْ لَمْ يَرَ الْإِنْسَانُ
 أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُبِينٌ ﴿٤٧﴾ وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَ
 نَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ ﴿٤٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي
 أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ﴿٤٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُم مِّنَ
 الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا إِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٥٠﴾ أَوَلَيْسَ الَّذِي
 خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ بَلَىٰ وَهُوَ
 الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٥١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥٢﴾
 فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٥٣﴾

سُورَةُ الصَّافَّاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

وَالصَّفَّاتِ صَفًّا ۝ فَالزَّجْرَاتِ زَجْرًا ۝ فَالتَّلِيَّتِ ذِكْرًا ۝

نہ ڏٺو اٿن ڇا ته اسان انهن لاءِ انهن شين مان ڏور پيدا ڪيا، جن کي اسان جي هٿن بڻايو؟ پوءِ اهي انهن جا مالڪ آهن (۷۱). ۽ انهن (ڏورن) کي انهن جو تابعدار ڪيوسون، پوءِ منجهانئن ڪي سندن چڙهيءَ جا آهن ۽ منجهانئن ڪي (اهي) کائيندا آهن (۷۲). ۽ انهن لاءِ انهن ڏورن ۾ گهڻا فائدا آهن ۽ پيش (جون شيون يعني کير) آهن، پوءِ ڇو نه شڪر ڪندا آهن؟ (۷۳). ۽ الله کان سواءِ ٻيا معبود ڪري ورتا اٿن ته من ڪين مدد ڏني وڃي (۷۴). (اهي) ڪين مدد ڏيئي نه سگهندا ۽ اهي (بت) انهن جو لشڪر ٿي گڏ ڪيا ويندا (۷۵). پوءِ (اي پيغمبر!) توکي سندن چوڻ نه ڏکوي، جيڪي گجهو ڪندا آهن ۽ جيڪي پڌرو ڪندا آهن، سو بيشڪ اسين ڄاڻون ٿا (۷۶). انسان نه ڏٺو اهي ڇا ته، اسان کيس نطفي مان بڻايو، پوءِ اهو انهيءَ (ئي) مهل پڌرو جهيڙاڪ ٿيندو اهي (۷۷). ۽ انسان لاءِ هڪ مثال بيان ڪندو اهي ۽ پنهنجيءَ پيدائش کي وساريندو اهي. چونڊو اهي ته (هنن) هڏن کي ڪير جياريندو، جنهن حالت ۾ اهي پتا ٿيل هوندا؟ (۷۸). (اي پيغمبر!) ڪين چؤ ته، جنهن انهن کي پهريون ڀيرو بڻايو سو انهن کي (وري) جياريندو ۽ اهو سڀ ڪنهن پيدائش کي ڄاڻندڙ اهي (۷۹). جنهن ساڻي وڻ مان اوهان لاءِ باه پيدا ڪئي، پوءِ اوهين انهيءَ مهل منجهانئس (باه) ٻاريندا آهيو (۸۰). جنهن اسمانن ۽ زمين کي بڻايو سو انهن جهڙن جي بڻائڻ تي وس وارو نه اهي ڇا؟ هاڻو! (وس وارو اهي) ۽ اهو وڏو بڻائيندڙ، (سڀ) ڄاڻندڙ اهي (۸۱). سندس حڪم هن کان سواءِ (ٻيو) ڪونه اهي ته جڏهن ڪا شيءِ (بڻائڻ) گهرندو اهي، تڏهن ان لاءِ رڳو چونڊو اهي ته ٿيءُ ته (اها شيءِ) ٿي پوندي اهي (۸۲). پوءِ اهو (الله) پاڪ اهي، جنهن جي هٿ ۾ هر شيءِ جي حڪومت اهي ۽ ڏانهس اوهين موتايا ويندؤ (۸۳).

سورة صافات مڪي آهي ۽ هن ۾ هڪ سو
بئاسي آيتون ۽ پنج رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(پنهنجي پالڻهار وٽ) قطار ڪري صفتن ٻڌڻ وارن (ملائڪن) جو قسم اهي (۱). پوءِ جهڻڪ ڏيئي (شيطانن کي) ڌمڪائڻ وارن (ملائڪن) جو قسم اهي (۲). پوءِ (قرآن) پڙهڻ واريءَ جماعت جو قسم اهي (۳).

إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ ③ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ
 الْمَشَارِقِ ⑤ إِنْ أَنْزَلْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَكِبِ ⑥ وَحَفِظْنَا
 مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ تَّارِدٍ ⑦ لَا يَسْتَمِعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيَقْدِرُونَ
 مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ⑧ دُخُورًا وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ⑨ إِلَّا مَنْ خَطِفَ
 الْخُطْفَةَ فَاتَّبَعَهَا مِنْهَا شِهَابٌ ثَائِبٌ ⑩ فَاسْتَفْتَيْهِمْ آهْمُ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ
 مَنْ خَلَقْنَا إِنَّا خَلَقْنَاهُمْ مِنْ طِينٍ لَازِبٍ ⑪ بَلْ عَجِبْتَ وَيَسْخَرُونَ ⑫
 وَإِذَا ذُكِرُوا بِالْأَيْدِ كُرُورًا ⑬ وَإِذَا رَأَوْا آيَةً يَسْتَسْخَرُونَ ⑭ وَقَالُوا لَئِنْ
 هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُبِينٌ ⑮ إِذْ آمَنَّا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ ⑯
 أَوْ آبَاءُ وَإِنَّا لَأَوْلُونَ ⑰ قُلْ نَعَمْ وَأَنْتُمْ دُخْرُونَ ⑱ فَأَمَّا هِيَ زَجْرَةٌ
 وَاحِدَةٌ فَإِذَا هُمْ يَنْظُرُونَ ⑲ وَقَالُوا يَا وَيْلَنَا هَذَا يَوْمُ الدِّينِ ⑳ هَذَا
 يَوْمُ الْفَصْلِ الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ㉑ احْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا
 وَأَزْوَاجَهُمْ وَمَا كَانُوا يَعْبُدُونَ ㉒ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَاهْدُوهُمْ إِلَى
 صِرَاطِ الْجَحِيمِ ㉓ وَفَقَوْهُمْ إِنَّهُمْ مَسْئُولُونَ ㉔ مَا لَكُمْ لَاتَنَاصَرُونَ ㉕ بَلْ
 هُمْ الْيَوْمَ مُسْتَسْلِمُونَ ㉖ وَأَقْبَلْ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ㉗
 قَالُوا لَئِنْ كُنْتُمْ تَأْتُونَنَا عَنِ الْيَمِينِ ㉘ قَالُوا بَلْ لَمْ تَكُونُوا مُؤْمِنِينَ ㉙

تہ اوھان جو معبود ھڪڙو (ٿي) آھي (۴). (جو اھو) آسمانن ۽ زمين جو ۽
 جيڪي انھن (بني) جي وچ ۾ آھي، تنھن جو رب آھي ۽ (اھو) ڀرڻ ۽
 الھڻ وارن طرفن جو (رب) آھي (۵). بيشڪ اسان دنيا جي اسمان کي
 تارن جي سونھن سان سينگاريو (۶). ۽ سيڪنھن حد کان لنگھندڙ شيطان
 کان (انھيءَ کي) حفاظت ۾ رکيوسون (۷). تہ (جيئن شيطان) ملاءِ اعليٰ
 ڏانھن ڪن ڏيئي (ڳالھيون) نہ ٻڌن ۽ سيڪنھن طرف کان (انھن ڏانھن)
 اماڙيون اچليون آھن (۸). (انھن جي) تڙڙ لاءِ. ۽ انھن لاءِ ھميشہ جو
 عذاب آھي (۹). پر جنھن (چوريءَ ڪن ڏيئي ملاءِ اعليٰ جي ڳالھين مان
 ڪنھن ڳالھ کي) جھٽيو، تنھن کي پوئتان ٻرندڙ اماڙي پوندي آھي (۱۰).
 پوءِ کانئن پڇ تہ آھي پيدا ڪرڻ ۾ تمام مشڪل آھن ڇا يا (ذڪر ڪيل
 شيون)، جن کي اسان بڻايو آھي؟ بيشڪ اسان کين چيڪيءَ مٽيءَ مان
 بڻايو (۱۱). بلڪ (ڪافرن جي حال کان) عجب ڪيءَ ۽ آھي نٿوليون
 ڪندا آھن (۱۲). ۽ جڏھن سمجھائبو اٿن، (تڏھن) نہ سمجھندا
 آھن (۱۳). ۽ جڏھن (ھو) ڪا نشاني ڏسن (تڏھن) نٿوليون ڪندا
 آھن (۱۴). ۽ چوندا آھن تہ ھيءُ (قرآن) رڳو پڌرو جلدو آھي (۱۵).
 ھاڻ! جنھن مرندا سون ۽ مٽيءَ ۽ ھذا ٿيندا سون (تڏھن) اسين وري
 (جيئرا ٿي) اٿندا سون ڇا؟ (۱۶). اسان جا اڳيان پيءُ ڏاڏا بہ (اٿاربا)
 ڇا؟ (۱۷). ڇو تہ ھاڻو (اٿاربا) ۽ اوھان خوار ھوندؤ (۱۸). پوءِ اھو
 (اٿڻ) رڳو ھڪ سخت ھڪل ھوندي، پوءِ آھي اٿي جو اٿي ڏسڻ
 لڳندا (۱۹). ۽ چوندا تہ ھئ ارمان! اسان لاءِ ھيءُ بدلي (وٺڻ) جو
 ڏينھن آھي (۲۰). (چئڻ تہ) فيصلو جو ڏينھن، جنھن کي اوھين ڪوڙو
 پائيندا ھيو سو ھيءُ آھي (۲۱). (چئبو تہ اي ملائڪو!) ظالمن کي
 ۽ سندن سنگت کي ۽ جن کي اللھ کان سواءِ پوڄيندا ھئا، تن کي گڏ
 ڪريو (۲۲). پوءِ کين دوزخ جي واٽ ڏانھن ڏس ڏيو (۲۳). ۽ کين ترسايو
 جو بيشڪ کانئن پڇيو (۲۴). تہ اوھان کي ڇا (ٿيو) آھي، جو ھڪ ٻئي
 جي مدد نہ ٿا ڪريو؟ (۲۵). بلڪ آھي اڄ ڪند نواڻيندڙ آھن (۲۶). ۽
 ڪي ڪن ڏانھن منھن ڪري ھڪ ٻئي کان پڇڻ لڳندا (۲۷). (ماڻھو
 پنھنجن سردارن کي) چوندا تہ بيشڪ اوھين (گمراه ڪرڻ لاءِ) سڄي (۽
 کڻي) پاسي کان اسان وٽ ايندا ھيو (۲۸). (سردار) چوندا تہ (نہ!) بلڪ
 اوھين پاڻ مڃيندڙ نہ ھيو (۲۹).

وَمَا كَانَ لَنَا عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ بَلْ كُنْتُمْ قَوْمًا طَٰغِيْنَ ﴿٢٠﴾ فَحَقَّ عَلَيْنَا
 قَوْلُ رَبِّنَا إِنَّا لَأَنذَرْتُمْ قَوْمًا فَأَغْوَيْنَاكُمْ إِنَّا كُنَّا غَاوِينَ ﴿٢١﴾ فَأَنهَمُ
 يَوْمَئِذٍ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ ﴿٢٢﴾ إِنَّا كَذَلِكْ نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿٢٣﴾
 إِنَّمَا كَانُوا إِذِ اقْتَبِلُوا لَهُمُ الْآلِهَةُ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٤﴾ وَيَقُولُونَ
 إِنَّا لَتَارِكُوا آلِهَتِنَا لِشَاعِرٍ مَّجْنُونٍ ﴿٢٥﴾ بَلْ جَاءَ بِالْحَقِّ وَصَدَقَ
 الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٦﴾ إِنَّمَا كُنْتُمْ لَدَىٰ أَبْوَابِ الْعَذَابِ الْأَلِيمِ ﴿٢٧﴾ وَمَا تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا
 كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿٢٩﴾ أُولَٰئِكَ لَهُمْ رِزْقٌ
 مَّعْلُومٌ ﴿٣٠﴾ فَوَاكِهِمْ وَهُمْ مُكْرَمُونَ ﴿٣١﴾ فِي جَدَّتِ النَّعِيمِ ﴿٣٢﴾ عَلَىٰ سُرُرٍ
 مُّتَقَابِلِينَ ﴿٣٣﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِكَايَسٍ مِنْ مَّعِينٍ ﴿٣٤﴾ بِيضَاءَ لَدَّةٍ
 لِلشَّرِيبِينَ ﴿٣٥﴾ لَا فِيهَا غَوْلٌ وَلَا هُمْ عَنْهَا يُنزَفُونَ ﴿٣٦﴾ وَعِنْدَهُمْ قُصُورٌ
 الْظُرْفِ عَيْنٍ ﴿٣٧﴾ كَأَنَّهُنَّ بَيْضٌ مَكْنُونٌ ﴿٣٨﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ
 يَتَسَاءَلُونَ ﴿٣٩﴾ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ إِنِّي كَانَ لِي قَرِينٌ ﴿٤٠﴾ يَقُولُ
 ءَإِنِّي لَمِنَ الْمُصَدِّقِينَ ﴿٤١﴾ ءَإِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا
 ءَأَنَّا لَمَبِيدُونَ ﴿٤٢﴾ قَالَ هَلْ أَنْتُمْ مُّطَّلِعُونَ ﴿٤٣﴾ فَأَطَّلَعَ
 فَرَأَاهُ فِي سَوَاءِ الْجَحِيمِ ﴿٤٤﴾ قَالَ تَاللَّهِ إِن كِدَّتْ لِتُرَدِّيَنَّ ﴿٤٥﴾

۽ اوهان تي اسان جو ڪو زور نه (هلندو) هو، بلڪ (اوهين) پاڻ حد کان لنگهيل قوم هيؤ (۳۰). پوءِ اسان تي اسان جي پالڻهار جو چوڻ ثابت ٿيو ته بيشڪ اسين (عذاب) چڪندڙ هجون (۳۱). پوءِ اوهان کي گمراه ڪيوسون، جو بيشڪ اسين (پاڻ) به گمراه هياسون (۳۲). پوءِ بيشڪ اهي انهيءَ ڏينهن عذاب ۾ هڪ ٻئي سان گڏ شريڪ هوندا (۳۳). بيشڪ اسين ڏوهارين سان اهڙيءَ طرح ڪندا آهيون (۳۴). بيشڪ اهي (اهڙا) هئا جو جڏهن کين چئبو هو ته الله کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جي لائق نه آهي (تڏهن) وڌائي ڪندا هئا (۳۵). ۽ چوندا هيا ته اسان هڪ جنوني شاعر جي (چوڻ) تي پنهنجن معبودن کي ڇڏينداسون ڇا؟ (۳۶). بلڪ (پيغمبر محمد ﷺ) سچ (يعني قرآن) آندو ۽ (سڀني) پيغمبرن کي سچو ڄاڻائين (۳۷). بيشڪ اوهين ڏکائيندڙ عذاب (جو مزو) چڪڻ وارا هجو (۳۸). ۽ جيڪي ڪندا هيؤ، تنهن کان سواءِ (ٻيو) ڪو بدلو نه ڏبو (۳۹). پر الله جا خاص پانها (عذاب کان بچندا) (۴۰). انهن لاءِ روزي مقرر (ٿيل) آهي (۴۱). (قسمين) ميوا ۽ اهي عزت ڏنل هوندا (۴۲). نعمت وارن باغن ۾ (۴۳). پلنگن تي هڪ ٻئي جي آمهون سامهون (ويٺل هوندا) (۴۴). وهندڙ شراب جو پيالو مٿن پيو ڦيرائبو (۴۵). جو (بلڪل) اچو پيئندڙن لاءِ مزيدار هوندو (۴۶). نڪي منجهس مٿي جي ڦيري هوندي ۽ نڪي اهي کانئس نشي وارا ٿيندا (۴۷). ۽ وڏين اکين واريون هيٺ نهاريندڙ (زالون) وتن هونديون (۴۸). چٽڪ آهي (حورون)، ڏيڪيل آنا آهن (۴۹). پوءِ ڪي (ماڻهو) ڪن ڏانهن منهن ڪري هڪ ٻئي کان پڇڻ لڳندا (۵۰). منجهانئن ڪو چوندڙ چوندو ته بيشڪ (دنيا ۾) منهنجو هڪ سنگتي هو (۵۱). جو چوندو هو ته تون (قيامت جو) مڃيندڙ ٿيو آهين ڇا؟ (۵۲). هاڻ! جڏهن مرندا سون ۽ مٽي ۽ هڏا ٿينداسون (تڏهن) اسان کي بدلو ڏنو ويندو ڇا؟ (۵۳). (وري اهو) چوندو ته اوهين (به دوزخين کي) ڏسو ٿا ڇا؟ (۵۴). پوءِ (پاڻ) جهاتي پائيندو ته اهو (سنگتي) دوزخ جي وچ ۾ ڏسندو (۵۵). چوندو ته، الله جو قسم ته تون مون کي ذري گهٽ هلاڪ ٿي ڪيو (۵۶).

وَلَوْلَا نِعْمَةُ رَبِّي لَكُنْتُ مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٥٤﴾ أَفَمَا نَحْنُ
 بِمَبْتَلِينَ ﴿٥٥﴾ الْأَمْوَاتِنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُعَدَّبِينَ ﴿٥٦﴾ إِنَّ
 هَذَا لَهُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿٥٧﴾ لِيَمِثِلَ هَذَا فَمَا لَيَعْمَلِ الْعَمَلُونَ ﴿٥٨﴾ أَذَلِكَ
 خَيْرٌ نَزُلًا أَمْ شَجَرَةُ الزَّقومِ ﴿٥٩﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ﴿٦٠﴾
 إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ﴿٦١﴾ طَلَعَهَا كَأَنَّه رُءُوسُ
 الشَّيْطَانِ ﴿٦٢﴾ وَإِنَّهُمْ لَأَكْوَونَ مِنْهَا فَمَا لَيُؤُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٦٣﴾
 ثُمَّ إِنَّ لَهُمْ عَلَيْهَا لَشَوْبًا مِّنْ حَمِيمٍ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ إِنَّ مَرْجِعَهُمْ لَإِلَى
 الْجَحِيمِ ﴿٦٥﴾ إِنَّهُمْ الْفَوَاقِبُ أَهْلُهَا ضَالِّينَ ﴿٦٦﴾ فَهُمْ عَلَىٰ آثَرِهِمْ
 يُهْرَعُونَ ﴿٦٧﴾ وَلَقَدْ ضَلَّ قَبْلَهُمْ أَكْثَرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ وَلَقَدْ
 أَرْسَلْنَا فِيهِمْ مُنذِرِينَ ﴿٦٩﴾ فَمَا نَظَرُ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
 الْمُنذِرِينَ ﴿٧٠﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلِصِينَ ﴿٧١﴾ وَلَقَدْ نَادَيْنَا نُوْحًا
 فَلَنِعْمَ الْمُجِيبُونَ ﴿٧٢﴾ وَبَجَيْنَهُ وَأَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ الْعَظِيمِ ﴿٧٣﴾
 وَجَعَلْنَا ذُرِّيَّتَهُ هُمُ الْبَاقِينَ ﴿٧٤﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿٧٥﴾
 سَلَامٌ عَلَىٰ نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ ﴿٧٦﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٧٧﴾
 إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٨﴾ ثُمَّ آخَرْنَا الْآخِرِينَ ﴿٧٩﴾

۽ جيڪڏهن منهنجي پالڻهار جو (مون تي) فضل نه ٿئي ها ته بيشڪ آءُ (به) عذاب ۾ حاضر ڪيلن مان هجان ها (۵۷). بيشڪ اسين نڪي (هاڻي وري) مرڻ وارا آهيون (۵۸). رڳو اسان جو پهريون مرڻ هو (جو ٿي چڪو) ۽ نڪي عذاب ڪيل آهيون (۵۹). بيشڪ اها وڏي مراد ماڻڻ آهي (۶۰). اهڙيءَ (نعمت) لاءِ ڀلي ته عمل ڪندڙ عمل ڪن! (۶۱). ڀلا اها (بيان ڪيل نعمت) مهمانيءَ طور ڀلي آهي يا توهر جو وڻ؟ (۶۲). بيشڪ اسان ان (وڻ) کي ظالمن جي لاءِ عذاب بڻايو آهي (۶۳). بيشڪ اهو هڪ وڻ آهي، جو دوزخ جي تري ۾ پيدا ٿيندو آهي (۶۴). ان جون تاريون چٽڪ شيطانن جا مٿا آهن (۶۵). پوءِ بيشڪ دوزخي ان مان کائيندا پوءِ منجهانئس پيٽ ڀريندا (۶۶). وري انهن لاءِ ان (ڪاڄ) تي تهڪندڙ پاڻيءَ جي ملاوت هوندي (۶۷). وري بيشڪ، ڪاڻڻ پيئڻ کان پوءِ سندن موٽڻ دوزخ ڏانهن هوندو (۶۸). بيشڪ انهن پنهنجن پيءُ ڏاڏن کي گمراه ڏنو (۶۹). تنهن ڪري آهي (به) سندن پيرن تي جوڙن ٿا (۷۰). ۽ بيشڪ کانئن اڳ اڳين مان گهڻا گمراه ٿيا هئا (۷۱). ۽ بيشڪ منجهن ڊيڄاريندڙ موڪليا هئاسون (۷۲). پوءِ نهار ته ڊيڄاريلن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي؟ (۷۳). پر الله جا خاص ٻانهن (انهن جي پڇاڙي چڱي ٿي) (۷۴). ۽ بيشڪ نوح اسان کي سڏيو، پوءِ اسين چڱا (دعا) قبول ڪندڙ آهيون (۷۵). ۽ کيس ۽ سندس (تعلق دارن) ماڻهن کي وڏيءَ مصيبت کان بچايوسون (۷۶). ۽ (فقط) سندس اولاد کي ئي باقي رهيل ڪيوسون (۷۷). ۽ پوين ۾ ان لاءِ (چڱي يادگيري) چڏي سون (۷۸). ساري جڳ ۾ نوح تي شال سلام هجي (۷۹). بيشڪ اسين پلارن کي اهڙي طرح بدلڻو ڏيندا آهيون (۸۰). بيشڪ اهو اسان جي مؤمنن ٻانهن مان آهي (۸۱). وري ٻين کي بوڙيوسون (۸۲).

وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِابْرَهِيمَ ۗ إِذْ جَاءَ رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ ۝
 إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَاذَا تَعْبُدُونَ ۗ أَفَعُكُمُ الْهَاءُ دُونَ اللَّهِ
 تُرِيدُونَ ۗ فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ۗ فَظَنَنْظَرَةً فِي التَّجْوِمِ ۗ
 فَقَالَ إِنِّي سَقِيمٌ ۗ فَتَوَلَّوْا عَنْهُ مُدْبِرِينَ ۗ فَرَاغَ إِلَىٰ آلِهِتِهِمْ
 فَقَالَ آلَا تَأْكُلُونَ ۗ مَا لَكُمْ لَا تَنْطِقُونَ ۗ فَرَاغَ عَلَيْهِمْ
 ضَرْبًا بِالْيَمِينِ ۗ فَأَقْبَلُوا إِلَيْهِ يَزْفُونَ ۗ قَالَ أَتَعْبُدُونَ مَا
 تَشْحَبُونَ ۗ وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ ۗ قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُيُوتًا
 فَأَلْقُوهُ فِي الْبَحْرِ ۗ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ ۗ
 وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَّهْدِينِ ۗ رَبِّ هَبْ لِي مِنْ
 الصَّالِحِينَ ۗ فَبَشِّرْنَاهُ بِعَلِيمٍ ۗ فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ السَّعْيَ
 قَالَ يَلْبَسُنِي إِنَّي أَرَىٰ فِي الْمَنَامِ أَنِّي أَذْبَحُ ۗ فَانظُرْ مَاذَا تَرَىٰ
 قَالَ يَا بَتِ افْعَلْ مَا تُؤْمَرُ سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ
 الصَّابِرِينَ ۗ فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ ۗ وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا اِبْرَاهِيمُ ۗ
 قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا ۗ إِنَّا كُنَّا نَعْبُدُكَ أَنْتَ نَحْنُ الْمُحْسِنِينَ ۗ إِنْ
 هَذَا لَهُوَ الْبَلَاءُ الْمُبِينُ ۗ وَقَدَيْنَاهُ بِدُبْحٍ عَظِيمٍ ۗ

۽ بيشڪ نوح جي پيروي ڪندڙن مان ابراهيم هو (۸۳). (ياد ڪر) جڏهن (هو) پنهنجي پالڻهار وٽ سالم دل سان آيو (۸۴). (ياد ڪر) جڏهن پنهنجي پيءُ ۽ پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته اوهين ڇا کي پوڄيندا آهيو؟ (۸۵). الله کان سواءِ هٿرادو نهيلن معبودن کي گهرو ٿا ڇا؟ (۸۶). پوءِ جهانن جي پالڻهار بابت اوهان جو ڪهڙو گمان آهي؟ (۸۷). پوءِ تارن ۾ هڪ پيرو چٽائي ڏنائين (۸۸). پوءِ چيائين ته آءُ بيمار ٿيندس (۸۹). پوءِ کائڻس پني ڏيئي ڦريا (۹۰). پوءِ سندن معبودن ڏانهن منهن ڪيائين ۽ چيائين ته اوهين (ڪجهه) نه ٿا ڪائو ڇا؟ (۹۱). اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي؟ جو نه ٿا ڳالهايو (۹۲). پوءِ سڄي هٿ (يعني زور) سان مٿن ڏاڍا ڌڪ هڻڻ لڳو (۹۳). پوءِ قوم (وارا) ڏانهس ڊوڙندا سامهون آيا (۹۴). (کين) چيائين ته جنهن کي اوهين (پاڻ) گهڙيندا آهيو، تنهن کي ڇو پوڄيندا آهيو؟ (۹۵). هن هوندي جو الله اوهان ۽ جيڪي اوهين ڪريو ٿا، تنهن کي پيدا ڪيو (۹۶). (هڪ ٻئي کي) چيائون ته، ابراهيم لاءِ ڪا اڏاوت اڏيو، پوءِ کيس (باه جي) اڙاه ۾ اڇليو (۹۷). پوءِ ساڻس فريب ڪرڻ جو ارادو ڪيائون، پوءِ کين هيناهان ٿيندڙ ڪيوسون (۹۸). (ابراهيم) چيو ته، بيشڪ آءُ پنهنجي پالڻهار ڏانهن وڃڻ وارو آهيان، (اهو) سگهوئي مون کي وات ڏيکاريندو (جتي سندس رضا هوندي) (۹۹). اي منهنجا پالڻهار! صالحن مان (ڪو پٽ) مون کي عطا ڪر (۱۰۰). پوءِ کيس هڪ بردبار نينگر جي خوشخبري ڏني سون (۱۰۱). پوءِ جڏهن ساڻس گڏجي ڪم ڪار ڪرڻ (واريءَ عمر) کي پهتو (تڏهن ابراهيم) چيو ته، اي منهنجا پٽڙا! بيشڪ آءُ نند ۾ ڏسان پيو ته، آءُ توکي ڪهان ٿو، پوءِ تون نظر ڪر ته تنهنجي دل ۾ ڇا ٿو اچي؟ چيائين ته اي منهنجا ابا! جنهن (ڪم) جو تو کي حڪم ڏنو وڃي ٿو سو ڪر، جيڪڏهن الله گهريو ته مون کي صبر ڪرڻ وارن مان لهندين (۱۰۲). پوءِ جڏهن ٻنهي حڪم مڃيو ۽ ابراهيم (پنهنجي) پٽ کي پيشانيءَ ڀر لڻايو (۱۰۳). ۽ کيس سڏيوسون ته اي ابراهيم! (۱۰۴). بيشڪ تو خواب کي سڄو ڪيو، بيشڪ اسين پلارن کي اهڙيءَ طرح بدلو ڏيندا آهيون (۱۰۵). بيشڪ اها پٽري پرک آهي (۱۰۶). ۽ قربانيءَ جي وڏي جانور سان ان جو عيوض ڏنوسون (۱۰۷).

وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٠٦﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ ﴿١٠٥﴾ كَذَلِكَ
 نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٠٦﴾ إِنَّهُ مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠٧﴾ وَبَشَّرْنَاهُ
 بِإِسْحَاقَ نَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٠٧﴾ وَبُرَكْنَا عَلَيْهِ وَعَلَىٰ إِسْحَاقَ وَ
 مِنْ ذُرِّيَّتِهِمَا مُحْسِنٌ وَظَالِمٌ لِنَفْسِهِ مُبِينٌ ﴿١٠٨﴾ وَلَقَدْ مَنَّا عَلَىٰ
 مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١٠٩﴾ وَبَجَّيْنَاهُمَا وَقَوْمَهُمَا مِنَ الْكُرْبِ الْعَظِيمِ ﴿١١٠﴾
 وَنَصَرْنَاهُمْ فَمَا كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿١١١﴾ وَأَتَيْنَاهُمَا الْكِتَابَ الْمُسْتَبِينَ ﴿١١٢﴾
 وَهَدَيْنَاهُمَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿١١٣﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِمَا فِي
 الْآخِرِينَ ﴿١١٤﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ مُوسَىٰ وَهَارُونَ ﴿١١٥﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي
 الْمُحْسِنِينَ ﴿١١٦﴾ إِنَّهُمَا مِنْ عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٧﴾ وَإِنَّ الْيَأْسَ
 لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١١٨﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ الْآتِقُونَ ﴿١١٩﴾ أَدْعُونَ
 بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ ﴿١٢٠﴾ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ
 الْأُولِينَ ﴿١٢١﴾ فَكذبواهُ فإِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٢﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ
 الْمُخْلِصِينَ ﴿١٢٣﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٤﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ
 إِبْرَاهِيمَ ﴿١٢٥﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٦﴾ إِنَّهُ مِنْ
 عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٢٧﴾ وَإِنَّ لَوْ طَالَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٨﴾

۽ پوين ۾ (چڱي ساراھ) اُن لاءِ ڇڏي سون (۱۰۸). ابراهيم تي شال سلام هجي! (۱۰۹). پلارن کي اهڙيءَ طرح بدلو ڏيندا آهيون (۱۱۰). بيشڪ اهو اسان جي مؤمنن پانهن مان آهي (۱۱۱). ۽ کيس اسحاق جي خوشخبري ڏني سون جو صالحن مان هڪڙو نبي آهي (۱۱۲). ۽ ابراهيم تي ۽ اسحاق تي برڪت نازل ڪئي سون ۽ ٻنهي جي اولاد مان ڪي نيڪوڪار آهن ۽ ڪي پاڻ تي ظاهر ظهور ظلم ڪندڙ آهن (۱۱۳). ۽ بيشڪ موسيٰ ۽ هارون تي احسان ڪيوسون (۱۱۴). ۽ کين ۽ سندن قوم کي وڏيءَ سختيءَ کان بچايو سون (۱۱۵). ۽ کين مدد ڏني سون پوءِ اهي غالب رهيا (۱۱۶). ۽ کين پڌرو ڪتاب ڏنوسون (۱۱۷). ۽ کين سڌي رستي لاتوسون (۱۱۸). ۽ پوين ۾ (چڱي ساراھ) انهن لاءِ ڇڏي سون (۱۱۹). موسيٰ ۽ هارون تي شال سلام هجي (۱۲۰). بيشڪ اسين پلارن کي اهڙيءَ طرح بدلو ڏيندا آهيون (۱۲۱). بيشڪ اهي (ٻئي) اسان جي مؤمنن پانهن مان آهن (۱۲۲). ۽ بيشڪ الياس پيغمبرن مان هو (۱۲۳). جڏهن پنهنجيءَ قوم کي چيائين ته (الله کان) چو نه ڊڄندا آهيو؟ (۱۲۴). چو بعل (نالي بت) کي پوڄيندا آهيو ۽ سڀ کان پلي خلقيندڙ کي ڇڏيندا آهيو؟ (۱۲۵). (جو) الله اوهان جو پالڻهار ۽ اوهان جي اڳين پين ڏاڏن جو پالڻهار آهي (۱۲۶). پوءِ کيس ڪوڙو پانائون، تنهن ڪري اهي بيشڪ (دوزخ ۾) حاضر ڪيل آهن (۱۲۷). پر الله جا خاص پانها (چٽل آهن) (۱۲۸). ۽ پوين ۾ (چڱي ساراھ) اُن لاءِ ڇڏي سون (۱۲۹). الياس تي شال سلام هجي (۱۳۰). بيشڪ اسين پلارن کي اهڙيءَ طرح بدلو ڏيندا آهيون (۱۳۱). بيشڪ اهو اسان جي مومنن پانهن مان آهي (۱۳۲). ۽ بيشڪ لوط پيغمبرن مان هو (۱۳۳).

إِذْ نَجَّيْنَاهُ وَأَهْلَهُ أَجْبَعِينَ ﴿١٣٣﴾ إِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَيْرِينَ ﴿١٣٤﴾ ثُمَّ
 دَمَرْنَا الْأَخْرِينَ ﴿١٣٥﴾ وَإِنَّمَا كُنْتُمْ مَرْسُومًا ﴿١٣٦﴾ وَإِلَّا لَآتَيْنَكُمُ
 الْفُلُوكَ الْمَشْحُونَةَ ﴿١٣٧﴾ وَإِنَّا لَيُؤْتِسِرُونَ لِبَنِّ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٣٨﴾ إِذْ أَبَقَ إِلَى
 الْفُلِ الْمَشْحُونِ ﴿١٣٩﴾ فَسَاهَمَ فَكَانَ مِنَ الْمُدْحَضِينَ ﴿١٤٠﴾
 فَالْتَمَتَهُ الْحَوْتُ وَهُوَ مِيلَمٌ ﴿١٤١﴾ فَلَوْلَا أَنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُسَبِّحِينَ ﴿١٤٢﴾
 لَكُنْتَ فِي بَطْنِهِ إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٤٣﴾ فَبَدَّنَهُ بِالْعَرَاءِ وَهُوَ
 سَقِيمٌ ﴿١٤٤﴾ وَأَبْتَدْنَا عَلَيْهِ شَجَرَةً مِّنْ يَقْطِينٍ ﴿١٤٥﴾ وَأَرْسَلْنَاهُ إِلَى
 مِائَةِ أَلْفٍ أَوْ يَزِيدُونَ ﴿١٤٦﴾ فَآمَنُوا فَمَتَّعْنَاهُمْ إِلَىٰ حِينٍ ﴿١٤٧﴾
 فَاسْتَفْتَاهُمُ الرَّبُّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٨﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ
 إِنَاثًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٤٩﴾ أَلَا إِنَّهُمْ مِّنْ إِفْكِهِمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥٠﴾
 وَلَدَ اللَّهُ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥١﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٢﴾
 مَا لَكُمْ كَيْفَ تَحْكُمُونَ ﴿١٥٣﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٤﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطٰنٌ
 مُّبِينٌ ﴿١٥٥﴾ فَاتُوا بِكِتَابِكُمْ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٦﴾ وَجَعَلُوا بَيْنَهُ
 وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسْبًا وَلَقَدْ عَلِمْتِ الْجِنَّةُ إِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٧﴾
 سُبْحٰنَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٥٨﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٥٩﴾

(ياد ڪر) جڏهن ان کي ۽ سندس مڙني گهروارن کي بچايوسون (۱۳۴).
 سواءِ هڪ ڪراڙيءَ زال جي جا پٽي رهندڙن ۾ ٿي (۱۳۵). وري (هنن)
 ٻين کي هلاڪ ڪيوسون (۱۳۶). ۽ بيشڪ اوهين انهن (جي ڳوٺن)
 وٽان صبح جو لڳهندا آهيو (۱۳۷). ۽ رات جو (بر) پوءِ ڇو نه سمجهندا
 آهيو؟ (۱۳۸). ۽ بيشڪ يونس پيغمبرن مان هو (۱۳۹). جڏهن (هو) ڀريل
 ٻيڙيءَ ڏانهن ڀڳو (۱۴۰). پوءِ (ٻيڙيءَ وارن سان) پڪو وڌائين ته (پاڻ) پکي
 پيلن مان ٿيو (۱۴۱) پوءِ کيس مڇي ڳهي وئي ۽ اهو (اهڙو ڪم ڪندڙ
 هو جو) ملامت جو لائق هو (۱۴۲). پوءِ اهو جيڪڏهن تسبيح چوندڙن
 مان نه هجي ها (۱۴۳). ته انهيءَ (قيامت واري) ڏينهن تائين جنهن ۾
 (ماڻهو) اُتارجن ان جي پيٽ ۾ رهي ها (۱۴۴). پوءِ کيس صاف پٽ
 ۾ اڇليوسون ۽ اهو بيمار هو (۱۴۵). ۽ مٿس وڻ ڪڍو (جي قسم)
 مان ڄمايوسون (۱۴۶). ۽ کيس (هڪ) لڪ يا (ان کان) وڌيڪ
 (ماڻهن) ڏانهن موڪليوسون (۱۴۷). پوءِ (انهن) ايمان آندو، پوءِ هڪ
 وقت تائين کين آسودو ڪيوسون (۱۴۸). پوءِ (اي پيغمبر!) انهن (يعني
 مشرڪن) کان پڇ ته تنهنجي پالڻهار کي ڏيثر آهن ڇا ۽ کين پٽ
 آهن؟ (۱۴۹). يا ملائڪن کي ماديون (ڪري) بڻايوسون ۽ اهي (ان وقت)
 حاضر هئا؟ (۱۵۰). خبردار هجو! (ته) بيشڪ اهي پنهنجي (هٿرادو ٺهيل)
 ڪوڙ مان چوندا آهن (۱۵۱). ته الله (اولاد کي) ڄڻيو آهي ۽ پڪ آهي
 ڪوڙا آهن (۱۵۲). پتن کان ڏيثر پسند ڪيائين ڇا؟ (۱۵۳). اوهان کي
 ڇا ٿيو آهي، ڪيئن فيصلو ڪندا آهيو؟ (۱۵۴). (اوهين) ڇو نه ڌيان
 ڪندا آهيو؟ (۱۵۵). يا اوهان لاءِ ڪا پٽري حجت آهي؟ (۱۵۶).
 جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته پنهنجو ڪتاب آڻيو (۱۵۷). ۽ (ڪافرن) الله
 ۽ جنن جي وچ ۾ ماڻهي مقرر ڪئي ۽ بيشڪ جنن ڄاتو آهي ته اهي
 (قيامت ۾ حساب لاءِ) ضرور حاضر ڪيا ويندا (۱۵۸). (ڪافر) جيڪو
 بيان ڪندا آهن، تنهن کان الله پاڪ آهي (۱۵۹). پر الله جا خاص پانها
 (انهن جو چوڻ سچو آهي) (۱۶۰).

فَاتَّكُمُ وَمَا تَعْبُدُونَ ﴿١٤١﴾ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ بِفِتْنِينَ ﴿١٤٢﴾ إِلَّا مَنْ هُوَ
 صَالٍ الْجَحِيمِ ﴿١٤٣﴾ وَمَا مَثَلُ الْإِلَهِ مَقَامٌ مَعْلُومٌ ﴿١٤٤﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ
 الصَّافُونَ ﴿١٤٥﴾ وَإِنَّا لَنَحْنُ الْمُسَبِّحُونَ ﴿١٤٦﴾ وَإِنْ كَانُوا يَقُولُونَ ﴿١٤٧﴾
 لَوْ أَنَّ عِنْدَنَا ذِكْرًا مِنَ الْأُولِينَ ﴿١٤٨﴾ لَكُنَّا عِبَادَ اللَّهِ الْخَاصِينَ ﴿١٤٩﴾
 فَكَفَرُوا بِهِ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿١٥٠﴾ وَلَقَدْ سَبَقَتْ كَلِمَتُنَا لِعِبَادِنَا
 الْمُرْسَلِينَ ﴿١٥١﴾ إِنَّهُمْ لَهُمُ الْمَنْصُورُونَ ﴿١٥٢﴾ وَإِنَّ جُنَدَنَا لَهُمُ
 الْغَالِبُونَ ﴿١٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٥٤﴾ وَأَبْصَرَهُمْ سُوفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٥٥﴾
 أَفَبَعْدَ ابْنِائِستَعْبَجِلُونَ ﴿١٥٦﴾ فَاذْأَنْزَلَ بِسَاحَتِهِمْ فَسَاءَ صَبَاحُ
 الْمُنذَرِينَ ﴿١٥٧﴾ وَتَوَلَّ عَنْهُمْ حَتَّىٰ حِينٍ ﴿١٥٨﴾ وَأَبْصَرُ سُوفَ يُبْصِرُونَ ﴿١٥٩﴾
 سُبْحٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٦٠﴾ وَسَلٰمٌ عَلَى
 الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾

سُبْحٰنَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿١٦٠﴾ وَسَلٰمٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿١٦١﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٦٢﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 ص وَالْقُرْآنِ ذِي الذِّكْرِ ﴿١﴾ بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي عِزَّةٍ وَشِقَاقٍ ﴿٢﴾
 كَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ قَرْنٍ فَنَادَُوا وَآوَاتِ حِينٍ مَنَاصٍ ﴿٣﴾

پوءِ (اي ڪافرو) بيشڪ اوهين ۽ جن (بتن) کي پوڄيندا آهيو (۱۶۱).
 اوهين (سيئي) ان (يعني ڪوڙن معبودن جي عبادت) لاءِ گمراه ڪرڻ
 وارا نه آهيو (۱۶۲). پر انهيءَ کي جيڪو (پاڻ) دوزخ ۾ گهڙڻ وارو
 آهي (۱۶۳). ۽ (ملائڪ چوندا آهن ته) اسان مان اهڙو آهي ئي ڪونه جنهن
 لاءِ (عبادت جي) هڪ جاءِ مقرر نه آهي (۱۶۴). ۽ بيشڪ اسين صف
 ٻڌڻ وارا آهيون (۱۶۵). ۽ بيشڪ اسين تسبيح چوڻ وارا آهيون (۱۶۶). ۽
 بيشڪ (ڪافر) چوندا هئا (۱۶۷). ته جيڪڏهن اسان وٽ پهرين جو
 احوال هجي ها (۱۶۸). ته ضرور الله جا خالص بانها ٿيون ها (۱۶۹). وري
 ان (يعني قرآن) جا منڪر ٿيا، پوءِ سگهوئي (ڪفر جي پڄاڻي)
 ڄاڻندا (۱۷۰). ۽ بيشڪ پنهنجن پيغمبر بانهن لاءِ اسان جو وعدو اڳيئي
 ٿي چڪو (۱۷۱). ته بيشڪ، آهي (اسان جا پيغمبر) ئي مدد ڏنل
 آهن (۱۷۲). ۽ بيشڪ، اسان جو لشڪر ئي غالب آهي (۱۷۳). پوءِ کائڻ
 هڪ وقت تائين منهن موڙ (۱۷۴). ۽ کين ڏسندو ره، پوءِ آهي به سگهوئي
 ڏسندا (۱۷۵). (هي ڪافر) اسان جو عذاب جلد گهرندا آهن ڇا؟ (۱۷۶).
 پوءِ جڏهن سندن (گهرن جي) اڱڻن ۾ (عذاب) لهندو، تڏهن ڊيچاريلن جو
 صبح بچڙو ٿيندو (۱۷۷). ۽ کائڻ هڪ وقت تائين منهن موڙ (۱۷۸). ۽
 ڏسندو ره، پوءِ آهي به سگهوئي (نتيجو) ڏسندا (۱۷۹). تنهنجو پالڻهار
 عزت وارو آهي، جيڪي (آهي ڪافر) بيان ڪندا آهن، تنهن کان (اهو)
 پاڪ آهي (۱۸۰). ۽ (الله جي) پيغمرن تي شال سلام هجي (۱۸۱). ۽
 جهانن جي پالڻهار الله کي ئي سڀ ساراه جڳائيندي آهي (۱۸۲).

سورة ص مڪي آهي ۽ هن ۾ اناسي
 آيتون ۽ پنج رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

ص (هن) قرآن نصيحت (ڏيڻ) واري جو قسم آهي (ته جنهن دين ڏانهن
 سڏين ٿو، سو سچ آهي) (۱). بلڪ ڪافر وڏائيءَ ۽ مخالفت ۾ (پيل)
 آهن (۲). کائڻ اڳ گهڻائي جڳ هلاڪ ڪياسون، پوءِ دانھون ڪرڻ
 لڳا ۽ اهو چوٽڪاري جو وقت نه هو (۳).

وَعَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ وَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا سِحْرٌ
 كَذٰبٌ ۗ ﴿١٠﴾ أَجَعَلَ الْاِلٰهَةَ الْهٰٓءَا وَاحِدًا ۗ اِنَّ هٰذَا لَشَيْءٌ مُّجَابٌ ۙ ﴿١١﴾
 وَاَنْطَلَقَ الْمَلٰٓئِمَةُ اَنْ اَمْشُوا وَاَصْبِرُوْا عَلٰى اِلٰهَتِكُمْ ۗ اِنَّ هٰذَا
 لَشَيْءٌ يُّرٰدُ ۙ ﴿١٢﴾ مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِى الْاِلٰهَةِ الْاٰخِرَةِ ۗ اِنَّ هٰذَا اِلَّا
 اِخْتِلَافٌ ۙ ﴿١٣﴾ اَنْزَلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ مِنْ بَيْنِنَا ۗ اَبْلُ هُمْ فِى شَكٍّ مِّنْ
 ذِكْرِيْ ۗ بَلْ لَّمْ يٰٓئِدُوْا فَوْا عَذَابٌ ۙ ﴿١٤﴾ اَمْرٌ عِنْدَ هُمْ خَزَآئِنُ رَحْمَةِ
 رَبِّكَ الْعَزِيْزِ الْوَهَّابِ ۙ ﴿١٥﴾ اَمْ لَهُمْ مُّلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا
 بَيْنَهُمَا ۗ فَلْيَرْتَقُوا فِى الْاَسْبَابِ ۙ ﴿١٦﴾ جُنْدٌ مَّا هُنٰلِكَ مَهْزُوْمٌ مِّنَ
 الْاَحْزَابِ ۙ ﴿١٧﴾ كَذٰبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَّعَادٌ وَّفِرْعَوْنُ ذُو الْاَوْتَادِ ۙ ﴿١٨﴾
 وَثَمُوْدُ وَقَوْمُ لُوٓطٍ وَّاَصْحٰبُ لَيْكَةِ ۗ اُولٰٓئِكَ الْاَحْزَابُ ۙ ﴿١٩﴾ اِنَّ
 كُلَّ الْاِلٰهَةِ رُسُلٌ فَحَقَّ عِقَابٌ ۙ ﴿٢٠﴾ وَمَا يَنْظُرُ هُوَ اِلَّا
 الْاَصِيْحَةَ وَاِحْدَاةً مَّا لَهَا مِنْ فَوَاقٍ ۙ ﴿٢١﴾ وَقَالُوْا رَبَّنَا
 عَجِّلْ لَنَا قِطْنَآ قَبْلَ يَوْمِ الْحِسَابِ ۙ ﴿٢٢﴾ اِصْبِرْ عَلٰى مَا
 يَقُوْلُوْنَ وَاذْكُرْ عَبْدًا نَّادًا وَاذْكُرْ ذَا الْاَيْدِ ۗ اِنَّهٗ اَوْ اَبٌ ۙ ﴿٢٣﴾
 اِنَّا سَخَرْنَا الْجِبَالَ مَعَهٗ يُسَبِّحُنَ بِالْعِشِيِّ وَالْاَشْرَاقِ ۙ ﴿٢٤﴾

۽ منجهائن هڪ ڊيجاريندڙ وتن آيو ته عجب ڪرڻ لڳا ۽ (اهي) ڪافر چوڻ لڳا ته هيءُ (شخص) جادوگر ڪوڙو آهي (۴). ڀلا (ڏسو ته) سڀني معبودن کي هڪ معبود ڪيائين؟ بيشڪ هيءُ ڏاڍي عجيب ڳالهه آهي (۵). ۽ منجهائن (سڪرن جي) ٽولي (هڪ ٻئي کي چوندي) هلي وئي ته هلو ۽ پنهنجن معبودن (جي پوڄا) تي پڪا رهو، بيشڪ هن (نئين دين ۾ ڪو) غرض رکيو ويو آهي (۶). اها (ڳالهه) پوئين دين ۾ (ڪڏهن) نه ٻڌي سون، هيءُ ته رڳو ناه آهي (۷). اسان مڙني جي وچان مٿس ئي قرآن نازل ڪيو ويو ڇا؟ بلڪ آهي (ڪافر) منهنجيءَ نصيحت کان شڪ ۾ (پيل) آهن (نه!) بلڪ اڃان منهنجو عذاب نه چڪيو ائين (۸). تنهنجي پالڻهار غالب بخشڻهار جي پاڇه جا (ڪي) خزانن وتن آهن ڇا؟ (۹). آسمانن ۽ زمين جي ۽ جيڪي انهن (بني) جي وچ ۾ آهي، تنهن جي بادشاهي انهن جي آهي ڇا؟ (جي ائين آهي) ته جڳائي ته رسين سان (لڙڪي) مٿي چڙهن (۱۰). شڪست ڪاڌل ٽولين مان هي (ڪافر) هتي هڪ (گڏ ٿيل) لشڪر آهي (۱۱). انهن کان اڳ نوح جي قوم ۽ عاد ۽ ميخن واري فرعون (نبن کي) ڪوڙو ڄاتو (۱۲). ۽ ثمود ۽ لوط جي قوم ۽ (شهر) ايڪ وارن- انهن جماعتن به (ڪين ڪوڙو پانيو) (۱۳). اهي ٽوليون (جيڪي به هيون تن) سڀني پيغمبرن کي ڪوڙو پانيو، تنهن ڪري منهنجي سزا (مٿن) لازم ٿي (۱۴). ۽ هي (هن وقت جا ڪافر به) رڳو هڪ سخت آواز جا منتظر رهندا آهن، جنهن کي ڪا ساهي نه هوندي (۱۵). ۽ (نئوليءَ طرح) چوندا آهن ته اي اسان جا پالڻهار! حساب جي ڏينهن کان اڳ اسان (جي عذاب) جو ڀاڱو اسان کي جلد ڏي (۱۶). (اي پيغمبر) جيڪي چوندا آهن، تنهن تي صبر ڪر ۽ اسان جي طاقت واري بانهي داؤد کي ياد ڪر، بيشڪ اهو رجوع ڪرڻ وارو هو (۱۷). بيشڪ اسان جبلن کي سندس تابع ڪيو (جو) سانجهيءَ ۽ صبح جو (سائس) تسبيحون پڙهندا هئا (۱۸).

وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلُّ لَهٍ أَوَّابٌ ① وَشَدَّدْنَا مُلْكَهُ وَأَتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ
 وَفَصَّلَ الْخُطَابِ ② وَهَلْ أَتَاكَ نَبِيُّ الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْحُرَابَ ③
 إِذْ دَخَلُوا عَلَى دَاوُدَ فَفَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ خَصْمِنُ بَغِي
 بَعْضُنَا عَلَى بَعْضٍ فَاحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَى
 سَوَاءِ الصِّرَاطِ ④ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً وَإِلَى
 نَعْجَةٍ وَاحِدَةٍ قَالُوا لَقَدْ عَلِمْتُمُ ابْنَكُمْ إِذْ كَانَ مِنَ الْخِلْيَانِ
 يَأْتِيكُمْ بِسُؤَالٍ نَعَجْتَكُمْ إِلَى نَعَاجِهِ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ
 لَيَبْتَغِي بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 وَقَلِيلٌ مَا هُمْ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا
 وَأَنَابَ ⑤ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَلِكَ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ
 مَآبٍ ⑥ يٰدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ
 النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ط
 إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ بِمَا سَأُوا
 يَوْمَ الْحِسَابِ ⑦ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمابَيْنَهُمَا إِلَّا طَلَاءً
 ذَلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ النَّارِ ⑧

۽ گڏ ڪيل پڪين کي به (سندس تابع ڪيوسين) هر هڪ (تسبيح گڏ چوڻ ۾) سندس فرمان برادر هو (۱۹). ۽ سندس بادشاهيءَ کي مضبوط ڪيوسين ۽ کيس دانائي ۽ فيصلي ڪرڻ جي تدبير ڏني سون (۲۰). ۽ (پاڻ ۾ ٻن) وڙهندڙن جي خبر تو وٽ نه پهتي آهي ڇا؟ جڏهن (اهي) ڀت ٿي هجري ۾ آيا (۲۱). جڏهن داؤد وٽ (اندر) پهتا تڏهن (هو) کائڻن ڊڄي ويو، چيائون ته، نه ڊڄ! (اسين) به جهڳڙو ڪندڙ آهيون، اسان مان هڪڙي ٻئي تي ڏاڍ ڪيو آهي، تنهن ڪري اسان جي وچ ۾ انصاف سان فيصلو ڪر ۽ (فيصلي ۾) بي انصافي نه ڪر ۽ اسان کي سڌيءَ وات ڏانهن رستي لاءِ (۲۲). بيشڪ، هيءُ منهنجو پيءُ آهي، جنهن کي نوانوي رڍون آهن ۽ مون کي هڪ رڍ آهي، پوءِ هن چيو ته، اها (هڪ رڍ) به منهنجي حوالي ڪر ۽ مون تي ڳالهائڻ ۾ سختي ڪري رهيو آهي (۲۳). داؤد چيو ته، (هن) تنهنجيءَ (هڪ) رڍ جي گهرڻ ڪري ته، پنهنجين رڍن سان گڏي تو تي بيشڪ ظلم ڪيو ۽ بيشڪ پائيوارن مان گهڻا هڪ ٻئي تي ظلم ڪندا آهن، سواءِ انهن جي جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ۽ اهي (ظلم نه ڪندڙ) ٿورا آهن. ۽ داؤد ڄاتو ته کيس پرکيو اٿئون، تنهن ڪري پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهريائين ۽ سجدو ڪندڙ ٿي ڪري پيو ۽ (الله ڏانهن) رجوع ڪيائين (۲۴). پوءِ کيس اهو (سندس گناه) بخشيسون ۽ بيشڪ ان لاءِ اسان وٽ مرتبو آهي ۽ چڱو موٽڻ جو هنڌ آهي (۲۵). (چيسون ته) اي داؤد! بيشڪ اسان توکي زمين ۾ نائب مقرر ڪيو، تنهن ڪري ماڻهن جي وچ ۾ انصاف سان فيصلو ڪر ۽ (نفس جي) سڌ جي تابعداري نه ڪر جو (اها) توکي الله جي وات کان پلائيندي. بيشڪ جيڪي الله جي وات کان پلن ٿا، تن لاءِ انهيءَ سببان سخت عذاب آهي، جو حساب جي ڏينهن کي وساريائون (۲۶). ۽ آسمان ۽ زمين کي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي، سو اجايو نه بڻايوسون. اهو ڪافرن جو گمان آهي، تنهن ڪري ڪافرن لاءِ باه (جي عذاب) جي خرابي آهي (۲۷).

أَمْ نَجْعَلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ
 أَمْ نَجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾ كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ
 لِيَذَّبَ بَرًّا وَأَيَّتَهُ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ ﴿٢٩﴾ وَوَهَبْنَا لِذَاوُدَ سُلَيْمَانَ
 نِعَمَ الْعَبْدِ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٠﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ الصُّفْنَاتُ
 الْجِيَادُ ﴿٣١﴾ فَقَالَ إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى
 تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٢﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ فطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوْقِ وَ
 الْأَعْنَاقِ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَالْقَبِيلَةَ عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ
 أَنَابَ ﴿٣٤﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ
 بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٥﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ
 رُخَاءً حَيْثُ أَصَابَ ﴿٣٦﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بَنَّاءٍ وَعَوَّاصٍ ﴿٣٧﴾ وَالْآخِرِينَ
 مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٨﴾ هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ أَمْسِكْ بِغَيْرِ
 حِسَابٍ ﴿٣٩﴾ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّآبٍ ﴿٤٠﴾ وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا
 أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٤١﴾
 أَرْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ
 أَهْلَهُ وَمِثْلَهُم مَّعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤٣﴾

جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي زمين ۾ فساد وجهڻ وارن جي برابر ڪريون ٿا ڇا؟ يا پرهيزگارن کي بچڙن وانگر ڪريون ٿا ڇا؟ (۲۸).

هيءُ (قرآن) برڪت وارو ڪتاب آهي، جو ان کي توڙي ڏانهن نازل ڪيوسون ته (ماڻهو) ان جي آيتن ۾ ڌيان ڪن ۽ عقل وارا نصيحت وٺن (۲۹). ۽ داؤد کي سليمان (نالي پٽ) عطا ڪيوسون (سليمان) چڱو ٻانهو هو. بيشڪ اهو (الله ڏانهن) ورڻ وارو هو (۳۰). (ياد ڪر) جڏهن پوياريءَ جو تڪا گهوڙا وٽس پيش ڪيا ويا (۳۱). پوءِ چيائين ته بيشڪ مون پنهنجي پالڻهار جي ياد ڪرڻ کان (پلي هنن گهوڙن جي) مال جي پيار کي (وڌيڪ) دوست رکيو، تان جو (سج) اوت جي پٺيان لڪيو (۽ وڃين نماز قضا ٿي) (۳۲). (چيائين ته هنن) گهوڙن کي مون وٽ موتائي آڻيو، پوءِ (گهوڙن جي) چنگهن ۽ ڪنڌن تي (ڪهڻ لاءِ) هٿ لائڻ شروع ڪيائين (۳۳). ۽ بيشڪ سليمان کي پرڪيوسون ۽ سندس تخت تي هڪ ڌڙ اڇليوسون وري (الله ڏانهن) موتيو (۳۴). چيائين ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي بخش ۽ مون کي اهڙي بادشاهي عطا ڪر جو مون کان پوءِ ڪنهن کي به نه جڳائي، بيشڪ تون ئي عطا ڪندڙ آهين (۳۵). پوءِ واءُ کي سندس تابع ڪيوسون، جتي پهچڻ گهرندو هو، (تتي) آرام سان سندس حڪم سان هلندي هئي (۳۶). ۽ ديون کي (سندس تابع ڪيوسون) جو هر هڪ عمارتون اڏيندڙ ۽ (درياءَ) ٽپندڙ هو (۳۷). ۽ ٻيا (ديو) زنجيرن ۾ جڪڙيل (تابع) ڪيا سون (۳۸). (چيوسون ته) هيءُ اسان جو ڏيڻ آهي. پوءِ (پل ڪنهن تي) احسان ڪر يا رکي ڇڏ (جيئن تو کي وڻي) ته (توتي) حساب نه آهي (۳۹). ۽ بيشڪ ان لاءِ اسان وٽ مرتبو ۽ چڱو موٽڻ جو هنڌ آهي (۴۰). ۽ اسان جي ٻانهي ايوب کي ياد ڪر، جڏهن پنهنجي پالڻهار کي باڏايائين ته مون کي شيطان تڪليف ۽ ايندڙ پهچايو آهي (۴۱). (تڏهن چيوسون ته زمين تي) پنهنجي لت هڻ، جو هيءُ (چشمو) وهنجڻ جو هنڌ ٿدو ۽ پيئڻ لاءِ (منو) آهي (۴۲). ۽ کيس سندس گهر وارا ۽ ساڻن اوترا (ٻيا به) عطا ڪيا سون (هيءُ) اسان جي طرف کان باجه ۽ ڌيان وارن لاءِ نصيحت آهي (۴۳).

وَخَذَ بِيَدِكَ ضَعْفًا فَاصْرَبْ بِهِ وَلَا تَحْتَسِبْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ صَابِرًا
 نَعْمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٣٧﴾ وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا إِبْرَاهِيمَ وَاسْحَقْ وَيَعْقُوبَ
 أُولَى الْأَيْدِي وَالْأَبْصَارِ ﴿٣٨﴾ إِنَّا أَخْلَصْنَاهُمْ بِخَالِصَةٍ ذَكَرْنَاهَا الْدَّارِ
 وَإِنَّمُمْ عِنْدَنَا لِيَنَّ الْمُصْطَفِينَ الْأَخْيَارِ ﴿٣٩﴾ وَأَذْكُرْ إِسْمَاعِيلَ وَ
 الْيَسَعَ وَذَ الْكِفْلِ وَكُلُّ مَنْ الْأَخْيَارِ ﴿٤٠﴾ هَذَا ذِكْرٌ وَإِنَّ
 لِلْمُتَّقِينَ لِحُسْنِ مَآبٍ ﴿٤١﴾ جَدَّتْ عَدْنٌ مُفْتَحَةٌ لَهُمُ الْبُؤَابُ ﴿٤٢﴾
 مُتَكِبِينَ فِيهَا يُدْعَوْنَ فِيهَا بِفَاكِهِةٍ كَثِيرَةٍ وَشْرَابٍ ﴿٤٣﴾
 وَعِنْدَهُمْ قَصْرِتُ الطَّرْفِ أترَابٍ ﴿٤٤﴾ هَذَا مَا تُوْعَدُونَ لِيَوْمِ
 الْحِسَابِ ﴿٤٥﴾ إِنَّ هَذَا الرِّزْقُ نَامَالُهُ مِنْ نَفَادٍ ﴿٤٦﴾ هَذَا طَرَانٌ
 لِلطُّغْيَانِ لَشَرِّ مَا بٍ ﴿٤٧﴾ جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا فَيَنْسِفُ الْبِهَادُ ﴿٤٨﴾ هَذَا
 فَلَيْذٌ وَقُوَّةٌ حَيْمِيمٌ وَغَسَّاقٌ ﴿٤٩﴾ وَأَخْرَجْنَا مِنْ شَكْلِهِ أَزْوَاجًا ﴿٥٠﴾ هَذَا
 فَوْجٌ مُقْتَحِمٌ مَعَكُمْ لَأَمْرَجِبَابِهِمْ إِنَّمُمْ صَالُوا النَّارِ ﴿٥١﴾ قَالُوا
 بَلْ أَنْتُمْ لَأَمْرَجِبَابِكُمْ أَنْتُمْ قَدْ مُمُّوهَا لَنَا فَيَسُّ الْقَرَارِ ﴿٥٢﴾
 قَالُوا رَبَّنَا مَنْ قَدْ مَرَّ كُنَّا هَذَا فِرْدُهُ عَدَا بَاضِعْفًا فِي النَّارِ ﴿٥٣﴾
 وَقَالُوا مَا لَنَا لَانْرَى رِجَالًا كُنَّا نَعُدُّهُمْ مِنَ الْأَشْرَارِ ﴿٥٤﴾

۽ (چيوسون ته) پنهنجي هٿ ۾ بهارو وٺ پوءِ ان سان (پنهنجيءَ زال کي) ڏک هٿ ۽ قسم نه ڀڄ، بيشڪ اسان کيس صابر لڌو (ايوب) چڱو ٻانهو هو، اهو (الله ڏانهن) ورڻ وارو هو (۴۴). ۽ اسان جي ٻانهن ابراهيم ۽ اسحاق ۽ يعقوب کي ياد ڪر جي هٿن ۽ اکين وارا (يعني علم ۽ عمل وارا) هئا (۴۵). بيشڪ اسان کين هڪ پاڪ عادت لاءِ نرالو ڪيو جو آخرت جو ياد ڪرڻ آهي (۴۶). ۽ بيشڪ آهي اسان وٽ چونڊيل ڀلارن مان هئا (۴۷). ۽ اسماعيل ۽ يسع ۽ ذوالڪفل کي ياد ڪر ۽ هر هڪ نيڪن مان هو (۴۸). هيءُ (قرآن) نصيحت آهي ۽ بيشڪ پرهيزگارن لاءِ چڱو موٽڻ جو هنڌ آهي (۴۹). (يعني) هميشه (رهڻ) جا باغ آهن، (جن جا) دروازا انهن لاءِ کليل آهن (۵۰). اتي تڪ ڏيندڙ هوندا، اتي گهڻا ميوا ۽ شراب پيا گهرندا (۵۱). ۽ وٽن هيٺ نگاه ڪرڻ واريون ۽ عمر ۾ هڪ جيڏيون (زالون) هونديون (۵۲). هيءُ اهو آهي جنهن جو حساب جي ڏينهن لاءِ انجام ڏنو وڃيو ٿو (۵۳). بيشڪ اهو اسان جو رزق آهي، جنهن کي ڪا ڪوٽ نه هوندي (۵۴). اهو (بدلو ڀلارن لاءِ) آهي ۽ بيشڪ حد کان لنگهندڙن لاءِ بچڙو موٽڻ جو هنڌ آهي (۵۵). (جو) دوزخ آهي، ان ۾ گهرندا (۽) پوءِ (اهو) بچڙو وڃائڻو آهي (۵۶). هيءُ (عذاب) ڪوسو پاڻي آهي ۽ پونءِ آهي، پوءِ ڀلي ته اهو چڪن (۵۷). ۽ اهڙو قسمين قسمين ٻيو (عذاب) به آهي (۵۸). (ڏوهارين جي اڳواڻن کي چئبو ته) هي (ڪافر) هڪ ٽولي آهي جا (باه ۾) اوهان سان گڏ گهڙڻ واري آهي، (اڳواڻ چوندا ته) شال کين ڪا ويڪري جاءِ نه هجي! ڇو ته آهي باه ۾ گهڙڻ وارا آهن (۵۹). (تابع) چوندا ته (نه!) بلڪ اوهان کي شال ڪا ويڪري جاءِ نه هجي! (جو) اوهان اسان لاءِ ڪفر کي پراڻي رسم ڪري ڇڏيو، پوءِ (دوزخ) بچڙي جاءِ آهي (۶۰). چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! جنهن اسان لاءِ هيءَ (ڪفر جي) پراڻي رسم ٺاهي هجي، تنهن جي حق ۾ دوزخ ۾ ڀيڻو عذاب زياده ڪر (۶۱). ۽ (دوزخي) چوندا ته اسان کي ڇا (ٿيو) آهي، جو (انهن مسلمانن مسڪينن) ماڻهن کي نه ٿا ڏسون، جن کي بچڙن مان ڳڻيندا هئاسون؟ (۶۲).

أَخَذُ نُهُمْ سِخْرِيًّا أَمْ زَاغَتْ عَنْهُمْ الْأَبْصَارُ ﴿٣٦﴾ إِنَّ ذَلِكَ لَحَقٌّ
 تَخَاصُمُ أَهْلِ النَّارِ ﴿٣٧﴾ قُلْ إِنَّمَا أَنَا مُنذِرٌ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا اللَّهُ
 الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٣٨﴾ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعَزِيزُ
 الْغَفَّارُ ﴿٣٩﴾ قُلْ هُوَ نَبَوُّ عَظِيمٌ ﴿٤٠﴾ أَنْتُمْ عَنْهُ مُعْرِضُونَ ﴿٤١﴾ مَا
 كَانَ لِي مِنْ عِلْمٍ بِالْمَلَائِكَةِ الْأَعْلَى إِذْ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٢﴾ إِنْ يُؤْمَرُ
 إِلَىٰ إِلَّا أَنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٣﴾ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلِكَةِ إِنِّي
 خَالِقٌ بَشَرًا مِنْ طِينٍ ﴿٤٤﴾ فَاذْأَسْوَيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي
 فَتَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٤٥﴾ فَسَجَدَ الْمَلِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٤٦﴾ إِلَّا
 إِبْلِيسَ اسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ ﴿٤٧﴾ قَالَ يَا بَلِيسُ مَا مَنَعَكَ
 أَنْ تَسْجُدَ لِمَا خَلَقْتُ بِإِيْدِي اسْتَكْبَرْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ
 الْعَالِينَ ﴿٤٨﴾ قَالَ أَنَا خَيْرٌ مِنْهُ خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَخَلَقْتَهُ
 مِنْ طِينٍ ﴿٤٩﴾ قَالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَاجِعٌ ﴿٥٠﴾ وَإِنَّ عَلَيْكَ
 لَعْنَتِي إِلَىٰ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٥١﴾ قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَىٰ يَوْمِ
 يُبْعَثُونَ ﴿٥٢﴾ قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٥٣﴾ إِلَىٰ يَوْمِ
 الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٥٤﴾ قَالَ فَبِعِزَّتِكَ لَا أُخَوِّبُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾

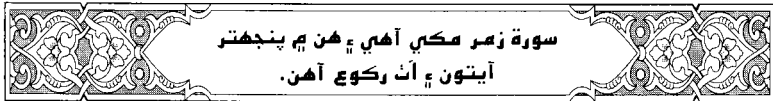
(ناحق) ساڻن نٺوليون ڪندا هئاسون ڇا يا ڪانئن (اسانجون) اڪيون
 ترڪيون آهن؟ (۶۳). بيشڪ دوزخين جو پاڻ ۾ جهيڙو ڪرڻ اها (هڪ)
 سڄي (ڳالهه) آهي (۶۴). (ڪين) چو ته، آءٌ رڳو ڊيجاريندڙ آهيان ۽ (رڳو)
 اڪيلي زبردست الله کان سواءِ (بيو) ڪوبه عبادت جو لائق نه آهي (۶۵).
 آسمانن ۽ زمين جو ۽ جيڪي انهن (بني) جي وچ ۾ آهي، تنهن جو
 پالڻهار غالب بخشهار آهي (۶۶). (ڪين) چو ته اهو (قران) هڪ وڏي خبر
 آهي (۶۷). اوهين ڪانئن منهن موڙيندڙ آهيو (۶۸). مون کي (انهي
 جماعت) وڏي مرتبي وارن ملائڪن (جي حال) جي ڪا به خبر نه آهي،
 جڏهن (اهي) پاڻ ۾ سوال جواب ڪندا آهن (۶۹). مون ڏانهن هيءُ ئي
 وحي ٿيندو آهي ته آءٌ رڳو پڌرو ڊيجاريندڙ آهيان (۷۰). (ياد ڪر) جڏهن
 تنهنجي پالڻهار ملائڪن کي چيو ته، بيشڪ آءٌ گاري مان هڪ ماڻهو بڻائڻ
 وارو آهيان (۷۱). پوءِ جڏهن کيس پورو ٺاهي وٺان ۽ منجهس پنهنجو روح
 ڦوڪيان، تڏهن کيس سجدو ڪندڙ ٿي ڪري پئجو (۷۲). پوءِ ملائڪن
 مڙني گڏجي سجدو ڪيو (۷۳). مگر ابليس (سجدو نه ڪيو) - هن وڏائي
 ڪئي ۽ ڪافرن مان ٿيو (۷۴). (الله) چيو ته، اي ابليس جنهن کي
 پنهنجن بني هٿن سان پيدا ڪيم، تنهن کي سجدي ڪرڻ کان توکي
 ڪهڙيءَ ڳالهه جهليو؟ تو وڏائي ڪئي ڇا يا تون (حقيقت ۾) وڏي مرتبي
 وارن مان آهين؟ (۷۵). ابليس چيو ته، آءٌ ان کان ڀلو آهيان، (جو) مون کي
 باه مان بڻائي ۽ ان کي مٽيءَ مان بڻائي (۷۶). الله چيو ته، (بس هيئر ئي)
 ان مان نڪر جو بيشڪ تون تڙيل آهين (۷۷). ۽ بيشڪ توتي جزا جي
 ڏينهن تائين منهنجي لعنت آهي (۷۸). ان چيو ته، اي منهنجا پالڻهار! تڏهن
 انهيءَ ڏينهن تائين مون کي مهلت ڏي، (جنهن ڏينهن سڀ ماڻهو قبرن مان)
 اُتاريا وڃن (۷۹). الله فرمايو ته، (چڱو) بيشڪ تون مهلت ڏنلن مان آهين
 (۸۰). انهيءَ ٺهرايل وقت جي ڏينهن تائين (۸۱). (ابليس) چيو ته، تڏهن
 تنهنجي عزت جو قسم آهي ته ضرور انهن مڙني کي گمراه ڪندس (۸۲).

الْأَعْبَادَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ ﴿٨٦﴾ قَالَ فَالْحَقُّ وَالْحَقَّ أَقُولُ ﴿٨٦﴾
 لَأَمْلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنْكَ وَمِمَّنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٨٥﴾ قُلْ
 مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ وَمَا أَنَا مِنَ الْمُتَكَلِّفِينَ ﴿٨٧﴾ إِنَّ
 هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ﴿٨٤﴾ وَلَتَعْلَمُنَّ نَبَأَهُ بَعْدَ حِينٍ ﴿٨٨﴾

سُورَةُ التَّوْبَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ
 الْكِتَابَ بِالْحَقِّ فَاعْبُدِ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ﴿٢﴾ الْأَلِلَّةُ الدِّينِ
 الْحَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ
 إِلَّا لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَىٰ إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ
 يَخْتَلِفُونَ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ ﴿٣﴾ لَوْ أَرَادَ
 اللَّهُ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا الْأَصْطَفَىٰ مِمَّا يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ سُبْحٰنَهُ
 هُوَ اللَّهُ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿٤﴾ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ
 يَكُوْرُ اللَّيْلَ عَلَى النَّهَارِ وَيَكُوْرُ النَّهَارَ عَلَى اللَّيْلِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ
 وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَاللَّهُ الْعَزِيزُ الْغَفَّارُ ﴿٥﴾

منجهائئن تنهنجن خالص بانهن کان سواءِ (جو انهن تي وس نه هلندو) (۸۳). الله فرمايو ته، (اها ڳالهه) سچ آهي ۽ (آءُ) سچ چوان ٿو (۸۴). ته تو سان ۽ منجهائئن جيڪي تنهنجي پيروي ڪندا تن مڙني سان دوزخ کي ضرور پريندس (۸۵). (اي پيغمبر کين) چؤ ته آءُ اوهان کان قرآن (پهچائڻ) بابت ڪو اجورو نه ٿو گهران ۽ نڪي آءُ (ڪوڙ) ناهڻ وارن مان آهيان (۸۶). هي (قرآن) ته جهانن لاءِ نصيحت آهي (۸۷). ۽ ڪنهن وقت کان پوءِ ان (جي سچائي) جي خبر ضرور اوهين ڄاڻندؤ (۸۸).

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(هن) ڪتاب جو نازل ڪرڻ غالب حڪمت واري الله (جي طرف) کان آهي (۱). بيشڪ، اسان تو ڏانهن سچ سان ڪتاب نازل ڪيو ته الله لاءِ (پنهنجيءَ) عبادت کي خالص ڪري خاص ان جي عبادت ڪر (۲). خبردار ٿي! خالص عبادت الله ٿي جي لاءِ آهي ۽ جن الله کان سواءِ ٻيا دوست ڪري ورتا، (سي چوندا آهن ته) انهن کي رڳو هن لاءِ پوڄيندا آهيون ته اسان کي الله ڏانهن مرتبي ۾ ويجهو ڪن. جنهن (ڳالهه) بابت آهي جهڳڙو ڪندا آهن، تنهن بابت بيشڪ انهن جي وچ ۾ الله فيصلو ڪندو، بيشڪ، الله انهيءَ کي سٺو رستو نه ڏيکاريندو آهي، جيڪو ڪوڙو (۽) بي شڪر آهي (۳). جيڪڏهن الله (پاڻ لاءِ) اولاد وٺڻ گهري ها ته جيڪي (ڪجهه) بڻايو اٿس، تنهن مان جيڪو وڻيس ها سو چوندي ها، (پر) ان جي ذات پاڪ آهي، اهو ته الله اڪيلو (۽) زبردست آهي (۴). آسمانن ۽ زمين کي (پوريءَ) رت سان بڻيائين، رات کي ڏينهن تي لپيٽيندو آهي ۽ ڏينهن کي رات تي لپيٽيندو آهي ۽ سج ۽ چنڊ کي تابع ڪيائين، هر هڪ ٺهرايل مدت تي هلندو آهي. خبردار! اهو (ئي) غالب بخشهار آهي (۵).

خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا وَانزَلَ لَكُمْ
 مِنَ الْأَنْعَامِ ثَمَنِيَةَ أَزْوَاجٍ يَخْلُقُكُمْ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ خَلْقًا مِّنْ
 بَعْدِ خَلْقٍ فِي ظُلُمٍ ثَلَاثٍ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ لَا إِلَهَ إِلَّا
 هُوَ فَأَن تَصْرِفُونَّ ۗ إِن تَكْفُرُوا فَإِنَّ اللَّهَ عَنِّي وَعَنْكُمْ وَلَا
 يَرْضَى لِعِبَادِهِ الْكُفْرَ ۗ وَإِن تَشْكُرُوا يَرْضَهُ لَكُمْ وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ
 وِزْرَ أُخْرَىٰ ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ مَرْجِعُكُمْ فَيُنَبِّئُكُم بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ۗ إِنَّهُ
 عَلِيمٌ بِّذَاتِ الصُّدُورِ ۗ وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ عَارِبٌ
 مُّنِيبًا إِلَيْهِ ثُمَّ إِذَا خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّنْهُ نَسِيَ مَا كَانَ يَدْعُو إِلَيْهِ
 مِن قَبْلُ وَجَعَلَ لِلَّهِ أَنْدَادًا يُضِلُّ عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعْ
 بِكُفْرِكَ قَلِيلًا ۗ إِنَّكَ مِنْ أَصْحَابِ النَّارِ ۗ آمَنَ هُوَ قَائِمٌ
 أَنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا أَوْ قَائِمًا يُحَذِّرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُو رَحْمَةَ رَبِّهِ ۗ
 قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ۗ إِنَّمَا
 يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ ۗ قُلْ يُعْبَادِ الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا
 رَبَّكُمُ الَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَأَرْضُ اللَّهِ
 وَاسِعَةٌ ۗ إِنَّمَا يُوَفَّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ۗ

اوهان کي هڪ جيءَ مان بڻايائين، وري منجهانئس سندس زال کي پيدا ڪيائين ۽ ڊورن مان اُن قسم اوهان لاءِ لائين. اوهان کي اوهان جي مائٽن جي پيٽن ۾ هڪ (قسم جي) بڻاوت کان پوءِ ٻئي (قسم جي) بڻاوت، تن انداهين ۾ پيدا ڪندو آهي، اهو الله اوهان جو پالڻهار آهي، ان جي ئي (ساري) بادشاهي آهي. ان کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جو لائق نه آهي، پوءِ ڪيڏانهن ڦيرايو ويندا آهيو (۶). جيڪڏهن بيشڪري ڪندؤ ته بيشڪ الله اوهان کان بي پرواه آهي ۽ پنهنجن ٻانهن جي بيشڪريءَ کي پسند نه ڪندو آهي، ۽ جيڪڏهن شڪر ڪندؤ ته اوهان لاءِ ان کي پسندو ڪندو ۽ ڪو بار ڪندڙ ٻئي جو بار نه ڪندو، وري اوهان جو موٽڻ پنهنجي پالڻهار ڏانهن آهي، پوءِ جيڪي ڪندا هيؤ، تنهن جي اوهان کي سدڻ ڏيندو. بيشڪ، اهو سين وارو (گجھ) ڄاڻندڙ آهي (۷). ۽ جڏهن ماڻهوءَ کي ڪو ڏک پهچندو آهي (تڏهن) پنهنجي پالڻهار کي ڏانهن ورندي ٿي سڏيندو آهي، وري جڏهن پاڻ وٽان کيس ڪا نعمت بخشيندو آهي، (تڏهن) جنهن (مطلب) لاءِ اڳ سڏيندو هو، تنهن کي وساريندو آهي ۽ الله لاءِ شريڪ مقرر ڪندو آهي، ته سندس واٽ کان (ماڻهن کي) ڀلائي (اي پيغمبر!) چؤ ته (اي ڪافر) پنهنجي ڪفر (جي حالت) ۾ ٿورو (وقت) نفعو وٺ بيشڪ تون دوزخين مان آهين (۸). ڀلا جيڪو رات جي وقتن ۾ سجدو ڪندڙ ۽ بيهي عبادت ڪندڙ آهي، آخرت (جي عذاب) کان ڊڄندو آهي ۽ پنهنجي پالڻهار جي ٻاجھ جي اميد رکندو آهي (سو ڀلو آهي يا اهو بي شڪر مشرڪ؟) - (اي پيغمبر) چؤ ته، سمجھ وارا ۽ بي سمجھ (پاڻ ۾) برابر ٿيندا ڇا؟ ڌيان وارا ئي نصيحت وٺندا آهن (۹). چؤ ته، اي منهنجا مومن ٻانهو پنهنجي پالڻهار کان ڊڄو، جن هن دنيا ۾ چڱائي ڪئي، تن ئي لاءِ (آخرت ۾) چڱائي آهي ۽ الله جو ملڪ ويڪرو آهي، رڳو صابرن کي سندن بدلو اُن کٽ ڏبو (۱۰).

قُلْ إِنِّي أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ مُخْلِصًا لَهُ الدِّينَ ۗ وَأُمِرْتُ لِأَنْ
 أَكُونَ أَوَّلَ الْمُسْلِمِينَ ۗ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ
 يَوْمٍ عَظِيمٍ ۗ قُلْ اللَّهُ أَعْبُدُ مُخْلِصًا لَهُ دِينِي ۗ فَاعْبُدُوا مَا
 شِئْتُمْ مِنْ دُونِهِ ۗ قُلْ إِنَّ الْخَاسِرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنْفُسَهُمْ وَ
 أَهْلِيهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَلْذَلِكُ هُوَ الْخَسِرَانِ الْبُيُوتِ ۗ لَمْ يَمَنْ
 فَوْقَهُمْ ظُلٌّ مِنَ النَّارِ وَمِنْ تَحْتِهِمْ ظُلٌّ ۗ ذَلِكَ يُخَوِّفُ اللَّهَ بِهِ
 عِبَادَهُ ۗ يُعْبَادُ فَاتَّقُونِ ۗ وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ
 يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ ۗ الَّذِينَ
 يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ
 وَأُولَئِكَ هُمْ أُولُو الْأَلْبَابِ ۗ أَمْ مَنْ حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ
 فَأَنْتَ تُنْقِذُ مَنْ فِي النَّارِ ۗ لَكِنَّ الَّذِينَ اتَّقَوْا إِذْ لَهُمْ أَعْرُفٌ مِّنْ
 قَوْمِهِمْ أَعْرُفٌ مَّبْنِيَّةٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَعَدَّ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ
 اللَّهُ الْبَيْعَاتِ ۗ أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَلَكَهُ يَنَابِيعٌ
 فِي الْأَرْضِ ثُمَّ يُخْرِجُ بِهِ زَرْعًا مُّخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ ثُمَّ يَهِيجُ فَتَرَاهُ مُصْفَرًّا
 ثُمَّ يَجْعَلُهُ حُطَامًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَذِكْرًا لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ

(اي پيغمبر کين) چؤ ته بيشڪ مون کي حڪم ٿيو آهي ته الله لاءِ (پنهنجي) عبادت خالص ڪري رڳو ان جي عبادت ڪريان (۱۱). ۽ مون کي حڪم ٿيو آهي ته (سڀ کان) پهريون حڪم مڃيندڙ (آءُ ئي) هجان (۱۲). چؤ ته، جيڪڏهن آءُ پنهنجي پالڻهار جي نافرماني ڪريان ته بيشڪ آءُ وڏي ڏينهن جي عذاب کان ڊڄان ٿو (۱۳). چؤ ته، پنهنجي عبادت الله لاءِ خالص ڪري فقط ان جي عبادت ڪريان ٿو (۱۴). پوءِ الله کان سواءِ جنهن کي (اوهين) گهرو تنهن کي پوڄيو (کين) چؤ ته بيشڪ توتي وارا آهي آهن (جن گمراه ٿيڻ سبب) پاڻ کي ۽ پنهنجن گهروارن کي قيامت جي ڏينهن خساري ۾ وڌو. خبردار اهو ئي پڌرو نقصان آهي (۱۵). سندن مٿان باه جون چٽيون ۽ سندن هيٺان به (اهڙا) وڇاڻا هوندا، اهو (عذاب) آهي، جنهن کان الله پنهنجن ٻانهن کي ڊيڄاري ٿو، تنهن ڪري اي منهنجا ٻانهو! مون کان ڊڄو (۱۶). ۽ جن (ماڻهن) بتن جي پوڄا ڪرڻ کان پاسو ڪيو ۽ الله ڏانهن وريا تن لاءِ خوشخبري آهي، پوءِ (اي پيغمبر!) منهنجن انهن ٻانهن کي خوشخبري ڏي (۱۷). جيڪي ڳالهه ٻڌندا آهن، پوءِ ان مان تمام چڱيءَ تي هلندا آهن. اهي (اهي) آهن جن کي الله هدايت ڪئي آهي ۽ اهي ئي عقل وارا آهن (۱۸). ڀلا جنهن تي عذاب جو حڪم ثابت ٿيو (سو بچي سگهندو ڇا؟) تون باه ۾ پيل کي ڇڏائي سگهندين ڇا؟ (۱۹). پر جيڪي پنهنجي پالڻهار کان ڊنا تن لاءِ وڏيون ماڙيون آهن، انهن جي مٿان (هيون) ماڙيون اڏيليون آهن، انهن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن (الله) انهن (اهو) انجام ڪيو آهي. الله انجام نه ڦيرائيندو آهي (۲۰). نه ڏٺو اٿيئي ڇا؟ ته الله آسمان کان پاڻي وسايو، پوءِ ان کي زمين جي چشمن ۾ وهايائين، وري ان سان قسمن قسمن رنگ جي پوک ڄمائيندو آهي، وري سڪي ويندي آهي، پوءِ ان کي زردو ٿيل ڏسندو آهي، وري ان کي ذرا ذرا ڪندو آهي. بيشڪ ان ۾ عقل وارن لاءِ نصيحت آهي (۲۱).

أَفَمَنْ شَرَحَ اللَّهُ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ فَهُوَ عَلَى نُورٍ مِّنْ رَبِّهِ فَوَيْلٌ
 لِلْقَسِيَّةِ قُلُوبِهِمْ مِّنْ ذِكْرِ اللَّهِ أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢٢﴾ اللَّهُ
 نَزَّلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ كِتَابًا مُّتَشَابِهًا مَّثَانِيَ تَقْشَعِرُّ مِنْهُ جُلُودُ
 الَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ ثُمَّ تَلِينُ جُلُودُهُمْ وَقُلُوبُهُمْ إِلَىٰ ذِكْرِ
 اللَّهِ ذَلِكَ هُدَىٰ اللَّهُ يَهْدِي بِهِ مَنْ يَشَاءُ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ
 فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٢٣﴾ أَفَمَنْ يَتَّبِعِ بَوَجهَهُ سُوءَ الْعَذَابِ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ وَقِيلَ لِلظَّالِمِينَ ذُوقُوا مَا كُنتُمْ تَكْسِبُونَ ﴿٢٤﴾ كَذَّبَ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَآتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٥﴾
 فَآذَاهُمْ اللَّهُ الْخِزْيَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْعَذَابُ الْآخِرَةُ
 أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ وَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا
 الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾ قُرْآنًا عَرَبِيًّا غَيْرَ
 ذِي عِوَجٍ لَّعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿٢٨﴾ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلًا فِيهِ
 شُرَكَاءُ مُتَشَاكِسُونَ وَرَجُلًا سَلَمًا لِّرَجُلٍ هَلْ يَسْتَوِينَ مَثَلًا
 الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٩﴾ إِنَّكَ مَيِّتٌ وَإِنَّهُمْ
 مَيِّتُونَ ﴿٣٠﴾ ثُمَّ إِنَّكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عِنْدَ رَبِّكُمْ تَخْتَصِمُونَ ﴿٣١﴾

پلا جنهن جو سينو (دين) اسلام لاءِ الله ڪوليو آهي ۽ اهو پنهنجي پالڻهار جي نور (جي سوجهري) تي هجي (سو سخت دل وارن ڪافرن جهڙو ٿيندو ڇا؟) پوءِ انهن لاءِ ويل آهي، جن جيون دليون الله جي ياد ڪرڻ کان سخت (ٿيون) آهن، اهي پڌريءَ گمراهيءَ ۾ آهن (۲۲). الله تمام چڱي ڳالهه (يعني) اهڙو ڪتاب نازل ڪيو جو هڪ ٻئي جهڙا، (سندس مضمون) دهرائيل آهن، ان (جي بدڻ) کان انهن (ماڻهن) جون ڪلون ڪانڊاريون آهن، جيڪي پنهنجي پالڻهار کان ڊڄندا آهن، وري سندين ڪلون ۽ سندين دليون الله جي ياد ڪرڻ تي ڪثريون ٿينديون آهن. اها الله جي هدايت آهي جنهن کي گهري (تنهن کي) ان سان وات ڏيکاري ٿو ۽ جنهن کي الله گمراه ڪري، تنهن کي ڪو هدايت ڪندڙ ڪونهي (۲۳).

پلا جيڪو قيامت جي ڏينهن پنهنجي منهن سان بچڙي عذاب کي روڪي ٿو (سو ڇٽل جي برابر ٿيندو ڇا؟) ۽ ظالمن کي چئبو ته جيڪي ڪندا هيؤ (تنهن جي سزا) چڪو (۲۴). جيڪي ڪانئن اڳ هئا تن به ڪوڙ پانيو (هو) پوءِ وٺن اُتان عذاب پهتو، جتان ڄاڻندائي نه هئا (۲۵). پوءِ الله کين دنيا جي حياتيءَ ۾ خوارِي چڪائي ۽ بيشڪ، آخرت جو عذاب (تہ) تمام وڏو آهي، جيڪڏهن (اها ڳالهه) ڄاڻن ها (تہ پاڻ کي عذاب کان بچائين ها) (۲۶). ۽ بيشڪ، ماڻهن لاءِ هن قرآن ۾ هر قسم جا مثال بيان ڪياسون، تہ مَنَ آهي نصيحت وٺن (۲۷). قرآن عربي (ٻوليءَ ۾) بي عيب (نازل ڪيوسون) تہ مَنَ آهي ڊڄن (۲۸). الله مثال بيان ٿو ڪري تہ هڪ بانهو جنهن ۾ (گهڻا) بد مزاج (مالڪ) پائيوار آهن ۽ (ٻيو) بانهو خلاصو هڪڙي مڙس جي ملڪيت آهي، مثال ۾ اهي ٻئي (بانها) برابر ٿيندا ڇا؟ سڀ ساراه الله ٿي کي جڳائي، پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۲۹). (اي پيغمبر!) بيشڪ، تون (به) مرندين ۽ بيشڪ آهي (به) مرندا (۳۰) وري بيشڪ، اوهين قيامت جي ڏينهن پنهنجي پالڻهار وٽ پاڻ ۾ جهڳڙو ڪندؤ (۳۱).

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ عَلَى اللَّهِ وَكَذَبَ بِالصِّدْقِ
 إِذْ جَاءَهُ الْبَيِّنَاتُ بَيِّنَاتٍ فِيْ جَهَنَّمَ مَثْوًى لِّلْكَافِرِيْنَ ﴿٣٧﴾ وَالَّذِي جَاءَ
 بِالصِّدْقِ وَصَدَّقَ بِهٖٓ أُوْلَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿٣٨﴾ لَهُمْ مَا
 يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ جَزَاُ الْمَحْسِنِيْنَ ﴿٣٩﴾ لِيَكْفِرَ اللَّهُ
 عَنْهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي عَمِلُوا وَيَجْزِيَهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ
 الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٤٠﴾ أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ وَيُخَوِّفُونَكَ
 بِالَّذِيْنَ مِنْ دُونِهِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٤١﴾
 وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُّضِلٍّ أَلَيْسَ اللَّهُ بِعَزِيزٍ
 ذِي انْتِقَامٍ ﴿٤٢﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ
 وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ اللَّهُ قُلْ أَفَرَأَيْتُمْ مَّا تَدْعُونَ
 مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ أَرَادَنِيَ اللَّهُ بِضُرٍّ هَلْ هُنَّ كَاشِفٰتُ
 ضُرِّيهِ أَوْ أَرَادَنِيَ بِرَحْمَةٍ هَلْ هُنَّ مُمْسِكَتُ رَحْمَتِيْهِ قُلْ
 حَسْبِيَ اللَّهُ عَلَيْهِ يَتَوَكَّلُ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ لِيَقُومِ
 أَعْمَلُوا عَلَىٰ مَكَانَتِكُمْ إِنِّيٰ عَامِلٌ ۗ فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٤٤﴾
 مَنْ يَأْتِيهِ عَذَابٌ يُخْزِيهِ وَيَحِلُّ عَلَيْهِ عَذَابٌ مُّقِيمٌ ﴿٤٥﴾

پوءِ اُن کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي، جنهن الله تي ڪوڙ ناهيو ۽ جڏهن سچو دين وٽس آيو (تڏهن) ان کي ڪوڙ ڄاڻائين؟ ڪافرن جي جاءِ دوزخ ۾ نه آهي ڇا؟ (۳۲). ۽ جنهن سچو دين آندو ۽ (جنهن) کيس سچو ڄاتو، اهي ئي پرهيزگار آهن (۳۳). جيڪي گهرندا سو انهن لاءِ سندن پالڻهار وٽ آهي، پيارن جو بدلو اهو آهي (۳۴). ته جيڪي بچڙا ڪم ڪيائون سي الله کانئن مڙسي ۽ جيڪي چڱا ڪم ڪندا هئا تن بابت سندن (چڱو) اجورو ڪين بدلي ۾ ڏئي (۳۵). الله پنهنجي ٻانهي (محمد ﷺ) کي ڪافي نه آهي ڇا؟ ۽ الله کان سواءِ جيڪي (ٻيا) آهن، تن کان توکي ڊيڄاريندا آهن ۽ جنهن کي الله پلائي تنهن کي ڪو هدايت ڪرڻ وارو نه آهي (۳۶). ۽ جنهن کي الله هدايت ڪري تنهن کي ڪو پلاڻ وارو نه آهي، الله غالب بدلي وٺڻ وارو نه آهي ڇا؟ (۳۷). ۽ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن کانئن پڇين ته اسمانن ۽ زمين کي ڪنهن بڻايو آهي؟ ته ضرور چوندا ته الله. (پوءِ ڪين) ڇو ته الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهيو، تن کي ڏسو (ته سهي) جيڪڏهن الله مون کي ڪا سختي (پهچائڻ) گهري ته اهي اُن جي (پهچايل) سختيءَ جي لاهڻ وارا آهن ڇا؟ يا مون کي ڪو سک (پهچائڻ) گهري ته اهي (بت) سندس (پهچايل) سک جي بند ڪرڻ وارا آهن ڇا؟ (تون ڪين) ڇو ته مون کي الله ڪافي آهي، ڀروسو ڪندڙ مٿس (ئي) ڀروسو ڪندا آهن (۳۸). (ڪين) ڇو ته، اي منهنجي قوم! اوهين پنهنجيءَ جاءِ تي عمل ڪريو، بيشڪ آءُ (به پنهنجيءَ جاءِ تي) عمل ڪندڙ آهيان، پوءِ سگهوئي ڄاڻندؤ (۳۹). ته ڪنهن تي (اهو) عذاب اچي ٿو، جو کيس خوار ڪندو ۽ مٿس هميشه جو عذاب لهي ٿو (۴۰).

إِنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ لِلنَّاسِ بِالْحَقِّ فَمَنِ اهْتَدَىٰ
 فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ
 بِوَكِيلٍ ﴿٣١﴾ اللَّهُ يَتَوَفَّى الْأَنْفُسَ حِينَ مَوْتِهَا وَالَّتِي لَمْ
 تَمُتْ فِي مَنَامِهَا فَيُمْسِكُ الَّتِي قَضَىٰ عَلَيْهَا الْمَوْتَ وَ
 يُرْسِلُ الْأُخْرَىٰ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
 يَتَفَكَّرُونَ ﴿٣٢﴾ أَمِ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ شُفَعَاءَ قُلْ
 أَوْ كُفُوا أَوْ لَا تَسْأَلُونِ شَيْئًا وَلَا يَعْزِلُونَ ﴿٣٣﴾ قُلْ لِلَّهِ
 الشُّفَاعَةُ جَمِيعًا لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ثُمَّ إِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِذَا ذُكِرَ اللَّهُ وَحْدَهُ اشْبَهَتْ قُلُوبُ الَّذِينَ
 لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ ۖ وَإِذَا ذُكِرَ الَّذِينَ مِنْ دُونِهِ إِذَا هُمْ
 يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٣٥﴾ قُلِ اللَّهُمَّ فَاطِرَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ عَلِمَ
 الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا
 فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٣٦﴾ وَلَوْ أَنَّ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مَا فِي الْأَرْضِ
 جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ مِنْ سُوءِ الْعَذَابِ يَوْمَ
 الْقِيَامَةِ ۖ وَبَدَّ اللَّهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَمْ يَكُونُوا يَحْتَسِبُونَ ﴿٣٧﴾

بيشڪ اسان توتي ڪتاب ماڻهن لاءِ سچ سان لائون، پوءِ جيڪو هدايت وارو ٿيو سو خاص پنهنجي (فائدي) لاءِ ۽ جيڪو گمراه ٿيو سو رڳو پنهنجي (نقصان) لاءِ گمراه ٿئي ٿو ۽ تون مٿن ڪو ذميوار نه آهين (۴۱).
 الله ماڻهن جا روح سندن مرڻ جي مهل ڪيندو آهي ۽ جيڪو نه مٿو آهي (تنهن جو روح) سندس ننڊ (جي حالت) ۾ (ڪيندو آهي) پوءِ جنهن تي موت جو حڪم ڪيو اٿس، تنهن کي جهليندو آهي ۽ ان ٻئي کي هڪ مقرر مدت تائين ڇڏيندو آهي. بيشڪ هن ۾ انهن ماڻهن لاءِ نشانينون آهن، جيڪي سوچيندا آهن (۴۲). الله کان سواءِ ٻيا شفاعت ڪرڻ وارا ورتا ائين ڇا؟ (ڪين) چؤ ته، جيتوڻيڪ آهي نڪي ڪجهه اختيار رکندا هجن ۽ نڪي سمجهندا هجن (ته به شفاعت ڪندا ڇا؟) (۴۳). (ڪين) چؤ ته، سڀ شفاعت الله جي (وس) آهي، آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي ان جي آهي (اوهين) وري ڏانهس موٽائبو (۴۴). ۽ جڏهن اڪيلي الله (جي نالي) کي ياد ڪبو آهي (تڏهن) جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن تن جون دليون تهنديون آهن ۽ جڏهن الله کان سواءِ ٻين کي ياد ڪبو آهي، تڏهن انهيءَ ئي مهل آهي سرها ٿيندا آهن (۴۵). (اي پيغمبر!) چؤ ته، اي الله آسمانن ۽ زمين جا پيدا ڪندڙ! ڳجه ۽ ظاهر جا ڄاڻندڙ! تون ئي پنهنجن پانهن جي وچ ۾ جنهن (ڳالهه) بابت (آهي) جهڳڙو ڪندا رهيا (تنهن بابت) نبيرو ڪندين (۴۶). ۽ جيڪي زمين ۾ (مال) آهي سو سڀيئي ۽ ان جيترو ٻيو ساڻس جيڪڏهن ظالمن کي هجي (ته جيڪر) اهو قيامت جي ڏينهن بچڙي عذاب کان (بچڻ لاءِ) بدلو ڏئي چڪن (ته به کائڻ عذاب تري نه سگهندو) ۽ الله جي طرف کان اهڙو (معاملو) انهن لاءِ ظاهر ٿيندو جنهن جو گمان (ٿي) نه رکندا هئا (۴۷).

وَبَدَّ لَهُمْ سَيِّئَاتِ مَا كَسَبُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا يَاجِدُونَ
 يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٤٨﴾ فَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضُرٌّ عَانًا ثُمَّ إِذَا
 خَوَّلَهُ نِعْمَةً مِّمَّا قَالَ إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ بَلْ هِيَ فِتْنَةٌ
 وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٩﴾ قَدْ قَالَهَا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ
 فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٥٠﴾ فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ
 مَا كَسَبُوا وَالَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ هَٰؤُلَاءِ سَيُصِيبُهُمْ سَيِّئَاتُ
 مَا كَسَبُوا وَإِيَّاهُمْ بِهِمْ عَذَابٌ ﴿٥١﴾ أَوْ لَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَبْسُطُ
 الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
 يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ قُلْ يِعْبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ
 لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا
 إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٥٣﴾ وَأَنِيبُوا إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْأَلُوهُ مَنْ
 قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ ثُمَّ لَا تُنصَرُونَ ﴿٥٤﴾ وَابْتَغُوا أَحْسَنَ
 مَا أُنزِلَ إِلَيْكُمْ مِنْ رَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ الْعَذَابُ
 بَغْتَةً وَآنتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٥٥﴾ أَنْ تَقُولَ نَفْسٌ لِيحْسُرْ لِي عَلَىٰ
 مَا فَرَّطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَإِنْ كُنْتُ لَمِنَ السَّخِرِينَ ﴿٥٦﴾

۽ جيڪي بچڙايون ڪمايون هيائون سي انهن لاءِ ظاهر ٿينديون ۽ جنهن (سزا) جون نٿوليون ڪندا هئا، سا کين ويڙهي ويندي (۴۸). پوءِ جڏهن انسان کي ڪا تڪليف پهچندي آهي (تڏهن) اسان کي سڏيندو آهي، وري جڏهن ان کي پاڻ وٽان ڪا نعمت ڏيندا آهيون (تڏهن) چوندو آهي ته، اها رڳو پنهنجيءَ ڄاڻ سان (جا مون ۾ آهي) مون کي ڏني وئي آهي (ائين نه آهي) بلڪ اها (نعمت) آزمائش آهي، پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۴۹). بيشڪ ڪائناتن اڳين (به) اها (ڳالهه) چئي هئي، پوءِ جيڪي (ڪرتوت) ڪيائون ٿي، تن ڪائناتن ڪجهه به (مصيبت) نه تاري (۵۰). پوءِ جيڪي ڪمايائون تنهن جون بچڙايون کين پهتيون ۽ هنن مان (به) جيڪي ظالم آهن، تن جيڪي ڪمايو، تنهن جيون بچڙايون کين (هاڻي) سگهوئي پهچنديون ۽ اهي عاجز ڪرڻ وارا نه آهن (۵۱). نه ڄاتو ائين ڇا ته الله جنهن لاءِ گهرندو آهي، (تنهن جو) رزق ڪشادو ڪندو آهي ۽ (جنهن لاءِ گهرندو آهي تنهن جو) گهٽ ڪندو آهي؟ بيشڪ، هن (ڪم) ۾ انهن ماڻهن لاءِ نشانيون آهن، جيڪي ايمان آڻيندا آهن (۵۲). (منهنجي طرفان انهن کي) چؤ ته، اي منهنجا آهي ٻانهو جن پاڻ تي ظلم ڪيو! (اوھين) الله جي رحمت کان نااميد نه ٿيو، ڇو ته الله سڀ گناهه بخشيندو آهي، بيشڪ اهو ئي بخشڻهار مهربان آهي (۵۳). ۽ پنهنجي پاڻهار ڏانهن ورو ۽ ان کان اڳي سندس فرمان بردار ٿيو جو اوهان وٽ عذاب اچي (۽) وري مدد نه ڏجي (۵۴). ۽ اوهان جي پاڻهار کان اوهان ڏانهن جيڪا بلڪل چڱي شيءِ نازل ڪئي ويئي آهي، تنهن جي انهيءَ کان اڳ تابهداري ڪريو جو اوهان وٽ اوجتو عذاب اچي ۽ اوھين بي خبر هجو (۵۵). (انهيءَ ڪري خدا ڏانهن مهاڙ ڪريو ۽ قرآن جي تابهداري ڪريو) ته متان پوءِ ڪوبه جيءُ چوي ته هاءِ ارمان! جو الله جي دين ۾ سستي ڪيم ۽ بيشڪ (آءُ ته) نٿولين ڪرڻ وارن مان هوس (۵۶).

أَوْ تَقُولَ لَوْ أَنَّ اللَّهَ هَدَانِي لَكُنْتُ مِنَ الْمُتَّقِينَ ﴿٥١﴾ أَوْ
 تَقُولَ حِينَ تَرَى الْعَذَابَ لَوْ أَنَّ لِي كَرَّةً فَأَكُونَ مِنَ
 الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٢﴾ بَلَى قَدْ جَاءَتْكَ آيَاتِي فَكَذَّبْتَ بِهَا وَاسْتَكْبَرْتَ
 وَكُنْتَ مِنَ الْكٰفِرِينَ ﴿٥٣﴾ وَيَوْمَ الْقِيٰمَةِ تَرَى الَّذِينَ كَذَبُوا
 عَلَى اللَّهِ وُجُوهُهُم مُّسْوَدَّةٌ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى
 لِّلْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٥٤﴾ وَيَسْئَلُ اللَّهُ الَّذِينَ اتَّقَوْا بِمَفَازَتِهِمْ لَا
 يَمَسُّهُمُ السُّوءُ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ﴿٥٥﴾ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ
 عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿٥٦﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ
 الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ ﴿٥٧﴾ قُلْ
 أَغْيَبَ اللَّهُ تَأْمُرُونَنِي أَعْبُدُ أَيُّهَا الْجَاهِلُونَ ﴿٥٨﴾ وَلَقَدْ
 أُوحِيَ إِلَيْكَ وَآلِ الَّذِينَ مِن قَبْلِكَ ۗ لَئِنِ اشْرَكْتِ
 لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخٰسِرِينَ ﴿٥٩﴾ بَلِ اللَّهُ
 فَاَعْبُدُوهُ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿٦٠﴾ وَمَا قَدَرُوا اللَّهَ حَقَّ
 قَدْرِهِ ۗ وَالْأَرْضُ جَمِيعًا قَبْضَتُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَالسَّمٰوٰتُ
 مَطْوِيَّٰتٌ بِيَمِينِهِ ۗ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦١﴾

يا چوي ته جيڪڏهن الله مون کي هدايت ڪري ها ته ضرور پرهيزگارن مان تيان ها! (۵۷). يا جڏهن عذاب ڏسي (تڏهن) چوي ته جي منهنجو ٻيو پيرو (دنيا ۾ وڃڻ) ٿئي ته جيڪر پلارن مان تيان! (۵۸). (چئبس ته) هاڻو! بيشڪ تو وٽ منهنجيون نشانيون آيون هيون، پوءِ انهن کي ڪوڙ ڄاڻي ۽ وڏائي ڪيئي ۽ ڪافرن مان ٿئين (۵۹). ۽ قيامت جي ڏينهن تون انهن کي ڏسندين جن الله تي ڪوڙ بدو ته سندن منهن ڪارا ٿيل هوندا. وڏائي ڪندڙن جي جاءِ دوزخ ۾ نه آهي ڇا؟ (۶۰). ۽ جن پرهيزگاري ڪئي، تن کي الله سندن چوٽڪاري جي هنڌ ۾ (دوزخ کان) بچائي پهچائيندو، نڪي کين ڪا مدائي پهچندي ۽ نڪي اهي غمگين ٿيندا (۶۱). الله (ئي) سڀڪنهن شيءِ جو خلقيندڙ آهي ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ جي سنڀال ڪندڙ آهي (۶۲). آسمانن ۽ زمين جون ڪنجيون انهيءَ وٽ ئي آهن ۽ جن الله جي نشانين جو انڪار ڪيو، اهي ئي خساري وارا آهن (۶۳). (کين) چؤ ته اي بي عقلو! مون کي (هيءَ) حڪم ڪندا آهيو ڇا ته الله کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن جي عبادت ڪريان؟ (۶۴). ۽ (اي پيغمبر!) بيشڪ تو ڏانهن وحي ڪيو ويو ۽ جيڪي توکان اڳ (پيا پيغمبر) هئا تن (هرهڪ) ڏانهن (ب)، ته جيڪڏهن (الله سان ڪو) شريڪ مقرر ڪندين ته تنهنجا عمل ضرور ناس ٿيندا ۽ ضرور ٽوٽي وارن مان ٿيندين (۶۵). (ن!) بلڪ رڳو الله جي عبادت ڪر ۽ شڪر ڪرڻ وارن مان هج (۶۶). ۽ (انهن) الله کي جيئن سندس (سڃاڻڻ جو) حق آهي، (تئين) نه سڃاتو. ۽ قيامت جي ڏينهن ساري زمين سندس مٿ ۾ هوندي ۽ آسمان سندس سڄي هٿ ۾ ويڙهيل هوندا، اهو پاڪ آهي ۽ انهيءَ کان مٿانهون آهي، جيڪي ساڻس شريڪ ٺهرائيندا آهن (۶۷).

وَنَفَخَ فِي الصُّورِ فَصَعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ
 إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ ثُمَّ نَفَخَ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ ﴿٣٨﴾
 وَأَشْرَقَتِ الْأَرْضُ بِنُورِ رَبِّهَا وَوُضِعَ الْكِتَابُ وَجَاءَتْ بِالنَّبِيِّينَ
 وَالشُّهَدَاءُ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ وَوَفِّيَتْ
 كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤٠﴾ وَسَيِّقَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ زُمَرًا ۗ حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ فَتَحَتْ
 أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ رُسُلٌ مِّنكُمْ
 يَتْلُونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِ رَبِّكُمْ وَيُنذِرُونَكُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ
 هَذَا قَالُوا ابْلَىٰ وَلَٰكِن حَقَّتْ كَلِمَةُ الْعَذَابِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٤١﴾
 قِيلَ ادْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَلِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوَى
 الْمُتَكَبِّرِينَ ﴿٤٢﴾ وَسَيِّقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا
 حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُمْ فَتَحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا
 سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٤٣﴾ وَقَالُوا
 الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقْنَا وَعَدَاةَ وَأَوْرَثَنَا الْأَرْضَ
 نَتَّبِعُوهُ مِنَ الْجَنَّةِ حَيْثُ نَشَاءُ ۗ فَنِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٤٤﴾

۽ (پهريون ڀيرو) صور ۾ ڦوڪيو ويندو، پوءِ جيڪو به آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪو به زمين ۾ آهي سو (سيڪو) مرنديو پر جنهن لاءِ الله گهريو (سو نه) وري ان ۾ ٻيو ڀيرو ڦوڪبو ته امالڪ ڪٿڙا ٿي (ٻيا) ڏسندا (۶۸). ۽ زمين پنهنجي پالڻهار جي نور سان روشن ٿيندي ۽ (عملن جو) ڪتاب رکبو ۽ پيغمبرن ۽ شاهدن کي اُٿيو ۽ سندن وچ ۾ حق سان فيصلو ڪبو ۽ انهن تي ظلم نه ڪبو (۶۹). ۽ سڀڪنهن ماڻهوءَ جيڪي ڪمايو، تنهن جو پورو بدلو کيس ڏنو ۽ جيڪي ڪندا آهن، تنهن کي الله چڱو ڄاڻندڙ آهي (۷۰). ۽ ڪافرن کي ٽوليون ٽوليون ڪري دوزخ ڏانهن هڪالو، تان جو جڏهن اتي پهچندا (تڏهن) ان جا دروازا کولبا ۽ ان جا داروگا کين چوندا ته، اوهان مان اوهان وٽ ڪي پيغمبر نه آيا هئا ڇا؟ جو اوهان کي اوهان جي پالڻهار جون آيتون پڙهي ٻڌائين ۽ اوهان کي هن ڏينهن جي پيش اچڻ کان ڊيڄارين. چوندا ته، هاڻو! (ايا هئا ڊيڄاريو به هئاڻون) پر ڪافرن تي عذاب جو حڪم ثابت ٿيو آهي (۷۱). (پوءِ انهن کي) چئبو ته دوزخ جي دروازن مان گهڙو منجهس سدائين رهندڙ آهيو، پوءِ وڌائي ڪندڙن جي جاءِ بچڙي آهي! (۷۲). ۽ جيڪي پنهنجي پالڻهار کان ڊنا سي ٽوليون ٽوليون ڪري بهشت ڏانهن روانا ڪيا. تانجو جڏهن اتي ايندا ۽ وري ان جا دروازا کولبا ۽ ان جا داروگا کين چوندا ته اوهان تي سلام هجي، اوهين (هاڻي) خوش رهو پوءِ منجهس هميشه رهڻ لاءِ گهڙو (۷۳). ۽ چوندا ته، سڀ ساراه انهيءَ الله کي جڳائي، جنهن پنهنجو انجام اسان سان پورو ڪيو ۽ اسان کي (هن) زمين جو وارث ڪيائين، بهشت مان جتي وٺندو اٿئون اُتي جڳهه وٺون ٿا. پوءِ عمل ڪندڙن جو اجر (ڪهڙو نه) چڱو آهي (۷۴).

وَتَرَى الْمَلَائِكَةَ حَاقِقِينَ مِنْ حَوْلِ الْعَرْشِ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ
رَبِّهِمْ وَقُضِيَ بَيْنَهُم بِالْحَقِّ وَقِيلَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ٥

سُورَةُ الْمُؤْمِنِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١

لَحْمٍ ١ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ٢ غَافِرِ الذَّنْبِ

وَقَابِلِ التَّوْبِ شَدِيدِ الْعِقَابِ ذِي الطَّوْلِ ٣ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

إِلَيْهِ الْمَصِيرُ ٤ مَا يُجَادِلُ فِي آيَاتِ اللَّهِ إِلَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَا

يَغْرُرُكَ تَقَلُّبُهُمْ فِي الْبِلَادِ ٥ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَ

الْأَحْزَابُ مِنْ بَعْدِهِمْ وَهَمَّتْ كُلُّ أُمَّةٍ بِرَسُولِهِمْ

لِيَأْخُذُوهُ وَجَادِلُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ فَأَخَذْتَهُمْ

فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ ٦ وَكَذَلِكَ حَقَّتْ كَلِمَاتُ رَبِّكَ عَلَى الَّذِينَ

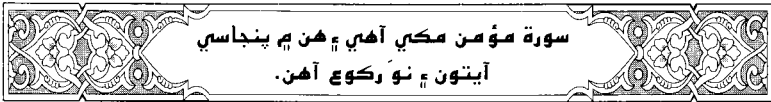
كَفَرُوا وَأَنْتَهُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ٧ الَّذِينَ يَحْمِلُونَ الْعَرْشَ وَمَنْ

حَوْلُهُ يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيُؤْمِنُونَ بِهِ وَيَسْتَغْفِرُونَ

لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا وَسِعْتَ كُلَّ شَيْءٍ رَحْمَةً وَعِلْمًا فَاغْفِرْ

لِلَّذِينَ تَابُوا وَاتَّبَعُوا سَبِيلَكَ وَقِهِمْ عَذَابَ الْجَحِيمِ ٨

۽ ملائڪن کي عرش جي چوڌاري وڪوڙيندڙ ڏسندين پنهنجي پالڻهار جي ساراه سان گڏ پاڪائي بيان ڪندا آهن ۽ انهن جي وچ ۾ انصاف جو حڪم ڪيو ۽ (آخر ۾) چيو ويندو ته سڀ ساراه جهانن جي پالڻهار الله کي جڳائي (۷۵).

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

حم (۱). (هن) ڪتاب جو (هيٺ) لاهڻ الله غالب ڄاڻندڙ وٽان آهي (۲). جو گناه بخشيندڙ ۽ توبه قبول ڪندڙ سخت سزا ڏيندڙ وڏيءَ سگه وارو آهي. ان کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جي لائق نه آهي، ڏانهس ورتو آهي (۳). ڪافرن کان سواءِ الله جي آيتن بابت (ٻيو) ڪوبه تڪرار نه ڪندو آهي، پوءِ شهرن ۾ (واپار لاءِ) سندن اچ وڃ توکي نه ٺڳي (۴). کائڻن اڳ نوح جي قوم ۽ انهن کان پوءِ ٻين (ڪيترن ئي) ٽولين ڪوڙ ڄاتو ۽ سڀڪنهن ٽوليءَ پنهنجي پيغمبر جو ارادو ڪيو ته کيس پڪڙين. ۽ اجايو (ڳالهين) سان جهيڙو ڪندا رهيا ته جيئن ان سان حق کي ٿيڙين، پوءِ کين ورتو، پوءِ منهنجي سزا (ڏيڻ) ڪيئن هئي! (۵). ۽ اهڙيءَ طرح تنهنجي پالڻهار جو حڪم ڪافرن تي ثابت ٿيو ته اهي دوزخي آهن (۶). جيڪي (ملائڪ) عرش کي ڪندا آهن ۽ جيڪي ان جي چوڌاري آهن سي پنهنجي پالڻهار جي پاڪائي ساراه سان گڏ بيان ڪندا آهن ۽ مٿس ايمان آڻيندا آهن ۽ مؤمنن لاءِ بخشش گهرندا آهن، (چوندا آهن ته) اي اسان جا پالڻهار! سڀڪنهن شيءِ کي (پنهنجيءَ) باجه ۽ علم ۾ وڪوڙيو اٿيئي، تنهن ڪري جن توبه ڪئي ۽ تنهنجي واٽ جي تابعداري ڪئي، تن کي بخش ۽ کين دوزخ جي عذاب کان بچاءِ (۷).

رَبَّنَا وَأَدْخِلْهُمْ جَنَّاتٍ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدْتَهُمْ وَمَنْ صَلَحَ
مِّنَ الْبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ۝٨ وَقِهِمُ السَّيِّئَاتِ وَمَنْ تَقِ السَّيِّئَاتِ يَوْمَئِذٍ
فَقَدْ رَجِمْتَهُ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ۝٩ إِنَّ الَّذِينَ
كَفَرُوا ينادُونَ لِمَقْتِ اللَّهِ أَكْبَرُ مِنْ مَّقْتِكُمْ أَنْفُسَكُمْ
إِذْ تُدْعَوْنَ إِلَى الْإِيمَانِ فَتَكْفُرُونَ ۝١٠ قَالُوا رَبَّنَا آمَنَّا
أَشْنَتَيْنِ وَأَحْيَيْتَنَا اشْنَتَيْنِ فَأَعْتَرَفْنَا بِذُنُوبِنَا فَهَلْ إِلَى
خُرُوجٍ مِّنْ سَبِيلٍ ۝١١ ذَلِكُمْ بِأَنَّهُ إِذَا دُعِيَ اللَّهُ وَحْدَهُ
كَفَرْتُمْ وَإِنْ يُشْرَكَ بِهِ تَوَّابُونَ ۝١٢ فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ ۝١٣
هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْآيَاتِ وَيُنزِّلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا
وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ۝١٤ فَادْعُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ
الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ۝١٥ رَفِيعُ الدَّرَجَاتِ ذُو الْعَرْشِ
يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ لِيُنذِرَ
يَوْمَ التَّلَاقِ ۝١٦ يَوْمَ هُمْ بَارِزُونَ لَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ
مِنْهُمْ شَيْءٌ لِّمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ۝١٧

اي اسان جا پالڻهار! کين ان هميشه رهڻ وارن باغن ۾ داخل ڪر، جن جو ساڻن وعدو ڪيو اٿيئي ۽ جيڪو سندن پين ڏاڏن ۽ سندن زالن ۽ سندن اولاد مان سڌريل هجي، تنهن کي به (انهن باغن ۾ داخل ڪر) بيشڪ تون ئي غالب حڪمت وارو آهين (۸). ۽ کين سختين کان بچاءِ ۽ جنهن کي ان ڏينهن ۾ سختين کان بچائڻي تنهن تي بيشڪ رحم ڪيئي ۽ اهو (بچائڻ) وڏي مراد ماڻڻ آهي (۹). بيشڪ، جن ڪفر ڪيو تن کي سڏبو (۽ چئبو) ته الله جو (اوهان تي) ڏمرجڻ اوهان جي پاڻ تي (اڃ جي) ڏمرجڻ کان تمام وڏو آهي، جڏهن جو اوهان کي (دنيا ۾) ايمان ڏانهن سڏبو هو ۽ نه مڃيندا هيؤ (۱۰). چوندا ته، اي اسان جا پالڻهار! اسان کي به پيرا ماريءَ ۽ اسان کي به پيرا جباريءَ، تنهن ڪري (هاڻي) پنهنجي گناهن کي (پڻ) مڃيو سون پوءِ (هاڻي) نڪرڻ جي ڪا واھ (ڪٿي) آهي؟ (۱۱). (چئن) اهو (عذاب اوهان کي) انهيءَ ڪري آهي جو جڏهن (خاص) اڪيلي الله کي سڏبو هو (تڏهن) اوهين انڪار ڪندا هيؤ ۽ جيڪڏهن ساڻس شريڪ ٺهرايو ويندو هو ته (ان ڳالهه کي) مڃيندا هيؤ، پوءِ (اڃ) تمام مٿاهين وڏي الله ئي جو حڪم آهي (۱۲). (الله) اهو آهي جيڪو اوهان کي پنهنجون نشانين ڏيکاريندو آهي ۽ آسمان مان اوهان لاءِ روزي نازل ڪندو آهي ۽ نصيحت رڳو اهو وٺندو جيڪو (الله ڏانهن) موٽندو (۱۳). پوءِ الله لاءِ پنهنجيءَ عبادت کي خالص ڪري ان کي سڏيو، جيتوڻيڪ ڪافر بچان پائين (۱۴). (اهو) مرتبن کي وڏي ڪرڻ وارو (۽) عرش جو صاحب آهي. پنهنجن ٻانهن مان جنهن تي گهرندو آهي، (تنهن تي) پنهنجي حڪم سان وحي موڪليندو آهي ته (اهو) ٻانهو ماڻهن کي الله جي (ملڻ جي) ڏينهن کان ڊيڄاري (۱۵). جنهن ڏينهن آهي (قبرن مان) ٻاهر نڪرندا، انهن جي ڪا به شيءِ الله کان ڳجهي نه رهندي (الله فرمائيندو ته) اڄ ڪنهن جي بادشاهي آهي؟ (وري پاڻ چوندو ته) خاص اڪيلي غالب الله جي (بادشاهي) آهي (۱۶).

الْيَوْمَ تُجْزَى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ لَا ظُلْمَ الْيَوْمَ إِنَّ اللَّهَ
 سَرِيعُ الْحِسَابِ ① وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْأَرْزَاقِ إِذْ الْقُلُوبُ لَدَى
 الْحَنَاجِرِ كَاظِمِينَ هُ مَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ حَمِيمٍ وَلَا شَفِيعٍ
 يُطَاعُ ② يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ ③
 وَاللَّهُ يَقْضِي بِالْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا
 يَقْضُونَ بِشَيْءٍ إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ④ أَوَلَمْ
 يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
 كَانُوا مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا هُمْ أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَآثَارًا فِي
 الْأَرْضِ فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ بِذُنُوبِهِمْ وَمَا كَانَ لَهُمْ مِنَ اللَّهِ
 مِنْ وَاقٍ ⑤ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ
 فَكَفَرُوا فَأَخَذَهُمُ اللَّهُ إِنَّهُ قَوِيٌّ شَدِيدُ الْعِقَابِ ⑥ وَلَقَدْ
 أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا وَسُلْطَنِ مُبِينٍ ⑦ إِلَى فِرْعَوْنَ وَ
 هَامَانَ وَقَارُونَ فَقَالُوا سِحْرٌ كَذَّابٌ ⑧ فَلَمَّا جَاءَهُمْ
 بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا اقْتُلُوا أَبْنَاءَ الَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
 وَاسْتَحْيُوا نِسَاءَهُمْ وَمَا كَيْدُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ⑨

اڄ سڀڪنهن جيءَ کي انهيءَ جو بدلو ڏبو، جيڪي ڪمايو اٿس، اڄ ڪو ظلم ڪونهي، بيشڪ الله جلد حساب وٺڻ وارو آهي (۱۷). ۽ (اي پيغمبر!) کين قيامت جي ڏينهن (جي انهيءَ مهل) کان ڊيچار جنهن مهل (سندين) دليون نرڱهڻن کي ويجهيون ٿينديون (اهي) ڏک ڀريل هوندا، (ان ڏينهن) ظالمن جو نه ڪو دوست ۽ نه ڪو ڀارت ڪندڙ هوندو، جنهن جي ڳالهه مڃجي (۱۸). اکين جي خيانت (واري نگاهه) ۽ جيڪي سينا لڪائيندا آهن، سو (الله) ڄاڻندو آهي (۱۹). ۽ الله انصاف سان حڪم ڪندو آهي ۽ (منڪر) الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهن، سي ڪجهه به حڪم نه ڪندا آهن، چو ته الله ئي ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (۲۰). ملڪ ۾ نه گهڻيا آهن ڇا؟ ته (نهارِي) ڏسن ته انهن جي پڇاڙي ڪهڙيءَ طرح ٿي جيڪي کائڻن اڳ هئا، اهي کائڻن سگهه ۾ ۽ زمين تي نشانين (يعني محلانن جوڙڻ) ۾ تمام ڏاڍا هئا، پوءِ الله سندن گناهن سببان کين پڪڙيو ۽ الله (جي عذاب) کان انهن کي ڪو بچائيندڙ نه هو (۲۱). اها (سزا) هن ڪري هين جو سندن پيغمبر (پڌرن) معجزن سان وٺڻ آيا ٿي، پوءِ انڪار ڪيائون، تنهن ڪري الله کين پڪڙيو، بيشڪ اهو سگهارو سخت سزا ڏيڻ وارو آهي (۲۲). ۽ بيشڪ موسيٰ کي پنهنجن معجزن ۽ پڌريءَ حجت سان موڪليو سون (۲۳). فرعون ۽ هامان ۽ قارون ڏانهن، پوءِ چيائون ته ڪوڙو جادوگر آهي (۲۴). پوءِ جنهن مهل اسان وٽان هنن وٽ سڄي (پيغام) سان آيو، (تنهن مهل) چيائون ته جن مٿس ايمان آندو آهي، تن جا پٽ ڪهو ۽ سندن ڌيئرون جيئريون ڇڏيو ۽ ڪافرن جو فريب ته (نيٺ) غلطيءَ ۾ آهي (۲۵).

وَقَالَ فِرْعَوْنُ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى وَلْيَدْعُ رَبَّهُ إِنِّي
 أَخَافُ أَنْ يُبَدِّلَ دِينَكُمْ أَوْ أَنْ يُظْهِرَ فِي الْأَرْضِ
 الْفُسَادَ ٢٦ وَقَالَ مُوسَى إِنِّي عُذْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ
 مِنْ كُلِّ مُتَكَبِّرٍ لَا يُؤْمِنُ بِيَوْمِ الْحِسَابِ ٢٧ وَقَالَ رَجُلٌ
 مُؤْمِنٌ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَكْتُمُ إِيمَانَهُ أَتَقْتُلُونَ رَجُلًا
 أَنْ يَقُولَ رَبِّيَ اللَّهُ وَقَدْ جَاءَكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ مِنْ رَبِّكُمْ
 وَإِنَّ يَكُ كَاذِبًا فَعَلَيْهِ كَذِبُهُ وَإِنْ يَكُ صَادِقًا يُصِيبْكُمْ
 بَعْضُ الَّذِي يَعِدُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ
 كَذَّابٌ ٢٨ يَقَوْمِ لَكُمْ الْمَلِكُ الْيَوْمَ ظَهْرِيْنَ فِي الْأَرْضِ
 فَمَنْ يَنْصُرُنَا مِنْ بَأْسِ اللَّهِ إِنْ جَاءَنَا قَالَ فِرْعَوْنُ
 مَا أُرِيكُمْ إِلَّا مَا أَرَى وَمَا أَهْدِيكُمْ إِلَّا سَبِيلَ الرَّشَادِ ٢٩
 وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ مِثْلَ
 يَوْمِ الْأَحْزَابِ ٣٠ مِثْلَ دَابِ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَشُعُوبٍ
 وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ وَمَا اللَّهُ يُرِيدُ ظُلْمًا لِلْعِبَادِ ٣١
 وَيَقَوْمِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ يَوْمَ التَّنَادِ ٣٢

۽ فرعون (دربار وارن کي) چيو ته، مون کي ڇڏيو ته موسيٰ کي ڪهان ۽ ڀلي ته پنهنجي رب کي سڏي، بيشڪ آءٌ ڊڄان ٿو ته متان اوهان جو دين مٽائي يا ملڪ ۾ فساد پيدا ڪري (۲۶). ۽ موسيٰ چيو ته بيشڪ مون سڀڪنهن هنيلي (جي لڄائيءَ) کان، جو حساب جي ڏينهن کي نه مڃيندو آهي، پنهنجي پالڻهار ۽ اوهانجي پالڻهار جي پناه ورتي (۲۷). ۽ فرعون جي ماڻهن مان هڪ مؤمن مڙس جو پنهنجو ايمان لڪائيندو هو، (تنهن) چيو ته، اهڙي مڙس کي ڪهو ٿا ڇا جو چوي ٿو ته، منهنجو پالڻهار الله آهي ۽ بيشڪ اوهان وٽ اوهان جي پالڻهار کان (چٽا) معجزا آندا اٿس ۽ جيڪڏهن (کڻي) ڪوڙو هجي ته سندس ڪوڙ (جو وبال) مٿس آهي ۽ جيڪڏهن سچو هوندو ته جيڪو وعدو اوهان سان ڪري ٿو، تنهن مان ڪجهه اوهان کي ضرور پهچندو، ڇو ته جيڪو حد کان لنگهندڙ ڪوڙو هوندو، تنهن کي الله سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۲۸). اي منهنجي قوم! اڄ اوهان جي بادشاهي آهي، ملڪ ۾ (اوهين) غالب آهيو، جيڪڏهن (عذاب) اسان وٽ اچي ته الله جي عذاب کان (بچڻ لاءِ) اسان کي ڪير واهر ڏيندو؟ فرعون چيو ته، جيڪا (چڱي مصلحت) ڏسان ٿو، تنهن کان سواءِ (ٻي) اوهان کي نه ٿو ڏيکاريان ۽ اوهان کي سڏي رستي کان سواءِ (ٻيو رستو) نه ٿو ڏيکاريان (۲۹). ۽ جنهن ايمان آندو هو، تنهن چيو ته اي منهنجي قوم! بيشڪ آءٌ اوهان تي اڳين ٽولين جهڙي (عذاب جي) ڏينهن (اچڻ) کان ڊڄان ٿو (۳۰). جهڙو حال نوح جي قوم ۽ عاد ۽ ثمود ۽ جيڪي کانئن پوءِ هئا، تن جو (ٿيو هو تهڙو متان توهان جو به ٿئي) ۽ الله ٻانهن تي ظلم ڪرڻ نه گهرندو آهي (۳۱). ۽ اي منهنجي قوم! بيشڪ آءٌ اوهان تي هڪ ٻئي کي سڏڻ جي (انهيءَ) ڏينهن (اچڻ) کان ڊڄان ٿو (۳۲).

يَوْمَ تُولَوْنَ مُدْبِرِينَ مِمَّا لَكُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ عَاصِمٍ وَمَنْ يُضِلِلِ
اللَّهُ فَبَالِهٍ مِنْ هَادٍ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ
بِالْبَيِّنَاتِ فَبَارَزْتُمْ فِي شَكِّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلُوبُكُمْ
لَنْ تَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ
مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ﴿٣٢﴾ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَنٍ
أَتَاهُمْ كِبَرٌ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ
اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٍ ﴿٣٣﴾ وَقَالَ فِرْعَوْنُ يَا هَاهُنَا ابْنُ
إِلَى صِرْحَانَ الْعَلِيِّ أَبْلَغُ الْأَسْبَابِ ﴿٣٤﴾ أَسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَأَطْلِعْ
إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لَأظنُّهُ كَاذِبًا وَكَذَلِكَ زُيِّنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ
عَمَلِهِ وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَّا فِي تَبَابٍ ﴿٣٥﴾
وَقَالَ الَّذِي آمَنَ يَقَوْمِ اتَّبِعُونِ أَهْدِيكُمْ سَبِيلَ الرَّشَادِ ﴿٣٦﴾
يَقَوْمِ إِنَّمَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا مَتَاعٌ وَإِنَّ الْآخِرَةَ هِيَ دَارُ
الْقَرَارِ ﴿٣٧﴾ مَنْ عَمِلَ سَيِّئَةً فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَمَنْ
عَمِلَ صَالِحًا مِمَّنْ ذَكَرَ أَوْ أَنْشَى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ
يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ يُرْمَوْنَ فِيهَا فِيهَا بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾

جنهن ڏينهن اوھين پٺيرا ٿي پڇندو، الله کان اوھان کي ڪو بچائڻ وارو نه هوندو ۽ جنهن کي الله ڀلائي ڇڏي تنهن کي ڪو (ستو) رستو ڏيکارڻ وارو ڪونهي (۳۳). ۽ بيشڪ هن کان اڳ اوھان وٽ يوسف معجزن سان آيو هو، پوءِ جيڪي اوھان وٽ آندائين، تنهن کان (اوھين) هميشه شڪ ۾ هيؤ، تان جو جڏهن مٿو (تڏهن) چيو ته ان کان پوءِ (ٻيو) ڪو پيغمبر الله نه موڪليندو. اهڙي طرح جيڪو حد کان لنگهندڙ شڪ ڪندڙ آهي، تنهن کي الله ڀلائيندو آهي (۳۴). انهن کي (ڀلائيندو آهي) جيڪي الله جي نشانين بابت اهڙيءَ حجت کان سواءِ، جا وٺن آئي هجي جهڳڙو ڪندا آهن، (اهو سندن جهڳڙو ڪرڻ) الله وٽ ۽ مومنن وٽ وڏي غضب جهڙي ڳالهه آهي. اهڙيءَ طرح الله سڀڪنهن وڏائي ڪندڙ هٺيلي جي دل تي مهر هڻندو آهي (۳۵). ۽ فرعون چيو ته، اي هامان! مون لاءِ هڪ ماڙي بڻاءِ، ته من (انهن) وٽن سان پهچان (۳۶). آسمانن جي واٽن کي، ته موسيٰ جي معبود ڏانهن نھاريان ۽ بيشڪ آءٌ کيس ڪوڙو پائيندو آهيان ۽ اهڙيءَ طرح فرعون کي سندس بچڙو ڪم چڱو ڪري ڏيکاريو ويو ۽ سڌيءَ واٽ کان جهليو ويو ۽ فرعون جو فریب رڳو تباهيءَ ۾ هو (۳۷). ۽ جنهن ايمان آندو هو، تنهن چيو ته، اي منهنجي قوم! منهنجي تابعداري ڪريو ته (آءٌ) اوھان کي سڌي رستي لايان (۳۸). اي منهنجي قوم! هيءَ دنيا جي حياتي (ٿوري) سامان کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه نه آهي ۽ بيشڪ آخرت ئي سدائين رهڻ جوھنڌ آهي (۳۹). جنهن برو ڪم ڪيو، تنهن کي رڳو اهڙو بدلو ڏبو. ۽ جنهن چڱو ڪم ڪيو خواه مرد هجي خواه عورت ۽ اهو مؤمن (به) هجي ته اهي بهشت ۾ گھڙندا، منجهس ان ڳڻي روزي ڏين (۴۰).

وَيَقَوْمٌ مَالِيٍّ أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ۗ^(٢١)
 تَدْعُونَنِي لِأَكْفُرَ بِاللَّهِ وَأَشْرِكَ بِهِ مَا لَيْسَ لِي بِهِ عِلْمٌ
 وَأَنَا أَدْعُوكُمْ إِلَى الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ ۗ^(٢٢) لَأَجْرَمَ أَنَّمَا تَدْعُونَنِي
 إِلَيْهِ لَيْسَ لَهُ دَعْوَةٌ فِي الدُّنْيَا وَلَا فِي الْآخِرَةِ وَأَنْ مَرَدْنَا
 إِلَى اللَّهِ وَأَنْ الْمُسْرِفِينَ هُمْ أَصْحَابُ النَّارِ ۗ^(٢٣) فَسْتَذْكُرُونَ
 مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأَفِئْضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ
 بِالْعِبَادِ ۗ^(٢٤) فَوَقَّهُ اللَّهُ سَيِّئَاتٍ مَا مَكَرُوا وَوَحَاقَ
 بِأَلِ فِرْعَوْنَ سُوءَ الْعَذَابِ ۗ^(٢٥) النَّارُ يُعْرَضُونَ عَلَيْهَا
 غُدُوًّا وَعَشِيًّا وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ أَدْخِلُوا آلَ
 فِرْعَوْنَ أَشَدَّ الْعَذَابِ ۗ^(٢٦) وَإِذْ يَتَحَاجَّوْنَ فِي النَّارِ
 فَيَقُولُ الضُّعْفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ
 تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا نَصِيبًا مِّنَ النَّارِ ۗ^(٢٧)
 قَالَ الَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُلٌّ فِيهَا إِنَّ اللَّهَ قَدِ حَكَّمَ
 بَيْنَ الْعِبَادِ ۗ^(٢٨) وَقَالَ الَّذِينَ فِي النَّارِ لِخِزْنَةِ جَهَنَّمَ
 ادْعُوا رَبَّكُمْ يُخَفِّفْ عَنَّا يَوْمًا مِّنَ الْعَذَابِ ۗ^(٢٩)

۽ اي منهنجي قوم! مون کي ڇا (تسو) آهي جو (آءُ) اوهان کي چوٽڪاري ڏانهن سڏيان ٿو ۽ (اوهين) مون کي باه ڏانهن سڏيو ٿا؟ (۴۱). اوهين مون کي سڏيو ٿا ته الله جو انڪار ڪريان ۽ ساڻس اهڙي شيءِ شريڪ ٺهرايان جنهن (جي حقيقت) جي مون کي ڄاڻپ نه آهي ۽ آءُ اوهان کي غالب بخشڻهار ڏانهن سڏيان ٿو (۴۲). بلاشڪ اوهين مون کي انهيءَ ڏانهن سڏيو ٿا، جنهن کي دنيا ۽ آخرت ۾ سڏڻ جو ڪو حق نه آهي ۽ بيشڪ اسان جو موٽڻ الله ڏانهن آهي ۽ بيشڪ حد کان لنگهندڙ ئي دوزخي آهن (۴۳). پوءِ جيڪي اوهان کي چوان ٿو، سو سگهو ياد ڪندؤ ۽ (آءُ) پنهنجو ڪم الله کي سونپيان ٿو، چو ته الله ٻانهن (جي حال) کي ڏسندڙ آهي (۴۴). پوءِ جيڪي ڦٽل ستياڻون تن جي بچڙائيءَ کان الله کيس بچايو ۽ فرعون جي ماڻهن کي بچڙي عذاب ويڙهيو (۴۵). جا باه آهي، جنهن تي صبح ۽ سانجهيءَ جو کين حاضر ڪبو آهي ۽ جنهن ڏينهن قيامت قائم ٿيندي، (تنهن ڏينهن ڪم ڪبو ته) فرعونين کي سخت عذاب ۾ گهيريئو (۴۶). ۽ (ياد ڪر) جڏهن باه ۾ هڪ ٻئي سان جهڳڙو ڪندا (تڏهن) هيٺا هنيڻن کي چوندا ته بيشڪ اسين اوهان جا تابعدار هئاسون، تنهن ڪري باه (جي عذاب) مان ڪو حصو اوهين اسان کان تارڻ وارا آهيو (يا نه)؟ (۴۷). هيٺا چوندا ته بيشڪ اسين (پاڻ) سڀ منجهس (پيل) آهيون، چو ته الله ٻانهن جي وچ ۾ نيرو ڪري چڪو آهي (۴۸). ۽ دوزخي دوزخ جي داروغن کي چوندا ته اوهين پنهنجي پاڻهار کي عرض ڪيو ته اسان کان هڪڙو ڏينهن ڪجهه عذاب هلاڪو ڪري (۴۹).

قَالُوا أَوْلَم تَك تَأْتِيكُمْ رُسُلُكُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا بَلَىٰ
 قَالُوا فَاذْعُوا وَمَا دَعَا الْكٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلٰلٍ ۗ۵٠
 إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا
 وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ ۗ۵١ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ
 مَعذِرَتُهُمْ وَلَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ۗ۵٢ وَلَقَدْ
 اتَيْنَا مُوسَى الْهُدَىٰ وَأَوْرَثْنَا بَنِي إِسْرٰءِيلَ الْكِتٰبَ ۗ۵٣
 هُدًى وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ۗ۵٤ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ
 اللَّهِ حَقٌّ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ
 بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ ۗ۵٥ إِنَّ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ
 اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطٰنٍ أَتٰهُمْ إِنْ فِي صُدُورِهِمْ إِلَّا كِبْرٌ
 مَّا هُمْ بِبَالِغِيهِ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ
 الْبَصِيرُ ۗ۵٦ لَخَلَقُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ أَكْبَرُ مِنْ خَلْقِ
 النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ۗ۵٧ وَمَا
 يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَ
 عَمِلُوا الصَّٰلِحٰتِ وَلَا الْمَسِيءُ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ۗ۵٨

(داروغا) چوندا ته اوهان جا پيغمبر (پڌرن) معجزن سان اوهان وٽ نه ايندا هئا ڇا؟ چوندا ته هاڻو (ايندا هيا) (داروغا) چوندا ته پوءِ (اوهين) پاڻ پڪاريو ۽ ڪافرن جو پڪارڻ رڳو گمراهيءَ ۾ آهي (۵۰). بيشڪ اسين پنهنجن پيغمبرن جي ۽ مؤمنن جي دنيا جي حياتيءَ ۾ ضرور مدد ڪندا سون ۽ جنهن ڏينهن شاهد ڪڙا ٿيندا (تنهن ڏينهن به مدد ڪنداسون) (۵۱). جنهن ڏينهن ظالمن کي سندن بهانو نفعو نه ڏيندو ۽ کين لعنت آهي ۽ انهن لاءِ (اُتي) بچڙي جاءِ آهي (۵۲). ۽ بيشڪ موسيٰ کي هدايت ڏني سون ۽ بني اسرائيل کي ڪتاب جو وارث ڪيوسون (۵۳). جو ڏيان وارن جي سمجهائڻ ۽ نصيحت ڏيڻ لاءِ آهي (۵۴). پوءِ (اي پيغمبر!) صبر ڪر، ڇو ته الله جو وعدو سچو آهي ۽ پنهنجي گناه جي بخشش گهر ۽ صبح ۽ سانجهيءَ جو پنهنجي پالڻهار جي ساراھ سان گڏ پاڪائي بيان ڪر (۵۵). بيشڪ جيڪي الله جي آيتن بابت (انهيءَ) حجت بنا جا وٺن اُتي هجي جهڳڙو ڪندا آهن، تن جي سينن ۾ وڏائيءَ (جي ارادي) کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه نه آهي، جنهن کي اهي پهچڻ وارا نه آهن. پوءِ الله جي پناه گهر، ڇو ته اهو ٻڌندڙ ڏسندڙ آهي (۵۶). بيشڪ آسمانن ۽ زمين جي بڻاوت ماڻهن جي پيدا ڪرڻ کان تمام وڏي آهي، پر گهڻا ماڻهو نه ڄاڻيندا آهن (۵۷). ۽ اندو ۽ سڄو (پاڻ) ۾ برابر نه آهي ۽ (نڪي) جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا (سي) ۽ نڪي مدائيءَ ڪرڻ وارو (برابر آهن) اوهين گهٽ نصيحت وٺندا آهيو (۵۸).

إِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ
 لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٥٩﴾ وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ
 إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ
 دُخْرَيْنَ ۗ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ اللَّيْلَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ
 وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا ۗ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَ
 لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٦٠﴾ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ خَالِقُ
 كُلِّ شَيْءٍ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ فَآتَىٰ تَوْفُوكُونَ ﴿٦١﴾ كَذَلِكَ
 يُؤْفِكُ الَّذِينَ كَانُوا يُبَايِعُوا اللَّهَ يَجْحَدُونَ ﴿٦٢﴾ اللَّهُ
 الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ قَرَارًا وَالسَّمَاءَ بِنَاءً ۗ وَصَوَّرَكُمْ
 فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ ۗ وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ ۗ ذَلِكُمْ
 اللَّهُ رَبُّكُمْ ۗ فَتَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٣﴾ هُوَ
 الْحَيُّ ۗ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ فَادْعُوهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ۗ
 الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ إِنِّي نُهِيتُ أَنْ أَعْبُدَ
 الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۗ لَمَّا جَاءَنِيَ الْبَيِّنَاتُ
 مِنْ رَبِّي ۗ وَأُمِرْتُ أَنْ أُسْلِمَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٦٥﴾

بیشڪ قیامت ضرور اچڻي آهي، منجهس ڪو شڪ نه آهي، پر گهڻا ماڻهو ويساه نه آڻيندا آهن (۵۹). ۽ اوهان جو پالڻهار فرمائي ٿو ته، اوهين مون کان دعا گهرو ته اوهان جي دعا قبول ڪريان، بیشڪ جيڪي منهنجي عبادت کان وڌائي ڪندا آهن، سي خوار ٿي دوزخ ۾ سگهڻي گهڙندا (۶۰). الله اهو آهي، جنهن اوهان لاءِ رات کي پيدا ڪيو ته منجهس آرام وٺو ۽ ڏينهن کي (اوهان جي هڪ ٻئي کي) ڏسڻ لاءِ (پيدا ڪيو) بیشڪ الله ماڻهن تي (وڏي) فضل (ڪرڻ) وارو آهي، پر گهڻا ماڻهو شڪر نه ڪندا آهن (۶۱). اهو الله اوهان جو پالڻهار، هر شيءِ کي خلقيندڙ آهي. ان کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جي لائق نه آهي پوءِ اوهين ڪيڏانهن ڦيرايو ويندا آهيو؟ (۶۲). اهڙيءَ طرح اهي (سنئين وات کان) ڀلاڻا آهن جن الله جي آيتن جو انڪار ٿي ڪيو (۶۳). الله اهو آهي، جنهن اوهان لاءِ زمين کي آرام جو هنڌ ۽ آسمان کي ڇت بڻايو ۽ اوهان جي شڪل ٺاهيائين، پوءِ اوهان جون شڪليون تمام چڱيون بڻايائين ۽ اوهان کي سنئين شين مان روزي ڏنائين، اهو الله اوهان جو پالڻهار آهي، پوءِ جهانن جو پالڻهار وڏيءَ برڪت وارو آهي (۶۴). اهو (سدائين) جيئرو آهي، ان کان سواءِ ڪو عبادت جو لائق نه آهي، تنهن کي ان لاءِ (پنهنجيءَ) عبادت کي خالص ڪري کيس سڏيو، سڀ ساراه خاص جهانن جي پالڻهار الله کي جڳائي (۶۵). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته الله کان سواءِ جن کي (اوهين) سڏيندا آهيو، تن جي پوڄڻ کان، جڏهن منهنجي پالڻهار وٽان مون وٽ (صاف) نشانيون آيون (تڏهن انهيءَ وقت) بیشڪ اڻ جهليو ويو آهيان ۽ مون کي حڪم ڪيو ويو آهي ته جهانن جي پالڻهار جو فرمانبردار هجان (۶۶).

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ تَرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ عَلَقَةٍ
ثُمَّ يُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُوا أَشَدَّكُمْ ثُمَّ لِتَكُونُوا شِيُوخًا ٤٥
وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفَّى مِنْ قَبْلٍ وَلِتَبْلُغُوا أَجَلًا مُسَمًّى وَلَعَلَّكُمْ
تَعْقِلُونَ ٤٦ هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّا
يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ٤٧ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَجَادِلُونَ فِي
آيَاتِ اللَّهِ أَتَىٰ يَصْرِفُونَ ٤٨ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِالْكِتَابِ وَبِهَا
أَرْسَلْنَا بِهِ رُسُلًا تَسَوَّفَ يَعْلَمُونَ ٤٩ إِذِ الْأَغْلُلُ فِي
أَعْنَاقِهِمْ وَالسَّلْسِلُ يُسْحَبُونَ ٥٠ فِي الْحَمِيمِ ٥١ ثُمَّ فِي
النَّارِ يُسْجَرُونَ ٥٢ ثُمَّ قِيلَ لَهُمْ آيِنَ مَا كُنْتُمْ تُشْرِكُونَ ٥٣
مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالُوا ضَلُّوا عَنَّا بَلْ لَمْ نَكُنْ نَدْعُوا مِنْ
قَبْلُ شَيْئًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ الْكٰفِرِينَ ٥٤ ذٰلِكُمْ بِمَا كُنْتُمْ
تَفْرَحُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْرَحُونَ ٥٥
أَدْخُلُوا أَبْوَابَ جَهَنَّمَ خٰلِدِينَ فِيهَا فَبِئْسَ مَثْوًى
الْمُتَكَبِّرِينَ ٥٦ فَاصْبِرْ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ ٥٧ فَاِمَّا نُرِيَنَّكَ
بَعْضَ الَّذِي نَعَدُهُمْ أَوْ نَتَوَقَّيَنَّكَ فَإِلَيْنَا يَرْجِعُونَ ٥٨

(الله) اهو آهي، جنهن اوهان کي مٽيءَ مان بڻايو، وري نطفي مان وري رت جي دڳ مان وري اوهان کي ٻار ڪري ڪڍي ٿو وري (وڏو ڪري ٿو) ته پيل (اوهين) پنهنجي پوريءَ جوانيءَ کي پهچو، وري (وڏو ڪري ٿو) ته پيل ٻيڙيا ٿيو، اوهان مان ڪو (ان کان) اڳ ماربو آهي. ۽ (ڪن کي ڇڏي ٿو) ته مقرر مدت کي پهچو ۽ ته من اوهين سمجهو (۶۷). (الله) اهو آهي، جيڪو جياريندو آهي ۽ ماري ڏنو آهي، پوءِ جڏهن ڪنهن ڪم جو حڪم ڪندو آهي، تڏهن ان کي رڳو چونڊو آهي ته ٿيءُ ته ٿي پوندو آهي (۶۸). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏٺو ائيني ڇا جيڪي الله جي آيتن بابت جهڳڙو ڪندا آهن؟ (اهي) ڪيڏانهن ڦيرايا ويندا آهن؟ (۶۹). جن ڪتاب کي ڪوڙو ڄاتو ۽ جنهن (شيءَ) سان پنهنجن پيغمبرن کي موڪليوسون تنهن کي (بر)، سي سگهوئي ڄاڻندا (۷۰). جڏهن سندن ڳچين ۾ ڳٽ ۽ زنجير (هوندا) آهي گهلبا (۷۱). تهڪندڙ پاڻيءَ ۾، وري باه ۾ ٽچڪايا ويندا (۷۲). وري کين چئبو ته جيڪي اوهين شريڪ ٺهرائيندا هيو، سي ڪٿي آهن؟ (۷۳). الله ڌاران (بيا) - (اهي) چوندا ته اسان (جي نظر) کان گم ٿي ويا، بلڪ اسين ته ڪنهن شيءِ کي به اڳي نه پوڄيندا هئاسون، اهڙيءَ طرح الله ڪافرن کي گمراه ڪندو آهي (۷۴). اها (سزا) انهيءَ سببان آهي، جو اوهين زمين ۾ ناحق خوشيءَ (سبب آڪڙ) ڪندا هيو ۽ هن سببان (بر) جو اوهين لاڏ ڪندا هيو (۷۵). (هاڻي) دوزخ جي دروازن مان گهڙو! منجهس سدائين رهندڙ (اهيو)، پوءِ (ڏسو ته دوزخ) هنيلن جي بچڙي جاءِ آهي (۷۶). پوءِ (اي پيغمبر! تون) صبر ڪر، بيشڪ الله جو وعدو سچو آهي، پوءِ جيڪڏهن کين جيڪو انجام ڏيون ٿا، تنهن مان ڪجهه توکي (دنيا ۾) ڏيکاريون يا (عذاب جي ظاهر ٿيڻ کان اڳ) تو کي وفات ڏيون ته (بر نيڪ) اسان ڏانهن موٽائبا (۷۷).

وَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَنْ قَصَصْنَا عَلَيْكَ
 وَمِنْهُمْ مَنْ لَمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ
 بآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ فَإِذَا جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ فُضِيَ بِالْحَقِّ وَخَسِرَ
 هُنَالِكَ الْمُبْطِلُونَ ٥١ اللَّهُ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ الْأَنْعَامَ
 لِتَرْكَبُوا مِنْهَا وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ٥٢ وَلَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَ
 لِتَبْلُغُوا عَلَيْهَا حَاجَةً فِي صُدُورِكُمْ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ
 تُحْمَلُونَ ٥٣ وَيُرِيكُمْ آيَاتِهِ فَأَيُّ آيَاتِ اللَّهِ تُنْكِرُونَ ٥٤
 أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَانُوا أَكْثَرٍ مِنْهُمْ وَأَشَدَّ قُوَّةً وَ
 أَشَارًا فِي الْأَرْضِ فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ٥٥
 فَلَمَّا جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَرَحُوا بِمَا عِنْدَهُمْ مِنَ الْعِلْمِ
 وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا يهْتَفُونَ ٥٦ فَلَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا
 قَالُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَحْدَهُ وَكَفَرْنَا بِمَا كُنَّا بِهِ مُشْرِكِينَ ٥٧
 فَلَمْ يَكُ يَنْفَعُهُمْ إِيْمَانُهُمْ لَمَّا رَأَوْا بَأْسَنَا سُنَّتَ اللَّهُ
 الَّتِي قَدْ خَلَتْ فِي عِبَادِهِ وَخَسِرَ هُنَالِكَ الْكَافِرُونَ ٥٨

۽ بيشڪ تو کان اڳ ڪيترائي پيغمبر موڪلياسون، منجهانئن ڪنهن جو احوال تو کي بيان ڪيوسون ۽ منجهانئن ڪنهن جو احوال تو کي بيان نه ڪيوسون ۽ ڪنهن به پيغمبر کي الله جي حڪم کان سواءِ ڪنهن (به) معجزو آڻڻ (جو اختيار) نه هو، پوءِ جڏهن الله جو حڪم آيو، (تڏهن) انصاف سان فيصلو ڪيو ويندو ۽ اُتي ڪوڙن نقصان پاتو (۷۸). الله اهو آهي جنهن اوهان لاءِ ڍور پيدا ڪيا ته انهن مان ڪن تي چڙهو ۽ منجهانئن ڪي کائيندا آهيو (۷۹). ۽ منجهن اوهان لاءِ گهڻا فائدا آهن ۽ ته مٿن چڙهي انهيءَ مطلب کي، جو اوهان جي دلين ۾ آهي، سو پورو ڪريو ۽ مٿن ۽ ٻيڙين تي اوهان کي چاڙهيو آهي (۸۰). ۽ (الله) اوهان کي پنهنجيون نشانيون ڏيکاريندو آهي، پوءِ الله جي ڪهڙي (ڪهڙي) نشانين کان انڪار ڪندؤ (۸۱). پوءِ زمين ۾ نه گهميا آهن ڇا؟ جو نهارين ته جيڪي کائڻ اڳ هئا تن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي؟ (جو) کائڻ گهڻا هئا ۽ سگهه ۾ ۽ زمين تي نشانين (جي ڇڏڻ) ۾ تمام ڏاڍا هئا. پوءِ جيڪي (ڪرتوت) ڪيائون تن کائڻ ڪجهه به نه تاريو (۸۲). پوءِ جنهن مهل سندن پيغمبر معجزن سان وٽن آيا (تنهن مهل) جيڪا (گذران جي) ڄاڻ وٽن هئي، تنهن سببان خوش ٿيا ۽ جنهن (ڳالهه) تي نٿوليون ڪندا هئا، تنهن (جي بچڙائيءَ) کين ويڙهيو (۸۳). پوءِ جنهن مهل اسان جو عذاب ڏنائون (تنهن مهل) چيائون ته اڪيلي الله تي ايمان آندوسون، ۽ جنهن شيءِ کي (ساڻس) شريڪ مقرر ڪندا هياسون تنهن جا منڪر ٿيا سون (۸۴). پوءِ جڏهن اسان جو عذاب ڏنائون (تڏهن) سندن ايمان آڻڻ کين فائدو ڪڏهن نه ڏنو (اهو) الله جو دستور آهي جو سندس ٻانهن ۾ هليو ايندو آهي ۽ اُن هنڌ ڪافر توتي وارا ٿيا (۸۵).

سُورَةُ حَمِّ السَّجْدَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١

حَمَّ ١ تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ٢ كَتَبْتُ فَصَلْتُ آيَتَهُ قُرْآنًا

عَرَبِيًّا لِّقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ٣ بَشِيرًا وَنَذِيرًا فَأَعْرَضَ أَكْثَرُهُمْ فَهُمْ

لَا يَسْمَعُونَ ٤ وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِيْ أَكْتُمٍ مَّمَاتٌ دُعُونَا إِلَيْهِ وَفِي

أَذَانِنَا وَقُرُوءٍ مِّنْ بَيْنِنَا وَبَيْنِكَ حِجَابٌ فَاعْمَلْ إِنَّا نَحْمِلُونَ ٥

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَىٰ أَنَّمَا إِلَهُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ

فَاسْتَقِيمُوا إِلَيْهِ وَاسْتَغْفِرُوهُ ٦ وَوَيْلٌ لِّلْمُشْرِكِينَ ٧ الَّذِينَ

لَا يُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ كَافِرُونَ ٨ إِنَّ الَّذِينَ

آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ٩ قُلْ إِنِّي كُنتُ

مِنَ الْكَافِرِينَ ١٠ وَالَّذِي خَلَقَ الْأَرْضَ فِي يَوْمَيْنِ وَتَجْعَلُونَ لَهُ

أَنْدَادًا ١١ ذَلِكَ رَبُّ الْعَالَمِينَ ١٢ وَجَعَلَ فِيهَا رِوَاسِيًا مِّنْ فَوْقِهَا

وَبَرَكَ فِيهَا وَقَدَّرَ فِيهَا أَمْوَاطَهَا فِي أَرْبَعَةِ أَيَّامٍ سَوَاءً

لِّلسَّابِقِينَ ١٣ ثُمَّ اسْتَوَىٰ إِلَى السَّمَاءِ وَهِيَ دُخَانٌ فَقَالَ

لَهَا وَاللَّأَرْضِ انْتِيَاطِعَا أَوْ كُرْهُمَا ١٤ قَالَتَا إِنَّا طَائِعَتَانِ ١٥

سورة حم سجده مڪي آهي ۽ هن ۾
چوونجاه آيتون ۽ چھ رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

حم (۱). (هن ڪتاب جو الله) باجهاري مهربان وٽان نازل ٿيڻ
آهي (۲). (هيءُ اهڙو) ڪتاب آهي، جو سندس آيتون ڪولي بيان ڪيون
ويون آهن، قرآن عربيءَ ۾، سمجھ وارن ماڻهن لاءِ آهي (۳). جو خوشخبري
ڏيندڙ ۽ ڊيچاريندڙ آهي، پوءِ گهڻن ماڻهن منهن موڙيو تنهن ڪري آهي (ان
کي) ٻڌندائي نه آهن (۴). ۽ چوندا آهن ته جنهن ڏانهن اسان کي سڏيندو
آهين، تنهن کان اسان جيون دليون پردي ۾ آهن ۽ اسان جي ڪنن ۾
گهٻرائي آهي ۽ اسان جي ۽ اوهان جي وچ ۾ اوت آهي. تنهن ڪري (تون
پنهنجيءَ طرح) ڪم ڪر، بيشڪ اسين (پنهنجيءَ طرح) ڪم ڪرڻ
وارا آهيون (۵). (اي پيغمبر! ڪين) چئو ته آءُ (به) اوهان ئي جهڙو ماڻهو
آهيان، (مگر) مون ڏانهن وحي ڪيو ويندو آهي ته اوهان جو معبود هڪ
خدا آهي، تنهن ڪري ڏانهن سڏا متوج ٿيو ۽ کانئس بخشش گهرو ۽
(انهن) مشرڪن لاءِ ويل آهي (۶). جيڪي زڪوٰه نه ڏيندا آهن ۽ آهي
آخرت کي (به) نه مڃيندا آهن (۷). بيشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم
ڪيا تن لاءِ اڻ ڪٽ اجر آهي (۸). (اي پيغمبر ڪين) چئو ته، اوهين ان
(الله) جو انڪار ڪندا آيو ڇا جنهن زمين کي ٻن ڏينهن ۾ بڻايو؟ ۽ ان
لاءِ (ٻين کي) شريڪ بڻائيندا آهيو، اهو (الله) جهانن جو پالڻهار آهي (۹).
۽ ان (زمين) ۾ مٿانئس پڪا جبل بڻايائين ۽ منجهس برڪت رکيائين ۽
چئن ڏينهن ۾ منجهس اُن (جي رهاڪن) جو قوت مقرر ڪيائين.
پڇندڙن لاءِ برابر (ڪولي بيان ڪيو ويو) آهي (۱۰). وري آسمان ڏانهن توجه
ڪيائين ۽ اهو (ان وقت) دونهون هو، پوءِ اُن کي ۽ زمين کي چيائين ته
خوشيءَ سان خواهه مجبوريءَ سان (وجود ۾) اچو (ٻنهي) چيو ته، خوشيءَ
سان ايا سون (۱۱).

فَقَضَاهُنَّ سَبْعَ سَوَاتٍ فِي يَوْمَيْنِ وَأَوْحَىٰ فِي كُلِّ سَمَاءٍ أَمْرَهَا
وَرَبِّنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا بِصَابِرٍ وَحِفْظًا ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ
الْعَلِيِّ ﴿١١﴾ فَإِنْ أَعْرَضُوا فَقُلْ أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ
عَادٍ وَثَمُودَ ﴿١٢﴾ إِذْ جَاءَهُمُ الرُّسُلُ مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ وَمِنْ
خَلْفِهِمْ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ قَالُوا لَوْ شَاءَ رَبُّنَا لَأَنْزَلَ مَلَائِكَةً
فَاتَّابِنَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كُفْرًا ﴿١٣﴾ فَأَمَّا عَادُ فَاسْتَكْبَرُوا فِي
الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَقَالُوا مَنْ أَشَدُّ مِنَّا قُوَّةً أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ
الَّذِي خَلَقَهُمْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَكَانُوا بِآيَاتِنَا يَجْحَدُونَ ﴿١٤﴾
فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا فِي أَيَّامٍ نَحْسَاتٍ لِنَنْذِرَهُمْ
عَذَابَ الْخِزْيِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلَعَذَابُ الْآخِرَةِ أَخْزَىٰ وَهُمْ
لَا يُبْصِرُونَ ﴿١٥﴾ وَأَمَّا ثَمُودُ فَهَدَيْنَاهُمْ فَاسْتَحَبُّوا الْعِجْلَ عَلَى الْهُدَىٰ
فَأَخَذَتْهُمُ صَاعِقَةُ الْعَذَابِ الْهُونِ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿١٦﴾ وَ
تَجِدِنَا الَّذِينَ آمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿١٧﴾ وَيَوْمَ يُحْشَرُ أَعْدَاءُ
اللَّهِ إِلَى النَّارِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٨﴾ حَتَّىٰ إِذَا مَا جَاءُوهَا شَهِدَ
عَلَيْهِمْ سَعُهُمْ وَأَبْصَارُهُمْ وُجُودُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾

پوءِ (بين) ٻن ڏينهن ۾ انهن کي ست آسمان بڻايائين ۽ سڀ ڪنهن آسمان ۾ ان (جي ڪم) جو حڪم موڪليائين ۽ دنيا جي آسمان کي (تارن جي) ڏيڻ سان سينگاريو سون ۽ (شيطانن کان انهيءَ جي) حفاظت ڪئي سون، اها (الله) غالب ڄاڻندڙ جي رت آهي (۱۲). پوءِ جيڪڏهن (اهي) منهن موڙين ته ڇو ته اوهان کي اهڙي عذاب کان ڊيڄاريم جهڙو عاد ۽ ثمود جو عذاب (هو) (۱۳). جڏهن پيغمبر سندن اڳيان ۽ سندن پويان انهن وٽ آيا (پيغمبرن چيو) ته الله کان سواءِ (بشي) ڪنهن جي عبادت نه ڪريو، چيائون ته جيڪڏهن اسان جو پالڻهار گهري ها ته ضرور ملائڪن کي موڪلي ها! تنهن ڪري (اوهين) جنهن سان موڪليا ويا آهيو، تنهن کي بيشڪ اسين مڃڻ وارا نه آهيون (۱۴). پوءِ عاد (وارن) زمين ۾ ناحق وڌائي ڪئي ۽ چيائون ته طاقت ۾ اسان کان وڌيڪ ڏاڍو ڪير آهي؟ نه ڏٺو ائين ڇا ته اهو الله جنهن کين پيدا ڪيو سو طاقت ۾ کانئن وڌيڪ ڏاڍو آهي؟ ۽ (اهي) اسان جي نشانين جو انڪار ڪندا رهيا (۱۵). تنهن ڪري منحوس ڏينهن ۾ مٿن سخت واءُ موڪليو سون ته کين دنيا جي حياتيءَ ۾ خوريءَ وارو عذاب چڪايون ۽ بيشڪ آخرت جو عذاب ته وڌيڪ خراب ڪندڙ آهي ۽ انهن کي (ڪا) مدد نه ڏني (۱۶). ۽ باقي ثمود (قوم)، سو انهن کي (ستو) رستو ڏيکاريو سون، پوءِ هدايت کان انڌائيءَ کي پسند ڪيائون. پوءِ خوار ڪندڙ عذاب جي (سخت) ڪڙڪي کين پڪڙيو، انهيءَ ڪري جو (بچڙائي) ڪمائيندا هئا (۱۷). ۽ جن ايمان آندو ۽ پرهيزگاري ڪندا هئا تن کي بچايو سون (۱۸). ۽ جنهن ڏينهن الله جا ويري باه ڏانهن گڏ ڪيا ويندا، پوءِ (تنهن ڏينهن) آهي (سڀني جي گڏجڻ تائين) ترسايو ويندا (۱۹). تان جو جنهن مهل (اهي مڙيئي) ان (دوزخ) وٽ ايندا، (تنهن مهل) سندن ڪن ۽ سندن اکيون ۽ سندن ڪلون جيڪي آهي (دنيا ۾) ڪندا هئا تنهن جي مٿن شاهدي ڏينديون (۲۰).

وَقَالُوا الْجُلُودُ هُمْ لِمَ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا قَالُوا أَنْطَقَنَا اللَّهُ
 الَّذِي أَنْطَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ خَلَقَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَإِلَيْهِ
 تُرْجَعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا كُنْتُمْ تَسْتَتِرُونَ أَنْ يَشْهَدَ عَلَيْكُمْ
 سَمْعُكُمْ وَلَا أَبْصَارُكُمْ وَلَا جُلُودُكُمْ وَلَكِنْ ظَنَنْتُمْ أَنَّ اللَّهَ
 لَا يَعْلَمُ كَثِيرًا مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢٢﴾ وَذَلِكُمْ ظَنُّكُمُ الَّذِي
 ظَنَنْتُمْ بِرَبِّكُمْ أَرْدَاكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿٢٣﴾ فَإِنْ
 يَصْبِرُوا فَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ وَإِنْ يَسْتَعْتِبُوا فَمَا هُمْ مِنَ
 الْمُعْتَبِينَ ﴿٢٤﴾ وَقَيِّضْنَا لَهُمْ قُرَنَاءَ فَزَيَّوْا لَهُمْ مَبَإِينَ
 أَيْدِيَهُمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَحَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ
 قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ إِنَّهُمْ كَانُوا
 خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا هَذَا الْقُرْآنَ
 وَالْغَوَافِرِ فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ ﴿٢٦﴾ فَلَنْذِيْقَنَّ الَّذِينَ
 كَفَرُوا عَذَابًا شَدِيدًا وَلَنْجِزِيَنَّهُمْ أَسْوَأَ الَّذِي كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ﴿٢٧﴾ ذَلِكَ جَزَاءُ أَعْدَاءِ اللَّهِ النَّارِ لَهُمْ فِيهَا
 دَارُ الْخُلْدِ جَزَاءً لِمَا كَانُوا يَأْتِنَابِجْحَدُونَ ﴿٢٨﴾

۽ پنهنجين کلن کي چوندا ته اسان تي شاهدي چو ڏنو؟ (سيئي) چوندا ته اسان کي انهيءَ الله ڳالهاريو جنهن هر شيءِ کي ڳالهاريو ۽ انهيءَ اوهان کي پهريون ڀيرو بڻايو ۽ (وري به) ڏانهس موٽائبو (۲۱). ۽ اوهين پنهنجن ڪن ۽ پنهنجن اکين ۽ پنهنجين کلن جي پاڻ تي شاهدي ڏيڻ کان نه لڪندا هيئو، پر اوهان (ائين) ڀانيو هو ته جيڪي ڪندا آهيو، تنهن مان گهڻو (احوال) الله نه ڄاڻندو آهي (۲۲). ۽ اوهان جو اهو گمان، جيڪو پنهنجي پالڻهار جي حق ۾ (غلطيءَ سان) ڀانيو هيو، تنهن (هاڻي) اوهان کي هلاڪ ڪيو، تنهن ڪري (اڄ) توتي وارن مان ٿيو (۲۳). پوءِ جيڪڏهن صبر ڪندا ته (به) انهن جي جاءِ باه آهي ۽ جيڪڏهن معافي گهرندا ته (به) انهن کي معافي نه ملندي (۲۴). ۽ انهن لاءِ (شيطان) سنگتي مقرر ڪيا سون، پوءِ جيڪي سندن اڳيان ۽ جيڪي سندن پويان آهي، تنهن کي انهن لاءِ (سندن سنگتين) سينگارڻو ۽ (انهيءَ ڪري انهن ٽولين ۾ گڏجي) مٿن سزا ثابت ٿي، جيڪي کائڻن اڳ جنن ۽ ماڻهن مان گذري ويا آهن بيشڪ اهي سڀ توتي وارا هئا (۲۵). ۽ ڪافرن (هڪٻئي کي) چيو ته هن قرآن کي نه ٻڌو ۽ ان (جي پڙهڻ جي وچ) ۾ لڙ مڇايو ته من اوهين غالب ٿيو (۲۶). پوءِ ڪافرن کي ضرور سخت سزا (جو مزو) چڪائيندا سون ۽ جيڪي تمام بچڙو (ڪم) ڪندا هئا، تنهن جو بدلو کين ضرور ڏيندا سون (۲۷). الله جي ويرين جي سزا اها (ٿي) باه آهي، انهن لاءِ اتي هميشه جو گهر هوندو. انهيءَ ڪري سزا (هوندين) جو اسان جي نشانين جو انڪار ڪندا هئا (۲۸).

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّنَا أَرِنَا الَّذِينَ أَخْلَلْنَا مِنَ الْجِنَّ
 وَالْإِنْسِ نَجْعَلُهُم تَحْتَنَا أَقْدَامِنَا لِيَكُونُوا مِنَ الْآسْفَلِينَ ﴿٢٥﴾
 إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبَّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ
 الْمَلَائِكَةُ أَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَبْشِرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي كُنتُمْ
 تُوعَدُونَ ﴿٢٦﴾ نَحْنُ أَوْلَىٰ بِكُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ
 وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَشْتَهُىٰ أَنفُسُكُمْ وَلَكُمْ فِيهَا مَا تَدَّعُونَ ﴿٢٧﴾ نَزَّلْنَا مِنْ
 عَفْوَ رَّحِيمٍ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ أَحْسَنُ قَوْلًا مِّمَّنْ دَعَا إِلَى اللَّهِ وَعَمِلَ
 صَالِحًا وَقَالَ إِنَّنِي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَا تَسْتَوِي الْحَسَنَةُ وَ
 لَا السَّيِّئَةُ ادْفَعْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ فَإِذَا الَّذِي بَيْنَكَ وَبَيْنَهُ
 عَدَاوَةٌ كَأَنَّهُ وَلِيٌّ حَمِيمٌ ﴿٣٠﴾ وَمَا يُلْقِيهَا إِلَّا الَّذِينَ صَبَرُوا وَمَا
 يُلْقِيهَا إِلَّا ذُو حِظٍّ عَظِيمٍ ﴿٣١﴾ وَأَمَّا يُزْعَجُكَ مِنَ الشَّيْطَانِ نَزْعٌ
 فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٣٢﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ اللَّيْلُ وَالنَّهَارُ
 وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ لَا تَسْجُدُ لِلشَّمْسِ وَلَا لِلْقَمَرِ وَاسْجُدْ لِلَّهِ
 الَّذِي خَلَقَهُنَّ إِن كُنتُمْ رَآيَاهُ تَعْبُدُونَ ﴿٣٣﴾ فَإِنْ اسْتَكْبَرُوا فَالَّذِينَ
 عِنْدَ رَبِّكَ يُسَبِّحُونَ لَهُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ ﴿٣٤﴾

۽ ڪافر چوندا ته اي اسان جا پالڻهار! جنن ۽ ماڻهن مان جن اسان کي گمراه ڪيو سي اسان کي ڏيکار ته کين پنهنجن پيرن جي هيٺان هن ڪري لٽائون ته ڀلي ته (سڀ کان) هيٺاهان هجن (۲۹). بيشڪ جن چيو ته اسان جو پالڻهار الله آهي، وري (ان ڳالهه تي) پڪا ٿي بيٺا تن تي (موت وقت رحمت جا) ملائڪ لهندا آهن (چوندا اٿن) ته (هاڻي) نه ڊڄو ۽ نڪي ڳڻتي ڪريو ۽ انهيءَ بهشت (جي خوشخبريءَ) سان خوش ٿيو، جنهن جو اوهان کي وعدو ڏنو ويندو هو (۳۰). اسين دنيا جي حياتيءَ ۾ اوهان جا دوست هئا سون ۽ آخرت ۾ به (اوهان جا دوست آهيون)، ۽ جيڪي اوهان جو جيءَ خواهش ڪندو سو اوهان لاءِ منجهس آهي ۽ جيڪي اوهين گهرندؤ سو (پڻ) اوهان لاءِ منجهس آهي (۳۱). (اها) مهماني بخشڻهار مهربان (الله) وٽان آهي (۳۲). ۽ انهيءَ کان وڌيڪ ڳالهه ۾ ڀلو ڪير آهي، جنهن الله ڏانهن سڏيو ۽ (پاڻ به) چڱو ڪم ڪيائين ۽ چيائين ته بيشڪ آءُ مسلمانن مان آهيان؟ (۳۳). ۽ نيڪي ۽ بدِي (پاڻ ۾) برابر نه آهن جا نيڪي ڏاڍي چڱي هجي، تنهن سان (مدائِيءَ کي) تار، پوءِ اهو (ماڻهو) جو انهيءَ جي ۽ تنهنجي وچ ۾ دشمني آهي، سو جهٽ پٽ جٽڪ دل گهريو دوست ٿي پوندو (۳۴). ۽ اها ڳالهه صابرن کان سواءِ ٻئي کي حاصل نه ٿيندي آهي ۽ نڪي وڏي نصيب واري کان سواءِ (ٻئي کي) اها حاصل ٿيندي آهي (۳۵). ۽ جيڪڏهن توکي شيطان جو (دل ۾ وير وٺڻ لاءِ) ڪو وسوسو چڀي ته الله جي پناهه گهر، بيشڪ اهو ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۳۶). ۽ سندس (قدرت جي) نشانين مان رات ۽ ڏينهن ۽ سج ۽ چنڊ آهن. نڪي سج کي ۽ نڪي چنڊ کي سجدو ڪريو ۽ انهيءَ الله کي سجدو ڪريو جنهن انهن کي خلقيو، جيڪڏهن خاص سنڊيس عبادت ڪندا آهيو (۳۷). پوءِ (اي پيغمبر!) جيڪڏهن وڏائي ڪن ته (ڇا ٿيو؟) جيڪي تنهنجي پالڻهار وٽ آهن، سي رات ۽ ڏينهن سندس تسبيحون چوندا آهن ۽ اهي نه ٿڪبا آهن (۳۸).

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَرَى الْأَرْضَ خَاشِعَةً فَإِذَا أَنْزَلْنَا عَلَيْهَا الْمَاءَ
 اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ إِنَّ الَّذِي أَحْيَاهَا لَمُجِي الْمَوْتِ إِنَّهُ عَلَى كُلِّ
 شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي آيَاتِنَا لَا يَخْفُونَ عَلَيْنَا
 أَفَمَنْ يُلْقَى فِي النَّارِ خَيْرٌ أَمْ مَنْ يَأْتِي آمِنًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ اعْمَلُوا مَا
 سَأَلْتُمْ إِنَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢١﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالذِّكْرِ لَمَّا
 جَاءَهُمْ وَإِنَّ لَهُ لَكِتَابٌ عَزِيزٌ ﴿٢٢﴾ لَا يَأْتِيهِ الْبَاطِلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ
 وَلَا مِنْ خَلْفِهِ تَنْزِيلٌ مِنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ ﴿٢٣﴾ مَا يَقَالُ لَكَ إِلَّا مَا
 قَدْ قِيلَ لِلرُّسُلِ مِنْ قَبْلِكَ إِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ وَذُو عِقَابٍ
 أَلِيمٍ ﴿٢٤﴾ وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا عَجَبِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فِصْلَتْ آيَاتُهُ
 ءَأَعْجَبِيٌّ وَعَرَبِيٌّ قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشِفَاءٌ وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 فِي آذَانِهِمْ وَقُرْ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَئِكَ يُنَادُونَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
 فَاخْتَلَفَ فِيهِ وَلَوْلَا كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَقُضِيَ
 بَيْنَهُمْ وَإِنَّهُمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٍ ﴿٢٦﴾ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا
 فَلِنَفْسِهِ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا وَمَا رَبُّكَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿٢٧﴾

۽ سندس (قدرت جي) نشانين مان هيءُ (به) آهي جو زمين کي وسائيل ڏسندو آهن، پوءِ جڏهن مٿس (مينهن جو) پاڻي وسايو سون (تڏهن) اُپامي پيئي ۽ سُجِي (اُپري) پيئي. بيشڪ جنهن انهيءَ (زمين) کي جياريو آهي، سو ضرور مٿن کي (به) جيارڻ وارو آهي. بيشڪ اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (۳۹). بيشڪ جيڪي اسان جي آيتن ۾ ڏنگائي (الحاد) ڪندا آهن، سي اسان کان ڳجهڙا نه آهن، ڀلا جيڪو باه ۾ وجهيو سو ڀلو آهي، يا جيڪو قيامت جي ڏينهن امن وارو ٿي ايندو؟ جيڪي وٿيو سو ڪريو، بيشڪ جيڪي ڪندا آهيو، سو اهو (الله) ڏسندڙ آهي (۴۰). بيشڪ جن قرآن جو (انهي وقت) انڪار ڪيو، جڏهن وٿن آيو (سي اسان کان ڳجهڙا نه آهن)، ۽ بيشڪ اهو (اهڙو وڏو) سڳورو ڪتاب آهي (۴۱). جو، نڪي ان جي اڳيان ۽ نڪي ان جي پويان ڪوڙ داخل ٿيندو آهي، حڪمت واري ساراهيل (الله جي ڀارا) کان لاتل آهي (۴۲). (اي پيغمبر!) تو کي انهيءَ کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه نه چئبو آهي، جيڪي توکان اڳ (ٻين) پيغمبرن کي چيو ويو هو. بيشڪ تنهنجو پالڻهار بخشش وارو (به) آهي ۽ ڏکوئيندڙ سزا ڏيڻ وارو (به) آهي (۴۳). ۽ جيڪڏهن ان (ڪتاب) کي عجمي (يعني عربيءَ کان سواءِ ڌاري ٻوليءَ ۾) قرآن ڪريون ها ته ضرور (ڪافر) چون ها ته سندس آيتون ڇو نه کولي بيان ڪيون ويون آهن؟ ڀلا (قرآن) عجمي (ٻوليءَ ۾) ۽ (ٻڌڻ وارا) عربيءَ (ٻوليءَ) وارا آهن (سو ڇو)؟ (اي پيغمبر! ڪين) چئو ته، اهو مؤمنن لاءِ هدايت ۽ شفا آهي. ۽ جيڪي نه مڃيندا آهن تن جي ڪنن ۾ گهپرائي آهي ۽ اهو (قرآن) مٿن اندائي آهي. اهي (انهن وانگر آهن جو) جڻڪ ڏوراهين هنڌ کان سڏيا ويندا آهن (۴۴). ۽ بيشڪ موسيٰ کي ڪتاب ڏنو سون پوءِ منجهس اختلاف ڪيو ويو ۽ جيڪڏهن تنهنجي پالڻهار کان حڪم آڳاٽو نه ٿئي ها ته سندن وچ ۾ ضرور نبيرو ڪيو وڃي ها ۽ بيشڪ اهي کانئس وڏي شڪ ۾ (پيل) آهن (۴۵). جيڪو چڱا ڪم ڪندو سو پاڻ لاءِ (ڪندو) ۽ جيڪو مڏا ڪم ڪندو تنهن تي (ئي ان جو نقصان) آهي ۽ تنهنجو پالڻهار بانهن تي ظلم ڪرڻ وارو نه آهي (۴۶).

إِلَيْهِ يُرَدُّ عِلْمُ السَّاعَةِ وَمَا تَخْرُجُ مِنْ ثَمَرَاتٍ مِنْ
 أَكْمَامِهَا وَمَاتَّحِلٌ مِنْ أَنْثَى وَلَا تَضَعُ إِلَّا بِعِلْمِهِ وَيَوْمَ
 يُنَادِيهِمْ إِبْنُ شُرَكَاءِ نِي قَالَ أَلَا الذِّكْرَ مَا مَنَّا مِنْ شَهِيدٍ ٥٦
 وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَدْعُونَ مِنْ قَبْلُ وَظَلُّوا مَا لَهُمْ مِنَ
 الْحَيَاةِ ٥٧ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ مِنْ دَعَاءِ الْخَيْرِ وَإِنْ مَسَّهُ الشَّرُّ
 فَيَسْتَوْسِقُ ٥٨ وَلَئِنْ أَذَقْتَهُ رَحْمَةً مِنَّا مِنْ بَعْدِ ضَرْأٍ
 مَسَّتَهُ لَيَقُولُنَّ هَذَا الِىُّ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ
 رُجِعْتُ إِلَى رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْنَىٰ فَلَنُنَبِّئَنَّ الَّذِينَ
 كَفَرُوا بِمَا عَمِلُوا وَاَلَّذِينَ يُقْتَلُونَ مِنْ عَذَابٍ غَلِيظٍ ٥٩ وَإِذَا
 أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَىٰ بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ
 فَذُودًا ٦٠ عَرِيضٌ ٦١ قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ
 ثَمَرٌ كَفَرْتُمْ بِهِ مَنْ أَضَلُّ مِمَّنْ هُوَ فِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ٦٢
 سَتَرِيهِمُ الْيَتَنَافَى الْإِفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ
 أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ٦٣ أَلَا
 إِنَّهُمْ فِي مَرِيَّةٍ مِّنْ لِّقَاءِ رَبِّهِمْ أَلَّا يَكْفُلُوا شَيْءٌ مِّنْ حَيْثُ ٦٤

قيامت (اچڻ) جي خبر الله (ئي) جي حوالي آهي ۽ سندس علم کان سواءِ نه
 ڪي ميوا پنهنجن ڳين (مڪڙين) مان نڪرندا آهن ۽ نه ڪا مادي ڍڪي
 ٿيندي آهي ۽ نڪي ڄڻيندي آهي. ۽ ان ڏينهن (الله) کين سڏيندو ته منهنجا
 شريڪ (جي اوهين مقرر ڪندا هيؤ سي) ڪٿي آهن؟ چوندا ته توکي خبر
 ڏني سون ته اسان مان ڪو به (انهن جي) ثابت ڪرڻ وارو ڪونهي (۴۷).
 ۽ جن کي (هن کان) اڳ (دنيا ۾) پوڄيندا هئا سي کائڻن پلجي ويندا ۽
 پائيندا ته کين ڪو چوڻڪارو ڪونهي (۴۸). انسان چڱائيءَ جي سڏڻ
 (دعا گهرڻ) کان نه ٿڪبو آهي ۽ جيڪڏهن کيس (ڪا) مدائي پهچندي
 آهي ته پوءِ نااميد ٿي آسرو چنندو آهي (۴۹). ۽ جيڪڏهن کيس تڪليف
 پهچڻ کان پوءِ پاڻ وٽان ڪا ٻاجه چڪائيندا آهيون ته ضرور چونڊو آهي ته
 هيءَ مون (ئي) لاءِ آهي ۽ نه ٿو ڀانيان ته قيامت قائم ٿيڻي آهي ۽
 جيڪڏهن (اءِ) پنهنجي پالڻهار ڏانهن (ڪٿي) موٽائيس ته بيشڪ مون لاءِ
 وٽس (به) ضرور چڱي حالت هوندي. پوءِ ڪافرن جيڪي ڪيو آهي،
 تنهن بابت کين ضرور خبردار ڪندا سون ۽ کين سخت عذاب ضرور
 چڪائيندا سون (۵۰). ۽ جڏهن انسان تي نعمت ڪندا آهيون، تڏهن منهن
 ڦيرائيندو آهي ۽ پنهنجو پاسو موڙيندو آهي ۽ جڏهن کيس (ڪا) تڪليف
 پهچندي آهي، تڏهن وڏيون ڊگهيون دعائون گهرندو آهي (۵۱). (اي
 پيغمبر! کين) چؤ ته اوهين ڏسو ته جيڪڏهن (قرآن) الله وٽان هجي وري
 سندس انڪار ڪريو ته جيڪو وڏي ضد ۾ پيل هجي تنهن کان وڌيڪ
 گمراه ڪير آهي؟ (۵۲). پنهنجيون نشانيون ملڪن ۾ ۽ سندن وجودن ۾
 کين سگهوئي ڏيکاريندا سون، تان جو کين پڌرو ٿيندو ته بيشڪ اهو (قرآن)
 سچو آهي، تنهنجو پالڻهار ڪافي نه آهي ڇا، جيڪو سيڪنهن شيءِ
 تي حاضر آهي؟ (۵۳). خبردار! بيشڪ آهي پنهنجي پالڻهار جي ملڻ کان
 شڪ ۾ (پيل) آهن، خبردار! بيشڪ اهو هر ڪنهن شيءِ کي وڪوڙيندڙ
 آهي (۵۴).

سُورَةُ الشُّورَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

حَمْدٌ ① عَسَقٌ ② كَذَلِكَ يُوحَىٰ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ ③

اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ④ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ⑤ وَهُوَ

الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ⑥ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْ فَوْقِهِنَّ وَالْمَلَائِكَةُ

يُسَبِّحُونَ بِحَمْدِ رَبِّهِمْ وَيَسْتَغْفِرُونَ لِمَنْ فِي الْأَرْضِ ⑦ إِلَّا مَنْ

اللَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ⑧ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ اللَّهُ

حَفِيفٌ عَلَيْهِمْ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِوَكِيلٍ ⑨ وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا

إِلَيْكَ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لَتُنذِرَ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا وَتُنذِرَ يَوْمَ

الْجَمْعِ لِأَرْيَبٍ فِيهِ فَرِيقٌ فِي الْجَنَّةِ وَفَرِيقٌ فِي السَّعِيرِ ⑩ وَلَوْ

شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَهُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً ⑪ وَلَكِنْ يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ

فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمُونَ مَا لَهُمْ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ⑫ أَمْ اتَّخَذُوا

مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ ⑬ قَالَ اللَّهُ هُوَ الْوَلِيُّ وَهُوَ يُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَهُوَ

عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ⑭ وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ

إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمْ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ ⑮ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ ⑯

سورة شورهن مڪي آهي ۽ هن ۾ ٽيونجاھ
آيتون ۽ پنج رکوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

حم (١). عسق (٢). غالب حڪمت وارو الله اهڙيءَ طرح تو ڏانهن وحي موڪلي ٿو ۽ انهن ڏانهن (ب) جيڪي توکان اڳ هئا (موڪليندو رهيو) (٣). جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) سندس آهي ۽ اهو (سڀ کان) مٿاهون (۽) وڏو آهي (٤). (الله جي دهشت کان) آسمان پنهنجي مٿان کان ڦاٽڻ تي آهن ۽ ملائڪ پنهنجي پاڻهار جي ساراه سان گڏ پاڪائي واکاڻيندا آهن ۽ جيڪي زمين ۾ آهن، تن لاءِ بخشش گهرندا آهن. خبردار! بيشڪ الله ئي بخشهار مھربان آهي (٥). ۽ جن ان کان سواءِ ٻيا دوست ورتا آهن، تن تي الله نگاه رکندڙ آهي ۽ تون مٿن ڪو ذميوار نه آهين (٦). ۽ اهڙيءَ طرح تو ڏانهن عربيءَ (ٻوليءَ) ۾ قرآن وحي ڪيو سون ته مڪي وارن ۽ سندس آس پاس وارن کي ڊيچارين ۽ قيامت جو ڏينهن جنهن ۾ ڪو شڪ نه آهي، تنهن کان (پڻ) ڊيچارين، هڪ تولي بهشت ۾ ۽ ٻي تولي دوزخ ۾ هوندي (٧). ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته انهن سڀني کي هڪ تولي ڪري ها، پر جنهن کي گهري تنهن کي پنهنجيءَ باجھ ۾ داخل ڪندو آهي ۽ ظالمن جو نڪي ڪو دوست ۽ نڪي ڪو مددگار آهي (٨). الله کان سواءِ ٻيا ڪارساز ڪري ڇو ورتا اٿن؟ پوءِ الله ئي ڪارساز آهي ۽ اهو ئي مٿن کي جياريندو آهي ۽ اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وسارو آهي (٩). ۽ جنهن (ڳالهه) بابت تڪرار ڪيو اٿو، سو ڪجهه به هجي ته انهيءَ جو نبيرو الله ڏانهن (حوالي ڪيل) آهي، منهنجو پاڻهار اهو الله آهي، مٿس ڀروسو ڪيم ۽ ڏانهس موتان ٿو (١٠).

فَاطْرُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَمِنَ
 الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا يَذُرُكُمْ فِيهِ لِيُبَيِّنَ لَكُمْ شَيْءٌ وَهُوَ
 السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١١﴾ لَهُ مَقَالِيدُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يَبْسُطُ
 الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ بِحُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٢﴾ شَرَعَ لَكُمْ
 مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا
 وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا
 تَتَفَرَّقُوا فِيهِ كَبُرَ عَلَى الْمُشْرِكِينَ مَا تَدْعُوهُمْ إِلَيْهِ اللَّهُ
 يَجْتَبِي إِلَيْهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ يُنِيبُ ﴿١٣﴾ وَمَا
 تَفَرَّقُوا إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيًا بَيْنَهُمْ وَلَوْلَا
 كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ أَجَلٍ مُسَمًّى لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ
 وَإِنَّ الَّذِينَ أُوْرَثُوا الْكُتُبَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَفِي شَكٍّ مِنْهُ مُرِيبٌ ﴿١٤﴾
 فَلِذَلِكَ قَادُءٌ وَاسْتَقَمَ كَمَا أَمَرْتُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ
 وَقُلْ أَمَنْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ كُتُبٍ وَأَمَرْتُ لِإِعْدَالٍ
 بَيْنَكُمْ اللَّهُ رَبُّنَا وَرَبُّكُمْ لَنَا أَعْمَالُنَا وَلَكُمْ أَعْمَالُكُمْ لَا
 حُجَّةَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ اللَّهُ يَجْمَعُ بَيْنَنَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ﴿١٥﴾

آسمان ۽ زمين جو بڻائيندڙ آهي. اوهان جي جنس منجهان اوهان لاءِ زالون پيدا ڪيائين ۽ ڍورن (جي جنس) مان ڪيترائي قسم (بڻيائين)، انهيءَ طرح سان اوهان کي پڪيڙي ٿو، اُن جهڙي ڪا (ب) شيءِ نه آهي ۽ اهو بدندڙ ڏسندڙ آهي (۱۱). آسمانن ۽ زمين جون ڪنجيون وٽس ئي آهن، جنهن لاءِ گهري (تنهن لاءِ) روزي ڪشادي ڪندو آهي ۽ (جنهن لاءِ) گهري تنهن لاءِ) تنگ ڪندو آهي، بيشڪ اهو هر شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۱۲). اوهان لاءِ اهو دين مقرر ڪيائين جنهن (جي قائم ڪرڻ) جو نوح کي حڪم ڪيو هئائين ۽ جيڪو توڙاڻهن (ب) وحي ڪيو سين ۽ اهو جنهن (جي قائم ڪرڻ) جو ابراهيم ۽ موسيٰ ۽ عيسيٰ کي حڪم ڪيو سون ته دين کي قائم ڪريو ۽ منجهس ڌارو ڌار نه ٿيو. مشرڪن کي اها (ڳالهه) ڏکي لڳي، جنهن ڏانهن کين سڏيندو آهين. الله جنهن کي گهري (تنهن کي) پاڻ ڏانهن چوتيندو آهي ۽ جيڪو (ڏانهس) ورنڊو آهي، تنهن کي پاڻ ڏانهن هدايت ڪندو آهي (۱۳). ۽ جو ساڙ پاڻ ۾ هون، تنهن جي ڪري پاڻ وٽ علم پهچڻ کان پوءِ ڌارو وار ٿيا ۽ جيڪڏهن تنهنجي پالڻهار کان مقرر مدت تائين (مهلت ڏيڻ جو) حڪم اڳي (جاري ٿيل) نه هجي ها ته ضرور سندن وچ ۾ (هاڻي ئي) فيصلو ڪجي ها ۽ بيشڪ جن کي انهن (پيغمبرن) کان پوءِ ڪتاب ڏنو ويو سي دين کان وڌي شڪ ۾ (پيل) آهن (۱۴). پوءِ (تون) انهيءَ (دين) ڏانهن سڏ ۽ جيئن توکي حڪم ڪيو ويو آهي (تئين) پڪو ٿي بيه ۽ سندين سڏن جي تابعداري نه ڪر ۽ چؤ ته جيڪو به ڪتاب الله لائو تنهن کي مڃيم ۽ مون کي حڪم ٿيل آهي ته اوهان جي وچ ۾ انصاف ڪريان، الله اسان جو پالڻهار ۽ اوهان جو پالڻهار آهي، اسان لاءِ اسانجا عمل ۽ اوهان لاءِ اوهان جا عمل آهن، اسان جي ۽ اوهان جي وچ ۾ ڪو تڪرار ڪونهي، الله اسان (سپني) کي پاڻ ۾ (قيامت ڏينهن) گڏ ڪندو ۽ ڏانهس موٽڻ آهي (۱۵).

وَالَّذِينَ يُجَاجُونَ فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا اسْتَجِيبَ لَهُ حُجَّتُهُمْ
 دَاحِضَةٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ^(١٧)
 اللَّهُ الَّذِي أَنْزَلَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ وَالْمِيزَانَ وَمَا يُدْرِيكُ
 لَعَلَّ السَّاعَةَ قَرِيبٌ^(١٨) يَسْتَعْجِلُ بِهَا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِهَا وَالَّذِينَ آمَنُوا مُشْفِقُونَ مِنْهَا وَيَعْلَمُونَ أَنَّهَا الْحَقُّ
 الْأِنَّ الَّذِينَ يُبَارُونَ فِي السَّاعَةِ لَفِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ^(١٩)
 اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْقَوِيُّ الْعَزِيزُ^(٢٠)
 مَنْ كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الْآخِرَةِ نَزِدْ لَهُ فِي حَرْثِهِ وَمَنْ
 كَانَ يُرِيدُ حَرْثَ الدُّنْيَا نُؤْتِهِ مِنْهَا وَمَا لَهُ فِي الْآخِرَةِ
 مِنْ نَصِيبٍ^(٢١) أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ أَشْرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ
 مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُضِيَ بَيْنَهُمْ
 وَإِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ^(٢٢) تَرَى الظَّالِمِينَ
 مُشْفِقِينَ مِمَّا كَسَبُوا وَهُوَ وَاقِعٌ بِهِمْ وَالَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فِي رَوْضَاتِ الْجَنَّاتِ لَهُمْ مَا
 يَشَاءُونَ عِنْدَ رَبِّهِمْ ذَلِكَ هُوَ الْفَضْلُ الْكَبِيرُ^(٢٣)

۽ الله (جي دين) بابت سندس فرمان قبول ڪرڻ کان پوءِ جيڪي جهڳڙو ڪندا آهن، تن جي حجت سندن پالڻهار وٽ ڪوڙي ٿيڻ واري آهي ۽ مٿن (الله جو) ڏمر آهي ۽ انهن لاءِ سخت عذاب آهي (۱۶). الله اهو آهي جنهن سچو ڪتاب ۽ (انصاف جي) ترازو لائي. ۽ توکي ڪهڙيءَ ڳالهه ڄاڻايو ته متان قيامت ويجهي هجي (۱۷). جيڪي قيامت کي نه مڃيندا آهن، سي ان کي تڪڙو گهرندا آهن. ۽ جن ايمان آندو آهي سي ان کان ڊڄندا آهن ۽ ڄاڻندا آهن ته بيشڪ اها سچ (اچڻي) آهي. خبردار! بيشڪ جيڪي قيامت بابت جهڳڙو ڪندا آهن، سي بيشڪ وڏيءَ گمراهيءَ ۾ آهن (۱۸). الله پنهنجن ٻانهن تي مهربان آهي، جنهن کي گهري (تنهن کي) روزي ڏيندو آهي ۽ اهو سگهارو غالب آهي (۱۹). جيڪو آخرت جي پوک گهرندو آهي، تنهن لاءِ سنديس پوک ۾ واڌارو ڪندا آهيون ۽ جيڪو دنيا جي پوک جو ارادو ڪندو آهي، تنهن کي ڪجهه منجھائڻس ڏيندا آهيون ۽ آخرت ۾ ان جو ڪو به حصو نه آهي (۲۰). انهن (يعني ڪافرن) جا ڪي اهڙا شريڪ آهن ڇا جن انهن لاءِ دين مان (اهو) نئون رستو بڻايو آهي، جنهن جو الله حڪم نه ڏنو آهي؟ ۽ جيڪڏهن فيصلو ڪرڻ جو وعدو (ٿيل) نه هجي ها ته ضرور (هاڻي ئي) سندن وچ ۾ نيرو ڪجي ها ۽ بيشڪ ظالمن لاءِ ئي ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۲۱). (اي پيغمبر!) ظالمن جيڪي ڪمايو آهي، تنهن (جي عذاب) سڀيان کين ڊڄندڙ ڏسندين ۽ اهو (عذاب) کين پهچندڙ آهي ۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا سي بهشتن جي باغن ۾ هوندا، جيڪي گهرندا سو سندن پالڻهار وٽ انهن لاءِ (موجود) آهي. اهو ئي وڏو فضل آهي (۲۲).

ذَلِكَ الَّذِي يُبَشِّرُ اللَّهَ عِبَادَهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ وَمَنْ يَقْتَرِفْ
 حَسَنَةً نَّزِدْ لَهُ فِيهَا حَسَنًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ شَكُورٌ ﴿٢٢٠﴾ أَمْ يَقُولُونَ
 افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا فَإِنْ تَبَيَّنَا اللَّهُ مِنْهُ لَخَبِيرٌ بَلَدَاتِ الصُّدُورِ ﴿٢٢١﴾
 وَهُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ
 وَيَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٢٢٢﴾ وَيَسْتَجِيبُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ
 وَيَزِيدُهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَالْكَافِرُونَ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ﴿٢٢٣﴾ وَلَوْ
 بَسَطَ اللَّهُ الرِّزْقَ لِعِبَادِهِ لَبَغَوْا فِي الْأَرْضِ وَلَكِنْ يُنْزِلُ بِقَدَرٍ
 مَا يَشَاءُ إِنَّهُ بِعِبَادِهِ خَبِيرٌ بَصِيرٌ ﴿٢٢٤﴾ وَهُوَ الَّذِي يُنْزِلُ الْغَيْثَ
 مِنْ بَعْدِ مَا قَنَطُوا وَيُنشِرُ رَحْمَتَهُ وَهُوَ الْوَلِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٢٥﴾ وَ
 مِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا مِنْ دَابَّةٍ
 وَهُوَ عَلَىٰ جَمْعِهِمْ إِذَا يَشَاءُ قَدِيرٌ ﴿٢٢٦﴾ وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فَمَا
 كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٢٢٧﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ
 فِي الْأَرْضِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢٨﴾

اهو (ثواب) اهو آهي، جنهن جي الله پنهنجن انهن بانهن کي خوشخبري ڏيندو آهي، جن ايمان آندو آهي ۽ چڱا ڪم ڪيا آهن، (اي پيغمبر! کين) چؤ ته آءُ اوهان کان ان (پيغام پهچائڻ) تي ڪو اجورو نه ٿو گهران، پر (جڳائي ته) مائٽن (جي وچ) ۾ محبت (رڪو) ۽ جيڪو نيڪي ڪمائيندو، تنهن لاءِ ان نيڪيءَ ۾ خوبي وڌائينداسون. بيشڪ الله بخشڻهار قدر دان آهي (۲۳). چوندا آهن ڇا ته (پيغمبر پاڻ) الله تي ڪوڙ ناهيو آهي؟ پوءِ جيڪڏهن الله گهري ته تنهنجيءَ دل تي مهر هڻي. الله باطل کي مٽائيندو آهي ۽ پنهنجن سخنن سان سڄي دين کي ثابت ڪندو آهي، بيشڪ اهو سينن وارو (ڳجه) ڄاڻندڙ آهي (۲۴). ۽ اهو آهي جو پنهنجن بانهن جي توبه قبول ڪندو آهي ۽ گناهن کان معافي ڏيندو آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو سو ڄاڻندو آهي (۲۵). ۽ جن ايمان آندو آهي ۽ چڱا ڪم ڪيا آهن، تن جي دعا قبول ڪندو آهي ۽ پنهنجي فضل سان کين وڌيڪ (به) ڏيندو آهي ۽ ڪافرن لاءِ ئي سخت سزا آهي (۲۶). ۽ جيڪڏهن الله پنهنجن بانهن جي روزي ڪشادي ڪري ها ته ملڪ ۾ ضرور بگيڙ وجهن ها پر جيترو (پاڻ) گهرندو آهي، (اوترو) نازل ڪندو آهي، ڇو ته اهو پنهنجن بانهن کي ڄاڻندڙ ڏسندڙ آهي (۲۷). ۽ (الله) اهو آهي جو (مائٽن جي) نااميد ٿيڻ کان پوءِ مينهن هيٺ موڪليندو آهي ۽ پنهنجي رحمت پکيڙندو آهي ۽ اهو (ئي) ڪارساز ساراهيل آهي (۲۸). ۽ آسمانن ۽ زمين جو بڻائڻ ۽ جيڪي سندن وچ ۾ چرندڙ پکيڙيائين تن جو (بڻائڻ) سنديس نشانين مان آهي ۽ اهو جڏهن گهرندو (تڏهن) سندن گڏ ڪرڻ تي وسارو آهي (۲۹). ۽ جيڪا به تڪليف اوهان کي پهچندي آهي، سا اوهان جي هٿن جي ڪمائيءَ سببان آهي ۽ گهڻن (گناهن) کان (الله) تارو ڪندو آهي (۳۰). ۽ اوهين زمين ۾ (پڄي) عاجز ڪرڻ وارا نه آهيو ۽ الله کان سواءِ اوهان جو نه ڪو ڪارساز ۽ نه ڪو مددگار آهي (۳۱).

وَمِنَ الْيَتِيمِ الْجَوَارِي فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ ٣١ إِنَّ يَسْأَلُكَ الرَّيْحُ
 فَيُظَلِّلَنَّ رَوَاكِدَ عَلَى ظَهْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ
 شَكُورٍ ٣٢ أَوْ يُوقِنُ أَنَّ بِمَا كَسَبُوا وَيَعْفُ عَنْ كَثِيرٍ ٣٣ وَيَعْلَمُ
 الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِنَا مَا لَهُمْ مِنْ مَّخِصٍ ٣٤ فَمَا أُوْتِيتُمْ
 مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَى
 لِلَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ٣٥ وَالَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ
 كِبْرَ الْأَثَمِ وَالْفَوَاحِشِ وَإِذَا مَا غَضِبُوا هُمْ يَغْفِرُونَ ٣٦
 وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ
 بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ ٣٧ وَالَّذِينَ إِذَا أَصَابَهُمُ
 الْبَغْيُ هُمْ يَنْتَصِرُونَ ٣٨ وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا
 فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ٣٩
 وَلَمَنِ انْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ فَأُولَٰئِكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ
 سَبِيلٍ ٤٠ إِنَّمَا السَّبِيلُ عَلَى الَّذِينَ يَظْلِمُونَ النَّاسَ وَ
 يَبْغُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ٤١ وَلَمَنْ صَبَرَ وَغَفَرَ إِنَّ ذَلِكَ لَمِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ ٤٢

۽ سندس نشانين مان سمنڊ ۾ جبلن وانگر جهاز (۽ ٻيڙا هلندا) آهن (۳۲). جيڪڏهن (الله) گهري ته واءُ کي روڪي، پوءِ ٻيڙا سمنڊ جي پٺيءَ تي (هلڻ کان) بيهي رهن، بيشڪ ان ۾ سڀڪنهن صبر ڪندڙ شڪر ڪندڙ لاءِ نشانين آهن (۳۳). يا (جيڪڏهن گهري ته) سندن ڪئي سببان ٻيڙين کي (ٻوڙي) ناس ڪري (ته به وسارو آهي) ۽ گهڻن (گناهن) کان تارو (به) ڪندو آهي (۳۴). ۽ (ته) جيڪي اسان جي آيتن بابت جهڳڙو ڪندا آهن، سي ڄاڻن ته انهن لاءِ ڪو چوٽڪارو نه آهي (۳۵). پوءِ جيڪي اوهان کي ڏٺو ويو آهي، سو ڪجهه به هجي ته اهو دنياوي حياتيءَ جو (ٿوو) سامان آهي ۽ جيڪي الله وٽ آهي سو ڀلو ۽ هميشه رهڻ وارو آهن لاءِ آهي، جن ايمان آندو آهي ۽ پنهنجي پالڻهار تي ڀروسو ڪندا آهن (۳۶). ۽ (انهن لاءِ به) جيڪي وڏن گناهن ۽ بي حياتين کان پاڻ پليندا آهن ۽ جڏهن ڪاوڙبا آهن (تڏهن) آهي بخشيندا آهن (۳۷). ۽ جن پنهنجي پالڻهار جو حڪم مڃيو ۽ نماز پڙهي ۽ سندن ڪم پاڻ ۾ صلاح سان هوندو آهي ۽ جيڪي کين رزق ڏنو سون، تنهن مان خرچيندا آهن (۳۸). ۽ آهي (اهڙا آهن) جو جڏهن کين ڪو ظلم پهچي (تڏهن مظلوم جو مناسب) بدلو وٺندا آهن (۳۹). ۽ برائيءَ جو بدلو اهڙي برائي آهي. پوءِ جيڪو معاف ڪري ۽ صلح ڪري تنهن جو اجر الله تي آهي، بيشڪ الله ظالمن کي دوست نه رکندو آهي (۴۰). ۽ بيشڪ جيڪي پنهنجي ايڏائڻڻ کان پوءِ وڃي وڃن تن تي ڪا (ڏوراپي جي) واٽ ڪانهي (۴۱). (ڏوراپي جي) واٽ رڳو انهن تي آهي، جيڪي ماڻهن کي ايڏائيندا آهن ۽ ملڪ ۾ ناحق فساد وجهندا آهن، انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۴۲). ۽ البت جيڪو صبر ڪري ۽ بخشي (ته) بيشڪ اهو (گڻ) همت جي ڪمن مان آهي (۴۳).

وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ وَرِيٍّ مِّنْ أَعْدَةٍ وَتَرَى الظَّالِمِينَ
 لَمَّارًا وَالْعَذَابَ يَقُولُونَ هَلْ إِلَىٰ مَرَدٍّ مِّنْ سَبِيلٍ ﴿٣٤﴾ وَتَرَاهُمْ
 يُعْرَضُونَ عَلَيْهِم بِأَخْشِعِينَ مِنَ الذَّلِيلِ يَنْظُرُونَ مِنْ طَرْفٍ خَفِيٍّ
 وَقَالَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ الْخَيْرِينَ الَّذِينَ خَسِرُوا أَنفُسَهُمْ وَأَهْلِيَهُمْ
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ أَلَا إِنَّ الظَّالِمِينَ فِي عَذَابٍ مُّقِيمٍ ﴿٣٥﴾ وَمَا كَانَ لَهُمْ
 مِنْ أَوْلِيَاءٍ يَنْصُرُونَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ ۗ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ
 مِنْ سَبِيلٍ ﴿٣٦﴾ اسْتَجِيبُوا لِلرِّكْمِ مِّنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَّا مَرَدَّ لَهُ
 مِنَ اللَّهِ ۗ مَا لَكُمْ مِّنْ مَّلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِّنْ نَّكِيرٍ ﴿٣٧﴾ وَإِنْ أَعْرَضُوا
 فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا ۗ أَنْ عَلَيْكَ إِلَّا الْبَلَاغُ ۗ وَإِنَّا إِذْ أَذَقْنَا
 الْإِنْسَانَ مِتْرَ حِمَّةٍ فَأَرَا مِنْهَا وَجْهًا وَرَأَىٰ مِنْهَا ظَهْرًا ۖ فَذُوقُوا
 الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٨﴾ لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ
 يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ ۗ يُهَبُّ لِمَنْ يَشَاءُ إِنَآثًا وَيُهَبُّ لِمَنْ يَشَاءُ الذَّكَوٰۗرُ ﴿٣٩﴾
 أَوْ يَزُوْجَهُمْ ذَكَرْنَا وَإِنَّا لَنَآثًا وَيَجْعَلُ مِمَّنْ يَشَاءُ عَاقِمًا ۗ إِنَّهُ عَلِيمٌ
 قَدِيرٌ ﴿٤٠﴾ وَمَا كَانَ لِبَشَرٍ أَنْ يُكَلِّمَهُ اللَّهُ إِلَّا وَحِيًّا أَوْ مِنْ وَرَآئِ
 حِجَابٍ أَوْ يُرْسِلَ رَسُولًا فَيُوحِيَ بِإِذْنِهِ مَا يَشَاءُ ۗ إِنَّهُ عَلَىٰ حَكِيمٍ

۽ جنهن کي الله گمراه ڪري تنهن جو ان کان پوءِ ڪو ڀرجهلو ڪونهي ۽ (تون) ظالمن کي ڏسندين ته جڏهن (اهي) سزا ڏسندا (تڏهن) چوندا ته (هاڻي دنيا ۾) ورڻ جي ڪا واھ آهي ڇا؟ (۴۴). ۽ کين ڏسندين جو دوزخ جي آڏو ڪن. خواريءَ کان جهڪا ٿيل هوندا ڏٺي ۽ اک سان پيا نهاريندا. ۽ مؤمن چوندا ته بيشڪ توتي وارا آهي آهن جن پاڻ کي ۽ پنهنجن گهر وارن کي قيامت جي ڏينهن نقصان لاتو، خبردار! بيشڪ ظالم هميشه جي عذاب ۾ هوندا (۴۵). ۽ الله کان سواءِ انهن جا ڪي ڀرجهلا نه هوندا جي کين مدد ڏين ۽ جنهن کي الله گمراه ڪري تنهن لاءِ ڪا واٽ نه آهي (۴۶). پنهنجي پالڻهار جو حڪم ان ڏينهن (جي اچڻ) کان اڳ قبول ڪريو، جنهن کي الله (جي پار) کان ٽرڻو نه آهي، ان ڏينهن نڪا اوھان کي واھ آهي ۽ نڪا اوھان لاءِ اوڀري ٿي (لڪڻ جي جاءِ) آهي (۴۷). پوءِ جيڪڏهن (اهي) منهن موڙين ته توکي مٿن نگهبان ڪري نه موڪليو اٿون، توتي پيغام پهچائڻ کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه لازم نه آهي ۽ بيشڪ اسين جڏهن انسان کي پاڻ وٽان رحمت (جو مزو) چڪائيندا آهيون (تڏهن) ان سان خوش ٿيندو آهي ۽ جيڪڏهن ڪا تڪليف سندن هٿن جي اڳ ڪئي سببان کين پهچندي آهي ته بيشڪ ماڻهو بي شڪر (ٿيندو) آهي (۴۸). آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي خاص الله جي آهي، جيڪي گهري (سو) خلقيندو آهي. جنهن کي وٽيس (تنهن کي) ڏيرون بخشيندو آهي ۽ جنهن کي وٽيس (تنهن کي) پٽ بخشيندو آهي (۴۹). يا کين پٽ ۽ ڌيرون گڏ ڏيندو آهي ۽ جنهن کي وٽيس (تنهن کي) سنڍ ڪندو آهي، بيشڪ اهو ڄاڻندڙ و سوارو آهي (۵۰). ۽ ڪنهن ماڻهوءَ لاءِ ٿيڻو ئي نه آهي ته الله ساڻس ڳالهائي، سواءِ هن جي ته اشاري سان يا پردي جي پويان يا ڪنهن قاصد موڪلڻ سان (ڳالهائي). پوءِ جيڪي الله گهريو، سو سندس حڪم سان پهچائي ڏئي. بيشڪ اهو (سڀ کان) مٿاهون حڪمت وارو آهي (۵۱).

وَكَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا مَا كُنْتَ تَدْرِي مَا الْكِتَابُ
 وَلَا الْإِيمَانُ وَلَكِن جَعَلْنَاهُ نُورًا نَّهْدِي بِهِ مَنْ نَّشَاءُ مِنْ عِبَادِنَا
 وَإِنَّكَ لَنَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿٥٦﴾ صِرَاطِ اللَّهِ الَّذِي لَهُ مَا
 فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ الْأَلَا إِلَى اللَّهِ تَصِيرُ الْأُمُورُ ﴿٥٧﴾

سُورَةُ الرَّخْرِفِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 حَمْدٌ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ إِنَّا جَعَلْنَاهُ قُرْءَانًا عَرَبِيًّا لَعَلَّكُمْ
 تَعْقِلُونَ ﴿٣﴾ وَإِنَّهُ فِي أُمِّ الْكِتَابِ لَدَيْنَا لَعَلِيَّ حَكِيمٌ ﴿٤﴾ أَنْضَرْبُ
 عَنكُمْ الَّذِي كَرَّصَفْحًا أَنْ كُنْتُمْ قَوْمًا مُّسْرِفِينَ ﴿٥﴾ وَكَمْ أَرْسَلْنَا
 مِنْ نَّبِيِّ فِي الْأَوَّلِينَ ﴿٦﴾ وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ نَّبِيٍّ إِلَّا كَانُوا بِهِ
 يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٧﴾ فَأَهْلَكْنَا أَشَدَّ مِنْهُمْ بَطْشًا وَمَضَى مَثَلُ
 الْأَوَّلِينَ ﴿٨﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ لَيَقُولُنَّ
 خَلَقَهُنَّ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ مَهْدًا وَ
 جَعَلَ لَكُمُ فِيهَا سَبِيلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٠﴾ وَالَّذِي نَزَّلَ مِنَ
 السَّمَاءِ مَاءً لِنَقْدِرَ فَنَنْشُرْنَا بِهِ بَلْدَةً مَّيْبِتًا كَذَلِكَ نُخْرِجُونَ ﴿١١﴾

۽ اهڙيءَ طرح اسان پنهنجي ڪلام سان تو ڏانهن قرآن وحي ڪيو (اڳ) تون نه ڄاڻندو هئين ته ڪتاب ڇا آهي؟ ۽ نڪي (ڄاڻندو هئين ته) ايمان (ڇا آهي)؟ پر قرآن کي نور ڪيو اٿئون، پنهنجن ٻانهن مان جنهن کي گهرون (تنهن کي) ان سان سڌو رستو ڏيکاريندا آهيون ۽ بيشڪ تون سڌي رستي ڏانهن هدايت ڪندو آهين (۵۲). (يعني) انهيءَ الله جو رستو جو جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين آهي سو سندس آهي، خبردار الله ڏانهن (ئي سڀ) ڪم وري ويندا آهن (۵۳).

سورة زخرف مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺاڻوي
آيتون ۽ ست رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

حم (۱). (هن) پڌري ڪتاب جو قسم آهي (۲). ته بيشڪ اسان هن (ڪتاب) کي عربيءَ (ٻوليءَ ۾) قرآن ڪيو آهي ته من اوهين سمجهو (۳). ۽ بيشڪ اهو (ڪتاب) لوح محفوظ ۾ اسان وٽ (لکيل) آهي، بيشڪ (اهو ڪتاب) وڏي مرتبي وارو حڪمت وارو آهي (۴). اوهان کان نصيحت ڪي هن ڪري منهن موڙي جهليندا سون ڇا ته اوهين حد کان لنگهيل قوم آهيو؟ (۵). ۽ اڳين (قومن) ۾ گهڻائي پيغمبر موڪليا سون (۶). ۽ وتن ڪوبه پيغمبر نه ٿي آيو، جو ساڻس نٿوليون نه ٿي ڪيائون (۷). پوءِ انهن (قريشن) کان سگهه ۾ تمام ڏاڍن (عاد ۽ ثمود) کي (جو کائڻ بلڪل سگهه هئا) ناس ڪيو سون ۽ اڳين جي حالت (اڳئين بيان ۾) گذري چڪي آهي (۸). ۽ جيڪڏهن (تون) کائڻ پيچين ته آسمانن ۽ زمين کي ڪنهن بڻايو ته ضرور چوندا ته انهن کي زبردست ڄاڻندڙ (الله) بڻايو آهي (۹). (انهيءَ الله) جنهن اوهان لاءِ زمين کي وڇاڻو بڻايو ۽ اوهان لاءِ منجهس رستا بڻايا ته من اوهين سڌو رستو لهو (۱۰). ۽ (انهيءَ الله) جنهن آسمان مان اندازي سان پاڻي وسايو، پوءِ ان (پاڻيءَ) سان ويران شهر کي آباد ڪيو سون، اهڙيءَ طرح اوهان کي (قبرن مان) ڪيو (۱۱).

وَالَّذِي خَلَقَ الْأَزْوَاجَ كُلَّهَا وَجَعَلَ لَكُم مِّنَ الْفُلْكِ وَالْأَنْعَامِ
 مَا تَرْكَبُونَ ﴿١٦﴾ لَيْسْتَوَاعِلَىٰ ظُهُورِهِ ثُمَّ تَذْكُرُونَ نِعْمَةَ رَبِّكُمْ إِذَا
 اسْتَوَيْتُمْ عَلَيْهِ وَتَقُولُوا سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرْنَا هَذَا وَمَا كُنَّا
 لَهُ مُقْرِنِينَ ﴿١٧﴾ وَإِنَّا إِلَىٰ رَبِّنَا لَمُنْقَلِبُونَ ﴿١٨﴾ وَجَعَلُوا لَهُ مِنْ
 عِبَادِهِ جُزْءًا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ مُّبِينٌ ﴿١٩﴾ أَمْ اتَّخَذَ مَا يَخْلُقُ
 بَنَاتٍ وَأَصْفَكُمْ بِالْبَنِينَ ﴿٢٠﴾ وَإِذَا ابْشَرَّ أَحَدُهُمْ بِمَا ضَرَبَ
 لِلرَّحْمَنِ مَثَلًا ظَلَّ وَجْهَهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٢١﴾ أَوْ مَنْ يُنَشِّئُ
 فِي الْحِلْيَةِ وَهُوَ فِي الْخِصَامِ غَيْرُ مُبِينٍ ﴿٢٢﴾ وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ
 الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمَنِ إِنَاثًا أَشْهَدُوا وَخَلَقَهُمْ سَتَكَبُ
 شَهَادَتُهُمْ وَيَسْأَلُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا الْوَسْءَاءُ الرَّحْمَنِ مَا عِبَادُهُمْ
 مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَخْرُصُونَ ﴿٢٤﴾ أَمْ آتَيْنَهُمْ
 كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا
 آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢٦﴾ وَكَذَلِكَ مَا
 أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا آلَا
 إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَرِهِمْ مُّقْتَدُونَ ﴿٢٧﴾

۽ (أنهيءَ اللهُ) جنهن هر قسم جا جوڙا بڻايا ۽ اوهان لاءِ ٻيڙيون ۽ آهي
 جانور بڻايائين جن تي (اوهين) چڙهو (١٢). ته انهن جي پٺين تي سڌا ٿي
 ويهو وري جڏهن مٿن سنوان ٿي ويهو (تڏهن) پنهنجي پالڻهار جي نعمت ياد
 ڪيو ۽ چئو ته اهو (الله) پاڪ آهي، جنهن هيءُ اسان کي نوائي ڏنو ۽
 (اسين) ان کي (ڪڏهن) نوائي وارا نه هئاسون (١٣). ۽ بيشڪ اسين
 پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽڻ وارا آهيون (١٤). ۽ الله لاءِ سندس ٻانهن مان
 اولاد مقرر ڪيائون. بيشڪ انسان پڌرو بي شڪر آهي (١٥). (الله)
 پنهنجيءَ مخلوقات مان (پاڻ لاءِ) ڌيرون اختيار ڪيون ڇا ۽ اوهان کي
 پٽن سان چونڊيو اٿس (ڇا؟) (١٦). ۽ جڏهن منجهانئن ڪنهن کي
 أنهيءَ شيءِ (يعني ڌيءُ جي ڄمڻ) جي خبر ڏجي جيڪا باجهاري (الله) لاءِ
 مثال بيان ڪئي اٿس، (تڏهن) سندس منهن ڪاراجي ويندو آهي ۽ اهو
 ڏک ڀريو هوندو آهي (١٧). جيڪو ڳهن ۾ پالجي ٿو ۽ لڙائيءَ ۾ پڌرو نه
 ٿو ٿئي، اهڙي کي (الله) سان ڌيءُ جي نسبت ڏين ٿا) ڇا؟ (١٨). ۽ انهن
 ملائڪن کي (الله) جيون) ڌيرون مقرر ڪيون اٿن جي (پاڻ) الله جا ٻانهن
 آهن (اهي) سندن پيدا ٿيڻ وقت حاضر هئا ڇا؟ سندن (ها) شاهدي
 سگهو لکبي ۽ (هو قيامت ۾) پڇيا ويندا (١٩). ۽ چوندا آهن ته جيڪڏهن
 باجهارو (الله) گهري ها ته انهن (ملائڪن) جي عبادت نه ڪيون ها!
 ڪين هن (ڳالهه) جي ڪا ڄاڻ نه آهي، اهي رڳو اٽڪل هئندا
 آهن (٢٠). ڪين هن (قرآن) کان اڳ ڪو ڪتاب ڏنو اٿئون ڇا، جو انهن
 ان کي چئڻي ورتو آهي؟ (٢١). (نه!) بلڪ چوندا آهن ته بيشڪ اسان
 پنهنجن ابن ڏاڏن کي هڪ طريقي تي ڏنو ۽ بيشڪ اسين سندن پيرن تي
 سڌو هلڻ وارا آهيون (٢٢). ۽ اهڙيءَ طرح اڳ تو کان ڪنهن ڳوٺ ۾
 ڪو ڊيڄاريندڙ نه موڪليوسون، پر ان جي عياشين (ماڻهن) چيو ته اسان
 پنهنجا پيءُ ڏاڏا هڪ طريقي تي ڏنا ۽ بيشڪ اسين انهن جي (ئي) پيرن تي
 بيروي ڪندڙ آهيون (٢٣).

قُلْ أَوْ كُفِّرْتُمْ بِأَهْدَىٰ مِمَّا وَجَدْتُمْ عَلَيْهِ آبَاءَكُمْ قَالُوا إِنَّا
 بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢١﴾ فَأَتَقْنَا مِنْهُمْ فَاَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ
 عَاقِبَةُ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٢٢﴾ وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ لِأَبِيهِ وَقَوْمِهِ إِنَّنِي
 بَرَاءٌ مِّمَّا تَعْبُدُونَ ﴿٢٣﴾ إِلَّا الَّذِي فَطَرَنِي فَإِنَّهُ سَيَهْدِينِ ﴿٢٤﴾ وَ
 جَعَلَهَا كَلِمَةً بَاقِيَةً فِي عَقْبِهِ لَعَلَّهُمْ يُرْجَعُونَ ﴿٢٥﴾ بَلْ مَتَّعْتُ
 هَؤُلَاءِ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ جَاءَهُمُ الْحَقُّ وَرَسُولٌ مُّبِينٌ ﴿٢٦﴾ وَلَمَّا
 جَاءَهُمُ الْحَقُّ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ وَإِنَّا بِهِ كَافِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَقَالُوا لَوْلَا
 نُزِّلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَىٰ رَجُلٍ مِّنَ الْقُرَيْتَيْنِ عَظِيمٍ ﴿٢٨﴾ أَهْمُ
 يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ نَحْنُ قَسَمْنَا بَيْنَهُمْ مَّعِيشَتَهُمْ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا وَرَفَعْنَا بَعْضَهُمْ فَوْقَ بَعْضٍ دَرَجَاتٍ لِّيَتَّخِذَ بَعْضُهُمْ
 بَعْضًا سَخِرِيًّا وَرَحْمَتَ رَبِّكَ خَيْرٌ مِّمَّا يَجْمَعُونَ ﴿٢٩﴾ وَلَوْلَا أَن
 يَكُونَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً لَّجَعَلْنَا لِمَن يَكْفُرُ بِالرَّحْمَنِ
 لَبُيُوتِهِمْ سُقْفًا مِّنْ فِضَّةٍ وَمَعَارِجَ عَلَيْهَا يَظْهَرُونَ ﴿٣٠﴾ وَلِيُؤْتِيَهُمُ
 آبَاؤَهُمْ أَسْرَارًا عَلَيْهِمْ يَكْفُونَ ﴿٣١﴾ وَزُخْرُقًا وَإِن كُنَّ ذُرِّيَّةً لَّمَّا
 مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةُ عِنْدَ رَبِّكَ لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٢﴾

(پيغمبر! کين) چيو ته، (پنهجن ابن ڏاڏن جي پيروي ڪندؤ) ڇا؟ جيتوڻيڪ اوهان وٽ اهو (دين) آندو اتم، جنهن (دين) تي اوهان پنهنجن پين ڏاڏن کي ڏنو، تنهن کان وڌيڪ سڌو رستو ڏيکاريندڙ آهي. چيائون ته جنهن شيءِ سان اوهان کي موڪليو ويو آهي تنهن جا اسين منڪر آهيون (٢٤). پوءِ کائڻ بدلو ورتو سون، پوءِ ڏس تون ڪوڙن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي! (٢٥). ۽ (ياد ڪر) جڏهن ابراهيم پنهنجي پيءُ ۽ پنهنجي قوم کي چيو ته جنهن شيءِ کي (اوهين) پوڄيندا آهيو، تنهن کان بيشڪ آءٌ بيزار آهيان (٢٦). پر جنهن مون کي پيدا ڪيو سو بيشڪ مون کي سگهوئي هدايت ڪندو (٢٧). ۽ الله سندس اولاد ۾ اها (توحيد جي ڪلمي جي) ڳالهه هميشه رهائي ته من آهي (ڪافر) موٽن (٢٨). بلڪ اسان انهن ۽ سندن ابن ڏاڏن کي آسائشو ڪيو تان جو وٽن سڄو دين ۽ پدرو پيغمبر (محمد ﷺ) آيو (٢٩). ۽ جنهن مهل سڄو دين وٽن آيو (تنهن مهل) چيائون ته هيءُ جادو آهي ۽ بيشڪ اسين ان جا منڪر آهيون (٣٠). ۽ چيائون ته (هنن) ٻن ڳوٺن (مڪي ۽ طائف) وارن مان ڪنهن وڏي ماڻهوءَ تي هيءُ قرآن چو نه نازل ڪيو ويو؟ (٣١). اهي تنهنجي پالڻهار جي رحمت وراهيندا آهن ڇا؟ دنيا جي حياتيءَ ۾ سندن روزي سندن وچ ۾ اسان ئي ورهائي آهي ۽ انهن مان هڪڙن کي ٻين کان وڏي مرتبي وارو ڪيو سون ته جيئن هڪڙا ٻين کي خدمتگار ڪري وٺن ۽ جيڪو (دنيا جو مال) گڏ ڪندا آهن، تنهن کان تنهنجي پالڻهار جي رحمت پلي آهي (٣٢). ۽ جيڪڏهن ائين نه هجي ها ته (متان) ماڻهو هڪ ٽولي (ڪفر جي) ٿي وڃن ته جيڪي باجهاري (الله) جو انڪار ڪندا آهن، تن لاءِ سندن گهرن جون چٽيون ۽ ڏاڪڻيون جن تي چڙهن سي چاندي جون ڪريون ها (٣٣). ۽ سندن گهرن جا دروازا ۽ پلنگ جن تي ٽيڪ ڏيئي ويهن (سي به چانديءَ جا ڪريون ها) (٣٤). ۽ (بيا) سون (جا به ڪريون ها). ۽ اهو سڀ ڪجهه رڳو دنيا جي حياتيءَ جو (ٿورو مال) متاع آهي ۽ تنهنجي پالڻهار وٽ آخرت پرهيزگارن لاءِ آهي (٣٥).

وَمَنْ يَعْشُ عَنْ ذِكْرِ الرَّحْمَنِ نُقِيضْ لَهُ شَيْطَانًا فَهُوَ لَهُ قَرِينٌ ﴿٣٦﴾
 وَانَّهُمْ لَيَصُدُّونَهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّهْتَدُونَ ﴿٣٧﴾
 حَتَّىٰ إِذَا جَاءَنَا قَالَ لِيَلَيْتَ يَدَيَّ وَبَيْنَكَ بَعْدَ الْمَشْرِقَيْنِ
 فَيَنْسُ الْقَرِينُ ﴿٣٨﴾ وَلَنْ يَتَفَعَّلُوا الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْفُسَكُمْ فِي الْعَذَابِ
 مُشْتَرِكُونَ ﴿٣٩﴾ أَفَأَنْتَ تُسْمِعُ الصُّمَّ أَوْ تَهْدِي الْعُمْى وَمَنْ كَانَ
 فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٠﴾ فَمَا نَدَّاهَبَنَّا بِكَ فَإِنَّا مِنْهُمْ مُنْتَقِمُونَ ﴿٤١﴾
 أَوْ نُرِيَّتِكَ الَّذِي وَعَدْنَاهُمْ فَإِنَّا عَلَيْهِمْ مُّقْتَدِرُونَ ﴿٤٢﴾ فَاسْتَمْسِكْ
 بِالَّذِي أُوْحِيَ إِلَيْكَ إِنَّكَ عَلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤٣﴾ وَإِنَّهُ لَذِكْرٌ
 لَّكَ وَلِقَوْمِكَ وَسَوْفَ تُسْأَلُونَ ﴿٤٤﴾ وَسْئَلُ مَنْ أَرْسَلْنَا
 مِنْ قَبْلِكَ مَنْ رُسُلِنَا أَجَعَلْنَا مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ آلِهَةً
 يُعْبَدُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ
 فَقَالَ إِنِّي رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِآيَاتِنَا إِذْ هُمْ
 مِنْهَا يَضْحَكُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةِ الْإِلَهِى الْأَكْبَرِ مِنْ أَجْلِهَا وَ
 أَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤٨﴾ وَقَالُوا يَا آيَةُ
 السَّاعِرِ ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ إِنَّنَا لَمُهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾

۽ جيڪو باجهاري (الله) جي ياد ڪرڻ کان غافل ٿيندو آهي، تنهن لاءِ هڪ شيطان مقرر ڪندا آهيون، جو اهو ان جو سنگتي هوندو آهي (۳۶). ۽ بيشڪ آهي (شيطان) انهن کي (سڏيءَ) وات کان جهليندا آهن ۽ ماڻهو پاڻ) پائيندا آهن ته اهي هدايت وارا آهن (۳۷). تان جو جڏهن اسان وٽ ايندو (تڏهن پنهنجي سنگتيءَ شيطان کي) چوندو ته هئي افسوس! (جيڪر) منهنجي ۽ تنهنجي وچ ۾ اوڀر اولهه جيتري ڏورائي هجي ها جو (تنهنجي) سنگت بچڙي آهي (۳۸). ۽ (چوندا سون ته) چونڪ ظلم ڪيو اٿو (تنهن ڪري) اڄ اوهان کي (اها ڳالهه) اصل فائدو نه ڏيندي ته اوهين (۽ شيطان منهنجي) عذاب منجهه پاڻ ۾ پائيوار هجو (۳۹). (اي پيغمبر!) تون پوڙن کي ٻڌائي ٿو سگهين ڇا؟ يا انڌن کي ۽ اهو جيڪو پٿريءَ گمراهيءَ ۾ آهي، تنهن کي هدايت ڪري سگهين ٿو ڇا؟ (۴۰). پوءِ جيڪڏهن توکي (هن جهان مان) نيون ته بيشڪ اسين (اتي ئي) کائڻ بدلو وٺڻ وارا آهيون (۴۱). يا جيڪو کين انجام ڏنو اٿون سو توکي ڏيکاريون ته به بيشڪ اسين مٿن وسارا آهيون (۴۲). تنهن ڪري جيڪي توڏانهن وحي ڪيو ويو، تنهن کي تون چنڀڙي وٺ، بيشڪ تون سڏيءَ وات تي آهين (۴۳). ۽ بيشڪ اهو (قرآن) تو لاءِ ۽ تنهنجيءَ قوم لاءِ نصيحت آهي ۽ (اوهين) سگهوئي پڇيا ويندو (۴۴). ۽ پنهنجن پيغمبرن مان جيڪي توکان اڳ موڪليا هئا سون تن جو (احوال) پڇ ته باجهاري (الله) کان سواءِ (ڪي) ٻيا معبود بڻايا هئا سون ڇا جن جي پوڄا ڪئي وڃي؟ (۴۵). ۽ بيشڪ موسيٰ کي پنهنجن نشانين سان فرعون ۽ سندس سردارن ڏانهن موڪليو سون، پوءِ چيائين ته بيشڪ آءٌ جهانن جي پالڻهار جو موڪليل آهيان (۴۶). پوءِ جنهن مهل وٽن اسان جي نشانين سان آيو (تنهن مهل) اوچتو آهي انهن (معجزن) کان کلندا رهيا (۴۷). ۽ ڪا به نشاني کين نه ٿي ڏيکاري سون پر اها (نشاني) ان جي اڳين کان تمام وڏي هئي ۽ کين عذاب سان پڪڙيو سون ته من آهي (ڪفر کان) موٽن (۴۸). ۽ چيائون ته اي جادوگر! پنهنجي پالڻهار کان اسان لاءِ انهيءَ (وسيلي) سان دعا گهر، جنهن جو توسان انجام ڪيو اٿس، ته بيشڪ اسين هدايت وارا ٿيندا سون (۴۹).

فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الْعَذَابَ إِذَا هُمْ يَنْكُثُونَ ﴿٥٠﴾ وَنَادَى فِرْعَوْنُ
 فِي قَوْمِهِ قَالَ يَا قَوْمِ أَلَيْسَ لِي مُلْكُ مِصْرَ وَهَذِهِ الْأَنْهَارُ
 تَجْرِي مِن تَحْتِي أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٥١﴾ أَمْ أَنَا خَيْرٌ مِّنْ هَذَا الَّذِي هُوَ
 مَهِينٌ ۗ وَلَا يَكَادُ يَبِينُ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا أَلْقَى عَلَيْهِ آيَاتُ رَبِّهِ مِنْ ذَهَبٍ
 أَوْ جَاءَ مَعَهُ الْمَلِئِكَةُ مُقْتَرِنِينَ ﴿٥٣﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ ۗ
 إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ
 أَجْمَعِينَ ﴿٥٥﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سُلْفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ ﴿٥٦﴾ وَلَمَّا ضُرِبَ
 ابْنُ مَرْيَمَ مَثَلًا إِذْ أَقْرَبَكَ مِنْهُ يَصِدُّونَ ﴿٥٧﴾ وَقَالُوا هَذَا خَيْرٌ
 أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خِصَمُونَ ﴿٥٨﴾ إِنَّ هُوَ
 إِلَّا عَبْدٌ أَنْعَمْنَا عَلَيْهِ وَجَعَلْنَاهُ مَثَلًا لِّلْبَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ وَلَوْ
 نَشَاءُ لَجَعَلْنَا مِنْكُمْ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ يَخْلُقُونَ ﴿٦٠﴾ وَإِنَّهُ لَعَلْمٌ
 لِّلسَّاعَةِ فَلَا تَمْتَرُنَّ بِهَا وَاتَّبِعُونَّ ۗ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾
 وَلَا يَصِدَّدَنَّكُمْ الشَّيْطَانُ ۗ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٦٢﴾ وَ
 لَمَّا جَاءَ عِيسَى بِالْبَيِّنَاتِ قَالَ قَدْ جِئْتُكُمْ بِالْحِكْمَةِ وَلِأُبَيِّنَ
 لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي تَخْتَلِفُونَ فِيهِ ۗ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا ۗ ﴿٦٣﴾

پوءِ جنهن مهل ڪانئن عذاب لائون سون (تنهن مهل) اهي اتي ئي (قول) پيچيندا رهيا (۵۰). ۽ فرعون پنهنجيءَ قوم ۾ پڙهو ڏنو، چيائين ته اي منهنجي قوم! مصر جي بادشاهي منهنجي نه آهي ڇا؟ ۽ هي نهرون منهنجي (ماڙين جي) هيٺان (نه) وهنديون آهن ڇا؟ اوهين نه ڏسندا آهيو ڇا؟ (۵۱). (نه!) بلڪ آءُ هن (موسيٰ) کان ڀلو آهيان، جيڪو خسيس آهي ۽ چٽو ڳالهائي به نٿو سگهي (۵۲). پوءِ مٿس سون جا ڪنگڙ ڇو نه لائون ويا يا ساڻس گڏ ٿي ملائڪ ڇو نه آيا؟ (۵۳). پوءِ پنهنجيءَ قوم کي بيوقوف بڻايائين، (تنهن ڪري) فرمانبرداري ڪيائونس، بيشڪ اهي بي دين قوم هئا (۵۴). پوءِ جڏهن اسان کي ڪاوڙايائون (تڏهن) ڪانئن وڃي ورتو سون، پوءِ انهن سڀني کي ٻوڙيو سون (۵۵). پوءِ کين (ڪافرن جو) اڳواڻ ۽ پوين لاءِ آکاڻي ڪيو سون (۵۶). ۽ جڏهن مريم جي پٽ جو قصو بيان ڪيو ويو (تڏهن) امالڪ ان (قصي) کان تنهنجي قوم لڙ مچائيندي آهي (۵۷). ۽ (اهي) چوندا آهن ته اسان جا معبود ڀلا آهن يا اهو (عيسيٰ)؟، اهو مثال تو سان رڳو جهيڙي لاءِ بيان ڪندا آهن، بلڪ اهي جهيڙاڪ قوم آهن (۵۸). اهو (عيسيٰ) رڳو بانهو آهي، جنهن تي نعمت ڪئي اٿئون ۽ بني اسرائيلن لاءِ کيس (هڪ) عبرت ڪئي سون (۵۹). ۽ جيڪڏهن گهرون ها ته اوهان جي بدران زمين ۾ ملائڪن کي نائب ڪريون ها (۶۰). ۽ بيشڪ اهو (عيسيٰ) قيامت جي هڪ نشاني آهي، پوءِ اوهين قيامت ۾ شڪ نه ڪريو ۽ (اي پيغمبر! چؤ ته) منهنجي تابعداري ڪريو (جو) اها سڌي وات آهي (۶۱). ۽ اوهان کي شيطان نه جهلي، ڇو ته اهو اوهان جو پٿرو ويري آهي (۶۲). ۽ جنهن مهل عيسيٰ چٽن معجزن سان آيو، (تنهن مهل) چيائين ته اوهان وٽ حڪمت آندي اٿم ۽ (آيو آهيان) ته جن ڳالهين ۾ اختلاف ڪندا آهيو، تن مان ڪي اوهان لاءِ بيان ڪريان، پوءِ الله کان ڊڄو ۽ منهنجو چيو مڃيو (۶۳).

إِنَّ اللَّهَ هُوَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُواهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٦٣﴾
 فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْ
 عَذَابٍ يَوْمَ إِلْيَاسَ ﴿٦٤﴾ هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ
 بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٦٥﴾ الْأَخِلَّاءُ يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ
 عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ ﴿٦٦﴾ لِيُعَذِّبَهُمُ اللَّهُ بِالَّذِينَ كَانُوا مُشْرِكِينَ ﴿٦٧﴾
 تَعَزَّوْنَ ﴿٦٨﴾ الَّذِينَ آمَنُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٦٩﴾ ادْخُلُوا
 الْجَنَّةَ أَنْتُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ تُحْبَرُونَ ﴿٧٠﴾ يُطَافُ عَلَيْهِمْ بِصَفَافٍ
 مِنْ ذَهَبٍ وَكُؤَافٍ وَفِيهَا مَا شَتَّىٰهِ الْأَنْفُسُ وَلَكِنَّ
 الْأَعْيُنَ وَأَنْتُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٧١﴾ وَتِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي أُورِثْتُمُوهَا
 بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٧٢﴾ لَكُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ كَثِيرَةٌ مِنْهَا
 تَأْكُلُونَ ﴿٧٣﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي عَذَابٍ جَهَنَّمَ خَالِدُونَ ﴿٧٤﴾
 لَا يُفْتَرَعْنَهُمْ وَهُمْ فِيهِ مُبْسُوتُونَ ﴿٧٥﴾ وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَ
 لَكِنْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ ﴿٧٦﴾ وَنَادُوا يَبْنَكَ لِيَقْضِ عَلَيْنَا
 رَبُّكَ قَالِ إِنَّكُمْ مَأْكُونُونَ ﴿٧٧﴾ لَقَدْ جُنُكُم بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَكُمْ لِلْحَقِّ كِرْهُونَ ﴿٧٨﴾ أَمْ أَبْرَمُوا أَمْراً فَإِنَّا مُبْرِمُونَ ﴿٧٩﴾

بیشڪ الله ئي منهنجو پالڻهار ۽ اوهان جو پالڻهار آهي، تنهن ڪري سنديس عبادت ڪريو، اها سڌي واٽ آهي (۶۴). پوءِ جماعتن پاڻ ۾ اختلاف ڪيو، تنهن ڪري ڏکوئيندڙ ڏينهن جي عذاب کان ظالمن لاءِ ويل آهي (۶۵). (اهي) رڳو قيامت (جي اچڻ) جو انتظا ڪندا آهن ته اوچتو وٽن اچي ۽ اهي بي خبر هجن (۶۶). انهيءَ ڏينهن پرهيزگارن کان سواءِ (ٻيا) سڀئي دوست هڪ ٻئي جا دشمن هوندا (۶۷). (چيو ويندو ته) اي منهنجا ٻانهو! اڄ اوهان کي نڪو پڻو آهي ۽ نڪي اوهين غمگين ٿيو (۶۸). جن اسان جي آيتن تي ايمان آندو ۽ مسلمان هئا (۶۹). (تن کي چيو ويندو ته) اوهين ۽ اوهان جيون زالون بهشت ۾ گهڙو (اتي ڏاڍا) خوش ٿيندؤ (۷۰). مٿن سون جيون پليٽون ۽ پيالا ڦيرائبا ۽ جيڪي دليون گهرنديون ۽ (جنهن جي ڏسڻ کان) اڪيون ٽرنديون سو منجهس هوندو ۽ اوهين منجهس سدائين رهندؤ (۷۱). ۽ هيءُ اهو بهشت آهي، جنهن جو اوهان کي انهيءَ سببان وارث ڪيو ويو جو اوهين (چڱا) ڪم ڪندا هيؤ (۷۲). منجهس اوهان لاءِ گهڻا ميوا آهن، جن منجهان پيا کائيندؤ (۷۳). بیشڪ ڏوهي دوزخ جي عذاب ۾ سدائين رهڻ وارا آهن (۷۴). کائنن (عذاب) هلڪو نه ڪيو ۽ اهي منجهس نااميد (ٿي چپ) رهندا (۷۵). ۽ مٿن ظلم نه ڪيوسون ۽ اهي (پاڻ ئي) ظالم هئا (۷۶). ۽ (دوزخ جي دريان کي) سڏيندا ته اي مالڪ! ڀل ته تنهنجو پالڻهار اسان تي (موت جو) حڪم ڪري (ته عذاب کان چٽون).- (مالڪ) چوندو ته بیشڪ اوهين هميشه رهڻ وارا آهيو (۷۷). بیشڪ اوهان وٽ سڄو دين آندو سون، پر اوهان مان گهڻا سڄيءَ ڳالهه کي ناپسند ڪرڻ وارا آهن (۷۸). (ڪافرن به) ڪنهن ڪم جي رت رتي آهي ڇا؟ پوءِ بیشڪ اسين به پڪي رت رئيندڙ آهيون (۷۹).

أَمْ يَحْسِبُونَ أَنَّا لَأَسْمَعُ سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ بَلَىٰ وَرُسُلْنَا لَدَيْهِمْ
 يَكْتُبُونَ ﴿٨١﴾ قُلْ إِنْ كَانَ لِلرَّحْمَنِ وَلَدٌ فَأَنَا أَوَّلُ الْعَبْدِينَ ﴿٨٢﴾
 سُبْحَانَ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٨٣﴾
 فَذَرَهُمْ مَبْهُوثًا وَيَلْبَعُوا حَتَّىٰ يُلْقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوْعَدُونَ ﴿٨٤﴾
 وَهُوَ الَّذِي فِي السَّمَاءِ إِلَهٌُ وَفِي الْأَرْضِ إِلَهٌُ وَهُوَ الْحَكِيمُ
 الْعَلِيمُ ﴿٨٥﴾ وَتَبَرَّكَ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا
 وَعِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٦﴾ وَلَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي
 يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَشْهَدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ
 يَعْلَمُونَ ﴿٨٧﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولَنَّ اللَّهُ فَاَنَّى
 يُؤْفَكُونَ ﴿٨٨﴾ وَقِيلَ لَهُ رَبِّ إِنْ هَؤُلَاءِ قَوْمٌ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٨٩﴾
 فَاصْفَحْ عَنْهُمْ وَقُلْ سَلَامٌ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٠﴾

سُورَةُ الدُّخَانِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿١﴾ وَالْكِتَابِ الْبَيِّنِ ﴿٢﴾ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ مُبَرَّكَةٍ
 إِنَّا كُنَّا مُنذِرِينَ ﴿٣﴾ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرٍ حَكِيمٍ ﴿٤﴾

پائيندا آهن ڇا ته اسين سندين ڳجهيون ڳالهيون ۽ سندين صلاحون نه
 ٻڌندا آهيون؟ (هاڻو ٻڌندا آهيون) ۽ اسان جا موڪليل (ملائڪ) وٽن
 لکندا آهن (٨٠). (تون) چئو ته، جيڪڏهن باجهاري (الله) کي ڪو ٻار
 هجي ها ته اءُ (سڀ کان) پهريون (ان الله جي) عبادت ڪندڙ آهيان ۽
 اهڙي عقيدتي جو منڪر آهيان (٨١). (اهي) جيڪي بيان ڪندا آهن،
 تنهن کان آسمانن ۽ زمين جو رب عرش جو مالڪ پاڪ آهي (٨٢). پوءِ
 کين ڇڏ ته (ايسين ڪوڙين ڳالهين ۾) بڪ ڪن ۽ راند ڪن جيسين
 پنهنجي انهيءَ ڏينهن کي ملن جنهن جو ڪين انجام ڏجي ٿو (٨٣). ۽ (الله)
 اهو آهي، جيڪو آسمانن ۾ (به) معبود آهي ۽ زمين ۾ (به) معبود آهي ۽ اهو
 حڪمت وارو ڄاڻندڙ آهي (٨٤). ۽ اهو وڏيءَ برڪت وارو آهي، جنهن
 جي آسمانن ۽ زمين جي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي تنهن جي بادشاهت
 آهي، وٽس ئي قيامت (جي اچڻ) جي خبر آهي ۽ ڏانهس ئي موٽائبو (٨٥). ۽
 (ڪافر) جن (بتن) کي الله کان سواءِ سڏيندا آهن، سي شفاعت ڪري نه
 سگهندا آهن، پر اهي جن (دين جي) سچي شاهدي ڏني هوندي ۽ اهي (ان
 جي حقيقت) ڄاڻندا آهن، (اهي شفاعت ڪندا) (٨٦). ۽ جيڪڏهن
 کائنن پڇين ته کين ڪنهن خلقيو آهي؟ ته ضرور چوندا ته الله (خلقيو آهي)
 پوءِ ڪيڏانهن ڦيرايا ويندا آهن؟ (٨٧). ۽ (قسم آهي) پيغمبر جي انهيءَ
 چوڻ تي ته اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ هيءُ اهڙي قوم آهن جو
 (ڪنهن طرح) ايمان نه ٿا آڻين (اسين کين سندين هنيڻپ جي سزا ڏيندا
 سون) (٨٨). (فرمايو سون) ته کائنن منهن موڙ ۽ (موڪلائيءَ جو) سلام
 چو، پوءِ سگهوئي ڄاڻندا (٨٩).

سورة دخان مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺهين
 آيتون ۽ ٽي رکوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

حلم (١). (هن) پڌري ڪتاب جو قسم آهي (٢). ته بيشڪ اسان هن
 (ڪتاب) کي برڪت واريءَ رات ۾ لائون، بيشڪ اسين ڊيڄاريندڙ
 هئاسون (٣). ان (برڪت واريءَ رات) ۾ سڀڪو ڪم حڪمت وارو
 (لوح محفوظ کان) جدا ڪبو آهي (٤).

أَمْرًا مِّنْ عِنْدِنَا إِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ⑤ رَحْمَةً مِّنْ رَبِّكَ إِنَّهُ
 هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ⑥ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَابَيْنَهُمَا إِنَّ
 كُنْتُمْ مُوقِنِينَ ⑦ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ
 الْأَوَّلِينَ ⑧ بَلْ هُمْ فِي شَكِّ يَلْعَبُونَ ⑨ فَارْتَقِبْ يَوْمَ تَأْتِي السَّمَاءُ
 بِدُحَانٍ مُّبِينٍ ⑩ يَغْشَى النَّاسَ هَذَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ⑪ رَبَّنَا انشِفْ
 عَنَّا الْعَذَابَ إِنَّا مُؤْمِنُونَ ⑫ أَنَّى لَهُمُ الذِّكْرَى وَقَدْ جَاءَهُمْ
 رَسُولٌ مُّبِينٌ ⑬ ثُمَّ تَوَلَّوْا عَنْهُ وَقَالُوا مُعَلَّمٌ مَّجْنُونٌ ⑭ إِنَّا
 كَاشِفُو الْعَذَابِ قَلِيلًا لَّا نَتَّكِفُ لَكُمْ عَائِدُونَ ⑮ يَوْمَ نَبْطِشُ الْبَطْشَةَ
 الْكُبْرَى إِنَّا مُنْتَقِمُونَ ⑯ وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَ
 جَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ⑰ أَنْ أَدْوَرَ إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ أَنِّي لَكُمْ رَسُولٌ
 أَمِينٌ ⑱ وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتِيكُمْ بِسُلْطَنِ مُّبِينٍ ⑲ وَإِنِّي
 عَدْتُ بِرَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجِعُونَ ⑳ وَإِنْ لَّمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاغْتَبِلُوا ㉑
 فِدَاعِي أَنَّهُمْ قَوْمٌ مُّجْرِمُونَ ㉒ فَاسْرِ بِعِبَادِي لَيْلًا
 إِنَّكُمْ مُّتَّبِعُونَ ㉓ وَأَتْرِكُ الْبَحْرَ هَوًّا لَّهُمْ جَنْدٌ مُّعْرِفُونَ ㉔
 كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّتٍ وَعَيْونَ ㉕ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ㉖

(اهو) پاڻ وتان (پنهنجي خاص) حڪم سان (اٿين ڪبو آهي). - بيشڪ اسين (ئي پيغمبر کي) موڪلڻ وارا هئاسون (۵). تنهنجي پالڻهار جي باجه سبب- بيشڪ اهو ئي ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۶). (جو) آسمانن ۽ زمين جو ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي تنهن جو پالڻهار آهي- جيڪڏهن اوهين ڀروسو ڪندڙ اهو (تو ڀروسو ڪريو) (۷). ان کان سواءِ (بيو) ڪوبه عبادت جو لائق نه آهي (جو) جياريندو آهي ۽ ماريندو آهي- (اهو ئي) اوهان جو پالڻهار ۽ اوهان جي اڳين پين ڏاڏن جو پالڻهار آهي (۸). بلڪ ڪافر (قيامت کان) شڪ ۾ ڪيڏي رهيا آهن (۹). پوءِ جنهن ڏينهن آسمان پٽرو دونهن آئيندو (تنهن ڏينهن جو) تون انتظار ڪر (۱۰). جو ماڻهن کي ويڙهي ويندو، (چوندا ته) هيءُ ڏکائيندڙ عذاب آهي (۱۱). اي اسان جا پالڻهار! اسان کان اهو عذاب تار (جو) بيشڪ اسين مسلمان ٿيون ٿا (۱۲). ڪين اها نصيحت ڪيئن (مفيد) ٿيندي! حالانڪ بيشڪ وتن پٽرو پيغمبر آيو هو (۱۳). وري کانئس منهن موڙيائون ۽ چيائون (ٿي) ته (هيءُ) ماڻهو سيڪاريل (۽) چريو آهي (۱۴). بيشڪ اسين ٿورو (وقت) عذاب تارڻ وارا آهيون، بيشڪ اوهين (وري ڪفر ۾) ڦرڻ وارا آهيو (۱۵). جنهن ڏينهن تمام وڏي پڪڙ ڪندا سون، (تنهن ڏينهن) بيشڪ! اسين بدلو وٺڻ وارا آهيون (۱۶). ۽ بيشڪ کانئن اڳ فرعون جي قوم جي آزمائش ڪئي سون ۽ وتن (هن ڳالهه سان) سڳورو پيغمبر آيو (۱۷). ته الله جي پانهن کي منهنجي حوالي ڪريو، بيشڪ اءُ اوهان وٽ امانت دار پيغمبر (آيو) آهيان (۱۸). ۽ (چوڻ آيو آهيان) ته الله جي آڏو هٿ نه ڪريو، بيشڪ اءُ اوهان وٽ پڌري حجت سان آيو آهيان (۱۹). ۽ بيشڪ مون پنهنجي پالڻهار ۽ اوهان جي پالڻهار جي پناه ورتي ته (متان) مون کي پٿرن سان ماريو (۲۰). ۽ جيڪڏهن مون تي ايمان نه اٿيو ته مون کان پاسو ڪريو (۲۱). پوءِ پنهنجي پالڻهار کي سدائين ته هيءُ ڏوهاري قوم آهن (۲۲). پوءِ (حڪم ڪيو سون ته) منهنجن پانهن کي راتو رات وٺي نڪر جو اوهانجي پٺيان پوندا (۲۳). ۽ (تون) سمنڊ کي سڪل ڇڏ- بيشڪ آهي ٻڌڻ وارو لشڪر آهن (۲۴). گهڻائي باغ ۽ چشما ڇڏيائون (۲۵). ۽ پوکون ۽ ڀليون جايون (به) (۲۶).

وَنَعْمَةٌ كَانُوا فِيهَا فَاكِهِينَ ﴿٢٢﴾ كَذَلِكَ تَفْ وَأَوْرَثْنَا قَوْمًا آخِرِينَ ﴿٢١﴾
 فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٠﴾ وَلَقَدْ
 بَجَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿١٩﴾ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ
 كَانَ عَلِيًّا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿١٨﴾ وَلَقَدْ اخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَى
 الْعَالَمِينَ ﴿١٧﴾ وَاتَّبَعْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَاءٌ مُبِينٌ ﴿١٦﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ
 لَيَقُولُونَ ﴿١٥﴾ إِنَّ هِيَ إِلَّا أَمْوَاتُنَا الْأُولَىٰ وَمَا نَحْنُ بِمُنشَرِينَ ﴿١٤﴾
 فَاتُوا يَا بَنِي آدَمَ أَنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٣﴾ أَهْمْ خَيْرًا قَوْمٌ تَبِعُوا
 الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾ وَمَا
 خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا الْعِيبِينَ ﴿١١﴾ مَا خَلَقْنَاهُمَا إِلَّا
 بِالْحَقِّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠﴾ إِنَّ يَوْمَ الْفَصْلِ
 مِيقَاتُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾ يَوْمَ لَا يُغْنِي مَوْلَىٰ عَنْ مَوْلَىٰ شَيْئًا وَلَا
 هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٨﴾ إِلَّا مَنْ رَحِمَ اللَّهُ إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٧﴾
 إِنَّ شَجَرَتَ الزُّقُومِ ﴿٦﴾ طَعَامُ الْأُنثَىٰ ﴿٥﴾ كَالْمُهْلِ يَغْلِي
 فِي الْبُطُونِ ﴿٤﴾ كَغَلِي الْحَمِيمِ ﴿٣﴾ خُدُوهُ فَاعْتَلُوهُ إِلَىٰ سَوَاءِ
 الْجَحِيمِ ﴿٢﴾ ثُمَّ صُبُّوا فَوْقَ رَأْسِهِ مِنْ عَذَابِ الْحَمِيمِ ﴿١﴾

۽ اهي نعمتون (بر) جنهن ۾ مزا ماڻيندا هئا (۲۷). اهڙيءَ طرح (اٿئي)، ۽
 بيءَ قوم کي انهن (شين) جو وارث ڪيو سون (۲۸). پوءِ مٿن آسمان ۽
 زمين نه رنو ۽ نڪي انهن کي مهلت ڏني ويئي (۲۹). ۽ بيشڪ بني اسرائيلن
 کي خوار ڪندڙ عذاب کان بچايو سون (۳۰). جو فرعون کان
 (پهچندو) هون، بيشڪ اهو هنيلو حد کان لنگهندڙن مان هو (۳۱). ۽
 بيشڪ بني اسرائيلن کي ڄاڻي وائي (ساري) جهان وارن کان پسند ڪيو
 سون (۳۲). ۽ کين اهي معجزا ڏنا سون جن ۾ پٽري آزمائش
 هئي (۳۳). بيشڪ اهي (مشرڪ) چوندا آهن (۳۴). ته (اسان جي
 پڄاڻي) رڳو اسان جو (هيءُ) پهريون موت آهي ۽ اسين وري نه اٿاربا
 سون (۳۵). جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اسان جي ابن ڏاڏن کي
 (جباري) آڻيو (۳۶). اهي ڀلا آهن يا تبَع (حميري) جي قوم ۽ جيڪي
 کائڻن اڳ هئا سي؟ انهن (سپني) کي ناس ڪيو سون، بيشڪ اهي
 ڏوهاري هئا (۳۷). ۽ آسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي
 سو راند ڪري نه بڻايو سون (۳۸). انهن کي پوريءَ رت کان سواءِ نه بڻايو
 سون، پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۳۹). بيشڪ انهن مڙني جو انجام
 نبيري جو ڏينهن آهي (۴۰). جنهن ڏينهن ڪوبه دوست ڪنهن دوست
 کان ڪجهه به (عذاب) نه تاريندو ۽ نڪي کين مدد ڏيبي (۴۱). سواءِ انهيءَ
 جي جنهن تي الله رحم ڪيو. بيشڪ الله ئي غالب مهربان آهي (۴۲).
 بيشڪ ٿوهر جو وڻ (۴۳). گنگهار جو ڪاڇ آهي (۴۴). پگهريل تامي
 جيان، پيٽن ۾ تچڪندو (۴۵). تتل پاڻي جي تچڪڻ وانگر (۴۶).
 (ملائڪن کي چوندا سون ته) هن (ڏوهيءَ) کي پڪڙيو ۽ دوزخ جي وچ
 ڏانهن گهليوس (۴۷). وري مٿي تي تتل پاڻي هاريوس جو (اهو) عذاب
 (اٿس) (۴۸).

ذُقْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الرَّكِيمُ ٢٩ إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ

تَمْتَرُونَ ٣٠ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي مَقَامٍ أَمِينٍ ٣١ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ٣٢

يَلْبَسُونَ مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَقَابِلِينَ ٣٣ كَذَلِكَ وَزَوَّجْنَاهُمْ

بِحُورٍ عِينٍ ٣٤ يَدْعُونَ فِيهَا بِكُلِّ فَاكِهَةٍ آمْنِينَ ٣٥ لَا يَذُوقُونَ

فِيهَا الْمَوْتَ إِلَّا الْمَوْتَةَ الْأُولَىٰ وَوَقَّهْمُ عَذَابَ الْجَحِيمِ ٣٦

فَضلاً مِّن رَّبِّكَ ٣٧ ذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ٣٨ فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ

بِلِسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ٣٩ فَارْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُّرْتَقِبُونَ ٤٠

سُورَةُ الْجَاثِيَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١

حَمْدٌ ١ تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ٢ إِنَّ فِي السَّمَوَاتِ

وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّلْمُؤْمِنِينَ ٣ وَفِي خَلْقِكُمْ وَمَا يَدَّبُّ مِنْ دَابَّةٍ

أَيُّ لِقَوْمٍ يُوَفِّقُونَ ٤ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمَا أَنْزَلَ

اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ رِزْقٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَ

تَصْرِيفِ الرِّيحِ آيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ٥ تِلْكَ آيَاتُ اللَّهِ نَتْلُوهَا

عَلَيْكَ بِالْحَقِّ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَ اللَّهِ وَآيَاتِهِ يُؤْمِنُونَ ٦

(چئبس ته اها سزا) چڪ، چو ته تون (پنهنجي گمان ۾) سگهارو مانوارو آهين (٤٩). بيشڪ هيءُ اهو عذاب آهي، جنهن ۾ اوهين شڪ ڪندا هيؤ (٥٠). بيشڪ پرهميزگار امن واريءَ جاءِ ۾ هوندا (٥١). باغن ۽ چشمن ۾ (٥٢). سنهي پت جا (ڪپڙا) ۽ ٿلهي پت جا (ڪپڙا)، هڪ ٻئي جي آمهون سامهون ٿي ڍڪيندا (٥٣). (سندن حال) ائين هوندو. ۽ کين وڏين (سهڻين) اکين واريون حورون پرتائيندا سون (٥٤). منجهس سيڪو ميوو بي فڪرا ٿي گهرندا (٥٥). پهرين موت کان سواءِ (جو دنيا ۾ مري چڪا) اتي (بيو) موت نه چڪندا ۽ (الله) کين دوزخ جي عذاب کان بچايو (٥٦). تنهنجي پالڻهار جي فضل سبب۔ اها ئي وڏي مراد ماڻڻ آهي (٥٧). قرآن کي ته تنهنجيءَ ٻوليءَ ۾ آسان ڪيو سون ته من آهي نصيحت وٺن (٥٨). پوءِ (تون) انتظار ڪر، بيشڪ آهي به انتظار ڪرڻ وارا آهن (٥٩).

سورة جا ثبوت مڪي آهي ۽ هن ۾ سنڌيه
آيتون ۽ چار رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

حم (١). (هن) ڪتاب جو لاهڻ الله غالب حڪمت واري (جي طرف) کان آهي (٢). بيشڪ آسمانن ۽ زمين ۾ ايمان وارن لاءِ (پڪيون) نشانيون آهن (٣). ۽ اوهان جي بڻائڻ ۾ ۽ جيڪي چرندڙن مان پکيڙي ٿو تنهن (جي بڻائڻ) ۾ انهن ماڻهن لاءِ نشانيون آهن، جيڪي يقين رکندا آهن (٤). ۽ رات ۽ ڏينهن جي ڦيرگهير ۾ ۽ جيڪي الله آسمان کان روزي نازل ڪئي، پوءِ ان سببان زمين کي سندس غيرآباديءَ کان پوءِ آباد ڪيائين، تنهن ۾ ۽ وائڻ جي هلائڻ ۾ انهن ماڻهن لاءِ نشانيون آهن، جيڪي سمجه رکندا آهن (٥). اهي الله جون آيتون آهن، جي توکي سچ سان پڙهي ٻڌايون ٿا، پوءِ (هاڻي) الله (جي نصيحت) ۽ سندس آيتن (جي ڇڏڻ) کان پوءِ ڪهڙيءَ ڳالهه تي ايمان آڻيندا؟ (٦).

وَيَلُكُلْ لِكُلِّ آقَالِكُمْ أَنْتُمْ ۗ يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا
 كَانُوا يَسْعَاهَا فَبَشِّرْهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ۝ وَإِذَا عَلِمَ مِنْ آيَاتِنَا شَيْئًا
 اتَّخَذَهَا هُزُوًا ۗ أُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ۝ ١٠ مِنْ وَرَائِهِمْ جَهَنَّمُ
 وَلَا يُغْنِي عَنْهُمْ مَا كَسَبُوا شَيْئًا وَلَا مَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ۝ ١١ هَذَا هُدًى وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ لَهُمْ
 عَذَابٌ مِّن رَّجْزِ الْيَوْمِ ۝ ١٢ اللَّهُ الَّذِي سَخَّرَ لَكُمُ الْبَحْرَ لِتَجْرِيَ الْفُلُكُ
 فِيهِ بِأَمْرٍ ۖ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ ۗ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ۝ ١٣ وَسَخَّرَ لَكُم مَّا
 فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مِّنْهُ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ
 لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ۝ ١٤ قُلْ لِلَّذِينَ آمَنُوا يَغْفِرُ وَالَّذِينَ لَا يَرْجُونَ
 أَيَّامَ اللَّهِ لِيَجْزِيَ قَوْمًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۝ ١٥ مَنْ عَمِلَ صَالِحًا
 فَلِنَفْسِهِ ۖ وَمَنْ أَسَاءَ فَعَلَيْهَا ثُمَّ إِلَىٰ رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ۝ ١٦ وَلَقَدْ
 آتَيْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْكِتَابَ وَالْحُكْمَ وَالنُّبُوَّةَ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ
 وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ۝ ١٧ وَآتَيْنَاهُمْ بَيِّنَاتٍ مِّنَ الْأُمُورِ فَمَا اخْتَلَفُوا
 إِلَّا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْعِلْمُ بَعِيَابَيْنَهُمْ ۗ إِنَّ رَبَّكَ
 يَقْضِي بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ۝ ١٨

هر ڪنهن پٽاڪيءَ گنهگار لاءِ ويل آهي (٧). الله جون آيتون کيس پڙهي
 ٻڌائيون آهن ته ٻڌندو آهي، وري اڪڙجي ضد ڪندو آهي، ڇٽڪ آهي
 ٻڌيون ئي نه هئائين، تنهن ڪري کيس ڏکوئيندڙ عذاب جي خوشخبري
 سٺاءِ (٨). ۽ جڏهن اسان جي آيتن مان ڪنهن ڳالهه تي واقف ٿيندو آهي
 (تڏهن) ان کي توڪ ڪري وٺندو آهي، انهن ئي لاءِ خوار ڪندڙ عذاب
 آهي (٩). سندن ٻئي طرف کان دوزخ آهي ۽ جيڪي ڪمپائون نڪي اهو
 کائڻ ڪجهه تاري سگهندو ۽ نڪي آهي جن کي الله ڌاران سڄڻ ڪري
 ورتائون (کائڻ تاري سگهندا) ۽ انهن لاءِ وڏو عذاب آهي (١٠). هيءُ
 (قرآن) هدايت آهي ۽ جن پنهنجي پالڻهار جي آيتن جو انڪار ڪيو، تن کي
 سخت سزا جو ڏکوئيندڙ عذاب آهي (١١). الله اهو آهي جنهن درياھ اوھان
 جي تابع ڪيو ته سندس حڪم سان منجهس پيڙيون هلن ۽ ته سندس
 فضل مان (روزي) طلب ڪيو ۽ ته من اوھين شڪرانو ڪريو (١٢). ۽
 جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي، سو سڀيئي پنهنجي پار
 کان اوھان جي ڪم ۾ لڳائين. بيشڪ ان ۾ انهن ماڻهن لاءِ نشانيون
 آهن، جي سوچيندا آهن (١٣). مؤمنن کي چو ته جيڪي الله جي
 واقعن جي اميد نه رکندا آهن تن کان هن ڪري تارو ڪن ته انهيءَ
 سببان جو جيڪي ڪمايو هئائون (انهن مان) ڪنهن قوم کي (الله) سزا
 ڏئي (١٤). جيڪو چڱا ڪم ڪندو سو پاڻ لاءِ ۽ جيڪو مدائي ڪندو،
 تنهن تي (ان جو نقصان) آهي، وري پنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽايا
 ويندو (١٥). ۽ بيشڪ بني اسرائيلن کي ڪتاب ۽ دانائي ۽ پيغمبري ڏني
 سون ۽ سٺين شين مان کين روزي ڏني سون ۽ کين جهان وارن کان ڀلارو
 ڪيو سون (١٦). ۽ دين بابت کين پڌرا دليل ڏنا سون، پوءِ انهن (اڳي)
 اختلاف نه ڪيو، پر وٽن ڄاڻپ آئي، تنهن کان پوءِ پاڻ ۾ هات سببان
 (اختلاف ڪيائون). - بيشڪ جنهن ڳالهه بابت جهڳڙو ڪندا هئا، تنهن
 بابت قيامت جي ڏينهن تنهنجو پالڻهار سندن وچ ۾ نيرو ڪندو (١٧).

ثُمَّ جَعَلْنَاكَ عَلَىٰ شَرِيعَةٍ مِّنَ الْأَمْرِ فَاتَّبِعْهَا وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَ
 الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٨﴾ إِنَّهُمْ لَن يُغْنُوا عَنكَ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا ط
 إِنَّ الظَّالِمِينَ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ ﴿١٩﴾
 هَذَا بَصَائِرُ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ ﴿٢٠﴾ أَمْ
 حَسِبَ الَّذِينَ اجْتَرَحُوا السَّيِّئَاتِ أَن نَّجْعَلَهُمْ كَالَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَوَاءً مِّثْيَاهُمْ وَمِمَّا كَفَرُوا مَا يُحْكَمُونَ ﴿٢١﴾ وَ
 خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَلِيُجْزِيَ كُلَّ نَفْسٍ بِمَا
 كَسَبَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿٢٢﴾ أَفَرَأَيْتَ مَنِ اتَّخَذَ الْهَاهُ هُوَهُ وَأَضَلَّهُ اللَّهُ
 عَلَىٰ عِلْمٍ وَخَتَمَ عَلَىٰ سَمْعِهِ وَقَلْبِهِ وَجَعَلَ عَلَىٰ بَصَرِهِ غِشَاوَةً فَمَنْ
 يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٢٣﴾ وَقَالُوا مَا هِيَ إِلَّا حَيَاتُنَا
 الدُّنْيَا نَمُوتُ وَنَحْيَا وَمَا يُهْلِكُنَا إِلَّا الدَّهْرُ وَمَا لَهُم بِذَلِكَ
 مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا يَظُنُّونَ ﴿٢٤﴾ وَإِذْ أَنْتَلَىٰ عَلَيْهِمُ الْيَتَابَ بَدِئْتَ
 مَا كَانُوا حُجَّتَهُمْ إِلَّا أَنْ قَالُوا اتُّوا يَا بَنِي آدَمَ إِنَّ كُنْتُمْ
 صَادِقِينَ ﴿٢٥﴾ قُلِ اللَّهُ يُحِبُّكُمْ ثُمَّ يُبَيِّنْكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَىٰ
 يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾

وري (اي پيغمبر!) توکي دين جي پڌريءَ وات تي کيوسون، تنهن ڪري (تون) اُن (دين) جي تابعداري ڪر. ۽ جيڪي نه ڄاڻندا آهن، تن جي سڌن جي پٺيان نه لڳ (۱۸). ڇو ته اهي الله (جي آڏو) توکان ڪجهه به تاري نه سگهندا ۽ بيشڪ ظالم هڪ ٻئي جا دوست آهن ۽ الله پرهيزگارن جو دوست آهي (۱۹). هيءُ (قرآن) ماڻهن لاءِ چٽا دليل آهي ۽ جيڪي ماڻهو يقين رکندا آهن تن لاءِ هدايت ۽ پاڇهه آهي (۲۰). جن مدايون ڪيون سي پائيندا آهن ڇا ته کين انهن وانگر ڪنداسون، جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا؟ ته سندن جيئڻ ۽ سندن مرڻ هڪ جهڙو هوندو (اهو) جيڪو فيصلو ڪندا آهن، سو بچڙو آهي (۲۱). ۽ الله آسمانن ۽ زمين کي پوريءَ رت سان بڻايو ۽ هن لاءِ ته هر ڪنهن شخص جيڪي ڪمايو، تنهن بابت کيس بدلو ڏجي ۽ مٿن ظلم نه ڪبو (۲۲). (اي پيغمبر!) انهيءَ کي (نه) ڏٺو اٿيئي ڇا؟ جنهن پنهنجي (نفس جي) سڌ کي معبود ڪري ورتو ۽ علم هوندي (گمراه ٿيو ته) الله کيس گمراه ڪيو ۽ سندس ڪنن تي ۽ سندس دل تي مهر هنياڻين ۽ سندس اکين تي پردو وڌائين، پوءِ الله کانسواءِ کيس ڪير هدايت ڪندو؟ پوءِ ڇو نه نصيحت وٺندا آهيو؟ (۲۳). ۽ چوندا آهن ته اسان جي رڳو هيءَ دنيا جي حياتي آهي، جو مرندا آهيون ۽ جيئندا آهيون ۽ اسان کي رڳو زمانو ماريوندي آهي ۽ ان (ڳالهه) جي کين ڪا ڄاڻپ نه آهي، اهي رڳو اٽڪل هٽندا آهن (۲۴). ۽ جڏهن اسان جون پڌريون آيتون کين پڙهي ٻڌائيون آهن (تڏهن) سندن حجت رڳو هيءُ چوڻ هوندو آهي ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته اسان جي پيءُ ڏاڏن کي (جيئرو ڪري) اٿيو (۲۵). (اي پيغمبر! کين) چؤ ته الله اوهان کي جياريندو آهي، وري اوهان کي ماريوندي، وري اوهان کي قيامت جي ڏينهن جنهن ۾ ڪو شڪ نه آهي، گڏ ڪندو پر گهڻا ماڻهو (ان ڳالهه کي) نه ڄاڻندا آهن (۲۶).

وَدَلَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُومِدِ نَجْدُهُ
 الْمُبْطِلُونَ ﴿٢٤﴾ وَتَرَى كُلَّ أُمَّةٍ جَاثِيَةً تَكُلُّ أُمَّةٌ تُدْعَى إِلَى كِتَابِهَا
 الْيَوْمَ مُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٥﴾ هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ
 بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنسِخُ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٦﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا
 وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُدْخِلُهُمْ رَبُّهُمْ فِي رَحْمَتِهِ ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ
 الْمُبِينُ ﴿٢٧﴾ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا أَفَلَمْ تَكُنْ آيَتِي تَتْلَىٰ عَلَيْكُمْ
 فَاسْتَكْبَرْتُمْ وَكُنتُمْ قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿٢٨﴾ وَإِذَا قِيلَ إِنَّ وَعْدَ
 اللَّهِ حَقٌّ وَالسَّاعَةُ آتِيَةٌ لَّارْيَبَ فِيهَا قُلْتُمْ مَا نَدْرِي مَا السَّاعَةُ
 إِنَّ نَظْرُنَا لِلْآفَاقِ وَالْمَاخِئِن بِمُسْتَتِقِينَ ﴿٢٩﴾ وَبَدَأَ الْهَمْسِيَّاتِ مَا
 عَمِلُوا وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٠﴾ وَقِيلَ الْيَوْمَ
 نَنْسِفُكُمْ كَمَا نَسِفْنَا لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا وَمَا لَكُمْ التَّارُومَ مَا لَكُمْ
 مِّنْ نَّصِيرِينَ ﴿٣١﴾ ذَلِكُمْ بِأَنكُمُ اتَّخَذْتُمُ آيَاتِ اللَّهِ هُزُومًا وَغَرَّتْكُمُ
 الْحَيَوةُ الدُّنْيَا فَالْيَوْمَ لَا يُخْرَجُونَ مِنْهَا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٣٢﴾
 فَدَلَّهِ الْحَمْدُ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَرَبِّ الْأَرْضِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٣٣﴾
 وَلَهُ الْكِبْرِيَاءُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٣٤﴾

۽ آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي الله جي آهي ۽ جنهن ڏينهن قيامت ٿيندي، تنهن ڏينهن ڪوڙا نقصان پائيندا (۲۷). ۽ (اي پيغمبر!) هر ڪنهن ٽوليءَ کي گوڏن ڀر (ويٺل) ڏسندين. سڀڪا ٽولي پنهنجي اعمال نامي ڏانهن سڏبي (چئبو) ته جيڪي (اوهين) ڪندا هيؤ، تنهن جو اوهان کي اڄ بدلو ڏبو (۲۸). (چوندا سون) هيءُ اسان جو دفتر آهي، جو اوهان تي پوري حقيقت پڌري ڪري ٿو. بيشڪ جيڪي اوهين ڪندا هيؤ سو اسين لکندا هئاسون (۲۹). پوءِ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي سندن پالڻهار پنهنجيءَ باجھ هيٺ داخل ڪندو، اها پڌري مراد ماڻڻ آهي (۳۰). ۽ جن ڪفر ڪيو (تن کي چئبو) ته اوهان وٽ منهنجيون آيتون نه پڙهبيون هيون ڇا؟ پوءِ اوهان وڌائي ڪئي ۽ ڏوهاري قوم هيؤ (۳۱). ۽ جڏهن چئبو هو ته الله جو وعدو سچو آهي ۽ قيامت ۾ ڪو شڪ ڪونه آهي (تڏهن) چوندا هيؤ ته (اسين) نه ڄاڻندا آهيون ته قيامت ڇا آهي، اسين رڳو هڪ (ٿورو) گمان پائيندا آهيون ۽ اسين (ڪڏهن) يقين ڪرڻ وارا نه آهيون (۳۲). ۽ جيڪي ڪمايو هيائون تنهن جيون مڊايون کين پڌريون ٿينديون ۽ جنهن شيءِ تي چئرون ڪندا هئا سا کين وڪوڙي ويندي (۳۳). ۽ چئبو ته اڄ اوهان کي (ائين) وسارينداسون، جيئن اوهان پنهنجي هن ڏينهن جي اڇي پهچڻ کي وساريو هو ۽ (هاڻي) اوهان جي جاءِ دوزخ آهي ۽ اوهان جو ڪو مددگار نه آهي (۳۴). اهو (عذاب اوهان کي) هن ڪري آهي، جو اوهان الله جي آيتن کي نٿوليون ڪري ورتو هو ۽ دنياوي حياتيءَ اوهان کي ٺڳيو هو، تنهن ڪري اڄ منجهانئس نه ڪڍين ۽ نه ڪي عذر طلب ڪن (۳۵). پوءِ سڀ ساراه خاص الله کي جڳائي جو آسمانن جو پالڻهار ۽ زمين جو پالڻهار ۽ جهانن جو پالڻهار آهي (۳۶). ۽ آسمانن ۽ زمين ۾ سندس وڏائي آهي ۽ اهو زبردست حڪمت وارو آهي (۳۷).

سُورَةُ الْاِحْقَافِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ ١

حَمْدٌ ١ تَنْزِیْلُ الْكِتٰبِ مِنَ اللّٰهِ الْعَزِیْزِ الْحَكِیْمِ ٢

مَا خَلَقْنَا السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَیْنَهُمَا اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ

مُسَمَّیٍّ وَالَّذِیْنَ كَفَرُوْا عَمَّا اُنذِرُوْا مُعْرِضُوْنَ ٣ قُلْ اَرَاۤیْتُمْ

مَا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ اُرُوْنِیْ مَاذَا خَلَقُوْا مِنَ الْاَرْضِ

اَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِی السَّمٰوٰتِ اِیْتُوْنِیْ بِكِتٰبٍ مِّنْ قَبْلِ هٰذَا اَوْ

اٰثَرَةٍ مِّنْ عِلْمٍ اِنْ كُنْتُمْ صٰدِقِیْنَ ٤ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنْ یَدْعُوْا

مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ مَنْ لَا یَسْتَجِیْبُ لَهٗ اِلَّا یَوْمَ الْقِیٰمَةِ وَلَهُمْ عَن

دُعٰیهِمْ غَفْلُوْنَ ٥ وَاِذَا حَشَرَ النَّاسُ كَانُوْا لَهُمْ اَعْدَآءٌ وَّ

كَانُوْا اِبْعَادٍ تَهْمُ كٰفِرِیْنَ ٦ وَاِذَا نَسَّیْتُمْ اِیْتِنَابِیْنِیْ

قَالَ الَّذِیْنَ كَفَرُوْا لِلْحَقِّ لَمَّا جَآءَ هُمْ هٰذَا سِحْرٌ مُّبِیْنٌ ٧

اَمْ یَقُوْلُوْنَ اَفْتَرٰهُ طُغْلٌ اِنْ اَفْتَرٰیْتَهُ فَلَا تَبْلُكُوْنَ

لِیْ مِنَ اللّٰهِ شَیْئًا هُوَ اَعْلَمُ بِمَا تُقِیضُوْنَ فِیْهِ كُفٰی بِهٖ

شَهِیْدًا اَبِیْنِیْ وَبَیْنَكُمْ وَهُوَ الْغَفُوْرُ الرَّحِیْمُ ٨

سورة احقاف مڪي آهي ۽ هن ۾ پنجيتيه
آيتون ۽ چار رکوع آهن

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

حم (۱). (هن) ڪتاب جو لاهڻ غالب حڪمت واري الله وٽان آهي (۲). آسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي انهن جي وچ ۾ آهي تنهن کي پوريءَ رت سان ۽ هڪ مقرر مدت تائين (رهڻ) لاءِ) بڻايوسون ۽ ڪافر جنهن کان ڊيڄاريا ويا (تنهن کان) منهن موڙيندڙ آهن (۳). (کين) چؤ ته ڏسو ته سهي ته الله کان سواءِ جن کي سڏيندا آهيو (تن ڪا بڻاوت بڻائي آهي ڇا؟) مون کي ڏيکاريو ته زمين (جي شين) منجهان ڪهڙي شيءِ پيدا ڪئي اٿن؟ يا آسمانن (جي بڻائڻ) ۾ انهن جي ڪا پائيواري (ثابت) آهي ڇا؟ جيڪڏهن سچا آهيو ته هن کان اڳ (ايل) ڪوبه ڪتاب يا ڪا علمي سند مون وٽ آيو (۴). ۽ انهيءَ کان وڌيڪ گمراه ڪير آهي جيڪو الله کان سواءِ (بڻي) اهڙي (بت) کي سڏي جو قيامت تائين سندس سڏ کي نه ورنائي ۽ اهي (ڪوڙا بت) سندن سڏ کان (ٿي) بيخبر آهن (۵). ۽ جڏهن (قيامت ۾) ماڻهو گڏ ڪبا (تڏهن اهي بت) سندن ويري هوندا ۽ سندن پوڄا کان منڪر هوندا (۶). ۽ جڏهن اسان جون پڌريون آيتون کين پڙهي بدائبيون آهن (تڏهن اهي) ڪافر سڄي ڳالهه (يعني قرآن) بنسبت جنهن مهل وٽن آيو (تنهن مهل) چوندا آهن ته هيءُ پڌرو جادو آهي (۷). بلڪ چوندا آهن ته ان کي (پيغمبر پاڻ) ناهيو آهي. (کين چؤ ته) جيڪڏهن ان کي (پاڻ) ناهيو اٿم ته اوهين الله کان (چڏائڻ واسطي) مون لاءِ ڪجهه ڪري نه ٿا سگهو. جيڪي (قرآن بابت) گفتگو ڪندا آهيو (سو) الله چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي، منهنجي ۽ اوهان جي وچ ۾ (الله) حق کي ظاهر ڪندڙ ڪافي آهي ۽ اهو بخشهار مهربان آهي (۸).

قُلْ مَا كُنْتُ بِدُعَاءِ مَنْ الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفْعَلُ بِي وَلَا بِكُمْ
 إِنْ أَتَيْتُمُ اللَّهَ بِإِحْسَانٍ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغْنِي عَنْكُمْ
 إِنْ كَانُوا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ ابْنِي
 إِسْرَائِيلَ عَلَى مِثْلِهِ فَأَمَنْ وَأَسْتَكْبَرْتُمْ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ
 الظَّالِمِينَ ۙ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا الَّذِينَ آمَنُوا لَوْ كَانُوا
 سَبْقُونَنَا إِلَىٰ الْيَهُودِ وَإِنَّمَا يَهْتَدُوا بِهِ فَيَقُولُونَ هَذَا افْكٌ قَدِيمٌ ۙ
 وَمِنْ قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ إِمَامًا وَرَحْمَةً ۗ وَهَذَا كِتَابٌ مُصَدِّقٌ
 لِّسَانِ عَزْرَبِيلَ الَّذِي نَذَرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَن يُبَشِّرَ لِلْمُحْسِنِينَ ۙ إِنَّ
 الَّذِينَ قَالُوا رَبُّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ
 يَحْزَنُونَ ۙ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا
 يَعْمَلُونَ ۙ وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا ۗ حَمَلَتْهُ أُمُّهُ
 كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا ۗ وَحَمَلُهُ وَفِصْلُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا ۗ حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ
 ائْتَىٰ أَشَدَّهُ وَبَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ
 الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ
 وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي ۗ إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ ۙ

چو ته، آءُ پيغمبرن مان ڪو نئون (آيل) نه آهيان ۽ نه ٿو ڄاڻان ته مون سان ۽ اوهان سان (دنيا ۾) ڇا ڪيو ويندو. جيڪي مون ڏانهن وحي ڪيو ويندو آهي، تنهن کان سواءِ (بيءَ) ڪنهن (ڳالهه) جي تابعداري نه ڪندو آهيان ۽ آءُ رڳو پڌرو ڊيڄاريندڙ آهيان (۹). (ڪين) چو ته ڏسو ته سهي ته جيڪڏهن (اهو قرآن) الله وٽان (آيل) آهي ۽ اوهين ان کي نه ٿا مڃيو ۽ بني اسرائيل مان هڪ شاهد اهڙي (ڪتاب) تي شاهدي ڏني هجي، پوءِ انهيءَ ايمان آندو ۽ اوهان (ميڻ کان) وڌائي ڪئي (ته ضرور ظالم ٿيندؤ)، بيشڪ الله ظالمن جي قوم کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۱۰). ۽ ڪافرن مؤمنن به نسبت چيو ته جيڪڏهن (اهو دين) چڱو هجي ها ته اهي ان ڏانهن اسان کان اڳرائي نه ڪن ها ۽ جڏهن ته (ڪافرن) ان سان هدايت نه لڌي تڏهن سگهو چوندا ته هيءُ (قرآن) هڪ پراڻو ڪوڙ آهي (جو هليو ٿو اچي) (۱۱). ۽ هن (قرآن) کان اڳ موسيٰ جو ڪتاب (دين ۾) راهنما ۽ رحمت هو ۽ هيءُ ڪتاب (ان جو) سچو ڪندڙ عربيءَ ٻولي ۾ آهي، هن لاءِ ته ظالمن کي ڊيڄاري ۽ پيلارن کي خوشخبري ڏني (۱۲). بيشڪ جن چيو ته اسان جو پالڻهار الله آهي، پوءِ ان (چوڻ) تي مضبوط رهيا، تن کي نڪو پڙو آهي نه ڪي غمگين هوندا (۱۳). اهي بهشتي آهن منجهس سدائين رهڻ وارا آهن، جيڪي ڪندا هئا، تنهن جي بدلي ۾ (اهو بهشت ڏبو) (۱۴). ۽ ماڻهوءَ کي پنهنجي ماءُ پيءُ سان چڱائي ڪرڻ جو حڪم ڪيوسون، (جو) تڪليف سان سندس ماءُ کيس (پيٽ ۾) کنيو آهي ۽ تڪليف سان کيس چڻيو آهي ۽ (گهٽ ۾ گهٽ) ان جو (پيٽ ۾) کڻڻ ۽ ان جو (ڪير کان) ڇڏائڻ تيه مهينا آهي، تان جو جڏهن پنهنجيءَ جوانيءَ کي پهتو ۽ چاليهن ورهن (جي ڄمار) کي پهتو (تڏهن) چونڌو آهي ته اي منهنجا پالڻهار! مون کي توفيق ڏي ته تنهنجي انهيءَ نعمت جو شڪر ڪريان، جيڪا مون تي ۽ منهنجي ماءُ پيءُ تي انعام ڪئي اٿيئي ۽ ته (اهڙا) چڱا ڪم ڪريان جن کان (تون) راضي رهين ۽ منهنجي اولاد مون لاءِ سڌار، بيشڪ آءُ تو ڏانهن مڙيس ۽ بيشڪ آءُ مسلمانن منجهان آهيان (۱۵).

أُولَئِكَ الَّذِينَ نَتَقَبَّلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَنَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ
 فِي أَصْحَابِ الْجَنَّةِ وَعَدَّ الصَّدَقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ^(١٧) وَالَّذِي
 قَالَ لِوَالِدَيْهِ أَقِ لَكُمَا أَعْدَابِي إِنَّ أَخْرَجَ وَقَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ
 مِنْ قَبْلِي ۖ وَهُمَا يَسْتَفِئِفَانِ اللَّهَ وَيَلُكُمَا اللَّهُ بِلُكْمِ اللَّهِ وَعَدَّ اللَّهُ حَقًّا
 فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا آسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ^(١٨) أُولَئِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ
 الْقَوْلُ فِي أُمَمٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَالإِنْسِ إِنَّهُمْ
 كَانُوا خَاسِرِينَ^(١٩) وَلِكُلِّ دَرَجَةٍ مِمَّا عَمِلُوا وَلِيُوفيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ
 وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ^(٢٠) وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ
 أَذْهَبْتُمْ طِبْيَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَاسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا ۖ قَالُوا
 يُومَرُ نَحْنُ فِيهَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي
 الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ^(٢١) وَأَذْكَرَ أَخَا
 عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَقَدْ خَلَّتِ السُّدُورُ مِنْ
 بَيْنِ يَدَيْهِ وَمَنْ خَلْفَهُ إِلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا اللَّهَ إِنِّي أَخَافُ
 عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ^(٢٢) قَالُوا أَجِئْتَنَا لِنَأْفِكَنَا
 عَنْ آلِهَتِنَا ۖ فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ^(٢٣)

اهي آهي آهن جن جا تمام چڱا ڪم جيڪي ڪيائون سي قبول ڪندا آهيون ۽ سندن مدين کان تارو ڪندا آهيون (اهي) بهشتن ۾ هوندا، جيڪو ساڻن سڄو وعدو ڪيو هو تنهن جي ڪري (۱۶). ۽ جنهن پنهنجي ماءُ پيءُ کي چيو ته، اوهان کي حيف هجي مون کي انجام ڏيو ٿا ڇا ته (قبرن مان) ڪڍيو ويندس؟ ۽ بيشڪ مون کان اڳ (ماڻهن جا) ڪيترائي جڳ گذري ويا آهن (ته منجهانن وري ڪوبه جيئرو نه ٿيو) ۽ اهي ٻئي الله کي ٻاڏائيندا آهن (۽ چوندا اٿس ته) ڪم بخت ايمان آڻ، ڇو ته الله جو انجام سڄو آهي، پوءِ چوندا آهي ته اهو (انجام) رڳو اڳوڻن جون آڳاٽيون آهن (۱۷). اهي آهي آهن جن تي (اهڙي) سزا لازم ٿي، (جهڙي انهن) ٽولين ۾ ٿي جي جنن ۽ ماڻهن مان ڪانئن اڳ گذري ويا، بيشڪ اهي توتي وارا هئا (۱۸). ۽ سڀ ڪنهن لاءِ (ڌار ڌار) درجا انهيءَ آهر آهن، جيڪي ڪم ڪيائون ۽ (هيءُ هن لاءِ) ته (الله) سندن عملن جو ڪين پورو بدلو ڏئي ۽ مٿن ظلم نه ڪيو (۱۹). ۽ انهيءَ ڏينهن، جو ڪافر باه جي آڏو ڪبا (چڻن ته) پنهنجون نعمتون پنهنجي دنيا ٿي حياتيءَ ۾ (نه) وڃائي چڪو ۽ انهن سان مزا ماڻيندا رهيو. تنهن ڪري اڄ اوهان کي خواريءَ جي عذاب جو بدلو انهيءَ ڪري ڏيو جو زمين ۾ ناحق وڌائي ڪندا هيو ۽ انهيءَ ڪري (به) جو بدڪاري ڪندا هيو (۲۰). ۽ عاد جي پاءُ (هود جي قصي) کي ياد ڪر، جڏهن پنهنجيءَ قوم کي (واديءَ) احقاف ۾ ڊيڄاريائين ۽ بيشڪ سندس اڳيان ۽ سندس پوڻان (ڪيترائي) ڊيڄاريندڙ گذريا هئا، ته الله کان سواءِ (ٻئي) ڪنهن جي عبادت نه ڪريو، بيشڪ آءُ اوهان تي وڏي ڏينهن جي عذاب (اچڻ) کان ڊڄان ٿو (۲۱). چيائون ته، اسان وٽ هن لاءِ ايو آهين ڇا ته اسان کي پنهنجن معبودن (جي عبادت) کان ڦيرائين؟ پوءِ جيڪڏهن سڄن مان آهين ته جيڪو وعدو اسان کي ڏين ٿو سو اسان وٽ آڻ (۲۲).

قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَأُبَلِّغُكُمْ مَا أُرْسِلْتُ بِهِ وَلَكِنِّي
 أَرَاكُمْ قَوْمًا تَجْهَلُونَ ﴿٢٣﴾ فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُسْتَقْبِلَ أَوْدِيَّتِهِمْ
 قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُّطْرِنَا بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيحٌ
 فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٤﴾ تَدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ بِأَمْرِ رَبِّهَا
 فَأَصْبَحُوا لَا يُرَى إِلَّا مَسَكِنُهُمْ كَذَلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ
 الْمُجْرِمِينَ ﴿٢٥﴾ وَلَقَدْ مَكَّنَّهُمْ فِيمَا إِن مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ
 وَجَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَآبْصَارًا وَأَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ
 سَمْعُهُمْ وَلَا أَبْصَارُهُمْ وَلَا أَفْئِدَتُهُمْ مِنْ شَيْءٍ إِذْ
 كَانُوا يُجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ
 يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٢٦﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِنَ الْقُرَى
 وَصَرَفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٢٧﴾ فَلَوْلَا نَصْرُهُمْ
 الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا لِلهِ بَلْ ضَلُّوا
 عَنْهُمْ وَذَلِكَ إِفْكُهُمْ وَمَا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿٢٨﴾ وَإِذْ صَرَفْنَا
 إِلَيْكَ نَفْرًا مِنَ الْجِبِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْآنَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ
 قَالُوا أَنْصِتُوا فَلَمَّا قُضِيَ وَلَوْ إِلَى قَوْمِهِمْ مُنْذِرِينَ ﴿٢٩﴾

چيائين ته، (اها) خبر رڳو الله کي آهي ۽ جنهن (پيغام) سان موڪليو ويو آهيان، سو اوهان کي پهچايان ٿو پر اوهان کي هڪ جاهل قوم ڏسان ٿو (۲۳). پوءِ جنهن مهل ان کي ڪڪر (جهڙو) ڏٺائون جو سندن وادين ڏانهن سامهون ايندڙ هو (تنهن مهل) چيائون ته هيءُ ڪڪر آهي جو اسان تي وسندو (هود چيو ته نه نه!) بلڪ اهو (ڪڪر حقيقت ۾) اهو (عذاب) آهي، جنهن کي جلدي گهريو، (اها) هڪ آندي آهي، جنهن ۾ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۲۴). (جو) پنهنجي پالڻهار جي حڪم سان سڀ ڪنهن شيءِ کي ناس ڪندي. پوءِ (اهڙا ناس) ٿيا جو سندن گهرن کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه نه ٿي ڏنو ويو. اهڙيءَ طرح ڏوهاريءَ قوم کي سزا ڏيندا آهيون (۲۵). ۽ بيشڪ انهن کي اهڙي جاءِ ڏني هئي سون جو اوهان کي به جاءِ نه ڏني سون ۽ انهن کي ڪن ۽ اکيون ۽ دليون ڏنيون هيون سون، پوءِ جڏهن الله جي آيتن جو انڪار ڪيائون، تڏهن نڪي سندس ڪنن ۽ نڪي سندن اکين ۽ نڪي سندن دلين ڪجهه به (عذاب) کانئن تاريو ۽ جنهن (عذاب) باب نٺوليون ڪندا هئا، سو مٿن ڪڙڪيو (۲۶). ۽ بيشڪ جيڪي ڳوٺ اوهان جي آس پاس آهن، سي (سڀ) ناس ڪياسون ۽ (پنهنجون) طرحين طرحين نشانيون پڌريون ڪيون سون ته من آهي (ڪفر کان) موٽن (۲۷). پوءِ الله کان سواءِ (ٻين) جن کي (الله جي) ويجهڙائيءَ لاءِ (پنهنجا) معبود ڪري ورتا هيائون تن کين مدد ڇو نه ڏني هئي؟ (نه!) بلڪ (اهي عذاب وقت) کانئن گم ٿي ويا ۽ اهو سندن ڪوڙ آهي ۽ جيڪو ٺاهه ناهيندا هئا (سو به گم ٿي ويو) (۲۸). ۽ (ياد ڪر) جڏهن جن مان هڪ ٽوليءَ کي تو ڏانهن لڙيوسون جو قرآن پڌائون ٿي، پوءِ جنهن مهل پيغمبر وٽ پهتا! (تنهن مهل) چيائون ته ماڻ ڪريو. پوءِ جنهن مهل (قرآن پڙهي) پورو ڪيو ويو ته پنهنجيءَ قوم ڏانهن ڊيچاريندڙ ٿي موتيا (۲۹).

قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَبَعْنَا كِتَابًا أَنْزَلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا
 لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَى طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٣١﴾ قَوْمَنَا
 أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَآمِنُوا بِهِ يَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُجِرْكُمْ
 مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٣٢﴾ وَمَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِعَجِزٍ فِي
 الْأَرْضِ وَلَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءُ أُولَٰئِكَ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٣٣﴾
 أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَمْ يَعْيَ
 بِخَلْقِهِنَّ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ يُجِئَ الْمُؤْمِنِينَ بَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٣٤﴾
 وَيَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هَذَا بِالْحَقِّ قَالُوا
 بَلَىٰ وَرَبِّنَا قَالَ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ فَاصْبِرْ
 كَمَا صَبَرَأُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَلَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَأَنَّهُمْ
 يَوْمَ يَرُونَ مَا يُوْعَدُونَ لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ ط
 بَلَّغْهُ فَهَلْ يُهْلِكُ إِلَّا الْقَوْمَ الْفَاسِقُونَ ع ﴿٣٦﴾

سُورَةُ مُحَمَّدٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

الَّذِينَ كَفَرُوا وَاصْذُوعًا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ أَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ①

چيائون ته اي اسان جي قوم! بيشڪ اسان اهڙو ڪتاب ٻڌو جو موسيٰ کان پوءِ لائو ويو آهي، جو جيڪي ان کان اڳ (نازل ٿيل) هو، تنهن (سڀ) کي سڄو ڪندڙ آهي، سڄي دين ڏانهن ۽ سڌيءَ واٽ ڏانهن رستو ڏيکاري ٿو (۳۰). اي اسان جي قوم! الله جي (طرف) سڌيندڙ کي سڌ ڏيو ۽ ان تي ايمان آڻيو ته (الله) اوهان جا ڪي ڏوه اوهان کي بخشي ۽ ڏکوئيندڙ عذاب کان اوهان کي ڇڏائي (۳۱). ۽ جيڪو الله ڏانهن سڌيندڙ کي سڌ نه ڏيندو سو ملڪ ۾ (پيڄي) ٽڪائڻ وارو نه آهي ۽ الله کان سواءِ ان جا ڪي سڄڻ نه آهن، اهي پڌريءَ گمراهيءَ ۾ آهن (۳۲). نه ڏٺو اٿن ڇا ته الله جنهن آسمانن ۽ زمين کي بڻايو آهي ۽ انهن جي بناڻ ۾ نه ٿڪو سو هن (ڳالهه) تي وس وارو آهي ته مثلن کي جيارِي، هاڻو! بيشڪ اهو سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۳۳). ۽ جنهن ڏينهن ڪافر باهه جي سامهون آڻيا، (تنهن ڏينهن چڻن ته) هي (وعدو) سچ نه آهي ڇا؟ چوندا هاڻو! اسان جي پالڻهار جو قسم آهي (ته سچ آهي) (الله) چوندو ته (هاڻي) انهيءَ ڪري عذاب چڪو جو انڪار ڪندا هيؤ (۳۴). پوءِ (اي پيغمبر!) جيئن وڌيءَ همت وارن پيغمبرن صبر ڪيو هو تيئن (تون به) صبر ڪر ۽ انهن لاءِ (عذاب) جلد نه گهر، جنهن (قيامت) جو کين انجام ڏجي ٿو، سو جنهن ڏينهن ڏسندا تنهن ڏينهن (ائين پائيندا ته دنيا ۾) جڻڪ آهي ڏينهن جي هڪ گهڙيءَ کان سواءِ (وڌيڪ) رهيا ئي نه هئا (اهو پيغام) پهچائڻو آهي، پوءِ بدڪارن جي قوم کان سواءِ (ٻيو) هلاڪ نه ڪيو (۳۵).

سورة محمد مدني آهي ۽ هن ۾ انٽيه
آيتون ۽ چار رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

جن ڪفر ڪيو ۽ (ماڻهن کي) الله جي واٽ کان جهليو تن جي عملن کي
الله ڇڏ ڪيو (۱).

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ
 وَهُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ كَفَرْنَا عَنْهُمْ سِيَئَاتِهِمْ وَاصْلَمُوا بِاللَّهِ ①
 ذَلِكَ بِأَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا اتَّبَعُوا الْبَاطِلَ وَأَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا
 اتَّبَعُوا الْحَقَّ مِنْ رَبِّهِمْ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ لِلنَّاسِ أَمْثَالَهُمْ ②
 فَإِذَا قُتِلْتُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا فَاصْرَبُوا الرِّقَابَ حَتَّىٰ إِذَا أَتَخْتَنَتُوهُمْ
 فَشُدُّوا الْوَتَاقَ فَإِمَّا مِمَّا بَعْدُ وَإِمَّا فِدَاءً حَتَّىٰ تَضَعَ الْحَرْبُ
 أَوْزَارَهَا ۗ تِلْكَ ذِكْرُ لَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَنْتَصِرَ مِنْهُمْ وَلَكِنْ لِيَبْلُوَ
 بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ ③
 سَيَهْدِيَهُمْ وَيُصْلِحُ بِاللَّهِ ④ وَيُدْخِلُهُمُ الْجَنَّةَ عَرَفَهَا اللَّهُ ⑤
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِنْ تَنَصَرُوا وَاللَّهُ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ
 أَقْدَامَكُمْ ⑥ وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعَسَّأَلَهُمْ وَاضَلَّ أَعْمَالَهُمْ ⑦
 ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ ⑧
 أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ دَمَّرَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلِلْكَافِرِينَ أَمْثَالُهَا ⑨ ذَلِكَ
 بِأَنَّ اللَّهَ مَوْلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَأَنَّ الْكُفْرِينَ لَا مَوْلَى لَهُمْ ⑩

۽ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ۽ جيڪي محمد (ﷺ) تي نازل ڪيو ويو ۽ اهو سندس پالڻهار وٽان سچ (ايل) آهي، تنهن کي مڃيائون، تن جون مدايون کائڻ مڃيائين ۽ سندن حال کي سڌاريائين (۲). اهو هن ڪري آهي جو ڪافر ڪوڙ جي پٺيان لڳا ۽ مؤمنن پنهنجي پالڻهار جي سچي دين جي پيروي ڪئي، اهڙيءَ طرح الله ماڻهن لاءِ سندن احوال بيان ڪندو آهي (۳). پوءِ جڏهن اوهين ڪافرن سان جنگ ڪريو، تڏهن (انهن جون) گردنيون ڪٽيو، تان جو جڏهن منجهن گهڻو رت چاڻ ڪيو، تڏهن قيدين کي مضبوط ٻڌو. وري (قيد کان) پوءِ يا ته احسان ڪرڻ (سان چڏڻ) يا چٽي وٺڻ (گهرجي) تانجو ويڙهه (وارا) پنهنجا هٿيار رکي (چڏين يعني ويڙهه بند ٿئي)، اهو حڪم آهي ۽ جيڪڏهن الله گهري ها ته (پاڻ) کائڻ بدلو وٺي ها، پر (گهرندو آهي ته) اوهان مان ڪن کي ڪن سان پرکي ۽ جيڪي الله جي وات ۾ ڪنا تن جا عمل ڪڏهن چٽ نه ڪندو (۴). کين سڌو رستو ڏيکاريندو ۽ سندن حال سڌاريندو (۵). ۽ کين انهيءَ بهشت ۾ داخل ڪندو، جيڪو کين ڄاڻايو اٿس (۶). اي ايمان وارو! جيڪڏهن اوهين الله (جي دين) جي مدد ڪندؤ ته (الله) اوهان جي مدد ڪندو ۽ اوهان جا قدم مضبوط ڪندو (۷). ۽ جن انڪار ڪيو تن کي شال هلاڪي هجي ۽ (الله) سندن عملن کي چٽ ڪيو (۸). اها (سزا) هن ڪري آهي جو جيڪي الله نازل ڪيو آهي، تنهن کي انهن ناپسند ڪيو، تنهن ڪري (الله) سندن عملن کي چٽ ڪيو (۹). زمين ۾ نه گهڻيا آهن ڇا ته نهارين ته جيڪي کائڻ اڳ هئا تن جي پڇاڙي ڪيئن ٿي؟ الله مٿن هلاڪي نازل ڪئي ۽ ڪافرن لاءِ اهڙيون ئي سزائون آهن (۱۰). اهو هن ڪري آهي جو الله مؤمنن جو ڪارساز آهي ۽ (هن ڪري به) ته ڪافرن جو ڪو سچڻ نه آهي (۱۱).

إِنَّ اللَّهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي
 مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ وَالَّذِينَ كَفَرُوا وَيَتَمَنَّوْنَ وَيَأْكُلُونَ كَمَا
 تَأْكُلُ الْأَنْعَامُ وَالنَّارُ مَثْوًى لَهُمْ ۖ وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ هِيَ أَشَدُّ
 قُوَّةً مِنْ قَرْيَتِكَ الَّتِي أَخْرَجْتِكَ أَهْلَكَنَّهُمْ فَلَانَاصِرَ لَهُمْ ۖ
 أَفَمَنْ كَانَ عَلَىٰ بَيِّنَةٍ مِنْ رَبِّهِ كَسَرَ زُرِّيْنَ لَهُ سُوءُ عَمَلِهِ وَ
 اتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۖ مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ فِيهَا
 أَنْهَارٌ مِنْ مَاءٍ غَيْرِ آسِنٍ وَأَنْهَارٌ مِنْ لَبَنٍ لَمْ يَتَغَيَّرْ طَعْمُهُ وَأَنْهَارٌ
 مِنْ خَمْرٍ لَذَّةٍ لِلشَّارِبِينَ وَأَنْهَارٌ مِنْ عَسَلٍ مُصَفًّى وَلَهُمْ
 فِيهَا مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ وَمَغْفِرَةٌ مِّنْ رَبِّهِمْ كَمَنْ هُوَ خَالِدٌ فِي
 النَّارِ وَسُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ ۖ وَمِنْهُمْ مَّنْ يُسْمِعُ
 إِلَيْكَ حَتَّىٰ إِذَا خَرَجُوا مِنْ عِنْدِكَ قَالُوا لِلَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ
 مَاذَا قَالَ انْفِئْنَا ۗ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ وَ
 اتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ ۖ وَالَّذِينَ اهْتَدَوْا زَادَهُمْ هُدًى وَآتَاهُمْ
 تَقْوَاهُمْ ۖ فَهَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا السَّاعَةَ أَنْ تَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً
 فَقَدْ جَاءَ أَشْرَاطُهَا ۗ فَأَنَّىٰ لَهُمْ إِذَا جَاءَهُمْ ذِكْرُهُمْ ۖ

جن ايمان آندو آهي ۽ چڱا ڪم ڪيا آهن، تن کي بيشڪ الله اهڙن باغن ۾ داخل ڪندو، جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن ۽ جن انڪار ڪيو (سي دنيا جو) نفعو وٺندا آهن ۽ ائين کائيندا آهن، جيئن ڍور کائيندا آهن ۽ (هميشه) سندن جاءِ باه آهي (۱۲). ۽ (اي پيغمبر!) تنهنجي ڳوٺ، جنهن (جي ماڻهن) توکي ڪڍي ڇڏيو، تنهن کان وڌيڪ سگه وارا ڪيترائي ڳوٺ هئا، جو انهن کي ناس ڪيوسون، پوءِ انهن جو ڪو واهرو نه هو (۱۳). جيڪو پنهنجي پالڻهار کان پڌريءَ حجت تي هجي، سو انهيءَ جهڙو آهي ڇا؟ جنهن کي سندس ٻيڙا ڪم چڱا ڪري ڏيکاريا ويا ۽ پنهنجن سڌن جي پٺيان لڳا؟ (۱۴). جنهن بهشت جو پرهيزگارن کي انجام ڏنو ويو آهي، تنهن جي وصف هيءَ آهي، جو ان ۾ اهڙي پاڻيءَ جون نهرون آهن جو (گهڻي رهڻ ڪري) نه سيناريو آهي ۽ اهڙي ڪير جون نهرون آهن، جنهن جو مزو نه مٽيو آهي ۽ پيشنڌڙن کي لذت ڏيندڙ شراب جون نهرون آهن ۽ صفا ڪيل ماڪيءَ جون به نهرون آهن، ۽ انهن لاءِ منجهس هر جنس جا ميوا آهن ۽ سندن پالڻهار وٽان (مٿن) بخشش (به) آهي (اهي) انهن جهڙا آهن ڇا، جيڪي باه ۾ سدائين رهڻ وارا هجن ۽ جن کي ڪوسو پاڻي پياريو وڃي جو سندن آبدن کي چيني ڇڏي؟ (۱۵). ۽ منجهانئن ڪو اهڙو آهي جو توڏانهن ڪن ڏيندو آهي، تانجو جنهن مهل تو وٽان نڪرندا آهن (تنهن مهل) جن کي علم ڏنو ويو، تن کي چوندا آهن ته هاڻي (پيغمبر) ڇا چيو؟ اهي آهي آهن، جن جي دلين تي الله مهر هنڻي آهي ۽ جيڪي پنهنجي (نفس جي) سڌن تي هليا (۱۶). ۽ جن سڌو رستو ورتو تن کي الله هدايت ۾ وڌايو ۽ کين سندن پرهيزگاري ڏني (۱۷). (ڪافر) پاڻ وٽ قيامت جي اوجھي اچڻ کان سواءِ (ٻي ڳالهه جا) منتظر نه آهن، پوءِ بيشڪ ان جون نشانين اچي چڪيون آهن، پوءِ جڏهن وٽن (قيامت) ايندي، تڏهن کين نصيحت وٺڻ ڪٿان (نفعي واري ٿيندي)؟ (۱۸).

فَاعْلَمَ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرُ لَذُنُوبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَ
 الْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَلِّبِكُمْ وَمَثْوَلَكُمْ^{١٩} وَيَقُولُ الَّذِينَ
 آمَنُوا لَوْلَا نَزَّلَتْ سُورَةٌ فَإِذَا أُنزِلَتْ سُورَةٌ مُحْكَمَةٌ وَذُكِرَ فِيهَا
 الْقِتَالُ رَأَيْتَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ نَظَرَ
 الْمَغْشَى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَأُولَئِكَ لَهُمْ^{٢٠} طَاعَةٌ وَقَوْلٌ مَعْرُوفٌ
 فَإِذَا عَزَمَ الْأَمْرُ قَالُوا صَدَقَ اللَّهُ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ^{٢١} فَهَلْ
 عَسَيْتُمْ إِنْ تَوَلَّيْتُمْ أَنْ تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ وَتَقَطَّعُوا أَرْحَامَكُمْ^{٢٢}
 أُولَئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فَأَصَمَّهُمْ وَأَعَمَّى أَبْصَارَهُمْ^{٢٣} أَفَلَا
 يَتَذَكَّرُونَ الْقُرْآنَ أَمْ عَلَى قُلُوبٍ أَقْفَالُهَا^{٢٤} إِنَّ الَّذِينَ ارْتَدُّوا
 عَلَى أَدْبَارِهِمْ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَى الشَّيْطَانُ سَوَّلَ لَهُمْ^{٢٥}
 وَأَمَلَى لَهُمْ^{٢٥} ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لِلَّذِينَ كَرِهُوا مَا نَزَّلَ اللَّهُ سَنُطِيعُكُمْ
 فِي بَعْضِ الْأَمْرِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَسْرَارَهُمْ^{٢٦} فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّيْتَهُمْ
 الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ وُجُوهَهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ^{٢٧} ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اتَّبَعُوا
 مَا أَسْخَطَ اللَّهَ وَكَرِهُوا رِضْوَانَهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَالَهُمْ^{٢٨} أَمْ حَسِبَ
 الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ أَنْ لَنْ يُخْرِجَ اللَّهُ أَضْغَانَهُمْ^{٢٩}

پوءِ ڄاڻ ته الله کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جي لائق نه آهي ۽ پنهنجن گناهن جي ۽ (سڀني) مؤمنن ۽ مؤمنياڻين لاءِ بخشش گهر ۽ الله اوهان جي اچ وڃ جو هنءُ ۽ اوهان جي رهڻ جي جڳهه ڄاڻندو آهي (۱۹). ۽ مؤمن چوندا آهن ته ڪا سورة چو نه نازل ڪئي ويئي؟ پوءِ جڏهن پڌريءَ معنيٰ واري سورة نازل ڪئي وڃي ۽ ان ۾ جهاد جو ذڪر ڪيو وڃي ته جن جي دلين ۾ بيماري آهي، تن کي ڏسندين ته تو ڏانهن انهيءَ (ماڻهوءَ) جي نهارڻ وانگر ڏسندا آهن، جنهن کي موت (جي سڪرات) کان بيهوشي پهتي هجي، پوءِ سندن لاءِ خرابي آهي (۲۰). فرمانبرداري ڪرڻ ۽ چڱي ڳالهه چوڻ (کين بهتر) آهي. پوءِ جڏهن (جهاد جو) ڪم پڪو ٿي چڪي (تڏهن انڪار نه ڪن)، جيڪڏهن الله سان سچا هجن ها ته سندن لاءِ ڀلو هجي ها (۲۱). پوءِ (اي ڪمزور ايمان وارو!) جيڪڏهن (اوهين ماڻهن جا) حاڪم ٿيو ته (اوهين) هن (ڳالهه) کي ويجهو آهيو ته زمين ۾ ضرور خرابي ڪندؤ ۽ پنهنجون ماڻهيون چنندؤ (۲۲). اهي آهي آهن جن کي الله لعنت ڪئي، پوءِ کين ٻوڙو ڪيائين ۽ سندن اکيون انڌيون ڪيائين (۲۳). ڇا قرآن ۾ غور نه ڪندا آهن يا (سندين) دلين تي انهن (دلين) جا تالا (لڳل) آهن؟ (۲۴). بيشڪ جيڪي (ماڻهو) ان کان پوءِ جو کين هدايت (جي واٽ) پڌري ٿي پنهنجن پٺين ڀر ڦريا تن کي شيطان (اهو ڪم) چڱو ڪري ڏيکاريو آهي ۽ کين مهلت (هجرڻ) جو وعو ڏنو اٿس (۲۵). اهو (سڀ) هن ڪري آهي ته جيڪي الله نازل ڪيو آهي، تنهن کي جن (ماڻهن) ناپسند ڪيو آهي، تن کي انهن (منافقن) چيو ته ڪن ڪمن ۾ اوهان جو چيو مڃينداسون ۽ الله سندين ڳجهين ڳالهين (ڪرڻ) کي ڄاڻندو آهي (۲۶). پوءِ (تڏهن سندن حال) ڪيئن ٿيندو، جڏهن ملائڪ سندن روح ڪيندا، (جنهن مهل) سندن منهن ۽ سندن پٺيون ڪٽيندا (۲۷). اها (سزا) هن ڪري آهي ته جنهن شيءِ الله کي ڏمرايو، تنهن جي پٺيان لڳا ۽ سندن رضامندي کي ناپسند ڪيائون، تنهن ڪري (الله) سندن عملن کي چٽ ڪيو (۲۸). جن جي دلين ۾ بيماري (پيل) آهي، تن پٺيان آهي ڇا ته الله سندن (دلين جا) ساڙ ڪڏهن پڌرا نه ڪندو؟ (۲۹).

وَكُنُوزًا لَارْيَانِكُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ
 الْقَوْلِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣١﴾ وَلَنَبَلُوْكُمْ حَتَّىٰ نَعْلَمَ الْمُجْتَهِدِينَ
 مِنْكُمْ وَالصَّابِرِينَ وَنَبَلُوا الْخَبَارَكُمْ ﴿٣٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
 وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَسَاقُوا الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا
 تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَنْ يَضُرَّوَاللَّهَ شَيْئًا وَسَيَحْبِطُ أَعْمَالُهُمْ ﴿٣٣﴾
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَلَا تَبْطُلُوا
 أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ثُمَّ
 مَا تَوَّابُوا هُمْ كُفَّارٌ فَلَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ ﴿٣٥﴾ فَلَا تَهِنُوا وَتَدْعُوا إِلَى
 السَّلْمِ وَأَنْتُمُ الْأَعْلَوْنَ ۗ وَاللَّهُ مَعَكُمْ وَلَنْ يَتَرَكَمُ أَعْمَالَكُمْ ﴿٣٦﴾
 إِنَّمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا لَعِبٌ وَلَهُوَ ٱلْحَقُّ وَإِنْ تُوْمِنُوا وَتَتَّقُوا يُؤْتِكُمْ
 أُجُورَكُمْ وَلَا يَسْئَلْكُمْ أَمْوَالَكُمْ ﴿٣٧﴾ إِنْ يَسْئَلْكُمْوهَا فَيُحْفِكُمْ تَبَخَّلُوا
 وَيُخْرِجْ أَضْعَانَكُمْ ﴿٣٨﴾ هَٰ أَنْتُمْ هَٰؤُلَاءِ تُدْعَوْنَ لِتُنْفِقُوا فِي سَبِيلِ
 اللَّهِ فَمِنْكُمْ مَنْ يَبْخُلُ وَمَنْ يَبْخُلْ فَإِنَّمَا يَخْجُلُ عَنِ نَفْسِهِ ۗ
 وَاللَّهُ الْغَنِيُّ وَأَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ وَإِنْ تَتَوَلَّوْا يَسْتَبَدِلْ قَوْمًا
 غَيْرَكُمْ ثُمَّ لَا يَكُونُوا أَمْثَالَكُمْ ﴿٣٩﴾

۽ جيڪڏهن گهرون ها ته اهي توکي ڏيکاريون ها، پوءِ سندن چهرن مان
 کين سڃاڻين ها ۽ ضرور کين ڳالهائڻ جي ڍنگ ۾ معلوم ڪرين ها ۽ الله
 اوهان جا ڪرتوت ڄاڻندو آهي (۳۰). ۽ ضرور اوهان کي پرکينداسون ته
 اوهان مان مجاهدن ۽ صابرن کي معلوم ڪريون ۽ اوهان جا احوال
 ڄاڻيون (۳۱). بيشڪ جن ڪفر ڪيو ۽ (ماڻهن کي) الله جي واٽ کان
 جهليو ۽ کين هدايت (جي واٽ) پڌري ٿي، تنهن کان پوءِ پيغمبر جي
 مخالفت ڪيائون، سي الله جو ڪجهه نقصان نه ڪندا ۽ (الله) سندن عمل
 سگهوئي ڇڏ ڪندو (۳۲). اي ايمان وارو! الله جو چيو مڃو ۽ پيغمبر جو
 چيو مڃو ۽ پنهنجا عمل نه وڃايو (۳۳). بيشڪ جن ڪفر ڪيو ۽
 (ماڻهن کي) الله جي واٽ کان جهليو وري ڪافر ٿي مٿا، تن کي الله
 ڪڏهن نه بخشيندو (۳۴). پوءِ سست نه ٿيو ۽ صلح ڏانهن نه سڏيو ۽
 اوهين (ئي) غالب آهيو ۽ الله اوهان سان ساڻ آهي ۽ اوهان جي عملن کي
 ڪڏهن ضايع نه ڪندو (۳۵). دنيا جي حياتي ته رڳو راند ۽ تماشو آهي ۽
 جيڪڏهن (اوهين) ايمان آڻيندو ۽ پرهيزگاري ڪندو ته اوهان جو اُجورو
 اوهان کي ڏيندو ۽ اوهان کان اوهان جو (سڀ) مال نه گهرندو (۳۶).
 جيڪڏهن اوهان کان (اوهان جو) مال گهري، پوءِ (گهرڻ ۾) اوهان کي
 تنگ ڪري ته (انهيءَ وقت ضرور) بخيلي ڪندو ۽ اها (بخيلي) اوهان جون
 بدنيتون ظاهر ڪندي (۳۷). خبردار ٿجو! اوهين آهي (ماڻهو) آهيو جو
 اوهان کي سڏيو وڃي ٿو ته الله جي واٽ ۾ خرچيو، پوءِ اوهان مان ڪو (ته)
 اهڙو آهي، جو بخيلي ٿو ڪري ۽ جيڪو بخيلي ٿو ڪري سو رڳو پاڻ
 سان بخيلي ٿو ڪري ۽ الله بي پرواه آهي ۽ اوهين محتاج آهيو ۽ جيڪڏهن
 منهن موڙيندو ته اوهان کان سواءِ (بي) ڪنهن قوم کي مٿائي آڻيندو، پوءِ
 اهي اوهان جهڙا نه هوندا (۳۸).

سُورَةُ الْفَتْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا ① لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَ
 مَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ② وَ
 يَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا ③ هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي
 قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزِدَّهُمْ إِيمَانًا مَعَ إِيْمَانِهِمْ وَ اللَّهُ جُنُودُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا ④ لِيَدْخُلَ
 الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا وَيُكَفِّرُ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَكَانَ ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ فَوْزًا
 عَظِيمًا ⑤ وَ يُعَذِّبُ الْمُنْفِقِينَ وَالْمُنْفِقَاتِ وَالْمُشْرِكِينَ وَ
 الْمُشْرِكَاتِ الظَّالِمِينَ بِاللَّهِ كُلَّ السَّوْءِ عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ وَ
 غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَلَعَنَهُمْ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا ⑥
 وَ اللَّهُ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيمًا حَكِيمًا ⑦
 إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا أَوْ مُبَشِّرًا أَوْ نَذِيرًا ⑧ لِتُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَ
 رَسُولِهِ وَتُعْزِرُوهُ وَتُقِرُّوهُ وَتُسَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ⑨

سورة فتح مدني آهي ۽ هن ۾ اٺٽيه
آيتون ۽ چار ركوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر) بيشڪ اسان تو کي پڌري فتح ڏني (۱). (فتح جو نتيجو هيءُ آهي) ته تنهنجا قصور جيڪي اڳي گذريا ۽ جيڪي پوئتي رهيا سي (سڀ) الله توکي معاف ڪري ۽ تو تي پنهنجي نعمت پوري ڪري ۽ توکي سڌي وات ڏيکاري (۲). ۽ الله زبردست سوڀ سان توکي سوڀارو ڪري (۳). (الله) اهو آهي، جنهن مؤمنن جي دلين ۾ سکون نازل ڪيو ته (انهن جو) ايمان سندن (اڳين) ايمان سان وڌيڪ ٿئي ۽ آسمانن ۽ زمين جا لشڪر الله جا (ٿي) آهن ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۴). (آرام لاهڻ جي پڇاڙي هيءُ آهي) ته مؤمنن ۽ مومنياڻين کي اهڙن باغن ۾ داخل ڪري، جن جي هيٺان نهرون پيون وهن، اُتي سدائين رهندا ۽ سندن مدايون کائن مڙيندو ۽ اها الله وٽ وڏي ڪاميابي آهي (۵). ۽ (تر) منافقن ۽ منافقياڻين کي ۽ مشڪرن ۽ مشڪرياڻين کي عذاب ڪري جي الله بابت تمام بچڙو گمان پائيندڙ آهن، شال مصيبت مٿن هجي! ۽ مٿن الله ڏمريو ۽ کين لعنت ڪيائين ۽ انهن لاءِ دوزخ تيار ڪيائين ۽ (دوزخ) بچڙو هنڌ آهي (۶). ۽ آسمانن ۽ زمين جا لشڪر الله جا آهن ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (۷). بيشڪ اسان تو کي شاهدي ڏيندڙ ۽ خوشخبري ڏيندڙ ۽ ڊيجاريندڙ ڪري موڪليو (۸). ته (اي مؤمنو!) اوهين الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان آڻيو ۽ سندس (دين جي) مدد ڪريو ۽ سندس عزت ڪريو ۽ صبح ۽ سانجهيءَ جو الله کي پاڪائيءَ سان ساراهيو (۹).

إِنَّ الَّذِينَ يَبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ
 فَمَنْ تَكَثَّرَ فَأَتَمَّا بَيْنَكَ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أُوْفِيَ بِعَاهِدِ عَلَيْهِ
 اللَّهُ فَسَيُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا^{١٠} سَيَقُولُ لَكَ الْمُخَلَّفُونَ مِنَ
 الْأَعْرَابِ شَغَلَتْنَا أَمْوَالُنَا وَأَهْلُونَا فَاسْتَغْفِرْ لَنَا يَقُولُونَ
 بِالسِّنْتِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ طُ قُلْ فَمَنْ يَمْلِكُ لَكُمْ مِنْ
 اللَّهِ شَيْئًا إِنْ أَرَادَ بِكُمْ ضَرًّا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ نَفْعًا بَلْ كَانَ اللَّهُ بِمَا
 تَعْمَلُونَ خَبِيرًا^{١١} بَلْ ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَنْقَلِبَ الرَّسُولُ وَالْمُؤْمِنُونَ
 إِلَىٰ أَهْلِيهِمْ أَبَدًا وَزَيَّنَ ذَلِكَ فِي قُلُوبِكُمْ وَظَنَّتُمْ ظَنًّا سَوْءًا^{١٢}
 وَكُنْتُمْ قَوْمًا بُورًا^{١٣} وَمَنْ لَمْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ فَإِنَّا
 أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَعِيرًا^{١٤} وَبِاللَّهِ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ ط
 يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا^{١٥}
 سَيَقُولُ الْمُخَلَّفُونَ إِذَا انطَلَقْتُمْ إِلَىٰ مَغَانِمَ لَتَأْخُذُواهَا
 ذُرُونَا نَتَّبِعْكُمْ يُرِيدُونَ أَنْ يُبَدِّلُوا كَلِمَ اللَّهِ قُلْ لَنْ
 تَتَّبِعُونَا كَذَلِكَ قَالِ اللَّهُ مِنْ قَبْلِ فَسَيَقُولُونَ
 بَلْ تَحْسُدُونَنَا بَلْ كَانُوا لَا يَفْقَهُوْنَ إِلَّا قَلِيلًا^{١٦}

بيشڪ جيڪي توسان بيعت ڪندا آهن، سي الله ئي جي بيعت ڪندا آهن، سندن هٿن مٿان الله جو هٿ آهي، پوءِ جيڪو (انجام) ڀڃندو سو رڳو پنهنجي جيءَ (جي جوڪي) لاءِ ٿو ڀڃي ۽ جنهن (ڳالهه) تي الله سان انجام ڪيو اٿس، تنهن کي جيڪو پورو ڪندو، پوءِ سگهو تنهن کي (الله) وڏو اجر ڏيندو (۱۰). (اي پيغمبر!) بدوين مان پوئتي رهيل تو کي چوندا ته اسان کي پنهنجن مالن ۽ پنهنجن گهر جي ڀاتين رجهايو، تنهن ڪري اسان لاءِ بخشش گهر، پنهنجن زبانن سان اها (ڳالهه) چوندا جا سندن دلين ۾ نه آهي، کين چؤ ته جيڪڏهن (الله) اوهان کي ڏک پهچائڻ جو ارادو ڪري يا اوهان کي سک پهچائڻ جو ارادو ڪري ته الله جي سامهون اوهان لاءِ ڪير ڪجهه ڪري سگهي ٿو؟ بلڪ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خير رکندڙ آهي (۱۱). (نه) بلڪ ڀانيو ته پيغمبر ۽ مؤمن پنهنجن گهروارن ڏانهن اصلي ڪڏهن نه موٽندا ۽ اهو (گمان) اوهان جي دلين ۾ چڱو (ڪري) ڏيکاريو ويو ۽ (تمار) بچڙو گمان ڀانيو ۽ (اوهين) هلاڪ ٿيل قوم ٿيو (۱۲). ۽ جنهن الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان نه آندو ته بيشڪ اسان انهن ڪافرن لاءِ ڀرندڙ باه تيار ڪئي آهي (۱۳). ۽ آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي خاص الله جي آهي، جنهن کي وٿيس تنهن کي بخشي ۽ جنهن کي وٿيس تنهن کي عذاب ڪري ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۴). جڏهن غنيمتن جي هٿ ڪرڻ لاءِ ويندو، تڏهن پوئتي رهيل چوندا ته اسان کي ڇڏيو ته اوهان سان هلون. گهرندا آهن ته الله جي وعدي جي مخالفت ڪن. کين چؤ ته اسان سان ڪڏهن نه هلندو، اهڙيءَ طرح الله اڳي ئي فرمائي چڪو آهي، پوءِ سگهو چوندا ته (ائين نه آهي) بلڪ اوهين اسان سان حسد ٿا ڪريو، بلڪ (هميشه) ٿورڙي کان سواءِ (ڪجهه به) نه سمجهندا هئا (۱۵).

قُلْ لِلْمُخَلَّفِينَ مِنَ الْأَعْرَابِ سُنْدُ عَوْنٍ إِلَى قَوْمِ أُولَىٰ بِأُسِّ
 شَدِيدٍ تَقَاتِلُونَهُمْ أَوْ يُسَلِّمُونَ فَإِنْ تَطِيعُوا يُؤْتِكُمُ اللَّهُ أَجْرًا
 حَسَنًا وَإِنْ تَوَلَّوْا كَمَا تَوَلَّيْتُمْ مِنْ قَبْلُ يُعَذِّبْكُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٧﴾
 لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْأَعْرَجِ حَرْجٌ وَلَا عَلَى الْمُرِيضِ
 حَرْجٌ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ وَمَنْ يَتَوَلَّ يُعَذِّبْهُ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٨﴾ لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ
 الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ
 فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿١٩﴾ وَمَغَانِمَ كَثِيرَةً
 يَأْخُذُونَ وَنَهَاكَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿٢٠﴾ وَعَدَّكُمْ اللَّهُ مَغَانِمَ
 كَثِيرَةً تَأْخُذُ وَنَهَاكَ أَنْ تَعْجَلَ لَكُمْ هَذِهِ وَكَفَّ أَيْدِيَ النَّاسِ
 عَنْكُمْ وَلِتَكُونَ آيَةًٍ لِلْمُؤْمِنِينَ وَيَهْدِيَكُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢١﴾
 وَأُخْرَى لَمْ تَقْدِرُوا عَلَيْهَا قَدْ أَحَاطَ اللَّهُ بِهَا وَكَانَ اللَّهُ
 عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿٢٢﴾ وَلَوْ قَاتَلَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوَلَّوْا
 الْأَدْبَارَ ثُمَّ لَا يُجِدُونَ وِلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿٢٣﴾ سُنَّةَ اللَّهِ الَّتِي
 قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلُ وَلَكِنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا ﴿٢٤﴾

(اي پيغمبر!) پوڻي رهيلن بدوين کي چؤ ته سخت ويڙه واريءَ قوم (جي جنگ) ڏانهن (اوھين) سگھو سڏيا ويندؤ جو ساڻن ويڙه ڪندؤ يا ته (اھي) مسلمان ٿيندا. پوءِ جيڪڏهن چيو مڃيندؤ ته الله اوھان کي چڱو اجر ڏيندو ۽ جيڪڏهن (ائين) ڦرندؤ جيئن (اوھين هن کان) اڳ ڦريا هيؤ ته (الله) اوھان کي ڏکوئيندڙ عذاب جي سزا ڏيندو (۱۶). (اهڙي جهاد کان رهڻ ۾) نڪي اندي تي ڪو گناه آهي ۽ نڪي منڊي تي ڪو گناه آهي ۽ نڪي بيمار تي ڪو گناه آهي ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جو چيو مڃيندو تنهن کي (الله اهڙن) باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون پيون وهن ۽ جيڪو ڦرندو، تنهن کي ڏکوئيندڙ عذاب جي سزا ڏيندو (۱۷). بيشڪ الله مؤمنن کان (انهيءَ وقت) راضي ٿيو، جنهن وقت وڻ هيٺ توسان بيعت ٿي ڪيائون، پوءِ جيڪي سنڊين دلين ۾ هو سو جاتائين، پوءِ مٿن (دل جو) سڪون لائائين ۽ کين هڪ ويجهي سوڀ انعام ڏنائين (۱۸). ۽ گهڻيون غنيمتون (به)، جو انهن کي (اھي) هٿ آڻيندا ۽ الله غالب حڪمت وارو آهي (۱۹). الله اوھان کي گهڻين غنيمتن جو وعدو ڏنو آهي، جن کي (اوھين) هٿ آڻيندؤ، پوءِ (هيٺر) هيءُ (خير جون غنيمتون) اوھان کي جلد عطا ڪيائين ۽ اوھان کان ماڻهن جا هٿ جهلي ڇڏيائين ۽ (اھو) هن لاءِ ته مؤمنن لاءِ اها هڪ (قدرت جي) نشاني هجي ۽ اوھان کي (الله) سڌو رستو ڏيکاري (۲۰). ۽ ٻيون (غنيمتون به) جن تي قادر نه ٿيا آھيو. بيشڪ الله کي انهن جي خبر آهي. ۽ الله سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۲۱). ۽ جيڪڏهن ڪافر اوھان سان جنگ ڪن ها ته ضرور (پنهنجون) پنيون ڦيرائين ها، وري نه ڪو دوست ۽ نه ڪو مددگار لهن ها (۲۲). الله جو قانون (ائين آهي) جو (هن کان) اڳ هليو ايندو آهي ۽ الله جي دستور کي ڪڏهن ڪا ڦير ڦار نه ڏسندين (۲۳).

وَهُوَ الَّذِي كَفَّ أَيْدِيَهُمْ عَنْكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ عَنْهُمْ بِبَطْنِ مَكَّةَ
 مِنْ بَعْدِ أَنْ أظْفَرَكُمْ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٣٦﴾
 هُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَاصَدُّوكُمْ عَنِ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَالْهَدْيِ
 مَعَكُومًا أَنْ تَبْلُغَ حِمْلَهُ وَلَوْلَا رِجَالُ الْمُؤْمِنُونَ وَالنِّسَاءُ الْمُؤْمِنَاتُ
 لَمْ تَعْلَمُوهُمْ أَنْ تَطَّوَّهُمْ فِتْصِبِيكُمْ مِنْهُمْ مَعَرَّةٌ بِغَيْرِ عِلْمٍ
 لِيُدْخِلَ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ مَنْ يَشَاءُ لَوْ تَزَيَّلُوا الْعَدْبَنَاءَ الَّذِينَ
 كَفَرُوا مِنْهُمْ عَدَاةً أَبَا أَلِيمًا ﴿٣٧﴾ إِذْ جَعَلَ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي
 قُلُوبِهِمُ الْحَمِيَّةَ حَمِيَّةَ الْجَاهِلِيَّةِ فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ
 عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَلْزَمَهُمْ كَلِمَةَ التَّقْوَى وَ
 كَانُوا أَحَقَّ بِهَا وَأَهْلَهَا وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٣٨﴾
 لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ
 الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَهُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا
 لَاتَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا
 قَرِيبًا ﴿٣٩﴾ هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ
 لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٤٠﴾

۽ (الله) اهو آهي جنهن ڪافرن جا هٿ اوهان کان ۽ اوهان جا هٿ انهن کان مڪي جي وچ ۾ اوهان کي مٿن سوياري ڪرڻ کان پوءِ روڪيا ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن کي الله ڏسندڙ آهي (۲۴). اهي (قريش) آهي آهن، جن ڪفر ڪيو ۽ اوهان کي مسجد حرام کان جهليو ۽ قربانيءَ کي به (جهلي ڇڏيائون) جو پنهنجيءَ جاءِ تي پهچڻ کان روڪيل رهي ۽ جيڪڏهن (اهڙا ڪي) مڙس مؤمن ۽ (ڪي) زالون مؤمنياڻيون (مڪي ۾) نه هجن ها، جن کي اوهان نه ڄاڻندا آهيو، (انهيءَ خيال ڪري) ته (متان) کين لتاڙي ڇڏيو، پوءِ بي خبريءَ ۾ انهن جو اوهان کي گناه پهچي (ته) هاڻي ئي فتح ٿي ها! (پر دير هن ڪري آهي) ته الله جنهن کي گهري (تنهن کي) پنهنجيءَ ٻاجه ۾ داخل ڪري. جيڪڏهن (ٻئي ٽوليون) ڌار هجن ها ته ضرور مڪي وارن مان ڪافرن کي ڏکوئيندڙ عذاب (جي) سزا ڏيون ها (۲۵). جڏهن ڪافرن پنهنجن دلين ۾ جاهليت جو جوش پيدا ڪيو، تڏهن الله پنهنجي پيغمبر تي ۽ مؤمن تي پنهنجو آرام نازل ڪيو ۽ کين پرهيزگاريءَ جي ڳالهه تي قائم رکيائين ۽ (اهي) ان جا وڌيڪ حقدار ۽ اُن جا لائق هئا ۽ الله سڀڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۲۶). بيشڪ الله پنهنجي پيغمبر کي (هر طرح جو واقعي موافق) خواب سچو ڏيکاريو، ته جيڪڏهن الله گهريو ته پنهنجا مٿا ڪوڙائي ۽ وار ڪٽائي مسجد حرام ۾ بي پوا ٿي ضرور گهڙندؤ ۽ نه ڊڄندؤ. پوءِ (اوهين) جيڪي نه ڄاڻندا آهيو، سو الله ڄاتو، تنهن ڪري ان (مڪي جي فتح) کان اڳ (خيبر جي) فتح (الله) ويجهي مقرر ڪئي (۲۷). (الله) اهو آهي، جنهن پنهنجي پيغمبر کي هدايت ۽ سچي دين سان موڪليو ته اُن کي (ٻين) سڀني دينن تي غالب ڪري ۽ الله (حق) ظاهر ڪندڙ ڪافي آهي (۲۸).

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ
 تَرَاهُمْ رُكُوعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي
 وُجُوهِهِمْ مِنْ أَشْرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي
 الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطَاةً فَازَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى
 عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ
 آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا ٢٩

سُورَةُ الْحَجَرَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقَدِّمُوا بَيْنَ يَدَيْ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَ
 اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ١ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَرْفَعُوا
 أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ
 بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ٢ إِنَّ
 الَّذِينَ يَغْضُونَ أَسْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ أُولَئِكَ الَّذِينَ
 امْتَنَعَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِلتَّقْوَى لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ٣ إِنَّ
 الَّذِينَ ينادُونَكَ مِنْ وَرَاءِ الْحُجُرَاتِ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ٤

محمد (ﷺ) الله جو موڪليل آهي. ۽ جيڪي سندس گڏ آهن، سي ڪافرن تي ڏاڍا سخت آهن (۽) پاڻ ۾ (هڪ ٻئي تي وڌيڪ) مهربان آهن، (اي ڏسندڙ) کين رکوع ڪندڙ (۽) سجدو ڪندڙ ڏسندو آهن. الله جو فضل ۽ رضامندي طلبيندا آهن. سندن (نيڪ بختيءَ جي) نشاني سندن منهن ۾ سجدي جي اثر کان (پڌري) آهي. اهو (جيڪي بيان ڪيو ويو سو) سندن (حال جو) قصو توريت ۾ (بيان ٿيل) آهي ۽ سندن مثال (جو قصو) انجيل ۾ (به بيان ٿيل آهي ته اهي) انهيءَ پوک وانگر آهن، جنهن پنهنجو (سائو) سلو ڪڍيو، پوءِ ان (سلي) کي مضبوط ڪيائين، پوءِ ٿلهو ٿيو، پوءِ پنهنجن ڏانڊين تي (سڌو) بيٺو جو ڪڙمين کي پيو وڻي (اسلامي غلبي جو به آخر اهڙو حال آهي). ته (الله) ڪافرن کي انهن (مؤمنن جي ڏسڻ) ڪري ڪاوڙائي، جن ايمان آندو آهي ۽ منجهانئن (جن) چڱا ڪم ڪيا (تن) مڙني کي، بخشش ۽ وڏي اجر جو الله انجام ڏنو آهي (۲۹).

سورة حجرات مڪني آهي ۽ هن ۾ ارڙهن آيتون ۽ ٻه رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

اي ايمان وارو! (اوهين) الله ۽ سندس پيغمبر جي آڏو (ڪنهن ڳالهه ۾) اڳرائي نه ڪريو ۽ الله کان ڊڄو، ڇو ته الله ٻڌندڙ ڄاڻندڙ آهي (۱). اي ايمان وارو! پنهنجا آواز پيغمبر جي آواز کان مٿي نه ڪريو ۽ جيئن اوهان جو هڪ ٻئي سان وڏي سڌ ڳالهائڻ آهي (تئين) ساڻس ڳالهه ڏاڍيان نه ڳالهايو جو متان اوهان جا عمل ڇڏ ٿي وڃن ۽ اوهين نه ڄاڻندا هجو (۲). بيشڪ جيڪي پنهنجن آوازن کي الله جي پيغمبر جي آڏو جهڪو ڪندا آهن، اهي اهي آهن جن جي دلين کي الله پرهيزگاريءَ (جي پڌري ڪرڻ) لاءِ آزمايو آهي، انهن لاءِ بخشش ۽ وڏو اجر آهي (۳). بيشڪ جيڪي حجن جي ٻاهران توکي سڏيندا آهن، تن مان گهڻا بي سمجه آهن (۴).

وَلَوْ أَنَّهُمْ صَبَرُوا حَتَّى تَخْرُجَ إِلَيْهِمْ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ
 رَحِيمٌ ﴿٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن جَاءَكُمْ فَاسِقٌ بِنَبَأٍ فَتَبَيَّنُوا أَن
 تُصِيبُوا قَوْمًا بِجَهَالَةٍ فَتُصْحَبُوا عَلٰى مَا فَعَلْتُمْ نَادِمِينَ ﴿٦﴾ وَعَلِمُوا
 أَنَّ فِيكُمْ رَسُولَ اللَّهِ لَوْ يُطِيعُكُمْ فِي كَثِيرٍ مِّنَ الْأَمْرِ لَعَنِتُّمْ وَ
 لَكِنَّ اللَّهَ حَبِيبٌ إِلَيْكُمْ الْإِيمَانَ وَزَيْنَهُ فِي قُلُوبِكُمْ وَكَرَّهَتْ إِلَيْكُمْ
 الْكُفْرَ وَالْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ أُولَٰئِكَ هُمُ الرَّشِيدُونَ ﴿٧﴾ فَضَلَّ
 مِّنَ اللَّهِ وَنِعْمَةً وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٨﴾ وَإِن طَآئِفَتَانِ مِّنَ
 الْمُؤْمِنِينَ آقَتَتُوا فَاصْلَحُوا بَيْنَهُمَا فَإِن بَغَتَا حُدُومًا عَلٰى
 الْأُخْرَىٰ فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّى تَفِيءَ إِلَىٰ أَمْرِ اللَّهِ فَإِن فَاءَتْ
 فَاصْلَحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴿٩﴾
 إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَاصْلَحُوا بَيْنَ أَخْوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ
 تُرْحَمُونَ ﴿١٠﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُوا قَوْمٍ مِّن قَوْمٍ عَسَىٰ أَن
 يَكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِّن نِّسَاءٍ عَسَىٰ أَن يَكُنَّ خَيْرًا
 مِّنْهُنَّ وَلَا تَلْمِزُوا أَنفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِاللِّقَابِ بِئْسَ الْأِسْمُ
 الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَن لَّمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿١١﴾

۽ جيڪڏهن آهي (ايستائين) صبر ڪن ها جيستائين انهن ڏانهن ٻاهر اچين ته انهن لاءِ ڀلو هجي ها ۽ الله بخشهار مهربان آهي (۵). اي ايمان وارو! جيڪڏهن ڪو بدڪار ڪا خبر اوهان وٽ آئي ته جاچ ڪريو جو (متان) ڪنهن قوم کي بي خبريءَ سان نقصان پهچايو، پوءِ جيڪي اوهان ڪري چڪو، تنهن تي پشيمان ٿيو (۶). ۽ ڄاڻو ته اوهان ۾ الله جو پيغمبر آهي، جيڪڏهن گهڻن ڪمن ۾ هو اوهان جو چيو مڃيندو ته (اوهين) ڏکيا ٿيندو، پر الله اوهان وٽ ايمان کي پيارو ڪرايو ۽ اوهان جي دلين ۾ ان کي سينگارائين ۽ اوهان وٽ ڪفر ۽ بي ديني ۽ گناه کي ناپسند ڪرايائين، اهي ئي سڌي رستي وارا آهن (۷). الله جي فضل ۽ احسان سان ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۸). ۽ جيڪڏهن مومن جون ٻه ٽوليون پاڻ ۾ وڙهن ته سندن وچ ۾ پرچاءُ ڪريو، پوءِ جيڪڏهن (انهن) ٻنهي مان هڪڙي (ٽولي) ٻئي تي زيادتي ڪري ته جيڪا (ٽولي) زيادتي ٿي ڪري، تنهن سان (اوهين ايستائين) وڙهو جيستائين الله جي حڪم ڏانهن موٽي اچي، پوءِ جيڪڏهن موٽي آئي ته سندن وچ ۾ انصاف سان پرچاءُ ڪريو ۽ انصاف سان هلو، ڇو ته الله انصاف وارن کي پيارو رکندو آهي (۹). مومن (حقيقت ڪري هڪ ٻئي جا) ڀائر آهن، تنهن ڪري پنهنجن ٻنهي ڀائرن جي وچ ۾ پرچاءُ ڪريو ۽ الله کان ڊڄو ته من اوهان تي ٻاجه ڪئي وڃي (۱۰). اي ايمان وارو! ڪا ٽولي ڪنهن ٽوليءَ تي نٿولي نه ڪري، جو متان (اهي حقيقت ڪري) کائڻن ڀلا هجن ۽ نه زالون ٻين زالن سان (نٿوليون ڪن) جو متان اهي کائڻن ڀليون هجن ۽ نه ڪي پاڻ ۾ (هڪ ٻئي کي) عيب لايو ۽ نه ڪي هڪ ٻئي کي بچڙن لقبن سان سڏيو (جو) ايمان آڻڻ کان پوءِ بچڙائي جو نالو (وٺڻ) خراب آهي ۽ جن توبه نه ڪئي سي ئي ظالم آهن (۱۱).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ
إِثْمٌ وَلَا تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَعْضُكُم بَعْضًا أَيُحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ

لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَّحِيمٌ ﴿١٢﴾

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ

لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿١٣﴾

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِن قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا

يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ

مِّنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿١٤﴾ إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ

آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ﴿١٥﴾ قُلْ

أَتَعْلَمُونَ اللَّهَ بِدِينِكُمْ وَاللَّهُ يُعَلِّمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا

فِي الْأَرْضِ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٦﴾ يَمُنُّونَ عَلَيْكَ أَنْ أَسْلَمُوا

قُلْ لَا تَمُنُّوا عَلَيَّ إِسْلَامَكُم بَلِ اللَّهُ يَمُنُّ عَلَيْكُمْ أَنْ

هَدَاكُمْ لِلْإِيمَانِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٧﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ

غَيْبَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاللَّهُ بِصِيرَاتِكُمْ خَبِيرٌ وَمَعْلُومٌ ﴿١٨﴾

اي ايمان واؤ! گهڻي (۽ ٿوريءَ) بدگمانيءَ (ڪرڻ) کان پاڻ پليو، ڇو ته ڪا بدگماني ڪرڻ گناه آهي ۽ نه ڪي جاسوسي ڪريو ۽ نه ڪو اوهان مان هڪ، ٻئي جي گلا ڪري، ڀلا اوهان مان ڪو هڪڙو پنهنجي مٿي پاءُ جو گوشت کائڻ پسند ڪندو آهي ڇا، جنهن کان نفرت ڪندا آهيو؟ ۽ الله کان ڊڄو، ڇو ته الله توبه قبول ڪندڙ مهربان آهي (۱۲). اي انسانو! بيشڪ اسان اوهان کي هڪ نر ۽ هڪ ماديءَ مان پيدا ڪيو ۽ اوهان کي ذاتيون ۽ ڀاڙا ڪيوسون ته (اوهين پاڻ ۾) هڪ ٻئي کي سڃاڻو، بيشڪ اوهان مان وڌيڪ مان وارو الله وٽ آهو آهي، جيڪو اوهان مان وڌيڪ پرهيزگار آهي، بيشڪ الله (سڀ) ڄاڻندڙ خبر رکندڙ آهي (۱۳). بدوي چوندا آهن ته، ايمان آندو اٿئون (اي پيغمبر کين) ڇو ته، (حقيقت ڪري) ايمان نه آندو اٿؤم پر (ائين) چئو ته اسين مسلمان ٿيا آهيون ۽ اڃا اوهان جي دلين ۾ ايمان گهڙيو (ئي) نه آهي ۽ جيڪڏهن الله ۽ سندس پيغمبر جو چيو مڃيندؤ ته اوهان جي عملن مان اوهان کي ڪجهه (به) گهٽ نه ڏيندو، ڇو ته الله بخششهار مهربان آهي (۱۴). (حقيقت ۾) مؤمن رڳو آهي آهن، جن الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان آندو، وري (ڪو) شڪ نه ڪيائون ۽ الله جي واٽ ۾ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن جسمن سان جهاد ڪيائون، اهي ئي سڃا آهن (۱۵). (اي پيغمبر! کين) چئو ته، پنهنجو دين الله کي جتائيندا آهيو ڇا؟ ۽ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) الله ڄاڻندو آهي ۽ الله سڀڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۱۶). (اي پيغمبر!) اسلام آڻڻ جو تو تي احسان رکندا آهن، (کين) چئو ته، مون تي پنهنجي اسلام (آڻڻ) جو احسان نه رکو، بلڪ اوهان تي الله احسان رکندو آهي، جو اوهان کي ايمان جي هدايت ڪيائين، جيڪڏهن (اوهين) سڃا آهيو، (ته اها ڳالهه سڃي ڄاڻو) (۱۷). بيشڪ الله آسمانن ۽ زمين جو ڳجهه ڄاڻندو آهي. ۽ جيڪي ڪندا آهيو سو الله ڏسندڙ آهي (۱۸).

سُورَةُ الْأَنْعَامِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

قَالَ وَالْقُرْآنَ الْمَجِيدَ ① بَلْ عَجِبُوا أَنْ جَاءَهُمْ مُنذِرٌ مِنْهُمْ

فَقَالَ الْكٰفِرُونَ هَذَا شَيْءٌ عَجِيبٌ ② إِذْ آمَنَّا وَكُنَّا تُرَابًا

ذٰلِكَ رَجَعُ بَعِيدٌ ③ قَدْ عَلِمْنَا مَا تَنْقُصُ الْأَرْضُ مِنْهُمْ وَعِندَنَا

كِتَابٌ حَفِيفٌ ④ بَلْ كَذَّبُوا بِالْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ فَهُمْ فِي أَمْرٍ مَرِيجٍ ⑤

أَفَلَمْ يَنْظُرُوا إِلَى السَّمَاءِ فَوْقَهُمْ كَيْفَ بَنَيْنَاهَا وَزَيَّنَّاهَا وَمَا لَهَا

مِنْ فُرُوجٍ ⑥ وَالْأَرْضِ مَدَدْنَاهَا وَأَلْقَيْنَا فِيهَا رِوَاسِيَ وَأَبْنَيْنَاهَا

فِيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ ⑦ تَبْصِرَةً وَذِكْرَى لِكُلِّ عَبْدٍ مُنِيبٍ ⑧

وَنَزَّلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً مُبْرَكًا فَأَنْبَتْنَا بِهِ جِبْتًا وَحَبَّ الْحَصِيدِ ⑨

وَالنَّخْلَ بَسَقَتِ لَهَا طَلْعٌ نَضِيدٌ ⑩ رِزْقًا لِلْعِبَادِ وَأَحْيَيْنَا بِهِ

بَلَدَةً مَيْمَنًا كَذٰلِكَ الْخُرُوجُ ⑪ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ

الرَّيْسِ وَثَمُودُ ⑫ وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ ⑬ وَأَصْحَابُ

الْأَيْكَةِ وَقَوْمٌ تَبِعُوا كُلَّ كَذَّابٍ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ ⑭

أَفَعَيَّنَا بِالْخَلْقِ الْأَوَّلِ بَلْ هُمْ فِي لَبْسٍ مِنْ خَلْقٍ جَدِيدٍ ⑮

سورة ق مڪي آهي ۽ هن ۾ پنجيتاليه
آيتون ۽ ٽي رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

ق۔ سڳوري قرآن جو قسم آهي (تو تون الله جو پيغمبر آهين) (۱)۔ بلڪ (مڪي وارن) پنهنجيءَ قوم منجهان پاڻ وٽ هڪ ديچاريندڙ جي اچڻ جو عجب ڪيو، پوءِ ڪافرن چيو ته، هيءَ عجيب ڳالهه آهي (۲)۔ ڀلا جڏهن مرنداسون ۽ مٿي ٿينداسون (تڏهن وري جيئرا ٿينداسون ڇا؟) اهو (وري جيئرو ڪري) موٽائڻ (عقل کان) پري آهي (۳)۔ انهن (جي جسمن) مان جيڪي زمين (ڳاري) گهٽائيندي آهي، سو به بيشڪ جاتو اٿئون ۽ اسان وٽ هڪ حفاظت ڪندڙ ڪتاب آهي (۴)۔ بلڪ سچو دين جڏهن وٺن آيو (تڏهن) ان کي ڪوڙ ڄاڻائون، پوءِ اُهي وڇڙيل ڳالهه ۾ (اڙيل) آهن (۵)۔ پوءِ آسمان جو سندن مٿان آهي، تنهن ڏانهن نه ڏٺو اٿن ڇا؟ ته ان کي ڪيئن بڻايو اٿئون ۽ ان کي (ڪيئن) سينگارايو اٿئون ۽ ان ۾ ڪا قوت نه آهي (۶)۔ ۽ زمين کي پڪيڙيوسون ۽ منجهس جبل ڪوڙياسون ۽ منجهس سيڪنهن وٽندڙ جنس مان (سلا) ڄماياسون (۷)۔ سيڪنهن (الله ڏانهن) ورندي ٻانهي جي واٽ ڏيکارڻ ۽ نصيحت ڏيڻ لاءِ (۸)۔ ۽ آسمان کان برڪت وارو پاڻي لائوسون، پوءِ ان سان باغ ۽ لڻ واري پوک جو ان ڄمايوسون (۹)۔ ۽ ڊگهيون ڪجيون (به) جن جا گوشا (ڏوڪن سان) سٽيل آهن (۱۰)۔ ٻانهن جي روزي (ڏيڻ) لاءِ۔ ۽ ان سان ويران شهر کي آباد ڪيوسون، اهڙيءَ طرح (اوهان جو قبرن مان وري جيئرو ٿي) نڪرڻ آهي (۱۱)۔ کائڻن اڳ نوح جي قوم ۽ رس (جي شهر) وارن ۽ ثمود (قوم) ڪوڙ پانيو (۱۲)۔ ۽ عاد ۽ فرعون ۽ لوط جي ڀائرن (۱۳)۔ ۽ ايڪه وارن ۽ تبع جي قوم، هر هڪ پيغمبرن کي ڪوڙو ڄاتو، پوءِ (مٿن) منهنجي عذاب جو انجام لازم ٿيو (۱۴)۔ پهرين (پيري جي) خلق ۾ (ڪو) ٿڪا آهيون ڇا؟ (نه) بلڪ اُهي نئين سر پيدا ڪرڻ کان شڪ ۾ آهن (۱۵)۔

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ وَنَعَلْمَا تَوْسُوسُ بِهِ نَفْسَهُ وَنَحْنُ أَقْرَبُ
 إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴿١٦﴾ ذُتِلَقَى الْمُتَلَقِينَ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ
 الشِّمَالِ قَعِيدٌ ﴿١٧﴾ مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ ﴿١٨﴾ وَ
 جَاءَتْ سَكْرَةُ الْمَوْتِ بِالْحَقِّ ذَلِكَ مَا كُنْتَ مِنْهُ تَحِيدُ ﴿١٩﴾ وَنُفِخَ
 فِي الصُّورِ ذَلِكَ يَوْمُ الْوَعِيدِ ﴿٢٠﴾ وَجَاءَتْ كُلُّ نَفْسٍ مَعَهَا سَائِقٌ
 وَشَهِيدٌ ﴿٢١﴾ لَقَدْ كُنْتَ فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا فَكَشَفْنَا عَنْكَ غِطَاءَكَ
 فَبَصَرُكَ الْيَوْمَ حَدِيدٌ ﴿٢٢﴾ وَقَالَ قَرِينُهُ هَذَا مَا لَدَىٰ عَتِيدٌ ﴿٢٣﴾
 الْإِقْيَافِي جَهَنَّمَ كُلٌّ كِفَارٍ عَنِيذٍ ﴿٢٤﴾ مَتَاءٍ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ مُّرِيبٍ ﴿٢٥﴾
 إِلَادِي جَعَلَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَأَلْقِيهِ فِي الْعَذَابِ الشَّدِيدِ ﴿٢٦﴾
 قَالَ قَرِينُهُ رَبَّنَا مَا أَطْعَيْتُهُ وَلَكِنْ كَانَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿٢٧﴾ قَالَ
 لَا تَخْتَصِمُوا لَدَائِي وَقَدْ قَدَّمْتُ إِلَيْكُمْ بِالْوَعِيدِ ﴿٢٨﴾ مَا بَدَّلُ الْقَوْلُ
 لَدَائِي وَمَا أَنَا بِظَالِمٍ لِلْعَعِيدِ ﴿٢٩﴾ يَوْمَ نَقُولُ لِجَهَنَّمَ هَلِ امْتَلَأَتْ
 وَتَقُولُ هَلْ مِنْ مَزِيدٍ ﴿٣٠﴾ وَأَزْلَفَتْ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقِينَ غَيْرِ بَعِيدٍ ﴿٣١﴾
 هَذَا مَا تَوْعَدُونَ لِكُلِّ أَوَّابٍ حَفِيظٍ ﴿٣٢﴾ مَنْ خَشِيَ الرَّحْمَنَ الْغَيْبَ
 وَجَاءَ بِقَلْبٍ مُّنِيبٍ ﴿٣٣﴾ ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ ذَلِكَ يَوْمُ الْخُلُودِ ﴿٣٤﴾

۽ بيشڪ ماڻهوءَ کي پيدا ڪيوسون ۽ سندس نفس کيس جيڪو وسوسو
 وجهندو آهي سو به ڄاڻندا آهيون ۽ اسين ڏانهن (سندس) ساه جي رڳ
 کان وڌيڪ ويجهڻا آهيون (۱۶). جڏهن به لڪندڙ (هڪ) سڄي پاسي کان
 ۽ ٻيو ڪٻي پاسي کان وهندڙ لڪندا آهن (۱۷). ڪا ڳالهه نه ڳالهائيندو
 آهي، جنهن جي لاءِ وٽس هڪ نگهبان موجود نه آهي (۱۸). ۽ موت جي
 سختي سڄ پيچ ايندي، (چڻبو ته) اها (سزا) آهي، جنهن کان پاسو ڪندو
 هئين (۱۹). ۽ صور ۾ ڦوڪيو ويندو، اهو عذاب جي انجام جو ڏينهن
 آهي (۲۰). ۽ هر هڪ ماڻهو ايندو جو ساڻس هڪ هڪليندڙ ۽ هڪ
 شاهد هوندو (۲۱). (چڻبو ته) بيشڪ هن (ڳالهه) کان بي خبريءَ ۾ هئين
 هاڻي تو کان تنهنجو ڀرو ڪوليوسون، تنهن ڪري اڄ تنهنجي نگاه تڪي
 آهي (۲۲). ۽ سندس سنگتي (ملائڪ) چوندو ته جيڪي مون وٽ (لڪيل)
 موجود هو سو هيءُ آهي (۲۳). (چڻبو ته) اي ٻئي (ملائڪو!) سڀڪنهن
 ناشڪر هنيلي کي دوزخ ۾ اچليو (۲۴). (جو) خير کان جهليندڙ، حد
 کان لنگهندڙ، شڪ ڪندڙ آهي (۲۵). جنهن الله سان ٻيو معبود ٺهرايو
 اهڙي (هرهڪ) کي سخت عذاب ۾ اچليو (۲۶). سندس سنگتي (شيطان)
 چوندو ته، اي منهنجا پالڻهار! مون ان کي گمراهه نه ڪيو هو، پر اهو (پاڻ)
 وڏيءَ گمراهيءَ ۾ (پيل) هو (۲۷). (الله) چوندو ته مون وٽ جهڳڙو نه
 ڪريو، هن هوندي جو بيشڪ اوهان ڏانهن عذاب جو انجام (هن کان)
 اڳي موڪليو هوم (۲۸). نه ڪي مون وٽ انجام ڦيرائبو آهي ۽ نه ڪي آءُ
 ٻانهن تي ظلم ڪرڻ وارو آهيان (۲۹). جنهن ڏينهن دوزخ کي چونڊاسون
 ته ڀريو آهين (يا نه؟) ۽ (هو) چوندو ته (ٻيو به) ڪجهه (اڃا هن کان)
 وڌيڪ آهي ڇا؟ (۳۰). ۽ بهشت پرهيزگارن لاءِ ويجهو ڪيو. پري نه
 (هوندو) (۳۱). (چڻبو ته) جنهن جو اوهان کي سڀڪنهن (الله ڏانهن)
 رجوع ڪرڻ واري ۽ ادب نگاه رکڻ واري لاءِ انجام ڏبو هو سو هيءُ
 آهي (۳۲). جيڪو پريٽ باجھاري (الله) کان ڊڻو ۽ (الله ڏانهن) رجوع ٿيل
 دل سان آيو، (تنهن لاءِ نه) (۳۳). (چڻبو ته) سلامتيءَ سان بهشت ۾ گهڙو،
 اهو سدائين رهڻ جو ڏينهن آهي (۳۴).

لَهُمْ مَا يَشَاءُونَ فِيهَا وَلَدَيْنَا مَزِيدٌ ﴿٢٥﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ
مِّنْ قَرْنٍ هُمْ أَشَدُّ مِنْهُمْ بَطْشًا فَنَقَّبُوا فِي الْبِلَادِ هَلْ مِنْ مَّخِصٍ ﴿٢٦﴾
إِن فِي ذَلِكَ لَذِكْرٌ لِّمَن كَانَ لَهُ قَلْبٌ أَوْ أَلْقَى السَّمْعَ وَهُوَ
شَهِيدٌ ﴿٢٧﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فِي سِتَّةِ
أَيَّامٍ ۖ وَمَا مَسَّنَا مِنْ لُّغُوبٍ ﴿٢٨﴾ فَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَسَبِّحْ
بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ الْغُرُوبِ ﴿٢٩﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ
فَسَبِّحْهُ وَادْبَارَ السُّجُودِ ﴿٣٠﴾ وَاسْتَمِعْ يَوْمَ يُنَادِ الْمُنَادُ مِنْ مَّكَانٍ
قَرِيبٍ ﴿٣١﴾ يَوْمَ يَسْمَعُونَ الصَّيْحَةَ بِالْحَقِّ ۚ ذَٰلِكَ يَوْمُ الْخُرُوجِ ﴿٣٢﴾
إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ ۖ وَالْبَيْنَا الْمُصِيرُ ﴿٣٣﴾ يَوْمَ تَشَقُّ الْأَرْضُ عَنْهُمْ
سِرَاعًا ۚ ذَٰلِكَ حَشْرٌ عَلَيْنَا يَسِيرٌ ﴿٣٤﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا
أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ ۖ فَذَكِّرْ بِالْقُرْآنِ مَن يَخَافُ وَعِيدٌ ﴿٣٥﴾

سُورَةُ الذَّارِيَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
وَالذَّارِيَاتُ ذُرُورًا ﴿١﴾ فَالْحُلُجَاتُ قُرُورًا ﴿٢﴾ فَالْجَارِيَاتُ يُسْرَارًا ﴿٣﴾ فَالْقَائِمَاتُ
أَمْرَأًا ﴿٤﴾ إِنَّمَا تُوعَدُونَ لَصَادِقٍ ﴿٥﴾ وَإِنَّ الدِّينَ لَوَاقِعٌ ﴿٦﴾

جيڪي گهرندا سو منجهس انهن لاءِ (موجود) آهي ۽ اسان وٽ (ان کان) وڌيڪ به آهي (۳۵). ۽ انهن کان اڳ ڪيترائي جڳ هلاڪ ڪياسين، جي حملي ڪرڻ ۾ انهن کان به تمام ڏاڍا هئا، پوءِ شهرن ۾ ڳولا ڪرڻ لڳا ته ڪا (پڃڻ جي) واھ آهي؟ (۳۶). بيشڪ انهيءَ ڳالھ ۾ انهيءَ لاءِ نصيحت آهي، جنهن کي دل هجي يا جو دل لائي ڪن ڏئي (۳۷). ۽ بيشڪ آسمانن ۽ زمين کي ۽ جيڪي بنهي جي وچ ۾ آهي، تنهن کي ڇهن ڏينهن ۾ بڻايوسون ۽ اسان کي ڪو ٿڪ نه ٿيو (۳۸). پوءِ (اي پيغمبر!) جيڪي (ڪافر) چوندا آهن، تنهن تي صبر ڪر ۽ سچ اڀرڻ کان اڳ ۽ لهڻ کان اڳ پنهنجي پالڻهار جي پاڪائي، ساراه سان بيان ڪر (۳۹). ۽ ڪجهه (مهل) رات جو الله کي پاڪائيءَ سان ساراه ۽ نماز کان پوءِ به (۴۰). ۽ (هيءَ ڳالھ) بد ته جنهن ڏينهن ويجهي هنڌ کان سڏيندڙ سڏيندو (۴۱). جنهن ڏينهن سچ پچ سخت هڪل ٻڌندا، اهو (ڏينهن قبرن مان انهن جي) نڪرڻ جو ڏينهن آهي (۴۲). بيشڪ اسين جياريندا آهيون ۽ ماريوندا آهيون ۽ اسان ڏانهن موٽڻ آهي (۴۳). جنهن ڏينهن زمين انهن (جي مٿي) کان ڦاٽندي (تنهن ڏينهن) ڊورنڊا (ٻاهر ايندا)۔ اهو گڏ ڪرڻ اسان تي اسان آهي (۴۴). جيڪي ڪافر چوندا آهن، سو اسين چڱيءَ طرح ڄاڻندا آهيون ۽ تون مٿن (ڪو) ڏاڍ ڪرڻ وارو نه آهين، پوءِ جيڪو منهنجي عذاب جي ڌرڪي کان ڊڄي تنهن کي قرآن سان سمجھاءِ (۴۵).

سورة ذاريات مڪي آهي ۽ هن ۾ ست آيتون ۽ ٽي رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

قسم آهي اُڏائڻ واري (هوائن) جو، جو (خاڪ کي) اُڏائين (۱). پوءِ (پاڻيءَ جي) بار کڻڻ وارن (ڪڪرن) جو قسم آهي (۲). پوءِ آسانيءَ سان هلندڙ (ٻيڙين) جو قسم آهي (۳). پوءِ ڪم ورهائڻ وارن (ملائڪن) جو قسم آهي (۴). ته بيشڪ جيڪو اوهان سان انجام ڪجي ته سو سچ آهي (۵). ۽ بيشڪ (عملن جو) بدلو ضرور ٿيو آهي (۶).

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْحُبُكِ ۗ إِنَّكُمْ لِنَعَىٰ قَوْلٍ مُّخْتَلِفٍ ۙ يُؤَوِّفُكُم عَنْهُ
 مَنْ أَوْكُ ۙ قِتْلَ الْخَرَصُونَ ۙ الَّذِينَ هُمْ فِي عَمْرُوتِهِ سَاهُونَ ۙ
 يَسْأَلُونَ أَيَّانَ يَوْمُ الدِّينِ ۙ يَوْمَ هُمْ عَلَى النَّارِ يُفْتَنُونَ ۙ ذُوقُوا
 فِتْنَتَكُمْ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَسْتَعْجِلُونَ ۙ إِنَّ النُّسُفِينَ فِي جَدَّتِ
 وَعِیُونَ ۙ اخْذِينَ مَا آتَاهُمْ رَبُّهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ ذَلِكَ
 مُّحْسِنِينَ ۙ كَانُوا قَبِيلًا مِّنَ الْبَلِّ مَا يَهْجَعُونَ ۙ وَبِالْأَسْحَارِ هُمْ
 يَسْتَغْفِرُونَ ۙ وَفِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ لِّلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ۙ وَفِي
 الْأَرْضِ آيَاتٌ لِّلْمُتَّقِينَ ۙ وَفِي أَنْفُسِكُمْ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ۙ وَفِي
 السَّمَاءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ ۙ فَوَرَبِّ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّهُ لَحَقٌّ
 مِّثْلَ مَا أَنْتُمْ تَنْطِقُونَ ۙ هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ
 الْمُكْرَمِينَ ۙ إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ سَلَامٌ قَوْمٌ مُّنْكَرُونَ ۙ
 فَرَأَىٰ إِلَىٰ أَهْلِهِ فَجَاءَ بِعَجَلٍ سَمِينٍ ۙ فَقَرَّبَهُ إِلَيْهِمْ قَالَ أَلَا
 تَأْكُلُونَ ۙ فَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً ۙ قَالُوا لَا تَحْزَنْ وَبَشِّرْهُ بِبَعْلِ
 عَلِيمٍ ۙ فَأَقْبَلَتْ امْرَأَتُهُ فِي صَرَّةٍ فَصَكَّتْ وَجْهَهَا وَقَالَتْ عَجُوزٌ
 عَقِيمٌ ۙ قَالُوا كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ إِنَّهُ هُوَ الْحَكِيمُ الْعَلِيمُ ۙ

واتن واري آسمان جو قسم آهي (۷). ته (اوهين) پاڻ ۾ تڪرار واريءَ هڪ ڳالهه ۾ (پيل) آهيو (۸). ان (قرآن) کان اهو ڦيرايو ويندو آهي، جيڪو (ازل ۾ نيڪيءَ کان) ڦيراييل آهي (۹). انهن ڪوڙ هٿنڌڻن کي لعنت ڪئي وئي (۱۰). جيڪي اڻڄاڻائي ۾ غافل آهن (۱۱). پڇندا آهن ته قيامت جو ڏينهن ڪڏهن ٿيندو؟ (۱۲). (هاڻو!) انهيءَ ڏينهن جو انهن کي باهه ۾ عذاب ڪبو (۱۳). (چئبو ته) پنهنجو عذاب چڪو، هيءُ اهو آهي، جنهن کي اوهين جلد گهرندا هيؤ (۱۴). بيشڪ پرهيزگار باغن ۽ چشمن ۾ هوندا (۱۵). جيڪي سندن پالڻهار کين ڏنو سو وٺڻ وارا هوندا، بيشڪ اهي هن کان اڳ چڱائي ڪندڙ هئا (۱۶). (اهڙا هئا جو) رات جو تمام ٿورو سمهندا هئا (۱۷). ۽ اهي اُسُ جو بخشش گهرندا هئا (۱۸). ۽ سندن مالن ۾ سوال ڪندڙ ۽ نه سوال ڪندڙ محتاج (بنيهي) جو حصو (نهريل) هو (۱۹). ۽ يقين ڪندڙن لاءِ زمين ۾ (گهڻيون) نشانيون آهن (۲۰). ۽ اوهان جي وجودن ۾ به پوءِ اوهين نه ٿا ڏسو ڇا؟ (۲۱). ۽ اوهان جي روزي آسمان ۾ آهي ۽ اهو (به) جنهن جو اوهان کي انجام ڏجي ٿو (۲۲). پوءِ آسمان ۽ زمين جي رب جو قسم آهي ته اها خبر سچي آهي، جهڙيءَ طرح اوهين ڳالهائيندا آهيو (۲۳). ابراهيم جي سڳورن مهمانن جي خبر تو وٽ (نه) آئي آهي ڇا؟ (۲۴). جڏهن اهي وٽس آيا، تڏهن سلام چيائون، هن (به جواب ۾) سلام چيو، (دل ۾ ڄاڻائين ته هي) اوڀرا ماڻهو آهن (۲۵). پوءِ پنهنجي گهروارن ڏانهن تڪو هليو ۽ ٿلهو ڳايو (پڇائي) آندائين (۲۶). پوءِ اهو انهن کي ويجهو ڪيائين، چيائين ته ڇو نه ٿا کائو؟ (۲۷). پوءِ کائڻ دل ۾ ڊپ محسوس ڪيائين، چيائون ته نه ڊچ- ۽ ان کي هڪ دانءَ نينگر جي مبارڪ ڏنائون (۲۸). پوءِ سندس زال دانهون ڪندي سامهون آئي، پوءِ (عجب کان) پنهنجو منهن پٽيائين ۽ چيائين ته پيڙي سنڍ (جڻندي ڇا؟) (۲۹). چيائون ته، ائين ئي تنهنجي پالڻهار فرمايو آهي، ڇو ته اهو حڪمت وارو ڄاڻندڙ آهي (۳۰).

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٣١﴾ قَالُوا إِنَّا
 أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٣٢﴾ لِنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ جَارَةً مِّن طِينٍ ﴿٣٣﴾ مُّسَوَّمَةً
 عِندَ رَبِّكَ لِلْمُسْرِفِينَ ﴿٣٤﴾ فَأَخْرَجْنَا مَن كَانَ فِيهَا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٣٥﴾
 فَمَا وَجَدْنَا فِيهَا غَيْرَ بَيْتٍ مِّنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٣٦﴾ وَتَرَكْنَا فِيهَا آيَةً
 لِلَّذِينَ يَخَافُونَ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ ﴿٣٧﴾ وَفِي مُوسَىٰ إِذْ أَرْسَلْنَاهُ إِلَىٰ
 فِرْعَوْنَ بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾ فَتَوَلَّىٰ يُرْكِنُهُ وَقَالَ سِحْرٌ أَوْ مَجْنُونٌ ﴿٣٩﴾
 فَأَخَذْنَاهُ وَجُودَهُ فَنَبَذْنَاهُ فِي الْيَمِّ وَهُوَ مُلِيمٌ ﴿٤٠﴾ وَفِي عَادٍ
 إِذْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ الرِّيحَ الْعَقِيمَ ﴿٤١﴾ مَا تَذَرُونَ شَيْئًا أَتَتْ
 عَلَيْهِ إِلَّا جَعَلَتْهُ كَالرِّيمِ ﴿٤٢﴾ وَفِي ثَمُودَ إِذْ قِيلَ لَهُم تَسْبَعُوا
 حَتَّىٰ جِبِينَ ﴿٤٣﴾ فَعَتَوْا عَنْ أَمْرِ رَبِّهِمْ فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْقَةُ وَ
 هُمْ يَنْظُرُونَ ﴿٤٤﴾ فَمَا اسْتَطَاعُوا مِّن قِيَامٍ وَمَا كَانُوا مُنْتَصِرِينَ ﴿٤٥﴾
 وَقَوْمَ نُوحٍ مِّن قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ ﴿٤٦﴾ وَ
 السَّمَاءَ بَنَيْنَاهَا بِأَيْدٍ وَإِنَّا لَمُوسِعُونَ ﴿٤٧﴾ وَالْأَرْضَ فَرَشْنَاهَا
 فَنِعْمَ الْمُهَدُّونَ ﴿٤٨﴾ وَمِن كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا رَوْجِينَ لَعَلَّكُمْ
 تَذَكَّرُونَ ﴿٤٩﴾ فَفَرُّوا إِلَى اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥٠﴾

(ابراهيم) چيو ته، اي قاصدو! اوهان جو ڪهڙو غرض آهي؟ (۳۱). چيائون ته، بيشڪ اسين هڪڙي ڏوهاري قوم ڏانهن موڪليا ويا آهيون (۳۲). ته مٿن مٽيءَ جا ڳوڙها وسايون (۳۳). جي حد کان لنگهندڙن لاءِ تنهنجي پالڻهار وٽ نشان ڪيل آهن (۳۴). پوءِ مؤمنن مان جيڪو اُتي هو تنهن کي ٻاهر ڪڍيوسون (۳۵). پوءِ اُتي مسلمانن جي هڪ گهر کان سواءِ (ٻيو ڪو گهر) نه ڏٺوسون (۳۶). ۽ جيڪي ڏکوئيندڙ عذاب کان ڊڄندا آهن، تن لاءِ اُتي (عبرت لاءِ) نشاني ڇڏي سون (۳۷). ۽ موسيٰ (جي قصي) ۾ (به عبرت آهي) جڏهن کيس پڌري دليل سان فرعون ڏانهن موڪليوسون (۳۸). پوءِ هن پنهنجي لشڪر سميت مُنهن موڙيو، چيائين ته (هيءُ) جادوگر يا چريو آهي (۳۹). تنهن ڪري ان کي ۽ سندس لشڪر کي پڪڙيوسون، پوءِ انهن کي ملامت وارو ڪري سمنڊ ۾ اڇليوسون (۴۰). ۽ عاد جي (قصي) ۾ (به عبرت آهي) جڏهن اهڙو بي برڪت واءُ موڪليوسون (۴۱). جو جنهن شيءِ تي اچي پهچي تنهن کي ڳريل هڏي وانگر ڪرڻ کان سواءِ نه ڇڏي (۴۲). ۽ ثمود (جي قصي) ۾ (به عبرت آهي) جڏهن کين چيو ويو ته، (اوهين) هڪ مدت تائين مزا ماڻيو (۴۳). پوءِ پنهنجي پالڻهار جو حڪم (ميڃڻ) کان هٽ ڪيائون، تنهن ڪري سندن ڏسندي کين (هڪ) سخت ڪڙڪي ورتو (۴۴). پوءِ نڪي اُتي سگهيا ۽ نڪي وير وٺڻ وارا هئا (۴۵). ۽ (هن کان) اڳ نوح جي قوم (کي هلاڪ ڪيوسون) ڇو جو اهي بدڪار ماڻهو هئا (۴۶). ۽ آسمانن کي (پنهنجيءَ) قوت سان بڻايوسون ۽ بيشڪ اسين سگهارا آهيون (۴۷). ۽ زمين کي پڪيڙيوسون جو چڱا پڪيڙيندڙ آهيون (۴۸). ۽ سڀڪنهن شيءِ مان جوڙو جوڙو بڻايوسون ته من اوهين نصيحت وٺو (۴۹). تنهن ڪري (اي پيغمبر! منهنجن ٻانهن کي چو ته) الله ڏانهن ڀڄو، بيشڪ اءُ سندن طرف کان اوهان لاءِ پڌرو ڊيڄاريندڙ آهيان (۵۰).

وَلَا تَجْعَلُوا مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ إِنِّي لَكُم مِّنْهُ نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٥١﴾ كَذَلِكَ
 مَا آتَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا قَالُوا سِحْرٌ وَإِجْتِبُونَ ﴿٥٢﴾
 اتَّوَصَّوْا بِهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٥٣﴾ فَتَوَلَّ عَنْهُمْ فَأَنْتَ بِسَلُومٍ ﴿٥٤﴾
 وَذَكَرْنَاكَ الذِّكْرَى تَتَفَعَّرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥٥﴾ وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ
 إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَا أُرِيدُ مِنْهُمْ مِنْ رِزْقٍ وَمَا أُرِيدُ أَنْ
 يُطْعَمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ اللَّهَ هُوَ الرَّزَّاقُ ذُو الْقُوَّةِ الْمَتِينُ ﴿٥٨﴾ فَإِنَّ
 لِلَّذِينَ ظَلَمُوا ذُنُوبًا مِّثْلَ ذُنُوبِ أَصْحَابِهِمْ فَلَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٥٩﴾
 قَوْلِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ يَوْمِهِمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٦٠﴾

سُورَةُ الطُّورِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَالطُّورِ ﴿١﴾ وَكُتِبَ مَسْطُورٍ ﴿٢﴾ فِي رَقٍّ مَّنشُورٍ ﴿٣﴾ وَالْبَيْتِ الْمَعْمُورِ ﴿٤﴾
 وَالسَّقْفِ الْمَرْفُوعِ ﴿٥﴾ وَالْبَحْرِ الْمَسْجُورِ ﴿٦﴾ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾
 نَّالَهُ مِنْ دَافِعٍ ﴿٨﴾ يَوْمَ تَمُورُ السَّمَاءُ مَورًا ﴿٩﴾ وَتَسِيرُ الْجِبَالُ سِيرًا ﴿١٠﴾
 قَوْلِ يَوْمِئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿١١﴾ الَّذِينَ هُمْ فِي خَوْضٍ يَلْعَبُونَ ﴿١٢﴾ يَوْمَ
 يُدْعَوْنَ إِلَى نَارِهِمْ دَعْوًا ﴿١٣﴾ هَذِهِ النَّارُ الَّتِي كُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٤﴾

۽ الله سان (پيو) ڪو معبود نه ٺهرايو، بيشڪ آءٌ سندس پار کان اوهان لاءِ پترو ڊيچاريندڙ آهيان (۵۱). اهڙيءَ طرح جيڪي انهن کان اڳ هئا تن وٽ ڪوبه پيغمبر نه آيو، جو ان کي جادوگر يا چريي (سڏڻ) کان سواءِ پيو ڪي نه چيائون (۵۲). ان (چوڻ) جي هڪ ٻئي کي وصيت ڪندا آهن ڇا؟ (ن!) بلڪ اهي نافرمان قوم آهن (۵۳). تنهن ڪري (اي پيغمبر!) کانئن منهن موڙ هاڻي تون ميار وارو نه آهين (۵۴). ۽ سمجهاڻي ڏيندو ره، چوٽه سمجهاڻن مؤمنن کي فائدو ڏيندو آهي (۵۵). ۽ جنن ۽ ماڻهن کي (ٻئي ڪنهن ڪم لاءِ) نه پيدا ڪيوسون، سواءِ هن جي ته منهنجي عبادت ڪن (۵۶). نڪي کانئن ڪا روزي ٿو گهران ۽ نڪي گهران ٿو ته مون کي ڪارائين (۵۷). بيشڪ الله ئي روزي ڏيندڙ آهي جو تمام سگهارو زبردست آهي (۵۸). پوءِ بيشڪ جن ظلم ڪيو تن لاءِ سندن يارن جي سزا جهڙو عذاب (جو پاڻو) آهي پوءِ مون کان جلد (عذاب) نه گهرن (۵۹). پوءِ ڪافرن لاءِ سندن ان ڏينهن کان ويل آهي، جنهن جو کين دڙڪو ڏنو وڃي ٿو (۶۰).

سورة طور مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺونجاه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

(جبل) طور جو قسم آهي (۱). ۽ لکيل ڪتاب جو (قسم آهي) (۲). جو ڪليل ورقن ۾ لکيل آهي (۳). ۽ آباد گهر جو (قسم آهي) (۴). ۽ مٿاهينءَ ڇت جو (قسم آهي) (۵). ۽ ايامندڙ سمنڊ جو (قسم آهي) (۶). ته بيشڪ تنهنجي پالڻهار جو عذاب ضرور ٿيڻو آهي (۷). ان کي ڪوبه ٿارڻ وارو ڪونهي (۸). جنهن ڏينهن آسمان موج هڻي چرندو (۹). ۽ جبل چڱيءَ طرح هلندا (۱۰). تنهن ڏينهن انهن ڪوڙ يائيندڙن لاءِ ويل آهي (۱۱). جيڪي اجائي ڳالهائڻ ۾ راند ڪندا آهن (۱۲). جنهن ڏينهن دوزخ جي باه ڏانهن ڌڪا ڏيئي روانا ڪبا (۱۳). (تنهن ڏينهن چئنن ته) هيءَ اها باه آهي، جنهن کي (اوهين) ڪوڙ يائيندا هيو (۱۴).

أفسح هذا أم أنتم لا تبصرون^(١٥) أصلوها فاصبروا أو لا تصبروا
 سواء عليكم إنما تجزون ما كنتم تعملون^(١٦) إن
 المتقين في جنات ونعيم^(١٧) فكهين بما آتاهم ربهم ووقاهم
 ربهم عذاب الجحيم^(١٨) كلوا واشربوا هنيئًا بما أنزلتكم تعلمون^(١٩)
 متكئين على سرر مصفوفة وزوجهم بحور عين^(٢٠) والذين
 آمنوا واتبعوا ذريتهم بإيمان أحقنا بهم ذريتهم وما
 اتناهم من عملهم من شيء كل أمرئ لبأسب رهين^(٢١)
 وأمددناهم بفاكهة ولحم مما يشتهون^(٢٢) يتنازعون فيها
 كأسًا لا لغوف فيها ولا تأثيم^(٢٣) ويطوف عليهم غلمان لهم
 كأنهم لؤلؤ مكنون^(٢٤) وأقبل بعضهم على بعض
 يتسائلون^(٢٥) قالوا إننا كنا قبل في أهلنا مشفقين^(٢٦) فمن
 الله علينا ووقنا عذاب السوم^(٢٧) إننا كنا من قبل
 ندعوه إنه هو البر الرحيم^(٢٨) فذكر فما أنت بنعمت ربك
 بكاهن ولا مجنون^(٢٩) أم يقولون شاعر تتربص به
 ريب المنون^(٣٠) قل تتربصوا فإني معكم من المتربصين^(٣١)

هيءُ جادو آهي ڇا يا اوهين نه ٿا ڏسو؟ (۱۵). اُن ۾ گهڙو پوءِ صبر ڪريو يا نه صبر ڪريو، (ته) اوهان تي هڪ جهڙي (ڳالهه) آهي، جيڪي اوهين ڪندا هيؤ، رڳو تنهن جو بدلو اوهان کي ڏنو ويندو (۱۶). بيشڪ پرهيزگار باغن ۽ نعمتن ۾ هوندا (۱۷). جيڪا (نعمت) کين سندن پالڻهار ڏني تنهن سان خوش هوندا ۽ (انهي ڪري به خوش هوندا جو) سندن پالڻهار کين دوزخ جي عذاب کان بچايو (۱۸). (ڇڻن ته) انهيءَ ڪري جو (چڱا) ڪم ڪندا هيؤ، مزي سان کائو ۽ پيئو (۱۹). هڪ ٻئي جي برابر وڃايل پلنگن تي ٿيڪ ڏيئي وينل هوندا ۽ کين وڏين اکين وارين حورن سان پرڻائينداسون (۲۰). ۽ جن ايمان آندو ۽ سندن اولاد ايمان سان سندن پيروي ڪئي، تن سان سندن اولاد کي (جنت ۾) ملائينداسون ۽ کين سندن عملن مان ڪجهه (ذرو) به نه گهٽائينداسون، هر هڪ ماڻهو جيڪي ڪمايو تنهن ۾ (اهو پاڻ) ڳهه ٿيل آهي (۲۱). ۽ انهن کي ميوو ۽ گوشت جنهن (قسم) مان گهرندا (تنهن مان) پيا ڏينداسون (۲۲). اتي شراب جا پيالا هڪ ٻئي کان پيا وٺندا، جنهن ۾ نڪي بڪ بڪ ۽ نڪو گناه ۾ پوڻ هوندو (۲۳). ۽ وٽن اهڙا نينگر سندن آسپاس (خدمت لاءِ) پيا ايندا ويندا جو چٽڪ آهي ڍڪيل موتي آهن (۲۴). ۽ انهن مان هڪڙا ٻين ڏانهن پاڻ ۾ پيچا ڪرڻ لاءِ منهن ڪندا (۲۵). چوندا ته بيشڪ اسين هن کان اڳ پنهنجن گهروارن ۾ ڊڄندڙ هئاسون (۲۶). پوءِ الله اسان تي (وڏو) احسان ڪيو ۽ اسان کي دوزخ جي عذاب کان بچايائين (۲۷). بيشڪ اسين هن کان اڳ کيس سڏيندا هياسون، بيشڪ اهو ئي احسان ڪندڙ مهربان آهي (۲۸). پوءِ (اي پيغمبر! کين) نصيحت ڪر جو تون پنهنجي پالڻهار جي فضل سان نه ڪي پويو ۽ نه ڪي چريو آهين (۲۹). بلڪ (تو لاءِ) چوندا آهن ڇا ته شاعر آهي؟ (۽ اسين) سندن حق ۾ زماني جي ڦير گهير اچڻ جا منتظر آهيون (۳۰). (انهن ڪافرن کي) چؤ ته اوهين به انتظار ڪريو جو بيشڪ اءُ به اوهان ساڻ انتظار ڪندڙ آهيان (۳۱).

أَمْ تَأْمُرُهُمْ أَحْلَامُهُمْ بِهَذَا أَمْ هُمْ قَوْمٌ طَاغُونَ ﴿٢٧﴾ أَمْ يَقُولُونَ
 تَقْوَاهُ بَلْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٢٨﴾ فَمَا تَأْتُوا بِحَدِيثٍ مِّثْلِهِ إِنْ كَانُوا
 صَادِقِينَ ﴿٢٩﴾ أَمْ خَلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمُ الْخَالِقُونَ ﴿٣٠﴾ أَمْ خَلَقُوا
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بَلْ لَا يُوقِنُونَ ﴿٣١﴾ أَمْ عِنْدَهُمْ خَزَائِنُ رَيْكَ
 أَمْ هُمُ الْمُضْطَبَّرُونَ ﴿٣٢﴾ أَمْ لَهُمْ سُلْمٌ لَيْسَتْ عُنُونُ فِيهِ فَلْيَأْتِ
 مُسْتَعْمِعَهُمْ إِبْرَاهِيمَ مَبِينٌ ﴿٣٣﴾ أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَلَكُمُ الْبَنُونَ ﴿٣٤﴾ أَمْ
 تَسْأَلُهُمْ أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَّغْرَمٍ مُثْقَلُونَ ﴿٣٥﴾ أَمْ عِنْدَهُمُ الْغَيْبُ
 فَهُمْ يَكْتُبُونَ ﴿٣٦﴾ أَمْ يُرِيدُونَ كَيْدًا فَالَّذِينَ كَفَرُوا هُمْ
 الْمَكِيدُونَ ﴿٣٧﴾ أَمْ لَهُمْ آلٌ غَيْرُ اللَّهِ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣٨﴾
 وَإِنْ تَرَوْا كِسْفًا مِنَ السَّمَاءِ سَاقِطًا يَقُولُوا سَحَابٌ مَرْكُومٌ ﴿٣٩﴾
 فَذَرَهُمْ حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي فِيهِ يُصْعَقُونَ ﴿٤٠﴾ يَوْمَ
 لَا يُغْنِي عَنْهُمْ كَيْدُهُمْ شَيْئًا وَلَا هُمْ يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَإِنَّ
 لِلَّذِينَ ظَلَمُوا عَذَابًا بَادُونَ ذَلِكَ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٢﴾
 وَأَصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ فَإِنَّكَ بِأَعْيُنِنَا وَسَبِّحْ بِحَمْدِ
 رَبِّكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٤٣﴾ وَمِنَ اللَّيْلِ فَسَبِّحْهُ وَإِدْبَارَ النُّجُومِ ﴿٤٤﴾

کين سندن عقل اهو ڏس ڏيندا آهن ڇا يا اهي شرارتي قوم آهن؟ (۳۲). چوندا آهن ڇا ته هن (قرآن) کي پاڻ بڻايو اٿس، (نه!) بلڪ ايمان نه ٿا آڻين (۳۳). پوءِ (کين) جڳائي ته جيڪڏهن سچا آهن ته ان جهڙو ڪو سخن (بڻائي) آڻين (۳۴). اهي بي سبب (پاڻهي) پيدا ٿي پيا آهن ڇا يا اهي (پاڻ) پيدا ڪندڙ آهن؟ (۳۵). آسمانن ۽ زمين کي بڻايو اٿن ڇا؟ (نه!) بلڪ (اهي) يقين نه ڪندا آهن (۳۶). تنهنجي پالڻهار جا خزانو وتن آهن ڇا يا اهي داروغا آهن؟ (۳۷). کين ڪا ڏاڪڻ آهي ڇا جنهن تي (چڙهي) ڪن ڏيئي ٻڌندا آهن؟ پوءِ جڳائي ته انهن مان ٻڌندڙ ڪو پٿرو دليل آڻي (۳۸). الله کي ڏيهر آهن ڇا ۽ اوهان کي پٽ؟ (۳۹). انهن کان ڪا مزوري گهرين ٿو ڇا؟ جو اهي (انهيءَ) چٽيءَ کان ڳوري بار (هيٺ) ٿيا آهن (۴۰). انهن وٽ ڳجه جو علم آهي ڇا؟ جو اهي لکندا آهن (۴۱). ڪا بچڙي رت ڪرڻ گهرندا آهن ڇا؟ پوءِ جن ڪفر ڪيو سي ئي فريب ۾ پيل آهن (۴۲). انهن لاءِ الله کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جو لائق آهي ڇا؟ (سائس) جيڪو شريڪ مقرر ڪندا آهن، تنهن کان الله پاڪ آهي (۴۳). ۽ جيڪڏهن آسمان مان ڪو تڪرو ڪرندڙ ڏسندا ته چوندا ته گهاٽو ڪڪر آهي (۴۴). پوءِ (اي پيغمبر) انهن کي ايستائين ڇڏي ڏي، جيستائين پنهنجو اهو ڏينهن ڏسن جنهن ۾ بيهوش ڪيو ويندن (۴۵). جنهن ڏينهن سندن فريب کانئن ڪجهه به نه ٿاريندو ۽ نڪي کين مدد ڏبي (۴۶). ۽ بيشڪ ظالمن لاءِ هن کان سواءِ ٻيو عذاب (به) آهي، پر انهن مان گهڻا نه ڄاڻندا آهن (۴۷). ۽ (اي پيغمبر!) تون پنهنجي پالڻهار جي حڪم (اچڻ) تائين صبر ڪر ڇو ته تون اسان جي نظر هيٺ آهين ۽ جنهن مهل تون اٿين (تنهن مهل) پنهنجي پالڻهار جي ساراه سان پاڪائي بيان ڪر (۴۸). ۽ ڪجهه رات جو (به) سندس پاڪائي بيان ڪر ۽ ستارن جي لهڻ کان پوءِ (به) (۴۹).

سُورَةُ النَّجْمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

وَالنَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ① مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ ② وَمَا يَنْطِقُ عَنِ

الْهَوَىٰ ③ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ④ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ⑤ ذُو

مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ ⑥ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ⑦ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى ⑧

فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ⑨ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ⑩ مَا

كَذَّبَ الْفَوَادُ مَا رَأَىٰ ⑪ أَفَكُرُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ ⑫ وَلَقَدْ رَاَهُ

نَزْلَةً أُخْرَىٰ ⑬ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ ⑭ عِنْدَ مَا جَنَّتْهُ الْمَاوَىٰ ⑮

إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ ⑯ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ ⑰

لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ ⑱ أَفَرَأَيْتُمْ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ⑲

وَمَنْوَةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ ⑳ الْكُمُ الذَّكَرُ وَلَهُ الْأُنثَىٰ ㉑

تِلْكَ إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ الْوَحْيَ وَإِنْ هِيَ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ

وَأَبَاؤُكُمْ مِمَّا نَزَّلَ اللَّهُ بِهِ مِنَ سُلْطِنٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ

إِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوَى الْأَنْفُسُ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمْ

الهُدَىٰ ㉒ أَمْرٌ لِلْإِنْسَانِ مَا تَنَسَّىٰ ㉓ فَلِللَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَىٰ ㉔

سورة نجم مڪي آهي ۽ هن ۾ باهت
آيتون ۽ ٽي رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

ستاري جو قسم آهي جڏهن لتو (۱). ته اوهان جو (هيءُ) سنگتي (يعني محمد ﷺ) نڪي ڀلو ۽ نڪي بي راهو هليو (۲). ۽ نڪي نفس جي سد کان ڳالهائيندو آهي (۳). هيءُ (قرآن پيو) نه آهي، سواءِ وحي جي جو ڏانهس موڪليو ويندو آهي (۴). اُن کي ڏاڍيءَ سگه واري سيڪاريو آهي (۵). جو زور وارو آهي، پوءِ اهو سٺو بيٺو (۶). ۽ اهو (اسمان جي) مٿاهين ڪناري تي هو (۷). وري ويجهو ٿيو پوءِ هيٺ لتو (۸). پوءِ ٻن ڪمانن جيتري وڌي هئي يا (اُن کان به) تمام ويجهو هو (۹). پوءِ ان (الله) جي پانهي ڏانهن پيغام پهچايائين، جيڪي پهچايائين (۱۰). جيڪي (پيغمبر جي) دل ڏٺو سو اُن ڪوڙ نه ڄاتو (۱۱). جيڪي (پيغمبر) ڏسندو آهي، تنهن ۾ اُن سان چو جهڳڙو ڪندا آهيو؟ (۱۲). ۽ بيشڪ انهيءَ (ملائڪ) کي (انهيءَ مهل) پيو پيرو (سندس اصلي صورت ۾) ڏٺو هيائين (۱۳). سدرۃ المنتهي (وڏيءَ پير) وٽ (۱۴). اُن (سدرۃ المنتهي) وٽ رهڻ وارو باغ آهي (۱۵). (ملائڪ کي انهيءَ مهل ڏٺائين)، جنهن مهل پير کي انهيءَ ٿي ڏيکيو، جنهن ڏيکيو ٿي (۱۶). (پيغمبر جي) اک نه ڪي ٿري ۽ نه ڪي حد کان لنگهي (۱۷). بيشڪ ڪي وڏيون نشانيون پنهنجي پالڻهار جون ڏٺائين (۱۸). لات ۽ عزيٰ کي ڏٺو اٿو ڇا؟ (۱۹). ۽ پوئين ٽين منات کي به؟ (جو اهي بت الله ٻڌي نه سگهندا آهن) (۲۰). اوهان لاءِ پت آهن ڇا ۽ الله لاءِ ڏيڙون؟ (۲۱). اها (ورهاست) انهيءَ مهل بي انصافيءَ واري ورهاست آهي (۲۲). اهي (سڀ) رڳا نالا آهن، جي اوهان پاڻ ۽ اوهان جي پين ڏاڏن مقرر ڪيا آهن. الله اُن (جي ثابتيءَ) جو ڪو دليل نازل نه ڪيو آهي (هيءُ رڳو) گمان تي هلندا آهن ۽ جيڪي (سندن) جيءَ سڌ ڪندا آهن، (تنهن تي به)، ۽ بيشڪ سندن پالڻهار کان وٺن هدايت اٿي آهي (۲۳). ماڻهو جيڪا سڌ ڪندو آهي سا کيس ملندي ڇا؟ (۲۴). پوءِ هو جڳ ۽ هي جڳ الله جو آهي (۲۵).

وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا إِلَّا مِنْ
 بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى ﴿٢٤﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ
 بِالْآخِرَةِ لَيَسْتَوُونَ الْمَلَائِكَةَ تَسْمِيَةَ الْأُنثَى ﴿٢٥﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ
 عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ
 شَيْئًا ﴿٢٦﴾ فَأَعْرَضَ عَنْ مَنْ تَوَلَّى عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ
 الدُّنْيَا ﴿٢٧﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ
 ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ اهْتَدَى ﴿٢٨﴾ وَبِاللَّهِ مَا فِي
 السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَيَجْزِي الَّذِينَ آسَأُوا بِمَا عَمِلُوا
 وَيَجْزِي الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ﴿٢٩﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبِيرَ الْإِثْمِ
 وَالْفَوَاحِشِ إِلَّا اللَّمَمَ إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ إِذْ
 أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَةٌ فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ فَلَا تُزَكُّوا
 أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ اتَّقَى ﴿٣٠﴾ أَفَرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّى ﴿٣١﴾ وَأَعْطَى
 قَلِيلًا وَأَكْدَى ﴿٣٢﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهَوَّيَرَى ﴿٣٣﴾ أَمْ لَمْ يُنَبِّأْ
 بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَى ﴿٣٤﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّى ﴿٣٥﴾ أَلَّا تَنْزُرُ
 وَازِرَةً وَّزْرًا أُخْرَى ﴿٣٦﴾ وَأَنْ لَيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَى ﴿٣٧﴾

۽ آسمانن ۾ ڪيترائي ملائڪ آهن جن جي ڀارت ذري جيترو به
 نفعو نه ڪندي، پر الله جي موڪل ڏيڻ کانپوءِ جنهن لاءِ گهري ۽ راضي
 ٿئي (۲۶). بيشڪ جيڪي آخرت کي نه مڃيندا آهن سي ملائڪن تي
 ڏيڙن جا نالا رکندا آهن (۲۷). ۽ کين ان (گالهه) جي ڪا خبر نه آهي،
 رڳو گمان تي هلندا آهن ۽ بيشڪ گمان حقيقت جي سڃاڻڻ ۾ ڪجهه به
 نفعو نه ڏيندو آهي (۲۸). پوءِ (اي پيغمبر!) انهيءَ کان منهن موڙ جنهن اسان
 جي ياد ڪرڻ کان منهن ڦيرايو ۽ دنيا جي حياتيءَ کان سواءِ (بيو) ڪجهه
 نه گهريائين (۲۹). اها سندن علم جي پڄاڻي آهي، بيشڪ تنهنجو پالڻهار
 ئي انهيءَ کي چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي، جيڪو سندس واٽ کان ڀلو ۽
 جيڪو سڌي رستي هليو، تنهن کي (به) اهو چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ
 آهي (۳۰). ۽ جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله جو
 آهي ته جن بچڙا ڪم ڪيا تن کي انهن ڪمن جي ڪري نيٺ سزا ڏني
 ۽ جن چڱايون ڪيون، تن کي ڀلائي جو (جوڳو) بدلو ڏني (۳۱).
 جيڪي ننڍن گناهن کان سواءِ وڏن گناهن ۽ بي حياتيءَ کان پاڻ کي
 بچائيندا آهن. بيشڪ تنهنجو پالڻهار (انهن لاءِ) وڏي بخشش وارو آهي. اهو
 اوهان کي چڱو ڄاڻندڙ آهي، جڏهن اوهان کي زمين مان پيدا ڪيائين ۽
 جڏهن اوهين پنهنجن مائٽن جي پيٽن ۾ ٻار هيؤ. تنهن ڪري اوهين پاڻ
 کي نه ساراهيو، الله انهيءَ کي چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي، جيڪو پرهيزگار
 ٿيو (۳۲). (اي پيغمبر) پوءِ ان کي نه ڏٺو اٿيئي ڇا جيڪو ڦريو؟ (۳۳). ۽
 ٿورو (مال) ڏنائين ۽ سخت دل ٿيو (۳۴) وٽس ڳجهه جي خبر آهي ڇا جو
 چٽڪ اهو (سڀڪجهه) اکين سان ڏسندو آهي؟ (۳۵). انهيءَ جي خبر
 کيس نه ڏني ويئي ڇا جيڪي موسيٰ جي صحيفن ۾ (الڪيل) آهي؟ (۳۶).
 ۽ (جيڪي) ابراهيم (جي صحيفن ۾ آهي)، جنهن (الله جي حقن کي)
 پورو ڪيو (۳۷). (اهيءَ حڪم) ته ڪو بار کڻندڙ ڪنهن ٻئي (جي گناهه)
 جو بار نه کڻندو (۳۸). ۽ ته ماڻهوءَ کي رڳو اها ئي (ڪمائي) ملندي جيڪا
 ڪيائين (۳۹).

وَأَنَّ سَعِيَهُ سَوْفَ يُرَى ٣٢ ثُمَّ يُجْزَاهُ الْجَزَاءَ الْأُولَى ٣٣ وَأَنَّ إِلَى
 رَبِّكَ الْمُنْتَهَى ٣٤ وَأَنَّ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى ٣٥ وَأَنَّ هُوَ آمَاتٌ وَ
 أَحْيَا ٣٦ وَأَنَّ هُوَ خَلَقَ الذُّرُوجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ٣٧ مِنْ نُطْفَةٍ
 إِذَا تَمَنَّى ٣٨ وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشَأَةَ الْأُخْرَى ٣٩ وَأَنَّ هُوَ اعْتَنَى وَ
 اقْتَنَى ٤٠ وَأَنَّ هُوَ رَبُّ الشِّعْرَى ٤١ وَأَنَّ هُوَ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَى ٤٢
 وَثَمُودَ أَمَّا أَبْقَى ٤٣ وَقَوْمَ نُوحٍ مِنْ قَبْلُ إِنَّهُمْ كَانُوا هُمْ أَظْلَمَ
 وَأَطْغَى ٤٤ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَى ٤٥ فَغَشَّهَا مَا غَشَّى ٤٦ فَبِأَيِّ آلَاءِ
 رَبِّكَ تَتَمَارَى ٤٧ هَذَا نَذِيرٌ مِنَ النَّذْرِ الْأُولَى ٤٨ أَلَمْ تَرَ
 الْآرِزَةَ ٤٩ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ٥٠ أَفَمِنْ هَذَا
 الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ٥١ وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ٥٢ وَأَنْتُمْ
 سِيدُونَ ٥٣ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ٥٤ الْعَبْدَةَ

سُورَةُ الْقَمَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ ١ وَإِنْ سَأَلْتَهُمْ لَيُخْرِضُوهُنَّ لَأَشْرَهُنَّ
 سِحْرًا مُسَوِّمًا ٢ وَكَذَّبُوا وَاتَّبَعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَكُلُّ أَمْرٍ مُسْتَقَرٌّ ٣

۽ ته سندس ڪمائي جلد ڏني ويندي (۴۰). وري کيس تمام پورو بدلو (انهيءَ ڪمائيءَ موجب) ڏنو ويندو (۴۱). ۽ ته تنهنجي پالڻهار ڏانهن موٽڻ آهي (۴۲). ۽ ته ان ئي ڪلايو ۽ رٿاريو (۴۳). ۽ ته ان ئي ماريو ۽ جياريو (۴۴). ۽ ته ان (الله) نر ۽ مادي جوڙو جوڙو بڻايو (۴۵). منيءَ جي هڪ ڦڙي مان، جڏهن (ڳهڻ ۾) هاريو وڃي (۴۶). ۽ ته ان تي ئي اهو ٻيو (پيرو) پيدا ڪرڻ آهي (۴۷). ۽ ته ان ئي آسودو ڪيو ۽ مالدار بڻايو (۴۸). ۽ ته اهو ئي شعري تاري جو رب آهي (۴۹). ۽ ته ان ئي پهرين عاد کي ناس ڪيو (۵۰). ۽ ثمود کي (ب) پوءِ انهن مان (ڪنهن کي) باقي نه ڇڏيائين (۵۱). ۽ ان کان اڳ نوح جي قوم کي به هلاڪ ڪيائين، ڇو ته اهي ڏاڍا ظالم ۽ تمام حد کان لنگهيل هيا (۵۲). ۽ (شهر) اوندي ڪيل کي هيٺ اڇليائين (۵۳). پوءِ ان کي ڏڪيو جنهن ڏڪيو، (يعني پھڻن جو مينهن وسايائين) (۵۴). پوءِ (اي انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي نعمتن مان ڪهڙيءَ ۾ ٿو شڪ ڪرين (۵۵). هيءُ (پيغمبر) اڳين ڊيڄاريندڙن (جي جنس) مان (هڪ) ڊيڄاريندڙ آهي (۵۶). ويجهي اچڻ واري (قيامت) ويجهي آئي (۵۷). ان کي الله کان سواءِ ڪو ظاهر ڪرڻ وارو ڪونهي (۵۸). هن ڳالهه کان تعجب ڪندا آهيو ڇا؟ (۵۹). ۽ ڪلندا آهيو ۽ نه رڻندا آهيو (۶۰). ۽ اوهين راند ڪندڙ آهيو (۶۱). پوءِ الله کي سجدو ڪريو ۽ عبادت ڪريو (۶۲).

سورت قمر مڪي آهي ۽ هي پنجونجاه
آيتون ۽ ٽي رڪوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

قيامت ويجهي آئي ۽ چنڊ چيرجي پيو (۱). ۽ جيڪڏهن (ڪافر) ڪا نشاني ڏسندا ته منهن موڙيندا ۽ چوندا ته هيءُ (اڳ کان) هلندڙ جادو آهي (۲). ۽ ڪوڙ ڄاڻائون ۽ پنهنجن سڌن تي هليا ۽ سڀڪو ڪم پنهنجي وقت تي ٺهرايل آهي (۳).

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنَ الْأَنْبَاءِ مَا فِيهِ مُزْدَجَرٌ ۖ حِكْمَةٌ بَالِغَةٌ ۖ فَمَا
 تُغْنِ التُّذْرُ ۗ فَتَوَلَّوْا عَنْهُمْ يَوْمَ يَدْعُ الدَّاعِ إِلَىٰ شَيْءٍ مُّكْرٍ ۗ ①
 خُسْعًا أَبْصَارُهُمْ يَخْرُجُونَ مِنَ الْأَجْدَاثِ كَأَنَّهُمْ جَرَادٌ مُّنتَشِرٌ ۗ ②
 مُّهْطِعِينَ إِلَى الدَّاعِ يَقُولُ الْكٰفِرُونَ هَذَا يَوْمَ عَسْرٍ ۗ كَذَّبَتْ
 قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ فَكَذَّبُوا عَبْدَنَا وَقَالُوا مَجْنُونٌ وَازْدَجَرَ ③
 فَدَعَا رَبِّهَ آتِي مَغْلُوبٌ فَاتَّصِرْ ④ فَفَتَحْنَا أَبْوَابَ السَّمَاءِ بِمَاءٍ
 مُّثَهِّرٍ ⑤ وَفَجَّرْنَا الْأَرْضَ عُيُونًا فَالْتَقَى الْمَاءُ عَلَىٰ أُمَّرٍ قَدِيرٍ ⑥
 وَحَمَلْنَاهُ عَلَىٰ ذَاتِ الْأَوَّاحِ وَوَدُسٍ ⑦ تَجْرِمِي بِأَعْيُنِنَا جَزَاءَ لِّمَن كَانَ
 كُفِرٌ ⑧ وَلَقَدْ تَرَكْنَاهَا آيَةً فَهَلْ مِنْ مُّدْكِرٍ ⑨ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي
 وَنُذْرِي ⑩ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدْكِرٍ ⑪ كَذَّبَتْ
 عَادٌ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ⑫ إِنَّا أَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا صَرْصَرًا
 فِي يَوْمٍ نَحْسٍ مُّسْتَمِرٍّ ⑬ تَنْزِعُ النَّاسَ كَأَنَّهُمْ أَعْجَازُ نَخْلٍ
 مُّنتَعِرٍ ⑭ فَكَيْفَ كَانَ عَذَابِي وَنُذْرِي ⑮ وَلَقَدْ يَسَّرْنَا
 الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُّدْكِرٍ ⑯ كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِالنُّذْرِ ⑰
 فَقَالُوا أَبَشْرًا مِّمَّنَّا وَاحِدًا انْتَبِعْهُ إِنَّآ إِذْ الْفِي ضَلِيلٍ وَسُعْرٍ ⑱

۽ بيشڪ وٽن آهي خبرون آيون آهن جن ۾ دڙڪو آهي (۴). پوري ڏاهپ (ب) آهي، پوءِ عبرت جيون ڳالهيون کين ڪو فائدو نه ٿيون ڏين (۵). تنهن ڪري کائڻ منهن موڙو۔ جنهن ڏينهن سڏيندڙ اٿڻ وٽندڙ شيءِ ڏانهن سڏيندو (۶). (تنهن ڏينهن) پنهنجن جهڪين اکين سان قبرن مان ائين نڪرندا جو ڇٽڪ آهي پڪڙيل مڪڙ آهن (۷). (ان) سڏيندڙ ڏانهن ڊوڙندا ويندا، ڪافر چوندا ته هيءُ ڏڪيو ڏينهن آهي (۸). انهن کان اڳ نوح جي قوم ڪوڙ ڀانيو پوءِ اسان جي ٻانهي کي ڪوڙو ڄاڻائون ۽ چيائون ته چريو آهي ۽ (کيس) ڌمڪايو ويو (۹). پوءِ هن پنهنجي ڀالهار کي عرض ڪيو (۽ چيائين) ته بيشڪ آءُ هيٺو آهيان، تنهن ڪري (اي رب!) تون کائڻ ویر وٺ (۱۰). پوءِ آسمان جا دروازا گهڻي وهندڙ پاڻيءَ سان کولياسون (۱۱). ۽ زمين مان چشما جاري ڪياسون، پوءِ (چوڌاري) پاڻي گڏ ٿيو، جنهن ڪم لاءِ فيصلو ڪيو ويو هو (۱۲). ۽ کيس تختن ۽ ميخن واريءَ (بيٽيءَ) تي چاڙهيو سون (۱۳). جا اسان جي اکين آڏو ٿي هلي (اهو پاڻي) انهيءَ شخص جي بدلي وٺڻ لاءِ جنهن کي نه مڃيو هيائون (۱۴). ۽ بيشڪ انهيءَ (سزا) کي (عبرت لاءِ) هڪ نشاني ڪري ڇڏيو سون، پوءِ آهي ڪو نصيحت وٺڻ وارو؟ (۱۵). پوءِ منهنجو عذاب ۽ منهنجا دڙڪا ڪهڙيءَ طرح هيا (۱۶). ۽ بيشڪ قرآن کي نصيحت وٺڻ لاءِ اسان ڪيو اٿئون، پوءِ آهي ڪو نصيحت وٺڻ وارو؟ (۱۷). عاد (قوم) ڪوڙ ڀانيو، پوءِ منهنجو عذاب ۽ منهنجا دڙڪا ڪهڙيءَ طرح هيا (۱۸). بيشڪ اسان سخت طوفان کي تمام سخت نڀاڳي ڏينهن ۾ مٿن موڪليو (۱۹). جو ماڻهن کي پٽيائين ٿي ڇٽڪ آهي ڪجيءَ جي تڙن جيان پاڙون پٽيل آهن (۲۰). پوءِ منهنجو عذاب ۽ منهنجا دڙڪا ڪهڙيءَ طرح هيا؟ (۲۱). ۽ بيشڪ قرآن کي نصيحت وٺڻ لاءِ اسان ڪيو اٿئون، پوءِ آهي ڪو نصيحت وٺڻ وارو؟ (۲۲). ثمود جي قوم ڊيچاريندڙن کي ڪوڙو ڀانيو (۲۳). پوءِ چيائون ته اسين پنهنجيءَ ئي قوم مان هڪڙي ماڻهوءَ جي تابعداري ڪريون ڇا؟ (جي ائين ڪريون ته) بيشڪ انهيءَ مهل ضرور گمراهيءَ ۽ چريائيءَ ۾ هوندا سون (۲۴).

٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

اسان جي وڃان انهيءَ تي ئي وحي نازل ڪيو ويو ڇا؟ (نہ) بلڪ اهو وڏو ڪوڙو پاڻ پڌائيندڙ آهي (۲۵). اجهو سڀاڻي ڄاڻندا ته پاڻ پڌائيندڙ وڏو ڪوڙو ڪير آهي؟ (۲۶). بيشڪ اسين سندن پرڪ لاءِ (هڪ) ڏاڇي موڪلينداسون، پوءِ (اي صالح) انهن جو منتظر ره ۽ صبر ڪر (۲۷). ۽ کين خبردار ڪر ته سندن وچ ۾ پاڻي وراهيل آهي، هر ڪو (پنهنجي) واري تي حاضر ٿئي (۲۸). پوءِ پنهنجي سنگتيءَ کي سدڻائون، پوءِ وڌيڪ هلت ڪيائين ۽ (وار ڪري ڏاڇيءَ کي) منڊو ڪيائين (۲۹). پوءِ منهنجو عذاب ۽ منهنجا دڙڪا ڪهڙيءَ طرح هئا (۳۰). بيشڪ اسان هڪ دڙڪو مٿن موڪليو، پوءِ پُٽي پيهر وانگر (دڳ) ٿي پيا (۳۱). بيشڪ قرآن کي نصيحت وٺڻ لاءِ اسان ڪيو اٿئون، پوءِ آهي ڪو نصيحت وٺڻ وارو؟ (۳۲). لوط جي قوم ڊيڄاريندڙن کي ڪوڙو ڄاتو (۳۳). بيشڪ اسان مٿن پٿرين وسائيندڙ واءُ کي موڪليو، سواءِ لوط جي گهر وارن جي، جو انهن کي آسر مهل بچايوسون (۳۴). پاڻ وٽان فضل سان. جنهن شڪرانو ڪيو، تنهن کي ائين ئي بدلو ڏيندا آهيون (۳۵). ۽ بيشڪ (لوط) اسان جي پڪڙڻ کان کين ڊيڄاريو هو، پوءِ هٿون انهن دڙڪن ڏيڻ جي ڪري (شڪ آڻي) تڪرار ڪيائون (۳۶). ۽ بيشڪ لوط سان سندس مهمانن (ڪسڻ) به نسبت چڪتاڻ ڪيائون (ته کيس غافل ڪن)، پوءِ سندن اکين (جي ديد) کي وڃايوسون، پوءِ چيوسون ته منهنجو عذاب ۽ منهنجا دڙڪا چڪو (۳۷). ۽ بيشڪ صبح جو هميشه رهندڙ عذاب کين لٽيو (۳۸). پوءِ (چيو وين) ته منهنجو عذاب ۽ منهنجا دڙڪا چڪو (۳۹). ۽ بيشڪ قرآن کي نصيحت وٺڻ لاءِ اسان ڪيو اٿئون، پوءِ آهي ڪو نصيحت وٺڻ وارو؟ (۴۰). ۽ بيشڪ فرعون جي قوم ڏانهن ڊيڄاريندڙ آيا (۴۱). هنن اسان جي مڙني نشانين کي ڪوڙو ڄاتو، تنهن ڪري کين زبردست طاقتور جي پڪڙڻ وانگر پڪڙيو سون (۴۲). (اي قريشو!) اوهان جا ڪافر انهن (تولين) کان وڌيڪ ڀلا آهن ڇا يا اوهان لاءِ (اڳين) ڪتابن ۾ ڪا چوٽڪاري جي چئي آهي؟ (۴۳). چوندا آهن ڇا ته اسين (سڀ گڏجي) وير وٺڻ وارا آهيون؟ (۴۴).

سَيَهْمُ الْجَمْعُ وَيُولُونَ الدُّبُرَ ﴿٣٥﴾ بَلِ السَّاعَةُ مَوْعِدُهُمْ وَالسَّاعَةُ
 أَذَىٰ وَأَمْرٌ ﴿٣٦﴾ إِنَّ الْمُجْرِمِينَ فِي ضَلَالٍ وَسُعُرٍ ﴿٣٧﴾ يَوْمَ يُسْحَبُونَ
 فِي النَّارِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ ذُوقُوا مَسَّ سَقَرَ ﴿٣٨﴾ إِنَّا كُلَّ شَيْءٍ خَلَقْنَاهُ
 بِقَدَرٍ ﴿٣٩﴾ وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلِمَةً بَالْبَصَرِ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ أَهْلَكْنَا
 أَشْيَاءَكُمْ فَهَلْ مِنْ مَّدَكِرٍ ﴿٤١﴾ وَكُلُّ شَيْءٍ فَعَلُوهُ فِي الزُّبُرِ ﴿٤٢﴾ وَ
 كُلُّ صَغِيرٍ وَكَبِيرٍ مُسْتَطَرٌ ﴿٤٣﴾ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَنَهَرٍ ﴿٤٤﴾
 فِي مَقْعَدِ صَدَقٍ عِنْدَ مَلِكٍ مُّقْتَدِرٍ ﴿٤٥﴾

سُورَةُ الرَّحْمَنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 الرَّحْمَنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴿٣﴾ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾
 الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾ وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءُ
 رَفَعَهَا وَوَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَأَقِيمُوا
 الْوِزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾ وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا
 لِلْأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ ذَاتُ الْأَكْمَامِ ﴿١١﴾ وَالْحَبُّ
 ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ ﴿١٢﴾ فَبِأَيِّ آيَاتِنَا تُكذَّبُونَ ﴿١٣﴾

انهيءَ گروه کي جلد شکست ڏيئي ۽ پني ڦيرائي ڀڄندا (۴۵). (ن!) بلڪ سندن انجام جي جاءِ قيامت آهي ۽ قيامت ڏاڍي سخت ۽ تمام ڪوڙي آهي (۴۶). بيشڪ ڏوهاري گمراهيءَ ۽ چريائيءَ ۾ آهن (۴۷). (ياد ڪر) جنهن ڏينهن انهن کي سندن منهن ڀر (دوزخ جي) باه ۾ گهلبو، چئبو ته هاڻي دوزخ جي چهڻ جو مزو چکو (۴۸). بيشڪ اسان سڀڪنهن شيءِ کي اندازي مطابق خلقيو آهي (۴۹). ۽ اسان جو ڪم رڳو اک چنپ ۾ ٿيڻ وارو هڪ فرمان آهي (۵۰). ۽ بيشڪ اوهان جهڙيون (ڪيتريون ئي) ٽوليون هلاڪ ڪيون سون، پوءِ آهي ڪو نصيحت وٺڻ وارو؟ (۵۱). ۽ جيڪي ڪيو اٿن سو (سڀ سندن) اعمالن ۾ (لکيل) آهي (۵۲). ۽ هر ننڍو ۽ وڏو (عمل سندن صحيفن ۾) لکيل آهي (۵۳). بيشڪ پرهميزگار باغن ۽ نهرن ۾ هوندا (۵۴). (اهي) سڄيءَ مجلس ۾ سگهاري بادشاه وٽ رهندا (۵۵).

سورة رحمان مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺهتر آيتون ۽ ٽي رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

باجهاري (الله) (۱). قرآن سيڪاريو (۲). انسان کي پيدا ڪيائين (۳). اُن کي چئو ڳالهائڻ سيڪاريائين (۴). سج ۽ چنڊ پوري حساب تي هلندا آهن (۵). ۽ وليون ۽ وڻ (الله کي) سجدو ڪندا آهن (۶). ۽ آسمان کي بلند ڪيائين ۽ انصاف جي ترازِي رکيائين (۷). هن لاءِ ته تور ۾ حد کان نه لنگهو (۸). ۽ انصاف سان پورو توريندا رهو ۽ تور ۾ ڪوٽ نه ڪريو (۹). ماڻهن لاءِ زمين کي پڪيڙيائين (۱۰). منجهس (هر جنس جو) ميوو ۽ چڙهين واريون ڪجيون آهن (۱۱). ۽ بُه وارو اُن ۽ خوشبودار ٻوٽا (به اُن ۾) آهن (۱۲). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪنؤ (۱۳).

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ كَالْفَخَّارِ^(١٣) وَخَلَقَ الْجَانَّ مِنْ
 مَّارِجٍ مِنْ نَّارٍ^(١٤) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(١٥) رَبُّ الْمَشْرِقَيْنِ وَ
 رَبُّ الْمَغْرِبَيْنِ^(١٦) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(١٧) مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ
 يَلْتَقِيانِ^(١٨) بَيْنَهُمَا بَرْزَخٌ لَا يَبْغِيانِ^(١٩) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٢٠)
 يَخْرُجُ مِنْهُمَا اللُّؤْلُؤُ وَالْمَرْجَانُ^(٢١) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٢٢)
 وَلَهُ الْجَوَارِ الْمُنشَآتُ فِي الْبَحْرِ كَالْأَعْلَامِ^(٢٣) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا
 تُكذِّبِينَ^(٢٤) كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَإِنَّ^(٢٥) وَيَسْفِي وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَلِ
 وَالْإِكْرَامِ^(٢٦) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٢٧) يَسْأَلُهُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ^(٢٨) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٢٩)
 سَنَفَعُكُمْ أَيُّهُ الثَّقَلَيْنِ^(٣٠) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٣١) يَمْعَشَرُ
 الْحَيِّ وَالْإِنْسِ إِنْ اسْتَطَعْتُمْ أَنْ تَتَفَدُّوا مِنْ أَقْطَارِ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ فَانْفَدُوا وَاتَّفَدُّوا مِنَ الْإِبْطِلِ^(٣٢) فَبِأَيِّ آيَةٍ
 رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٣٣) يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شَوْاظٌ مِنْ نَارٍ وَنُحَاسٌ فَلَا
 تَنْتَصِرِينَ^(٣٤) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٣٥) فَإِذَا انشَقَّتِ السَّمَاءُ
 فَكَانَتْ وَرْدَةً كَالدِّهَانِ^(٣٦) فَبِأَيِّ آيَةٍ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ^(٣٧)

ماٿهوءَ ڪي ٺڪريءَ جهڙيءَ (سنهڙي سڪيءَ) وڃندڙ مٽيءَ مان
 بڻايائين (۱۴). ۽ جن کي باهه جي آلابي مان بڻايائين (۱۵). پوءِ (اي جنو
 ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۱۶). جو
 ٻنهي اوڀرن جو پالڻهار ۽ ٻنهي اولهن جو پالڻهار آهي (۱۷). پوءِ (اي جنو ۽
 انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۱۸). ٻن
 دريائن (ڪاري ۽ مٺي) کي وهائين جو پاڻ ۾ گڏجي وهن ٿا (۱۹).
 انهن ٻنهي جي وچ ۾ هڪ اوت آهي جو هڪ ٻئي تي زيادتي نه ڪندا
 آهن (۲۰). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو
 انڪار ڪندؤ (۲۱). انهن ٻنهي مان موتي ۽ مرجان نڪرندا آهن (۲۲).
 پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار
 ڪندؤ (۲۳). ۽ سمنڊ ۾ هلندڙ جهاز (سڙهه ڪنيل) جبلن وانگر اونچا آهن
 (الله) جا آهن (۲۴). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين
 نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۲۵). جيڪو به زمين تي آهي، سو سڀ فنا
 ٿيندو (۲۶). ۽ (اي پيغمبر) تنهنجي پالڻهار جي هڪ ذات باقي رهندي جو
 عزت وارو ۽ نعمت وارو آهي (۲۷). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار
 جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۲۸). جيڪو به آسمانن ۽ زمين ۾
 آهي سو سڀڪو الله کان گهرندو آهي، سڀڪنهن ڏينهن اهو (پنهنجي
 مخلوق جي ٻئي ٻئي) ڪم ۾ آهي (۲۹). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!)
 پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۳۰). اي جنو ۽
 انسانو اسين واندا ٿي جلد (حساب ڪتاب لاءِ) اوهان ڏانهن متوجه ٿيندا
 سون (۳۱). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو
 انڪار ڪندؤ (۳۲). اي جنن ۽ ماڻهن جا چٽو! جيڪڏهن اوهين آسمانن
 ۽ زمين جي پاسن کان ٻاهر نڪري سگهندا آهيو ته نڪرو، وڌيءَ همت کان
 سواءِ ٻيءَ طرح سان ٻاهر نڪري نه سگهندؤ (جا اوهان ۾ آهي ئي
 ڪانه) (۳۳). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن
 جو انڪار ڪندؤ (۳۴). اوهان تي باهه جو آڻيو ۽ دونهون موڪلبو جو
 مقابلو ڪري نه سگهندؤ (۳۵). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي
 ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۳۶). پوءِ جڏهن آسمان ڦاٽندو تڏهن
 ڳاڙهيءَ چمڙي وانگر گلابي ٿيندو (۳۷). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي
 پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۳۸).

فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْئَلُ عَنْ ذُنُوبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ ﴿٢٣﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
 تُكذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ يُعْرِفُ الْمُجْرِمُونَ بِسِيمَاهُمْ فَيُؤْخَذُ بِالنَّوَاصِي وَ
 الْأَقْدَامِ ﴿٢٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٢٦﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَذِّبُ
 بِهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٢٧﴾ يُطَوَّفُونَ فِيهَا وَبَيْنَ حَبِيبِ إِنْ فَبِأَيِّ آلَاءِ
 رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ وَلَمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جِئْتَنِ ﴿٢٩﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ
 رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٣٠﴾ ذَوَاتَا أَفْنَانٍ ﴿٣١﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٣٢﴾ فِيهِمَا
 عَيْنٌ تُجْرِيانِ ﴿٣٣﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٣٤﴾ فِيهِمَا مِنْ كُلِّ
 فَاكِهَةٍ زَوْجَانِ ﴿٣٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٣٦﴾ مُتَّكِلِينَ عَلَى فُرُشٍ
 بَطَّائِنُهَا مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَجَنَّاتٍ جُنتَيْنِ دَانٍ ﴿٣٧﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
 تُكذِّبِينَ ﴿٣٨﴾ فِيهِنَّ قَصْرٌ الطَّرْفُ لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا
 جَانٌّ ﴿٣٩﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٤٠﴾ كَانَتْهُنَّ أَلْيَاقُوتٍ وَالْمَرْجَانُ
 فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٤١﴾ هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا
 الْإِحْسَانُ ﴿٤٢﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٤٣﴾ وَمِنْ دُونِهَا
 جَنَّاتٌ ﴿٤٤﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٤٥﴾ مُدَاهِمَاتٍ ﴿٤٦﴾
 فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكذِّبِينَ ﴿٤٧﴾ فِيهِمَا عَيْنٌ نَضَّاحَتَيْنِ ﴿٤٨﴾

پوءِ ان ڏينهن نڪي ماڻهو ۽ نڪي جن پنهنجي گناه بابت پڇبا (۳۹). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۴۰). ڏوهاري پنهنجي شڪلين مان پيا سڃاتا ويندا، پوءِ جنڊن ۽ پيرن مان پڪڙبا (۴۱) پوءِ (اي جنو ۽ انسانو) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۴۲). (چئبو ته) هيءُ اهو دوزخ آهي، جنهن کي گنهگارن ڪوڙو پايو هو (۴۳). انهيءَ (دوزخ) ۾ ۽ تتي تهڪندڙ پاڻيءَ ۾ پيا ايندا ويندا (۴۴). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۴۵). جيڪو پنهنجي پالڻهار جي آڏو بيٺڻ کان ڊنو، تنهن لاءِ ٻه باغ آهن (۴۶). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۴۷). ٻئي باغ ساين تارين وارا (گهاٽا) آهن (۴۸). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۴۹). انهن (ٻن باغن) ۾ ٻه چشما وهن ٿا (۵۰). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۵۱). انهن ٻنهي (باغن) ۾ سيڪنهن ميوي مان ٻه ٻه جنسون آهن (۵۲). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۵۳). اهڙن وڇائڻ تي تڪ ڏيئي ويٺا هوندا، جنهن جو آستر استبرق پٽ مان هوندو ۽ انهن ٻنهي باغن جو ميوو ويجهو هوندو (۵۴). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۵۵). ٻنهي (باغن جي ماڙين) ۾ هيٺ نگاه ڪرڻ واريون (حيادار حورون) هونديون، جن کي انهن کان اڳ نڪي ڪنهن ماڻهوءَ ۽ نڪي ڪنهن جن چيهيو آهي (۵۶). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۵۷). اهي (حورون) چٽڪ ياقوت ۽ مرجان آهن (۵۸). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۵۹). چڱائيءَ جو بدلو چڱائيءَ کان سواءِ (ٻيو) ڪو نه آهي (۶۰). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۶۱). انهن ٻن (باغن) کان سواءِ ٻيا ٻه باغ به آهن (۶۲). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۶۳). ٻئي ڏاڍا ساوا چهچ آهن (۶۴). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۶۵). انهن ٻنهي (باغن) ۾ قوهاري وانگر جوش سان پاڻي نڪرڻ وارا ٻه چشما هوندا (۶۶).

فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبِينَ ﴿١٨﴾ فِيهِمَا فَاكِهَةٌ وَنَخْلٌ وَرُمَّانٌ ﴿١٩﴾
 فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبِينَ ﴿٢٠﴾ فِيهِنَّ خَيْرٌ حَسَانٌ ﴿٢١﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ
 رَبِّكُمَا تُكَذِّبِينَ ﴿٢٢﴾ حُورٌ مَّقْصُورَاتٌ فِي الْخِيَامِ ﴿٢٣﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
 تُكَذِّبِينَ ﴿٢٤﴾ لَمْ يَطْبُخْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌّ ﴿٢٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا
 تُكَذِّبِينَ ﴿٢٦﴾ مُتَّكِنِينَ عَلَى رُفْرَفٍ خُضِرَ وَعَبَقَرِيٍّ حَسَانٍ ﴿٢٧﴾ فَبِأَيِّ
 آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبِينَ ﴿٢٨﴾ تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ ﴿٢٩﴾

سُورَةُ الْوَاقِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 إِذَا وَقَعَتِ الْوَاقِعَةُ ﴿١﴾ لَيْسَ لَوْعَتِهَا كَاذِبَةٌ ﴿٢﴾ خَافِضَةٌ
 رَّافِعَةٌ ﴿٣﴾ إِذَا رُجَّتِ الْأَرْضُ رَجًا ﴿٤﴾ وَبُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا ﴿٥﴾
 فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا ﴿٦﴾ وَكُنْتُمْ أَزْوَاجًا ثَلَاثَةً ﴿٧﴾ فَأَصْحَابُ الْيَمِينِ هُ
 مَا أَصْحَابُ الْيَمِينِ ﴿٨﴾ وَأَصْحَابُ الْمَشْأَمِ هُ مَا أَصْحَابُ الْمَشْأَمِ ﴿٩﴾
 وَالسَّابِقُونَ السَّابِقُونَ ﴿١٠﴾ أُولَئِكَ الْمُقَرَّبُونَ ﴿١١﴾ فِي جَدَّتِ
 النَّعِيمِ ﴿١٢﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ ﴿١٣﴾ وَقَلِيلٌ مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿١٤﴾
 عَلَىٰ سُرْرٍ مَّوْضُونَةٍ ﴿١٥﴾ مُتَّكِنِينَ عَلَيْهَا مُتَقَبِّلِينَ ﴿١٦﴾

پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۶۷). انهن ٻنهي باغن ۾ (هر جنس جو) ميوو ۽ ڪجيون ۽ ڏاڙهون هوندا (۶۸). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۶۹). انهن (باغن) ۾ سڳوريون سهڻيون زالون هونديون (۷۰). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۷۱). حورون تنهن منجهه پرده نشين هونديون (۷۲). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۷۳). انهن کي انهن (بهشتين) کان اڳ نڪي ڪنهن ماڻهوءَ ۽ نڪي ڪنهن جن چيهيو آهي (۷۴). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۷۵). ساون وهائڻ ۽ سهڻن غاليجن تي ٽيڪ ڏيڻي وينل هوندا (۷۶). پوءِ (اي جنو ۽ انسانو!) پنهنجي پالڻهار جي ڪهڙين نعمتن جو انڪار ڪندؤ (۷۷). تنهنجي پالڻهار عزت واري ۽ نعمتن واري جو نالو وڌيءَ برڪت وارو آهي (۷۸).

سورة واقعة مڪي آهي ۽ هن ۾ چاهانوي
آيتون ۽ ٽي رکوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

جڏهن قيامت ايندي (۱). جنهن جي اچڻ ۾ ڪو ڪوڙ نه آهي (۲).
(ڪن کي) جهڪي ڪرڻ واري ۽ (ڪن کي) مٿاهين ڪرڻ واري (۳).
جڏهن زمين سخت ڌوڏي (سان) ڌوڏي (۴). ۽ جبل پوريءَ طرح پيچي
پورا ڪيا ويندا (۵). پوءِ اڏاڙيل دز وانگر ٿيندا (۶). ۽ اوهين تڏهن تي
ٽوليون ٿيندؤ (۷). پوءِ (هڪڙا نڪ بخت) سڄي پاسي وارا، سڄي پاسي
وارا ڪهڙا ته چڱي حال هوندا! (۸). ۽ (ٻيا بدبخت) کڻي پاسي وارا، کڻي
پاسي وارا ڪهڙا ته بد حال هوندا (۹). ۽ (نيڪين ۾) اڳرائيءَ ڪرڻ وارا
(ته نيٺ) اڳرائي وارا آهن (۱۰). اهي (ئي) مقرب آهن (۱۱). نعمتن وارن
باغن ۾ هوندا (۱۲). گهڻا پهرين مان (۱۳). ۽ ٿورا پوين مان (۱۴). (سون
سان) واڻيل پلنگن تي (۱۵). هڪ ٻئي جي امهون سامهون تي مٿن تيڪ
ڏيئي وينل هوندا (۱۶).

يُطَوِّفُ عَلَيْهِمْ وَلَدَانُ يُخَلِّدُونَ ﴿١٤﴾ بِأَكْوَابٍ وَأَبَارِيقٍ هُكَّاسٍ
مِّنْ مَّعِينٍ لَّا يَصُدُّعُونَ عَنْهَا وَلَا يُزِفُونَ ﴿١٥﴾ وَفَاكِهَةٍ مِّمَّا
يَتَخَيَّرُونَ ﴿١٦﴾ وَلَحْمِ طَيْرٍ مِّمَّا يَشْتَهُونَ ﴿١٧﴾ وَحَوْرٍ عِينٍ ﴿١٨﴾ كَأَمْثَالِ
اللُّؤْلُؤِ الْمَكْنُونِ ﴿١٩﴾ جِزَاءً لِّبِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٠﴾ لَّا يَسْمَعُونَ فِيهَا
لَغْوًا وَلَا تَأْتِيهِمْ إِلَّا قِيلًا سَلَمًا سَلَامًا ﴿٢١﴾ وَأَصْحَابُ الْيَمِينِ هُمَا أَصْحَابُ
الْيَمِينِ ﴿٢٢﴾ فِي سِدْرٍ مَّخْضُودٍ ﴿٢٣﴾ وَطَلْحٍ مَّنضُودٍ ﴿٢٤﴾ وَظِلِّ مَمْدُودٍ ﴿٢٥﴾ وَ
مَاءٍ مَّسْكُوبٍ ﴿٢٦﴾ وَفَاكِهَةٍ كَثِيرَةٍ ﴿٢٧﴾ لَّا مَقْطُوعَةٍ وَلَا مَمْنُوعَةٍ ﴿٢٨﴾ وَ
فُرُشٍ مَّرْفُوعَةٍ ﴿٢٩﴾ إِنَّا أَنشَأْنَهُنَّ إِنشَاءً ﴿٣٠﴾ فَجَعَلْنَهُنَّ أَبْكَارًا ﴿٣١﴾
عُرْبًا أَتْرَابًا ﴿٣٢﴾ لِأَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٣٣﴾ ثَلَاثَةٌ مِّنَ الْأُولَىٰ ﴿٣٤﴾ وَثَلَاثَةٌ
مِّنَ الْآخِرِينَ ﴿٣٥﴾ وَأَصْحَابُ الشَّامِ هُمَا أَصْحَابُ الشَّامِ ﴿٣٦﴾ فِي سَمُومٍ
وَحَمِيمٍ ﴿٣٧﴾ وَظِلٍّ مِّنْ يَحْمُومٍ ﴿٣٨﴾ لَّا بَارِدٍ وَلَا كَرِيمٍ ﴿٣٩﴾ إِنَّهُمْ كَانُوا قَبْلَ
ذَلِكَ مُتْرَفِينَ ﴿٤٠﴾ وَكَانُوا يُصِرُّونَ عَلَى الْحَنثِ الْعَظِيمِ ﴿٤١﴾ وَكَانُوا
يَقُولُونَ هَٰذَا بِنَاؤُنَا وَكُنَّا تَرَابًا وَعِظًا مَّاءً إِنَّا الْمَبْعُوثُونَ ﴿٤٢﴾ أَوْ أَبَاؤُنَا
الْأَوَّلُونَ ﴿٤٣﴾ قُلْ إِنَّ الْأُولَىٰ وَالْآخِرِينَ ﴿٤٤﴾ لَمَجْمُوعُونَ هَٰ إِلَىٰ
مِيقَاتِ يَوْمٍ مَّعْلُومٍ ﴿٤٥﴾ ثُمَّ رَأَيْتُمْ أَيُّهَا الضَّالُّونَ الْمَكِيدُونَ ﴿٤٦﴾

هميشه (نئين ننڍي) رهڻ وارا نينگر وٽن پيا ڦرندا رهندا (۱۷). پيالن ۽
 جڳن سان ۽ وهندڙ شراب مان (پريل) گلاسن (سان) (۱۸). (اهڙو
 صاف) جنهن کان نڪي مٿي ۾ سور پوندن ۽ نڪي بيهوش ٿيندا (۱۹).
 ۽ (پڻ هر جنس جو) ميوو جنهن (جنس) مان پسند ڪندا (تنهن مان پيا
 اٿيندن) (۲۰). ۽ پڪين جو گوشت جنهن قسم مان (پاڻ) گهرندا (تنهن
 سان نينگر سدائين مٿن پيا ايندا ويندا) (۲۱). ۽ وڏين اکين واريون
 حورون (۲۲). جڻڪ ڍڪيل موتين جهڙيون (۲۳). جيڪي ڪاميو هيائون
 تنهن جي بدلي ۾ (اهو ڏهن) (۲۴). اتي نه ڪا اجائي بڪ نه ڪا گناه
 جهڙي ڳالهه ٻڌندا (۲۵). پر (هي ٻڌندا جو) هرڪو سلام سلام
 پيو چوندو (۲۶). ۽ سڄي پاسي وارا، سڄي پاسي وارا ڪهڙي حال
 هوندا (۲۷). لاسڙين (بنا ڪندي) پيرين ۾ (۲۸). ۽ پريل ڦردار ڪيوڙن
 (جي وٽن) ۾ (۲۹). ۽ ڊگهن پاڇن ۾ (۳۰). ۽ (هيٺ) ڪرندڙ پاڻيءَ
 ۾ (۳۱). ۽ گهڻن ميون ۾ (۳۲). (جو) نڪي ڪتندا ۽ نڪي (ڪائڻن)
 جهلبا (۳۳). ۽ اونچا وچاڻا (جن تي هو هوندا) (۳۴). بيشڪ اسان حورن
 کي هڪ (خاص) نموني تي پيدا ڪيو آهي (۳۵). پوءِ کين ڪنواريون
 بڻايوسون (۳۶). مڙسن کي وٽندڙيون هڪ جيڏيون (۳۷). (نيڪ بختن)
 سڄي پاسي وارن لاءِ (۳۸). گهڻي جماعت پهرين مان (۳۹). گهڻي جماعت
 پوين مان (۴۰). ۽ ڪهي پاسي وارا، ڪهي پاسي وارا ڪهڙا ته بد حال
 هوندا! (۴۱). ڪوسي جهولي ۽ تتي پاڻيءَ ۾ هوندا (۴۲). ۽ (اهڙي)
 ڪاري دونهن جي پاڇي ۾ رهندا (۴۳). (جو) نڪي ٿڌو هوندو ۽ نڪي
 وٽندڙ (۴۴). بيشڪ آهي هن کان اڳ (دنيا ۾) سک ۾ پليل هئا (۴۵).
 ۽ وڏي گناه (يعني شرڪ) تي ضد ڪندا هئا (۴۶). ۽ چوندا هئا ته جڏهن
 مردناسون ۽ مٽي ۽ هڏا ٿينداسون (تڏهن) اسين وري (قبرن مان) اُتاريا
 وينداسون ڇا؟ (۴۷). يا اسان جا پهريان پيءُ ڏاڏا (به اُتاريا ڇا)؟ (۴۸).
 (اي پيغمبر!) ڇو ته بيشڪ اڳيان ۽ پويان (۴۹). هڪ مقرر ڪيل ڏينهن
 جي وقت تي ضرور گڏ ڪيا ويندا (۵۰). وري بيشڪ اوهين اي گمراهو،
 ڪوڙ ڀانئندڙو! (۵۱).

لَا كَلُومَ مِنْ شَجَرٍ مِنْ زُقُومٍ ﴿٥٦﴾ فَمَا لُؤُونَ مِنْهَا الْبُطُونَ ﴿٥٧﴾

فَشَرِبُونَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَمِيمِ ﴿٥٨﴾ فَشَرِبُونَ شُرْبَ الْهَيْمِ ﴿٥٩﴾

هَذَا أَنْزَلَهُمْ يَوْمَ الدِّينِ ﴿٥٦﴾ نَحْنُ خَلَقْنَاكُمْ فَلَوْلَا تُصَدِّقُونَ ﴿٥٧﴾

أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَمْنُونَ ﴿٥٨﴾ وَأَنْتُمْ تَخْلُقُونَهَا أَمْ نَحْنُ الْخَالِقُونَ ﴿٥٩﴾

نَحْنُ قَدَرْنَا بَيْنَكُمْ الْمَوْتَ وَمَا نَحْنُ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٦٠﴾ عَلَى أَنْ

تُبَدِّلَ أَمْثَالَكُمْ وَنُنشَأَكُمْ فِي مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ وَلَقَدْ عَلِمْتُمْ

النَّشْأَةَ الْأُولَىٰ فَلَوْلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَفَرَأَيْتُمْ مَا تَحْرُثُونَ ﴿٦٣﴾ أَنْتُمْ

تَرْزَعُونَهَا أَمْ نَحْنُ الرَّزَّاعُونَ ﴿٦٤﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ حُطَامًا

فَطَلْتُمْ تَفَكَّهُونَ ﴿٦٥﴾ إِنَّا الْبَعْرُومُونَ ﴿٦٦﴾ بَلْ نَحْنُ مَحْرُومُونَ ﴿٦٧﴾

أَفَرَأَيْتُمْ الْهَاءَ الَّتِي تَشْرِبُونَ ﴿٦٨﴾ أَنْتُمْ أَنْزَلْتُمُوهُ مِنَ

السَّمَاءِ أَمْ نَحْنُ الْمُنزِلُونَ ﴿٦٩﴾ لَوْ نَشَاءُ لَجَعَلْنَاهُ أَسْفَلَ سَفَلًا

تَشْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ أَفَرَأَيْتُمْ النَّارَ الَّتِي تُورُونَ ﴿٧١﴾ أَنْتُمْ

أَنْشَأْتُمْ شَجَرَتَهَا أَمْ نَحْنُ الْمُنشِئُونَ ﴿٧٢﴾ نَحْنُ جَعَلْنَاهَا تَذَكُّرًا

وَمَتَاعًا لِلْمُقِيمِينَ ﴿٧٣﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٧٤﴾ فَلَا

أَقْسِمُ بِمَا وَقَعَ النَّجُومُ ﴿٧٥﴾ وَإِنَّهُ لَقَسَمٌ لَوْ تَعْلَمُونَ عَظِيمٌ ﴿٧٦﴾

ضرور اوهين توهر جي وڻ مان کائيندو (۵۲). پوءِ منجهانئس پيٽن کي
 پريندو (۵۳). پوءِ مٿانئس تتل پاڻيءَ مان پيئندو (۵۴). پوءِ اُجايڻ اُنن جي
 پيئڻ وانگر پيئندو (۵۵). قيامت جي ڏينهن اها سندن مهماني آهي (۵۶).
 اسان اوهان کي پيدا ڪيو، پوءِ (وري جيارڻ کي) چو نه سچ ڀائيندا
 آهيو؟ (۵۷). ڀلا ڏسو ته سهي ته جيڪو تپيو (زالن جي گهڻين ۾)
 ڪيرائيندا آهيو (۵۸). تنهن کي اوهين خلقيو ٿا ڇا؟ يا اسين خلقڻ وارا
 آهيون؟ (۵۹). اسان اوهان ۾ موت (اندازي سان) مقرر ڪيو آهي ۽ اسين
 عاجز نه آهيون (۶۰). (پن) اوهان جهڙن جي مٿي اٿڻ تي ۽ اوهان کي
 اهڙي (شڪل) ۾ پيدا ڪريون، جنهن کي ڄاڻندا ئي نه هجو (۶۱). ۽
 بيشڪ پهرين پيدائش ڄاڻي چڪو، پوءِ چو نه ٿا نصيحت وٺو؟ (۶۲).
 ڏسو ته سهي جيڪي اوهين پوکيندا آهيو (۶۳). سو اوهين ڄمائيندا آهيو
 ڇا؟ يا اسين ڄمائيندا آهيون؟ (۶۴). جيڪڏهن گهرون ته ان کي ناس
 ڪري ڇڏيون، پوءِ اوهين عجب ۾ رهجي وڃو (۶۵). (۽ پيا چئو) ته
 بيشڪ اسين توتي ۾ پوڻ وارا آهيون (۶۶). بلڪ اسين بي نصيب
 آهيون (۶۷). ڀلا ڏسو ته سهي ته جيڪو پاڻي پيئندا آهيو (۶۸). اهو اوهين
 ڪرن مان هيٺ لاهيندا آهيو ڇا يا اسين هيٺ لاهيندا آهيون؟ (۶۹).
 جيڪڏهن گهرون ته ان کي ڪارو ڪري ڇڏيون، پوءِ چو نه شڪرانو
 ڪندا آهيو؟ (۷۰). ڀلا ڏسو ته سهي ته جا باه (وڻ جي تاريءَ مان) ٻاريندا
 آهيو (۷۱). تنهن جي وڻ کي اوهان پيدا ڪيو آهي، ڇا يا اسين پيدا
 ڪندڙ آهيون؟ (۷۲). اسان اُن (وڻ) کي نصيحت وٺڻ لاءِ ۽ مسافرن جي
 فائدي لاءِ پيدا ڪيو آهي (۷۳). تنهن ڪري پنهنجي پاڻهار جي وڏي نالي
 کي پاڪائي سان ياد ڪر (۷۴). پوءِ تارن جي لهڻ جي جاين جو قسم
 کڻان ٿو (۷۵). ۽ جيڪڏهن ڄاڻو ته بيشڪ اهو قسم وڏو آهي (۷۶).

إِنَّهُ لَقُرْآنٌ كَرِيمٌ ﴿٤٤﴾ فِي كِتَابٍ مَكْنُونٍ ﴿٤٥﴾ لَا يَسُوءُ إِلَّا الِأَبْطَهْرُونَ ﴿٤٦﴾
 تَنْزِيلٌ مِّن رَّبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾ أَفِي هَذَا الْحَدِيثِ أَنْتُمْ مُدْهِنُونَ ﴿٤٨﴾
 وَتَجْعَلُونَ رِزْقَكُمْ أَنَّكُمْ تُكَذِّبُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَوْلَا إِذَا بَلَغَتِ الْحُقُومَ ﴿٥٠﴾
 وَأَنْتُمْ حِينِيذٍ تَنْظُرُونَ ﴿٥١﴾ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْكُمْ وَلَكِنْ لَا
 تُبْصِرُونَ ﴿٥٢﴾ فَلَوْلَا إِنْ كُنْتُمْ غَيْرَ مَدِينِينَ ﴿٥٣﴾ تَرْجِعُونَهَا إِنْ
 كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٥٤﴾ فَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٥٥﴾ فَرَوْحٌ وَ
 رِيحَانٌ لَّهُ وَجَدْتُمْ نَعِيمٍ ﴿٥٦﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٥٧﴾
 فَسَلَامٌ لَّكَ مِنْ أَصْحَابِ الْيَمِينِ ﴿٥٨﴾ وَأَمَّا إِنْ كَانَ مِنَ الْمُكْذِبِينَ
 الضَّالِّينَ ﴿٥٩﴾ فَتُزَلُّ مِنْ حَمِيمٍ ﴿٦٠﴾ وَتَصْلِيَةٌ جَهِيمٍ ﴿٦١﴾ إِنْ
 هَذَا هُوَ حَقُّ الْيَقِينِ ﴿٦٢﴾ فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾

سُورَةُ الْحَادِثِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 سَبَّحَ اللَّهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾ لَهُ مُلْكُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢﴾
 هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

بیشڪ اهو (ڪتاب) سڳورو قرآن آهي (۷۷). سانپيل ڪتاب ۾ (لڪيل) آهي (۷۸). پاڪائي وارن کان سواءِ ٻيو ڪو ان کي هٿ نه لائيندو آهي (۷۹). جهانن جي پالڻهار وٽان نازل ڪيل آهي (۸۰). پوءِ اوهين هن ڳالهه (جي مڃڻ) ۾ انڪار ڪرڻ وارا آهيو ڇا؟ (۸۱). ۽ اوهين (ان مان) پنهنجو حصو (هيءَ) بڻائيندا آهيو جو اوهين (ان کي) ڪوڙ ٿا ڀانيو (۸۲). پوءِ جنهن مهل (ڪنهن جو) ساهه ٽڙگهٽ وٽ پهچي (۸۳). ۽ اوهين انهيءَ مهل پيا ڏسو (۸۴). ۽ اسين اوهان جي به نسبت ڏانهس تمام ويجهو آهيون، پر اوهين نه ڏسندا آهيو (۸۵). پوءِ جيڪڏهن (اوهين الله جي حڪم ۾) لاچار ٿيل نه آهيو (۸۶). ته جيڪڏهن اوهين سچا آهيو ته ان (روح) کي (ڇو نه ٿا) موتايو؟ (۸۷). پر جيڪڏهن (مٿل، الله جي) ويجهن ٻانهن مان هوندو (۸۸). ته ان لاءِ خوشي ۽ خوشبوءِ ۽ نعمت وارو باغ آهي (۸۹). ۽ جيڪڏهن سچي پاسي وارن مان هوندو (۹۰). ته (ڄڻس اي ٻڌڻ وارا) سچي پاسي وارن مان، توکي سلامتي آهي (۹۱). ۽ پر جيڪڏهن اهو ڪوڙ پائيندڙن گمراهن مان هوندو (۹۲). ته (ان لاءِ) تنل پاڻي مهماني آهي (۹۳). ۽ (ان کي) دوزخ ۾ گهٽائڻ آهي (۹۴). بيشڪ هيءَ خبر پوري يقيني آهي (۹۵). تنهن ڪري پنهنجي پالڻهار وڌي جي نالي کي پاڪائيءَ سان ياد ڪر (۹۶).

سورة حديد مدني آهي ۽ هن ۾ اٺٽيه
آيتون ۽ چار رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي سو (سڀ) الله جي پاڪائي بيان ڪندو آهي ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۱). آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي ان جي آهي، (اهو) جيئاريندو آهي ۽ ماريئندو آهي ۽ اهو سڀڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۲). اهو (سڀ کان) پهريون ۽ (سڀ کان) پويون آهي ۽ (اهو) پٿرو ۽ (اهو) ڳجهو آهي، ۽ اهو سڀڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۳).

هُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ
 عَلَى الْعَرْشِ يُعَلِّمُ مَا يَلْبِغُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ
 مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ وَاللَّهُ بِمَا
 تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ④ لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِلَى اللَّهِ تُرْجَعُ
 الْأُمُورُ ⑤ يُؤَلِّجُ اللَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُؤَلِّجُ النَّهَارَ فِي اللَّيْلِ وَهُوَ
 عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ⑥ اٰمَنُوْا بِاللّٰهِ وَرَسُوْلِهِ وَاَنْفَقُوْا مِمَّا
 جَعَلَكُمْ مُّسْتَخْلِفِيْنَ فِيْهِ ۗ فَاَلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا مِنْكُمْ وَاَنْفَقُوْا
 لَهُمْ اَجْرٌ كَبِيْرٌ ⑦ وَمَا لَكُمْ لَا تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَالرَّسُوْلِ يَدْعُوْكُمْ
 لِتُؤْمِنُوْا بِرِسُوْلِهِمْ وَقَدْ اَخَذَ مِيْثَاقَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ مُّؤْمِنِيْنَ ⑧
 هُوَ الَّذِي يَنْزِلُ عَلَى عَبْدِهِ الْاَيْتِ الْبَيِّنَاتِ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ
 الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّوْرِ ۗ وَاِنَّ اللّٰهَ بِكُمْ لَرَءُوفٌ رَّحِيْمٌ ⑨ وَ
 مَا لَكُمْ اَلَّا تَنْفِقُوْا فِي سَبِيْلِ اللّٰهِ وَبِاللّٰهِ مِيْرَاتُ السَّمَوَاتِ وَ
 الْاَرْضِ ۗ لَا يَسْتَوِيْ مِنْكُمْ مَنْ اَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتَلَ
 اُولٰٓئِكَ اَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِيْنَ اَنْفَقُوْا مِنْۢ بَعْدُ وَقَاتَلُوْا
 وَكُلًّا وَعَدَ اللّٰهُ الْحُسْنٰى ۗ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ⑩

(الله) اهو آهي جنهن آسمانن ۽ زمين کي ڇهن ڏينهن ۾ بڻايو، وري عرش تي قائم ٿيو، جيڪي زمين ۾ گهڙندو آهي ۽ جيڪي منجهانئس نڪرندو آهي ۽ جيڪي آسمان مان لهندو آهي ۽ جيڪي منجهس چڙهي ويندو آهي، سو (سڀ اهو) ڄاڻندڙ آهي ۽ جتي اوهين هجو اتي اهو اوهان سان گڏ آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو، سو الله ڏسندڙ آهي (۴). آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي ان جي آهي ۽ الله ڏانهن سڀ ڪم ورايا وڃن ٿا (۵). رات کي ڏينهن ۾ گهڙيندو آهي ۽ ڏينهن کي رات ۾ گهڙيندو آهي ۽ اهو سين وارو (گجھ) ڄاڻندڙ آهي (۶). الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان آڻيو ۽ انهيءَ (مال جي موڙيءَ) مان (اوهين) خرچيو جنهن ۾ اوهان کي ٻين جو وارث ڪيو اٿس ۽ اوهان مان جن ايمان آندو ۽ (الله جي وات ۾) خرچ ڪيو تن لاءِ وڏو اجر آهي (۷). ۽ اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي جو الله تي ايمان نه ٿا آڻيو؟ حالانڪ پيغمبر اوهان کي سڏي ٿو ته اوهين پنهنجي ڀائرن تي ايمان آڻيو ۽ بيشڪ الله اوهان کان انجام ورتو آهي، جيڪڏهن مڃڻ وارا آهيو (۸). (الله) اهو آهي، جيڪو پنهنجي ٻانهي (محمد ﷺ) تي پڌريون آيتون نازل ڪندو آهي ته (ڪفر جي) اونداهين مان (اسلام جي) سوجهري ڏانهن اوهان کي ڪڍي ۽ بيشڪ الله اوهان تي شفقت ڪندڙ مهربان آهي (۹). ۽ اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي جو الله جي وات ۾ نه خرچيندا آهيو؟ حالانڪ آسمانن ۽ زمين جي ميراث خاص الله جي آهي. جنهن (مڪي جي) فتح کان اڳ خرچ ڪيو ۽ (الله جي دين لاءِ ڪافرن سان) وڙهيو، تنهنجي برابر اوهان مان ڪوبه ڪونهي. اهي انهن کان تمام وڏي مرتبي وارا آهن، جن (فتح کان) پوءِ خرچ ڪيو ۽ (دين لاءِ) وڙهيا. ۽ هر هڪ کي الله چڱو انجام ڏنو آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله (پوري) خبر رکندڙ آهي (۱۰).

مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضِعِفَهُ لَهُ وَلَهُ
 أَجْرٌ كَرِيمٌ ⑪ يَوْمَ تَرَى الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ يَسْعَى نُورُهُمْ
 بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ بُشْرَاكُمُ الْيَوْمَ جَنَّتِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا ذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ⑫ يَوْمَ يَقُولُ
 الْمُنْفِقُونَ وَالْمُنْفِقَاتُ لِلَّذِينَ آمَنُوا انظُرُوا نَارَ النَّقْتِيسِ مِنْ
 نُورِكُمْ قِيلَ ارْجِعُوا وَرَاءَكُمْ فَالْتَمِسُوا نُورًا فَضُرِبَ بَيْنَهُمْ
 سُورَةٌ بَابٌ بَاطِنُهُ فِيهِ الرَّحْمَةُ وَظَاهِرُهُ مِنْ قِبَلِهِ الْعَذَابُ ⑬
 يُنَادُونَ لَهُمْ أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ قَالُوا بَلَى وَلَكِنَّكُمْ فَتَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ وَ
 تَرَبَّصْتُمْ وَارْتَبْتُمْ وَغَرَّتْكُمُ الْأَمَانِيُّ حَتَّى جَاءَ أَمْرُ اللَّهِ وَ
 غَرَّتْكُمْ بِاللَّهِ الْعَورُ ⑭ قَالِيَوْمَ لَا يُؤْخَذُ مِنْكُمْ فِدْيَةٌ وَلَا مِنَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا مَأْوَاكُمُ النَّارُ هِيَ مَوْلَاكُمْ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ⑮
 أَلَمْ يَأْنِ لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْ تَخْشَعَ قُلُوبُهُمْ لِذِكْرِ اللَّهِ وَمَا نَزَلَ
 مِنَ الْحَقِّ وَلَا يَكُونُوا كَالَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ مِنْ قَبْلُ فَطَالَ
 عَلَيْهِمُ الْأَمَدُ فَقَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَكَثِيرٌ مِنْهُمْ فَسِقُونَ ⑯ اَعْلَمُوا أَنَّ
 اللَّهَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا قَدْ بَيَّنَّا لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ⑰

اهو ڪير آهي جو الله کي چڱو قرض ڏئي؟ پوءِ (الله) اهو (قرض) ان کي ٻيڻو ڪري ڏيندو ۽ ان لاءِ سڳورو اجر آهي (۱۱). (ياد ڪر) جنهن ڏينهن مؤمنن ۽ مؤمنياڻين کي (هن حالت ۾) ڏسدين جو سندن نور انهن جي اڳيان ۽ انهن جي سڄن پاسن کان پيو ڊوڙندو، (جئن) ته اوهان کي خوشخبري هجي جو اڃ اوهان لاءِ اهڙا باغ آهن جن جي هيٺان نهرون پيون وهن، اتي سڌائين رهندو، اها ئي وڏي ڪاميابي آهي (۱۲). جنهن ڏينهن منافق ۽ منافقياتيون (گڏجي) مؤمنن کي چوندا ته اسان ڏانهن (مهربانيءَ جي نظر سان) نهاريو (ته سهي) ته اوهان جي (ايماني) نور مان (ڪجهه) روشني وٺون. چيو ويندو ته اوهين پنهنجي پٺ تي (دنيا ڏانهن) موٽو، پوءِ ڪو سوچو ڳوليو، پوءِ سندن وچ ۾ هڪ اهڙي پت هڻي ويندي جنهن کي هڪ دروازو هوندو، ان (پت) جي اندران رحمت هوندي ۽ ان (پت) جي ٻاهران سامهون عذاب هوندو (۱۳). منافق مسلمانن کي سڏيندا ۽ چوندا ته اسين اوهان سان (دنيا ۾) گڏ نه هيا سون ڇا؟ (مسلمان) چوندا ته هاڻو پر پنهنجو پاڻ کي چٽيءَ ۾ وڌو ۽ (ايمان آڻڻ ۾) دير ڪندا رهيو ۽ (نبوت ۾) شڪ آڻيندا رهيو ۽ اوهان کي سڌن ٺڳي ڇڏيو تانجو الله جو حڪم آيو ۽ اوهان کي الله (جي حڪم مڃڻ) کان (شيطان) ٺڳيندڙ ٺڳي ڇڏيو (۱۴). تنهن ڪري (اي منافقو) اڄ نڪي اوهان کان ۽ نڪي ڪافرن کان ڪو بدلو وٺبو، اوهان جي جاءِ (دوزخ جي) باهه آهي، اها اوهان جي لائق آهي ۽ اها موٽڻ جي جاءِ بچڙي آهي (۱۵). اڃا مؤمنن لاءِ اهو وقت نه آيو آهي ڇا؟ جو الله جي ياد ڪرڻ وقت ۽ وحيءَ الاهيءَ مان جيڪي نازل ٿيو، تنهن (جي ياد) آڻڻ وقت سندن دليون ازي ڪن ۽ انهن وانگر نه ٿين جن کي (هن کان) اڳ ڪتاب ڏنو ويو، پوءِ مٿن ڊگهي مدت گذري، تنهن ڪري سندن دليون سخت ٿي ويون ۽ منجهانئن گهڻا بي دين آهن (۱۶). ڇاڻو ته الله زمين کي سندس ويرانيءَ کان پوءِ آباد ڪندو آهي، بيشڪ اسان اوهان لاءِ چٽيون نشانين بيان ڪيون آهن ته من اوهين پرجهو (سمجهو) (۱۷).

إِنَّ الْمُصَدِّقِينَ وَالْمُصَدِّقَاتِ وَأَقْرَضُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا يَأْخُذُ بِهِ
 لَهُمْ وَ لَهُمْ أَجْرٌ كَرِيمٌ^(١٨) وَالَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ أُولَئِكَ هُمُ
 الصِّدِّيقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ وَ
 الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ^(١٩) إِنْ كُنْتُمْ
 أَحْيَاؤُةَ الدُّنْيَا لَعِبْتُمْ وَلَهُمْ وَزِينَةٌ وَتَفَاخُرٌ بَيْنَكُمْ وَتَكَاثُرٌ فِي
 الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ كَمَثَلِ غَيْثٍ أَسْفَلَ مِنْهُ حُمْقٌ مُبِينٌ لَمْ يَجْعَلِ
 اللَّهُ مَصْفَرًّا لَكُمْ يَكُونُ حُطَاءً وَفِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ شَدِيدٌ وَمَغْفِرَةٌ
 مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانٌ وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَمْتَاعٌ الْعُرُورِ^(٢٠)
 سَابِقُوا إِلَى مَغْفِرَةٍ مِّن رَّبِّكُمْ وَجَنَّةٍ عَرْضُهَا كَعَرْضِ السَّمَاءِ وَ
 الْأَرْضِ أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ
 يُؤْتِيهِ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ^(٢١) مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ
 فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي أَنْفُسِكُمْ إِلَّا فِي كِتَابٍ مِّن قَبْلِ أَنْ نَبْرَأَهَا إِنَّ
 ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ^(٢٢) لِكَيْلَا تَأْسَوْا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا تَفْرَحُوا بِمَا
 آتَاكُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ^(٢٣) الَّذِينَ يَخْلَوْنَ وَيَاْمُرُونَ
 النَّاسَ بِالْبَحْلِ وَمَنْ يَتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ^(٢٤)

بیشڪ خیرات ڏیندڙن ۽ خیرات ڏیندڙین کي ۽ جن الله کي سهڻو قرض ڏنو آهي، تن کي ٻيڻو ڪري ڏيو ۽ انهن لاءِ سگورو اجر آهي (۱۸). ۽ جن الله ۽ سندس پیغمبرن تي ایمان آندو، اُهي ئي پنهنجي پالڻهار وٽ سڄار ۽ شهید آهن. انهن لاءِ سندن اجر ۽ سندن نور آهي. ۽ جن ڪفر ڪيو ۽ اسان جي آیتن کي ڪوڙ ڀانيو، اُهي دوزخي آهن (۱۹). ڄاڻو ته دنیا جي حیاتی رڳو هڪ راند ۽ تماشو ۽ (ظاهري) سینگار ۽ پاڻ ۾ فخر ڪرڻ ۽ مالن ۽ اولادن ۾ (هڪ ٻئي کان) گهڻائي طلبڻ آهي، (انهيءَ جو مثال) انهيءَ مینهن وانگر (آهي) جنهن جو سلو (جمائڻ) ڪڙمین کي عجب ۾ وجهي وري سڪي وڃي، پوءِ ان کي ڀیلو تیل ڏسین وري ڀري وڃي. ۽ آخرت ۾ (الله جي دشمنن لاءِ) سخت عذاب آهي ۽ (الله جي دوستن لاءِ) الله کان بخشش ۽ رضامندی آهي ۽ دنیا جي حیاتی رڳو ڳوٺڳيءَ جو سامان آهي (۲۰). (تنهن ڪري) پنهنجي پالڻهار جي بخشش ۽ انهيءَ بهشت ڏانهن اڳرائي ڪریو، جنهن جي ویکرائي آسمان ۽ زمین جي ویکرائيءَ وانگر آهي، انهن لاءِ تیار ڪيو ویو آهي، جن الله ۽ سندس پیغمبرن تي ایمان آندو، اهو الله جو فضل آهي، جنهن کي وڻيس تنهن کي ڏیندو آهي ۽ الله وڏي فضل وارو آهي (۲۱). ۽ ڪا به مصیبت نڪي زمین ۾ نڪي اوهان جي جندن ۾ پهچندي آهي، پر انهيءَ کان اڳ جو ان (مصیبت) کي پیدا ڪریون هڪ ڪتاب ۾ (لکيل) آهي، بیشڪ اهو (ڪم) الله تي آسان آهي (۲۲). هن ڪري (اها خبر ڏني اٿئون) ته جيڪي اوهان جي هٿن مان ویو، تنهن تي ارمان نه ڪریو ۽ جيڪي اوهان کي عطا ڪیائين، تنهن تي خوشي نه ڪریو ۽ الله سڀڪنهن هنیلي پاڻ پڏائیندڙ کي دوست نه رکندو آهي (۲۳). (۽ انهن کي به دوست نه رکندو آهي) جيڪي بخل ڪندا آهن ۽ ماڻهن کي به پیچائي ڏسیندا آهن ۽ جي ڪو منهن موڙیندو ته بیشڪ الله ئي بي پرواه ۽ ساراھیل آهي (۲۴).

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِالْبَيِّنَاتِ وَأَنْزَلْنَا مَعَهُمُ الْكِتَابَ
وَالْمِيزَانَ لِيَقُومَ النَّاسُ بِالْقِسْطِ وَأَنْزَلْنَا الْحَدِيدَ فِيهِ
بَأْسٌ شَدِيدٌ وَمَنَافِعُ لِلنَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ وَ
رُسُلَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٥٤﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا وَ
إِبْرَاهِيمَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِمَا النَّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ فَمِنْهُمْ مُهْتَدٍ
وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ قَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِرُسُلِنَا وَقَفَّيْنَا
بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ وَجَعَلْنَا فِي قُلُوبِ الَّذِينَ
اتَّبَعُوهُ رَأْفَةً وَرَحْمَةً وَرَهْبَانِيَّةً ابْتَدَعُوهَا مَا كَتَبْنَاهَا
عَلَيْهِمْ إِلَّا ابْتِغَاءَ رِضْوَانِ اللَّهِ فَمَا رَعَوْهَا حَقَّ رِعَايَتِهَا
فَاتَيْنَا الَّذِينَ آمَنُوا مِنْهُمْ أَجْرَهُمْ وَكَثِيرٌ مِّنْهُمْ فَسِقُونَ ﴿٥٦﴾
يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَآمِنُوا بِرُسُولِهِ يُؤْتِكُمْ
كَفْلَيْنِ مِنْ رَّحْمَتِهِ وَيَجْعَلْ لَكُمْ نُورًا تَمْشُونَ بِهِ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٥٧﴾ لَيْتَ لَا يَعْلَمُ أَهْلُ الْكِتَابِ إِلَّا يَتَّقِدُونَ
عَلَىٰ شَيْءٍ مِّنْ فَضْلِ اللَّهِ وَأَنَّ الْفَضْلَ بِيَدِ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ
يَشَاءُ وَاللَّهُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ ﴿٥٨﴾

بیشڪ پنهنجن پیغمبرن کي پڌرين نشانين سان موڪليوسون ۽ ساڻن ڪتاب ۽ (انصاف جي) تارازي هن لاءِ موڪلي سون ته ماڻهو انصاف کي قائم ڪن ۽ لوه لائوسون، جنهن ۾ سخت دڀڊپو آهي ۽ ماڻهن لاءِ ٻيا فائدا (به) آهن ۽ ته جيڪو الله ۽ سندس پیغمبرن کي پريٽ مدد ڏئي، تنهن کي الله معلوم ڪري بیشڪ الله سگهارو زبردست آهي (۲۵). ۽ بیشڪ نوح ۽ ابراهيم کي موڪليو سون ۽ سندن اولاد ۾ پیغمبري ۽ ڪتاب (امانت) رکيوسون، پوءِ منجهانئن ڪي هدايت وارا آهن، ۽ منجهانئن گهڻا بي دين آهن (۲۶). وري سندن پٺيان پنهنجا (ٻيا) پیغمبر موڪليا سون ۽ پوڻتان عيسيٰ پٽ مریم جي کي موڪليو سون ۽ کيس انجيل ڏنوسون ۽ جن سندس تابعداري ڪئي تن جي دلين ۾ نرمي ۽ باجه رکي سون. ۽ اها گوشه نشيني جا پاڻ ٺاهي هيائون، سا اسان مٿن فرض نه ڪئي هئي، پر الله جي رضامندي جي طلب لاءِ (پاڻ ٺاهي هيائون) پوءِ ان جي نظرداريءَ جو پورو حق نظر نه رکيائون. پوءِ منجهانئن جن (محمد ﷺ تي) ايمان آندو، تن کي سندن اجر ڏنو سون ۽ منجهانئن گهڻا بي دين آهن (۲۷). اي ايمان وارو! الله کان ڊڄو ۽ سندس پیغمبر (محمد ﷺ) تي ايمان آڻيو ته اوهان کي پنهنجيءَ باجه مان به پاڳا ڏئي ۽ اوهان کي اهڙو نور ڏئي جنهن سان (رستو) هلو ۽ اوهان کي بخشي ۽ الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۸). هن ڪري (الله هيءَ خبر ڏني) ته اهل ڪتاب ڄاڻن ته اهي الله جي فضل مان ڪنهن شيءِ تي سگه رکي نه سگهندا آهن ۽ (هيءُ به ڄاڻن) ته فضل الله جي هٿ ۾ آهي، جنهن کي وٺيس تنهن کي ڏيندو آهي ۽ الله وڏي فضل وارو آهي (۲۹).

سُورَةُ الْجَادِلَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

قَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّتِي تُجَادِلُكَ فِي زَوْجِهَا وَ

تَشْتَكِي إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ يَسْمَعُ تَحَاوُرَكُمَا إِنَّ اللَّهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ١

الَّذِينَ يُظْهِرُونَ مِنْكُمْ مَنْ نَسَأْتَهُمْ مَاهُنَّ أُمَّهَاتُهُمْ

إِلَّا إِلَىٰ وُلْدِهِمْ وَإِنَّهُمْ لَيَقُولُونَ مُنْكَرًا مِنَ الْقَوْلِ وَزُورًا وَإِذْ

إِنَّ اللَّهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ٢ وَالَّذِينَ يُظْهِرُونَ مِنْ نَسَائِهِمْ ثُمَّ

يَعُودُونَ لِمَا قَالُوا فَتَحْرِيرُ رَقَبَةٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا ذَٰلِكُمْ

تَوْعْظُونَ بِهِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ٣ فَمَنْ كَفَرَ بِعِدَّةِ فِصْيَامٍ

شَهْرَيْنِ مُتَتَابِعَيْنِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَتَمَاسَا فَمَنْ كَفَرَ بِعِدَّةِ فِصْيَامٍ

بِسِتِّينَ مَسْكِينًا ذَٰلِكَ لِكُفْرَانِهِمْ وَإِنَّ اللَّهَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ٤

وَاللَّكْفِيرِينَ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٥ إِنَّ الَّذِينَ يُجَادُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

كَبُرُوا كِبْرًا كَبِيتَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَقَدْ أَنْزَلْنَا آيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ وَ

لِلْكَافِرِينَ عَذَابٌ مُهِينٌ ٦ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيُنَبِّئُهُمْ

بِمَا عَمِلُوا أَحْصَاهُ اللَّهُ وَنَسُوهُ وَاللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ٧

سورة مجادلة مدني آهي ۽ هن ۾ باويھ
آينون ۽ ٽي رکوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

بيشڪ الله انهيءَ (عورت) جو ڳالهائڻ بدو، جنهن پنهنجي مڙس بابت تو سان جهڳڙو ٿي ڪيو ۽ الله جي آڏو (پنهنجي) ڏک جو احوال (بيان) ٿي ڪيو ۽ الله اوهان پنهنجي جو پاڻ ۾ ڳالهائڻ بدو ٿي، بيشڪ الله بدندڙ ڏسندڙ آهي (۱). اوهان مان جيڪي پنهنجين زالن سان ڏانهن ڪندا (يعني ماءُ چئي ويهندا) آهن، اهي (زالون ڪي) انهن جون ماءُ نه آهن، سندن ماءُ (تہ) اهي آهن، جن کين چئبو آهي ۽ بيشڪ اهي (ڏانهن ڪندا) هڪ آڻ جڳائيندڙ ڳالهه ۽ ڪوڙ چوندا آهن ۽ بيشڪ الله معافي ڏيندڙ بخشتار آهي (۲). ۽ جيڪي پنهنجن زالن سان ڏانهن ڪندا آهن، پوءِ (وري) جيڪي چيائون تنهن کان (پوئتي) موٽندا (رجوع ڪندا) آهن تہ (زال) مڙس جي پاڻ ۾ هٿ لائڻ کان اڳ (هڪ) ٻانهو اڃو ڪرڻ واجب آهي، انهيءَ (حڪم) سان اوهان کي نصيحت ڏجي ٿي ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۳). پوءِ جيڪو (ٻانهو) نه لهي (تنهن تي) پنهنجي پاڻ ۾ هٿ لائڻ کان اڳ ٻه مهينا لڳو روزا رکڻ (واجب) آهن، پوءِ جيڪو (روزا رکي) نه سگهي، تنهن تي سٺ مسڪينن جو ڪارائڻ (واجب) آهي، اهو (حڪم هن لاءِ) آهي تہ (اوهين) الله ۽ سندس پيغمبر (جي حڪم) کي مڃيو ۽ اهي الله جون (مقرر ڪيل) حدون آهن ۽ منڪرن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۴). بيشڪ جيڪي الله ۽ سندس پيغمبر جي مخالفت ڪندا آهن، تن کي (ائين) خوار ڪيو ويو جيئن انهن کي خوار ڪيو ويو، جيڪي کائڻ اڳ هئا ۽ بيشڪ ڀڃڻيون ايتون نازل ڪيون سون ۽ منڪرن لاءِ خوار ڪندڙ عذاب آهي (۵). جنهن ڏينهن انهن مڙني کي الله اٿاريندو (تنهن ڏينهن) کين (انهيءَ جي) سڏ ڏيندو، جيڪي ڪمائيو هئا، (جو) الله ان (سندن ڪم) کي ڳڻي (رکي) ڇڏيو آهي ۽ (هنن) اهو وساري ڇڏيو ۽ الله هر شيءِ تي گواه آهي (۶).

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَا يَكُونُ مِنْ
 نَجْوَى ثَلَاثَةٍ إِلَّا هُمْ أَوْ أَرْبَعَةٍ وَلَا خَمْسَةٍ إِلَّا هُمْ سَادِسُهُمْ وَلَا آدْنَى
 مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْثَرَ إِلَّا هُمْ مَعَهُمْ آيِنٌ مَا كَانُوا ثُمَّ يَنْبِئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا
 يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ④ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَهَوْنَا
 النَّجْوَى ثُمَّ يَعُودُونَ لِمَا نَهَوْنَا عَنْهُ وَيَتَنَجَّوْنَ بِالْآثِمِ وَالْعُدْوَانِ
 وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَإِذَا جَاءُوكَ حَيَّوكَ بِمَا لَمْ يُحَيِّكَ بِهِ اللَّهُ
 وَيَقُولُونَ فِي أَنْفُسِهِمْ لَوْلَا يُعَذِّبُنَا اللَّهُ بِمَا نَقُولُ ⑤ حَسْبُكُمْ جَهَنَّمُ
 يَصْلُونَهَا فَبِئْسَ الْمَصِيرُ ⑥ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَنَاجَيْتُمْ
 فَلَا تَتَنَجَّوْا بِالْآثِمِ وَالْعُدْوَانِ وَمَعْصِيَةِ الرَّسُولِ وَتَتَنَاجَوْا
 بِالْبِرِّ وَالتَّقْوَى ⑦ وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ⑧ إِنَّمَا النَّجْوَى
 مِنَ الشَّيْطَانِ لِيَحْزَنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيْسَ بِضَارِّهِمْ شَيْئًا إِلَّا
 بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ⑨ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
 آمَنُوا إِذَا قِيلَ لَكُمْ تَفَسَّحُوا فِي الْمَجْلِسِ فَانْفِسُوا يَفْسَحِ اللَّهُ
 لَكُمْ ⑩ وَإِذَا قِيلَ انشُرُوا فَانشُرُوا وَيَرْفَعِ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا
 مِنْكُمْ ⑪ وَالَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ دَرَجَاتٍ ⑫ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ⑬

نه ڏٺو اٿيئي ڇا ته جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو الله ڄاڻندو آهي؟ (ڪٿي به پاڻ ۾) تن ڄڻ جي ڳجهي صلاح ڪرڻ نه هوندي آهي، پر انهن ۾ چوٿون الله آهي ۽ نڪي پنجن (ڄڻ) جي (ڳجهي صلاح ڪرڻ هوندي آهي) پر انهن ۾ ڇهون الله آهي ۽ نڪي ان (ڳاڻاڻي) کان تمام گهٽ ۽ نڪي تمام وڏ آهن، پر الله ساڻن آهي، آهي جتي به هجن، وري جيڪي ڪيو اٿن (تنهن جي) قيامت جي ڏينهن کين سدڻ ڏيندو، ڇو ته الله سڀ ڪنهن شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۷). (اي پيغمبر!) انهن ڏانهن نه ڏٺو اٿيئي ڇا جن کي (مسلمانن جي ايڏائڻ لاءِ پاڻ ۾) ڳجهين صلاحن ڪرڻ کان جهليو ويو، وري جنهن کان جهليا ويا سو ئي ڪندا آهن، ۽ گناه ۽ حد کان لنگهڻ ۽ پيغمبر جي نافرمانِي ڪرڻ بابت پاڻ ۾ ڳجهيون صلاحون ڪندا آهن ۽ جڏهن تو وٽ ايندا آهن، (تڏهن) توکي انهيءَ (لفظ) سان سلام ڪندا آهن، جنهن سان توکي الله سلام نه ڪيو آهي ۽ پنهنجين دلين ۾ چوندا آهن ته جيڪي چوندا آهيو، تنهن جي ڪري الله اسان کي ڇو نه تو عذاب ڪري؟ کين دوزخ ڪافي آهي، ان ۾ گهڙندا، پوءِ دوزخ بچڙي جاءِ آهي (۸). اي ايمان وارو! جڏهن (اوهين) پاڻ ۾ (ڪا) ڳجهي صلاح ڪريو (تڏهن جڳائي) ته گناه ۽ حد کان لنگهڻ ۽ پيغمبر جي نافرمانِيءَ ڪرڻ بابت (ڪا به) پاڻ ۾ صلاح نه ڪريو ۽ چڱائيءَ ۽ پرهيزگاريءَ بابت صلاح ڪريو ۽ انهيءَ الله کان ڊڄو، جنهن ڏانهن گڏ ڪيا ويندو (۹). بچڙي صلاح ڪرڻ ته شيطان جو ئي ڪم آهي، هن لاءِ ته مؤمنن کي دلگير ڪري ۽ هو الله جي حڪم کان سواءِ کين ڪجهه به نقصان پهچائڻ وارو نه آهي ۽ جڳائي ته مؤمنن لاءِ تيروسو ڪن (۱۰). اي ايمان وارو! جڏهن اوهان کي چئجي ته (پنهنجين) مجلسن ۾ جاءِ ڪشادي ڪريو، ته پوءِ (جاءِ) ڪشادي ڪريو ته الله به اوهان (جي) سڀڪنهن مشڪل) جي ڪشادگي ڪري ۽ جڏهن چئجي ته اٿو، تڏهن اٿو ته اوهان مان جن ايمان آندو آهي ۽ جن کي علم ڏنو ويو آهي، تن جا مرتبا الله وڏا ڪري ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۱).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَجَّيْتُمُ الرَّسُولَ فَقَدِ مَوَّابِينَ يَدِي
بِجُورِكُمْ صَدَقَةٌ ذَٰلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَأَطْهَرُ فَإِنْ لَمْ تَجِدُوا فَإِنَّ اللَّهَ
عَفُورٌ رَّحِيمٌ^(١٢) ۖ أَشْفَقْتُمْ أَنْ تُقَدِّمُوا بَيْنَ يَدِي نَجْوَاكُمْ
صَدَقَاتٍ فَإِذْ لَمْ تَفْعَلُوا وَتَابَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ فَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ
آتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۗ وَاللَّهُ خَيْرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ^(١٣) ۚ
أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ تَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَا
مِنْهُمْ وَيَحْلِفُونَ عَلَى الْكُذِبِ وَهُمْ يَعْلَمُونَ^(١٤) أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ عَذَابًا
شَدِيدًا إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ^(١٥) ۖ اتَّخَذُوا أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً
فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَلَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ^(١٦) ۖ لَنْ تَغْنِي عَنْهُمْ
أَمْوَالُهُمْ وَلَا أَوْلَادُهُمْ مِنَ اللَّهِ شَيْئًا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ
هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ^(١٧) ۖ يَوْمَ يَبْعَثُهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا فَيَحْلِفُونَ لَهُ
كَأَنَّهُمْ لَكُمُ وَيَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ عَلَىٰ شَيْءٍ ۗ أَلَا إِنَّهُمْ هُمُ
الْكَاذِبُونَ^(١٨) ۖ اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ ۗ
أُولَٰئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ ۗ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخٰسِرُونَ^(١٩)
إِنَّ الَّذِينَ يُحَادِّثُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَٰئِكَ فِي الْأَذْلٰلِينَ^(٢٠)

اي ايمان وارو! جڏهن اوهين (گهرو ته) پيغمبر سان ڪا ڳجهي ڳالهه ڪريو، تڏهن پنهنجيءَ ڳجهيءَ ڳالهه ڪرڻ کان اڳ پهريائين خيرات ڏيو، اهو (ڪم) اوهان لاءِ ڀلو ۽ تمام سٺو آهي، پوءِ جيڪڏهن ڪجهه نه لھو ته بيشڪ الله بخشهار مھريان آھي (۱۲). اوهين (انهيءَ ڳالهه کان) ڊڄي ويو ڇا ته پنهنجيءَ ڳجهيءَ ڳالهه چوڻ کان پهريائين خيرات ڏيو؟ پوءِ جڏهن اوهان (ائين) نه ڪيو ۽ الله اوهان کان تارو ڪيو تڏهن (هاڻي) نماز پڙهندا رهو ۽ زڪوة ڏيندا رهو ۽ الله ۽ سندس پيغمبر جو چيو مڃيو ۽ جيڪي ڪندا آهيو تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۳). (اي پيغمبر) انهن ڏانهن نه ڏنو اٿيئي ڇا، جن هڪ اهڙيءَ قوم سان دوستي رکي جن تي الله ڏمريو آهي، نڪي اهي (يعني منافق) اوهان مان آهن ۽ نڪي انهن (يهودين) مان آهن ۽ اهي ڄاڻي ڳجهي ڪوڙ تي قسم کڻندا آهن (۱۴). انهن لاءِ الله سخت عذاب تيار ڪيو آهي، ڇو ته اهي جيڪي ڪندا هئا سو بچڙو آهي (۱۵). پنهنجن قسمن کي ڍال ڪري ورتو اٿن ۽ الله جي وات کان (ماڻهن کي) جهليائون، تنهن ڪري انهن لاءِ خواري ڏيندڙ عذاب آهي (۱۶). الله (جي عذاب) کان نڪي سندن مال ۽ نڪي سندن اولاد کائڻ ڪجهه به تاريندو، اهي دوزخي آهن، اهي ان ۾ سدائين رهندا (۱۷). جنهن ڏينهن انهن مڙني کي الله اٿاريندو، تنهن ڏينهن سندس آڏو (ائين) قسم کڻندا جيئن اوهان جي آڏو قسم کڻندا آهن ۽ ڀائيندا آهن ته اهي ڪنهن (چڱيءَ) ڳالهه تي آهن، خبردار ٿيو، بيشڪ اهي اصل ڪوڙا آهن (۱۸). مٿن شيطان غالب ٿي ويو آهي، پوءِ انهن (جي دل) کان الله جي يادگيري وساريائين، اهي (ماڻهو) شيطان جي جماعت آهن، خبردار (ٿيو ته) بيشڪ شيطان جي جماعت ئي توتي واري آهي (۱۹). بيشڪ جيڪي الله ۽ سندس پيغمبر (جي حڪم) جي مخالفت ڪندا آهن، سي تمام خواريءَ وارن (ذليل ماڻهن) ۾ آهن (۲۰).

كَتَبَ اللَّهُ لَأَعْلِينَ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٢٦﴾ لَا تَجِدُ قَوْمًا
 يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ يُوَادُّونَ مَنْ حَادَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 وَلَوْ كَانُوا آبَاءَهُمْ أَوْ أَبْنَاءَهُمْ أَوْ إِخْوَانَهُمْ أَوْ عَشِيرَتَهُمْ أُولَئِكَ
 كَتَبَ فِي قُلُوبِهِمُ الْإِيمَانَ وَأَيَّدَهُم بِرُوحٍ مِّنْهُ وَيُدْخِلُهُمْ جَنَّاتٍ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا
 عَنْهُ أُولَئِكَ حِزْبُ اللَّهِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٢٧﴾

سُورَةُ الْحَشْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 سَبَّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١﴾
 هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ
 لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَن يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُم مَّا نَعْتَهُمْ حُصُونًا
 مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي
 قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ
 فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ ﴿٢﴾ وَلَوْلَا أَن كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ
 الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ النَّارِ ﴿٣﴾

الله لکي ڇڏيو آهي ته آءُ ضرور غالب رهندس ۽ منهنجا پيغمبر به ڇو ته الله سگهارو زبردست آهي (۲۱). (اي پيغمبر) اهڙي قوم جيڪا الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيندي هجي، تنهن کي تون (هن وصف سان) نه ڏسندين ته جنهن الله ۽ سندس پيغمبر جي مخالفت ڪئي آهي، تنهن سان دوستي رکندا هجن، توڙي جو اهي (ماڻهو) سندن ابا ڏاڏا يا سندن پٽ يا سندن ڀائر يا سندن مائٽ هجن. اهي (مؤمن آهي) آهن، جن جي دلين ۾ الله ايمان لکيو آهي ۽ جن کي پنهنجي بگجهي فيض سان مدد ڏني اٿس ۽ انهن کي اهڙن باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن، هو انهيءَ ۾ سدائين رهندا. الله کائن راضي ٿيو ۽ اهي کائنس راضي ٿيا، اهي الله جي جماعت آهن، خبردار (ٿيو ته) بيشڪ الله جي جماعت ئي ڪامياب ٿيندڙ آهي (۲۲).

سورة حشر مدني آهي ۽ هن ۾ چوويه
آيتون ۽ ٽي رکوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) الله جي پاڪائي بيان ڪندو آهي، ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۱). (الله) اهو آهي جنهن ڪتاب وارن مان ڪافرن کي سندن گهرن مان پهرين ئي ويڙه ۾ ٻاهر ڪڍي ڇڏيو (اي مسلمانو!) انهن جي نڪرڻ جو اوهين ڪو گمان نه ڪندا هيؤ ۽ اهي پائيندا هئا ته الله جي (عذاب) کان سندن قلعا کين بچائڻ وارا هوندا، پوءِ (اتان) وتن الله (جو عذاب) پهتو جتان ڄاڻندا ئي نه هئا ۽ سندن دلين ۾ اهڙي دهشت وڌائين جو پنهنجن هٿن سان ۽ مسلمانن جي هٿن سان پنهنجن گهرن کي (پاڻ) ڊاهڻ لڳا. تنهن ڪري اي اکين وارو! عبرت وٺو (۲). ۽ جيڪڏهن الله مٿن جلاوطني نه لکي ها ته کين (بيءَ طرح) دنيا ۾ عذاب ڪري ها ۽ انهن کي آخرت ۾ (به) باه جو عذاب آهي (۳).

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِقِ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ
 شَدِيدُ الْعِقَابِ ⑤ مَا قَطَعْتُمْ مِنْ لَيْنَةٍ أَوْ تَرَكْتُمْ هَاقِمَةً عَلَى
 أُولِهَا فَبَادَرِنِ اللَّهَ وَليُخْرِىَ الْفَاسِقِينَ ⑥ وَمَا آفَاءَ اللَّهِ عَلَى
 رَسُولِهِ مِنْهُمْ فَمَا أَوْجَفْتُمْ عَلَيْهِ مِنْ خَيْلٍ وَلَا رِكَابٍ وَلَا كِنٍ
 اللَّهُ يَسْطَرُ سُلَّةَهُ عَلَى مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ⑦
 مَا آفَاءَ اللَّهِ عَلَى رَسُولِهِ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى فَلِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ
 وَلِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالسَّائِلِينَ وَابْنِ السَّبِيلِ لَكَى لَا
 يَكُونَ دُولَةً بَيْنَ الْأَغْنِيَاءِ مِنْكُمْ وَمَا اتَّكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَ
 مَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ⑧
 لِلْفُقَرَاءِ الْمُهَاجِرِينَ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأَمْوَالِهِمْ
 يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا وَيَنْصُرُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ
 أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ ⑨ وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ
 قَبْلِهِمْ يُحِبُّونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُدُورِهِمْ
 حَاجَةً مِمَّا أُوتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ
 خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحْنَنَفْسِهِ فَاُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ⑩

اهو (عذاب) هن ڪري آهي جو انهن الله ۽ سندس پيغمبر جي مخالفت ڪئي ۽ جيڪو الله جي مخالفت ڪندو ته بيشڪ الله سخت عذاب (ڪرڻ) وارو آهي (۴). (اي مؤمنو!) جيڪي ڪجين جا وڻ وڍيو يا انهن کي پنهنجن پاڙن تي (اصلوڪيءَ حالت ۾) بيٺل ڇڏيو سو الله جي حڪم سان ۽ هن لاءِ هو ته بدڪارن (ڪافرن) کي خوار ڪري (۵). ۽ انهن (يعني بني نضير جي مالن) مان جيڪو (مال) الله پنهنجي پيغمبر کي هٿ ۾ ڏنو تنهن تي اوهان نڪي گهوڙا ۽ نڪي ڪي اُٺ ڊوڙايا هئا، پر الله پنهنجن پيغمبرن کي جنهن تي وڻيس (تنهن تي) غالب ڪندو آهي ۽ الله سڀڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۶). ڳوٺاڻن (جي مالن) مان جيڪي الله پنهنجي پيغمبر کي هٿ ۾ ڏنو سو خاص الله لاءِ ۽ پيغمبر لاءِ ۽ (پيغمبر جي) ماڻهن لاءِ ۽ يتيمن ۽ مسڪينن ۽ مسافرن لاءِ آهي (اهو هن لاءِ بيان ڪيو ويو) ته اهو (مال رڳو) اوهان مان دنيادارن جي درميان ڏيڻ وٺڻ ۾ نه رهي ۽ جيڪي پيغمبر اوهان کي ڏئي سو وٺو ۽ جنهن کان اوهان کي جهلي تنهن کي ڇڏي ڏيو ۽ الله کان ڊڄو، ڇو ته الله سخت عذاب (ڪرڻ) وارو آهي (۷). (۽ اهو مٿي ڄاڻايل شيءِ جو مال) انهن هجرت ڪرڻ وارن مسڪينن لاءِ (به) آهي، جن کي سندن گهرن ۽ سندن مالن مان ٻاهر ڪڍيو ويو جيڪي (پنهنجي) الله کان فضل ۽ (سندس) رضامندي طلبيندا آهن ۽ الله کي ۽ سندس پيغمبر کي مدد ڏيندا آهن، اهي ئي سچا آهن (۸). ۽ (انهن لاءِ به آهي) جن دارالاسلام (يعني مديني) ۾ ۽ ايمان ۾ مهاجرن کان اڳ گهر بڻايو، جيڪو وٺن لڏي اچي تنهن کي دوست رکندا آهن ۽ جيڪي مهاجرن کي ڏنو ويو، تنهن بابت پنهنجين دلين ۾ ڪا پريشاني نه لهندا آهن ۽ (بين کي) پاڻ تي ترجيح ڏيندا آهن، توثيڪ کين ڪو احتياج به هوندو آهي ۽ جن کي سندن نفس جي حرص کان بچايو ويو سي ئي ڇڻڻ وارا آهن (۹).

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا
 الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ
 آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ ١١ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا
 يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ
 أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ مَعَكُمْ وَلَا نَطِيعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ
 قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ١٢ لَئِنْ أُخْرِجُوا
 لَا يَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُوهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ
 لَيُؤَلِّقَنَّ الْأُدْبَارَ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ١٣ لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً
 فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ ١٤
 لَا يِقَاتِلُونَكُمْ جَمِيعًا إِلَّا فِي قَرْيٍ مُحَصَّنَةٍ أَوْ مِنْ وَرَاءِ
 جُدُرٍ بَأْسُهُمْ بَيْنَهُمْ شَدِيدٌ تَحْسِبُهُمْ جَمِيعًا وَقُلُوبُهُمْ
 شَتَّى ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْقِلُونَ ١٥ كَمَثَلِ الَّذِينَ
 مِنْ قَبْلِهِمْ قَرِيبًا ذَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 أَلِيمٌ ١٦ كَمَثَلِ الشَّيْطَانِ إِذْ قَالَ لِلْإِنْسَانِ اكْفُرْ فَلَمَّا كَفَرَ
 قَالَ إِنِّي بَرِيءٌ مِنْكَ إِنِّي أَخَافُ اللَّهَ رَبَّ الْعَالَمِينَ ١٧

۽ (اهو مال انهن لاءِ به آهي) جيڪي انهن (يعني مهاجرن ۽ انصارن) کان پوءِ آيا، چوندا آهن ته اي اسان جا پالڻهار! اسان کي بخش ۽ اسان جي (انهن) ڀائرن کي (به) جن ايمان آڻڻ ۾ اسان کان اڳرائي ڪئي ۽ مؤمنن به نسبت اسان جي دلين ۾ ڪو ڪوٽ نه وجهه، اي اسان جا پالڻهار! بيشڪ تون ڏاڍو شفقت ڪندڙ مهربان آهين (۱۰). انهن ڏانهن نه ڏنو اٿيئي ڇا؟ جيڪي منافق ٿيا جي پنهنجن انهن ڀائرن کي چوندا آهن جيڪي ڪتاب وارن مان منڪر آهن، ته (قسم آهي ته) جيڪڏهن اوهان کي (وطن مان) تڙايو ويو ته (اسين به) اوهان سان گڏ نڪرندا سون ۽ اوهان جي حق ۾ ڪڏهن به ڪنهن جو چيو نه مڃيندا سون ۽ جيڪڏهن اوهان سان ويڙهه ڪئي ويندي ته اوهان جي ضرور مدد ڪندا سون، الله شاهدي ٿو ڏئي ته اهي پڪ ڪوڙا آهن (۱۱). (قسم آهي ته) جيڪڏهن (ڪتاب وارن کي وطن مان) تڙبو ته (اهي منافق) ساڻن (وطن مان) نه نڪرندا ۽ جيڪڏهن انهن سان جنگ ڪبي ته کين مدد نه ڏيندا، پر جيڪڏهن (ڪٿي) کين مدد ڏيندا به ته ضرور (پنهنجون) پنيون ڦيرائيندا، وري (پوءِ ڪٿان به) کين مدد نه ڏبي (۱۲). (اي مسلمانو!) بيشڪ اوهين انهن جي دلين ۾ الله کان (به) وڌيڪ دهشت وارا آهيو، اهو هن ڪري جو اهي بي سمجه قوم آهن (۱۳). (سڀ) هڪ هنڌ ٿي اوهان سان (ٻاهر ڪڏهن) ويڙهه نه ڪندا، پر قلعي وارن (مضبوط) ڳوٺن ۾ يا ڀتين جي آڙ ۾ (ڪندا) پاڻ ۾ انهن جي ويڙهه تمام سخت پيل آهي، کين (مصلحت ۾) گڏ ٿيل پائيندو آهين، پر انهن جون دليون ڌار ڌار آهن، اهو هن ڪري جو اهي بي عقل قوم آهن (۱۴). (سندن مثال) انهن جي مثال جهڙو آهي، جيڪي کائڻ ڪجهه اڳ هئا (جن) پنهنجي ڪئي جي سزا چڪي ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۵). (ڪتاب وارن سان منافقن جو مثال) شيطان جي مثال وانگر آهي، جڏهن ماڻهوءَ کي چونڊو آهي ته ڪافر ٿي ۽ پوءِ جنهن مهل ڪافر ٿيو (تنهن مهل هو) چونڊو آهي ته بيشڪ آءُ توکان بيزار آهيان، آءُ جهانن جي پالڻهار الله کان ڊڄان ٿو (۱۶).

فَكَانَ عَاقِبَتَهُمَا أَنَّهُمَا فِي النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ
جَزَاءُ الظَّالِمِينَ ﴿١٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَلْتَنْظُرْ
نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ لِغَدٍ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ
بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٦﴾ وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ فَأَنسَاهُمْ
أَنفُسَهُمْ أُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿١٧﴾ لَا يَسْتَوِي أَصْحَابُ
النَّارِ وَأَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿١٨﴾
لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا
مُتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ لَضَرِبُهَا
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٩﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ
إِلَّا هُوَ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٠﴾
هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ
الْمُؤْمِنُ الْمُهِمُّ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٢١﴾ هُوَ اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ
الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٢﴾

پوءِ (شيطان ۽ ماڻهوءَ) ٻنهي جي پڇاڙي هيئن ٿي ته ٻئي اُتي باه ۾ هميشه هوندا ۽ اها ظالمن جي سزا آهي (۱۷). اي ايمان وارو! الله کان ڊڄو ۽ جڳائي ته سڀڪو شخص سوچي ته سڀاڻي (قيامت) لاءِ ڇا اڳي موڪليو اٿس ۽ (وري به) الله کان ڊڄندا رهو، ڇو ته جيڪي اوهين ڪندا آهيو، تنهن بابت الله خبر رکندڙ آهي (۱۸). ۽ (اوهين) انهن جهڙا نه ٿيو جن الله کي وساريو، پوءِ الله انهن کان سندن نفسن (جي اصلاح) کي وسرائي ڇڏيو، اهي ئي بيدين آهن (۱۹). دوزخي ۽ بهشتي (پاڻ ۾) برابر نه آهن، بهشتي ئي مراد ماڻيندڙ آهن (۲۰). جيڪڏهن هن قرآن کي ڪنهن جبل تي نازل ڪريون ها ته ضرور ان کي الله جي خوف کان عاجزي ڪندڙ، پرزا پرزا ٿيل ڏسين ها ۽ اهي مثال ماڻهن لاءِ بيان ڪريون ٿا ته من اُهي سوچ ڪن (۲۱). الله اهو آهي جنهن کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جي لائق ئي نه آهي، (جو) گجھ ۽ ظاهر جو ڄاڻندڙ آهي، اهو باجهارو مهربان آهي (۲۲). الله اهو آهي جنهن کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جو لائق ئي نه آهي، (جو) بادشاهه، تمام پاڪ ذات (سڀني عين کان) سلامت امن ڏيڻ وارو، نگهبان، غالب، زبردست، وڏائيءَ جو سائين آهي. انهن جي شريڪ مقرر ڪرڻ کان الله پاڪ آهي (۲۳). اهو الله خلقتهار، نئون بڻائيندڙ، شڪليون ٺاهيندڙ آهي. ان جا (سڀ) سهڻا نالا آهن، جيڪي (به) آسمانن ۽ زمين ۾ آهن سي (سڀ) سندس پاڪائي بيان ڪندا آهن ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۲۴).

سُورَةُ الْمُمْتَحِنَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا عَدُوِّي وَعَدُوَّكُمْ أَوْلِيَاءَ تُلْقُونَ
إِلَيْهِمْ بِالْمُودَّةِ وَقَدْ كَفَرُوا بِمَا جَاءَكُمْ مِنَ الْحَقِّ يُخْرِجُونَ الرَّسُولَ
وَآيَاتِهِمْ أَنْ تُوْمِنُوا بِاللَّهِ رَبِّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ حَرَجْتُمْ جِهَادًا فِي سَبِيلِي وَ
ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِي تُسِرُّونَ إِلَيْهِمْ بِالْمُودَّةِ ۗ وَأَنَا أَعْلَمُ بِمَا أَخْفَيْتُمْ وَمَا
أَعْلَنْتُمْ وَمَنْ يَفْعَلْهُ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ السَّبِيلِ ٢ إِنْ
يَتَّقُوكُمْ بِكُفْرَانِكُمْ أَعدَاءٌ وَيُبْسِطُوا إِلَيْكُمْ أَيْدِيَهُمْ وَأَسْنِدَهُمْ
بِالسُّوءِ وَوَدُّوا لَوْ تَكْفُرُونَ ٣ لَنْ نَنْفَعَكُمْ أَرْحَامَكُمْ وَلَا أَوْلَادَكُمْ ۗ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ ۗ يَفْصَلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٤ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ
أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا الْقَوْمِ هُمْ إِيَّانَا
بِرءَاءُ وَإِنْ كُنْتُمْ عِدَاؤُنَا وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كُفْرَانًا لَكُمْ وَبَدَائِبِنَا
وَبَيْنَكُمْ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا بِاللَّهِ وَحَدَاهُ ۗ إِلَّا
قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَا اسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ
مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلِّمْنَا لَكَ مَا هَدَيْتَنَا وَرَبَّنَا غَفِّرْ ذُنُوبَنَا وَرَبَّنَا تَتَقَرَّرْنَا

سورة متحنة مدني آهي ۽ هن ۾
تيرهن آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

اي ايمان وارو! منهنجي دشمن ۽ پنهنجن دشمن کي دوست (ڪري) نه وٺو. انهن ڏانهن دوستيءَ جا پيغام موڪليو ٿا، حالانڪ جيڪي اوهان وٽ سڄو دين آيو آهي، تنهن جا (اهي) منڪر ٿي چڪا آهن، پيغمبر کي ۽ اوهان کي (پنهنجن ديسن مان) هن ڪري لوڏين ٿا جو پنهنجي پالڻهار الله تي ايمان آندو اٿو (تہ کين دوست ڪري نه وٺو) جيڪڏهن (خاص) منهنجيءَ واٽ ۾ جهاد ڪرڻ لاءِ ۽ منهنجي رضامندي حاصل ڪرڻ لاءِ (پنهنجن ديسن مان) نڪتا آهيو. انهن ڏانهن دوستيءَ جو ڳجهو پيغام (چو) ٿا موڪليو؟ حالانڪ جيڪي لڪايو ٿا ۽ جيڪي ظاهر ڪريو ٿا، سو آءُ چڱيءَ طرح ڄاڻندو آهيان ۽ اوهان مان جيڪو اهو (ڪم) ڪندو سو بيشڪ سڌو رستو پليو (۱). جيڪڏهن (ڪافر) اوهان کي (ڪٿي به) لهندا ته اوهان جا (پڪا) ويري هوندا ۽ اوهان ڏانهن پنهنجا هٿ ۽ پنهنجون زبانون ايڏا لاءِ ڊگهيون ڪندا ۽ گهرندا ته جيڪر (ڪنهن طرح اوهين) ڪافر ٿيو (۲). ڪڏهن به اوهان کي اوهان جا مائٽ ۽ نڪي اوهان جو اولاد قيامت جي ڏينهن ڪو فائدو ڏيندو، اوهان جي وچ ۾ (الله) فيصلو ڪندو ۽ جيڪي (اوهين) ڪندا آهيو، سو الله ڏسندڙ آهي (۳). بيشڪ ابراهيم ۽ جيڪي ساڻس هئا تن (جي ڳالهين) ۾ اوهان لاءِ چڱي پيروي آهي، جڏهن پنهنجيءَ قوم کي چيائون ته، بيشڪ اسين اوهان کان ۽ جن کي الله کان سواءِ (اوهين) پوڄيندا آهيو تن کان بيزار آهيون، اوهان جا منڪر ٿي چڪا سون ۽ اسان جي ۽ اوهان جي وچ ۾ هميشه دشمني ۽ وير (اڻسائين) پڌرو ٿي چڪو جيستائين هڪ الله تي ايمان (نه) آڻيندو مگر ابراهيم، جو پنهنجي پيءُ کي (هيءُ) چوڻ (پيروي جوڳو نه آهي) ته تو لاءِ ضرور بخشش گهرندس ۽ الله وٽان تو لاءِ ڪجهه به نه ٿو ڪري سگهان (ابراهيم ۽ سندس ساٿين چيو ته) اي اسان جا پالڻهار! تو تي ڀروسو ڪيوسون ۽ تو ڏانهن موٽياسون ۽ تو ڏانهن (ٿي) موٽڻ آهي (۴).

رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَاعْفُ رَنَا رَبَّنَا إِنَّكَ أَنْتَ
الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ⑤ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِيهِمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ
يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَنُيْتَوَلَّ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ⑥
عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا عَادِيَةً مِّنْهُمْ مَّوَدَّةً ⑦
وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ⑧ لَا يَنْهَى اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ كَفَرُوا
يُقَاتِلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُواكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَ
تُقْسَطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ ⑨ إِنَّمَا يَنْهَى اللَّهُ عَنِ
الَّذِينَ قَاتَلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُواكُمْ مِّنْ دِيَارِكُمْ وَظَاهَرُوا عَلَى
إِخْرَاجِكُمْ أَنْ تَوَلَّوهُمْ وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ⑩
يَأْتِيهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا جَاءَكُمْ التَّوْمِنَاتُ مَهْجُرَاتٍ فَاِمْتَحِنُوهُنَّ ⑪
اللَّهُ أَعْلَمُ بِإِيمَانِهِنَّ فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ
إِلَى الْكُفَّارِ لَأَهْنَّ حِلٌّ لَهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَاتُّوهُنَّ مَا
انْفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَنْ تَنْكِحُوهُنَّ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أَجْرَهُنَّ ⑫
وَلَا تَسْأَلُوا بِعِصْمِ الْكُوفِرِ وَسْأَلُوا مَا أَنْفَقْتُمْ وَلَيْسَ لَكُمْ
أَنْفَقُوا ⑬ اذْ لَكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ⑭

اي اسان جا پالڻهار! اسان کي ڪافرن جو زبردست نه ڪر ۽ اي اسان جا پالڻهار! اسان کي بخش، ڇو ته تون ئي غالب حڪمت وارو آهين (۵).
 بيشڪ انهيءَ (مٿينءَ) جماعت ۾ چڱي پيروي اوهان مان انهيءَ لاءِ آهي، جيڪو الله (جي ملاقات) ۽ قيامت جي ڏينهن (جي اچڻ) جي اميد رکندو هجي ۽ جيڪو منهن موڙيندو ته بيشڪ الله سڀ کان بي پرواه ساراهيل آهي (۶). ويجهو آهي ته الله اوهان جي ۽ انهن جي وچ ۾ دوستي پيدا ڪري جن سان انهن منجهان دشمني رکي اٿو ۽ الله سگهارو آهي ۽ الله بخشهار مهربان آهي (۷). الله اوهان کي انهن کان نه ٿو جهلي جن اوهان سان دين (جي ڳالهه) ۾ نڪي جنگ ڪئي آهي ۽ نڪي اوهان جي گهرن مان اوهان کي (ٻاهر) ڪڍيو آهي ته ساڻن احسان ڪريو ۽ سندن حق ۾ انصاف ڪريو، ڇو ته الله انصاف ڪرڻ وارن کي دوست رکندو آهي (۸).
 الله اوهان کي رڳو انهن کان جهلي ٿو، جن اوهان سان دين بابت ويڙهه ڪئي آهي ۽ اوهان کي اوهان جي گهرن مان (ٻاهر) ڪڍيو آهي ۽ اوهان جي ڪيڏن ۾ (بين جي) مدد ڪئي آهي (هن کان جهلي ٿو) ته ساڻن دوستي رکو ۽ جيڪي ساڻن دوستي رکندا سي ئي ظالم آهن (۹). اي ايمان وارو! جڏهن اوهان وٽ مؤمنياڻيون وطن ڇڏي اچن تڏهن کين پرکيو. الله انهن جي ايمان کي چڱو ڄاڻيندڙ آهي، پوءِ جيڪڏهن کين (پڪ) مؤمنياڻيون ڄاڻو (ته) انهن کي ڪافرن ڏانهن موٽائي نه موڪليو، نڪي اهي (مسلمان زالون) پوءِ انهن (جي مڙسن ڪافرن) کي حلال آهن ۽ نڪي اهي (ڪافر مڙس) انهن (مسلمان زالن) کي حلال آهن ۽ جيڪي (ڪابين بابت) خرچ ڪيائون سو انهن (مڙسن) کي ڏيو ۽ جڏهن کين سندن ڪابين ڏيو (تڏهن) انهن جي نڪاح ڪرڻ ۾ اوهان تي (ڪو) گناهه نه آهي ۽ (پنهجين زالن) ڪافرياڻين جو قبضو بند نه رکو. ۽ جيڪي اوهان (پنهجين زالن تي ڪابين) خرچ ڪئي هجي سا (انهن کان) گهرو ۽ جيڪي انهن (ڪافرن پنهنجين زالن تي) خرچ ڪيو سو ڀلي ته آهي (اوهان کان) گهرن. اهو الله جو حڪم آهي، جو اوهان جي وچ ۾ فيصلو ٿو ڪري ۽ الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۱۰).

وَأِنْ فَاتَكُمْ شَيْءٌ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ إِلَى الْكُفَّارِ فَعَابْتُمْ فَاتُوا
 الَّذِينَ ذَهَبَتْ أَزْوَاجُهُمْ مِّثْلَ مَا أَنْفَقُوا وَاتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي
 أَنْتُمْ بِهِ مُؤْمِنُونَ ⑩ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ
 عَلَى أَنْ لَا يُشْرِكْنَ بِاللَّهِ شَيْئًا وَلَا يَسْرِقْنَ وَلَا يَزْنِينَ وَلَا
 يَقْتُلْنَ أَوْلَادَهُنَّ وَلَا يَأْتِينَ بِبُهْتَانٍ يَفْتَرِينَهُ بَيْنَ
 أَيْدِيهِنَّ وَأَرْجُلِهِنَّ وَلَا يَعْصِينَكَ فِي مَعْرُوفٍ فَبَايِعْهُنَّ
 وَاسْتَغْفِرْ لَهُنَّ اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ⑪ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
 آمَنُوا لَا تَتَوَلَّوْا قَوْمًا غَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ قَدْ يَسُؤُوا مِنَ
 الْآخِرَةِ كَمَا يَبِيسُ الْكُفَّارُ مِنَ الْأَصْحَابِ الْقُبُورِ ⑫

سُورَةُ الصَّفِّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①
 سَبِّحَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ②
 يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ③ كَبُرَ مَقْتًا
 عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ ④ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ
 يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًّا كَانَهُمْ بُنْيَانٌ مَرْصُوصٌ ⑤

۽ جيڪڏهن اوهان جي زالن مان ڪا (اوهان جي هٿن مان) ڪافرن ڏانهن (مرتد ٿي) ويئي هجي (۽) پوءِ (ڪافرن کي) ايڏايو (۽ لٿيو) ته پوءِ جن جون زالون ويون هجن، تن کي (ان مال مان) اوترو ڏيو، جيترو انهن (ڪابن ۾) خرچ ڪيو هو ۽ انهي الله کان ڊڄو، جنهن تي اوهين ويساه رکندڙ آهيو (۱۱). اي پيغمبر! جڏهن تو وٽ مؤمنياڻيون اچي هن (شرط) تي، تو سان بيعت ڪن ته ڪنهن کي الله سان شريڪ (مقرر) نه ڪنديون ۽ نڪي چوري ڪنديون ۽ نڪي زنا ڪنديون ۽ نڪي پنهنجي اولاد کي ڪهنديون ۽ نڪي اهڙي ڪوڙي تهمت آڻينديون، جنهن کي پنهنجن هٿن ۽ پنهنجن پيرن سان ناهيو هجين ۽ نڪي ڪنهن چڱي ڪم ۾ تنهنجي نافرمانِي ڪنديون ته (تڏهن) سندن بيعت قبول ڪر ۽ انهن لاءِ الله کان بخشش گهر، ڇو ته الله بخشڻهار مهربان آهي (۱۲). اي ايمان وارو! اوهين انهي قوم سان دوستي نه رکو، جنهن تي الله ڏمريو آهي، بيشڪ اهي آخرت (جي ثواب) کان (اهڙو) نااميد ٿيا آهن، جهڙوڪ ڪافر قبرن وارن کان نااميد ٿيا آهن (۱۳).

سورة صف مدني آهي ۽ هن ۾ چوڏهن آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) الله جي پاڪائي بيان ڪندو آهي ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۱). اي ايمان وارو! جيڪي نه ڪندا آهيو سو (زبان سان) چو چوندا آهيو؟ (۲). الله وٽ اها (ڳالهه) ڏاڍي ناپسند آهي، جو (بين کي) اها (ڳالهه) چئو، جا (پاڻ) نه ڪريو (۳). بي شڪ الله انهن کي دوست رکندو آهي، جيڪي سندس واٽ ۾ (اهڙي) صف ٻڌي وڙهندا آهن (جو) جڻڪ آهي هڪڙي شيهي پلٽيل پت آهن (۴).

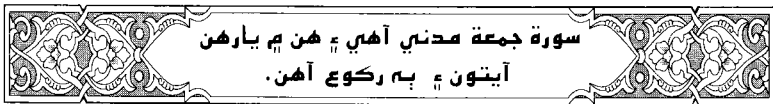
وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ لِقَوْمٍ لِمَ تُوذُونَ بِنِيَّ وَقَدْ تَعْلَمُونَ أَنِّي
 رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ فَلَمَّا زَاغُوا أَزَاغَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي
 الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ ⑤ وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ بَيْنَ يَدَيْ إِسْرَائِيلَ إِنِّي
 رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا
 بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا
 هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ⑥ وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَهُوَ
 يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ⑦ يُرِيدُونَ
 لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ ⑧
 هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ
 كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ ⑨ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ
 تُنَجِّيكُمْ مِنْ عَذَابِ آلِيمٍ ⑩ تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ
 فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ
 تَعْلَمُونَ ⑪ يَعْرِفَرُكُمْ ذُنُوبِكُمْ وَيُدْخِلُكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا
 الْأَنْهَارُ وَمَسَاكِنَ طَيِّبَةً فِي جَنَّاتٍ عَدْنٍ ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ⑫
 وَأُخْرَى يُجِزُّهَا نُصْرٌ مِنَ اللَّهِ وَقَتٌّ قَرِيبٌ ⑬ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ⑭

۽ (ياد ڪر) جڏهن موسيٰ پنهنجيءَ قوم کي چيو ته، اي منهنجي قوم! مون کي ڇو ايڏائيندا آهيو؟ ۽ بي شڪ (اوهين) ڄاڻندا آهيو ته، آءُ اوهان ڏانهن الله جو موڪليل (رسول) آهيان، پوءِ جنهن مهل ڏنگائي ڪيائون (تنهن مهل) الله سندن دلين کي ڏنگو ڪيو ۽ الله بدڪارن جي قوم کي سدو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۵). ۽ (اهو وقت ياد ڪر) جڏهن عيسيٰ پٽ مريم جي چيو ته، اي بني اسرائيلو! بيشڪ آءُ اوهان ڏانهن الله جو موڪليل (رسول) آهيان، جيڪو توريت منهنجي اڳيان آهي، تنهن جو سچو ڪنڌڙ آهيان ۽ هڪ اهڙي پيغمبر جي خوشخبري ڏيندڙ آهيان، جو مون کان پوءِ ايندو، جنهن جو نالو احمد هوندو، پوءِ جنهن مهل (اهو احمد ﷺ) چئن معجزن سان وٽن آيو، (تنهن مهل) چيائون ته هيءُ پدرو جادو آهي (۶). ۽ ان کان وڌيڪ ظالم ڪير آهي؟ جنهن الله تي ڪوڙ ٻڌو، حالانڪ ان کي اسلام ڏانهن سڏيو ويندو آهي ۽ الله ظالمن جي قوم کي سدو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۷). (اهي ڪافر) گهرندا آهن ته الله جي نور کي پنهنجن واٽن سان وسائين، حالانڪ الله پنهنجي نور کي پوري ڪرڻ وارو آهي، توڻيڪ ڪافرن کي بچان لڳي (۸). (الله) اهو آهي جنهن پنهنجي پيغمبر کي هدايت ۽ سچي دين سان موڪليو ته ان کي سڀني دينن تي غالب ڪري توڻيڪ مشرڪ بچان پائين (۹). اي ايمان وارو! اوهان کي انهيءَ واپار جو ڏس (نه) ڏيان ڇا جو اوهان کي ڏکوئيندڙ عذاب کان بچائي؟ (۱۰). (يعني) الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان آڻيو ۽ پنهنجن مالن ۽ پنهنجن جانين سان الله جي واٽ ۾ جهاد ڪريو، جيڪڏهن ڄاڻندا آهيو ته اهو اوهان لاءِ ڀلو آهي (۱۱). (جيڪڏهن ائين ڪندؤ ته الله) اوهان جا گناهه اوهان کي بخشيندو ۽ اوهان کي (اهڙن) باغن ۾ داخل ڪندو، جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن ۽ سٺين جاين هميشه (رهڻ) وارن بهشتن ۾. اها وڏي ڪاميابي آهي (۱۲). ۽ ٻي (نعمت به ڏيندو) جنهن کي پسند ڪندا آهيو (اها نعمت) الله جي طرف کان مدد ۽ سوڀ آهي (جا) ويجهي (ٿيڻي) آهي ۽ مؤمنن کي خوشخبري ڏي (۱۳).

اي ايمان وارو! (اوھين) الله جي دين جا مددگار بڻجڻ جو جهڙيءَ طرح عيسيٰ پٽ مريم جي پنهنجن خاص يارن کي چيو ته، الله (جي دين) ڏانهن (مهاڙ ڪري) منهنجا مددگار ڪير آهن؟ انهن خاص يارن چيو ته اسين الله (جي دين) جا مددگار آھيون، پوءِ بني اسرائيلن مان هڪ ٽوليءَ ايمان آندو ۽ پيءُ ٽوليءَ انڪار ڪيو، تنهن ڪري ايمان وارن کي سندن دشمنن تي غلبو ڏنو سون، پوءِ غالب ٿي پيا (۱۴).

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) الله جي پاڪائي بيان ڪندو آهي، (جو) بادشاهه، تمام پاڪ (ذات)، غالب حڪمت وارو آهي (۱). (الله) اهو آهي جنهن اڻ پڙهيلن ۾ انهن (جي قوم) مان هڪ پيغمبر پيدا ڪيو جو وٽن سندس آيتون پڙهندو آهي ۽ کين پاڪ ڪندو آهي ۽ کين ڪتاب ۽ دانائي سيڪاريندو آهي ۽ بيشڪ اهي (هن کان) اڳ پڌريءَ گمراهيءَ ۾ هيا (۲). ۽ انهن (بني آدم) مان ٻين (قومن) لاءِ (ب)، جي اڃا انهن (مسلمانن) سان نه مليا آهن ۽ اهو غالب حڪمت وارو آهي (۳). اهو الله جو فضل آهي اهو انهيءَ کي ڏيندو آهي، جنهن کي وڻندو اٿس ۽ الله وڏي فضل وارو آهي (۴). جن ماڻهن کي توريٽ ڪٿايو ويو، پوءِ اهو نه ڪنڀاڻو (يعني ان موجب عمل نه ڪيائون) تن جو مثال (انهيءَ) گڏه جي مثال وانگر آهي جو (گهڻا) ڪتاب ڪٿي. جن الله جي آيتن کي ڪوڙ ٿي پانيو، تنهن قوم جو مثال بچڙو آهي ۽ الله ظالم ماڻهن کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۵). (اي پيغمبر) چؤ ته اي يهوديو! جيڪڏهن پائيندا آهيو ته ٻين (سڀني) ماڻهن کان سواءِ رڳو اوھين الله جا دوست آهيو ته جيڪڏهن (انهيءَ ڳالهه ۾ اوھين) سچا آهيو ته موت گهرو (۶).

وَلَا يَتَمَنَّوْنَ أَبَدًا بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ④
 قُلْ إِنَّ الْمَوْتَ الَّذِي تَفِرُّونَ مِنْهُ فَإِنَّهُ مُلْقِيكُمْ ثُمَّ تُرَدُّونَ
 إِلَىٰ عِلْمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ⑤ يَا أَيُّهَا
 الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ
 ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ۗ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ⑥ وَإِذَا
 قُضِيَتِ الصَّلَاةُ فَانْتَشِرُوا فِي الْأَرْضِ وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
 وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ⑦ وَإِذَا رَأَوْا تِجَارَةً أَوْ لَهْوًا
 انفَضُّوا إِلَيْهَا وَتَرَكُوكَ قَائِمًا ۗ قُلْ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ مِّنَ اللَّهْوِ
 وَمِنَ التِّجَارَةِ ۗ وَاللَّهُ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ⑧

سُورَةُ الْمُنْفِقُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ①
 إِذَا جَاءَكَ الْمُنْفِقُونَ قَالُوا أَنشُدْ نَاكَ لِرَسُولِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ يَعْلَمُ
 إِنَّكَ لَرَسُولُهُ ۗ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّ الْمُنْفِقِينَ لَكَاذِبُونَ ② اتَّخَذُوا
 أَيْمَانَهُمْ جُنَّةً فَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ ۗ إِنَّهُمْ سَاءَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ③
 ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ آمَنُوا ثُمَّ كَفَرُوا فَطُبِعَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَهُمْ لَا يَفْقَهُونَ ④

۽ جيڪي سندن هٿن اڳي موڪليو آهي، تنهن جي ڪري اهو ڪڏهن نه گهرندا ۽ الله ظالمن کي ڄاڻندڙ آهي (۷). (اي پيغمبر!) چؤ ته بيشڪ اهو موت جنهن کان پڇندا آهيو سو ته ضرور اوهان کي پهچڻ وارو آهي، وري (اوهين) گجھ ۽ ظاهر جي ڄاڻندڙ ڏانهن موتايا ويندو، پوءِ جيڪي (اوهين دنيا ۾) ڪندا هيئو، تنهن جي اوهان کي سڏ ڏيندو (۸). اي ايمان وارو! جڏهن جمعي جي ڏينهن نماز لاءِ بانگ ڏني وڃي، تڏهن الله جي ياد ڪرڻ ڏانهن ڊوڙو ۽ واپار ڇڏيو. جيڪڏهن (اوهين) ڄاڻندا آهيو ته اهو اوهان لاءِ پلو آهي (۹). پوءِ جڏهن نماز پوري ڪئي وڃي، تڏهن زمين تي ڪنڊري وڃو ۽ الله جي فضل (رزق) جي طلب ڪريو ۽ الله کي گهڻو ياد ڪريو ته من اوهين ڇٽو (۱۰). ۽ (اهي مسلمان) جڏهن ڪو سودو (هلندو) يا ڪو تماشو ڏسن ٿا (تڏهن) ان ڏانهن ڊوڙي وڃن ٿا ۽ (اي پيغمبر!) توکي (خطبي ۾) بيٺل ڇڏين ٿا (انهن کي) چؤ ته جيڪي الله وٽ آهي، سو تماشو کان ۽ واپار کان (وڌيڪ) پلو آهي ۽ الله (سڀني) روزي ڏيندڙن کان پلو آهي (۱۱).

سورة منافقون مدني آهي ۽ هن ۾ يارهن آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

جڏهن منافق تو وٽ ايندا آهن (تڏهن) چوندا آهن ته شاهدي ٿا ڏيون ته پڪ تون الله جو پيغمبر آهين ۽ الله ڄاڻندو آهي ته بيشڪ تون سندس پيغمبر آهين ۽ الله شاهدي ٿو ڏئي ته بيشڪ (اهي) منافق ڪوڙا آهن (۱). پنهنجن قسمن کي ڍال (ڪري) ورتو اٿن، پوءِ الله جي واٽ کان روڪين ٿا، بيشڪ اهي جيڪي ڪندا آهن سو پڇڙو آهي (۲). اهو هن ڪري آهي جو انهن ايمان آندو وري انڪار ڪيائون، پوءِ انهن جي دلين تي مهر هڻي وئي، تنهن ڪري اهي نه سمجهندا آهن (۳).

وَإِذْ آرَأَيْتُمْ تُجْبِكُ أَجْسَامَهُمْ وَإِنْ يَقُولُوا تَسْمَعُ لِقَوْلِهِمْ كَأَنْهُمْ
 خُشِبُ مُسْتَدَّةٍ يُحْسَبُونَ كُلَّ صِيحَةٍ عَلَيْهِمْ هُمُ الْعَادُوا فَاحْذَرهُمْ
 قَاتَلَهُمُ اللَّهُ أَنْى يُؤْفَكُونَ^٥ وَإِذْ أُقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا اسْتَغْفِرْ لَكُمْ رَسُولُ
 اللَّهِ لَوَارِءُ وُجُوهِكُمْ وَرَأَيْتُمْ يُصَدُّونَ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ^٦ سَوَاءٌ
 عَلَيْهِمْ أَسْتَغْفَرْتَ لَهُمْ أَمْ لَمْ تَسْتَغْفِرْ لَهُمْ لَنْ يَغْفِرَ اللَّهُ لَهُمْ إِنَّ
 اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ^٧ هُمُ الَّذِينَ يَقُولُونَ لَا تُنْفِقُوا
 عَلَى مَنْ عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ حَتَّى يَنْفَضُوا وَبَلَّغْ خَزَائِنُ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ وَلَكِنَّ الْمُنْفِقِينَ لَا يَفْقَهُونَ^٨ يَقُولُونَ لَبِئْسَ رَجَعْنَا
 إِلَى الْمَدِينَةِ لِيُخْرِجَنَا الْأَعْرَابُ مِنْهَا الْأَذَلَّ وَبَلَّغِ الْعِزَّةَ لِلرَّسُولِ
 وَالْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنْفِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ^٩ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
 لَا تُلْهِكُمْ أَمْوَالُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ
 فَأُولَئِكَ هُمُ الْخٰسِرُونَ^{١٠} وَأَنْفِقُوا مِنْ مَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ
 يَأْتِيَ أَحَدَكُمُ الْمَوْتُ فَيَقُولَ رَبِّ لَوْلَا أَخَّرْتَنِي إِلَىٰ أَجَلٍ
 قَرِيبٍ لَأَفْصَدَ قَدْ وَكُنْ مِنَ الصَّٰلِحِينَ^{١١} وَلَنْ يُؤَخِّرَ اللَّهُ
 نَفْسًا إِذَا جَاءَ أَجَلُهَا وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ^{١٢}

۽ (اي پيغمبر! تون) جڏهن کين ڏسندو آهين (تڏهن) سندن جسا توکي وٺندا آهن ۽ جيڪڏهن ڳالهائيندا آهن ته انهن جي ڳالهه (ڪن ڏيئي) ٻڌندو آهين، (حقيقت ڪري) اهي جڻڪ پت سان اڀيون ڪاٺيون رکيل آهن، سڀڪنهن هڪل کي پاڻ تي (خطرو) پائيندا آهن، اهي ويري آهن، تنهن ڪري کانئن بچندو ره، الله کين هلاڪ ڪري! ڪيڏانهن ڦيرائبا آهن؟ (۴). ۽ جڏهن کين چئبو آهي ته اچو ته، الله جو پيغمبر اوهان لاءِ بخشش گهري، تڏهن پنهنجا مٿا موڙيندا آهن ۽ انهن کي ڏسندو آهين ته وڏائي ڪندڙ ٿي رکجي ويندا آهن (۵). (تون) انهن لاءِ بخشش گهرين يا انهن لاءِ بخشش نه گهرين ته انهن لاءِ هڪ جهڙي (ڳالهه) آهي. انهن کي الله ڪڏهن نه بخشيندو ڇو ته الله بي دينن جي قوم کي سڌو رستو نه ڏيکاريندو آهي (۶). اهي اهڙا آهن جو (هڪ ٻئي کي) چوندا آهن ته جيڪي (مهاجر) الله جي پيغمبر وٽ آهن، تن تي خرچ نه ڪريو، تان جو (کيس) ڇڏي وڃن ۽ (هي نه ڄاڻندا آهن ته) اسمانن ۽ زمين جا خزانا خاص الله جا آهن. پر (ان ڳالهه کي) منافق نه سمجهندا آهن (۷). چوندا آهن ته، جيڪڏهن (اسين) مديني ۾ موٽي پهتاسون ته وڌيڪ حيثيت وارو تمام هيٺي کي اُتان ضرور ڪڍي ڇڏيندو ۽ عزت (رڳو) الله کي ۽ سندس پيغمبر کي ۽ مؤمنن کي آهي، پر (اها ڳالهه) منافق نه ڄاڻندا آهن (۸). اي ايمان وارو! اوهان کي نڪي اوهان جا مال ۽ نڪي اوهان جو اولاد الله جي ياد ڪرڻ کان غافل ڪري ۽ جيڪي ائين ڪندا سي ئي خساري وارا آهن (۹). ۽ جيڪي اوهان کي روزي ڏني اٿئون، تنهن منجهان انهيءَ کان اڳ خرچ ڪريو، جو اوهان مان ڪنهن هڪڙي کي موت پهچي پوءِ چوڻ لڳي ته اي منهنجا پالڻهار! جيڪر مون کي هڪ ويجهيءَ مدت تائين مهلت ڏين ها ته خيرات ڪريان ها ۽ صالحن مان ٿيان ها! (۱۰). ۽ جڏهن ڪنهن نفس جو اجل ايندو آهي (تڏهن) ان کي الله ڪڏهن مهلت نه ڏيندو آهي ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۱۱).

سُورَةُ التَّغَابُنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
 يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ
 الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ٢ هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ
 فَمِنْكُمْ كَافِرٌ وَمِنْكُمْ مُؤْمِنٌ ٣ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ٤
 خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَصَوَّرَكُمْ فَأَحْسَنَ صُورَكُمْ ٥
 وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ ٦ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ
 مَا تُسْتَرُونَ وَمَا تَعْلَمُونَ ٧ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ٨
 أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبُؤُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ فَدَاقُوا وَبَالَ أَمْرِهِمْ
 وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ٩ ذَلِكَ بِأَنَّهُ كَانَتْ تَأْتِيهِمْ رُسُلُهُمْ
 بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالُوا أَبَشْرٌ يَهْدُونَنَا فَكَفَرُوا وَتَوَلَّوْا وَاسْتَغْنَى
 اللَّهُ وَاللَّهُ غَنِيٌّ حَمِيدٌ ١٠ زَعَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ لَنْ
 يُبْعَثُوا قُلْ بَلَى وَرَبِّي لَتُبْعَثُنَّ ثُمَّ لَتُنَبَّؤُنَّ بِمَا
 عَمِلْتُمْ وَذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ١١ فَاٰمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
 وَالنُّورِ الَّذِي أَنْزَلْنَا وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ١٢

سورة تغابن مدني آهي ۽ هن ۾ ارڙهن
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

جيڪي آسمانن ۾ آهي ۽ جيڪي زمين ۾ آهي سو (سڀ) الله جي پاڪائي بيان ڪندو آهي، سندس ئي بادشاهي آهي ۽ سندس ئي ساراه آهي ۽ اهو سڀڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۱). (الله) اهو آهي، جنهن اوهان کي پيدا ڪيو، پوءِ اوهان مان ڪو ڪافر ۽ اوهان مان ڪو مؤمن آهي ۽ جيڪي (اوهين) ڪندا آهيو، سو الله ڏسندڙ آهي (۲). آسمانن ۽ زمين کي پوريءَ رت سان بڻايائين ۽ اوهان کي صورت ڏنائين، پوءِ اوهان جون صورتون تمام چڱيون بڻايائين ۽ ڏانهس موٽڻ آهي (۳). جيڪي آسمانن ۽ زمين ۾ آهي، سو (اهو) ڄاڻندو آهي ۽ جيڪي لڪائيندا آهيو ۽ جيڪي پترو ڪندا آهيو سو (به) ڄاڻندو آهي ۽ الله سينن جو ڳجه ڄاڻندڙ آهي (۴). (هن کان) اڳ جيڪي ڪافر هئا تن جي خبر اوهان وٽ نه آئي ڇا؟ پوءِ پنهنجي ڪئي جي سزا چڪيائون ۽ انهن لاءِ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۵). اهو (عذاب) هن ڪري آهي جو سندن پيغمبر (چئن) معجزن سان وٽن ايندا هئا ته چوندا هئا ته اسان کي (اسان جهڙا) ماڻهو (ستو) رستو ڏيکاريندا ڇا؟ پوءِ انڪار ڪيائون ۽ منهن ڦيرايائون ۽ الله (به) بي پرواهي ڪئي ۽ الله بي پرواه ساراهيل آهي (۶). ڪافر پائيندا آهن ته (قبرن مان) ڪين ڪڏهن نه اٿاريو (ڪين) چؤ ته هائو! منهنجي پالڻهار جو قسم آهي ته (اوهين) ضرور اٿارؤ، وري جيڪي ڪندا هيؤ، تنهن جي اوهان کي ضرور سڏ ڏيبي ۽ اهو (ڪم) الله تي آسان آهي (۷). تنهن ڪري الله ۽ سندس پيغمبر تي ايمان آڻيو ۽ انهيءَ نور (يعني قرآن) تي به جيڪو نازل ڪيوسون ۽ جيڪي ڪندا آهيو، تنهن جي الله خبر رکندڙ آهي (۸).

يَوْمَ يَجْمَعُكُمْ لِيَوْمِ الْجَمْعِ ذَلِكَ يَوْمُ التَّغَابُنِ وَمَنْ يُؤْمِنْ بِاللَّهِ
وَيَعْمَلْ صَالِحًا يُكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ٩ وَ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ خَالِدِينَ فِيهَا
وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ١٠ مَا أَصَابَ مِنْ مُصِيبَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَمَنْ
يُؤْمِنْ بِاللَّهِ يَهْدِ اللَّهُ قَلْبَهُ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ١١ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَ
أَطِيعُوا الرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَإِنَّمَا عَلَىٰ رَسُولِنَا الْبَلْغُ الْمُبِينُ ١٢
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ١٣ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
آمَنُوا إِنَّ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ وَأَوْلَادِكُمْ عِدًّا لَكُمْ فَاحْذَرُوهُمْ
وَإِنْ تَعَفَوْا وَتَصَفَحُوا وَتَغَفَرُوا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ١٤ إِنَّمَا
أَمْوَالُكُمْ وَأَوْلَادُكُمْ فِتْنَةٌ وَاللَّهُ عِنْدَآ أَجْرٌ عَظِيمٌ ١٥ فَاتَّقُوا
اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ وَأَسْمِعُوا وَأَطِيعُوا وَأَنْفِقُوا خَيْرًا لِنَفْسِكُمْ
وَمَنْ يُؤْتِكُمْ شَيْءٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ هُوَ الْغَنِيُّ
الْغَنِيُّ وَاللَّهُ قَرُؤُومٌ وَاللَّهُ قَرُؤُومٌ وَاللَّهُ قَرُؤُومٌ وَاللَّهُ قَرُؤُومٌ
شُكْرٌ رَحِيمٌ ١٦ عِلْمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ١٧

جنهن مهل اوهان کي قيامت جي ڏينهن ۾ گڏ ڪندو (تنهن مهل اوهان کي ساري سڌ ڏيبي) اهو ڏينهن هڪ ٻئي جي کٽڻ هارائڻ جو آهي ۽ جيڪو الله تي ايمان آڻيندو ۽ چڱا ڪم ڪندو، تنهن کان سندس مدايون الله مڻيندو ۽ کيس اهڙن باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن، اُتي سدائين رهندا. اها وڏي ڪاميابي آهي (۹). ۽ جن ڪفر ڪيو ۽ اسان جي آيتن کي ڪوڙو ڄاتو، اهي دوزخي آهن، ان ۾ سدائين رهندا ۽ (اهو) هنڌ بچڙو آهي (۱۰). الله جي حڪم کان سواءِ ڪابه مصيبت نه پهچندي آهي ۽ جيڪو الله تي ايمان آڻيندو، تنهن جي دل کي (اهو) هدايت ڪندو ۽ الله هر شيءِ کي ڄاڻندڙ آهي (۱۱). ۽ الله جو چيو مڃيو ۽ پيغمبر جو چيو مڃيو، پوءِ جيڪڏهن منهن موڙيندو ته اسان جي پيغمبر تي رڳو پڌرو پيغام پهچائڻ آهي (۱۲). الله (اهو آهي جو) ان کان سواءِ (ٻيو) عبادت جي لائق نه آهي ۽ مومنن کي جڳائي ته الله تي (ئي) ڀروسو ڪن (۱۳). اي ايمان وارو! بيشڪ ڪي اوهان جون زالون ۽ ڪو اوهان جو اولاد اوهان جو دشمن آهي، تنهن ڪري انهن کان بچو ۽ جيڪڏهن معاف ڪريو ۽ تارو ڪريو ۽ بخشيو ته بيشڪ الله (به) بخشڻهار مهربان آهي (۱۴). اوهان جا مال ۽ اوهان جو اولاد رڳو پرڪ آهن ۽ الله ئي وٽ وڏو اجر آهي (۱۵). تنهن ڪري جيترو ٿي سگهيو اوترو الله کان ڊڄو ۽ (الله جو حڪم) ٻڌو ۽ چيو مڃيو ۽ خرچ ڪريو ته خود اوهان جي لاءِ چڱو آهي ۽ جيڪي پنهنجي نفس جي حرص کان بچايا ويا سي ئي چٽڻ وارا آهن (۱۶). جيڪڏهن الله کي چڱيءَ طرح قرض ڏيندو ته (الله) اوهان کي اهو (قرض) ٻيڻو (ورائي) ڏيندو ۽ اوهان کي بخشيندو ۽ الله قدردان بردبار آهي (۱۷). گجھ ۽ ظاهر ڄاڻندڙ، غالب، حڪمت وارو آهي (۱۸).

سُورَةُ الطَّلَاقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ وَأَحْصُوا

الْعِدَّةَ وَاتَّقُوا اللَّهَ رَبَّكُمْ لَا تَخْرُجُوهُنَّ مِنْ بُيُوتِهِنَّ وَلَا يَخْرُجْنَ

إِلَّا أَنْ يَأْتِيَنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيَّنَةٍ وَتِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يَتَعَدَّ

حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ لَا تَدْرِي لَعَلَّ اللَّهَ يُحْدِثُ بَعْدَ ذَلِكَ

أَمْرًا ① فَاذْ بَلَّغْنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ فَارِقُوهُنَّ

بِمَعْرُوفٍ وَأَشْهِدُوا ذَوَى عَدْلٍ مِّنكُمْ وَأَقِيمُوا الشَّهَادَةَ لِلَّهِ ذَلِكُمْ

يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرَةِ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ

يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ② وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى

اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ ③ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرٍ ④ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ⑤

وَالَّذِي يَسْنَنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ أَرَبْتُمْ فَعَدَّتْهُنَّ

ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ وَالَّذِي لَمْ يَحِضْ وَأُولَاتُ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ

حَمْلَهُنَّ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ⑥ ذَلِكَ أَمْرُ اللَّهِ

أَنْزَلَهُ إِلَيْكُمْ وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ⑦

سورة طلاق مدني آهي ۽ هن ۾ ٻارنهن
آيتون ۽ ٻه ركوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

اي پيغمبر! (پنهنجيءَ امت کي چؤ ته اوهين) جڏهن زالن کي طلاق ڏيڻ جو ارادو ڪريو، تڏهن کين سندن عدت (جي شروع) ۾ طلاق ڏيو ۽ عدت ڳڻيو ۽ پنهنجي پالڻهار الله کان ڊڄو، کين سندن گهرن مان (عدت جي مدت ۾) پڌريءَ بيحيائيءَ جي ڪم کان سواءِ نه ڪيو ۽ (جڳائي ته) آهي (پاڻ به) نه نڪرن ۽ آهي الله جون (مقرر ڪيل) حدون آهن ۽ جيڪو الله جون حدون (لتاڙي) لنگهندو، تنهن بيشڪ پنهنجو پاڻ تي ظلم ڪيو، (ڪوبه نه) ڄاڻندو آهي ته ان (طلاق ڏيڻ) کان پوءِ (متان) الله ٻيو ڪو رستو پيدا ڪري (۱). پوءِ جڏهن (طلاق واريون) پنهنجيءَ مدت کي پهچن تڏهن چڱيءَ طرح سان کين رکي يا چڱيءَ طرح سان کين ڇڏي ڏيو ۽ پاڻ مان به معتبر شاهد ڪريو ۽ الله لڳ شاهدي پوري ڏيو، انهيءَ (حڪم) سان انهيءَ کي نصيحت ڏجي ٿي، جيڪو الله ۽ قيامت جي ڏينهن کي مڃيندو هجي ۽ جيڪو الله کان ڊڄندو تنهن جي نڪرڻ جي (الله) ڪا راه ڪندو (۲). ۽ کيس اتاهون روزي ڏيندو، جتان گمان ٿي نه هوندس ۽ جيڪو الله تي ڀروسو ڪندو تنهن کي الله ڪافي آهي، بيشڪ الله پنهنجي ڪم کي پورو ڪندڙ آهي، بيشڪ الله سڀڪنهن شيءِ جو اندازو ڪيو آهي (۳). ۽ اوهان جي (طلاق ڏنل) زالن مان جيڪي حيض کان نااميد ٿيون هجن (تن جي عدت بابت) جيڪڏهن شڪ ۾ پيا آهيو ته انهن جي عدت تي مهينا آهي ۽ جيڪي اڃا حيض واريون نه ٿيون آهن (تن جي مدت به ٽي مهينا آهي) ۽ پيٽ وارين زالن جي عدت اها آهي جو پنهنجو ٻار ڄڻ ۽ جيڪو الله کان ڊڄندو تنهن لاءِ الله سندس ڪم ۾ آساني ڪندو (۴). اهو الله جو حڪم آهي، جو اهو اوهان ڏانهن نازل ڪيائين ۽ جيڪو الله کان ڊڄندو تنهن جون مدايون الله کائس مڃيندو ۽ ان کي اجر وڌيڪ ڏيندو (۵).

اسْكُنُوهُنَّ مِنْ حَيْثُ سَكَنْتُمْ مِنْ وُجْدِكُمْ وَلَا تُضَارُّوهُنَّ لِتُضَيِّقُوا
 عَلَيْهِنَّ وَإِنْ كُنَّ أُولَاتٍ حَمِلًا فَلْيَقْوُوا عَلَيْهِنَّ حَتَّى يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ
 فَإِنْ أَرْضَعْنَ لَكُمْ فَاتُوهُنَّ بِأَجُورِهِنَّ وَأَتِمُّوا إِلَيْنَكُمْ بِمَعْرُوفٍ وَإِنْ
 تَعَاسَرْتُمْ فَسَرِّضْهُ لَهٗ أُخْرَى ۖ لِيُنْفِقُ ذُو سَعَةٍ مِنْ سَعَتِهِ وَمَنْ
 قَدِرَ عَلَيْهِ رِزْقُهُ فَلْيُنْفِقْ مِمَّا آتَاهُ اللَّهُ لَا يُخْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا مَا آتَاهَا
 سَيِّجَعُ اللَّهُ بَعْدَ عُسْرٍ يُسْرًا ۗ وَكَأَيُّنَ مِنْ قَوْمٍ عَدَّتْ عَنْ أَمْرِ
 رَبِّهَا وَرَسُولِهِ فَحَاسِبْنَهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَذِّبْنَهَا عَذَابًا ثَكْرًا ۝
 فَذَاقَتْ وَبَالَ أَمْرِهَا وَكَانَ عَاقِبَةُ أَمْرِهَا خُسْرًا ۝ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ
 عَذَابًا شَدِيدًا ۖ فَاتَّقُوا اللَّهَ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ ۗ الَّذِينَ آمَنُوا ۗ قَدْ
 أَنْزَلَ اللَّهُ إِلَيْكُمْ ذِكْرًا ۖ رَّسُولًا يَتْلُوا عَلَيْكُمْ آيَاتِ اللَّهِ مُبَيِّنَاتٍ
 لِيُخْرِجَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَمَنْ
 يُؤْمِنْ بِاللَّهِ وَيَعْلَمْ صَالِحًا يَدِّ خَلَهُ جَدَّتْ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ
 خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ۖ قَدْ أَحْسَنَ اللَّهُ لَهُ رِزْقًا ۝ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ
 سَمَوَاتٍ وَمِنَ الْأَرْضِ مِثْلَهُنَّ يَتَنَزَّلُ الْأُمُرُ بَيْنَهُنَّ لِتَعْلَمُوا أَنَّ
 اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ۖ وَأَنَّ اللَّهَ قَدْ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا ۝

جتي پنهنجي وس آهر (اوھين) ٽڪندا آھيو، تتي انھن کي (عدت جا ڏينھن) ٽڪايو ۽ کين ھن لاءِ نہ ايڏايو تہ انھن کي تنگ ڪريو ۽ جيڪڏھن پيٽ سان ھجن تہ جيسين پنھنجو ٻار ڄڻين (تيسين) کين خرچ ڏيو، پوءِ جيڪڏھن اوھان جي حڪم موجب (اھي ٻار کي) کير پيارين تہ کين سندن مزوري ڏيو ۽ ھلي چليءَ موجب پاڻ ۾ صلاح ڪريو ۽ جيڪڏھن پاڻ ۾ سختي ڪريو تہ ان (ٻار) جي (پيءُ جي) چوڻ تي ٻي (ڪا) کير پياري (۶). جڳائي تہ وس وارو پنھنجي وس آھر خرچ ڪري ۽ جنھن تي سندس روزي تنگ ڪئي ويئي آھي، تنھن کي جڳائي تہ جيڪي الله کيس ڏنو آھي، تنھن مان خرچ ڪري، ڪنھن کي الله تڪليف نہ ڏيندو آھي، پر (اوتري قدر) جيتري قدر الله کيس ڏنو آھي، سگھوئي الله ڏکيائي کان پوءِ سڪيائي (ظاهر) ڪندو (۷). ۽ (اھڙا) گھڻائي ڳوٺ (ھئا) جن پنھنجي پالڻھار جي حڪم ۽ سندس پيغمبرن (جي حڪم) کان نا فرماني ڪئي، پوءِ سخت حساب سان انھن کي پڪڙيوسون ۽ سخت سزا سان کين عذاب ڪيو سون (۸). پوءِ انھن (ڳوٺ وارن) پنھنجي ڪم جي سزا چڪي ۽ انھن جي ڪم جي پڇاڙي خراب ٿي (۹). انھن لاءِ الله سخت عذاب تيار ڪيو آھي، تنھن ڪري اي عقل وارا مؤمنو! الله کان ڊڄو، بيشڪ الله اوھان ڏانھن ھڪ ڪتاب (يعني قرآن) نازل ڪيو آھي (۱۰). (۱۰). ۽ پيغمبر (بہ موڪليو اٿس) جو اوھان تي الله جون پڌريون آيتون (ھن لاءِ) پڙھندو آھي تہ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن کي (گمراھيءَ جي) اونداھين کان (ھدايت جي) سوجھري ڏانھن ڪڍي ۽ جيڪو الله تي ايمان آڻيندو ۽ چڱا ڪم ڪندو، تنھن کي اھڙن باغن ۾ داخل ڪندو جن جي ھيٺان نہرون وھنديون آھن، اتي ھميشہ رھندا. بيشڪ ان جي روزي الله چڱيءَ طرح ناھي آھي (۱۱) الله اھو آھي جنھن ستن آسمانن کي بڻايو ۽ اوتريون زمينون بہ (بڻايائين) انھن (ٻنهي آسمانن ۽ زمينن) جي وچ ۾ (سپڪنھن ڪم جي رت جو) حڪم نازل ٿيندو آھي، (اھو ھن لاءِ بيان ڪيو سون) تہ (اوھين) ڄاڻو تہ الله سپڪنھن شيءِ تي وس وارو آھي ۽ (پڻ ڄاڻو) تہ الله (پنھنجي) علم سان سپڪنھن شيءِ کي وڪوڙيو آھي (۱۲).

سُورَةُ التَّحْرِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ لِمَ تُحَرِّمُ مَا أَحَلَّ اللَّهُ لَكَ تَبْتَغِي مَرْضَاتَ

أَزْوَاجِكَ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ① قَدْ فَرَضَ اللَّهُ لَكُمْ تَحِلَّةَ

أَيْبَانِكُمْ وَاللَّهُ مَوْلَاكُمْ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ② وَإِذَا سَرَ

النَّبِيُّ إِلَى بَعْضِ أَزْوَاجِهِ حَدِيثًا فَلَمَّا نَبَّأَتْ بِهِ وَأَظْهَرَهُ

اللَّهُ عَلَيْهِ عَرَفَ بَعْضَهُ وَأَعْرَضَ عَنْ بَعْضٍ فَلَمَّا نَبَّأَهَا بِهِ

قَالَتْ مَنْ أَبْأَكَ هَذَا قَالَ نَبَأَنِي الْعَلِيمُ الْخَبِيرُ ③ إِنْ تَوْبَا

إِلَى اللَّهِ فَقَدْ صَعَتْ قُلُوبُكُمْ وَإِنْ تَطَهَّرَ عَلَيْهِ فَإِنَّ اللَّهَ

هُوَ مَوْلَاهُ وَجِبْرِيْلُ وَصَالِحُ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمَلَائِكَةُ بَعْدَ ذَلِكَ

ظَهِيْرٌ ④ عَسَى رَبُّهُ إِنْ طَلَقَنَّ أَنْ يُبْدِلَهُ أَزْوَاجًا خَيْرًا

مِمَّنْكَنْ مُسْلِمَاتٍ مُؤْمِنَاتٍ قُنُوتٍ تَبَّتْ عِبْدَاتٍ سَبَّحَتْ

تَبَّتْ وَأَبْكَرًا ⑤ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ

نَارًا أَوْ قُودَهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ

لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ⑥

سورة التحريم مدني آهي ۽ هن ۾ ٻارهن
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

اي پيغمبر جنهن شيءِ کي الله تو لاءِ حلال ڪيو آهي، سا (تون پاڻ تي) چو ٿو حرام ڪرين؟ (پاڻ تي حرام ڪرڻ سبب) پنهنجن زالن جو راضيو گھرين ٿو ۽ الله بخشڻهار مھربان آهي (۱). بيشڪ الله اوهان لاءِ اوهان جي قسمن جو ڪولڻ (ڪفارت جي ڏيڻ سان) مقرر ڪيو آهي ۽ الله اوهان جو سائين آهي ۽ اهو ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۲). ۽ (ياد ڪر) جڏهن پيغمبر پنهنجن زالن مان ڪنهن هڪڙيءَ کي ڪا ڳالھ ڳجهي چئي، پوءِ جڏهن ان (ڳالھ) کي ان (بي بيءَ) پڌرو ڪيو ۽ الله پيغمبر کي ان (ڳجهي ڳالھ جي پڌري ڪرڻ) تي واقف ڪيو (تڏهن) پيغمبر ڪجهه اها (ڳالھ بي بيءَ کي) ڄاڻائي ۽ ڪجهه چوڻ کان منهن موڙيائين، پوءِ جڏهن ان (بي بيءَ) کي ڳجهي ڳالھ جي پڌري ڪرڻ کان واقف ڪيائين (تڏهن) ان (بيبيءَ) چيو ته اها توکي ڪنهن ڄاڻائي؟ (پيغمبر) فرمايو ته، مون کي (الله) ڄاڻندڙ، خبر رکندڙ خبر ڏني (۳). (اي پيغمبر جون زالون) جيڪڏهن اوهين ٻئي الله وٽ توبه ڪنديون (ته چڱو آهي) بيشڪ اوهان جون دليون ڏنگيون ٿي ويون آهن ۽ جيڪڏهن پيغمبر (جي ايڏائڻ) تي (اوهين) ٻئي گڏجي ڏاڍ ڪنديون ته بيشڪ الله سندس ڀرجهلو آهي ۽ جبرئيل ۽ سدريل مؤمن (۲)، ۽ هن کان پوءِ ملائڪ (۲) مددگار آهن (۴). جيڪڏهن پيغمبر اوهان کي طلاق ڏيندو ته اميد آهي ته سگهوئي سندس پالڻهار اوهان کان چڱيون زالون فرمان بردار مؤمنياڻيون نماز پڙهندڙيون توبه ڪندڙيون عبادت ڪرڻ واريون روزو رکندڙيون رتر ۽ ڪنڙاريون (بيون) ان کي عيوض ۾ ڏيندو (۵). اي ايمان وارو! پاڻ کي ۽ پنهنجن گهر جي ڀاتين کي انهيءَ باه کان بچايو، جنهنجو ٻارڻ ماڻهو ۽ پھڻ هوندا، جنهن (باه) تي بي رحم سخت ورتل وارا ملائڪ (مقرر) آهن، جيڪي (الله) کين فرمايو آهي، تنهن ۾ الله جي نافرمانِي نه ڪندا آهن ۽ جيڪي کين حڪم ڪيو آهي، سو ڪندا آهن (۶).

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَعْتَدُوا الْيَوْمَ إِنَّمَا جُزُونَ مَا كُنْتُمْ
تَعْمَلُونَ ④ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تَوْبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَصُوحًا
عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُكَفِّرَ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَيُدْخِلَكُمُ جَنَّاتٍ تَجْرِي
مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ يَوْمَ لَا يُخْزِي اللَّهُ النَّبِيَّ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ
نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَتْمِمْ لَنَا
نُورَنَا وَاعْفُرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ⑤ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ جَاهِدِ
الْكُفَّارَ وَالْمُنَافِقِينَ وَاغْلُظْ عَلَيْهِمْ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ
الْمَصِيرُ ⑥ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأَتٍ زَوْجٍ وَ
امْرَأَتٍ لَوْ طِ ⑦ كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ
فَخَانَتَهُمَا فَأَلَمَ يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ
مَعَ الدَّٰخِلِينَ ⑧ وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِلَّذِينَ آمَنُوا امْرَأَتٍ
فَرَعُونَ إِذْ قَالَتْ رَبِّ ابْنِ لِي عِنْدَكَ بَيْتًا فِي الْجَنَّةِ وَنَجِّنِي مِنْ
فَرَعُونَ وَعَمَلِهِ وَنَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ⑨ وَمَرْيَمَ
ابْنَتَ عِمْرَانَ الَّتِي أَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا فِيهِ مِنْ رُوحِنَا
وَصَدَقَتْ بِكَلِمَاتِ رَبِّهَا وَكُتِبَ لَهَا وَكَانَتْ مِنَ الْقَانِتِينَ ⑩

(ان ڏينهن چئبو ته) اي ڪافرؤ! اڄ بهانو (پيش) نه ڪريو، جيڪي ڪندا هيؤ رڳو تنهن جي اوهان کي سزا ڏجي ٿي (۷). اي ايمان وارؤ! الله وٽ توبه ڪريو، سڄي توبه. اوهان جي پالڻهار ۾ اميد آهي ته اوهان جون مڊايون اوهان کان مٽيندو ۽ اوهان کي (اهڙن) باغن ۾ داخل ڪندو جن جي هيٺان نهرون وهنديون آهن، جنهن ڏينهن الله پيغمبر کي ۽ جن ساڻس ايمان آندو آهي، تن کي خوار نه ڪندو، سندن (ايماني) نور سندن اڳيان ۽ سندن سڄن پاسن کان ڊوڙندو. چوندا (ته) اي اسان جا پالڻهار! اسان لاءِ اسان جو نور ڀريو ڪر ۽ اسان کي بخش، ڇو ته تون سڀ ڪنهن شيءِ تي وس وارو آهين (۸). اي پيغمبر! ڪافرن ۽ منافقن سان جهاد ڪر ۽ مٿن سختي ڪر ۽ سندن جاءِ دوزخ آهي ۽ اهو (تڪڙ جو) هنڌ بچڙو آهي (۹). الله نوح جي زال ۽ لوط جي زال جو هڪ مثال ڪافرن لاءِ بيان ڪري ٿو (آهي) اسان جي ٻن سڌريلن ٻانهن (جي نڪاح) هيٺ هيون، پوءِ انهن (ٻنهي چڻن) سان خيانت ڪيائون، پوءِ انهن (ٻنهي مڙسن انهن پنهنجي زالن) کان الله جو عذاب ڪجهه به نه تاريو ۽ (انهن کي) چئبو ته، باه ۾ گهڙندڙن سان گڏ گهڙو (۱۰). ۽ الله مؤمنن لاءِ فرعون جي زال جو هڪ مثال بيان ڪري ٿو، جڏهن چيائين ته اي منهنجا پالڻهار! پاڻ وٽ بهشت ۾ مون لاءِ ڪو گهر ٺاه ۽ فرعون ۽ سندس ڪم کان مون کي ڇڏا ۽ ظالمن جي ٽولي کان (پڻ) مون کي بچا ۽ (۱۱). ۽ (پڻ) مريم ڌيءُ عمران جي (جو مثال بيان ڪريون ٿا) جنهن پنهنجي اوگهڙ کي بچايو، پوءِ اُن (جي رحم) ۾ پنهنجو روح ڦوڪيوسون ۽ پنهنجي پالڻهار جي حڪمن ۽ سندس ڪتابن کي سچ چاتو هيائين ۽ فرمان بردارن مان هئي (۱۲).

سُورَةُ الْمَلِكِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
تَبْرَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمَلِكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ
قَدِيرٌ ٢ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ لِيَبْلُوَكُمْ أَيُّكُمْ أَحْسَنُ
عَمَلًا وَهُوَ الْعَزِيزُ الْغَفُورُ ٣ الَّذِي خَلَقَ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ طِبَاقًا
مَا تَرَى فِي خَلْقِ الرَّحْمَنِ مِنْ تَفَوُّتٍ فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ
تَرَى مِنْ فُطُورٍ ٤ ثُمَّ ارْجِعِ الْبَصَرَ كَرَّتَيْنِ يَنْقَلِبْ إِلَيْكَ
الْبَصَرُ خَاسِئًا وَهُوَ حَسِيرٌ ٥ وَلَقَدْ زَيَّنَّا السَّمَاءَ الدُّنْيَا
بِمَصَابِيحٍ وَجَعَلْنَا هَارِجُومًا لِلشَّيْطِينِ وَأَعْتَدْنَا لَهُمْ
عَذَابَ السَّعِيرِ ٦ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُرَبِّهِمْ عَذَابُ جَهَنَّمَ ٧
وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ٨ إِذَا الْقَوُافِحُ سَمِعُوا أَنَّهُمْ أُهْبِتُوا ٩
فَنُورُوا ١٠ تَكَادُ تَمَيَّزُ مِنَ الْغَيْظِ كُلَّمَا أَلْقَى فِيهَا فَوْجٌ سَأَلَهُمْ
خَزَنَتُهَا أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَذِيرٌ ١١ قَالُوا بَلَى قَدْ جَاءَنَا نَذِيرٌ فَكَذَّبْنَا
وَقُلْنَا مَا نَزَّلَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ ١٢ إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ كَبِيرٍ ١٣
وَقَالُوا لَوْ كُنَّا نَسْمَعُ أَوْ نَعْقِلُ مَا كُنَّا فِي أَصْحَابِ السَّعِيرِ ١٤

سورة ملك مكي آهي ۽ هن ۾ تيه
آيتون ۽ ٻه ركوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

أهو (الله) وڏيءَ برڪت وارو آهي، جنهن جي هٿ ۾ (ساري ملڪ جي) بادشاهي آهي ۽ اهو سڀڪنهن شيءِ تي وس وارو آهي (۱). (الله اهو آهي) جنهن موت ۽ حياتي پيدا ڪئي (انهي لاءِ) ته اوهان کي پرکي ته عمل جي ڪري تمام چڱو اوهان مان ڪير آهي؟ ۽ اهو غالب بخشهار آهي (۲). (الله اهو آهي) جنهن ستن آسمانن کي طبقا (طبقات) بڻايو (اي ڏسنڌ تون الله) باجھاري جي بڻاوت ۾ ڪو فرق نه ڏسندين، پوءِ ورائي (نظر ڪري) ڏس ته (ڪٿي) ڪا قوت ڏسين ٿو؟ (۳). پوءِ وري به نظر ڦيرائي به پيرا (ڏس) ته (ضرور تنهنجي) نظر تو ڏانهن جهڪي ٿي ٿڪجي موندئي (۴). ۽ بيشڪ دنيا جي آسمان کي (ستارن جي) ڏيڻ سان سينگارڻو اٿئون ۽ انهن کي شيطان جي چٽڻ لاءِ (هٿيار) بڻايوسون ۽ شيطانن لاءِ دوزخ جو عذاب تيار ڪيو اٿئون (۵). ۽ جن پنهنجي پالڻهار جو انڪار ڪيو تن لاءِ دوزخ جي سزا آهي ۽ اها (رهڻ جي) جاءِ بچڙي آهي (۶). جڏهن کين دوزخ ۾ اچليو ويندو (تڏهن) ان جون (گڏه جهڙيون) هيٺيون ٻڌندا ۽ اهو پيو اڀامندو (۷). جو ڪاوڙ کان (جڻ ته) اجهو ٿو ڦٽي! جنهن مهل ڪنهن ٽوليءَ کي ان ۾ پيو وجهيو (تنهن مهل) دوزخ جا داروڻا انهن کان پڇندا ته اوهان وٽ ڪو ڊيڄاريندڙ (پيغمبر) نه آيو هو ڇا؟ (۸). چوندا هاڻو! بيشڪ اسان وٽ ڊيڄاريندڙ آيو هو، پر (ان کي) ڪوڙو ڄاتوسون ۽ چيوسون ته الله ڪا (ب) شيءِ نه لائي آهي، بس اوهين ته وڏيءَ گمراهيءَ ۾ (پيل) آهيو (۹). ۽ چوندا ته جيڪڏهن اسين بتون ها يا سمجهون ها ته دوزخين (جي ٽوليءَ) ۾ (ڪڏهن داخل) نه ٿيون ها (۱۰).

فَاعْتَرَفُوا بِذَنبِهِمْ فَسُحْقًا لِأَصْحَابِ السَّعِيرِ ۝۱۱ إِنَّ الَّذِينَ
يَخْشَوْنَ رَبَّهُم بِالْغَيْبِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ ۝۱۲ وَأَسْرُوا
قَوْلَكُمْ أَوِ اجْهَرُوا بِهِ إِنَّهُ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ ۝۱۳ أَلَا يَعْلَمُ
مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ۝۱۴ هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ
الْأَرْضَ ذُلُولًا فَامْشُوا فِي مَنَاكِبِهَا وَكُلُوا مِنْ رِزْقِهِ وَإِلَيْهِ
النُّشُورُ ۝۱۵ أَمْ أَنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ
الْأَرْضَ فَإِذَا هِيَ تَمُورٌ ۝۱۶ أَمْ أَنْتُمْ مَنْ فِي السَّمَاءِ أَنْ
يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا فَسَتَعْلَمُونَ كَيْفَ نَذِيرٌ ۝۱۷ وَلَقَدْ
كَذَّبَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَكَيْفَ كَانَ نَذِيرٌ ۝۱۸ أَوَلَمْ يَرَوْا
إِلَى الطَّيْرِ فَوْقَهُمْ صَفْتٍ وَيَقْبِضْنَ مَا يُبْسِكُهُنَّ إِلَّا الرَّحْمَنُ ۝۱۹
إِنَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ بَصِيرٌ ۝۲۰ أَمْ مَنْ هَذَا الَّذِي هُوَ جُنْدٌ لَكُمْ
يَنْصَرُّكُمْ مِنْ دُونِ الرَّحْمَنِ ۝۲۱ إِنَّ الْكُفْرَانَ الْوَافِي غُرُورٌ ۝۲۲
أَمْ مَنْ هَذَا الَّذِي يَرْمِيكُمْ إِنْ أَمْسَكَ رِزْقَهُ بَلْ لَجُّوا
فِي عُتُوٍّ وَنُفُورٍ ۝۲۳ أَمْ مَنْ يَمْشِي مُكِبًّا عَلَى وَجْهِهِ
أَهْدَى أَمْ مَنْ يَمْشِي سَوِيًّا عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ۝۲۴

پوءِ پنهنجو ڏوه (پاڻ) مڃيندا، پوءِ دوزخين تي لعنت هجي شال! (١١).
 بيشڪ جيڪي پنهنجي پالڻهار کان پريٽ ڊڄندا آهن، تن لاءِ بخشش ۽ وڏو
 اجر آهي (١٢). ۽ پنهنجي ڳالهه ڳجهي ڳالهايو يا اها پڌري چئو. ته بيشڪ
 الله سينن جو ڳجهه ڄاڻندڙ آهي (١٣). جنهن پيدا ڪيو سو ڪيئن نه
 ڄاڻندو؟ ۽ اهو باريڪ بين خبر رکندڙ آهي (١٤). (الله) اهو آهي جنهن
 زمين کي اوهان جي تابع ڪيو ته ان جي رستن ۾ گهمو ۽ الله جي رزق مان
 کائو. ۽ (جيئرو ٿي) ڏانهس کڙو ٿيڻو آهي (١٥). (اوهين) انهيءَ (الله) کان
 بي پوا ٿيا اهو چا؟ جو آسمان ۾ آهي ته متان اوهان کي زمين ۾ ڳهائي
 ڇڏي، پوءِ اُتي جو اُتي زمين ڏڏي (١٦). (اوهين) هن (ڳالهه) کان بي پوا
 ٿيا اهو چا ته جيڪو (الله) آسمان ۾ آهي سو متان اوهان تي پهڻ وسائيندڙ
 واءُ موڪلي، پوءِ (سگهو) ڄاڻندو ته منهنجو ڊيچارڻ ڪيئن آهي؟ (١٧). ۽
 بيشڪ جيڪي انهن کان اڳ هيا تن (به) ڪوڙ ڀانيو، پوءِ منهنجي سزا
 ڪهڙيءَ طرح هئي (١٨). پنهنجي مٿاهون پکين ڏانهن نه ڏٺو اٿن چا؟ جي
 ڪنپڙا تيون تيزي هلندا آهن ۽ (ڪڏهن ڪڏهن) بند ڪندا آهن، انهن کي
 باجهاري (الله) کان سواءِ (ٻيو) ڪو به جهلي نه رکندو آهي، ڇو ته اهو
 سڀڪنهن شيءِ کي ڏسندڙ آهي (١٩). اهو اوهان جو لشڪر ڪهڙو آهي،
 جو اوهان کي باجهاري (الله) کان سواءِ مدد ڏئي؟ ڪافر رڳو ڀولي ۾
 (پيل) آهن (٢٠). (پلا) اهو ڪير آهي جو جيڪڏهن الله پنهنجو رزق
 جهلي ته اهو اوهان کي روزي ڏئي؟ (ڪافر) سرڪشي ۽ (حق کان) نفرت
 ۾ اڙجي پيا آهن (٢١). پلا جيڪو پنهنجي منهن ڀر اوندو ڪريل هلندو
 هجي، سو وڌيڪ سڌي رستي وارو آهي يا اهو جو سڌو سنئون سڌيءَ
 وات تي هلندو هجي؟ (٢٢).

قُلْ هُوَ الَّذِي أَنْشَأَكُمْ وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ وَ
 الْأَفْئِدَةَ قَلِيلًا مَّا تَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾ قُلْ هُوَ الَّذِي ذَرَأَكُمْ فِي
 الْأَرْضِ وَإِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٣٨﴾ وَيَقُولُونَ مَتَى هَذَا الْوَعْدُ
 إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٣٩﴾ قُلْ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا
 نَذِيرٌ مُّبِينٌ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّ آرَأَوْهُ زُلْفَةً سَيِّئَتْ وُجُوهُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدَّعُونَ ﴿٤١﴾ قُلْ أَرَأَيْتُمْ
 إِن أَهْلَكَنِي اللَّهُ وَمَنْ مَعِيَ أَوْ رَحِمَنَا فَمَنْ يُجِيرُ الْكَافِرِينَ
 مِنْ عَذَابِ أَلِيمٍ ﴿٤٢﴾ قُلْ هُوَ الرَّحْمَنُ الْمُتَّابُ وَعَلَيْهِ
 تَوَكَّلْنَا فَسْتَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٤٣﴾ قُلْ
 أَرَأَيْتُمْ إِن أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَّعِينٍ ﴿٤٤﴾

سُورَةُ الْقَلَمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ ﴿١﴾ مَا أَنْتَ بِنِعْمَةِ رَبِّكَ
 بِمَجْنُونٍ ﴿٢﴾ وَإِنَّ لَكَ لَأَجْرًا غَيْرَ مَمْنُونٍ ﴿٣﴾ وَإِنَّكَ
 لَعَلَى خَلْقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾ فَسْتَبْصِرُ وَيُبْصِرُونَ ﴿٥﴾ بِأَيْتُمُ الْمَفْتُونِ ﴿٦﴾

چؤ تہ، (الله) اهو آهي جنهن اوهان کي پيدا ڪيو ۽ اوهان جا ڪن ۽ اڪيون ۽ دليون بڻايون (اوهين) تورزو احسان مڃيندا آهيو (۲۳). چؤ تہ، (الله) اهو آهي جنهن اوهان کي زمين ۾ پکيڙيو ۽ (اوهين) ڏانهس گڏ ڪيا ويندو (۲۴). ۽ (ڪافر) چوندا آهن تہ اهو انجاء ڪڏهن (پورو) ٿيندو، جيڪڏهن سچا آهيو (تہ ڏسيو) (۲۵). (اي پيغمبر کين) چؤ تہ، (اها) خبر رڳو الله وٽ آهي ۽ آءُ رڳو پڌرو ديچاريندڙ آهيان (۲۶). ۽ جنهن مهل ان (انجاء) کي ويجهو ٿيل ڏسندا (تنهن مهل) ڪافرن جا منهن ڪاراتجي ويندا ۽ چڻن تہ جنهن کي طلبيندا هيؤ سو هيءُ آهي (۲۷). (اي پيغمبر! کين) چؤ تہ، ڏٺو اٿو ڇا تہ جيڪڏهن مون کي ۽ جيڪي مون سان ساڻ آهن، تن کي الله هلاڪ ڪري يا الله اسان تي باجه ڪري تہ (هر صورت ۾) ڪافرن کي ڏکائيندڙ عذاب کان ڪير ڇڏائيندو؟ (۲۸). (اي پيغمبر! کين) چؤ تہ، اهو باجهارو آهي، ان تي ايمان آندو سون ۽ مٿس ڀروسو ڪيو سون، پوءِ سگهوئي ڄاڻندو تہ پڌريءَ گمراهيءَ ۾ ڪير آهي (۲۹). (اي پيغمبر! کين) چؤ تہ، ڏٺو اٿو ڇا تہ جيڪڏهن اوهان جو پاڻي هيٺ پيهي وڃي تہ اوهان وٽ وهندڙ (سئو) پاڻي ڪير آڻيندو؟ (۳۰).

سورة قلم مڪي آهي ۽ هن ۾ باونجاهه
آيتون ۽ ٻه رکوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

ن (عزت واري) قلم جو قسم آهي ۽ ان جو به جيڪي (ملائڪ) لکندا آهن (۱). تہ (اي پيغمبر) تون پنهنجي پالڻهار جي فضل سان ڪو چريو نه آهين (۲). ۽ بيشڪ تو لاءِ اڻ کٽ ثواب آهي (۳). ۽ بيشڪ تون وڏي (بلند) اخلاق تي آهين (۴). پوءِ (تون به) سگهوئي ڏسندين ۽ اهي (ڪافر به) ڏسندا (۵). تہ اوهان مان ڪير چريو آهي؟ (۶).

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ
 بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٤﴾ فَلَا تَطِعِ الْمُكَذِّبِينَ ﴿٥﴾ وَذُو الْوَتْدِ هُنَّ
 فَيْدُ هُنُونَ ﴿٦﴾ وَلَا تَطِعْ كُلَّ حَلَّافٍ مَّهِينٍ ﴿٧﴾ هَمَّازٌ مَشَاءٌ
 بِنِسْبَةٍ ﴿٨﴾ مَتَاءٌ لِلْخَيْرِ مُعْتَدٍ أَيْتِيمٍ ﴿٩﴾ عَتَلٌ أَيْ بَعْدَ ذَلِكَ زَنِيمٍ ﴿١٠﴾
 أَنْ كَانَ ذَا مَالٍ وَبَنِينَ ﴿١١﴾ إِذَا اتَّكَلَى عَلَيْهِ الْإِيتْنَا قَالَ
 أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢﴾ سَنَسِمُهُ عَلَى الْخُرطومِ ﴿١٣﴾ إِنَّا بَلَوْنَهُمْ كَمَا
 بَلَوْنَا أَصْحَابَ الْجَنَّةِ إِذْ أَقْسَمُوا لَيَصْرِمُنَّهَا مُصْبِحِينَ ﴿١٤﴾ وَلَا
 يَسْتَتِنُونَ ﴿١٥﴾ فَطَافَ عَلَيْهَا طَائِفٌ مِّنْ رَبِّكَ وَهُمْ نَائِمُونَ ﴿١٦﴾
 فَأَصْبَحَتْ كَالصَّرِيمِ ﴿١٧﴾ فَتَنَادُوا مُصْبِحِينَ ﴿١٨﴾ أَنْ ائْتُوا عَلَيَّ
 حَرْشِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩﴾ فَأَنْطَلَقُوا وَهُمْ يَتَخَفَتُونَ ﴿٢٠﴾
 أَنْ لَّا يَدْخُلَنَهَا الْيَوْمَ عَلَيْكُمْ مَسْكِينٌ ﴿٢١﴾ وَعَدُوا عَلَى حَرْدٍ
 قَدِيرِينَ ﴿٢٢﴾ فَلَمَّارًا وَهَاقًا لَّوَّا إِنَّا لَصَّالِتُونَ ﴿٢٣﴾ بَلْ نَحْنُ
 مَحْرُومُونَ ﴿٢٤﴾ قَالَ أَوْسَطُهُمْ أَلَمْ أَقُلْ لَكُمْ لَوْ لَا تَسْبَحُونَ ﴿٢٥﴾
 قَالُوا سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٦﴾ فَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى
 بَعْضٍ يَتَلَوا وَمُونَ ﴿٢٧﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا إِنَّا كُنَّا طَٰغِينَ ﴿٢٨﴾

بیشڪ تنهنجو پالڻهار ئي انهيءَ کي تمام چڱي طرح ڄاڻندڙ آهي، جيڪو سندس واٽ کان گمراه ٿيو ۽ اهو (ئي) سٺيءَ واٽ ويندڙ کي به تمام چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي (۷). تنهن ڪري (تون) ڪوڙ پائيندڙن جو چيو نه مڃ (۸). (اهي) گهرندا آهن ته جيڪڏهن (تون ساڻن ڪنهن طرح) نرمي ڪرين ته اهي به (توسان) نرمي ڪن (۹). ۽ تون سڀڪنهن وڏي قسميءَ خوار (ذليل) جو چيو نه مڃ (۱۰). (جو) طعنا هڻندڙ، چغلي ڪڍي هلندڙ (۱۱). خير کان جهليندڙ، حد کان لنگهيل، وڏو ڏوهي (۱۲). بد عادتو ان (سڀني) کان پوءِ حرامي (به) هجي (۱۳). انهيءَ ڪري جو مال ۽ اولاد وارو آهي (۱۴). جڏهن وٽس اسان جون آيتون پڙهجن (تڏهن) چوي ته اڳين جون آڪائيون آهن (۱۵). سگهوئي کيس سونڍ (نڪ) تي ڏنپ ڏينداسين (۱۶). بیشڪ اسان هنن کي (اهڙيءَ طرح) آزمايو، جهڙيءَ طرح باغ وارن کي آزمايو هيوسون، جڏهن قسم ڪنڻاٿون ته سوڀرو (ئي) ان (پوک) کي ضرور لٽندا (سين) (۱۷). ۽ انشاءَ الله نه چيائون (۱۸). پوءِ تنهنجي پالڻهار (جي پيار) کان ان (باغ واري پوک) تي هڪ اهڙي بلا پلتي ۽ آهي (اڃا) سمهيل ئي هئا (۱۹). جو (اها) ناڙ وانگر ٿي پئي (۲۰). پوءِ سوڀرو هڪ ٻئي کي سڏڻ لڳا (۲۱). ته جيڪڏهن اوهين لاڀاري ڪرڻ وارا آهيو ته پنهنجيءَ پوک تي سوڀرو هلو (۲۲). پوءِ (اهي) هليا ۽ هڪ ٻئي کي هوريان چوڻ لڳا (۲۳). ته (جيئن) هن (پوک) ۾ اڄ اوهان وٽ ڪو مسڪين اندر اچي نه سگهي (۲۴). ۽ (پنهنجي گمان ۾) بخل (جي نيت) تي سگهه ٿي سوڀرو پهتا (۲۵). پوءِ جنهن مهل ان (پوک) کي ڏٺائون (تنهن مهل) چيائون ته بیشڪ اسين (رستو) پليل آهيون (۲۶). (نه نه!) بلڪ اسين بي نصيب (ٿيل) آهيون (۲۷). سندن (چڱي) (مڙس) چيو ته اوهان کي نه چيو هوم ڇا ته الله جي پاڪائي چو نه ٿا بيان ڪريو؟ (۲۸). چيائون ته (اسين) پنهنجي پالڻهار جي پاڪائي بيان ٿا ڪريون، بیشڪ اسين (انهيءَ نيت ڪري) ظالم هئاسون (۲۹). پوءِ هڪ ٻئي کي ملامت ڪندڙ ٿي هڪٻئي ٻين ڏانهن منهن ڪيو (۳۰). چوڻ لڳا ته اسان لاءِ ويل هجي (شال)! بیشڪ اسين حد کان لنگهيل هئاسون (۳۱).

عسى ربنا أن يُبدلنا خيراً منها آتانا إلى ربنا رغبون ﴿٣٢﴾
 كذلك العذابُ ولعذابُ الآخرة أكبرُ لو كانوا
 يعلمون ﴿٣٣﴾ إن للمتقين عند ربهم جناتُ التَّعِيمِ ﴿٣٤﴾
 أفجعلُ المسلمينَ كالمُجرمينَ ۗ مالكم كيف تحكمون ﴿٣٥﴾
 أم لكم كتابٌ فيه تدرسون ﴿٣٦﴾ إن لكم فيه لِمَا تَخَيَّرُونَ ﴿٣٧﴾
 أم لكم إيمانٌ علينا بالغَةَ إلى يومِ القيمةِ ۗ إن لكم
 لِمَا تَحْكُمُونَ ﴿٣٨﴾ سألهم أيُّهم بذلك زعيمٌ ﴿٣٩﴾ أم لهم شركاءٌ
 فليأتوا بِشركائِهِمْ ۗ إن كانوا صدِيقِينَ ﴿٤٠﴾ يومَ يُكشَفُ
 عَنْ سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ إِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٤١﴾
 خَاشِعَةً أَبْصَارُهُمْ تَرْهُقُهُمْ ذُلَّةٌ وَقَدْ كَانُوا يُدْعَوْنَ
 إِلَى السُّجُودِ وَهُمْ سَلِيمُونَ ﴿٤٢﴾ فذَرْنِي وَمَنْ يُكذِّبُ بِهَذَا
 الْحَدِيثِ ۖ سَنَسْتَدْرِجُهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾ وَأُمْلِي
 لَهُمْ ۗ إِنَّ كَيْدِي مَتِينٌ ﴿٤٤﴾ أم سألهم أَجْرًا فَهُمْ مِنْ مَغْرَمٍ
 مُثْقَلُونَ ﴿٤٥﴾ أم عندَهُمُ الْغَيْبُ فَهُمْ يَكْتُمُونَ ﴿٤٦﴾ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ
 رَبِّكَ وَلَا تَكُنْ كَصَاحِبِ الْحُوتِ إِذْ نَادَى وَهُوَ مَكْظُومٌ ﴿٤٧﴾

مَن اسان جو پالڻهار اسانکي هن کان (وڌيڪ) ڀلو (ٻيو باغ) بدلو ڏئي،
 بيشڪ اسين پنهنجي پالڻهار ڏانهن اميد رکندڙ آهيون (۳۲). ائين ئي آفت
 (پوڻي) آهي ۽ بيشڪ آخرت جو عذاب تمام وڏو آهي، جيڪڏهن ڄاڻن
 ها (تہ ائين ڪڏهن نہ ڪن ها) (۳۳). بيشڪ پرهيزگارن لاءِ سندن پالڻهار
 وٽ نعمت جا باغ آهن (۳۴). مسلمانن کي گنهگارن جهڙو ڪنداسون
 ڇا؟ (۳۵). اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي، ڪهڙو ٺهراءُ ٿا ڪريو؟ (۳۶).
 اوهان وٽ ڪو ڪتاب آهي ڇا جنهن ۾ (هيءُ ڳالھ) پڙهندا
 آهيو؟ (۳۷). تہ بيشڪ جيڪي اوهين پسند ڪندا آهيو سو آخرت ۾
 اوهان لاءِ هوندو (۳۸). اوهان جا اسان جي ذمي (هن ڳالھ جا) ڪي پڪا
 انجام ٿيل آهن ڇا؟ جو اهي قيامت تائين هلندا تہ بيشڪ جيڪو حڪم
 ڪندؤ سو ئي اوهان کي ملندو (۳۹). (اي پيغمبر) مشرڪن کان پڇ تہ
 انهن مان ڪير هن (ڳالھ) جو ذميوار آهي؟ (۴۰). انهن (مشرڪن) جا
 ڪي شريڪ آهن ڇا؟ جيڪڏهن سچا آهن تہ ڀل پنهنجن شريڪن کي
 (مدد لاءِ) آڻين (۴۱). جنهن ڏينهن (قيامت ۾) پنيءَ جي تجلي ٿيندي ۽
 انهن کي سجدي ڏانهن سڏيو پوءِ (سجدو) ڏيئي نہ سگهندا (۴۲). انهن
 جون اکيون جهڪيون هونديون (۽) کين خواري وٺي ويندي ۽ بيشڪ
 انهن کي (دنيا ۾) سجدي ڏانهن سڏيو هو، حالانڪ اهي چڱا ڀلا (ٻر)
 هيا (۴۳). پوءِ (اي پيغمبر!) مون کي ۽ انهيءَ کي جو هن (قرآن جي) ڳالھ
 کي ڪوڙ پائيندو آهي ڇڏي ڏي (اسين) انهن کي درجي بدرجي (اُتان
 دوزخ ۾) ڇڪينداسون، جتان اهي نہ ڄاڻندا آهن (۴۴). ۽ انهن کي
 مهلت ڏيان ٿو، ڇو تہ منهنجي رٿ پڪي آهي (۴۵). (تون) انهن کان ڪو
 اجورو گهرندو آهين ڇا؟ جنهن ڪري (انهيءَ) چٽيءَ کان ڳوري بار
 آهن (۴۶). (يا) انهن وٽ ڪو ڳجه (جو علم) آهي ڇا، جو اهي لکندا
 آهن؟ (۴۷). پوءِ (تون) پنهنجي پالڻهار جي حڪم (اچڻ) تائين صبر ڪر
 ۽ مڇيءَ واري (يونس) وانگر نہ هج، جڏهن دانهن ڪيائين ۽ اهو ڏک ۾
 ڀرجي ويو هو (۴۸).

لَوْلَا أَنْ تَدْرَكَهُ نِعْمَةٌ مِّن رَّبِّهِ لُنِيدَ بِالْعُرَاءِ وَهُوَ ذَا مَوْمٍ ٤٩
 فَاجْتَبَاهُ رَبُّهُ فَجَعَلَهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ٥٠ وَإِنْ يَكَادُ الَّذِينَ
 كَفَرُوا الْيَرْقُونَكَ بِأَبْصَارِهِمْ لَمَّا سَبَعُوا الذِّكْرَ وَيَقُولُونَ إِنَّهُ
 لَمَجْنُونٌ ٥١ وَمَا هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ ٥٢

سُورَةُ الْحَاقَّةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 الْحَاقَّةُ ١ مَا الْحَاقَّةُ ٢ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْحَاقَّةُ ٣
 كَذَّبَتْ ثَمُودُ وَعَادٌ بِالْقَارِعَةِ ٤ فَأَمَّا ثَمُودُ فَأَهْلِكُوا
 بِالطَّاغِيَةِ ٥ وَأَمَّا عَادٌ فَأَهْلِكُوا بِرِيحٍ صَرْصَرٍ عَاتِيَةٍ ٦
 سَخَّرَهَا عَلَيْهِمْ سَبْعَ لَيَالٍ وَثَمِينَةَ أَيَّامٍ لُّحُومًا ٧
 فَتَرَى الْقَوْمَ فِيهَا صَرْعَى ٨ كَأَنَّهُمْ أُعْجَازُ نَخْلٍ خَاوِيَةٍ ٩
 فَهَلْ تَرَى لَهُمْ مِّنْ بَاقِيَةٍ ١٠ وَجَاءَ فِرْعَوْنُ وَمَنْ قَبْلَهُ
 وَالْمُوتَفِكِتُ بِالْخَاطِئَةِ ١١ فَعَصَوْا رَسُولَ رَبِّهِمْ
 فَأَخَذَهُمُ أَخْذَةً رَّابِيَةً ١٢ إِنَّا لَنَّا طَغَا الْمَاءَ حَمَلْنَاكُمْ
 فِي الْجَارِيَةِ ١٣ لِنَجْعَلَهَا لَكُمْ تَذْكَرَةً وَتَعْيَهَا أَذْنًا ١٤ وَأَعْيَاهُ ١٥

(تڏهن) جيڪڏهن کيس سندس پالڻهار جي طرفان رحمت نه پهچي ها ته ضرور رڃ ۾ اڇليو وڃي ها ۽ اهو بچڙي حال هجي ها (۴۹). پوءِ سندس پالڻهار کيس نوازيو ۽ صالحن مان ڪيائينس (۵۰). ۽ بيشڪ ڪافر جڏهن قرآن ٻڌندا آهن (تڏهن) توکي پنهنجن (تڪين) اکين سان ٿيڙڻ تي هوندا آهن ۽ چوندا آهن ته بيشڪ هيءُ (پيغمبر) چريو آهي (۵۱). ۽ (حقيقت ۾) هيءُ (قرآن) ته جهانن لاءِ نصيحت آهي (۵۲).

سورة الحاقة مڪي آهي ۽ هن ۾ پاوڻجاه آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

قيامت (۱). ڇا آهي (اها) قيامت؟ (۲). ۽ ڪهڙي شيءِ توکي ڄاڻايو ته قيامت ڇا آهي (۳). ثمود ۽ عاد (قوم) قيامت کي ڪوڙ ڄاتو (۴). پر پوءِ ثمود (قوم) سي ته هڪ سخت رڙ سان ناس ڪيا ويا (۵). ۽ باقي (قوم) عاد! سي هڪ بيحد ٿڌي تيز واءِ سان ناس ڪيا ويا (۶). (الله) اُن (واءِ) کي ست راتيون ۽ اٺ ڏينهن لڳو لڳ مٿن کڙو ڪيو، پوءِ (اي ڏسندڙ! اُن) قوم کي اُن (زمين) ۾ پيل ڏنيءَ تي چڻ ته اهي ڪريل ڪجيءَ جا (پتا) ٿر آهن (۷). پوءِ انهن کي ڪجهه بچيل ڏسين ٿو ڇا؟ (۸). ۽ فرعون ۽ جيڪي ان کان اڳ هئا ۽ ناس ڪيل شهرن وارا (ب) گناه (جا ڪم) ڪري آيا (۹). ۽ پنهنجي پالڻهار جي نافرمانن ڪيائون، تنهن ڪري (الله) وڏيءَ پڪڙ سان کين پڪڙيو (۱۰). بيشڪ جڏهن پاڻي حد کان لنگهي ويو (تڏهن) اسان اوهان کي هلندڙ بيٺيءَ ۾ چاڙهيو (۱۱). هن ڪري ته ان (ڳالهه) کي اوهان لاءِ يادگيري ڪريون ۽ ان کي ڪو ياد رکڻ وارو ڪن ياد رکي (۱۲).

پوءِ جڏهن صور ۾ هڪڙي ڦوڪ ڦوڪي (۱۳). ۽ زمين ۽ جبل (پنهنجيءَ جاءِ تان) کنيا ويندا، پوءِ هڪ ڀيرو انهن کي ڪٽي سنهو ڪيو ويندو (۱۴). پوءِ ان ڏينهن قيامت قائم ٿيندي (۱۵). ۽ آسمان ڦاٽندو، پوءِ اهو ان ڏينهن ڪمزور ٿيل هوندو (۱۶). ۽ ملائڪ آسمان جي ڪنارن تي هوندا ۽ تنهنجي پالڻهار جو تخت ان ڏينهن ان ملائڪ پنهنجي مٿان کڻندا (۱۷). ان ڏينهن اوهان کي (الله جي) آڏو ڪبو اوهان (جي حال) جي ڪا ڳجهي ڳالهه لکي نه رهندي (۱۸). پوءِ جنهن کي سندس اعمالنامو سندس سڄي هٿ ۾ ڏنو ويو سو چونڊو ته وٺو منهنجو اعمال نامو پڙهو (۱۹). بيشڪ مون يقين رکيو هو ته آءٌ پنهنجي حساب کي پهچندس (۲۰). پوءِ اهو ڀلي زندگي ۾ هوندو (۲۱). مٿاهين بهشت ۾ (۲۲). جنهنجا ميوا (پهچڻ کي) ويجهه هوندا (۲۳). (چئنن ته) ڏوڪري ڪاٺو ۽ پيٽو، انهيءَ سبب ڪري جو گذريل ڏينهن ۾ (نيڪ عمل) اڳي موڪليو هيو (۲۴). ۽ جنهن کي سندس اعمالنامو سندس ڪپي هٿ ۾ ڏنو ويو سو چونڊو هاءِ ارمان! جيڪر منهنجو اعمالنامو مون کي نه ملي ها (۲۵). هاءِ ارمان جيڪر) نه ڄاڻان ها ته منهنجو حساب ڇا آهي؟ (۲۶). هاءِ ارمان جيڪر موت نبيريندڙ هجي ها! (۲۷). منهنجي مال مون کي (ڪو) فائدو نه ڏنو! (۲۸). مون کان منهنجي بادشاهي ڇت ٿي! (۲۹). (ملائڪن کي چئبو ته اي ملائڪو) پڪڙيوس پوءِ ڳجهيءَ ۾ ڳٽ ٻڌوس (۳۰). وري دوزخ ۾ وجهوس (۳۱). وري اهڙي زنجير ۾ قابو ڪريوس جنهن جي ڊيگهه ستر گز هجي (۳۲). چو ته اهو (ماڻهو) الله کي نه مڃيندو هو، جو (سڀ کان) وڏو آهي (۳۳). ۽ نڪي (ماڻهن کي) مسڪين جي ڪارائت تي تاڪيد ڪندو هو (۳۴).

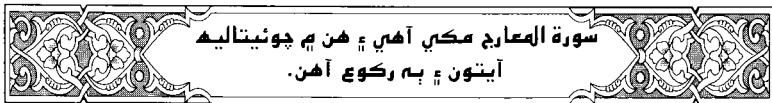

فَلَيْسَ لَهُ الْيَوْمَ هَاهُنَا حَمِيمٌ^{٣٥} وَلَا طَعَامٌ إِلَّا مِنْ
 غَسِيلِينَ^{٣٦} لَا يَأْكُلُهُ إِلَّا الْخَاطِئُونَ^{٣٧} فَلَا أُقْسِمُ بِمَا
 تُبْصِرُونَ^{٣٨} وَمَا لَا تُبْصِرُونَ^{٣٩} إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ
 كَرِيمٍ^{٤٠} وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَاعِرٍ قَلِيلًا مَّا تُوْمِنُونَ^{٤١}
 وَلَا بِقَوْلِ كَاهِنٍ قَلِيلًا مَّا تَذْكَرُونَ^{٤٢} تَنْزِيلٌ مِنْ
 رَبِّ الْعَالَمِينَ^{٤٣} وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ^{٤٤}
 لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ^{٤٥} ثُمَّ لَقَطَعْنَا مِنْهُ الْوَتِينَ^{٤٦} فَمَا
 مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ عَنْهُ حَاجِزِينَ^{٤٧} وَإِنَّهُ لَتَذْكُرَةٌ لِلْمُتَّقِينَ^{٤٨}
 وَإِنَّا لَنَعْلَمُ أَنَّ مِنْكُمْ مُكَذِّبِينَ^{٤٩} وَإِنَّهُ لَحَسْرَةٌ عَلَى الْكَافِرِينَ^{٥٠}
 وَإِنَّهُ لَحَقُّ الْيَقِينِ^{٥١} فَسَبِّحْ بِاسْمِ رَبِّكَ الْعَظِيمِ^{٥٢}

سُورَةُ الْمَعَارِجِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 سَأَلَ سَائِلٌ بِعَذَابٍ وَاقِعٍ^١ لِلْكَافِرِينَ لَيْسَ
 لَهُ دَافِعٌ^٢ مِنَ اللَّهِ ذِي الْمَعَارِجِ^٣ تَعْرُجُ الْمَلَائِكَةُ وَ
 الرُّوحُ إِلَيْهِ فِي يَوْمٍ كَانَ مِقْدَارُهُ خَمْسِينَ أَلْفَ سَنَةٍ^٤

تنهن ڪري ان جو اڃ هت ڪو دوست ڪونهي (۳۵). ۽ نڪي ان جو
 ڦٽن جي روڳ کان سواءِ (بيو) ڪو کاڌو آهي (۳۶). (جو) ڏوهارين کان
 سواءِ (بيو) ڪو ان کي نه کائيندو (۳۷). پوءِ جيڪي ڏسو ٿا، تنهن جو
 قسم کٽان ٿو (۳۸). ۽ جيڪي نه ٿا ڏسو تنهن جو (به) (۳۹). ته بيشڪ
 هيءُ (قرآن) هڪ سڳوري قاصد جو سنيهو آهي (۴۰). ۽ اهو ڪنهن شاعر
 جو ڪلام نه آهي، (اوهين) گهٽ يقين ٿا رکو (۴۱). ۽ نڪي ڪنهن
 (اڳڪٿي ڪندڙ) پويي جو ڪلام آهي، گهٽ نصيحت وٺو ٿا (۴۲).
 (هيءُ) جهانن جي پالڻهار کان نازل ٿيل آهي (۴۳). ۽ جيڪڏهن (پيغمبر)
 اسان تي ڪي ڳالهيون (پاڻ) گهڙي ها (۴۴). ته ضرور سڄي هت کان
 کيس پڪڙيون ها (۴۵). وري سندس دل جي رڳ وڍي چڙيون ها (۴۶).
 پوءِ اوهان مان ڪو هڪڙو (اسان جي عذاب کي) کائس جهلڻ وارو نه
 آهي (۴۷). ۽ بيشڪ هيءُ (قرآن) پرهيزگارن لاءِ نصيحت آهي (۴۸). ۽
 بيشڪ اسين ڄاڻون ٿا ته ڪي اوهان مان ڪوڙ پائيندڙ آهن (۴۹). ۽
 بيشڪ هيءُ (قرآن) ڪافرن لاءِ ارمان (جو سبب) آهي (۵۰). ۽ بيشڪ
 هيءُ (قرآن) پورو سچو آهي (۵۱). تنهنڪري (تون) پنهنجي (سڀ کان)
 وڏي پالڻهار جي نالي کي پاڪائيءَ سان ياد ڪر (۵۲).

الله باجهاري جي نالي سان (شروع)

هڪ سوال ڪندڙ پوندڙ عذاب جو سوال ڪيو (۱). ڪافرن تي جنهن کي
 ڪو هٽائڻ وارو نه آهي (۲). جو وڏن مرتبن (ڏيڻ) واري الله جي طرف کان
 (پوندڙ) آهي (۳). جنهن ڏينهن جي ڊيگهه پنجاه هزار ورهه آهي، تنهن ۾
 ملائڪ ۽ جبرئيل الله ڏانهن (ڪافرن تي عذاب لاهڻ لاءِ) چڙهندا (۴).

فَاصْبِرْ صَبْرًا جَمِيلًا ٥ إِنَّهُمْ يَرَوْنَهُ بَعِيدًا ٦ وَتَرَاهُ
قَرِيبًا ٧ يَوْمَ تَكُونُ السَّمَاءُ كَالْهَيْلِ ٨ وَتَكُونُ الْجِبَالُ
كَالْعِهْنِ ٩ وَلَا يَسْأَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا ١٠ يُبْصَرُونَ نَهُمْ يَوْمَ
الْمُجْرِمِ لَوْ يَفْتَدِي مِنْ عَذَابٍ يَوْمِئِذٍ ابْنِيهِ ١١ وَ
صَاحِبَتِهِ وَأَخِيهِ ١٢ وَفَصِيلَتِهِ الَّتِي تُؤَيِّسُ ١٣ وَمَنْ فِي
الْأَرْضِ جَمِيعًا لَأَنْتُمْ يُحْيِيهِ ١٤ كَلَّا إِنَّهَا لَأَطْلَى ١٥ نَرَّاعَةً
لِلشَّوْىِ ١٦ تَدْعُوا مَنْ أَدْبَرَ وَتَوَلَّى ١٧ وَجَمَعَ فَأَوْعَى ١٨ إِنَّ
الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ١٩ إِذْ أَمْسَهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ٢٠ وَإِذَا مَسَّهُ
الْخَيْرُ مَنُوعًا ٢١ إِلَّا الْمُسْلِمِينَ ٢٢ الَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ
دَائِمُونَ ٢٣ وَالَّذِينَ فِي أَمْوَالِهِمْ حَقٌّ مَعْلُومٌ ٢٤ لِمَنْ
لِلسَّائِلِ وَالْمَحْرُومِ ٢٥ وَالَّذِينَ يُصَدِّقُونَ أَيَّامَ الدِّينِ ٢٦
وَالَّذِينَ هُمْ مِنْ عَذَابِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ٢٧ إِنَّ عَذَابَ
رَبِّهِمْ غَيْرُ مَأْمُونٍ ٢٨ وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ ٢٩
إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ
مَلُومِينَ ٣٠ فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعُدُونَ ٣١

تنهن ڪري تون چڱو صبر ڪر (۵). چو ته ڪافر اُنهيءَ (ڏينهن) کي پري ڏسن ٿا (۶). ۽ (اسين) اُن کي ويجهو ٿا ڏسون (۷). جنهن ڏينهن آسمان پگهريل تامي وانگر ٿيندو (۸). ۽ جبل پچيل اُن وانگر ٿيندا (۹). ۽ ڪو ويجهو (مائٽ) ڪنهن ٻئي ويجهي (مائٽ) کان نه پچندو (۱۰). (توڙي جو) اُهي اُنهن کي ڏسڻ ۾ ايندا. گهنگار گهرندو ته جيڪر ان ڏينهن جي عذاب جي بدران پنهنجا (پيارا) پٽ بدلو ڏئي (۱۱). ۽ پنهنجي زال ۽ پنهنجو پيءُ (۱۲). ۽ پنهنجو اهو سارو قبيلو (۱۳). جنهن کيس (دنيا ۾) تڪايو ٿي (۱۳). ۽ اهو (۱۴). جيڪي سڀئي (سامان) زمين ۾ اهي پوءِ سندس اهو (بدلو ڏيڻ) چڏائين (۱۴). ائين نه اهي. بيشڪ اهو (دوزخ) هڪ (الانبن هٿ واري) باهه آهي (۱۵). (مٿي جي) گل کي چڪيندڙ آهي (۱۶). جيڪو (الله کان) پنيرو ٿيو ۽ منهن موڙيائين تنهن کي (اها) سڏي ٿي (۱۷). ۽ (مال) گڏ ڪيائين پوءِ سانڀائين (۱۸). بيشڪ انسان حرص وارو پيدا ٿيل آهي (۱۹). جڏهن (ڪو) ڏک پهچندو اٿس (تڏهن) دانهون ڪندو آهي (۲۰). ۽ جڏهن ڪو سک پهچندو اٿس (تڏهن) ڪنجوس ٿيندو آهي (۲۱). پر (اهي) نمازي (نه) (۲۲). جيڪي پنهنجيءَ نماز تي هميشگي ڪندا آهن (۲۳). ۽ اهي (۲۴). جن جي مالن ۾ (الله جو) حصو مقرر ٿيل آهي (۲۴). گهرندڙ ۽ نه گهرندڙ محتاج لاءِ (۲۵). ۽ اهي جيڪي قيامت جي ڏينهن جو يقين رکندا آهن (۲۶). ۽ اهي جيڪي پنهنجي پالڻهار جي عذاب کان ڊڄڻ وارا آهن (۲۷). بيشڪ سندن پالڻهار جو عذاب (اهڙو آهي) جنهن کان بچي نه سگهيو (۲۸). ۽ اهي جيڪي پنهنجن اوگهڙن جي حفاظت ڪرڻ وارا آهن (۲۹). پنهنجن زالن يا پنهنجن ٻانهين کان سواءِ (ٻين لاءِ) جو (انهن ڏانهن) وڃڻ ۾ اهي ملامت وارا نه آهن (۳۰). پوءِ جيڪي ان کان سواءِ (ٻي ڳالهه) طلبيندا سي ئي حد کان لنگهڻ وارا آهن (۳۱).

وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمْتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رِعُونَ ﴿٣٢﴾ وَالَّذِينَ هُمْ
 بِشَهَادَتِهِمْ قَائِمُونَ ﴿٣٣﴾ وَالَّذِينَ هُمْ عَلَى صَلَاتِهِمْ
 يُحَافِظُونَ ﴿٣٤﴾ أُولَئِكَ فِي جَنَّةٍ مَّكْرُمُونَ ﴿٣٥﴾ فَمَالِ الَّذِينَ
 كَفَرُوا قَبْلَكَ مُهْطِعِينَ ﴿٣٦﴾ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ
 عِزِينَ ﴿٣٧﴾ أَيَطْمَعُ كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُدْخَلَ جَنَّةً
 نَعِيمٍ ﴿٣٨﴾ كَلَّا إِنَّآ خَلَقْنَاهُمْ مِمَّا يَعْلَمُونَ ﴿٣٩﴾ فَلَا أُقْسِمُ
 بِرَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ إِنَّا لَقَادِرُونَ ﴿٤٠﴾ عَلَى أَنْ نُبَدِّلَ
 خَيْرًا مِنْهُمْ وَمَنْ حُنَّ بِمَسْبُوقِينَ ﴿٤١﴾ فَذَرَهُمْ يَخُوضُوا
 وَيَلْعَبُوا حَتَّى يُلَاقُوا يَوْمَهُمُ الَّذِي يُوعَدُونَ ﴿٤٢﴾ يَوْمَ يُخْرَجُونَ
 مِنَ الْجِبَدَاتِ سِرَاعًا كَأَنَّهُمْ إِلَى نُصُبٍ يُوفِضُونَ ﴿٤٣﴾ خَاشِعَةً
 أَبْصَارُهُمْ تَرَاهُمْ ذَلَّةٌ ذَلَّةٌ ذَلِكَ الْيَوْمُ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٤٤﴾

سُورَةُ نُوحٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 إِنَّا أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَى قَوْمِهِ أَنْ أَنْذِرْ قَوْمَكَ مِنْ قَبْلِ أَنْ
 يَأْتِيَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١﴾ قَالَ يَقَوْمِ إِنِّي لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٢﴾

۽ اهي جيڪي پنهنجن امانتن کي ۽ پنهنجن انجمنن کي پوري ڪرڻ وارا آهن (۳۲).
 ۽ اهي جيڪي پنهنجين شاهدين تي قائم آهن (۳۳). ۽ اهي جيڪي
 پنهنجيءَ نماز جي سنڀال ڪندڙ آهن (۳۴). اهي (بهشت جي) باغن ۾
 عزت سان رهندا (۳۵). پوءِ ڪافرن کي ڇا (ٿيو) اهي جو تو ڏانهن ڪنڌ
 کڻي ڊوڙندڙ آهن؟ (۳۶). سڄي پاسي کان ۽ کڻي پاسي کان توليون توليون
 ٿي (۳۷). منجهانئن سڀڪو شخص نعمت واري بهشت جي گهڙڻ جي
 طمع ڪري ٿو ڇا؟ (۳۸). ائين نه آهي، بيشڪ اسان انهن کي انهيءَ شيءِ
 مان پيدا ڪيو آهي، جنهن جي خبر اٿن (۳۹). پوءِ اڀرنڌن ۽ اڳهندن جي
 پاڻهار جو قسم کڻان ٿو ته بيشڪ اسين وس وارا آهيون (۴۰). هن
 (ڳالهه) تي جو انهن کان چڱا (ٻيا) مٿائي آڻيون ۽ اسين کي عاجز ٿيڻ
 وارا نه آهيون (۴۱). پوءِ (اي پيغمبر) انهن کي (ايسين) ٺاه ٺاهيندو ۽ راند
 ڪندو ڇڏي ڏي جيسين اهي پنهنجو اهو ڏينهن ڏسن جنهن جو کين
 انجام ڏجي ٿو (۴۲). جنهن ڏينهن قبرن مان ڊوڙندا نڪرندا ڄڻ ته اهي
 ڪنهن جهنڊي ڏانهن ڊڪن ٿا (۴۳). (ان وقت) سندن اکيون جهڪيون
 هونديون، انهن کي خوارِي وٺي ويندي، اهو اهو ڏينهن آهي، جنهنجو کين
 انجام ڏنو ٿي ويو (۴۴).

سورة نوح مڪي آهي ۽ هن ۾ اناويه

آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

بيشڪ اسان نوح کي سندس قوم ڏانهن موڪليو ته پنهنجي قوم کي، انهن
 وٽ ڏکوئيندڙ عذاب جي پهچڻ کان اڳ ڊيچار (۱). چيائين ته اي منهنجي
 قوم! بيشڪ آءُ اوهان جو پٽرو ڊيچاريندڙ آهيان (۲).

اِنْ اَعْبُدُوا اللّٰهَ وَاتَّقُوْهُ وَاَطِيعُوْنَ ۙ لَيَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ
 ذُنُوْبِكُمْ وَيُوَخِّرْكُمْ اِلَىٰ اَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ اِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ
 اِذَا جَاءَ لَا يُؤَخَّرُ لَوْ كُنْتُمْ تَعْلَمُوْنَ ۝۳۰ قَالَ رَبِّ اِنِّیْ
 دَعَوْتُ قَوْمِیْ لَیْلًا وَنَهَارًا ۝۳۱ فَلَمْ یَزِدْهُمْ دُعَاۤیِیْۤ اِلَّا
 فِرَارًا ۝۳۲ وَاِنِّیْ كَلَّمَا دَعَوْتُهُمْ لِتَغْفِرَ لَهُمْ جَعَلُوْۤا اَصَابِعُهُمْ
 فِیْۤ اِذْنِهِمْ وَاسْتَعْشَوْا نِیَابَهُمْ وَاَصْرُوْۤا وَاَسْتَكْبَرُوْۤا
 اَسْتَكْبَارًا ۝۳۳ ثُمَّ اِنِّیْ دَعَوْتُهُمْ جَهَارًا ۝۳۴ ثُمَّ اِنِّیْ اَعْلَنْتُ
 لَهُمْ وَاَسْرَرْتُ لَهُمْ اَسْرَارًا ۝۳۵ فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوْۤا رَبَّكُمْ
 اِنَّهٗ كَانَ غَفَّارًا ۝۳۶ یُرْسِلِ السَّمَآءَ عَلَیْكُمْ مَدَدًا رَّازًا ۝۳۷
 وَیُمِدُّكُمْ بِاَمْوَالٍ وَّبَنِيْنَ وَّیَجْعَلُ لَّكُمْ جَنَّتٍ
 وَیَجْعَلُ لَّكُمْ اَنْهَارًا ۝۳۸ مَا لَكُمْ لَا تَرْجُوْنَ لِلّٰهِ وَقَارًا ۝۳۹
 وَقَدْ خَلَقَكُمْ اَطْوَارًا ۝۴۰ اَلَمْ تَرَوْۤا كَیْفَ خَلَقَ اللّٰهُ
 سَبْعَ سَمَوٰتٍ طِبَاقًا ۝۴۱ وَجَعَلَ الْقَمَرَ فِیْهِنَّ نُوْرًا
 وَجَعَلَ الشَّمْسُ سِرَاجًا ۝۴۲ وَاللّٰهُ اَنْبَتَكُمْ مِّنْ
 الْاَرْضِ نَبَاتًا ۝۴۳ ثُمَّ یُعِیْدُكُمْ فِیْهَا وِیُخْرِجُكُمْ اَخْرَاجًا ۝۴۴

(۲ چوانو ٿو) ته الله جي عبادت ڪريو ۽ کانئس ڊڄو ۽ (ان ڳالهه ۾) منهنجو چيو مڃيو (۳). ته اوهان جا گناه اوهان کي بخشي ۽ اوهان کي نهرائيل وقت تائين ڍر ڏئي، ڇو ته جڏهن الله جو نهرائيل وقت ايندو، (تڏهن) ان کي ڍر نه ڏبي، جيڪڏهن ڄاڻندا آهيو (ته ان ڳالهه کي ياد رکو) (۴). (نوح) چيو ته اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ اءُ پنهنجي قوم کي رات ۽ ڏينهن سڏيندو رهيس (۵). پوءِ منهنجي سڏڻ سندن حق ۾ ڀڄڻ کان سواءِ (بيو) ڪي نه وڌايو (۶). ۽ بيشڪ مون جڏهن به انهن کي سڏيو ته (اهي توبه ڪن ۽ تون) انهن کي بخشين (تڏهن) پنهنجيون آڱريون پنهنجن ڪنن ۾ وڌائون ۽ پنهنجا ڪپڙا (پاڻ تي) ويڙهيائون ۽ (ڪفر تي) قائم رهيا ۽ تمام گهڻو هٿ ڪيائون (۷). وري بيشڪ مون انهن کي ڏاڍيان سڏيو (۸). وري بيشڪ مون انهن کي ظاهر ظهور چيو ۽ انهن کي ڳهجيءَ طرح (به) چيم (۹). پوءِ چيم ته پنهنجي پالڻهار کان بخشش گهرو، ڇو ته اهو بخشڻهار آهي (۱۰). ته گهڻو وسندڙ مينهن اوهان تي لڳو لڳ وسائي (۱۱). ۽ اوهان کي مال ۽ پت گهڻا ڏئي ۽ اوهان کي باغ ڏئي ۽ اوهان کي نهرون بڻائي ڏئي (۱۲). اوهان کي ڇا (ٿيو) آهي، جو الله جي وڏائيءَ جو ويساهه نه ٿا رکو؟ (۱۳). حالانڪ اوهان کي مختلف مرحلن ۾ خلقيائين (۱۴). نه ڏسندا آهيو ڇا ته الله ڪيئن ستن آسمانن کي طبعا طبعا بڻايو؟ (۱۵). ۽ انهن ۾ چنڊ کي روشن ڪيائين ۽ سج کي (چمڪندڙ) ڏيئو ڪيائين (۱۶). ۽ الله اوهان کي زمين منجهان هڪڙي ڄمائڻ طرح ڄمايو (۱۷). وري اوهان کي زمين ۾ موٽائي نيندو ۽ هڪڙي (ٻاهر) ڪڍڻ طرح اوهان کي (ٻاهر) ڪڍندو (۱۸).

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ الْأَرْضَ بِسَاطًا ۝٢١ لِيَتَسَلَّكُوا مِنْهَا سُبُلًا
 فَجَاجًا ۝٢٢ قَالَ نُوحُ رَبِّ إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ
 يَزِدْهُ مَالَهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا خُسَارًا ۝٢٣ وَمَكْرُومًا كَبَرًا ۝٢٤ وَ
 قَالُوا لَا تَذَرُنَّ آلِهَتَكُمْ وَلَا تَذَرُنَّ وَدًّا وَلَا سُوَاعًا وَلَا
 لَإِيْعُوثَ وَيَعُوقَ وَنَسْرًا ۝٢٥ وَقَدْ أَضَلُّوا كَثِيرًا ۝ وَلَا
 تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا ضَلَالًا ۝٢٦ مِمَّا خَطَبْتَهُمْ أُعْرُقُوا فَأَدْخَلُوا
 نَارًا ۝ فَلَمْ يَجِدُوا لَهُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْصَارًا ۝٢٧ وَ
 قَالَ نُوحُ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ۝٢٨
 إِنَّكَ إِن تَذَرْنَاهُمْ يَضِلُّوا عِبَادَكَ وَلَا يَلِدُوا إِلَّا أَفْجَارًا
 كَفَّارًا ۝٢٩ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي
 مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ ۝ وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ

الْآتِبَارًا ۝٤

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝

قُلْ أُوْحِيَ إِلَىٰ آلِهَتِهِ اسْتَمَعْتُمْ نَفَرًا مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ۝١

۽ الله اوهان لاءِ زمين کي وڇيائو بڻايو (۱۹). ته ان ۾ ويڪرين واٽن سان هلو (۲۰). نوح چيو ته اي منهنجا پالڻهار! بيشڪ انهن منهنجو چيو نه مڃيو ۽ انهن (رئيسن جي) پويان لڳا جن جي حق ۾ سندن مال ۽ سندن اولاد خساري کان سواءِ (بيو) ڪجهه نه وڌايو آهي (۲۱). ۽ انهن (رئيسن) تمام وڏو فريب پکيڙيو (۲۲). ۽ چيائون ته پنهنجن بتن کي ڪڏهن به نه ڇڏيو ۽ نڪي وڏ نڪي سَوع ۽ نڪي يغوٿ ۽ يعوق ۽ نسر کي (اوهين ڪڏهن) ڇڏيو (۲۳). ۽ بيشڪ گهڻن کي گمراه ڪيائون ۽ (اي الله) ظالمن کي گمراهيءَ کان سواءِ (بيو) ڪجهه وڌيڪ نه ڏي (۲۴). انهن کي سندن گناهَن جي سبب ڪري پوڙيو ويو، وري انهن کي باه ۾ وڌو ويو، پوءِ الله کان سواءِ (بيو) ڪو پاڻ لاءِ مددگار نه لڌائون (۲۵). ۽ نوح چيو ته، اي منهنجا پالڻهار! ڪافرن مان ڪو زمين تي رهندڙ نه ڇڏ (۲۶). چو ته تون جيڪڏهن انهن کي ڇڏيندين ته تنهنجن ٻانهن کي گمراه ڪندا ۽ آهي بدڪار منڪر کان سواءِ (بيو) ڪي نه ڄڻندا (۲۷). اي منهنجا پالڻهار! مون کي ۽ منهنجي ماءُ پيءُ کي بخش ۽ جيڪو منهنجي گهر ۾ مؤمن ٿي اچي، تنهن کي ۽ سڀني مؤمنن ۽ مؤمنين کي (بخش) ۽ ظالمن کي هلاڪيءَ کان سواءِ (بيو) ڪجهه وڌڪ نه ڏي (۲۸).

سورة الجن مڪي آهي ۽ هن ۾ اناويع
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر) چؤ ته، مون ڏانهن (هن ڳالهه جو) وحي موڪليو ويو ته جن مان هڪ ٽوليءَ (قرآن) ٻڌو، پوءِ چيائون ته بيشڪ اسان هڪ عجيب قرآن ٻڌو (۱).

يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَامْتَابِهِ ط وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ٥
وَأَنَّهُ تَعَلَّى جَدْرَيْنَا مَا اتَّخَذَ صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ٦
أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ٧ وَأَنَا ظَنَنَّا
أَنْ لَنْ نَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ٨ وَأَنَّهُ كَانَ
رِجَالٌ مِّنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ
رَهَقًا ٩ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ نَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ١٠
وَأَنَا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَا فِيهَا مِلَّةً حَرَسًا شَدِيدًا
وَشُهَبًا ١١ وَأَنَا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ ط فَمَنْ
يَسْتَعِيبِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَّصَدًا ١٢ وَأَنَا لَأَنْدَرِي
أَشْرًا رِيدَ بَمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ
رَشْدًا ١٣ وَأَنَا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ ذَلِكَ ط كُنَّا
طَرَائِقَ قَدَدًا ١٤ وَأَنَا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ
وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ١٥ وَأَنَا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَى امْتَابِهِ ط
فَمَنْ يُؤْمِنِ مِنْ إِبْرِيهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ١٦ وَأَنَا مِنَّا
الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ ط فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشْدًا ١٧

جو سڌي رستي ڏانهن ڏس ڏئي ٿو، تنهن ڪري ان تي ايمان آندوسون ۽ پنهنجي پالڻهار سان ڪنهن هڪڙي کي شريڪ اصل نه ڪندا سون (۲). ۽ (بيان ڪرڻ لڳا) ته اسان جي پالڻهار جو شان تمام وڏو آهي، نڪي ڪا زال ۽ نڪي ڪو اولاد رکيو اٿس (۳). ۽ هيءُ ته الله جي نسبت ۾ اسان مان ڪنهن بيوقوف ڪوڙو ناهي ٿي (۴). ۽ هيءُ ته اسان ڀانيو هو ته انسان ۽ جن الله تي ڪڏهن ڪوڙ نه چوندا (۵). ۽ هيءُ ته انسانن مان ڪيترا ماڻهو جن جي مَرَدن جي سامر پوندا هئا، پوءِ (ماڻهن) جنن (جي حق) ۾ (هٿيون) وڌائي وڌائي (۶). ۽ ته (اي جنو!) ماڻهن اهڙو گمان ڪيو هو جهڙو اوهان گمان ڪيو هو ته الله ڪنهن کي پيغمبر ڪري اصل نه موڪليندو (۷). ۽ هيءُ ته اسان آسمان کي جاچيو، پوءِ ڏٺوسون ته سخت چوڪيدارن ۽ آلابن سان پرچي ويو آهي (۸). ۽ هيءُ ته اسين (اڳي) آسمان جي گهٽن) رستن تي (ملائڪن جي گهٽگو) ٻڌڻ لاءِ وهندا هياسين، پوءِ جيڪو هاڻي ڪن ڏيندو آهي، سو پاڻ لاءِ تيار ٿيل آلابي وارو تارو ڏسندو آهي (۹). ۽ هيءُ ته اسين نه ٿا ڄاڻون ته جيڪي زمين ۾ آهن تن لاءِ ڪنهن مدائيءَ جو ارادو ڪيو ويو آهي يا انهن لاءِ سندن پالڻهار ڪو چڱائيءَ جو ارادو ڪيو آهي (۱۰). ۽ هيءُ ته اسان مان ڪي سڌريل آهن ۽ اسان مان ڪي اُن کان سواءِ (به) آهن، (اسين) مختلف ٽوليون ٽوليون هياسون (۱۱). ۽ هيءُ ته اسان پڪ ڄاتو ته زمين ۾ الله کي ڪڏهن به ٿڪائي نه سگهنداسون ۽ نڪي ڀڄي ڪڏهن ٿڪائي سگهنداسون (۱۲). ۽ هيءُ ته جڏهن اسان هدايت (جي ڳالهه) ٻڌي (تڏهن) ان تي ايمان آندوسون، پوءِ جيڪو پنهنجي پالڻهار تي ايمان آڻيندو سونڪي ڪنهن نقصان کان ۽ نڪي ڪنهن ظلم کان ڊڄندو (۱۳). ۽ هيءُ ته اسان مان ڪي مسلمان آهن ۽ اسان مان ڪي ظالم آهن، پوءِ جيڪي مسلمان ٿيا تن سڌيءَ وات جي سوچ ڪئي (۱۴).

وَأَمَّا الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا^{١٥} وَأَنْ لَوْ اسْتَقَامُوا
عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَهُمْ مَاءً عَذْقًا^{١٦} لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ ط
وَمَنْ يُعْرِضْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّي يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا^{١٧}
وَأَنَّ الْمَسْجِدَ لِلَّهِ فَلَاتْ دُعُوًا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا^{١٨} وَإِنَّهُ
لَتَأْتِيَ رَبَّهُ يَدًا يُدْعُوهُ كَادُوا يُكْفَرُونَ عَلَيْهِ لَبَدًا^{١٩}
قُلْ إِنَّمَا أَدْعُوا رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا^{٢٠} قُلْ إِنِّي لَا
أَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا رَشَدًا^{٢١} قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ
اللَّهِ أَحَدٌ^{٢٢} وَلَنْ أجدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا^{٢٣} إِلَّا بَلَاغًا
مِّنَ اللَّهِ وَرِسَالَةً^{٢٤} وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَإِنَّ
لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا^{٢٥} حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا
يُوعَدُونَ فَيَسْئَلُونَ مَنْ أضعفُ ناصِرًا وَاقلُّ عَدَدًا^{٢٦}
قُلْ إِنْ أَدْرِي أَقْرَبُ مَّا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ
لَهُ رَبِّيَ أَمَدًا^{٢٧} عِلْمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبِهِ
أَحَدًا^{٢٨} إِلَّا مَنِ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ
يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا^{٢٩}

۽ باقي ظالم سي دوزخ لاءِ ڪاٺيون هوندا (۱۵). ۽ (اي پيغمبر!) هيءُ (به) چوڻ ته مون ڏانهن وحي موڪليو ويو آهي) ته جيڪڏهن (ماڻهو سڌيءَ) وات تي بيهڪ وٺن ها ته ضرور انهن (جي پوڪن) کي گهڻو پاڻي پياريون ها (۱۶). ته جيئن ان (سڪار ڪرڻ) ۾ کين پرڪيون ۽ جيڪو پنهنجي پالڻهار جي ياد ڪرڻ کان منهن موڙيندو، تنهن کي (الله) سخت عذاب ۾ ڦاسائيندو (۱۷). ۽ هيءُ ته (سڀ) مسجدون (خاص) الله جون آهن، تنهن ڪري الله سان (گڏ) ڪنهن جي عبادت نه ڪريو (۱۸). ۽ هيءُ ته جنهن مهل الله جو ٻانهو (محمد ﷺ) بيٺو ته سندس عبادت ڪري (تنهن مهل جن) مٿس گاهت ڪرڻ تي هئا (۱۹). چوڻ ته آءُ رڳو پنهنجي پالڻهار جي عبادت ڪريان ٿو ۽ ڪنهن هڪڙي کي ساڻس شريڪ نه ٿو ڪريان (۲۰). چوڻ ته بيشڪ آءُ اوهان کي ڏک پهچائڻ ۽ سٺين رستي تي آڻڻ جو وس نه ٿو رکان (۲۱). چوڻ ته بيشڪ مون کي الله (جي عذاب) کان ڪوبه نه بچائيندو ۽ ان کان سواءِ ڪا پناهه ڪڏهن نه لهندس (۲۲). مگر الله جي پار کان خبر پهچائي آهي ۽ سندس پيغام پهچائڻا آهن ۽ جيڪو الله ۽ سندس پيغمبر جي نافرمانِي ڪندو، تنهن لاءِ بيشڪ دوزخ جي باهه آهي، جنهن ۾ سدائين رهندا (۲۳). (اڀستائين غفلت ۾ رهندا) جيسين ڪه جيڪو انهن کي انجام ڏجي ٿو سو ڏسن، پوءِ ڄاڻندا ته مددگار جي ڪري وڌيڪ هيٺو ۽ ڳاڻاڻي جي ڪري تمام ٿورو ڪير آهي (۲۴). (کين) چوڻ ته آءُ نه ٿو ڄاڻان ته جنهن جو اوهان کي انجام ڏجي ٿو سو (الائي) ويجهو آهي يا منهنجو پالڻهار ان جي ڪا (بي) مدت مقرر ڪندو؟ (۲۵). (اهو) ڳجهه ڄاڻندڙ آهي، پوءِ پنهنجي ڳجهه تي ڪنهن هڪڙي کي واقف نه ڪندو آهي (۲۶). سواءِ ان پيغمبر جي جنهن کي پسند ڪيائين، پوءِ بيشڪ الله سندس اڳتان ۽ سندس پوئتان نگهبان (ملائڪ) موڪليندو آهي (۲۷).

لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ
وَأَحْصَى كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ٢٨

سُورَةُ الْمَزْمَلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
يَا أَيُّهَا الْمَزْمَلُ ١ قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا ٢ تَصَفَّهْ أَوْ انْقُصْ
مِنْهُ قَلِيلًا ٣ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا ٤ إِنَّا
سَنُلْقِيْكَ عَلَيْكَ قَوْلًا تَقِيلًا ٥ إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ
أَشَدُّ وَطْأً وَأَقْوَمُ قِيلًا ٦ إِنَّ لَكَ فِي النَّهَارِ سَبْحًا
طَوِيلًا ٧ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلًا ٨
رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا ٩
وَاصْبِرْ عَلَى مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ١٠ وَ
ذُرْنِيْ وَالْمُكَذِّبِينَ أُولِي النَّعْمَةِ وَمَهَلْهُمْ قَلِيلًا ١١ إِنَّ
لَدَيْنَا أَمْكَالَ الْوَجِيمِ ١٢ وَطَعَامًا ذَا غُصَّةٍ وَعَدَا أَبَا أَيْمَانَ ١٣ يَوْمَ
تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا ١٤ إِنَّا أَرْسَلْنَا
إِلَيْكُمْ رَسُولًا ١٥ شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَى فِرْعَوْنَ رَسُولًا ١٦

(هن لاءِ) ته چاڻي ته پنهنجي پاڻهار جا حڪم سچ پچ پهچايا اٿن ۽ جيڪي وتن آهي تنهن کي (الله هر طرح پنهنجي) وس رکيو آهي ۽ سيڪنهن شيءِ جو ڳاڻاڻو ڳڻي ڇڏيو اٿس (۲۸).

سورة مزمل مڪي آهي ۽ هن ۾ ويه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

اي (پاڻ تي) ڪپڙي ويڙهڻ وارا (مڙس) (۱). رات جو اٿي پر
ٿورو (۲). رات جو اڌ يا ان کان ٿورو گهٽاءِ (۳). يا اڌ رات تي ڪجه
وڌاءِ ۽ قرآن ناهي ناهي (ترتيل سان) پڙه (۴). بيشڪ اسين توتي
هڪ ڳرو حڪم نازل ڪنداسون (۵). بيشڪ رات جو اٿڻ (نفس
جي) جهڪي ڪرڻ ۾ تمام سخت آهي ۽ (لفظن) چوڻ ۾ تمام پڪو
آهي (۶). بيشڪ توکي ڏينهن ۾ (ماڻهن کي دين سيڪارڻ جو) گهڻو ڌنڌو
آهي (۷). ۽ پنهنجي رب جو نالو ياد ڪر ۽ سڀني پاسن کان هڪ طرفو
ٿي چڱيءَ طرح ڏانهس متوجہ ٿيءَ (۸). جو اوڀر ۽ اوله جو رب آهي، ان
کان سواءِ (ٻيو) ڪو عبادت جو لائق نه آهي، تنهن ڪري (تون) کيس
پرجهلو ڪري وٺ (۹). ۽ (ڪافر) جيڪي چوندا آهن، تنهن تي صبر
ڪر ۽ چڱيءَ طرح انهن کي ڇڏي ڏي (۱۰). ۽ مون کي ۽ جيڪي ڪوڙ
پائيندڙ آسودا آهن، تن کي ڇڏي ڏي ۽ انهن کي ٿوري مهلت ڏي (۱۱).
بيشڪ اسان وٽ (ڳرا) نيل ۽ (ٻاريل) باه آهي (۱۲). ۽ تڙي گهٽيندڙ
طعام ۽ ڏکوئيندڙ عذاب آهي (۱۳). جنهن ڏينهن زمين ۽ جبل ڌبندا ۽
جبل واريءَ جا ڍڳ هاريل ٿيندا (۱۴). (اي انسانو!) بيشڪ اسان اوهان
ڏانهن هڪ پيغمبر اوهان تي شاهدي ڏيندڙ موڪليو، جهڙيءَ طرح فرعون
ڏانهن (موسيٰ) پيغمبر (ڪري) موڪليو (۱۵).

فَعَصَى فِرْعَوْنُ الرَّسُولَ فَأَخَذْنَاهُ أَخْذًا وَبِئْسَ لِلَّهِ

فَكَيْفَ تَتَّقُونَ إِنْ كَفَرْتُمْ يَوْمًا يَجْعَلُ الْوِلْدَانَ

شِيبًا ۗ إِنَّ السَّمَاءَ مُنْفَطِرٌ بِهِ ۗ كَانَ وَعْدُهُ مَفْعُولًا ۗ إِنَّ

هَذِهِ تَذْكِرَةٌ ۗ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ۗ

إِنَّ رَبَّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ تَقُومُ أَدْنَىٰ مِنْ ثُلُثِي اللَّيْلِ وَ

نِصْفَهُ وَثُلُثَهُ وَطَائِفَهُ ۗ مِنَ الَّذِينَ مَعَكَ ۗ وَاللَّهُ

يُقَدِّرُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ۗ عَلِمَ أَنْ لَنْ تُحْصَوْهُ فَتَابَ

عَلَيْكُمْ ۗ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنَ الْقُرْآنِ ۗ عَلِمَ أَنْ

سَيَكُونُ مِنْكُمْ مَرْضَىٰ ۗ وَالْآخَرُونَ يَضْرِبُونَ فِي الْأَرْضِ

يَبْتَغُونَ مِنْ فَضْلِ اللَّهِ ۗ وَالْآخَرُونَ يُقَاتِلُونَ فِي

سَبِيلِ اللَّهِ ۗ فَاقْرَءُوا مَا تَيَسَّرَ مِنْهُ ۗ وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ

وَآتُوا الزَّكَاةَ وَاقْرَأُوا اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا ۗ وَمَا تُقَدِّمُوا

لِأَنْفُسِكُمْ مِنْ خَيْرٍ تَجِدُوهُ عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ ۗ

وَأَعْظَمُ أَجْرًا ۗ وَاسْتَغْفِرُوا لِلَّذِينَ تَابُوا ۗ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ

رَحِيمٌ ۗ

پوءِ فرعون ان پيغمبر جي نافرمانِي ڪئي، تنهن ڪري ان کي سخت پڪڙي
 ۾ پڪڙيوسون (۱۶). پوءِ جيڪڏهن (اوهين) ڪافر رهندؤ ته اهڙي ڏينهن
 کان ڪيئن بچندؤ جيڪو ٻارن کي ٻڌو ڪندو؟ (۱۷). ان (ڏينهن) ۾
 آسمان ڦاٽندو، الله جو انجام (ضرور پورو) ٿيڻو آهي (۱۸). بيشڪ هيءَ
 نصيحت آهي، پوءِ جيڪو گهري سو پنهنجي پالڻهار ڏانهن وات وٺي (۱۹).
 بيشڪ تنهنجو پالڻهار ڄاڻندو آهي ته تون ٻن ٽهائڻ رات جي ويجهو اٿندو
 آهين ۽ اڌ رات جو ۽ ٽهائي رات جي ۽ جيڪي تو ساڻ آهن تن مان به
 هڪ ٽولي (اٿندي آهي) ۽ الله رات ۽ ڏينهن جو اندازو ڪندو آهي، الله
 ڄاتو ته اوهين رات جو اٿڻ پورو ڪري نه ٿا سگهيو، تنهن ڪري اوهان تي
 باجه سان موٽيو، پوءِ جيترو آسان ٿي سگهي (سو) قرآن مان پڙهيو، الله
 ڄاڻي چڪو ته اوهان مان ڪي بيمار ٿيندا ۽ ٻيا جي زمين ۾ مسافري
 ڪن ٿا، الله جي فضل مان (روزيءَ جي) طلب ڪن ٿا ۽ ٻيا الله جي
 وات ۾ (ڪافرن سان) وڙهن ٿا، تنهن ڪري جيترو قرآن مان آسان ٿي
 سگهي سو پڙهيو ۽ نماز کي قائم رکيو ۽ زڪوٰه ڏيو ۽ الله کي چڱيءَ طرح
 قرض ڏيو ۽ جيڪي پاڻ لاءِ نيڪيءَ مان اڳي موڪليندؤ تنهن کي الله وٽ
 وڌيڪ چڱو ۽ اجر ڪري تمام وڏو لهندؤ ۽ الله کان بخشش گهرو، ڇو ته
 الله بخشڻهار مهربان آهي (۲۰).

سُورَةُ الْمَدَّثْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

يَا أَيُّهَا الْمَدَّثِرُ ١ قُمْ فَأَنْذِرْ ٢ وَرَبِّكَ فَكَبِّرْ ٣ وَثِيَابَكَ

قَطِّهِرْ ٤ وَالرُّجُزَ فَاهْجُرْ ٥ وَلَا تَمْنُنْ تَسْتَكْبِرُ ٦ وَ

لِرَبِّكَ فَاصْبِرْ ٧ فَإِذَا أَنْقَرْنَا فِي النَّاقُورِ ٨ فَذَلِكَ يَوْمَئِذٍ

يَوْمٌ عَسِيرٌ ٩ عَلَى الْكٰفِرِينَ غَيْرُ يَسِيرٍ ١٠ ذُرْنِي وَمَنْ

خَلَقْتُ وَحِيدًا ١١ وَجَعَلْتُ لَهُ مَالًا مَمْدُودًا ١٢ وَبَنِينَ

شُهُودًا ١٣ وَمَهَّدْتُ لَهُ تَمْهِيدًا ١٤ ثُمَّ يَطْمَعُ أَنْ

أَزِيدَ ١٥ كَلَّا إِنَّهُ كَانَ لِآيَاتِنَا عَنِيدًا ١٦ سَأَرْهُقُهُ

صَعُودًا ١٧ إِنَّهُ فَكَّرَ وَقَدَّرَ ١٨ فَقَتَلَ كَيْفَ قَدَّرَ ١٩ ثُمَّ

قُتِلَ كَيْفَ قَدَّرَ ٢٠ ثُمَّ نَظَرَ ٢١ ثُمَّ عَبَسَ وَبَسَرَ ٢٢

ثُمَّ أَدْبَرَ وَاسْتَكْبَرَ ٢٣ فَقَالَ إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ

يُوشِرُ ٢٤ إِنَّ هَذَا إِلَّا قَوْلُ الْبَشَرِ ٢٥ سَأُصْلِيهِ

سَقْرًا ٢٦ وَمَا أَدْرَاكَ مَا سَقَرُ ٢٧ لَا تُبْقَى وَ

لَا تَذَرُ ٢٨ لَوْ آحَاةٌ لِلْبَشَرِ ٢٩ عَلَيْهَا تِسْعَةُ عَشْرَ ٣٠

سورة المذتر مڪي آهي ۽ هن ۾ چاونجاه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

اي (پاڻ تي) ڪپڙي ويڙهڻ وارا (مٿس) (۱). اتي پوءِ ڊيچار (۲). ۽
پنهنجي پالڻهار جي وڏائي بيان ڪر (۳). ۽ پنهنجا ڪپڙا پاڪ
رڪ (۴). ۽ پليٽيءَ کان پري ره (۵). ۽ نه جڳائي ته وڌيڪ گهرندڙ ٿي،
احسان ڪرين (۶). ۽ پنهنجي پالڻهار (جي حڪم) لاءِ صبر اختيار
ڪر (۷). پوءِ جڏهن صور ۾ ڦوڪبو (۸). تڏهن انهيءَ ڏينهن اوکو وقت
ٿيندو (۹). ڪافرن تي اڻ سکيو (وقت) هوندو (۱۰). مون کي ۽ جنهن کي
اڪيلو پيدا ڪيم، تنهن کي ڇڏي ڏي (۱۱). ۽ ان کي گهڻو مال
ڏنم (۱۲). ۽ (مجلس ۾) حاضر ٿيڻ وارا پٽ (به ڏنم) (۱۳). ۽ ان کي
پوريءَ طرح وڌايم (۱۴). وري (به) لالچ رکندو آهي ته (کيس) وڌيڪ
ڏيان (۱۵). ائين نه آهي، بيشڪ اهو اسان جي آيتن سان جهڳڙو ڪندڙ
آهي (۱۶). جلد ان کي وڏيءَ سختيءَ سان تڪليف ڏيندس (۱۷). ڇو
ته ان (دل ۾) سوچ ڪئي ۽ نهراءُ ڪيو (۱۸). پوءِ لعنت هجيس شال
ڪيئن نهراءُ ڪيائين (۱۹). وري به لعنت هجيس شال ڪيئن نهراءُ
ڪيائين (۲۰). وري (غور ڪري) ڏنائين (۲۱). وري منهن ۾ شور وڌائين
۽ گهنڊ پاتائين (۲۲). وري پنيرو ٿيو ۽ وڏائي ڪيائين (۲۳). پوءِ چيائين ته
هيءُ (قرآن) رڳو جادو آهي جو (جادوگرن کان) هليو تو اچي (۲۴).
هيءُ (قرآن) رڳو ماڻهوءَ جو ڪلام آهي (۲۵). جلد ان کي دوزخ ۾
وجهندس (۲۶). ۽ توکي ڪهڙيءَ شيءِ ڄاڻايو ته دوزخ ڇا آهي؟ (۲۷).
(اهو) نه ڪي ڪجهه (گوشت) رهائي ٿو ۽ نه ڪي (هڏا) ڇڏي ٿو (۲۸)
ماڻهن کي (ساڙي) ڪارو ڪندڙ آهي (۲۹). ان تي اُٿويهه (جڻا دربان)
آهن (۳۰).

وَمَا جَعَلْنَا أَصْحَابَ النَّارِ إِلَّا مَلَائِكَةً وَمَا جَعَلْنَا عِدَّةَهُمْ
 إِلَّا فِتْنَةً لِلَّذِينَ كَفَرُوا لِيَسْتَيْقِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ
 وَيَزِدَّ الَّذِينَ آمَنُوا إِيمَانًا وَلَا يَرْتَابَ الَّذِينَ أُوتُوا
 الْكِتَابَ وَالْمُؤْمِنُونَ وَلِيَقُولَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ
 وَالْكَافِرُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا امْتِثَالًا كَذَلِكَ يُضِلُّ
 اللَّهُ مَن يَشَاءُ وَيَهْدِي مَن يَشَاءُ ۗ وَمَا يَعْلَمُ خُودَ
 رَبِّكَ إِلَّا هُوَ وَمَا هِيَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْبَشَرِ ۗ كَلَّا وَالْقَمَرِ ۗ
 وَاللَّيْلِ إِذَا دُبِرَ ۗ وَالصُّبْحِ إِذَا أَصْفَرَ ۗ إِنَّهَا لِحُدَى
 الْكَبِيرِ ۗ نَذِيرٌ لِلْبَشَرِ ۗ لِمَن شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَتَّقَدَّمَ
 أَوْ يَتَأَخَّرَ ۗ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ رَهِينَةٌ ۗ إِلَّا أَصْحَابَ
 الْيَمِينِ ۗ فِي جَنَّةٍ يَتَسَاءَلُونَ ۗ عَنِ الْمُجْرِمِينَ ۗ مَا
 سَلَكَكُمْ فِي سِقْرَتِنَا ۗ قَالُوا لَمْ نَكُ مِنَ الْمَصْلُوبِينَ ۗ وَلَمْ
 نَكُ نَطْعَمُ الْمُسْكِينِ ۗ وَكُنَّا نَخُوضُ مَعَ الْخَائِضِينَ ۗ وَ
 كُنَّا نَكْذِبُ بِيَوْمِ الدِّينِ ۗ حَتَّىٰ آتَيْنَا الْيَقِينَ ۗ فَمَا نَنْفَعُهُمْ
 شَفَاعَةُ الشَّفَاعِينَ ۗ فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ ۗ

۽ دوزخ جا دربان رڳو ملائڪ ڪيا اٿئون ۽ سندن ڳاڻا تو رڳو ڪافرن لاءِ پرڪ ڪئي اٿئون ته ڪتاب وارا يقين ڪن ۽ ايمان وارا (پنهنجي) ايمان ۾ وڌن ۽ ڪتاب وارا ۽ مؤمن شڪ ۾ نه پون ۽ ته جن جي دلين ۾ (منافقيءَ جي) بيماري آهي، سي ۽ ڪافر چون ته هن مثال ڏيڻ ۾ الله جو ڇا مطلب آهي؟ اهڙيءَ طرح الله جنهن کي گهري (تنهن کي) ڀلائيندو آهي ۽ جنهن کي گهري (تنهن کي) هدايت ڪندو آهي ۽ تنهنجي پالڻهار جو لشڪر ان (الله) کان سواءِ (ٻيو) ڪونه ڄاڻندو آهي ۽ هيءَ (دوزخ جي باهه) ته (سيڪنهن) ماڻهوءَ لاءِ رڳي نصيحت آهي (۳۱). سچ چوان ٿو ڇنڊ جو قسم آهي (۳۲). ۽ رات جو (قسم آهي) جڏهن پٺ ڦيري (۳۳). ۽ صبح جو (قسم آهي) جڏهن روشن ٿئي (۳۴). ته بيشڪ دوزخ هڪ وڏين (شين) مان آهي (۳۵). (سيڪنهن) ماڻهوءَ کي ڊيڄاريندڙ آهي (۳۶). اوهان مان انهيءَ لاءِ جيڪو گهري ته (بهشت لاءِ) اڳي وڌي يا (دوزخ ۾) پئتي رهي (۳۷). سيڪو جيءُ پنهنجي ڪئي ۾ ڳه پيل آهي (۳۸). پر سڄي پاسي وارا (چٽل آهن) (۳۹). (بهشت جي) باغن ۾ هوندا، گڏجي پڇندا (۴۰). ڏوهارين کان (۴۱). ته اوهان کي دوزخ ۾ ڪهڙيءَ ڳالهه وڏو (۴۲). چوندا ته نڪي نمازين مان هياسون (۴۳). ۽ نڪي مسڪينن کي ڪارائيندا هياسون (۴۴). ۽ بڪواسن سان گڏ بڪواس ڪندا هياسون (۴۵). ۽ بدلي جي ڏينهن کي ڪوڙ ڀائيندا هياسون (۴۶). تانجو اسان تي موت آيو (۴۷). پوءِ کين ڀارت ڪندڙن جي ڀارت نفعو نه ڏيندي (۴۸). پوءِ انهن کي ڇا (ٿيو) آهي، جو نصيحت کان منهن موڙيندڙ (ٿيا) آهن (۴۹).

كَأَنَّهُمْ حُمُرٌ مُسْتَنْفِرَةٌ ٥٩ لَافِرَتٍ مِنْ قَسْوَرَةٍ ٥٨ بَلْ يُرِيدُ
 كُلُّ امْرِئٍ مِنْهُمْ أَنْ يُؤْتَى صُحُفًا مُنشَرَةً ٥٦ كَلَّا بَلْ لَّا
 يَخَافُونَ الْآخِرَةَ ٥٧ كَلَّا إِنَّهُ تَذَكُّرَةٌ ٥٢ فَمَنْ شَاءَ
 ذَكَرْهُ ٥٥ وَمَا يَذْكُرُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ هُوَ أَهْلُ
 التَّقْوَى وَأَهْلُ الْمَغْفِرَةِ ٥١

سُورَةُ الْقِيَامَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 لَا أُقْسِمُ بِيَوْمِ الْقِيَامَةِ ١ وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ ٢
 أَيْحَسِبُ الْإِنْسَانُ أَنْ لَنْ نَجْمَعَ عِظَامَهُ ٣ بَلَى قَدَرِينْ
 عَلَى أَنْ تُسَوَّى بَنَانُهُ ٤ بَلْ يُرِيدُ الْإِنْسَانُ لِيَفْجُرَ
 أَمَامَهُ ٥ يَسْأَلُ أَيَّانَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ٦ فَإِذَا بَرِقَ
 الْبَصْرُ ٧ وَخَسَفَ الْقَمَرُ ٨ وَجُمِعَ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ ٩
 يَقُولُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ أَيْنَ الْمَفْرَقُ ١٠ كَلَّا لَا وَزَرَ ١١ إِلَى
 رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمُسْتَقَرُّ ١٢ يُنذِبُ الْإِنْسَانُ يَوْمَئِذٍ
 بِمَا قَدَّمَ وَأَخَّرَ ١٣ بَلِ الْإِنْسَانُ عَلَى نَفْسِهِ بَصِيرَةٌ ١٤

جڻ ته آهي تهندڙ گڏه آهن (۵۰). جي شينهن کان ڀڳا هجن (۵۱). بلڪ منجهانئن هر هڪ ماڻهو گهرندو آهي ته کيس (آسمان مان) کليل ڪتاب ڏجن (۵۲). ائين نه آهي، بلڪ آخرت کان نه ٿا ڊڄن (۵۳). سچ آهي ته بيشڪ قرآن هڪ نصيحت آهي (۵۴). پوءِ جيڪو گهري سو ان کي پڙهي (۵۵). ۽ الله جي گهر کان سواءِ (ان کي) ياد ڪري نه سگهندا (الله) اهو آهي جنهن کان ڊڄڻ گهرجي ۽ (اهو) بخشش جو مالڪ آهي (۵۶).

سورة قيامت مڪي آهي ۽ هن ۾ چاليه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

قيامت جي ڏينهن جو قسم ٿو ڪٿان (۱). ۽ ملامت ڪرڻ واري نفس جو قسم ٿو ڪٿان (ته قيامت ۾ سڀ اُتندا) (۲). انسان پائيندو آهي ڇا ته سندس هڏا گڏ نه ڪنداسون؟ (۳). هاڻو! سندس آڱرين جي ڏوڏين جي سڌي ڪرڻ تي وس وارا آهيون (۴). بلڪ انسان هيءُ گهرندو آهي ته پنهنجي اڳ (ايندڙ وقت) لاءِ گناه ڪري (۵). پڇي ٿو ته قيامت جو ڏينهن ڪڏهن ٿيندو؟ (۶). پوءِ جڏهن اڪيون ڦاٽي وينديون (۷). ۽ چنڊ گرهبو (۸). ۽ سج ۽ چنڊ (هڪ جاءِ) گڏ ڪبا (۹). (تڏهن) ماڻهو چونڊو ته ڀڄڻ جي راه ڪٿي آهي؟ (۱۰). نه نه! ڪا واھ ڪانهي (۱۱). تنهنجي پالڻهار وٽ ان ڏينهن تڪاءُ جو هنڌ آهي (۱۲). ان ڏينهن ماڻهوءَ کي (انهيءَ حال حقيقت بابت) خبردار ڪبو، جيڪي اڳي موڪليو هيائين ۽ پوئتي رهايائين (۱۳). بلڪ ماڻهو پنهنجي (الزام) لاءِ (پاڻ) هڪ حجت آهي (۱۴).

وَلَوْ لَقِيَ مَعَاذِيرَهُ ١٥ لَا تُحَرِّكُ بِهِ لِسَانَكَ لِتَتَّعَلَ
 بِهِ ١٦ إِنَّ عَلَيْنَا جَمْعَهُ وَقُرْآنَهُ ١٧ فَإِذَا قَرَأَهُ فَاتَّبِعْ
 قُرْآنَهُ ١٨ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا بَيَانَهُ ١٩ كَلَّا بَلْ تُحِبُّونَ
 الْعَاجِلَةَ ٢٠ وَتَذَرُونَ الْآخِرَةَ ٢١ وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ نَّاضِرَةٌ ٢٢
 إِلَىٰ رَبِّهَا نَاظِرَةٌ ٢٣ وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ بِاسْرَةٍ ٢٤ تَنْظُرُ
 أَنْ يُفْعَلَ بِهَا فَاقِرَةٌ ٢٥ كَلَّا إِذَا بَلَغَتِ التَّرَاقِيَ ٢٦
 وَقِيلَ مَنْ سَرَّىٰ ٢٧ وَظَنَّ أَنَّهُ الْفِرَاقُ ٢٨ وَالنَّفَّاتِ
 السَّاقِ بِالسَّاقِ ٢٩ إِلَىٰ رَبِّكَ يَوْمَئِذٍ الْمَسَاقُ ٣٠
 فَلَا صَدَقَ وَلَا صَلَّىٰ ٣١ وَلَكِنْ كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ٣٢
 ثُمَّ ذَهَبَ إِلَىٰ أَهْلِهِ يَتَمَطَّىٰ ٣٣ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ٣٤
 ثُمَّ أَوْلَىٰ لَكَ فَأَوْلَىٰ ٣٥ أَيَحْسَبُ الْإِنْسَانُ أَنْ
 يُتْرَكَ سُدًى ٣٦ أَلَمْ يَكْ نُطْفَعًا مِّنْ مَّيْنِي يُمْنِي ٣٧
 ثُمَّ كَانَ عَلَقَةً فَخَلَقَ فَسَوَّىٰ ٣٨ فَجَعَلَ مِنْهُ الزَّوْجَيْنِ
 الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ ٣٩ أَلَيْسَ ذَلِكَ بِقَدِيرٍ عَلَىٰ أَنْ
 يُعْجَىٰ الْمَوْتَىٰ ٤٠

توڻيڪ پنهنجا بهانا پيش پيو ڪري (۱۵). (اي پيغمبر) قرآن پڙهڻ مهل پنهنجي زبان کي (هن لاءِ) نه چور ته اهو جلدي (ياد ڪري) وٺين (۱۶). چو ته (تنهنجي سيني ۾) قرآن جو گڏ ڪرڻ ۽ ان جو پڙهڻ (آسان ڪرڻ) اسان جي ذمي آهي (۱۷). پوءِ جڏهن قرآن (ملائڪ کان) پڙهايون تڏهن (پنهنجي دل) ان جي پڙهڻ جي پٺيان لڳاءِ (۱۸). وري بيشڪ ان جي وضاحت ڪرڻ اسان جي ذمي آهي (۱۹). نه نه! بلڪ (اي ڪافرؤ) دنيا کي دوست رکندا آهيو (۲۰). ۽ آخرت کي ڇڏيندا آهيو (۲۱). ڪي ڇهرا ان ڏينهن تازا هوندا (۲۲). پنهنجي پالڻهار ڏانهن ڏسندڙ هوندا (۲۳). ڪي ڇهرا ان ڏينهن اداس (ٿيل) هوندا (۲۴). ڀائيندا ته ساڻن پٺيءَ توڙ معاملو ڪيو ويندو (۲۵). نه نه! جڏهن (ساه) ترگهت تي پهچندو (۲۶). ۽ چيو ويندو ته ڪو ڦيٽو رکڻ وارو آهي؟ (۲۷). ۽ (پڪ) ڀائيندو ته (هاڻي) هيءَ (وقت روح جي) جدا ٿيڻ (جو) آهي (۲۸). ۽ هڪ پٺيءَ پٺيءَ سان وڇرندو (۲۹). ان ڏينهن تنهنجي پالڻهار وٽ هلڻو آهي (۳۰). پوءِ نڪي (الله جي ڪلام جي) تصديق ڪيائين ۽ نڪي نماز پڙهيائين (۳۱). پر ڪوڙ ڀانيائين ۽ منهن موڙيائين (۳۲). وري پنهنجي گهروارن ڏانهن آڪڙجي هليو (۳۳). تو تي خرابي هجي، پوءِ تو تي خرابي هجي (۳۴). وري (ٻيهر چوان ٿو ته) تو تي خرابي هجي، پوءِ تو تي خرابي هجي (۳۵). انسان (ائين) ڀانڻي ٿو ڇا ته (ڪيس) بيڪار ڇڏي ڏبو؟ (۳۶). (اهو) منيءَ جو ٿيو نه هو ڇا جو (ماءُ جي گهڻ ۾) اچليو ٿي ويو (۳۷). وري (رت جو) دڳ هو، پوءِ الله (ان کي) بڻايو ۽ (ان کي) سٺين لڳين ڪيائين (۳۸). پوءِ منيءَ مان ٻه جنسون نر ۽ مادي بڻايائين (۳۹). اهو الله هن (ڳالهه) تي وس وارو نه آهي ڇا جو مٿن کي جيئاري؟ (۴۰).

سُورَةُ الْبُرْجِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئًا مَّذْكُورًا ①

إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُّطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ

سَمِيعًا بَصِيرًا ② إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِرًا وَإِمَّا

كَفُورًا ③ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلًا وَأَغْلَالًا وَسَعِيرًا ④

إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِنْ كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُورًا ⑤

عَيْنًا يَشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَ نَهَا تَفْجِيرًا ⑥ يُوفُونَ

بِالنَّذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيرًا ⑦ وَيُطْعَمُونَ

الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا ⑧ إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ

رِجْهَ اللَّهِ لَنُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكُورًا ⑨ إِنَّا نَخَافُ مِنْ

رَبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَطَطِيرًا ⑩ فَوَقَّهْمُ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَ

لَقَهُمْ نَصْرَةٌ وَسُرُورًا ⑪ وَجَزَاءُ لَهُمْ بِمَا صَبَرُوا وَجَنَّةٌ وَحَرِيرًا ⑫

مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرْبَابِ لَا يَرَوْنَ فِيهَا شَمْسًا وَلَا

زَمْهَرِيرًا ⑬ وَدَانِيَةً عَلَيْهِمْ ظِلُّهَا وَذُلَّتْ قُطُوفُهَا تَدْلِيلًا ⑭

سورة الدھر مڪي آهي ۽ هن ۾ ايڪٽيه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

ڪڏهن انسان تي زماني مان هڪ (اهڙو) وقت گذري چڪو آهي، جو (هو اهڙي) ڪا شيءِ نه هو جا يادگيريءَ ۾ اچي (۱). بيشڪ اسان ماڻهوءَ کي هڪڙي (گهڻن جزن سان) گڏيل نظفي مان پيدا ڪيو ته ان کي پرڪيون، پوءِ کيس ٻڌندڙ ڏسنڌڙ ڪيوسون (۲). بيشڪ اسان کيس سڌو دڳ ڏسيو، (هاڻي هو) شڪر ڪندڙ ٿي يا بي شڪر (۳). بيشڪ اسان ڪافرن لاءِ زنجير ۽ ڳٽ ۽ ٻرندڙ باه تيار ڪئي آهي (۴). بيشڪ نيڪ بخت ٻانها (انهيءَ شراب جي) پيالي مان پيئندا، جنهن جي ملاوت ڪافور (جي چشمي جي پاڻيءَ) جي هوندي (۵). اهو هڪ چشمو آهي، جنهن مان الله جا (پيارا) ٻانها پيئندا، جنهن کي چڱيءَ طرح وهائيندا (۶). (جي الله جي) باسيل باس پوري ڪندا آهن ۽ ان ڏينهن کان ڊڄندا آهن، جنهن جي بچڙائي (هر طرف) پڌري هوندي (۷). ۽ طعام جي (کين) ضرورت هوندي به محتاج ۽ يتيم ۽ قيديءَ کي ڪارائيندا آهن (۸). (۽ چوندا آهن ته) اسين ته اوهان کي الله جي راضي واسطي ڪارائيندا آهيون، اوهان کان نه ڪو بدلو ۽ نه ڪا شڪر گذاري گهرندا آهيون (۹). بيشڪ اسين پنهنجي پالڻهار کان هڪ ڏکڻي ڏينهن کان ڊڄندا آهيون، جو تمام سخت آهي (۱۰). پوءِ الله ان ڏينهن جي شر کان کين بچايو ۽ انهن کي تازگي ۽ خوشي پهچائي (۱۱). ۽ سندن صبر ڪرڻ سببان باغ ۽ ڀٽ (جو ويس) کين بدلو ڏنائين (۱۲). ان باغ) ۾ پلنگن تي ٿيڪ ڏئي ويهندا. اُتي نه ڪي سج جي اُت ۽ نه ڪي ڪا سخت سردي ڏسندا (۱۳). ۽ ان باغ) جون چانئون مٿن ويجهيون ٿيل هونديون ۽ ان جا ميوا (پٽڻ ۾) چڱيءَ طرح (لڙڪائي) ويجهيا ڪبا (۱۴).

وَيُطَافُ عَلَيْهِمْ بِأَنبِيَةٍ مِّنْ فَضَّةٍ وَأَكْوَابٍ كَانَتْ قَوَارِيرًا ۝
قَوَارِيرًا مِّنْ فَضَّةٍ قَدَّرُوهَا تَقْدِيرًا ۝ وَيَسْقُونَ فِيهَا كَأْسًا
كَانَ مِزَاجُهَا زَنْجَبِيلًا ۝ عَيْنًا فِيهَا تُسْمَىٰ سَلْسَبِيلًا ۝ وَيَطُوفُ
عَلَيْهِمْ وَلَدَانٌ مُّخَلَّدُونَ ۚ إِذَا رَأَيْتَهُمْ حَسِبْتَهُمْ لُؤْلُؤًا
مَّنثُورًا ۝ وَإِذَا رَأَيْتَ نَعِيمًا وَمَلَكًا كَبِيرًا ۝
عَلَيْهِمْ ثِيَابٌ سُنْدُسٍ خُضْرٌ وَإِسْتَبْرَقٌ وَحُلُوعًا سَاوِرٌ
مِّنْ فَضَّةٍ وَسَقَمَهُمُ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا ۝ إِنَّ هَذَا كَانَ
لَكُمْ جَزَاءً وَكَانَ سَعْيُكُمْ مَّشْكُورًا ۝ إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ
الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا ۝ فَاصْبِرْ لِحُكْمِ رَبِّكَ وَلَا تَطِعْ مِنْهُمُ الْإِثْمًا
أَوْ كُفُورًا ۝ وَادْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ بُكْرَةً وَأَصِيلًا ۝ وَمِنَ الْإِيلِ
فَاسْجُدْ لَهُ وَسَبِّحْهُ لَيْلًا طَوِيلًا ۝ إِنَّ هَؤُلَاءِ يُحِبُّونَ
الْعَاجِلَةَ وَيَذَرُونَ وَرَاءَهُمْ يَوْمًا ثَقِيلًا ۝ نَحْنُ خَلَقْنَاهُمْ
وَشَدَدْنَا أَسْرَهُمْ ۚ وَإِذَا شِئْنَا بَدَلْنَا مِثْلَهُمْ تَبْدِيلًا ۝
إِنَّ هَذِهِ تَذْكَرَةٌ ۚ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا ۝ وَمَا
تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا ۝

۽ چانديءَ جي تانَوَنَ ۽ پيالَن سان وٽن اچ وڃ ٿيندي، جي شيشن وانگر هوندا (۱۵). (پر) شيشا (بر) چانديءَ جا جن کي انهن (پياريندڙن) پوري اندازي سان ٺهرايو آهي (۱۶). ۽ اتي کين شراب جا پيالا پياربا، جنهن (جي پاڻيءَ) جي ملاوت سنڌ (جي چشمي) جي هوندي (۱۷). اُتي اهو هڪ چشمو آهي، جنهن جو سلسبيل نالو رکيو ٿو وڃي (۱۸). ۽ وٽن هميشه رهندڙ نينگر پيا گهمندا ڦرندا (اي ڏسندڙ!) جڏهن انهن کي ڏسندين (تڏهن) انهن کي ڪنڊيل موتي پيو پائيندين (۱۹). ۽ جڏهن اُتي ٺهاريندين (تڏهن) اُن کٽ نعمت ۽ وڏي بادشاهي پيو ڏسندين (۲۰). مٿانئن سنهي سائي پٽ جا ۽ ٿلهي پٽ جا ڪپڙا هوندا ۽ چانديءَ جا ڪنگڙ کين پارايا ويندا ۽ سندن پالڻهار کين تمام پاڪ شراب پياريندو (۲۱). (چيو ويندڙ ته) بيشڪ اهو اوهان (جي عملن) جو بدلو آهي ۽ اوهان جي محنت قبول ڪيل آهي (۲۲). بيشڪ اسان تو تي قرآن درجي بدرجي لاڻو (۲۳). پوءِ پنهنجي پالڻهار جي حڪم (اچڻ) تائين صبر ڪر ۽ انهن (ماڻهن) مان ڪنهن گنهگار يا بي شڪر جو چيو نه مڃ (۲۴). ۽ پنهنجي پالڻهار جو نالو صبح ۽ سانجهيءَ ياد ڪر (۲۵). ۽ ڪجهه (وقت) رات ۾ ان لاءِ نماز پڙه ۽ گهڻي رات سندس پاڪائي ساراه (۲۶). بيشڪ اهي (ڪافر) دنيا کي پيارو رکندا آهن ۽ ڳري ڏينهن کي پنهنجي پٺيان ڦٽو ڪندا آهن (۲۷). اسان کين پيدا ڪيو ۽ سندس سنڌ پختا ڪياسون ۽ جيڪڏهن گهرون (ته) انهن جهڙا ٻيا عيوض ۾ مٿائي آڻيون (۲۸). بيشڪ اها نصيحت آهي، پوءِ جيڪو گهري سو پنهنجي پالڻهار ڏانهن وات وٺي (۲۹). ۽ اوهين نه گهرندؤ، مگر اهو جيڪي الله گهري، چوڻهه الله ڄاڻندڙ حڪمت وارو آهي (۳۰).

يُدْخِلُ مَنْ يَشَاءُ فِي رَحْمَتِهِ وَالظَّالِمِينَ أَعَدَّ لَهُمْ

عَدَابًا أَلِيمًا ﴿٣١﴾

سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ٠

وَالْمُرْسَلَاتِ عُرْفًا ﴿١﴾ فَالْعَصْفِ عَصْفًا ﴿٢﴾ وَالتَّيَشْرِتِ

نَشْرًا ﴿٣﴾ فَالْفِرْقَتِ فِرْقًا ﴿٤﴾ فَالْمُلْقِيَتِ ذِكْرًا ﴿٥﴾ عُدْرًا أَوْ

نُذْرًا ﴿٦﴾ إِنَّمَا تَوْعَدُونَ لَوَاقِعٌ ﴿٧﴾ فَإِذَا التَّجُومُ طُمِسَتْ ﴿٨﴾ وَ

إِذَا السَّمَاءُ فُرِجَتْ ﴿٩﴾ وَإِذَا الْجِبَالُ سُفَّتْ ﴿١٠﴾ وَإِذَا الرَّسُلُ

أُقْتَتِ ﴿١١﴾ لِأَيِّ يَوْمٍ أُجِّلَتْ ﴿١٢﴾ لِيَوْمِ الْفُضْلِ ﴿١٣﴾ وَمَا أَدْرَاكَ

مَا يَوْمُ الْفُضْلِ ﴿١٤﴾ وَيَلُومِيذٍ لِلْمُكَدِّبِينَ ﴿١٥﴾ أَلَمْ

نُهَلِكِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٦﴾ ثُمَّ نَتَّبِعُهُمُ الْآخِرِينَ ﴿١٧﴾ كَذَلِكَ

نَفْعَلُ بِالْمُجْرِمِينَ ﴿١٨﴾ وَيَلُومِيذٍ لِلْمُكَدِّبِينَ ﴿١٩﴾ أَلَمْ

نَخْلُقَكُم مِّن مَّاءٍ مَّهِينٍ ﴿٢٠﴾ فَجَعَلْنَاهُ فِي قَرَارٍ مَّكِينٍ ﴿٢١﴾

إِلَى قَدَرٍ مَّعْلُومٍ ﴿٢٢﴾ فَفَقَدَرْنَا فَنِعْمَ الْقَادِرُونَ ﴿٢٣﴾ وَيَلُومِيذٍ

لِيَوْمِذٍ لِلْمُكَدِّبِينَ ﴿٢٤﴾ أَلَمْ نَجْعَلِ الْأَرْضَ كِفَاتًا ﴿٢٥﴾

جنهن کي گهري (تنهن کي) پنهنجيءَ رحمت ۾ داخل ٿو ڪري ۽ ظالمن لاءِ ڏکويندڙ عذاب تيار ڪيو اٿس (۳۱).

سورة المرسلات مڪي آهي ۽ هن ۾ پنجاه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

وٽندڙن لڳندڙن هيرن جو قسم آهي (۱). پوءِ زور سان لڳڻ وارن وائن جو قسم آهي (۲). ۽ (ڪڪرن کي) ڪٽندڙن پڪيڙيندڙن وائن جو قسم آهي (۳). پوءِ (ڪڪرن کي) هڪ ٻئي کان جدا ڪندڙن وائن جو قسم آهي (۴). پوءِ وحي آڻيندڙ ملائڪن جو قسم آهي (۵). (جي) عذر وڃائڻ لاءِ يا ڊيڄارڻ لاءِ (وحي آڻيندا آهن) (۶). ته بيشڪ جنهن (ڳالهه) جو اوهان کي انجام ڏجي ٿو، سا ضرور ٿيڻي آهي (۷). پوءِ جڏهن تارا ميٽي ڇڏبا (۸). ۽ جڏهن آسمان چيربو (۹). ۽ جڏهن جبل اڏائبا (۱۰). ۽ جڏهن پيغمبر (نهريل وقت تي) گڏ ڪبا (۱۱). (تڏهن ثابت ٿيندو ته پيغمبرن کي) ڪهڙي ڏينهن لاءِ ترسايو ويو؟ (۱۲). فيصلي جي ڏينهن لاءِ (۱۳). ۽ توکي ڪهڙيءَ شيءِ ڄاڻايو ته فيصلي جو ڏينهن ڇا آهي؟ (۱۴). ان ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۱۵). پهرين کي هلاڪ نه ڪيو اٿئون ڇا؟ (۱۶). وري (ان کان پوءِ) پوين کي انهن جي پٺيان آڻيندا آهيون (۱۷). ائين ڏوهارين سان ڪندا آهيون (۱۸). ان ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۱۹). اوهان کي خسيس پاڻيءَ مان نه بڻايو اٿئون ڇا؟ (۲۰). پوءِ ان (پاڻيءَ) کي هڪ پختي هند ۾ رکيوسون (۲۱). هڪ مقرر وقت تائين (۲۲). پوءِ (کيس) پورو بڻاسون جو (اسين) چڱي سگهه وارا آهيون (۲۳). ان ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۲۴). زمين کي ماپائڻ واري نه ڪيو اٿئون ڇا؟ (۲۵).

أَحْيَاءَ وَأَمْوَاتًا ﴿٣٦﴾ وَجَعَلْنَا فِيهَا رِوَاسِيَ شِخْتٍ وَّ

أَسْقَيْنُكُمْ مَاءً فُرَاتًا ﴿٣٧﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٨﴾

أَنْطَلِقُوا إِلَى مَا كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ﴿٣٩﴾ أَنْطَلِقُوا إِلَى ظِلِّ

ذِي ثَلَاثِ شُعَبٍ ﴿٤٠﴾ لَا ظِلِيلٍ وَلَا يُغْنِي مِنَ الْهَبِ ﴿٤١﴾

إِنهَا تَرْمِي بِشَرِّ رِجَالِ قَصْرِ ﴿٤٢﴾ كَأَنَّهُ جِمَلَتٌ صُفْرٌ ﴿٤٣﴾ وَيْلٌ

يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٤﴾ هَذَا أَيُّومٌ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَا

يُؤْذَنُ لَهُمْ فَيَعْتَذِرُونَ ﴿٤٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٤٧﴾

هَذَا أَيُّومُ الْفُصْلِ جَمَعْنَاكُمْ وَالْأَوَّلِينَ ﴿٤٨﴾ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ

كَيْدٌ فَاكِيدُوا ﴿٤٩﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٥٠﴾ إِنَّ

الْمُتَّقِينَ فِي ظِلِّ وَعُيُونٍ ﴿٥١﴾ وَفَوَاكِهِ مِمَّا اشْتَهَوْنَ ﴿٥٢﴾

كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾ إِنَّا كَذَلِكَ

نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٤﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٥٥﴾ كُلُوا

وَتَمَتَّعُوا قَلِيلًا إِنَّكُمْ مُجْرِمُونَ ﴿٥٦﴾ وَيْلٌ يَوْمَئِذٍ

لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٥٧﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ارْجِعُوا إِلَىٰ أَرْكَعُونَ ﴿٥٨﴾ وَيْلٌ

يَوْمَئِذٍ لِلْمُكَذِّبِينَ ﴿٥٩﴾ فَبِأَيِّ حَدِيثٍ بَعْدَهُ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٠﴾

(جو) جيئن ۽ مٿن کي (ماپائي) (۲۶). ۽ زمين ۾ وڏا پڪا جبل (پيدا) ڪيا سون ۽ اوهان کي منو پاڻي پياربوسون (۲۷). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۲۸). (چيو ويندو ته هاڻي) جنهن (دوزخ) کي اوهين ڪوڙ پائيندا هيؤ، تنهن ڏانهن هلو (۲۹). (چئڻ ته) تن شاخن واريءَ چانو ڏانهن هلي پئو (۳۰). نه ٿدي (چانو) هوندي ۽ نه (باه جي) تو کان بچائيندي (۳۱). بيشڪ اها (باه) ماڙيءَ جيڏيون چئڻگون اُچليندي آهي (۳۲). چڻ ته اهي هيدا اُن آهن (۳۳). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۳۴). اهو ڏينهن اهو آهي جنهن ۾ نه ڳالهائيندا (۳۵). ۽ نڪي ڪين موڪل ڏبي ته (ڪو) عذر (بيان) ڪن (۳۶). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۳۷). هيءُ فيصلو جو ڏينهن آهي. اوهان کي ۽ اڳين کي گڏ ڪيوسون (۳۸). پوءِ جيڪڏهن اوهان کي ڪا بچڙي رت ڪرڻي آهي ته منهنجي حق ۾ رڻيو (۳۹). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۴۰). بيشڪ پرهيزگار چانو ۽ چشمن ۾ هوندا (۴۱). ۽ جنهن جنس مان گهرندا (تنهن جنس جي) ميون ۾ هوندا (۴۲). (چئڻ ته) (چڱا) ڪم ڪندا هيؤ، تنهن ڪري خوش ٿي کائو ۽ پيو (۴۳). بيشڪ اسين نيڪن کي ائين بدلو ڏيندا آهيون (۴۴). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۴۵). (اي ڪوڙ پائيندڙو! دنيا ۾) ٿوري دير کائي وٺو ۽ مزا ماڻي وٺو، بيشڪ اوهين ڏوهاري آهيو (۴۶). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۴۷). ۽ جڏهن کين چئجي ته نماز پڙهو (تڏهن) نماز نه پڙهندا آهن (۴۸). اُن ڏينهن ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۴۹). پوءِ ان (قرآن) کانپوءِ ڪهڙيءَ ڳاله سان ايمان آڻيندا؟ (۵۰).

سُورَةُ النَّبَاِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
 عَمَّ یَتَسَاءَلُونَ^١ عَنِ النَّبَاِ الْعَظِیْمِ الَّذِیْ هُمْ
 فِیْهِ مُخْتَلِفُونَ^٢ کَلَّا سَیَعْلَمُونَ^٣ ثُمَّ کَلَّا سَیَعْلَمُونَ^٤ اَلَمْ
 نَجْعَلِ الْاَرْضَ مَهْدًا^٥ وَ الْجِبَالَ اَوْتَادًا^٦ وَ خَلَقْنَاكُمْ
 اَزْوَاجًا^٧ وَ جَعَلْنَا نَوْمَكُمْ سُبَاتًا^٨ وَ جَعَلْنَا النَّیْلَ لِبَاسًا^٩
 وَ جَعَلْنَا النَّهَارَ مَعَاشًا^{١٠} وَ بَنینَا فَوْقَکُمْ سَبْعَ سَمَاوَاتٍ^{١١} وَ
 جَعَلْنَا سِرَاجًا وَ هَاجِرًا^{١٢} وَ اَنْزَلْنَا مِنَ الْمُعْصِرَاتِ مَاءً
 ثَجَّاجًا^{١٣} لِنُخْرِجَ بِهٖ حَبًّا وَ نَبَاتًا^{١٤} وَ جَدَّتْ اَفْقَا^{١٥} اِنْ
 یَوْمَ الْفَصْلِ کَانَ مِیْقَاتًا^{١٦} یَوْمَ یُنْفَخُ فِی الصُّورِ
 فَتَاتُونَ اَفْوَاجًا^{١٧} وَ فَتِحَتْ السَّمَاءُ فَکَانَتْ اَبْوَابًا^{١٨} وَ
 سِیرتِ الْجِبَالُ فَکَانَتْ سَرَابًا^{١٩} اِنْ جَهَنَّمَ کَانَتْ
 مَرْصَادًا^{٢٠} لِلطَّغِیْنِ مَا بَا^{٢١} لِبِئْسِیْنِ فِیْهَا اَحْقَابًا^{٢٢}
 لَا یَذُوْوْنَ فِیْهَا بَرْدًا وَّ لَا شَرَابًا^{٢٣} اِلَّا اَھِیْمًا وَّ عَسَاقًا^{٢٤}
 جَزَاءً وَّ فَاقًا^{٢٥} اِنَّهُمْ کَانُوْا اِلَّا یُرْجُوْنَ حِسَابًا^{٢٦}

سورة النبا مڪي آهي ۽ هن ۾ چاليه
آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

ڪهڙيءَ ڳالهه بابت هڪ ٻئي کان پڇڻ ٿا؟ (۱). (هاڻو!) هڪڙي
اهڙي وڏي واقعي بابت (۲). جنهن (جي ٿيڻ) ۾ اهي (پاڻ ۾) مختلف
آهن (۳). ائين (سندن خيالن وانگر) نه آهي، سگهوئي ڄاڻندا (۴). وري
به (چوڻ ٿا ته) ائين نه آهي، سگهوئي ڄاڻندا (۵). زمين کي وڇاڻو نه ڪيو
ائئون ڇا؟ (۶). ۽ جبلن کي ميخون؟ (۷). ۽ اوهان کي جوڙو جوڙو
(نر ۽ مادي) بڻايوسون (۸). ۽ اوهان جي نند کي فرحت بڻايوسون (۹).
۽ رات کي ڍڪ ڪيوسون (۱۰). ۽ ڏينهن کي گذارڻ (جو وقت)
ڪيوسون (۱۱). ۽ اوهان جي مٿان ست مضبوط (آسمان) بڻاياسون (۱۲).
۽ هڪ چمڪندڙ ڏيئو (سج) بڻايوسون (۱۳). ۽ ڪڪرن مان ريلا
ڪري وهندڙ پاڻي وسايوسون (۱۴). ته ان سان ان ۽ سلا ڄمايون (۱۵). ۽
گهاٽا باغ (به) (۱۶). اها قدرت ڏسي سمجهندا نه آهن ته بيشڪ فيصلي
جو ڏينهن هڪ مقرر مهل آهي (۱۷). جنهن ڏينهن صور ۾ قوڪبو (تنهن
ڏينهن اوهين) ٽوليون ٽوليون ٿي ايندو (۱۸). ۽ آسمان کوليو، پوءِ
(اهو) دروازا ٿي پوندو (۱۹). ۽ جبل (دز ڪري) هلائيندو، پوءِ رج وانگر
ٿيندا (۲۰). بيشڪ دوزخ انتظار ڪيڻ وارو آهي (۲۱). جو هٽيلن جو
(اهوئي) رهڻ جو هنڌ آهي (۲۲). منجهس ڪيئي (زمانا) ڊگهيون مدتون
رهندا (۲۳). ان ۾ نڪا ٿڌائي ۽ نڪا پيئڻ جي شيءِ چڪندا (۲۴).
تتي پاڻيءَ ۽ روڱ کان سواءِ (۲۵). (اهو سندن) پورو پورو بدلو
آهي (۲۶). چو ته اهي حساب ڏيڻ جي اميد نه رکندا هيا (۲۷).

وَكَذَّبُوا بِآيَاتِنَا كِذَابًا ۖ وَكُلَّ شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ كِتَابًا ۗ
 فَذُوقُوا فَلَنتُزِيدُكُمْ الْعَذَابَ إِنَّ لِلْمُتَّقِينَ مَفَازًا ۖ
 حَدَائِقَ وَأَعْنَابًا ۗ وَكَوَاعِبَ أَتْرَابًا ۗ وَكَأَسَادِهَاقًا ۖ
 لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا وَلَا كِذَابًا ۗ جَزَاءً مِمَّنْ رَّبِّكَ عَطَاءٌ
 حِسَابًا ۗ رَبِّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا الرَّحْمَنُ
 لَا يَمْلِكُونَ مِنْهُ خِطَابًا ۗ يَوْمَ يَقُومُ الرُّوحُ وَالْمَلَائِكَةُ
 صَفًّا ۗ لَا يَتَكَلَّمُونَ إِلَّا مَنْ أذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَقَالَ صَوَابًا ۗ
 ذَلِكَ الْيَوْمُ الْحَقُّ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذَ إِلَىٰ رَبِّهِ مَا بَاءً ۗ إِنَّا
 أَنْذَرْنَاكُمْ عَذَابًا قَرِيبًا ۗ يَوْمَ يَنْظُرُ الْمَرْءُ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ
 وَيَقُولُ الْكَافِرُ لِيَلَيْتَنِي كُنْتُ ثَرِيًّا ۗ

سُورَةُ النَّازِعَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَالزُّرْعَةُ عَرْقًا ۗ وَالنَّشِيطَةُ نَشْطًا ۗ وَالسَّبْحَةُ سَبْحًا ۗ
 فَالسَّبْحَةُ سَبْقًا ۗ فَالْمُدْبِرَةُ أَمْرًا ۗ يَوْمَ تَرْجُفُ
 الرَّاجِفَةُ ۗ لَا تَتَّبِعُهَا الرَّادِفَةُ ۗ قُلُوبٌ يَوْمَئِذٍ وَاجِفَةٌ ۗ

۽ اسان جي حڪمن کي بلڪل ڪوڙا ڀائيندا هئا (۲۸). ۽ سڀ شيءِ کي لکي ڳڻي ڇڏيو اٿون (۲۹). پوءِ (ڇڻن ته اها سزا) چڪو جو عذاب کان سواءِ اوهان تي (ٻيو) ڪجهه (به) نه وڌائينداسون (۳۰). بيشڪ پرهيزگارن لاءِ ڪاميابي آهي (۳۱). جو باغ ۽ انگور (۳۲). ۽ هم عمر نوجوان زالون (۳۳). ۽ شراب جا چلڪندڙ پيالا (هوندا) (۳۴). اُتي نه ڪا اجائي بڪ ۽ نه ڪو ڪوڙ ٻڌندا (۳۵). (اهو پورو) بدلو تنهنجي پالڻهار کان انعام عطا ڪيل حساب روءِ آهي (۳۶). جو آسمانن ۽ زمين جو ۽ جيڪي ٻنهي جي وچ ۾ آهي، تنهن جو به باجهارو پالڻهار آهي، ان (جي هيبت) کان ڪوبه ورندي ڏئي نه سگهندو (۳۷). جنهن ڏينهن روح (جبريل) ۽ (سپيئي) ملائڪ صفون ٻڌي بيهندا، (تنهن ڏينهن) جنهن کي باجھاري (الله) موڪل ڏني هوندي ۽ صحيح ڳالهه ڳالهائي هوندائين، تنهن کان سواءِ (ٻيا ڪي به) نه ڳالهائيندا (۳۸). اهو ڏينهن سچ پچ (ٿيڻو) آهي، تنهن ڪري جيڪو گهري سو پنهنجي پالڻهار ڏانهن (پنهنجي) رهڻ جو هنڌ ٺاهي (۳۹). بيشڪ اسان اوهان کي ويجهي عذاب (اچڻ) کان ڊيڄاري چڪاسون، جنهن ڏينهن ماڻهو اهو ڏسندو جيڪي سندس ٻنهي هٿن اڳي ڪري موڪليو هو ۽ ڪافر چونڊو ته ههڙا ارمان! جيڪر اءُ مٽي هجان ها (ته چڱو) (۴۰).

سورة النازعات مڪي آهي ۽ هن ۾
چاينتاليه آيتون ۽ ٻه رڪوع آهن.

الله باجھاري مهربان جي نالي سان (شروع)

اندر گهڙي (ساھ) چڪي آئيندڙن (ملائڪن) جو قسم آهي (۱). ۽ ڪولي آسانءِ سان (ساھ جي) ڳنڍ چوڙيندڙن جو قسم آهي (۲). ۽ چڱيءَ طرح سان ترندڙن جو قسم آهي (۳). پوءِ ڊوڙي اڳرائي ڪندڙن جو قسم آهي (۴). پوءِ (سڀ) ڪم جي رٿيندڙن (ملائڪن جي) ٽولين جو قسم آهي (۵). ته جنهن ڏينهن ڏهڻ واري ڏيندي (۶). اُن کي پٺيان لڳندڙ (ٻيو ڌوڏو) پٺيان لڳندو (۷). تنهن ڏينهن ڪيتريون ئي دليون ڏڪي وڃڻ واريون هونديون (۸).

أَبْصَارَهَا خَاشِعَةً ٩ يُقُولُونَ ءَاِنَّا لَمَرْدُودُونَ فِي الْحَافِرَةِ ١٠
 ءَاِذَا كُنَّا عِظَامًا تَّخْرَةً ١١ قَالُوا ائْتِكَ اِذَا كَرَرْتُمْ خَاسِرَةً ١٢
 فَاِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ ١٣ فَاِذَا هُم بِالسَّاهِرَةِ ١٤ هَلْ اَتَيْتَكَ
 حَدِيثٌ مُّوسَى ١٥ اِذْ نَادَاهُ رَبُّهُ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ١٦
 اِذْ هَبُّ اِلَى فِرْعَوْنَ اِنَّهُ طَغَى ١٧ فَقُلْ هَلْ لَكَ اِلَى اَنْ
 تَزُلَّ ١٨ وَاَهْدِيكَ اِلَى رَبِّكَ فَتَخْشَى ١٩ فَاَرَاهُ الْاٰيَةَ
 الْكُبْرَى ٢٠ فَكَذَّبَ وَعَصَى ٢١ ثُمَّ اَدْبَرَ يَسْعَى ٢٢ فَحَشَرَ
 فَنَادَى ٢٣ فَقَالَ اَنَا رَبُّكُمْ الْاَعْلَى ٢٤ فَاَخَذَهُ اللّٰهُ نَكَالَ
 الْاٰخِرَةِ وَالْاَوَّلَى ٢٥ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّمَنْ يَخْشَى ٢٦ ءَاَنْتُمْ
 اَشَدُّ خَلْقًا اَمِ السَّمَا ءُ بَنِيهَا ٢٧ رَفَعَ سَمَكَهَا فَسَوَّيْنَاهَا ٢٨ وَ
 اَغْطَشَ لَيْكَهَا وَاَخْرَجَ ضَمْحَهَا ٢٩ وَالْاَرْضَ بَعْدَ ذٰلِكَ
 دَحَاهَا ٣٠ اَخْرَجَ مِنْهَا مَاءَهَا وَمَرْعَاهَا ٣١ وَالْجِبَالَ اَرْسَاهَا ٣٢
 مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِاَنْعَامِكُمْ ٣٣ فَاِذَا جَاءَتِ الطَّامَّةُ الْكُبْرَى ٣٤
 يَوْمَ يَتَذَكَّرُ الْاِنْسَانُ مَا سَعَى ٣٥ وَبُرْزَتِ الْجَحِيْمُ
 لِمَنْ يَّرَى ٣٦ فَاَمَّا مَنْ طَغَى ٣٧ وَاَشْرَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ٣٨

انهن جون اکيون (خواريءَ سبب) جهڪيون هونديون (۹). (هن ڪري ته) چون ٿا ته اسين پوئين پيرين مونتائيسون ڇا؟ (۱۰). ڀلا جڏهن ڀتا هڏا ٿيندا سون (تڏهن وري جيئنداسون ڇا؟) (۱۱). چوندا آهن ته انهيءَ مهل اهو ٻيهر موٽڻ (وڏو) نقصان وارو آهي (۱۲). پوءِ اهو (واقعو) هڪڙي سخت هڪل آهي (۱۳). پوءِ اُتي جو اُتي آهي هڪ ڀڏري ميدان ۾ حاضر ٿيل هوندا (۱۴). (اي پيغمبر!) تو وٽ موسيٰ جي خبر پهتي آهي ڇا؟ (۱۵). جڏهن سندس ڀالٽهار کيس پاڪ ميدان طوي ۾ سڏيو (۱۶). ته فرعون ڏانهن وڃ چو ته هو حد کان لنگهيو آهي (۱۷). پوءِ (اُن کي) چڙو ته هن ڏانهن (ڪجهه) خيال اٿيئي ته سڌرجين؟ (۱۸). ۽ تنهنجي ڀالٽهار ڏانهن توکي (ستو) رستو ڏيکاريان ته (تون ان کان) ڊڄين (۱۹). پوءِ فرعون کي وڏي نشاني ڏيکاريائين (۲۰). پوءِ (فرعون موسيٰ کي) ڪوڙو پانيو ۽ نافرماني ڪيائين (۲۱). وري (اتان) پنيرو ٿي تڪو هلڻ لڳو (۲۲). پوءِ (پنهنجيءَ قوم کي) گڏ ڪيائين، پوءِ پڙهو ڏنائين (۲۳). پوءِ چيائين ته آءُ اوهان جو تمام مٿاهون رب آهيان (۲۴). پوءِ الله ان کي آخرت ۽ دنيا جي عذاب ۾ پڪڙيو (۲۵). بيشڪ هن (قصي) ۾ انهيءَ لاءِ نصيحت آهي جيڪو ڊڄي (۲۶). ڀلا بڻاوت ۾ وڌيڪ ڏکيا اوهين آهيو يا آسمان؟ جنهن کي الله بڻايو (۲۷). اُن جي ٽولھ بلند ڪيائين، پوءِ ان کي برابر بهاريائين (۲۸). ۽ ان جي رات کي اونڌاهو ڪيائين ۽ ان جو سوجهرو (ڏينهن جو) ڀڏرو ڪيائين (۲۹). ۽ ان کان پوءِ زمين کي وڇايائين (۳۰). ان مان سندس پاڻي ۽ سندس گاه ڪڍيائين (۳۱). ۽ جبلن کي مضبوط ڪوڙيائين (۳۲). اوهان جي نفعي لاءِ ۽ اوهان جي ڍورن (جي نفعي) لاءِ (۳۳). پوءِ جڏهن وڏو واقعو (قيامت جو) ايندو (۳۴). اُن ڏينهن ماڻهو اهو ياد ڪندو، جيڪي (دنيا ۾) ڪمايو هيائين (۳۵). ۽ دوزخ انهيءَ لاءِ ڀڏرو ڪيو جيڪو ڏسڻ گهرندو (۳۶). پوءِ جيڪو حد کان لنگهيو هوندو (۳۷). ۽ هن دنيا جي حياتيءَ کي اختيار ڪيو هوندائين (۳۸).

فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ۖ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَ
 نَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ۖ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ۖ
 يَسْأَلُونَكَ عَنِ السَّاعَةِ أَيَّانَ مُرْسِمُهَا ۖ فِيمَ آنتَ مِنْ ذِكْرِهَا ۖ
 إِلَىٰ رَبِّكَ مُنْتَهَىٰ ۖ إِنَّهَا آتٌ مُنذِرٌ مِّنْ يَّخْشَاهَا ۖ كَانَتْهُمْ
 يَوْمَ يَرَوْنَهَا لَمْ يَلْبَثُوا إِلَّا عَشِيَّةً أَوْ ضُحَاهَا ۖ

سُورَةُ عَبَسَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 عَبَسَ وَتَوَلَّىٰ ۖ أَنْ جَاءَهُ الْأَعْمَىٰ ۖ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّهٗ
 يَزْكَىٰ ۖ أَوْ يَذَّكَّرُ فَتَنْفَعَهُ الذِّكْرَىٰ ۖ أَمَّا مَنْ اسْتَعْجَىٰ ۖ
 فَأَنْتَ لَهُ تَصَدَّىٰ ۖ وَمَا عَلَيْكَ أَلَّا يَزْكَىٰ ۖ وَأَمَّا مَنْ
 جَاءَكَ يَسْعَىٰ ۖ وَهُوَ يَخْشَىٰ ۖ فَأَنْتَ عَنْهُ تَلَهَّىٰ ۖ كَلَّا
 إِنهَا تَذْكِرَةٌ ۖ فَمَنْ شَاءَ ذَكَرْهُ ۖ فِي صُحُفٍ مُّكْرَمَةٍ ۖ
 مَّرْفُوعَةٍ مُّطَهَّرَةٍ ۖ بِأَيْدِي سَفَرَةٍ ۖ كِرَامٍ بَرَرَةٍ ۖ
 قَتَلَ الْإِنْسَانَ مَا أَكْفَرَهُ ۖ مِنْ أَيِّ شَيْءٍ خَلَقَهُ ۖ
 مِنْ نُّطْفَةٍ خَلَقَهُ فَقَدَّرَهُ ۖ ثُمَّ السَّبِيلَ يَسَّرَهُ ۖ

تنهن جي جاءِ بيشڪ دوزخ آهي (۳۹). ۽ جيڪو پنهنجي پالڻهار جي (حضور ۾) روبرو بيهڻ جي هنڌ کان ڊنو ۽ نفس کي (هر) خواهش کان جهليائين (۴۰). پوءِ تنهن جي جاءِ بيشڪ بهشت آهي (۴۱). (اي پيغمبر!) توکان قيامت بابت پڇن ٿا ته ان جو (واقعو) ٿيڻ ڪڏهن آهي؟ (۴۲). (اي پڇندڙ!) ان جي خبر بابت تون ڪهڙي خيال ۾ آهين؟ (۴۳). ان جي پڄاڻيءَ (جي خبر) تنهنجي پالڻهار وٽ آهي (۴۴). جيڪو قيامت کان ڊڄي رهيو تنهن لاءِ تون ڊيڄاريندڙ آهين (۴۵). جنهن ڏينهن ان کي ڏسندا (تنهن ڏينهن) ائين ڀائيندا ته ڄڻڪ هڪڙي وقت سنجهي يا ان جي صبح کان سواءِ (دنيا ۾) رهيا ئي نه هيا (۴۶).

سورة عبس مڪي آهي ۽ هن ۾ بائيتاليه
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

مُنهن ۾ گهنڊ وڌائين ۽ مُنهن موڙيائين (۱). هن ڪري جو وٽس هڪ نابين آيو (۲). ۽ ڪنهن سمجهائي جيڪر اهو سڌرڃي ها! (۳). يا نصيحت ٻڌي ها، پوءِ اها نصيحت ٻڌڻ نفعو ڏئيس ها (۴). پر جنهن بي پرواهي ڪئي (۵). پوءِ تنهن (جي سڌاري) لاءِ تون پٺيان پيو آهين (۶). هن ۾ توتي (ڪا ميار) ڪانهي ته اهو نه سڌري (۷). ۽ پر جيڪو تو وٽ ڊوڙندو آيو (۸). ۽ اهو (پنهنجي الله کان) ڊڄندو آهي (۹). پوءِ تنهن کان تون غافل ٿين ٿو (۱۰). ائين نه آهي، بيشڪ اهي (قرآن جون آيتون) هڪ نصيحت آهي (۱۱). پوءِ جيڪو گهري سوان (قرآن) کي ياد ڪري (۱۲). (بيشڪ قرآن جون آيتون) تعظيم وارن ورقن ۾ (الڪيل) آهن (۱۳). جي مٿاهن ۽ پاڪ آهن (۱۴). لکنڊڙن جي هٿن ۾ (۱۵). جي سڳورا پلارا آهن (۱۶). مار پئي انسان تي! ڪهڙو نه بي شڪر آهي! (۱۷). (ڌيان ڪري ته الله) ڪهڙي شيءِ مان پيدا ڪيس (۱۸). منيءَ جي هڪ تپي مان، خلقياڻيس، پوءِ (وڏي ٿيڻ جو) اندازو مقرر ڪياڻيس (۱۹). وري (نڪرڻ جي) واٽ سنهنجي ڪياڻيس (۲۰).

ثُمَّ أَمَاتَهُ فَأَقْبَرَهُ ۖ ثُمَّ إِذَا شَاءَ أَنْشَرَهُ ۗ كَلَّا لَمَّا يَقْضِ مَا
 أَمَرَهُ ۗ فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ إِلَى طَعَامِهِ ۗ أَتَاكَ صَبَبْنَا الْمَاءَ
 صَبَابًا ۖ ثُمَّ شَقَقْنَا الْأَرْضَ شَقَاقًا ۖ فَأَنْبَتْنَا فِيهَا حَبًّا ۖ وَ
 عِنَبًا وَقَضْبًا ۖ وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ۖ وَحَدَائِقَ غُلْبًا ۖ وَفَاكِهَةً
 وَأَبًّا ۗ لَمَّا عَمَّا لَكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ۗ فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاعَةُ ۙ
 يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ۗ وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ۖ وَصَاحِبَتِهِ
 وَبَنِيهِ ۗ لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ۗ
 وَجُودٌ يَوْمَئِذٍ مُسْفِرَةٌ ۗ ضَاحِكَةٌ مُسْتَبْشِرَةٌ ۗ وَوَجُودٌ
 يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ۗ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ۗ أُولَئِكَ هُمُ

الْكَفَرَةُ الْفَجْرَةُ ۙ

سُورَةُ التَّكْوِيْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ۙ ① وَإِذَا النُّجُومُ انْكَدَرَتْ ۙ ② وَإِذَا الْجِبَالُ
 سُيِّرَتْ ۙ ③ وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ۙ ④ وَإِذَا الْوُحُوشُ
 حُشِرَتْ ۙ ⑤ وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ۙ ⑥ وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ۙ ⑦

وري ماريائينس، پوءِ قبر ۾ رکيائينس (۲۱). وري جڏهن گهرندو تڏهن
 اُن کي جيئرو ڪندو (۲۲). ائين نه آهي، جيڪي فرمايائينس سو
 پورو نه ڪيائين (۲۳). پوءِ جڳائي ته ماڻهو پنهنجي کاڌي ڏانهن نهاري
 ڏسي (۲۴). ته اسان پاڻيءَ کي چڱيءَ طرح (آسمان کان) پلٽيو (۲۵).
 وري زمين کي پوريءَ طرح چيريسون (۲۶). پوءِ منجهس اُن ڄمايو
 سون (۲۷). ۽ انگور ۽ ترڪاريون (۲۸). ۽ زيتون ۽ ڪجيون (۲۹). ۽
 گهاٽا باغ (۳۰). ۽ ميوو ۽ (وهڻن جو) گاه (به) (۳۱). اوهان جي
 نفعي لاءِ ۽ اوهان جي ڍورن (جي نفعي) لاءِ (۳۲). پوءِ جڏهن ڪن
 ٻوڙا ڪنڌڙ (دهشت واري) هڪل ايندي (۳۳). انهيءَ ڏينهن ماڻهو
 پنهنجي پيءُ کان پڇندو (۳۴). ۽ (پڻ) پنهنجي ماءُ کان ۽ پنهنجي پيءُ
 کان (۳۵). ۽ پنهنجيءَ گهرواريءَ کان ۽ پنهنجن پٽن کان پڇندو (۳۶).
 انهن مان سڀڪنهن مڙس لاءِ اُن ڏينهن اهڙي حالت هوندي جو کيس بس
 هوندي (۳۷). ڪيترائي منهن ان ڏينهن روشن هوندا (۳۸). ڪنڌڙ ۽
 (تمام) سرها هوندا (۳۹). ۽ ڪيترائي منهن (هوندا) جن تي اُن ڏينهن رڻي
 پيل هوندي (۴۰). جن کي ڪارنهن ويڙهي ويندي (۴۱). اهي ئي
 منڪر بدڪار آهن (۴۲).

سورة التكوير مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺيه
 آيتون ۽ هڪ رکوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

جڏهن سج ويڙهيو (۱). ۽ جڏهن تارا ميرا ٿيندا (۲). ۽ جڏهن جبل هلايا
 ويندا (۳). ۽ جڏهن ڍڪيون ڏاڇيون بيڪار ڇڏيون (۴). ۽ جڏهن
 جهنگلي جانور گڏ ڪبا (۵). ۽ جڏهن درياءُ (باه وانگر) تپائبا (۶). ۽
 جڏهن ماڻهو پاڻ ۾ ملائبا (۷).

وَإِذَا الْمَوْءِدَةُ سُيِّتَتْ^٨ يَا أَيُّ ذُنُوبٍ قُتِلَتْ^٩ وَإِذَا الصُّحُفُ

نُشِرَتْ^{١٠} وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ^{١١} وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِرَتْ^{١٢}

وَإِذَا الْجَنَّةُ أُرْفِلَتْ^{١٣} عَلِمْتَ نَفْسُ مَا أَحْضَرْتَ^{١٤} فَلَا

أَقْسِمُ بِالْخَنَسِ^{١٥} الْجَوَارِ الْكُنَّسِ^{١٦} وَاللَّيْلِ إِذَا عَسَسَ^{١٧}

وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ^{١٨} إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ^{١٩} ذِي

قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ^{٢٠} مُطَاعٍ ثَمَّ أَمِينٍ^{٢١} وَ

مَا صَاحِبِكُمْ بِمَجْنُونٍ^{٢٢} وَلَقَدْ رَآهُ بِالْأَفْقِ الْمُبِينِ^{٢٣}

وَمَا هُوَ عَلَى الْغَيْبِ بِضَنِينٍ^{٢٤} وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَيْطَانٍ

رَّجِيمٍ^{٢٥} فَأَيْنَ تَذْهَبُونَ^{٢٦} إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ^{٢٧}

لِمَنْ شَاءَ مِنْكُمْ أَنْ يَسْتَقِيمَ^{٢٨} وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ

يَشَاءَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ^{٢٩}

سُورَةُ الْاِنْفِطَارِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ^١ وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ^٢ وَإِذَا الْبِحَارُ

فُجِّرَتْ^٣ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ^٤ عَلِمْتَ نَفْسُ مَا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ^٥

۽ جڏهن جيئري پوريل نياڻي پڇي (۸). ته ڪهڙي ڏوه ڪري ماري ويئي؟ (۹). ۽ جڏهن اعمال ناما کوليا (۱۰). ۽ جڏهن آسمان چلبو (۱۱). ۽ جڏهن دوزخ پڙڪايو (۱۲). ۽ جڏهن بهشت ويجهو ڪبو (۱۳). (تڏهن) هر هڪ ماڻهو جيڪي حاضر ڪيو سو ڄاڻندو (۱۴). پوئتي هٽندڙن تارن جو قسم ڪٿان تو (۱۵). جي (ڪڏهن) سڌا هلندڙ آهن، (ڪڏهن) لڪي ويندڙ آهن (۱۶). ۽ قسم آهي رات جو جڏهن پوئتي موٽندي آهي (۱۷). ۽ قسم آهي صبح جو جڏهن ڦٽندو آهي (۱۸). ته بيشڪ اهو (قرآن) هڪ موڪليل سڳوري (ملائڪ) جو پيغام ڏيڻ آهي (۱۹). جو سگه وارو عرش جي مالڪ (الله) وٽ وڏي مرتبي وارو آهي (۲۰). جو مڃوتيءَ وارو آهي، (ملڪوت ۾) آمين آهي (۲۱). ۽ (هيءُ) اوهان جو سنگتي (محمد ﷺ ڪو) چريو نه آهي (۲۲). ۽ بيشڪ (اوهان جي سنگتيءَ) ان (ملائڪ) کي آسمان جي ڀڌري ڪناري تي (چٽائي) ڏنو آهي (۲۳). ۽ اهو (اوهان جو سنگتي) ڳجه (جي ڳاله ڏسڻ) تي بخل ڪندڙ نه آهي (۲۴). ۽ اهو (قرآن) تڙيل شيطان جو ڪلام نه آهي (۲۵). پوءِ ڪيڏانهن وڃو ٿا؟ (۲۶). هيءُ (قرآن) جهان وارن جي نصيحت کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه نه آهي (۲۷). اوهان مان جيڪو سڌو هلڻ گهري تنهن لاءِ آهي (۲۸). ۽ جهانن جي پالڻهار الله جي گهر کان سواءِ (ٻيو) ڪجهه اوهين گهري نه سگهندؤ (۲۹).

سورة الانفطار مڪي آهي ۽ هن ۾ اتويه
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

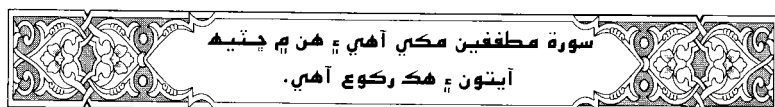
جڏهن آسمان ڦاٽندو (۱). ۽ جڏهن تارا چڻي پوندا (۲). جڏهن سمنڊ تمام جوش سان وهائبا (۳). ۽ جڏهن قبرون پٽيون (۴). (تڏهن) سڀڪو شخص اهو ڄاڻندو جيڪي اڳي موڪليو هيائين ۽ جيڪي پوئتي ڇڏيو هيائين (۵).

يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ٦ الَّذِي خَلَقَكَ
 فَسَوَّكَ فَعَدَلَكَ ٧ فِي أَيِّ صُورَةٍ مَا شَاءَ رَكَّبَكَ ٨ كَلَّا بَلْ
 تَكذَّبُونَ بِالذِّينِ ٩ وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ١٠ كِرَامًا كَاتِبِينَ ١١
 يَعْلَمُونَ مَا تَعْمَلُونَ ١٢ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ١٣ وَإِنَّ
 الْفُجَّارَ لَفِي جَحِيمٍ ١٤ يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ ١٥ وَمَا هُمْ
 عَنْهَا بِغَائِبِينَ ١٦ وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ١٧ ثُمَّ مَا
 أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ١٨ يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِنَفْسٍ
 شَيْئًا ١٩ وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ٢٠

سُورَةُ الْمُطَفِّفِينَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ ١ الَّذِينَ إِذَا كَتَبُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ ٢ زط
 وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ ٣ أَلَا يَبْظُنُّ أُولَئِكَ أَنَّهُمْ
 مَبْعُوثُونَ ٤ لِيَوْمٍ عَظِيمٍ ٥ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ
 الْعَالَمِينَ ٦ كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْفُجَّارِ لَفِي سِجِّينٍ ٧ وَمَا أَدْرَاكَ
 مَا سِجِّينٌ ٨ كِتَابٌ مَّرْقُومٌ ٩ وَيْلٌ لِّيَوْمِئِذٍ لِّلْمُكَذِّبِينَ ١٠ ل

اي انسان! تو کي تنهنجي (انهيءَ) سڳوري پالڻهار کان ڪهڙيءَ شيءِ
 ٺڳيو؟ (۶). جنهن توکي پيدا ڪيو، پوءِ تو کي سنئين لڳين ڪيائين، پوءِ
 توکي برابر ڪيائين (۷). جهڙيءَ صورت ۾ گهريائين (تهڙيءَ ۾) تنهنجي
 جوڙ جوڙيائين (۸). ائين نه آهي، بلڪ اوهين عملن جي جزا ڏيڻ کي ڪوڙ
 پائيندا آهيو (۹). ۽ بيشڪ اوهان تي نگهبان (مقرر ٿيل) آهن (۱۰).
 سڳورا، لکڻ وارا (۱۱). جيڪي اوهين ڪندا آهيو، سو ڄاڻندا آهن (۱۲).
 بيشڪ پلارا (بهشت جي) نعمت ۾ هوندا (۱۳). ۽ بيشڪ گنهگار دوزخ
 ۾ هوندا (۱۴). عملن جي بدلي جي ڏينهن دوزخ ۾ داخل ٿيندا (۱۵). ۽
 ان کان آهي لڪل نه هوندا (۱۶). ۽ ڪنهن سمجهاڻي ته عملن جي بدلي
 جو ڏينهن ڇا آهي؟ (۱۷). وري (به چئون ٿا ته) ڪنهن سمجهاڻي ته عملن
 جي بدلي جو ڏينهن ڇا آهي؟ (۱۸). اهو هڪ ڏينهن آهي جو ڪو جيءُ
 ڪنهن جيءَ کي ڪجهه فائدو پهچائي نه سگهندو ۽ ان ڏينهن (سڄي)
 حڪومت خاص الله جي هوندي (۱۹).

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

(تور ۽ ماپ) انهن گهٽ ڪري ڏيندڙن لاءِ ويل آهي (۱). جي جڏهن (پاڻ
 ۾) ماڻهن کان مٿي وٺندا آهن، تڏهن بلڪل پورو ڪري وٺندا آهن (۲).
 ۽ جڏهن انهن کي مٿي ڏيندا آهن يا کين توري ڏيندا آهن (تڏهن) گهٽائي
 ڏيندا آهن (۳). اهي يقين نه ٿا ڪن ڇا ته کين (ضرور) اتاربو؟ (۴).
 انهيءَ وڏي ڏينهن لاءِ (۵). جنهن ڏينهن ماڻهو جهانن جي پالڻهار
 اڳيان اُٿي بيهندا (۶). سڄ آهي ته بيشڪ بدڪارن جو اعمالنامو سڄين ۾
 آهي (۷). ۽ ڪنهن سمجهاڻي ته سڄين ڇا آهي؟ (۸). هڪ لکيل دفتر
 آهي (۹). ان ڏينهن (انهن) ڪوڙ پائيندڙن لاءِ ويل آهي (۱۰).

الَّذِينَ يُكَذِّبُونَ بِيَوْمِ الدِّينِ ۗ وَمَا يُكذِّبُ بِهِ إِلَّا كُلُّ
 مُعْتَدٍ أَثِيمٍ ۚ إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِ آيَاتُنَا قَالَ أَسَاطِيرُ
 الْأَوَّلِينَ ۗ كَلَّا بَلْ عَسَّرْنَا عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ۗ
 كَلَّا إِنَّهُمْ عَنْ رَبِّهِمْ يَوْمَئِذٍ لَمَحْجُوبُونَ ۗ ثُمَّ إِنَّهُمْ
 لَصَالُوا الْجَحِيمِ ۗ ثُمَّ يُقَالُ هَذَا الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تُكَذِّبُونَ ۗ
 كَلَّا إِنَّ كِتَابَ الْأَبْرَارِ لَفِي عِلِّيِّينَ ۗ وَمَا أَدْرَاكَ مَا عِلِّيُّونَ ۗ
 كِتَابٌ مَرْقُومٌ ۗ لَا يَسْهَدُهُ الْمَقَرَّبُونَ ۗ إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي
 نَعِيمٍ ۗ عَلَى الْأَرَائِكِ يَنْظُرُونَ ۗ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِهِمْ
 نَضْرَةَ النَّعِيمِ ۗ يُسْقَوْنَ مِنْ رَحِيقٍ مَخْتُومٍ ۗ خِتْمُهُ
 مَسْكٌ ۗ وَفِي ذَٰلِكَ فَلْيَتَنَافَسِ الْمُتَنَفِسُونَ ۗ وَ
 مَزَاجُهُ مِنْ تَسْنِيمٍ ۗ عَيْنًا يُشْرَبُ بِهَا الْمَقَرَّبُونَ ۗ
 إِنَّ الَّذِينَ أَجْرَمُوا كَانُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا يَضْحَكُونَ ۗ
 وَإِذَا مَرُّوا بِهِمْ يَتَغَامَزُونَ ۗ وَإِذَا انْقَلَبُوا إِلَىٰ
 أَهْلِهِمْ انْقَلَبُوا فَكِهِينَ ۗ وَإِذَا رَأَوْهُمْ قَالُوا إِنَّ
 هَٰؤُلَاءِ لَضَالُّونَ ۗ وَمَا أُرْسِلُوا عَلَيْهِمْ حَافِظِينَ ۗ

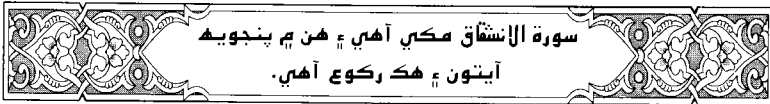
جيڪي عملن جي بدلي جي ڏينهن کي ڪوڙ پائيندا آهن (۱۱). ۽ ان کي سڀڪنهن حد کان لنگهندڙ گنهگار کان سواءِ (پيو) ڪو ڪوڙ نه پائيندو (۱۲). جڏهن اسان جون آيتون کيس پڙهي ٻڌائيون آهن (تڏهن) چوندو آهي ته (اهي) اڳين جون آڪائون آهن (۱۳). ائين بلڪل نه آهي! بلڪ جيڪي ڪمائيندا هيا، تنهن جي ڪٽ سندن دلين تي چمي وئي آهي (۱۴). ائين نه آهي. پنهنجي پالڻهار (جي سامهون اچڻ) کان انهيءَ ڏينهن روڪيل هوندا (۱۵). وري بيشڪ اهي دوزخ ۾ (پرياهرو) گهڙڻ وارا هوندا (۱۶). وري چئڻ ته هيءُ اهو دوزخ آهي، جنهن کي اوهين ڪوڙ پائيندا هيؤ (۱۷). سچ آهي ته بيشڪ پلارن جو اعمالنامو عليين ۾ آهي (۱۸). ۽ ڪنهن سمجهائي ته عليين چا آهي؟ (۱۹). هڪ لکيل دفتر آهي (۲۰). اُن وٽ (الله جا) مقرب (ملائڪ) حاضر رهندا آهن (۲۱). بيشڪ پلارا (بهشت جي) نعمت ۾ هوندا (۲۲). پلنگن تي ويهي نظارو پيا ڪندا (۲۳). (سڀني پاسن کان) سندن منهن مان ئي نعمت جي تازگي پيو معلوم ڪندين (۲۴). مهر لڳل صاف شراب مان پيو پيارين (۲۵). جنهن جي مهر مشڪ جي هوندي ۽ شوقينن کي جڳائي ته انهيءَ ۾ ئي شوق رکن (۲۶). ان جي ملاوت تسنيم (جي پاڻيءَ) مان هوندي (۲۷). جو هڪ چشمو آهي، جنهن مان الله جا ويجهو (بانها) پيئندا (۲۸). بيشڪ ڏوهاري (دنيا ۾) مؤمنن تي ڪلندا هئا (۲۹). ۽ جڏهن وٽائن لنگهندا هئا، تڏهن (مؤمنن تي حقارت ڪري) هڪ ٻئي کي مڃيون ڏيندا هئا (۳۰). ۽ جڏهن پنهنجن گهروارن ڏانهن موٽندا هئا (تڏهن) ڏاڍيون خوشيون ڪندا موٽندا هئا (۳۱). ۽ جڏهن مؤمنن کي ڏسندا هئا (تڏهن) چوندا هئا ته بيشڪ اهي گمراه آهن (۳۲). ۽ (حقيقت ڪري) اهي مؤمنن تي نگهان ڪري نه موڪليا ويا هيا (۳۳).

فَالْيَوْمَ الَّذِينَ آمَنُوا مِنَ الْكُفَّارِ يَضْحَكُونَ ۝ عَلَى
الْآرَائِكِ يَنْظُرُونَ ۝ هَلْ تُؤِيبُ الْكُفَّارَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ۝

سُورَةُ الْاِنْشِقَاقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝
إِذَا السَّمَاءُ انشَقَّتْ ۝ وَأَذِنَتْ لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ۝ وَإِذَا
الْأَرْضُ مُدَّتْ ۝ وَأَلْقَتْ مَا فِيهَا وَتَخَلَّتْ ۝ وَأَذِنَتْ
لِرَبِّهَا وَحُقَّتْ ۝ يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ إِنَّكَ كَادِحٌ إِلَىٰ رَبِّكَ
كَدًّا حَامِلٌ ۝ فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۝
فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا ۝ وَيُنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ
مَسْرُورًا ۝ وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ ۝ فَسَوْفَ
يَدْعُوهُ ثُبُورًا ۝ وَيَصْلَىٰ سَعِيرًا ۝ إِنَّهُ كَانَ فِي أَهْلِهِ
مَسْرُورًا ۝ إِنَّهُ ظَنَّ أَنْ لَنْ يَّحُورَ ۝ بَلَىٰ إِنَّ رَبَّهُ
كَانَ بِهِ بَصِيرًا ۝ فَلَا أُقْسِمُ بِالشَّفَقِ ۝ وَاللَّيْلِ وَمَا
وَسَقَىٰ ۝ وَالْقَمَرِ ۝ إِذَا انشَقَّتْ ۝ لَأَتُرْكِبَنَّ طَبَقًا عَن طَبَقٍ ۝ فَمَا
لَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ۝ وَإِذَا قُرِئَ عَلَيْهِمُ الْقُرْآنُ لَا يَسْمَعُونَ ۝

تنهن ڪري اڄ مؤمن ڪافرن تي ڪلن ٿا (۳۴). پلنگن تي (وبهِي) نظارو ڪن ٿا (۳۵). (۽ چون ٿا) ته ڪافرن کي انهيءَ جو بدلو ڏنو ويو آهي ڇا جيڪي آهي ڪندا هئا؟ (۳۶).

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

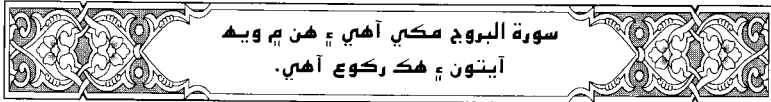
جڏهن آسمان ڦاٽندو (۱). ۽ پنهنجي پالڻهار جو حڪم ڪن ڏيئي ٻڌندو ۽ (ٻڌڻ) حق اٿس (۲). ۽ جڏهن زمين پکيڙي (۳). ۽ جيڪي ان ۾ هوندو سو (سڀ) ڪڍي اڇليندي ۽ خالي ٿيندي (۴). ۽ پنهنجي پالڻهار جو حڪم ڪن ڏيئي ٻڌندي ۽ (ٻڌڻ) حق اٿس (۵). اي انسان! تون پنهنجي پالڻهار ڏانهن (پهچڻ ۾) تمام گهڻي تڪليف وٺڻ وارو آهين، جو ان کي (وڃي) ملنديين (۶). پوءِ اهو (ماڻهو) جنهن کي سندس سڄي هٿ ۾ سندس اعمالمانو ڏبو (۷). تنهن سان آسانيءَ طرح سگهوئي حساب ڪبو (۸). ۽ پنهنجن گهروارن ڏانهن خوش ٿي موٽندو (۹). ۽ اهو (ماڻهو) جنهن کي سندس اعمالنامو سندس پٺيءَ پويان ڏبو (۱۰). سو سگهوئي موت کي سڏيندو (۱۱). ۽ دوزخ ۾ گهڙندو (۱۲). ڇو ته اهو (دنيا ۾) پنهنجن گهروارن ۾ خوش (حال) هو (۱۳). بيشڪ انهيءَ ڀانيو هو ته (الله ڏانهن) ڪڏهن نه موٽندو (۱۴). هاڻو! (موٽندو)، ڇو ته سندس پالڻهار ان کي ڏسندڙ آهي (۱۵). پوءِ شفق (سج لهڻ واري ڳاڙهاڻ) جو قسم کڻان ٿو (۱۶). ۽ رات جو (قسم کڻان ٿو) ۽ جنهن کي گڏ ڪيو اٿس (تنهن جو به) (۱۷). ۽ ڇنڊ جو (قسم کڻان ٿو) جڏهن پورو روشن ٿئي (۱۸). ته هڪ حال کان ٻئي حال تي ضرور چڙهندؤ (۱۹). پوءِ هنن (ڪافرن) کي ڇا (ٿيو) آهي، جو ايمان نه آڻيندا آهن؟ (۲۰). ۽ جڏهن مٿن قرآن پڙهيو آهي، (تڏهن) سجدو نه ڪندا آهن؟ (۲۱).

بَلِ الَّذِينَ كَفَرُوا يَكْذِبُونَ ﴿٣٦﴾ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُوعُونَ ﴿٣٧﴾
 فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ ﴿٣٨﴾ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا
 الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ﴿٣٩﴾

سُورَةُ الْبُرُوجِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
 وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ ﴿١﴾ وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ ﴿٢﴾ وَشَاهِدِ
 وَمَشْهُودِ ﴿٣﴾ قَتَلَ أَصْحَابُ الْأُخْدُودِ ﴿٤﴾ النَّارِ ذَاتِ
 الْوُقُودِ ﴿٥﴾ إِذْ هُمْ عَلَيْهَا قُعُودٌ ﴿٦﴾ وَهُمْ عَلَى مَا يَفْعَلُونَ
 بِالْمُؤْمِنِينَ شُهُودٌ ﴿٧﴾ وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللَّهِ
 الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿٨﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَ
 اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿٩﴾ إِنَّ الَّذِينَ فَتَنُوا الْمُؤْمِنِينَ وَ
 الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمَ وَلَهُمْ عَذَابٌ
 الْحَرِيقِ ﴿١٠﴾ إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتٌ
 تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ﴿١١﴾ ذَلِكَ الْفَوْزُ الْكَبِيرُ ﴿١٢﴾ إِنَّ
 بَطْشَ رَبِّكَ لَشَدِيدٌ ﴿١٣﴾ إِنَّهُ هُوَ بَدِيءُ وَيُوعِدُ ﴿١٤﴾

بلڪ (اهي) ڪافر ڪوڙ پائيندا آهن (۲۲). ۽ جيڪي (پنهنجي دلين ۾) سانپيندا آهن، سو الله چڱيءَ طرح ڄاڻندڙ آهي (۲۳). پوءِ کين ڏکوئيندڙ عذاب جي خبر ڏي (۲۴). پر جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ اڻ گت اجر آهي (۲۵).

سورة البروج مڪي آهي ۽ هن ۾ ويه
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي.

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

برجن واري آسمان جو قسم آهي (۱). ۽ وعدي ڪيل ڏينهن (قيامت) جو قسم آهي (۲). ۽ شاهد ۽ جنهن تي شاهدي ڏني وڃي، تنهن جو قسم آهي (۳). ته ڪاهين وارا ماري وڃن (شال) (۴). گهڻي ڀل واري باه وارا (۵). جڏهن آهي انهيءَ (باه جي ڪاهين) تي وينل هيا (۶). ۽ جيڪي انهن مسلمانن سان (ظلم) ٿي ڪيو، تنهن کي روبرو ڏسڻ وارا هيا (۷). ۽ انهن هن کان سواءِ (بيء) ڪنهن ڳالهه جو وير نه ٿي ورتو ته انهن انهيءَ غالب ساراهيل الله تي ايمان آندو هو (۸). جنهن کي آسمانن ۽ زمين جي بادشاهي آهي ۽ الله سڀ شيءِ جي خبر رکندڙ آهي (۹). بيشڪ جن (ماڻهن) مؤمنن ۽ مؤمنياڻين کي ايڏايو، وري توبه نه ڪيائون، تن لاءِ دوزخ جو عذاب آهي ۽ انهن لاءِ ساڙيندڙ عذاب (بر) آهي (۱۰). بيشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا تن لاءِ اهڙا باغ آهن، جن جي هيٺان نهرون پيون وهن، اها وڏي ڪاميابي آهي (۱۱). بيشڪ تنهنجي پالڻهار جو پڪڙڻ بلڪل سخت آهي (۱۲). بيشڪ اهو پهريون دفعو بڻائي ٿو ۽ وري ٻيهر موٽائيندو (۱۳).

وَهُوَ الْغَفُورُ الْوَدُودُ ۝^{١٧} ذُوالْعَرِشِ الْحَجِيدُ ۝^{١٨} فَعَالَ لَمَّا

يُرِيدُ ۝^{١٩} هَلْ أَتَكَ حَدِيثُ الْجُنُودِ ۝^{٢٠} فِرْعَوْنَ وَشَمُودَ ۝^{٢١}

بِلِ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي تَكْذِيبِ ۝^{٢٢} وَاللَّهُ مِنْ وَرَائِهِمْ مُحِيطٌ ۝^{٢٣}

بَلْ هُوَ قُرْآنٌ مَجِيدٌ ۝^{٢٤} فِي لَوْحٍ مَحْفُوظٍ ۝^{٢٥}

سُورَةُ الطَّارِقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝

وَالسَّمَاءِ وَالطَّارِقِ ۝^١ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الطَّارِقُ ۝^٢

النَّجْمُ الثَّاقِبُ ۝^٣ إِنَّ كُلَّ نَفْسٍ لَمَّا عَلَيْهَا حَافِظٌ ۝^٤

فَلْيَنْظُرِ الْإِنْسَانُ مِمَّ خُلِقَ ۝^٥ خُلِقَ مِنْ مَّاءٍ دَافِقٍ ۝^٦

يَخْرُجُ مِنْ بَيْنِ الصُّلْبِ وَالتَّرَائِبِ ۝^٧ إِنَّهُ عَلَى رَجْعِهِ

لَقَادِرٌ ۝^٨ يَوْمَ تُبْلَى السَّرَائِرُ ۝^٩ فَمَا لَهُ مِنْ قُوَّةٍ وَلَا

نَاصِرٍ ۝^{١٠} وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الرَّجْعِ ۝^{١١} وَالْأَرْضِ ذَاتِ

الصَّدْعِ ۝^{١٢} إِنَّهُ لَقَوْلُ فَصْلٍ ۝^{١٣} وَمَا هُوَ بِالْهَزْلِ ۝^{١٤} إِنَّهُمْ

يَكِيدُونَ كَيْدًا ۝^{١٥} وَأَكِيدُ كَيْدًا ۝^{١٦} فَمِثْلُ الْكَافِرِينَ

أَمْهَلُهُمْ رُويًا ۝^{١٧}

۽ اهو ئي بخشڻهار گهڻي مهر ڪندڙ آهي (۱۴). (جو) عرش جو مالڪ تمام وڏي شان وارو آهي (۱۵). جيڪي گهري سو ڪرڻ وارو ئي آهي (۱۶). تو وٽ لشڪرن جي خبر (ن) اٿي آهي ڇا؟ (۱۷). (يعني) فرعون ۽ ثمود جي (۱۸). بلڪ ڪافر ڪوڙ ڀانئڻ ۾ (لڳا پيا) آهن (۱۹). ۽ الله سندن چؤڦير گهڻو ڪندڙ آهي (۲۰). بلڪ هيءُ سڳورو قرآن آهي (۲۱). حفاظت ڪيل تختي ۾ لکيل آهي (۲۲).

سورة الطّارق مڪي آهي ۽ هن ۾ سترهن
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

آسمان جو ۽ رات جي وقت ايندڙ جو قسم آهي (۱). ۽ ڪنهن سمجهاڻي تي رات جو ايندڙ ڇا آهي؟ (۲). (اهو) چمڪندڙ تارو آهي (۳). ته ڪو جيءُ اهڙو ڪونهي جنهن تي هڪ نگهبان مقرر ٿيل (ن) آهي (۴). تنهن ڪري ماڻهوءَ کي گهرجي ته نهاري ڏسي ته کيس ڇا مان بڻايو ويو آهي؟ (۵). ٽپي سان نڪرندڙ پاڻيءَ مان بڻايو ويس (۶). جو پٺيءَ ۽ اُره جي وچ مان نڪرندو آهي (۷). بيشڪ الله سندس وري موٽائڻ تي وس وارو آهي (۸). جنهن ڏينهن (ماڻهن جي دلين جا) سڀ گجهه ڇاڇيا ويندا (۹). تنهن ڏينهن نه ڪا سگهه رهندس ۽ نه ڪو واهرو (هوندس). (۱۰). ۽ مينهن واري آسمان جو قسم آهي (۱۱). ۽ ڦاٽڻ واريءَ زمين جو (به) قسم آهي (۱۲). ته بيشڪ قرآن هڪ فيصلو ڪندڙ ڳالهه آهي (۱۳). ۽ هيءُ قرآن ڪا پوڳ (جي ڳالهه) نه آهي (۱۴). بيشڪ ڪافر هڪ (طرح جي) ڳجهي رت رئين ٿا (۱۵). ۽ (اهڙيءَ) هڪ (طرح جي) رت رئين ٿو (۱۶). پوءِ ڪافرن کي ڍر ڏي ۽ ٿوري مدت کين ڇڏي ڏي (۱۷).

سُورَةُ الْأَعْلَى

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

سَبِّحْ اسْمَ رَبِّكَ الْأَعْلَى ١ الَّذِي خَلَقَ فَسَوَّى ٢ وَالَّذِي قَدَّرَ

فَهَدَى ٣ وَالَّذِي أَخْرَجَ الْمَرْعَى ٤ فَجَعَلَهُ غُثَاءً أَحْوَى ٥

سَنُقِرُّكَ فَلَاتُتْسَى ٦ إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ إِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ وَمَا

يَخْفَى ٧ وَنُيْسِرُكَ لِلْيُسْرَى ٨ فَذَكَرْنَا نَفَعَتِ الذِّكْرَى ٩ سَيِّدُكَ ١٠

مَنْ يَخْشَى ١١ وَيَتَجَبَّبُهَا الْأَشْقَى ١٢ الَّذِي يَصْلَى النَّارَ الْكُبْرَى ١٣

ثُمَّ لَا يَمُوتُ فِيهَا وَلَا يَحْيَى ١٤ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ تَزَكَّى ١٥ وَذَكَرَ اسْمَ

رَبِّهِ فَصَلَّى ١٦ بَلْ تُؤَثِّرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ١٧ وَالْآخِرَةَ خَيْرًا ١٨

أَبْقَى ١٩ إِنَّ هَذَا لَفِي الصُّحُفِ الْأُولَى ٢٠ صُحُفِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى ٢١

سُورَةُ الْغَاشِيَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

هَلْ أَتَاكَ حَدِيثُ الْغَاشِيَةِ ١ وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ خَاشِعَةٌ ٢ عَامِلَةٌ

تَأْصِبَةٌ ٣ تَصْلَى نَارًا حَامِيَةً ٤ تُسْقَى مِنْ عَيْنٍ آنِيَةٍ ٥ لَيْسَ

لَهُمْ طَعَامٌ إِلَّا مِنْ صَرِيحٍ ٦ وَلَا يُسْمِنُ ٧ وَلَا يُغْنِي مِنْ جُوعٍ ٨

سورة الاعلیٰ مکی آھی ۽ هن ۾ اٺویھ
آیتون ۽ هڪ رکوع آھی.

اللہ باجھاري مہربان جي نالي سان (شروع)

(اي پیغمبر!) انهيءَ پنهنجي تمام مٿاهين پالڻهار جي نالي جي پاڪائي بيان ڪر (۱). جنهن (ساريءَ مخلوقات کي) خلقيو، پوءِ سٺين لکين ڪيائين (۲). ۽ جنهن اندازو ڪيو، پوءِ سٺو رستو ڏيکارياين (۳). ۽ جنهن تازو گاه ڄمايو (۴). پوءِ ان کي سڪو سڙيو ڪيائين (۵). اسين توکي (قرآن) پاڙهينداسون، پوءِ نه وساريندين (۶). مگر جيڪي الله گهريو آهي. بيشڪ اهو ظاهر ڄاڻندو آهي ۽ جيڪي ڳجهو آهي، تنهن کي (ب) (۷). ۽ (نجات جو) اسان رستو تو کي سهنجو ڪري ڏينداسين (۸). پوءِ جيڪڏهن نصيحت ڏيڻ فائدو ڪري ته نصيحت ڪر (۹). جيڪو ڊڄندو سو ست سمجه وٺندو (۱۰). ۽ ان (نصيحت وٺڻ) کان (اهو) تمام نڀاڳو پاسو ڪندو (۱۱). جو وڏيءَ باه ۾ گهڙندو (۱۲). وري نڪي اتي مرنڊو ۽ نڪي جيئرو رهندو (۱۳). بيشڪ اهو ڪامياب ٿيو جيڪو سڌريو (۱۴). ۽ پڻ پنهنجي پالڻهار جو نالو ياد ڪري نماز پڙهندو رهيو (۱۵). بلڪ دنيا جي حياتيءَ کي (آخرت کان) پسند ڪندا آهيو (۱۶). ۽ (حقيقت ڪري) آخرت ڀلي آهي ۽ هميشه رهڻ واري آهي (۱۷). بيشڪ هيءُ (بيان) پهرين صحيفن ۾ (ب) لکيل آهي (۱۸). جي صحيفا ابراهيم ۽ موسيٰ جا آهن (۱۹).

سورة الغاشیة مکی آھی ۽ هن ۾ چويھ
آیتون ۽ هڪ رکوع آھی.

اللہ باجھاري مہربان جي نالي سان (شروع)

(اي پیغمبر) تو وٽ ڏيکيندڙ (قيامت) جي خبر پهتي آهي ڇا؟ (۱). ان ڏينهن ڪيئي منهن خوار هوندا (۲). ڪمائيندڙ ڏک پوڳيندڙ هوندا (۳). ٻرندڙ باه ۾ گهڙندا (۴). بلڪ تتي چشمي مان (پاڻي) پيارين (۵). ڪنڊن واري گاه کان سواءِ (ٻيو) ڪو ڪاڇ انهن لاءِ نه هوندو (۶). (جو) اهو نڪي (کين) ٿلهو ڪندو ۽ نڪي بک لاهيندو (۷).

وَجُوهٌ يَوْمَئِذٍ تَأْتِيهِمُ ۙ لِسْعِيهَا رَاضِيَةٌ ۙ فِي جَنَّةٍ
 عَالِيَةٍ ۙ لَا تَسْمَعُ فِيهَا لَغِيَةً ۙ فِيهَا عَيْنٌ جَارِيَةٌ ۙ فِيهَا
 سُرُرٌ مَّرْفُوعَةٌ ۙ وَأَكْوَابٌ مَّوْضُوعَةٌ ۙ وَنَسَائِرُ
 مَصْفُوفَةٌ ۙ وَزُرَابِيُّ مَبْتُوثَةٌ ۙ أَفَلَا يَنْظُرُونَ إِلَى الْإِبِلِ
 كَيْفَ خُلِقَتْ ۙ وَآلَى السَّمَاءِ كَيْفَ رُفِعَتْ ۙ وَآلَى الْجِبَالِ
 كَيْفَ نُصِبَتْ ۙ وَآلَى الْأَرْضِ كَيْفَ سُطِحَتْ ۙ فَذَكَرْ
 إِنَّمَا أَنْتَ مُذَكِّرٌ ۙ لَسْتَ عَلَيْهِمْ بِمُصَيِّرٍ ۙ إِلَّا مَنْ
 تَوَلَّى وَكَفَرَ ۙ فَيُعَذِّبُهُ اللَّهُ الْعَذَابَ الْأَكْبَرَ ۙ إِنَّ إِلَيْنَا
 إِيَابَهُمْ ۙ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ ۙ

سُورَةُ الْفَجْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَالْفَجْرِ ۙ
 وَكَانَ عَشِيرٌ ۙ وَالشَّفْعِ وَالْوَتْرِ ۙ وَاللَّيْلِ إِذَا
 يَسِيرٌ ۙ هَلْ فِي ذَلِكَ قَسَمٌ لِذِي حَجْرِ ۙ أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ
 رَبُّكَ بِعَادٍ ۙ إِرْمَذَاتِ الْعِمَادِ ۙ الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا
 فِي الْبِلَادِ ۙ وَثَمُودَ الَّذِينَ جَابُوا الصَّخْرَ بِالْوَادِ ۙ

ڪيئي مُنهن اُن ڏينهن تازا هوندا (۸). پنهنجيءَ ڪمائيءَ کان راضي هوندا (۹). مٿاهين بهشت ۾ رهندا (۱۰). اُتي ڪا اجائي ڳالهه نه ٻڌندين (۱۱). اُتي چشما وهندڙ آهن (۱۲). اُتي بلند پلنگ (هوندا) (۱۳). ۽ آبخورا رکيل (۱۴). ۽ وهائڻا قطار ڪري رکيل (۱۵). ۽ غاليجا وڇايل آهن (۱۶). (ماڻهو) اُنن ڏانهن نه ڏسندا آهن ڇا ته ڪيئن خلقيا ويا (۱۷). ۽ آسمان ڏانهن ته ڪيئن بلند ڪيو ويو؟ (۱۸). ۽ جبلن ڏانهن ته ڪيئن ڪوڙيا ويا؟ (۱۹). ۽ زمين ڏانهن ته ڪيئن وڇائي ويئي؟ (۲۰). پوءِ (اي پيغمبر!) تون نصيحت ڪر، جو تون رڳو نصيحت ڪرڻ وارو آهين (۲۱). تون مٿن ڪو داروغو نه آهين (۲۲). پر جنهن منهن موڙيو ۽ ڪفر ڪيو (۲۳). تنهن کي الله وڏي عذاب جي سزا ڏيندو (۲۴). بيشڪ اسان ڏانهن سندن موتس آهي (۲۵). وري بيشڪ سندن حساب (وٺڻ) اسان جي ذمي آهي (۲۶).

سورة الفجر مڪي آهي ۽ هن ۾ ٽيه
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي.

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

پرھ جو قسم آهي (۱). ۽ (ذوالحج وارن) ڏهن راتين جو قسم آهي (۲). ۽ ٻڌيءَ ۽ اڪيءَ جو قسم آهي (۳). ۽ رات جو قسم آهي، جڏهن هلي (۴). ڌيان واري لاءِ هن (قسمن) ۾ ڪو (پروسي جوڳو) قسم آهي (يا نه؟) (۵). نه ڏٺي ڇا ته (قوم) عاد سان تنهنجي پالڻهار ڪيئن ڪيو؟ (۶). (جي) ارم وارا وڏن ٽنپن (جي) عمارتن) وارا هيا (۷). جن جهڙو شهرن ۾ ڪوئي نه خلقيو ويو آهي (۸). ۽ (قوم) ثمود سان (ڪيئن ڪيائين!) جن وادي ۾ (گهرن ٺاهڻ لاءِ) پهڻ جون ڇيون گهڙيون هيون (۹).

وَفِرْعَوْنَ ذِي الْأَوْتَادِ ۝ الَّذِينَ طَعَوْا فِي الْبِلَادِ ۝
 فَأَكْثَرُوا فِيهَا الْفُسَادَ ۝ فَصَبَّ عَلَيْهِمْ رَبُّكَ سَوْطَ
 عَذَابٍ ۝ إِنَّ رَبَّكَ لَبِالْأَسْرَادِ ۝ فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا
 ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ ۝ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ ۝
 وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ ۝ فَيَقُولُ رَبِّي
 أَهَانَنِ ۝ كَلَّا بَلْ لَا تُكْرِمُونَ الْيَتِيمَ ۝ وَلَا تَحْضُونَ
 عَلَى طَعَامِ الْمُسْكِينِ ۝ وَتَأْكُلُونَ الثَّرَاتِ أَكْلًا لَثْمًا ۝
 وَتُحِبُّونَ الْمَالَ حُبًّا جَمًّا ۝ كَلَّا إِذَا دُكَّتِ الْأَرْضُ دَكًّا
 دَكًّا ۝ وَجَاءَ رَبُّكَ وَالْمَلَكُ صَفًّا صَفًّا ۝ وَجِئْتُ
 يَوْمَئِذٍ بِجَهَنَّمَ ۝ يَوْمَئِذٍ يَتَذَكَّرُ الْإِنْسَانُ وَأَنَّى لَهُ
 الذِّكْرَى ۝ يَقُولُ لِيَلَيْتَنِي قَدَّمْتُ لِحَيَاتِي ۝ فَيَوْمَئِذٍ
 لَا يُعَذِّبُ عَذَابَهُ أَحَدٌ ۝ وَلَا يُؤْشِقُ وَشَاقَهُ
 أَحَدٌ ۝ يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ ۝ ارْجِعِي إِلَى
 رَبِّكِ رَاضِيَةً مَرْضِيَّةً ۝ فَادْخُلِي فِي عِبَادِي ۝
 وَادْخُلِي جَنَّاتٍ ۝

۽ ميخن واري فرعون سان (ڪيئن ڪيائين) (۱۰). انهن (مٿني ٽولين) شهرن ۾ سرڪشي ڪئي (۱۱). پوءِ منجهس فساد گهڻو ڪيائون (۱۲). تنهن ڪري تنهنجي پالڻهار مٿن عذاب جو چهڪ وهايو (۱۳). بيشڪ تنهنجو پالڻهار گهٽ (واري هنڌ) ۾ (عملن کي ڏسندڙ) آهي (۱۴). پوءِ ماڻهو کي جڏهن سندس پالڻهار (هن طرح) پرکيندو آهي جو ان کي مانوارو ڪندو آهي ۽ نعمت ڏيندو اٿس، تڏهن چوندو آهي ته منهنجي پالڻهار مون کي نوازيو (۱۵). ۽ جڏهن کيس (بيءَ طرح هيئن) پرکيندو آهي، جو مٿس سندس روزي تنگ ڪندو آهي، تڏهن چوندو آهي ته منهنجي پالڻهار مون کي بي مانو ڪيو (۱۶). (هرگز) ائين نه آهي. بلڪ چوري بار کي تعظيم نه ڏيندا آهيو (۱۷). ۽ نڪي مسڪين جي ڪارائتڻ تي هڪ ٻئي کي رغبت ڏياريندا آهيو (۱۸). ۽ مٿن جو مال سموروئي ڳهي ويندا آهيو (۱۹). ۽ گهڻي محبت سان مال کي پيارو رکندا آهيو (۲۰). ائين نه ڪجي. جڏهن زمين (جي اونچاڻ) ڪٽي ڪٽي سنئين ڪئي ويندي (۲۱). ۽ تنهنجو پالڻهار ايندو ۽ ملائڪ قطار قطار ٿي (ايندا) (۲۲). ۽ ان ڏينهن دوزخ کي آڻيو، ان ڏينهن ماڻهو نصيحت وٺندو ۽ انهيءَ مهل اها (نصيحت وٺڻ) ڪئي فائدي واري آهي! (۲۳). چوندو ته هه ايمان! جيڪر پنهنجي (هن هميشه جي) حياتيءَ لاءِ (ڪجهه) اڳي موڪليان ها (۲۴). پوءِ انهيءَ ڏينهن الله جي عذاب جهڙو ڪوبه ڪونه عذاب ڪندو (۲۵). ۽ نڪو ڪو الله جي قيد ڪرڻ جهڙو قيد ڪندو (۲۶). (مؤمنن کي چئبو ته) اي آرام وٺڻ وارا ساڻ! (۲۷). تون پنهنجي پالڻهار ڏانهن موتي هل (تون ان کان) راضي ٿيل آهين، (هو توکان) راضي ٿيل آهي (۲۸). تنهن ڪري (تون) منهنجي (خاص) ٻانهن (جي ٽوليءَ) ۾ داخل ٿيءَ (۲۹). ۽ منهنجي بهشت ۾ گهڙ (۳۰).

سُورَةُ الْبَلَدِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ ١ وَأَنْتَ حِلٌّ بِهَذَا الْبَلَدِ ٢ وَوَالِدِيَّ وَمَا
 وَكَدَ ٣ لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي كَبَدٍ ٤ أَيَحْسَبُ أَنْ لَنْ يُقَدِرَ
 عَلَيْهِ أَحَدٌ ٥ يَقُولُ أَهْلَكْتُ مَا لَا لُبَدًا ٦ أَيَحْسَبُ أَنْ لَمْ يَرَهُ
 أَحَدٌ ٧ أَلَمْ نَجْعَلْ لَهُ عَيْنَيْنِ ٨ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ٩ وَهَدَيْنَاهُ
 النَّجْدَيْنِ ١٠ فَلَا اقْتَحَمَ الْعُقَبَةَ ١١ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْعُقَبَةُ ١٢ فَكُ
 رْقَبَةً ١٣ أَوْ اطَّعِمْنِي يَوْمَ مَرَضِي مَسْغَبَةً ١٤ يَتَّبِعَانِي مَقْرَبَةً ١٥
 أَوْ مَسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ١٦ ثُمَّ كَانَ مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَتَوَاصَوْا
 بِالصَّبْرِ وَتَوَاصَوْا بِالرَّحْمَةِ ١٧ أُولَئِكَ أَصْحَابُ الْمَيْمَنَةِ ١٨
 وَالَّذِينَ كَفَرُوا يَا بَلِيتَنَاهُمْ أَصْحَابُ الشِّمَّةِ ١٩ عَلَيْهِمْ نَارُ مُّؤَصَّدَةٌ ٢٠

سُورَةُ الشَّمْسِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَالشَّمْسُ وَضُحَاهَا ١ وَالْقَمَرُ إِذَا تَلَّهَا ٢ وَالنَّهَارُ إِذَا
 جَلَّهَا ٣ وَاللَّيْلُ إِذَا يَغْشَاهَا ٤ وَالسَّمَاءُ وَمَا بَدَّهَا ٥

سورة البلد مڪي آهي ۽ هن ۾ ويه
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

هن شهر (مڪي) جو قسم ڪٿان ٿو (۱). ۽ تون هن شهر ۾ (تر) رهندڙ
آهين (۲). ۽ ڄڻيندڙ جو (قسم ڪٿان ٿو) ۽ ان جو جيڪو ڇايو (۳). ته
بيشڪ ماڻهو کي ڏک ۾ (پوڻ لاءِ) خلقيو سون (۴). (ماڻهو) پائيندو
آهي ڇا ته مٿس ڪو به غالب نه ٿيندو؟ (۵). چوي ٿو ته، مون تمام گهڻو
مال ڪپايو (۶). پائيندو آهي ڇا ته ڪنهن ڪونه ڏٺو اٿس؟ (۷). کيس
به اڪيون نه ڏنيون اٿئون ڇا؟ (۸). ۽ زبان ۽ په چپ به؟ (۹). ۽ به رستا
ڏيکاريا سونس (۱۰). پوءِ به ڪو سخت لڪ نه لنگهيو (۱۱). ۽ ڪنهن
سمجهاڻي ته سخت لڪ ڇا آهي؟ (۱۲). ٻانهو آڄو ڪرڻ آهي (۱۳). يا
بڪ جي ڏينهن ۾ کاڌو ڪارائڻ (۱۴). مائٽيءَ واري چوري ٻار کي (۱۵).
يا مٽيءَ ۾ رلندڙ محتاج کي (۱۶). ان کان پوءِ (اهو) مؤمنن مان هجي ۽
هڪ ٻئي کي صبر جي وصيت ڪيائون ۽ (پڻ) هڪ ٻئي کي (خلق تي)
ٻاجه ڪرڻ جي وصيت ڪيائون (۱۷). آهي نيڪ بخت سڄي پاسي
وارا آهن (۱۸). ۽ جن آسان جي آيتن جو انڪار ڪيو سي بدبخت
کڀي پاسي وارا آهن (۱۹). مٿن دميل باه چوڌاري ويڙهيل
(موڪلي) (۲۰).

سورة الشمس مڪي آهي ۽ هن ۾ پندرهن
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

سج ۽ ان جي سوجهري جو قسم آهي (۱). ۽ ڇنڊ جو قسم آهي، جڏهن
ان جي پوئتان اچي (۲). ۽ ڏينهن جو (قسم آهي) جڏهن سج کي
روشن ڪري (۳). ۽ رات جو (قسم آهي) جڏهن سج کي ڍڪي (۴).
۽ آسمان جو ۽ ان جو (قسم آهي) جنهن ان کي بڻايو (۵).

وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَّهَا^١ وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا^٢ فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا
 وَتَقْوَاهَا^٣ قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا^٤ وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا^٥
 كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا^٦ إِذِ انبَعَثَ أَشْقَاهَا^٧ فَقَالَ لَهُمْ
 رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا^٨ فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا^٩ وَقَدِمَ
 عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ^{١٠} فَنَسَوْنَاهَا^{١١} وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا^{١٢}

سُورَةُ اللَّيْلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَى^١ وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّى^٢ وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ
 وَالْأُنثَى^٣ إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّى^٤ فَأَمَّا مَنْ أَعْطَى وَاتَّقَى^٥
 وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَى^٦ فَسَنِيسِرُهُ لِلْيُسْرَى^٧ وَأَمَّا مَنْ
 بَخِلَ وَاسْتَغْنَى^٨ وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَى^٩ فَسَنِيسِرُهُ
 لِلْعُسْرَى^{١٠} وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّى^{١١} إِنَّ عَلَيْنَا
 لَلْهُدَى^{١٢} وَإِنَّ لَنَا لَلْآخِرَةَ وَالْأُولَى^{١٣} فَأَنْذَرْتُكُمْ نَارًا
 تَلَظَّى^{١٤} لَا يَصْلَاهَا إِلَّا الْأَشْقَى^{١٥} الَّذِي كَذَّبَ وَتَوَلَّى^{١٦}
 وَسَيَجْزِيهَا الْآتِقَى^{١٧} الَّذِي يُؤْتِي مَالَهُ يَتَزَكَّى^{١٨}

۽ زمين جو ۽ ان جو (قسم آهي) جنهن ان کي پکيڙيو (۶). ۽ (ماڻهوءَ جي) جيءَ جو ۽ ان جو (قسم آهي) جنهن ان کي جوڙي برابر ڪيو (۷). پوءِ سندس بدڪاري ۽ سندس پرهيزگاريءَ (جي سڃاڻ) اندر ۾ وڌائينس (۸). (قسم ڪڻڻ جو غرض هيءُ آهي ته) جنهن ان (نفس) کي (بدڪاريءَ کان) پاڪ ڪيو سو بيشڪ چٽو (۹). ۽ جنهن ان کي (گناهن ۾) پوري چڏيو، سو بيشڪ توتي وارو ٿيو (۱۰). (قور) ٿمود پنهنجيءَ سرڪشيءَ سببان (پيغمبر کي) ڪوڙو پانيو (۱۱). جڏهن منجهانن بلڪل نياڳو اٿيو (۱۲). پوءِ الله جي پيغمبر کين چيو ته الله جي ڏاجيءَ ۽ ان جي پاڻي پيئڻ کي اڏو نه ٿيو (۱۳). پوءِ پيغمبر کي ڪوڙو پانيائون، ۽ ڏاجيءَ جون ڪچون ڪپيائون پوءِ سندن گناهن سببان سندن پالڻهار مٿن عذاب پلٽيو، پوءِ ان (سزا) کي (سڀني تي) هڪ جهڙو ڪري ڇڏيائين (۱۴). ۽ (الله) ان (سزا) جي پڇاڙيءَ کان نه ٿو ڊڄي (۱۵).

سورة البيل مڪي آهي ۽ هن ۾ ايڪويه
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

رات جو قسم آهي جڏهن ڍڪي ٿي (۱). ۽ ڏينهن جو (قسم آهي) جڏهن روشن ٿئي ٿو (۲). ۽ ان جو (قسم آهي) جنهن نر ۽ مادي خلقي (۳). ته بيشڪ اوهان جي ڪوشش قسمن قسمن آهي (۴). پوءِ جنهن (الله لڳ) ڏنو ۽ پرهيزگاري ڪئي (۵). ۽ چڱائيءَ (اسلام ۽ آخرت) کي سچ ڄاتو (۶). تنهن کي (نجات جو) اسان رستو سهنجو ڪري ڏينداسين (۷). ۽ جنهن (الله جي) حق ڏيڻ کان) بخل ڪيو ۽ (پاڻ کي) بي پرواه ڄاتو (۸). ۽ چڱائيءَ (اسلام ۽ آخرت) کي ڪوڙو پانيو (۹). تنهن کي اوڪائيءَ (۾ پوڻ) لاءِ (رستو) اسان ڪري ڏينداسين (۱۰). ۽ جڏهن (دوزخ جي) ڪڏ ۾ اونڌو ڪرندو، تڏهن سندس مال کانئس (ڪجهه) نه ٿاريندو (۱۱). بيشڪ ستو رستو ڏيکارڻ اسان تي (لازم) آهي (۱۲). ۽ بيشڪ آخرت ۽ دنيا (ٻئي) اسان جي وس ۾ آهن (۱۳). پوءِ اوهان کي باه کان ڊيچاريم جو چڻي ڪري ٿي (۱۴). (اهڙي) وڏي نياڳي کان سواءِ (ٻيو) ڪو ان ۾ ڪونه گهڙندو (۱۵). جنهن (اسلام کي) ڪوڙو ڄاتو ۽ پٺيرو ٿيو (۱۶). ۽ ان (باه) کان انهيءَ وڏي پرهيزگار کي پاسي ڪيو (۱۷). جيڪو پنهنجو مال (الله جي واٽ ۾) ڏئي ٿو ته پاڪ (دل) ٿئي (۱۸).

وَمَا لِأَحَدٍ عِنْدَهُ مِنْ نِعْمَةٍ تُجْزَىٰ إِلَّا الْبُتْغَاءُ وَجْهٌ
رَبِّهِ الْأَعْلَىٰ ٢٠) وَلَسَوْفَ يَرْضَىٰ ٢١)

سُورَةُ الصُّحُحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
وَالصُّحَىٰ ١) وَاللَّيْلُ إِذَا سَجَىٰ ٢) مَا وَدَّعَكَ رَبُّكَ وَمَا قَلَىٰ ٣)
وَلَا آخِرَةَ خَيْرٌ لَّكَ مِنَ الْأُولَىٰ ٤) وَلَسَوْفَ يُعْطِيكَ رَبُّكَ
فَتَرْضَىٰ ٥) أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ ٦) وَوَجَدَكَ ضَالًّا
فَهَدَىٰ ٧) وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغْنَىٰ ٨) فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ ٩)
وَأَمَّا السَّائِلَ فَلَا تَنْهَرْ ١٠) وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ ١١)

سُورَةُ الشَّرْحِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○
أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ ١) وَوَضَعْنَا عَنَّاكَ وَزُرْكَ ٢)
الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ ٣) وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ ٤) فَإِنَّ مَعَ
الْعُسْرِ يُسْرًا ٥) إِنْ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا ٦) فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ ٧)
وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ٨)

۽ مٿس (اهڙي) ڪنهن جو ڪو احسان ٿيل نه آهي، جنهن جو بدلو ڏجي (۱۹). پر پنهنجي تمام مٿاهين پالڻهار جي رضامندي طلبڻ لاءِ (ڏٺي) ٿو (۲۰). ۽ ضرور جلد خوش ٿيندو (۲۱).

سورة الضحیٰ مڪي آهي ۽ هن ۾ يارهين آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

مٿي آيل ڏينهن جو قسم آهي (۱). ۽ رات جو (قسم آهي) جڏهن ڍڪي ٿي (۲). ته (اي پيغمبر!) تنهنجي پالڻهار توکي نه ڇڏيو ۽ نڪي ناراض ٿيو (۳). ۽ بيشڪ آخرت تولا لاءِ دنيا کان گهڻو چڱي آهي (۴). ۽ تنهنجو پالڻهار توکي سگهوئي (ايترو) ڏيندو جو (تون) خوش ٿيندين (۵). توکي ڇو ڏنائين ڇا؟ پوءِ (توڪي) جاءِ ڏنائين (۶). ۽ توکي ناواقف ڏنائين پوءِ (شريعت جي) رستي لائين (۷). ۽ توکي مسڪين ڏنائين، پوءِ آسودو ڪيائين (۸). تنهن ڪري ڇو ڏيڻ تي (تون) ڏاڍو نه ڪر (۹). ۽ سواليءَ کي نه جهڻڪ (۱۰). ۽ پنهنجي پالڻهار جي نعمت جو بيان ڪندو ره (۱۱).

سورة الشرح مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺ آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) تنهنجو سينو تولا لاءِ ڪشادو نه ڪيو اٿئون ڇا؟ (۱). ۽ تنهنجو (اهو) ٻار توکان لائوسون (۲). جنهن تنهنجي پٺيءَ کي ڳرو ڪيو هو (۳). ۽ تنهنجي ساراھ تولا لاءِ مٿاهين ڪئي سون (۴). ڇو ته بيشڪ آهنگ سان گڏ سهنج آهي (۵). بيشڪ آهنگ سان گڏ سهنج آهي (۶). تنهن ڪري جڏهن واندو ٿين تڏهن (عبادت لاءِ) کڙو ٿيءُ (۷). ۽ خاص پنهنجي پالڻهار ڏانهن دل لڳاءِ (۸).

سُورَةُ التِّينِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَالتِّينِ وَالزَّيْتُونِ ١ وَطُورِ سِينِينَ ٢ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ٣
 لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ ٤ ثُمَّ رَدَدْنَاهُ أَسْفَلَ
 سَفِيلِينَ ٥ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ أَجْرٌ غَيْرُ مَمْنُونٍ ٦
 فَمَا يُكَذِّبُكَ بَعْدَ بِالذِّينِ ٧ أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمَ الْحَكِمِينَ ٨

سُورَةُ الْعَلَقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ١ خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ ٢
 اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ٣ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ٤ عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا
 لَمْ يَعْلَمْ ٥ كَلَّا إِنَّ الْإِنْسَانَ لِكَبَّارٍ ٦ أَنْ رَأَاهُ اسْتَغْنَى ٧ إِنَّ
 إِلَىٰ رَبِّكَ الرَّجْعِي ٨ أَرَأَيْتَ الَّذِي يَنْهَىٰ ٩ عَبْدًا إِذَا صَلَّىٰ ١٠
 أَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ عَلَىٰ الْهُدَىٰ ١١ أَوْ أَمَرَ بِالتَّقْوَىٰ ١٢ أَرَأَيْتَ إِنْ
 كَذَّبَ وَتَوَلَّىٰ ١٣ أَلَمْ يَعْلَمْ بِأَنَّ اللَّهَ يَرَىٰ ١٤ كَلَّا لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ ١٥
 لَنَسْفَعًا بِالنَّاصِيَةِ ١٦ نَاصِيَةٍ كَاذِبَةٍ خَاطِئَةٍ ١٧ فَلْيَدْعُ نَادِيَهُ ١٨

سورة التين مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺ
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

انجیر ۽ زيتون جو قسم آهي (۱). ۽ طورسینا جو (۲). ۽ هن امن واري شهر (مڪي) جو (۳). ته بیشڪ انسان کي تمام سهڻي اندازي (۽ صورت) ۾ پیدا ڪیوسون (۴). وري سڀني هیناهین کان هیٺ موتایوسونس (۵). پر جن ایمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪیا، تن لاءِ اُن ڪت اجر آهي (۶). پوءِ (اي انسان!) هن (نصیحت) کان بعد ڪهڙي شيءِ تو کي عملن جي بدلي ملڻ بابت منڪر بڻائي ٿي (۷). حاڪمن جو وڏو حاڪم الله نه آهي ڇا؟ (۸).

سورة العلق مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺویہ
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

(اي پیغمبر!) پنهنجي پالڻهار جي نالي سان پڙهه جنهن (سارو جڳ) خلقیو (۱). ماڻهوءَ کي رت جي دڳ مان بڻايائين (۲). پڙهه ۽ تنهنجو پالڻهار ڏاڍو سڳورو آهي (۳). جنهن (ماڻهوءَ کي علم) قلم سان سیکاريو (۴). آهي (ڳالهيون) ماڻهوءَ کي سیکاريائين جي نه ڄاڻندو هو (۵). سچ آهي ته بیشڪ ماڻهو سرڪشي ڪندو آهي (۶). جڏهن اهو پاڻ کي بي پرواه ڏسندو آهي (۷). بیشڪ تنهنجي پالڻهار ڏانهن موتي وڃڻو آهي (۸). اهو ڏٺو اٿي ڇا جيڪو جهليندو آهي؟ (۹). (منهنجي) ٻانهي کي جڏهن اهو نماز پڙهندو آهي (۱۰). ڏٺو اٿي ڇا ته جيڪڏهن (اهو ماڻهو) سڌي رستي تي هجي ها! (۱۱). يا پرهيزگاريءَ جو حڪم ڪري ها (۱۲). ڏٺو اٿي ڇا ته جيڪڏهن ڪوڙ پانين ۽ پنيرو تيو (۱۳). ته (هيءُ) نه ڄاڻائين ڇا؟ ته الله ڏسي ٿو (۱۴). ائين نه آهي! قسم آهي ته جيڪڏهن پاڻ نه پليندو ته ضرور پيشانيءَ جي وارن کان وٺي گهلينداسونس (۱۵). اها پيشاني جا ڪوڙي گنهگار آهي (۱۶). پوءِ ڀلي ته پنهنجي ڪچهريءَ وارن کي سڌي (۱۷).

سَدُّعُ الزَّبَانِيَةِ ١٨ كَلَّا لَا تَطْعُهُ وَاسْجُدْ وَاقْتَرِبْ ١٩ السَّجْدَةِ

سُورَةُ الْقَدْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ ١ وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ ٢ لَيْلَةُ

الْقَدْرِ خَيْرٌ مِّنْ أَلْفِ شَهْرٍ ٣ تَنْزِيلُ الْمَلِكِ وَالرُّوحُ فِيهَا

يَأْذُنُ رَبِّهِمْ مِّنْ كُلِّ أَمْرٍ ٤ سَلَّمَ ٥ شَهِي حَتَّىٰ مَطَلَعِ الْفَجْرِ ٦

سُورَةُ الْبَيِّنَاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

لَمْ يَكُنِ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَالْمُشْرِكِينَ مُنْفَكِينَ

حَتَّىٰ تَأْتِيَهُمُ الْبَيِّنَةُ ١ رَسُولٌ مِّنَ اللَّهِ يَتْلُو صُحُفًا مُّطَهَّرَةً ٢

فِيهَا كُتِبَ قِيمَةٌ ٣ وَمَا تَفَرَّقَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ إِلَّا مِنْ

بَعْدِ مَا جَاءَتْهُمْ الْبَيِّنَةُ ٤ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ

مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ ٥ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ

وَذَلِكَ دِينُ الْقِيمَةِ ٦ إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَ

الْمُشْرِكِينَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أُولَٰئِكَ هُمْ شَرُّ الْبَرِيَّةِ ٧

اسين به دوزخ جي داروغن کي سڏينداسون (۱۸). ائين نه آهي. تون چيو نه مڃينس ۽ سجدو ڪر ۽ (الله کي) ويجهو ٿي ۽ (۱۹).

سورة القدر مڪي آهي ۽ هن ۾ پنج آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

بيشڪ اسان قرآن شب قدر ۾ لائو (۱). ۽ ڪنهن سمجهاڻي ته شب قدر ڇا آهي؟ (۲). شب قدر هزار مهينن کان پلي آهي (۳). منجهس ملائڪ ۽ روح (جبريل) پنهنجي پالڻهار جي حڪم سان سيڪنهن ڪم (جي پورائيءَ) لاءِ لهندا آهن (۴). انهيءَ رات پرھ ڦٽڻ تائين سلامتي آهي (۵).

سورة البينة مدني آهي ۽ هن ۾ اٺ آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

ڪتاب وارن ۽ مشرڪن مان جن ڪفر ڪيو سي (ايسين پنهنجي رسم کان) الڳ ٿيڻ وارا نه هيا جيسين وتن پڌري حجت (نه) اچي (۱). (يعني) الله جو پيغمبر، جو پاڪ صحيفا پڙهي (۲). جن ۾ سڌا سنوان لکيل حڪم هجن (۳). ۽ جن کي ڪتاب ڏنو ويو، سي پاڻ وٽ پڌريءَ حجت جي اچڻ کان پوءِ ٽولا ٽولا ٿيا (۴). ۽ هن کان سواءِ (بيو) ڪو حڪم نه ڪيو وين ته باطل کان منهن موڙي الله جي عبادت ڪن ۽ نماز پڙهندا رهن ۽ زڪوة ڏيندا رهن ۽ اهوئي سڌو دين آهي (۵). بيشڪ ڪتاب وارن ۽ مشرڪن مان جن ڪفر ڪيو سي دوزخ جي باه ۾ پوندا، منجهس سدائين رهندڙ هوندا. اهي ئي (ساريءَ) خلق کان (تمام) بچڙا آهن (۶).

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ هُمْ خَيْرُ الْبَرِيَّةِ ٥
 جَزَاءُ هُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ جَدَّتْ عَدْنٌ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ
 فِيهَا أَبَدًا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ ٥ ذَلِكَ لِمَنْ خَشِيَ رَبَّهُ ٤

سُورَةُ الزَّلْزَلَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
 إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ١ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ٢
 وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ٣ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ٤ بِأَنَّ
 رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ٥ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا
 أَعْمَالَهُمْ ٦ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ٧ وَمَنْ
 يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ٨

سُورَةُ الْعَادِيَّاتِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ١
 وَالْعَادِيَّاتِ صُبْحًا ١ فَالْمُورِيَّتِ قَدْحًا ٢ فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا ٣
 فَأَثَرْنَ بِهِ نَقْعًا ٤ فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا ٥ إِنَّ الْإِنْسَانَ لِرَبِّهِ
 لَكَنُودٌ ٦ وَإِنَّهُ عَلَىٰ ذَٰلِكَ لَشَهِيدٌ ٧ وَإِنَّهُ لِحُبِّ الْخَيْرِ لَشَدِيدٌ ٨

بیشڪ جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا اهي ئي (ساريءَ) خلق کان پلا آهن (۷). سندن بدلو سندن پالڻهار وٽ هميشه جي رهڻ وارا باغ آهن، جن جي هيٺان نهرون پيون وهن، انهن ۾ هميشه سدائين رهندڙ هوندا الله کانئن راضي ٿيو ۽ اهي کانئس راضي ٿيا، اهو (وعدو) انهيءَ لاءِ آهي، جيڪو پنهنجي پالڻهار کان ڊنو (۸).

سورة الزلزال مدني آهي ۽ هن ۾ اٺ آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

جڏهن زمين کي سندس (چڱي) ٽوڙڻ سان ٽوڙبو (۱). ۽ زمين پنهنجا بار ٻاهر ڪيندي (۲). ۽ انسان (عجب کان) چوندو ته زمين کي ڇا ٿيو آهي! (۳). اُن ڏينهن (اها) پنهنجيون (سڀ) خبرون بيان ڪندي (۴). هن ڪري جو تنهنجي پالڻهار ڏانهنس حڪم ڪيو آهي (۵). اُن ڏينهن ماڻهو (حساب جي جاءِ کان) ڌار ڌار ٿوليون ٿي ورندا ته سندن عمل کين ڏيکارجن (۶). پوءِ جنهن ذري جيترو چڱو ڪم ڪيو هوندو، سو ان کي ڏسندي (۷). ۽ جنهن ذري جيترو بد ڪم ڪيو هوندو، سو اُن کي ڏسندي (۸).

سورة العاديات مڪي آهي ۽ هن ۾ يارهن آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

هانپارو هڻي ڊوڙندڙن گهوڙن جو قسم آهي (۱). پوءِ پهڻن تي نعلن هڻڻ سان چڻگن ڪيندڙن (گهوڙن) جو قسم آهي (۲). پوءِ صبح جي مهل گت ڪندڙ (گهوڙن) جو قسم آهي (۳). جو اُن مهل رڻي اُتارين (۴). پوءِ اُن گهڙيءَ (دشمنن جي) ٽوليءَ جي وچ ۾ پون (۵). ته بيشڪ ماڻهو پنهنجي پالڻهار جو وڏو بي شڪر آهي (۶). ۽ بيشڪ اهو پاڻ انهيءَ تي شاهد آهي (۷). ۽ بيشڪ اهو مال جي محبت ۾ ڏاڍو سخت آهي (۸).

أَفَلَا يَعْلَمُ إِذَا بُعْثِرَ مَا فِي الْقُبُورِ ۖ وَحُصِّلَ مَا فِي الصُّدُورِ ۗ

إِنَّ رَبَّهُم بِهِمْ يَوْمَئِذٍ خَبِيرٌ ۙ

سُورَةُ الْقَارِعَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝

الْقَارِعَةُ ۙ ۝ مَا الْقَارِعَةُ ۙ ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْقَارِعَةُ ۙ ۝

يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوتِ ۙ ۝ وَتَكُونُ الْجِبَالُ

كَالْعِهْنِ الْمَنْفُوشِ ۙ ۝ فَأَمَّا مَنْ ثَقُلَتْ مَوَازِينُهُ ۙ ۝ فَهُوَ

فِي عِيشَةٍ رَاضِيَةٍ ۙ ۝ وَأَمَّا مَنْ خَفَّتْ مَوَازِينُهُ ۙ ۝ فَأُمَّهُ

هَٰوِيَةٌ ۙ ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا هِيَةٌ ۙ ۝ نَارُ حَامِيَةٍ ۙ ۝

سُورَةُ التَّكَاثُرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۝

الْهَلْكُمْ التَّكَاثُرُ ۙ ۝ حَتَّى زُرْتُمُ الْمَقَابِرَ ۙ ۝ كَلَّا سَوْفَ

تَعْلَمُونَ ۙ ۝ ثُمَّ كَلَّا سَوْفَ تَعْلَمُونَ ۙ ۝ كَلَّا لَوْ تَعْلَمُونَ عِلْمَ

الْيَقِينِ ۙ ۝ لَتَرُونَ الْجَحِيمَ ۙ ۝ ثُمَّ لَتَرَوْهَا عَيْنَ الْيَقِينِ ۙ ۝

ثُمَّ لَتَسْأَلَنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ ۙ ۝

(انهيءَ وقت کي) نه ڄاڻندو آهي ڇا، جنهن وقت انهن کي اُتاربو جيڪي قبرن ۾ آهن؟ (۹). ۽ جيڪي سينن ۾ آهي سو پٿرو ڪبو (۱۰).
بيشڪ اُن ڏينهن سندن پالڻهار سندن (حال جي) خبر رکندڙ آهي (۱۱).

سورة القارعة مڪي آهي ۽ هن ۾ يارهين
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

سخت نوڪيندڙ (۱). (اها) سخت نوڪيندڙ ڇا آهي؟ (۲). ۽ ڪنهن سمجهاڻي ته (اها) سخت نوڪيندڙ ڇا آهي؟ (۳). جنهن ڏينهن ماڻهو پکڙيل پتنگن وانگر هوندا (۴). ۽ جبل تنبيل رڳيل اُن جيان هوندا (۵). پوءِ جنهن (جي عملن) جا پلڙا ڳرا ٿيا (۶). سو دل پسند زندگي ۾ هوندو (۷). ۽ جنهن (جي عملن) جا پلڙا هلڪا ٿيا (۸). تنهن (جي رهڻ) جي جاءِ هاويه آهي (۹). ۽ ڪنهن سمجهاڻي ته اها (هاويه) ڇا آهي؟ (۱۰). هڪ ٻرندڙ باه آهي (۱۱).

سورة التكاثر مڪي آهي ۽ هن ۾ اٺ
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهربان جي نالي سان (شروع)

(اي انسان!) پاڻ ۾ گهڻائيءَ (جي حرص) اوهان کي (آخرت کان) غافل ڪيو (۱). تانجو قبرن کي ڏٺو (۲). ائين نه آهي، سگهوئي ڄاڻندو (۳). (وري چئون ٿا ته) نه نه! سگهوئي ڄاڻندو (۴). اصل نه! جيڪڏهن پڪي ويساه سان ڄاڻو ها (ته غافل نه ٿيو ها) (۵). (قسم آهي) ته ضرور دوزخ کي ڏسندو (۶). وري به اُن کي يقين واريءَ اک ساڻ ضرور ڏسندو (۷). وري اُن ڏينهن نعمتن بابت اوهان کان ضرور پڇيو (۸).

سُورَةُ الْعَصْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَالْعَصْرِ ۝ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَفِي خُسْرٍ ۝ إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَتَوَّصُوا بِالحَقِّ ۝ وَتَوَّصُوا بِالصَّبْرِ ۝

سُورَةُ الْهُزُرَةِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 وَيْلٌ لِّكُلِّ هُمَزَةٍ لُّمَزَةٍ ۝ ١ ۝ الَّذِي جَمَعَ مَا لَا وَعَدَّدَهُ ۝ ٢ ۝ يُحْسِبُ أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ ۝ ٣ ۝ كَلَّا لَيُنْبَذَنَّ فِي الحُطَمَةِ ۝ ٤ ۝ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الحُطَمَةُ ۝ ٥ ۝ نَارُ اللَّهِ الُّمُوقَدَةُ ۝ ٦ ۝ الَّتِي تَطَّلِعُ عَلَى الْأَفْئِدَةِ ۝ ٧ ۝ إِنَّهَا عَلَيْهِم مُّوَصَّدَةٌ ۝ ٨ ۝ فِي عَمَدٍ مُمَدَّدَةٍ ۝ ٩ ۝

سُورَةُ الْفِيلِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ ۝ ١ ۝ أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ ۝ ٢ ۝ وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ ۝ ٣ ۝ تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ ۝ ٤ ۝ فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ ۝ ٥ ۝

سورة العصر مڪي آهي ۽ هن ۾ ٽي
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

زماني جو قسم آهي (۱). ته بيشڪ انسان گهاتي ۾ آهي (۲). سواءِ انهن جي جن ايمان آندو ۽ چڱا ڪم ڪيا ۽ هڪ ٻئي کي سچ جي وصيت ڪيائون ۽ هڪ ٻئي کي صبر جي وصيت ڪيائون (۳).

سورة الهزة مڪي آهي ۽ هن ۾ نو
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(انهيءَ) سڀڪنهن گلا ڪندڙ عيب ڳوليندڙ لاءِ ويل آهي (۱). جنهن مال گڏ ڪيو ۽ اهو ڳڻي ڳڻي رکيائين (۲). پائيندو آهي ته سندس مال کيس سدائين رهائيندو (۳). هرگز ائين نه آهي، ضرور حطه ۾ اچلائيس (۴). ۽ ڪنهن سمجهاڻي ته حطه ڇا آهي؟ (۵). الله جي ٻاريل باه آهي (۶). جا دلين تي چڙهندي (۷). بيشڪ اها مٿن دريند ڪيل آهي (۸). (جنهن حالت ۾ آهي) ڊگهن ٽنڀن ۾ (بتل هوندا) (۹).

سورة الفيل مڪي آهي ۽ هن ۾ پنج
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) نه ڏٺي ڇا؟ ته تنهنجي پالڻهار هاڻيءَ وارن سان ڪيئن ڪيو (۱). سندن (بچڙيءَ) رت کي بي فائدگيءَ ۾ نه ڪيائين ڇا؟ (۲). ۽ وکر وکر پڪي مٿن موڪليائين (۳). جن ڪڪريت جون پٿريون کين هنيون ٿي (۴). پوءِ اولڙ گاه جيان کين ڪيائين (۵).

سُورَةُ قُرَيْشٍ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

لِإِيلَافِ قُرَيْشٍ ① الْفِهِمَ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ ② فَلْيَعْبُدُوا

رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ ③ الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ وَآمَنَهُمْ مِنْ خَوْفٍ ④

سُورَةُ الْمَاعُونِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

أَرَأَيْتَ الَّذِي يُكَذِّبُ بِالْدِينِ ① فَذَلِكَ الَّذِي يَدْعُ الْيَتِيمَ ② وَ

لَا يَحْضُ عَلَى طَعَامِ الْمَسْكِينِ ③ فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ④ الَّذِينَ هُمْ عَنْ

صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ⑤ الَّذِينَ هُمْ يُرَآؤُونَ ⑥ وَيَسْتَعِينُونَ الْمَاعُونَ ⑦

سُورَةُ الْكَوْثَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

إِنَّا أَعْطَيْنَاكَ الْكَوْثَرَ ① فَصَلِّ لِرَبِّكَ وَانْحَرْ ② إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ ③

سُورَةُ الْكَافُرُونَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ ① لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ ②

سورة القريش مڪي آهي ۽ هن ۾ چار
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

قریشن کي آفت ڏيارڻ (جي احسان جي شڪر) سببان (۱). (جو) سياري
۽ اونھاري جي سفر ۾ کين آفت ڏيارڻ آهي (۲). تنهن ڪري گھرجين ته
هن گھر جي (انھيءَ) مالڪ جي عبادت ڪن (۳). جنهن کين بڪ ۾
کاڌو ڪاريو ۽ کين يو کان امن ڏنو (۴).

سورة الماعون مڪي آهي ۽ هن ۾ ست
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) انھيءَ کي ڏٺي ڇا؟ جيڪو عملن جي بدلي ملڻ کي ڪوڙ
پائيندو آهي (۱). پوءِ هيءُ آھو آھي جو چوري ٻار کي ڌڪيندو آھي (۲).
۽ (ڪنھن کي) مسڪين جي ڪارائت تي رغبت نہ ڏياريندو آھي (۳). پوءِ
انھن نمازين لاءِ ويل آھي (۴). جي پنھنجين نمازن کان غافل رھندا
آھن (۵). آھي جيڪي رياءُ ڪندا آھن (۶). ۽ (آڌاريون گھريل) معمولي
شيون جھليندا آھن (۷).

سورة الكوثر مڪي آهي ۽ هن ۾ ٽي
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) بيشڪ اسان توکي ڪوثر عطا ڪيو (۱). تنهن ڪري پنهنجي
پالڻھاري لاءِ نماز پڙھ ۽ قرباني ڪر (۲). بيشڪ تنهنجو ويري ئي بي نسل آھي (۳).

سورة کافرون مڪي آهي ۽ هن ۾ چھ
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجھاري مھربان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر! ڪافرن کي) چؤ ته، اي ڪافرو (۱). نڪي (اءِ) ان جي
عبادت ڪندس جنهن جي (اوهين) عبادت ڪندا آھيو (۲).

وَلَا أَنْتُمْ عِبُدُونَ مَا أَعْبُدُ ٥ وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَا عَبَدْتُمْ ٦ وَلَا

لَا أَنْتُمْ عِبُدُونَ مَا أَعْبُدُ ٥ لَكُمْ دِينُكُمْ وَ لِي دِينِي ٤

سُورَةُ الْبَصَرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ ١ وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ

اللَّهِ أَفْوَاجًا ٢ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْ لَهُ إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا ٣

سُورَةُ تَبَّتْ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ ١ مَا أَغْنَىٰ عَنْهُ مَالُهُ وَمَا

كَسَبَ ٢ سَيَصْلَىٰ نَارًا إِذَا تَ لَهَبٍ ٣ وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ

الْحَطَبِ ٤ فِي جِيدِهَا حَبْلٌ مِّن مَّسَدٍ ٥

سُورَةُ الْإِخْلَاصِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ١ اللَّهُ الصَّمَدُ ٢ لَمْ يَلِدْ ٣ وَلَمْ

يُولَدْ ٤ وَلَمْ يَكُن لَّهُ كُفُوًا أَحَدٌ ٥

۽ نڪي اوهين ان جي عبادت ڪندؤ جنهن جي آءُ عبادت ڪندو آهيان (۳). ۽ نڪي آءُ ان جي عبادت ڪندس جنهن جي اوهان عبادت ڪئي (۴). ۽ نڪي اوهين ان جي عبادت ڪندؤ جنهن جي آءُ عبادت ڪندو آهيان (۵). اوهان لاءِ اوهان جو دين ۽ مون لاءِ منهنجو دين آهي (۶).

سورة نصر مڪني آهي ۽ هن ۾ تبي
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

جڏهن الله جي مدد ۽ سوپ اچي (۱) ۽ ماڻهن کي الله جي دين ۾ توليون توليون ٿي گهرندو ڏسين (۲). تڏهن (تون) پنهنجي پالڻهار جي ساراه سان گڏ پاڪائي بيان ڪر ۽ کانئس بخشش گهر. چو ته اهو باجه سان موتندو آهي (۳).

سورة تبت مڪي آهي ۽ هن ۾ پنج
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

ابولهب جا هٿ (شال) پڇن ۽ (شال پاڻ به) هلاڪ ٿئي (۱). سندس مال ۽ جيڪي ڪمايائين تنهن کانئس (الله جو عذاب) نه تاريو (۲). ڇپيءَ واريءَ باه ۾ سگهو گهڙندو (۳). ۽ سندس زال به جا ڪائين (جي گڏ) ڪڏندڙ آهي (۴). جنهن جي ڳچيءَ ۾ ڪاٻر جو نور پيل آهي (۵).

سورة الاخلاص مڪي آهي ۽ هن ۾ چار
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر ڪافرن کي) چؤ ته، الله اڪيلو آهي (۱). الله بي احتياج آهي (۲). نڪي چٽيائين ۽ نڪي چٽيو ويو (۳). ۽ سندس برابر ڪوبه ڪونهي (۴).

سُورَةُ الْفَلَقِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ① مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ② وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا

وَقَبَ ③ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ④ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ⑤

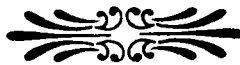
سُورَةُ النَّاسِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ○

قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ① مَلِكِ النَّاسِ ② إِلَهِ النَّاسِ ③

مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ④ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي

صُدُورِ النَّاسِ ⑤ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ⑥

سورة الفلق مدني آهي ۽ هن ۾ پنج
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) چؤ ته، صبح جي رب جي پناه گهران تو (۱). جيڪي پيدا
ڪيو اٿس، تنهن جي بچڙائيءَ کان (۲). ۽ اونداهي ڪندڙ (رات) جي
بچڙائيءَ کان جڏهن اها پڪڙجي (۳). ۽ ڳنڍين ۾ ڦوڪيندڙين (عورتن)
جي بچڙائيءَ کان (۴). ۽ مسهوءَ جي بچڙائي کان جڏهن (اهو) مسهائي
ڪري (۵).

سورة الناس مدني آهي ۽ هن ۾ چھ
آيتون ۽ هڪ رکوع آهي

الله باجهاري مهريان جي نالي سان (شروع)

(اي پيغمبر!) چؤ ته، ماڻهن جي پالڻهار جي پناه گهران تو (۱). ماڻهن جي
بادشاه جي (۲). ماڻهن جي (سڄي) معبود جي (۳). پنٽي هٽي ويندڙ
(شيطان) جي وسوسن جي بچڙائيءَ کان (۴). جيڪو ماڻهن جي سينن ۾
وسوسو وجهي ٿو (۵). جو جنن (جي جنس) مان هجي يا ماڻهن (جي
جنس) مان (۶).

قرآن شريف جي وقفن جون نشانينون

هر هڪ ٻوليءَ جا ڳالهائيندڙ جڏهن گفتگو ڪن ٿا ته ڪٿي رکجي وڃن ٿا، ڪٿي نٿا رکجن. ڪٿي گهٽ رکجن ٿا، ڪٿي ڪٿي زياده. ۽ انهيءَ رکجڻ ۽ نه رکجڻ کي ڳالهه جي صحيح بيان ڪرڻ ۽ ان جو صحيح مطلب سمجهڻ ۾ وڏو دخل يا لاڳاپو آهي. قرآن مجيد جي عبارت به گفتگو يا ڳالهه بولڻ جي انداز ۾ واقع ٿي آهي. انهي ڪري علم وارن ان جي رکجڻ نه رکجڻ جون نشانينون مقرر ڪري ڇڏيون آهن. جن کي رموز اوقافِ قرآن مجيد يعني قرآن مجيد جي وقفن جا نمونا يا نشان چون ٿا. ضروري آهي ته قرآن مجيد جي تلاوت ڪندڙ انهن رمزن ۽ نشانين کي خيال ۾ رکن. ۽ اهي هي آهن:

○: جتي ڳالهه پوري ٿي وڃي ٿي، اُتي ننڍڙو گول نشان لکي ڇڏين ٿا. هي حقيقت ۾ گول ت آهي جا بصورت لکي وڃي ٿي. ۽ اها وقف تام يا رکجڻ جي علامت آهي يعني ان تي رکجڻ گهرجي. هاڻي ته نٿي لکي وڃي پر ننڍڙو گول نشان ڏنو وڃي ٿو. ان کي ايت چون ٿا.

مر: هيءَ علامت يا نشان وقف لازم جي آهي. ان تي ضرورت رکجڻ گهرجي. جيڪڏهن نه رکبو ته گمان آهي ته مطلب ڇا جو ڇا ٿي وڃي. ان جو مثال سنڌيءَ ۾ هيئن سمجهڻ گهرجي ته ڪنهن کي هي چوڻو هجي ته اٿو. نه ويهو. جنهن ۾ اٿڻ جو امر ٿيل آهي ۽ ويهڻ جي منع ڪيل آهي. ته اٿو تي رکجڻ لازم آهي. جيڪڏهن نه رکبو ته اٿو نه، ويهو ٿي ويندو جنهن ۾ اٿڻ جي منع ۽ ويهڻ جي امر جو گمان آهي. ۽ اهو قائل (چوڻ واري جي) مطلب جي خلاف ٿي ويندو.

ط: وقف مطلق جي نشاني آهي ان تي رکجڻ گهرجي. پر اها علامت اُتي هجي ٿي جتي مطلب پورو نٿو ٿئي. ۽ ڳاله چوڻ وارو اڃا ڪجهه ٻيو به چوڻ گهري ٿو.

ج: وقف جائز جي علامت آهي. هتي رکجڻ چڱو ۽ نه رکجڻ جائز آهي.

ز: علامت وقف مجوز جي آهي. هتي نه رکجڻ چڱو آهي.

ص: علامت وقف مرخص جي آهي. هتي ملائي پڙهڻ گهرجي. پر جيڪڏهن ڪو ٽڪجي رکجي وڃي ته موڪل آهي. معلوم رهي ته ص تي ملائي پڙهڻ ز جي نسبت زياده ترجيح رکي ٿو.

صله: الوصل اوليٰ جو اختصار آهي. هتي ملائي پڙهڻ بهتر آهي.

قله: الوقف اوليٰ جو اختصار آهي، هتي ٻيهر بهتر آهي.

ق: قيل عليه الوقف جو اختصار آهي هتي رکجڻ نه گهرجي.

صل: قد يوصل جي علامت آهي. يعني هتي ڪڏهن رکيو به وڃي، ڪڏهن نه. پر رکجڻ چڱو آهي.

قف: هن لفظ جي معنيٰ آهي: رکجي وڃو. ۽ اها علامت اُتي ڪم آندي ويندي آهي جتي پڙهڻ واري جي ملائي پڙهڻ جو احتمال هجي.

س يا سڪته: سڪتي جي علامت آهي. هتي ڪي قدر رکجڻ گهرجي پر ساھ ٿڻ نه گهرجي.

لا: لا جي معنيٰ نه جي آهي. هيءَ علامت ڪٿي آيت جي مٿان استعمال ڪئي وڃي ٿي ۽ ڪٿي عبارت جي اندر. عبارت جي اندر هجي ته هرگز رکجڻ نه گهرجي. آيت جي مٿان هجي ته رکجڻ يا نه رکجڻ ٻنهي طرح جائز آهي.

ڪ: ڪڏالڪ جي علامت آهي يعني جيڪا رمز پهرين آهي اهائي هتي به سمجهي وڃي.

قرآن مجید جي سورتن جي فهرست

سورتن جي نمبر	سورت جونالو	صفحو	سيپارونمبر	سورتن جي نمبر	سورت جونالو	صفحو	سيپارونمبر
۱	سُورَةُ الْفَاتِحَةِ	۲	۱	۲۸	سُورَةُ الْقَصَصِ	۳۸۶	۲۰
۲	سُورَةُ الْبَقَرَةِ	۳	۱ - ۲ - ۳	۲۹	سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ	۳۹۷	۲۰ - ۲۱
۳	سُورَةُ آلِ عِمْرَانَ	۵۱	۳ - ۳	۳۰	سُورَةُ الرُّومِ	۴۰۵	۲۱
۴	سُورَةُ النِّسَاءِ	۷۸	۴ - ۵ - ۶	۳۱	سُورَةُ لُقْمَانَ	۴۱۲	۲۱
۵	سُورَةُ الْمَائِدَةِ	۱۰۷	۷ - ۶	۳۲	سُورَةُ السَّجْدَةِ	۴۱۶	۲۱
۶	سُورَةُ الْأَنْعَامِ	۱۲۹	۸ - ۷	۳۳	سُورَةُ الْأَحْزَابِ	۴۱۹	۲۱ - ۲۲
۷	سُورَةُ الْأَعْرَافِ	۱۵۲	۹ - ۸	۳۴	سُورَةُ سَبَأَ	۴۲۹	۲۲
۸	سُورَةُ الْأَنْفَالِ	۱۷۸	۱۰ - ۹	۳۵	سُورَةُ فَاطِمَةَ	۴۳۵	۲۲
۹	سُورَةُ التَّوْبَةِ	۱۸۸	۱۱ - ۱۰	۳۶	سُورَةُ يُسُفَ	۴۴۱	۲۳ - ۲۲
۱۰	سُورَةُ يُوسُفَ	۲۰۹	۱۱	۳۷	سُورَةُ الصَّافَّاتِ	۴۴۶	۲۳
۱۱	سُورَةُ هُودَ	۲۲۲	۱۲ - ۱۱	۳۸	سُورَةُ صَ	۴۵۳	۲۳
۱۲	سُورَةُ يُوسُفَ	۲۳۶	۱۳ - ۱۲	۳۹	سُورَةُ الزُّمَرِ	۴۵۹	۲۳ - ۲۴
۱۳	سُورَةُ الرَّعْدِ	۲۵۰	۱۳	۴۰	سُورَةُ الْمُؤْمِنِ	۴۶۸	۲۴
۱۴	سُورَةُ إِبْرَاهِيمَ	۲۵۶	۱۳	۴۱	سُورَةُ حَمْرَ السَّجْدَةِ	۴۷۸	۲۴ - ۲۵
۱۵	سُورَةُ الْحِجْرِ	۲۶۲	۱۴ - ۱۳	۴۲	سُورَةُ الشُّورَى	۴۸۴	۲۵
۱۶	سُورَةُ النَّحْلِ	۲۶۸	۱۴	۴۳	سُورَةُ الزُّحُرْفِ	۴۹۰	۲۵
۱۷	سُورَةُ بَنِي إِسْرَائِيلَ	۲۸۳	۱۵	۴۴	سُورَةُ الدَّخَانَ	۴۹۶	۲۵
۱۸	سُورَةُ الْكَهْفِ	۲۹۴	۱۶ - ۱۵	۴۵	سُورَةُ الْجَاثِيَةِ	۴۹۹	۲۵
۱۹	سُورَةُ مَرْيَمَ	۳۰۶	۱۶	۴۶	سُورَةُ الْحَقَّافِ	۵۰۳	۲۶
۲۰	سُورَةُ طهَ	۳۱۳	۱۶	۴۷	سُورَةُ مُحَمَّدَ	۵۰۷	۲۶
۲۱	سُورَةُ الْأَنْبِيَاءِ	۳۲۳	۱۷	۴۸	سُورَةُ النَّحْشِ	۵۱۲	۲۶
۲۲	سُورَةُ الْحَجِّ	۳۳۲	۱۷	۴۹	سُورَةُ الْحُجُرَاتِ	۵۱۶	۲۶
۲۳	سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ	۳۴۳	۱۸	۵۰	سُورَةُ قَ	۵۱۹	۲۶
۲۴	سُورَةُ التَّوْرِ	۳۵۱	۱۸	۵۱	سُورَةُ الذَّارِيَاتِ	۵۲۱	۲۶ - ۲۷
۲۵	سُورَةُ الْفُرْقَانِ	۳۶۰	۱۹ - ۱۸	۵۲	سُورَةُ الطُّورِ	۵۲۴	۲۷
۲۶	سُورَةُ الشُّعْرَاءِ	۳۶۷	۱۹	۵۳	سُورَةُ النَّجْمِ	۵۲۷	۲۷
۲۷	سُورَةُ النَّمْلِ	۳۷۷	۲۰ - ۱۹	۵۴	سُورَةُ الْقَمَرِ	۵۲۹	۲۷

قرآن مجید جي سورتن جي فہرست

سورتن جي نمبر	صفحوں	سورت جونالو	آيتون	سورتن جي نمبر	صفحوں	سورت جونالو	آيتون
۳۰	۵۹۶	سُورَةُ الرُّوحِ	۸۵	۲۷	۵۳۲	سُورَةُ الرَّحْمٰنِ	۵۵
۳۰	۵۹۷	سُورَةُ الطَّارِقِ	۸۶	۲۷	۵۳۵	سُورَةُ الْوَاقِعَةِ	۵۶
۳۰	۵۹۸	سُورَةُ الْاَعْلٰى	۸۷	۲۷	۵۳۸	سُورَةُ الْحَدِيْدِ	۵۷
۳۰	۵۹۸	سُورَةُ الْغٰشِيَةِ	۸۸	۲۸	۵۳۳	سُورَةُ الْمَجٰدِلَةِ	۵۸
۳۰	۵۹۹	سُورَةُ الْفَجْرِ	۸۹	۲۸	۵۳۶	سُورَةُ الْحَشْرِ	۵۹
۳۰	۶۰۱	سُورَةُ الْبَلَدِ	۹۰	۲۸	۵۵۰	سُورَةُ الْمُتَحَنِّنِ	۶۰
۳۰	۶۰۱	سُورَةُ الشَّمْسِ	۹۱	۲۸	۵۵۲	سُورَةُ الصَّفِّ	۶۱
۳۰	۶۰۲	سُورَةُ الْبَلَدِ	۹۲	۲۸	۵۵۳	سُورَةُ الْجُمُعَةِ	۶۲
۳۰	۶۰۳	سُورَةُ الضُّحٰى	۹۳	۲۸	۵۵۵	سُورَةُ الْمُنٰفِقِيْنَ	۶۳
۳۰	۶۰۳	سُورَةُ الشَّرْحِ	۹۴	۲۸	۵۵۷	سُورَةُ التَّنٰبُؤِ	۶۴
۳۰	۶۰۴	سُورَةُ التِّيْنِ	۹۵	۲۸	۵۵۹	سُورَةُ الطَّلٰقِ	۶۵
۳۰	۶۰۴	سُورَةُ الْعَلَقِ	۹۶	۲۸	۵۶۱	سُورَةُ التَّحْرِيمِ	۶۶
۳۰	۶۰۵	سُورَةُ الْقَدْرِ	۹۷	۲۹	۵۶۳	سُورَةُ الْمَلِكِ	۶۷
۳۰	۶۰۵	سُورَةُ الْبَيْتَةِ	۹۸	۲۹	۵۶۵	سُورَةُ الْفَلَكِ	۶۸
۳۰	۶۰۶	سُورَةُ الزَّلْزَلِ	۹۹	۲۹	۵۶۸	سُورَةُ الْحٰقَّةِ	۶۹
۳۰	۶۰۶	سُورَةُ الْاٰدِيَاتِ	۱۰۰	۲۹	۵۷۰	سُورَةُ الْمُعٰرَجِ	۷۰
۳۰	۶۰۷	سُورَةُ الْقَارِعَةِ	۱۰۱	۲۹	۵۷۲	سُورَةُ نُوْحٍ	۷۱
۳۰	۶۰۷	سُورَةُ التَّكْوِيْنِ	۱۰۲	۲۹	۵۷۴	سُورَةُ الْجِنِّ	۷۲
۳۰	۶۰۸	سُورَةُ الْعَصْرِ	۱۰۳	۲۹	۵۷۷	سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ	۷۳
۳۰	۶۰۸	سُورَةُ الْهُمَزَةِ	۱۰۴	۲۹	۵۷۹	سُورَةُ الْمَدَّثِرِ	۷۴
۳۰	۶۰۸	سُورَةُ الْفِيْلِ	۱۰۵	۲۹	۵۸۱	سُورَةُ الْقِيَامَةِ	۷۵
۳۰	۶۰۹	سُورَةُ قُرَيْشٍ	۱۰۶	۲۹	۵۸۳	سُورَةُ الْاٰدِهَةِ	۷۶
۳۰	۶۰۹	سُورَةُ الْاٰمَعُوْنِ	۱۰۷	۲۹	۵۸۵	سُورَةُ الْمُرْسَلَاتِ	۷۷
۳۰	۶۰۹	سُورَةُ الْاٰمَعُوْنِ	۱۰۸	۳۰	۵۸۷	سُورَةُ النَّبَاِ	۷۸
۳۰	۶۰۹	سُورَةُ الْاٰمَعُوْنِ	۱۰۹	۳۰	۵۸۸	سُورَةُ النَّازِعَاتِ	۷۹
۳۰	۶۱۰	سُورَةُ النَّصْرِ	۱۱۰	۳۰	۵۹۰	سُورَةُ عَبَسَ	۸۰
۳۰	۶۱۰	سُورَةُ تَبٰرَكَ	۱۱۱	۳۰	۵۹۱	سُورَةُ التَّكْوِيْنِ	۸۱
۳۰	۶۱۰	سُورَةُ الْاِخْلَاصِ	۱۱۲	۳۰	۵۹۲	سُورَةُ الْاِنْشِقَاطِ	۸۲
۳۰	۶۱۱	سُورَةُ الْفَلَقِ	۱۱۳	۳۰	۵۹۳	سُورَةُ الْمُطَفِّفِيْنَ	۸۳
۳۰	۶۱۱	سُورَةُ النَّاسِ	۱۱۴	۳۰	۵۹۵	سُورَةُ الْاِنْشِقَاطِ	۸۴

إِن زَارَةَ الشُّعْرَانَ الْإِسْلَامِيَّةَ وَالْأَوْاقِفَ وَاللِّسْعَوِيَّةَ وَالْإِسْلَامِيَّةَ

فِي الْمَلَكَةِ الْعَرَبِيَّةِ السُّعُودِيَّةِ

الْمَشْرُوفَةَ عَلَى مَجْمَعِ الْمَلِكِ فَهَكَدِ

لِطَبَاعَةِ الْمُصْحَفِ الشَّرِيفِيِّ فِي الْمَدِينَةِ الْمَشْرُورَةِ

إِذِ بَسْرُهَا أَنْ يُصَدِّرَ الْمَجْمَعُ هَذِهِ الطَّبْعَةَ مِنَ الْقُرْآنِ الْكَرِيمِ

وَتَرْجَمَةَ مَعَانِيَهُ إِلَى اللُّغَةِ السَّنْدِيَّةِ

تَسْأَلُ اللَّهُ تَعَالَى أَنْ يَنْفَعَهَا بِهَا النَّاسَ

وَأَنْ يَجْزِي

خَلَاةَ الْحَرَمَيْنِ الشَّرِيفَيْنِ الْمَلِكِ فِيهِدَانَ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ آلِ سَعُودٍ

أَحْسَنَ الْجَزَاءِ عَلَى جُهْدِهِ الْعَظِيمَةِ فِي تَسْرِيكِ تَابِ اللَّهِ الْكَرِيمِ

وَاللَّهُ وَلِيُّ الْمُتَّقِينَ

وزارت اسلامي امور ۽ اوقاف ۽ دعوت وارشاد

حڪومت سعودي عرب

بحيٿ نگران شاھ فهد قرآن شريف

پرنٽنگ ڪمپليڪس مدينه منوره جيئن ته ڪمپليڪس پاران هن

قرآن شريف ۽ سندس سنڌي ترجمي جي اشاعت تي خوشي

محسوس ڪري رهي آهي تڏهن دعا گهري رهي آهي ته الله سائين

کيس ماڻهن لاءِ مفيد بڻائي ۽ خادم حرمين شريفين شاھ فهد بن

عبدالعزيز آل سعود کي قرآن شريف جي نشر و اشاعت بابت

حجھي ڪاوشن تي جزاءِ خير عطا فرمائي.

الله ئي توفيق بخشيندڙ آهي.

الله تعالیٰ
جي مدد ۽ توفیق
سان هن قرآن شریف ۽ سندس
ترجمي جي چياني شاھ فهد قرآن
شريف پرنسنگ ڪمپليڪس مدينه
منوره ۾ وزارت اسلامي امور ۽
اوقاف ۽ دعوت و ارشاد حڪومت
سعودي عرب جي نگراني اندر
سن ۱۴۲۳ ھ ۾
مڪمل ٿي.

چياني جا حقوق
شاھ فهد قرآن شريف پرنسنگ ڪمپليڪس وٽ محفوظ آهن
ص ب ۶۶۶۲ - مدينه منوره

ح) مجمع الملك فهد لطباعة المصحف الشريف ، ١٤٢٣هـ
فهرسة مكتبة الملك فهد الوطنية أثناء النشر
ترجمة معاني القرآن إلى اللغة السنديّة - المدينة المنورة .

١٢٣٢ ص ، ١٤ × ٢١ سم

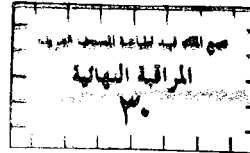
ردمك : ٤ - ٤٥ - ٨٤٧ - ٩٩٦٠

١- القرآن الكريم - ترجمة - اللغة السنديّة

ديوي ٢٢١،٤٩ ٢٣/١٨٨٨

رقم الإيداع : ٢٣/١٨٨٨

ردمك : ٤ - ٤٥ - ٨٤٧ - ٩٩٦٠

الذخيرة

وترجمة معانيه إلى

اللغة السندية